

T W E N T I N E

Chuyện Khuya

bản dịch

Chuyện

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53: Kết

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 1

Đêm khuya.

Trong một căn phòng bao nhỏ của hộp đêm, một cô gái ngồi trên ghế xô pha, nhìn người đàn ông đang nằm thẳng cẳng trước mặt cả 5 phút đồng hồ.

"Chị à....." Có lẽ A Cát tưởng cô đã ngủ gục mất, thì thào vào tai nhắc cô.

Người nằm trước mặt, mặt mũi bầm sưng nhìn không ra bộ dạng nữa, làm sao mà ngủ gục được.

Kiều Dĩ Sa hỏi: "Đây là người thứ mấy rồi?"

"Hả?" A Cát ngẩn ra hai giây, rồi trả lời: "Thứ tư."

Kiều Dĩ Sa: "Ai kiếm ra anh ta?"

A Cát mím môi: "Em kiếm..... Đây là anh em tốt của em, trước đây hung lắm lộn!"

Kiều Dĩ Sa im lặng nhìn cậu ta.

A Cát: "Lần này chắc do căng thẳng nên không phát huy tốt."

Kiều Dĩ Sa im lặng một lúc, nói: "Đưa vào bệnh viện xem sao trước đã."

A Cát: "Dạ."

Người được khênh ra, Kiều Dĩ Sa tựa lưng ra sau. Đèn trong phòng bao là màu cực tím, máy lạnh mở nhiệt độ rất thấp, ngồi trên xô pha một hồi mang cảm giác như đang trầm mình giữa đại dương. Hút xong một điếu thuốc, Kiều Dĩ Sa lột tấm thân rã rời ra ngoài, đứng trước một cánh cửa cuối dãy hành lang.

Cửa phòng bao không khoá, cô đi thẳng vào.

Đây là một căn phòng trang trí theo chủ đề hương phấn, ầy vậy mà cũng khá hợp với bộ đồ hoa hòe trên người của Liễu Hà. Anh ta đang còn "rung lắc kịch liệt" với một cô gái. Trong phòng bao có lắp âm thanh điện tử chơi nhạc gây phấn khích, Liễu Hà đang đắm chìm mê say trong thế giới của nhịp điệu. Cô gái kia đang ôm tường, do tướng của Liễu Hà cao to, ụp lên che khuất toàn bộ cô gái, ai không biết gì bước vào sẽ tưởng là anh ta đang chơi cái tường.

Tiếng cửa mở làm kinh động đến cô gái, cô ta đẩy Liễu Hà ra.

"Có người tới!"

"Suyt, cả quán là của bố, sợ gì chứ."

Cô gái vẫn thấy ngại.

"Đây, để đại ca che cho em." Liễu Hà cởi áo khoác ra, che kín cô gái, ngoái đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, Liễu Hà hỏi: "Lại thua nữa?"

Kiều Dĩ Sa nhún vai.

Liều Hà liếm liếm rằng, đây là một thói quen của anh ta, mỗi lần gặp phải chuyện gì phiền phức thì sẽ làm như vậy.

Kiều Dĩ Sa: "Anh lo việc anh đi, chỉ báo cho anh biết thôi."

Anh ta gọi giật cô: "Mười phút, đợi tao ở quầy rượu."

Liều Hà tính thời gian rất chính xác, đúng 10 phút sau xuất hiện ngay quầy rượu. Người bartender đang lau ly, trông thấy anh ta tới, kính cẩn chào, rồi làm một ly Agave đặt trước mặt anh ta. Liều Hà xắn tay áo, miệng ngậm điếu thuốc, nói chuyện hơi lúng búng.

"Bị thương nặng không?"

"Không nặng, không bị dính đến gân cốt."

Liều Hà thở dài.

"Rõ điều luyện."

"Ừ."

Liều Hà tay áo xắn lên đến cẳng tay, hai ngón tay kẹp điếu thuốc, nhấc ly rượu lên nhấp một ngụm.

"Tra ra từ đâu tới chưa?"

"Sếp sòng thì chưa tra ra, nhưng tay đánh thuê thì đã tra ra." Cô rút hai tấm ảnh đưa cho anh ta, "Trước đây đám bốc, mới tới vùng này không lâu."

Liều Hà cầm tấm hình lên, một người đàn ông độ 30 tuổi, đầu đinh, tướng mạo tầm thường.

Nhìn một lúc, Liễu Hà tặc lưỡi: "Mạnh gớm."

Kiều Dĩ Sa không tán đồng, không phủ nhận.

"Liên lạc được không? Đánh không thắng thì thôi đừng đánh nữa, kéo về phe mình đi."

"Thử rồi, không chơi."

"Vây là mình bị nó bắt chẹt rồi..... thôi quên đi....." Anh ta buông tấm hình, nhét ly rượu ngay mồm. "Tiếp tục tìm người, đập một đồng tiền ắt sẽ xuất hiện mảnh phụ."

"Nếu không có thì sao."

"Mã phu cũng được, lấy xe ngựa cán chết nó." Liễu Hà nắc một cái, tự giễu, "Đàn ông đúng là càng lớn tuổi càng không biết xấu hổ nữa."

Đêm dài đằng đẵng.

Kiều Dĩ Sa ra khỏi Bly, con đường cái trước cửa ngựa xe như nước, đủ loại biển hiệu quảng cáo đua nhau chớp nháy toả sáng. Cô gọi điện thoại cho A Cát trước, xác nhận vị anh em tốt kia của cậu ta không bị gì nghiêm trọng.

"Chị, anh em của em muốn giới thiệu một người."

Kiều Dĩ Sa không nói gì.

"Lần này thật sự rất mạnh!"

"A Cát."

"Có mặt."

"Chúng ta đã thua liên tiếp 4 người rồi, một bàn tay chỉ có năm ngón."

A Cát im 3 giây.

"Liên quan gì đến ngón tay ạ?"

Ai biết đâu, cô chỉ vợ đại, chắc đêm đã khuya, đầu óc kém minh mẫn.

"Tóm lại là chúng ta không tiếp tục thua được nữa, cậu định để anh Liễu Hà nhà cậu mất mặt thêm bao nhiêu nữa?"

"Em cảm thấy sếp cũng đâu quan tâm gì đến mặt mũi."

"Anh ta quan tâm đến mặt mũi thì cậu nhìn ra được à?"

A Cát im lặng một giây, rồi lại bắt đầu quảng cáo: "Nhưng mà chị cứ thử đi gặp người mà anh em của em giới thiệu đi, cũng đâu mất gì đâu, lỡ trúng ngay cao thủ thì sao."

"Anh em của cậu còn quen được cao thủ à?"

"Đừng coi thường người ta chứ!"

Kiều Dĩ Sa đứng bên đường suy nghĩ một lúc, nói: "Thôi được, đưa chị phương thức liên lạc."

Dù sao đêm vẫn còn dài, dư thời gian chán.

.....

Sau 12 giờ khuya, Kiều Dĩ Sa chiếu theo địa chỉ A Cát cung cấp, tìm đến một quán thịt nướng rất bình thường ven đường. Cô đứng bên này đường nhìn qua, địa điểm rất tầm thường, quy mô trông xoàng, lượng khách cũng rất xoàng. Đêm khuya quản lý thừa thớt, lò nướng được đặt ngay giữa ngã tư, khói mù mịt. Trước cửa quán có vài tên ranh con tay xăm hoa hoè, vừa hút thuốc vừa tán gẫu.

Cây cao đổ bóng âm u.

Đèn đỏ bắt đầu đếm ngược.

Chính lúc này, có một bóng người đi ngang qua cô, đứng sánh vai với cô trên lối băng qua đường. Kiều Dĩ Sa liếc bằng đuôi mắt. Rất trẻ, mặc đồng phục học sinh, tay hút túi, một bên vai đeo cặp. Tư thế đứng rất giống với đa số nam sinh dáng cao: hơi khòm, trên người toát ra một vẻ bình tĩnh trầm lặng. Ánh đèn đường mờ tối kéo dài cái bóng của cậu.

Đèn xanh bật lên, cậu rào bước trước.

Kiều Dĩ Sa nhìn theo bóng lưng của cậu. Nếu so với độ tuổi, thì tướng tá của cậu không tệ, chân dài vai rộng, tay áo xắn lên đến khuỷu tay, cẳng tay săn chắc và rắn rỏi.

Hình như điểm đích của hai người đều giống nhau.

Cách đám đông đang tụ tập kia độ 4m thì bọn nhãi ranh để ý thấy cậu. Cậu đến trước mặt bọn chúng, hai bên quan sát nhau một chút, rồi cậu hỏi: "Ai là Hồ Béo?"

Giọng khá trầm, không khách sáo cho lắm.

Kiều Dĩ Sa đút hai tay vào túi áo, vẫn đứng từ xa nhìn. Ngay cả người họ muốn tìm cũng giống nhau.

Tên đầu đằng cười lạnh: "Mày là ai? Tìm anh Hồ có việc gì?"

Cậu đáp: "Kêu hẳn ra."

Tên lưu manh nọ nổi nóng, đập bay một chiếc ghế, đứng bật dậy, ngay lập tức phát hiện chênh lệch chiều cao quá lớn, lại lùi ra sau hai bước. Hai người nhìn nhau, lời tên kia định chửi đã không thốt ra được nữa.

Vừa lúc đó, một gã cao lớn mặt chữ điền bước ra từ bên trong, độ 30 tuổi, nom dáng người chắc không dưới 100 ký, trên cánh tay xăm đầu một con hổ, do quá béo nên mặt của con hổ hơi bị biến dạng.

Bọn ranh con đua nhau chào.

"Anh Hồ!"

Hồ Béo nhìn chằm chằm nam sinh kia: "Mày là thằng nào?"

Nam sinh không nói gì, Hồ Béo tinh mắt trông thấy phù hiệu trên áo của cậu.

"Trung học Đức Công?" Gã cười, "Chộ ôi, cháu ngoan tan học rồi ra ngoài ăn đêm hử?"

Bọn du côn cười ầm lên, cậu đợi cho bọn đó cười xong, hỏi: "Anh có quen Hạ Tuấn không?"

"Không quen."

"Là người anh cướp tôi hôm qua."

"....."

Kiều Dĩ Sa nhướn nhướn mày.

Cậu lại nói: "Chiếc xe đó là quà sinh nhật từ bố của cậu ấy, trả lại cho cậu ấy đi."

Hồ Béo hừ một tiếng: "Tao không biết mày đang nói gì cả."

Nam sinh: "Liệu không phải anh đã bán rồi chứ? Bán rồi thì trả lại tiền cho cậu ấy."

Kiều Dĩ Sa vẫn cứ đứng phía sau, cô không thấy rõ mặt của cậu, chỉ nghe giọng cậu nói, cùng với dáng vẻ rất ung dung, hoàn toàn không bị Hồ Béo và đám lâu la của gã dọa sợ.

Hồ Béo đứng trước mặt cậu, cơ thể phì nhiêu gần như che lấp toàn bộ thân hình của cậu.

"Ê oắt con, muốn chết à?"

Cậu lẳng lặng nhìn Hồ Béo, rút hai tay từ trong túi quần ra.

Mở tay trái——"Tiền"

Mở tay phải——"Hoặc xe."

Hai mắt ti hí của Hồ Béo trợn ngược, nhắm thẳng vào bụng cậu mà đấm. Cậu phản ứng rất nhanh, hai tay hợp lại, chụp được cổ tay của Hồ Béo. Đầu mày của Kiều Dĩ Sa hơi nhích một cái. Cô hoàn toàn không nhìn rõ được động tác của cậu.

Hồ Béo không nhúc nhích gì được nữa.

"Chọn một trong hai, đưa tôi."

Vừa dứt lời lại hơi bóp mạnh, Hồ Béo bị đau đến muốn lay. Cậu con trai đợi một hồi lâu không thấy động tĩnh, lại bóp mạnh hơn một chút, cuối cùng Hồ Béo không chịu nổi nữa, giọng nghe chơi vơi: ".....Đi đi, đi.....đi đi đi!"

Gã "đi" mãi mà lâu lâu la chẳng ai phản ứng gì cả.

Nam sinh quay đầu ngó một hàng đàn em đang xếp dàn phía sau, hai bên nhìn nhau một chốc, cuối cùng đám đàn em lĩnh ngộ, vội vàng chạy vào trong đẩy ra một chiếc xe đạp đua đẹp tuyệt màu trắng.

Cậu buông tay, cánh tay của Hồ Béo thâm tím, chỗ thịt trên cánh tay cũng bị biến dạng, nhìn vô cùng đáng sợ. Cậu dứt tay lại vào túi, tay kia dắt xe đạp, xoay người—

Đụng ngay mặt Kiều Dĩ Sa.

Hai người đều sửng sốt.

Thảo nào.....Kiều Dĩ Sa nhìn cặp mắt ấy, một chọi bao nhiêu đó người mà vẫn còn dư sức.

Cậu con trai dắt xe đi tiếp, lúc đi lướt qua nhau, chợt dừng lại. Cậu cúi đầu nhìn cánh tay của mình vừa bị tóm lấy, rồi lại nhìn Kiều Dĩ Sa. Gần như vậy, trông cậu càng cao hơn, tóc mái loà xoà trước trán che mắt cặp mắt, khuôn mặt thuần dài. Kiều Dĩ Sa quan sát cậu từ trên xuống dưới, cười hỏi: "Đứng lại nói chuyện một chút được không?"

.....

Cô chọn một quán cà phê 24/24 đối diện với Đức Công. Họ ngồi ở vị trí kế cửa sổ, xe đạp để dựa vào cửa kính bên ngoài.

Một ly cà phê Blue Mountain, một ly đá bào đậu đỏ, bốn đĩa thịt bò. Cô nói mời ăn, cho nên cậu mới đi theo. Đám cây lá quanh bằng ghế dưới bóng đêm trông mơn mớn. Quán đang mở nhạc du dương nhẹ nhàng ru ngủ. Kiều Dĩ Sa khuấy khuấy cà phê, hỏi: "Xưng hô thế nào?"

"Hong Hưu Sâm."

Kiều Dĩ Sa: "Tôi nhớ nhầm rồi à, không phải là các cậu không được ra tay với con người sao?"

Hong Hưu Sâm mãi ăn thịt bò, không trả lời. Có vẻ như đang ứng phó cho có.

Kiều Dĩ Sa lại hỏi: "Cậu là sói lẻ bầy à? Không ở trong bộ lạc thì phá giới luôn?"

Hong Hưu Sâm ngược mắt, mặt vẫn rất bình tĩnh, hoàn toàn không phải kiểu lạnh lùng ra vẻ ta ngầu mà nam sinh ở độ tuổi này hay có, mà là cậu thật sự không có bất cứ biểu cảm nào, không để ý, không quan tâm, không phối hợp.

Hai bên bế tắc.

Hình như cậu thật sự chạy tới đây để ăn cơm chùa, trực giác của Kiều Dĩ Sa đoán rằng cậu ăn xong sẽ đi ngay. Hiện giờ phải nắm chắc thời cơ mới đúng, nhưng đêm đã quá khuya, cả một thế giới

chìm trong yên lặng. Trước thái độ bất cần của người đối diện, cô cũng chẳng giương nổi khí thế.

Im lặng một hồi lâu sau.

Hồng Hựu Sâm ăn gần xong, khẽ hỏi: "Quần áo của tôi có vấn đề hả?"

Toàn bộ quá trình ăn, cậu không hề ngẩng đầu, nhưng lại biết rõ ánh mắt của cô như nắm trong lòng bàn tay.

Kiều Dĩ Sa nhìn chăm chăm vào phù hiệu trên ngực cậu.

"Cậu là học sinh của trung học Đức Công?"

"Ừ."

"Tự thi đậu?"

Cậu lắc đầu.

Kiều Dĩ Sa ngẫm nghĩ, lại hỏi: "Chắc là cậu ở nội trú đúng không, bây giờ đã khuya rồi, trường đã khoá cổng rồi."

Hồng Hựu Sâm nói: "Tôi ra được thì sẽ vào được."

Kiều Dĩ Sa gật gù, nhìn ra ngoài cửa sổ, chán quá hết chuyện làm nên ngắm cảnh đêm. Phố đã chẳng còn ai, ánh đèn vàng vọt chiếu trên đường khuya, không có lấy một cơn gió.

Hồng Hựu Sâm giải quyết hết mớ thịt bò, bắt đầu đến ly đá bào, ăn xong thả thìa vào trong ly, hơi ngồi thẳng người lên. Trông cậu không sống động lắm, chắc đã bắt đầu buồn ngủ. Tóc đen loà xoà rũ trước mắt, cả người toát vẻ uể oải.

"Có chuyện gì nói đi." Cậu nhìn cô, khẽ lên tiếng, "Cô gọi tôi tới chắc không phải do có hứng với trường của tôi, đúng không?"

chú thích, tên của người dịch là "bòn idlehouse," thường thường thì dùng "idlehouse" trên bìa, nhưng bìa có cô gái thì đặc biệt nên bạn Tâm Tít Tắp dùng "bòn"

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 2

"Cậu nói thẳng vậy thì tôi cũng không vòng vo chi nữa." Kiều Dĩ Sa ngồi thẳng người dậy, đi vào đề tài. "Cậu nhỏ, muốn kiếm chút tiền tiêu vặt không?"

Hồng Hựu Sâm không có phản ứng.

Kiều Dĩ Sa: "Cũng không khác gì chuyện đêm nay mấy, một chọi một, bảo đảm cậu thắng."

Mặt cậu không đổi sắc. "Cái gì gọi là không khác chuyện đêm nay mấy, cô cũng bị cướp đồ?" Không đợi cô trả lời, cậu lại nói: "Cho dù bị tôi cũng sẽ không giúp cô."

Nước đọng trên ly thủy tinh đựng đá bào chảy xuống từng giọt từng giọt.

Tốc độ cậu nói chuyện không nhanh, mặt lại không mang biểu cảm gì đáng kể, đem đến cho người khác một cảm giác khó tiếp cận.

Kiều Dĩ Sa hỏi: "Tại sao?"

Cậu không đáp.

Kiều Dĩ Sa chỉ đĩa đồ ăn sạch boong trên bàn: "Cậu trả tiền?"

Hồng Hựu Sâm nhìn cô chăm chú như đang nghĩ gì đó, miễn cưỡng đưa ra một lý do: "Tôi còn phải đi học."

Kiều Dĩ Sa: "Giờ tý canh ba cậu chạy tới quán cà phê dứt hết 4 đĩa thịt bò, đừng nói tôi cậu là học sinh gương mẫu chứ."

Hồng Hựu Sâm khoác cặp lên vai, Kiều Dĩ Sa nhận ra ý của cậu, lại nói: "Cậu có thể ra giá."

Hình như cậu không thích nghe câu đó lắm, cau mày, chậm rãi cúi người.

Mặt gần kề, ngũ quan trông rõ nét hơn hẳn.

Hồng Hựu Sâm có một đôi mắt rất trầm lắng, mí mắt hơi mỏng, má hóp, mũi cao, môi không dày không mỏng. Do ít biểu cảm, cộng thêm giọng đều đều, cả con người cậu toát ra vẻ vô cùng hướng nội.....trong cái hướng nội đó, lại toát sự hung dữ.

"Tôi giúp người ta lấy xe không phải vì tiền." Cậu sửa sai cô.

Kiều Dĩ Sa: "Vì tình nghĩa anh em?"

Cậu ngẫm nghĩ hai giây, đáp: "Cũng không phải." Đứng thẳng người lên, "Có thù lao, nhưng không phải tiền."

Kiều Dĩ Sa: "Vậy là gì?"

Cậu không định trả lời, xoay người chực rời đi, Kiều Dĩ Sa tóm ngay tay áo nít cậu quay về lại.

Ánh mắt của cậu rơi lên ngón tay của cô, cảm giác xương cốt rất mảnh mai. Kiều Dĩ Sa gầy nhom, mặc đồ đen từ đầu đến chân, càng làm cô trông trắng đến kinh người. Lông mi và lông mày của cô

mảnh và dài, màu nhàn nhạt, nhìn từ góc độ này nhìn lên, mắt của cô rất đen. (câu này nó vậy đó, khó hiểu)

Cô không mẶn không nhạt nói: "Mời cậu ăn một bữa làm hết sạch tiền mua thuốc nửa tháng, dù sao cũng phải nói cho xong chuyện đi."

Hồng Hựu Sâm rũ mắt, một giây sau, cậu chỉ chiếc xe đạp đang để tựa vào cửa kính bên ngoài. "Chiếc xe đó là của cán bộ lớp của tôi, tôi muốn kêu cậu ta giúp tôi trong kỳ thi sắp tới."

Kiều Dĩ Sa: "Cho cậu quay bài?"

Cậu mím môi, có vẻ như ngầm thừa nhận.

Style của anh chàng sói này đúng là kỳ diệu và thú vị.

"Hôm nào cậu thi?"

"Mai."

Vậy đúng là không kịp rồi.....

Hồng Hựu Sâm lại xoay người đi, Kiều Dĩ Sa lại thò tay tóm, lần này chụp được cánh tay để lộ ngoài tay áo của cậu, da thịt trong tay cô ấm nóng và dẻo dai.

Hồng Hựu Sâm ngoái đầu cau mày.

"Buông tay."

Kiều Dĩ Sa móc ra một tấm danh thiếp nhét vào trong túi áo của cậu.

"Đây là phương thức liên lạc của tôi, nếu cậu đổi ý thì lúc nào cũng có thể tìm tôi." Cô đứng lên, đầu ngón tay hơi chống lên bàn, khẽ nói: "Chắc cậu đã nhìn ra được tôi là loại người nào đúng không?"

Đương nhiên cậu đã nhận ra, vào thời khắc cô híp mắt lại, khoắc người cô toả ra làn khí đen như có như không.

Cậu không nói gì.

Kiều Dĩ Sa vỗ vỗ ngực cậu, nói: "Cậu không muốn tiền cũng được, coi như tôi nợ cậu, biết đâu sẽ có lúc trả được."

Cậu nhìn cô chăm chú vài giây, cuối cùng quay đầu bỏ đi. May sao chưa vút danh thiếp.

.....

Thời khoá biểu nghỉ ngơi của Kiều Dĩ Sa vừa khít với thời gian hoạt động của Bly, ngày đêm đảo lộn, không có giờ để thờ. Sếp không bình thường, khổ thân nhân viên cấm mặt cày ngày cày đêm.

Trời sắp sáng, cô tranh thủ chạy về nhà ngủ. Nơi cô sống không xa Bly lắm, trong một toà nhà chung cư cũ cách hai con phố. Tầng sáng, bốn bề im vắng, gió đã lắng xuống, nhưng nhiệt độ càng hạ thấp một cách rõ rệt hơn. Kiều Dĩ Sa quần chặt chiếc áo gió mỏng, ánh mắt quét ngang qua một lớp học thêm bên đường. Giờ này cánh cửa lớn đã đóng im ỉm, chỉ còn tấm quảng cáo trên cửa đang lay động—Giáo viên tại chức của Đức Công truyền hết bí quyết, một lớp ăn đứt trăm lớp!

Kiều Dĩ Sa ngáp một cái.

Ánh nắng ban mai tràn khắp căn phòng. Kiều Dĩ Sa kéo rèm cửa dày và tối, cắm đầu xuống giường, chân kéo kéo chần lên.

Di động đổ chuông, A Cát gọi.

"Chị! Anh em của anh em của em thế nào!"

Gào đến nhức cả đầu.

"A Cát....."

"Dạ?"

Kiều Dĩ Sa vùi đầu trong gối, giọng nói hơi bị hãm bớt âm thanh.

"Cậu có nhớ, có một lần cậu sờ mó một cô gái đang xin, lúc đó Liễu Hà đã nói gì với cậu không?"

A Cát ráng nhớ lại, thở dài, "Được rồi, em hiểu rồi."

Tắt máy, Kiều Dĩ Sa chìm vào giấc ngủ.

Nửa tỉnh nửa mê, hình như cô còn loáng thoáng nghe giọng đàn ông trầm thấp cười mắng. Anh ta túm cổ A Cát, nói, thẳng chó, mày làm lưu manh thì cũng phải có xì-tai.

Tiếng gã béo kêu thảm thiết, cậu thiếu niên mặc đồng phục học sinh, bóng lưng trầm lặng.....

Giấc mơ của giấc ngủ ban ngày hôm ấy rất hỗn loạn.

Ba hôm sau, giữa khuya.

Giờ vẫn y chang, địa điểm y chang, và cũng một điều thuốc lá cô độc y chang.

A Cát mặc đồ đồng phục nhân viên—một bộ âu phục ba mảnh, áo trắng, quần tây, đi với một chiếc áo vest, tóc chải ngay ngắn không một sợi rối. Nếu bỏ qua cái bộ não thường bị chập mạch của cậu ta, thì ngoại hình cũng rất dễ gọt người.

"Nếu như vậy....." Cậu ta chấp tay sau lưng đứng một bên, cùng nhìn một người đàn ông cũng đang nằm thẳng cẳng trên cáng, mặt rất đăm chiêu. "Đủ năm ngón tay rồi."

Kiều Dĩ Sa úp tay che mặt, bắt lực ngã người trên xô pha, nghe tiếng rên của người đàn ông kia trên cáng.

"Chị ơi."

"Ờ."

"Thật ra em không hiểu cho lắm."

"Nói."

"Tại sao chúng ta nhất định phải thắng cho bằng được nhỉ?"

Kiều Dĩ Sa quay đầu, A Cát nhìn cô rất nghiêm túc.

"Chúng ta mở hộp đêm đúng không, cho dù có đối thủ mới tới cạnh tranh, đối phương có bảo vệ rất giỏi, thì làm được gì nhau? Hiện giờ cũng đâu còn là thời buổi giang hồ đấu đường phố nữa, bảo vệ cũng lắm thì chỉ xử lý mấy vấn đề của dân say xỉn. Tay đánh đó của họ xuất thân chuyên nghiệp đẳng cấp, vốn là đang lấy kiến đi

chọi pháo. Hơn nữa tay đánh thuê của họ giỏi thì cũng không có nghĩa là quán bọn họ tốt, quán rượu đâu phải là võ đài quyền anh."

Kiều Dĩ Sa im không một tiếng động.

A Cát hỏi: "Em nói có lý không?"

Di động rung lên, Kiều Dĩ Sa liếc nhìn, thoáng sửng sốt, đứng dậy.

A Cát vẫn đang nói tiếp: "Chị nói xem em phân tích có đúng không, cũng đâu nhất định phải thắng cho bằng được đúng không, hay là chị đi tìm anh Liễu Hà khuyên bỏ qua đi, em thật sự tìm không ra người nữa rồi!"

Kiều Dĩ Sa mặc áo gió vào. "Bỏ qua?" Lúc đi ngang qua A Cát, cô tóm lấy mặt cậu bé, "Từ lúc nào cậu được to tiếng thế hả?"

Tin nhắn Hồng Hựu Sâm gửi tới rất đơn giản, gồm có hai tin—

Tin đầu: "Ra ngoài."

Tin thứ hai: "Tôi đang ở trước quán của cô."

Trăng đã lên cao. Xe cộ tấp nập.

Ánh đèn neon chiếu trên áo sơ mi của cậu, toả lân quang bảy màu. Hồng Hựu Sâm vẫn ăn mặc giống lần trước, tay hút túi, cặp messenger, đầu hơi cúi, không biểu cảm.

Kiều Dĩ Sa bước ra khỏi quán chân thoáng khựng lại. Dáng cậu tiến vào trong mắt cô lúc đó mang một phong thái như đang hoà vào bóng đêm, hoặc có thể nói, là mang một vẻ như được bóng tối chúc

lành. Cậu như đánh hơi được, xoay người, ánh nhìn đầy chất vấn cắt đứt 3 giây sến của Kiều Dĩ Sa, cô ngẩn ra: "Sao hả?"

Cậu tới gần, hỏi: "Có phải cô giờ trò ám tôi sau lưng không?"

Cậu nhỏ giữ cửa dè dặt ngó qua.

"Không sao, người quen của chị." Kiều Dĩ Sa hất hất đầu, "Qua đây."

Trong con hẻm nhỏ hẹp có cây cỏ mọc đó đây, màu sắc trong tiết thu làm chúng trông rậm rạp hơn, đầu ngõ treo hộp đèn của Bly, ánh sáng toả trong bóng tối, chiếu không sâu lắm vào trong ngõ. Nơi đây ít người qua lại, nhưng nhân viên của quán vẫn quét dọn mỗi ngày, mặt đường lót đá gần như không nhiễm hạt bụi.

Hồng Hựu Sâm đứng đối lưng với bức tường, Kiều Dĩ Sa đứng trước mặt cậu.

Cậu mang một đôi giày canvas trắng và xám đan xen, quần đồng phục xấn lên hai lớp, để lộ ống quyển. Tóc loà xòa che mắt, tuy vẫn trầm lặng, nhưng Kiều Dĩ Sa có thể cảm giác được rõ ràng đêm nay cậu không vui.

Dĩ Sa ngẫm nghĩ mấy giây, hỏi: "Thi rớt rồi hả?"

Một chưởng chí mạng.

Sự buồn bực của cậu tức thời nhân lên gấp bội, trừng mắt nhìn cô. Ánh nhìn bất chợt đó làm Kiều Dĩ Sa đứng thẳng người hơn. Bị nhìn bằng ánh mắt kiểu này hơi kích thích.

Kiều Dĩ Sa: "Cán bộ lớp đi xe đạp màu trắng của cậu thì sao?"

A Sâm: "Sốt cao, nhập viện rồi"

Dĩ Sa: "Bị doạ sợ đến xuất hiện di chứng luôn hả? Khổ ghê. Để tôi thanh minh trước đã nha, không phải tôi bỏ bùa."

Giọng điệu rõ ràng đang vui tai lạc hoạ này khiến ánh nhìn của Hồng Hựu Sâm thêm âm u, vừa khéo lúc đó hộp đèn đổi màu, từ màu vàng sáng sửa đổi qua tím hồng, chiếu thoáng qua sườn mặt đường nét sắc sảo của cậu. Kiều Dĩ Sa đút hai tay vào trong túi áo gió, nhìn cậu trân trân.

Hai người cứ thế mà tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, mãi lâu không ai nói gì. Rõ ràng Hồng Hựu Sâm không phải loại người biết tìm đề tài để mở lời, cậu đang đợi Kiều Dĩ Sa lên tiếng, nhưng cô ứ lên tiếng.

Xe đầu ngõ nối nhau phóng qua vù vù. Cũng không phải Kiều Dĩ Sa cố ý không lên tiếng, chỉ là, được quan sát một chủng tộc thần kỳ ở khoảng cách gần như thế này quá hiếm hoi, bao nhiêu sức chú ý của cô bị thị giác choán hết, miệng không mở ra nổi.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Hồng Hựu Sâm không nhịn được nữa, cậu xốc quai cặp lên vai, nói, "Quên đi," cúi gằm đầu bỏ đi.

"Ờ....." Kiều Dĩ Sa vội vàng chặn cậu lại, "Đừng quên mà," cô nghiêng nghiêng đầu, cuối cùng bắt đầu nói chuyện chính. "Cái người lúc nãy bị khên vào, cậu có thấy chưa?"

Cậu ừ.

Kiều Dĩ Sa nói: "Người của bọn tôi." Lắc đầu đau đớn, "Thật đáng tiếc."

Im lặng một lúc, Hồng Hựu Sâm hỏi: "Chuyện là thế nào?" Hỏi xong, cậu lại trầm giọng bổ sung một câu, "Để tôi nói trước ha, tôi tới tìm cô thì tìm, nhưng mà tôi sẽ tuyệt đối không giúp cô làm việc xấu."

Hộp đèn lại đổi màu, từ hồng tím đổi qua xanh lam lạnh. Đầu lưỡi của Kiều Dĩ Sa chạy nửa vòng trong vòm miệng. Thật ra mắt của Hồng Hựu Sâm cũng không lớn, nhưng tròng mắt lại lớn hơn mắt người thường. Có thể bản thân cậu không nhận ra, ánh nhìn của cậu dành cho cô, mang đầy cảnh giác, đồng tử chăm chú đăm chiêu, mang lại hiệu quả tương tự như là đang đeo lens. Cặp mắt của cậu trông như hai viên minh châu trong suốt, sáng ngời, không tạp chất, lành lạnh. Cô biết cậu cố ý nguy trang, màu mắt thật sự của cậu lẽ ra phải là màu vàng kim.

Kiều Dĩ Sa bất chợt nói: "Cậu gỡ lớp che ra cho tôi xem chút đi."

Hồng Hựu Sâm khó hiểu, cau mày.

Kiều Dĩ Sa tỉnh người, đổi ngay lời: "Yên tâm, sẽ không nhờ cậu làm việc xấu, chỉ là có người chủ động tới gây chuyện với chúng tôi."

Cậu đợi cô giải thích chi tiết hơn.

Kiều Dĩ Sa: "Đối thủ của bọn tôi ha, cạnh tranh với ác ý! Tự dưng tự lành phái người tới gây sự, sau đó chúng tôi tới nói phải trái với hắn, ai tới cũng bị đánh lăn về, cậu nghĩ xem có phải là kiếm chuyện không?"

Cậu tự ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng gật đầu.

Kiều Dĩ Sa thấy ý cậu có vẻ như đã bằng lòng rồi, liền hỏi: "Thế cậu cần tôi làm gì?"

Cậu khẽ hỏi: "Cô có cách nào để giả giọng người khác?"

"Có, giả giọng ai?"

"Cha tôi."

"Làm gì?"

"Nhận điện thoại của thầy chủ nhiệm của tôi."

"....."

Kiều Dĩ Sa đoán, cú điện thoại này chắc là muốn tìm phụ huynh nói chuyện sau kỳ thi kiểm tra.

Nói đúng ra, một chú sói không những chịu tới trường học hành, mà còn để ý đến chuyện học hành như thế này, đã không thể nào dùng từ "hiếm lạ" để miêu tả được nữa.

Kiều Dĩ Sa ngẫm nghĩ một chút: "Chắc là cậu được con người nuôi lớn, đúng không?"

Cậu hỏi: "Liên quan gì đến cô?"

..... Đúng là không liên quan gì.

Kiều Dĩ Sa: "Hôm nào gọi tới?"

Hồng Hựu Sâm: "Cuối tuần."

Kiều Dĩ Sa: "Vậy bên tôi làm sớm một chút, mười giờ tối mai, gặp nhau trước cửa quán."

Cậu ừ, rồi đi lướt qua cô.

Kiều Dĩ Sa nhìn theo bóng lưng cậu, chợt nói: "Đề phòng ngộ nhỡ nha, chúng ta giao hẹn trước, nếu mà cậu thua thì vụ kia dẹp luôn á."

Hồng Hựu Sâm ngừng bước ở đầu ngõ, ngoái đầu. Nhánh cây in bóng lên áo cậu trông như họa tiết, tự nhiên và ngoan hiền. Đáng tiếc ánh đèn mờ tối kia cũng không làm dịu được dáng hình của cậu, mỗi một góc mỗi một cạnh đều giống như một bóng hình được dùng tay xé từ màn đêm xé ra.

Kiều Dĩ Sa mím môi: "Coi như tôi chưa nói đi, mai gặp."

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 3

Hẹn nhau đêm hôm sau, vẫn là một đêm sáng trăng.

"Lần cuối cùng, quá lục sáu bận, không xong nữa bố đích thân ra tay cho xem!"

Liễu Hà gác cặp chân dài lên bàn trà, một cô gái dán sát vào người anh ta hút trái cây, trước mặt là một bartender đang làm bài thi kiểm tra, điều luyện tung ly bay khắp không trung.

A Cát hỏi: "Đại ca, không phải là quá tam ba bận sao?"

Liễu Hà quăng trái nho thẳng qua!

"Mày mà giỏi thì có cần phải bốn, năm, sáu nữa không! Còn không biết ngượng mà nói!"

A Cát né xong lại bắt đầu muốn chọc ỏ điện: "Vớ cả, đại ca, em cảm thấy đại ca cũng không đánh lại nó đâu."

Liễu Hà ngoắc ngoắc ngón tay: "Dạo này có phải tao hiền với mày quá đúng không.....qua đây, mày qua đây cho tao, qua đây!"

A Cát chạy biến mất ra phía sau, không cẩn thận va trúng anh chàng bartender, "Ồi!" Ly thủy tinh rớt hết xuống sàn vỡ nát, cô gái đang tiếp rượu cuồn người trong ghế xô pha cười khúc khích.

Liều Hà kẹp cổ A Cát: "Thời tao lấy lừng năm xưa, thằng chó nhà mày còn đang đi bán phim heo đầu ngõ ấy chứ!"

Kiều Dĩ Sa ngó di động.

"Người ta tới rồi, em đi đây."

"Mày chờ chút." Liều Hà vuốt phẳng áo bên ngoài, "Tao đi chung với mày."

"Không được."

Rất quả quyết.

Liều Hà đứng ngay giữa gian phòng bao, ngoái đầu nhìn cô bé rót rượu, hỏi một cách rất chân thành: "Em nói xem, anh mang tiếng là sếp, có phải đôi khi trông quá hiền rồi không?"

Cô bé rót rượu vẫn không ngớt cười.

Kiều Dĩ Sa nói: "Người này do em tìm, anh chờ tin vui là được."

Liều Hà nói: "Vậy tao đi ngó một cái thôi, được chứ hả." Anh ta đến bên Kiều Dĩ Sa, vóc dáng cao lớn tạo nên một cái bóng bao trùm. Anh ta nắm tay Kiều Dĩ Sa, đặt trước ngực mình, nói rất thành khẩn: "Mày làm ơn an ủi một chút trái tim đại ca đã phải chịu đả kích do năm thằng Ngũ hổ thượng tướng kia, được không?"

"....."

Kiều Dĩ Sa bấu môi tỏ vẻ rất miễn cưỡng: "Thôi được."

Một chọi sáu.

Bên bọn cô còn thêm 3 cậu đàn em gác cửa.

Một mình Hồng Hựu Sâm đứng cách cây đèn đường quăng hai mét, vẫn ăn mặc kiêu cũ, tư thái cũng y chang. Liễu Hà nhìn một lúc, khoác cổ Kiều Dĩ Sa, xoay người.

Anh ta gần từng chữ một: "Học – sinh – cấp – ba."

Kiều Dĩ Sa ra dấu OK bằng tay: "Yên tâm, em chắc chắn lắm."

"Mày chắc cái búa á mà chắc!" Liễu Hà siết cánh tay, Kiều Dĩ Sa bị kẹp đỏ cả cổ. "Mày đừng nói tao nó còn là vị thành niên chứ, lỡ đám hai cú nó tàn phế thì sau này phiền lắm!"

"Em hỏi rồi, đã thành niên."

"Thành niên cũng không được, cái này——"

"Em nói em chắc chắn lắm." Kiều Dĩ Sa ngắt lời anh ta.

Liễu Hà dăm chiêu nhìn cô một hồi lâu, khom người rỉ tai cô: "Có phải là nó có khả năng đặc biệt?"

Kiều Dĩ Sa: "....."

Liễu Hà biết cô có thể làm chút chuyện khác người, biết từ rất lâu rồi. Nhưng đầu óc bị khói thuốc hun, rượu làm úng không hề quan tâm đến điều này, anh ta chưa từng phân biệt được rõ xem cô "khác người thường" là một chuyện như thế nào, chỉ vờ hết lại gọi đó là "khả năng đặc biệt."

"Anh cứ coi như vậy là được." Kiều Dĩ Sa đáp.

"Thế thì được." Anh ta miễn cưỡng chấp nhận, nhưng mắt vẫn nhìn cô chăm chăm. Kiều Dĩ Sa tưởng anh ta còn có nghi vấn, nào ngờ anh ta chợt thốt lên một câu: "Nhìn mày từ góc độ này đẹp gái nhỉ."

Kiều Dĩ Sa: "Cảm ơn, nhìn anh từ góc độ này thì mắt đầy nếp nhăn."

Liễu Hà: "Bố sắp bốn bó rồi, có vài nếp nhăn không phải bình thường sao? Giống lũ hai bó như chúng mày được sao?"

Kiều Dĩ Sa: "Nếp nhăn của anh không dính dáng gì đến tuổi tác cả, anh có thấy cà dái dê bị vắt cạn bao giờ chưa?"

Liễu Hà hít sâu một hơi, ổn định huyết áp bị tăng, Kiều Dĩ Sa chìa tay: "Chìa khoá xe."

Liễu Hà: "Hết đĩa này đến đĩa khác, lông cánh cứng cáp rồi là không quản lý được nữa!" Anh ta vứt chìa khoá cho cô. "Đi đi! Chết sớm siêu sinh sớm!"

Kiều Dĩ Sa đi ngang qua Hồng Hựu Sâm, nói ngắn gọn: "Đi theo tôi."

.....

Đường đêm hơi kệt.

Trong xe rất yên tĩnh, Kiều Dĩ Sa không có thói quen mở nhạc, Hồng Hựu Sâm phải ngồi thu cặp chân dài ở chỗ phó lái. Từ đuôi mắt, Kiều Dĩ Sa liếc thấy trạng thái không chút biểu cảm của cậu, tuy trong lòng biết xác suất cậu thua gần như là 0, nhưng vẫn tranh

thủ lúc ngừng xe ở đèn đỏ, lên tiếng: "Chúng ta phấn chấn lên một chút có được không?"

Cậu ta ừ một tiếng.

Kiều Dĩ Sa: "Đối phương không phải loại người cùng cấp với Hồ Béo, đừng khinh địch."

Hồng Hựu Sâm: "Cô vẫn lo là tôi sẽ thua?"

Kiều Dĩ Sa: "Cái đó thì không phải, chỉ muốn nhắc nhở cậu, cơ hội chỉ có một, để vượt thì điểm thành tích sẽ bị cả thiên hạ biết đấy."

"....."

Hồng Hựu Sâm chậm rãi ngồi thẳng người, cậu không đeo dây an toàn, xoay cả người qua nhìn cô, sắc mặt không tốt.

"Cô đang uy hiếp tôi."

"Đâu có," Kiều Dĩ Sa nhún vai, "Chỉ nhắc nhở đầy thiện ý, xin cậu chuyên nghiệp một chút."

Một khắc khi đèn xanh sáng lên, Hồng Hựu Sâm lại xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe chạy gần 1 tiếng đồng hồ, rồi ngừng ở một khu công trường cũ. Nơi đây rất rộng, sau khi xe tắt đèn, những toà nhà đang xây dở nhìn như một nhóm những đĩa bay đổ nát khổng lồ bị phơi bày trong bóng đêm, trông càng tịch liêu. Hồng Hựu Sâm đóng cửa xe, nhìn xung quanh đồng không mông quạnh. Kiều Dĩ Sa tắt máy, đến đứng cạnh cậu.

Xa xa trong bóng tối thấp thoáng vài bóng người đang đi tới.

"Tên đi đầu đó đó." Kiều Dĩ Sa thì thầm, "Nhìn rõ chứ hả."

Hồng Hựu Sâm nheo mắt.

Họ còn cách nhau mấy chục mét, nơi đây tối om không có đèn đường, nhưng thị lực của người sói nhìn xuyên qua được bóng đêm. Cậu quan sát kỹ người đàn ông đi đầu, tuổi trạc 30, quần áo và bộ dạng đều rất chân chất, vóc người không cao, cơ thể cường tráng rắn chắc. Điều thu hút ánh mắt của người nhìn nhất, là thần thái của anh ta.....

Anh ta trầm lặng, kiên định, hai mắt toả ý chí.

Đầu mày của Hồng Hựu Sâm từ từ cau lại.

Kiều Dĩ Sa thấy sắc mặt của cậu, thì thào: "Sao thế?"

Cậu đáp: "Hơi phiền."

"Là sao?"

"Loại người này khó đánh."

Đối thủ có cao lớn hơn bao nhiêu đi nữa, Hồng Hựu Sâm cũng không buồn để tâm, ví dụ như tên Hồ Béo trước đây, cơ bắp phồng phao của gã đối với cậu chỉ là miếng bọt biển căng phồng. Nhưng tay đánh này thì khác, không liên quan đến sức đấu của anh ta mạnh hay yếu, một đối thủ kiên cường bất khuất sẽ dễ dàng khơi dậy sự hiếu chiến trong cậu.

Cậu không thể thật sự làm tổn thương đến đối phương, cậu phải kiềm chế sức của mình, điều này là điều khó nhất đối với cậu.

Hồng Hựu Sâm nhìn ánh mắt của tay đánh kia từ xa mà đã cảm thấy da thịt mình đã nóng râm ran, cậu cố hết sức kiềm nén sự háo hức đang trào dâng, nhưng hiệu quả rất kém.

"Đừng có chưa đánh đã tìm cớ chứ." Kiều Dĩ Sa liếc xéo cậu, "Tự tin đêm hôm qua đâu rồi?"

Đầu mày của cậu thất nút, cô chẳng biết gì cả.

Kiều Dĩ Sa thấy cặp mắt của cậu thoáng loé kim quang dưới ánh trăng. "Cô ngồi trong xe chờ tôi, mở máy xe lên." Cậu trầm giọng dặn. Nói đoạn không đợi cho Kiều Dĩ Sa trả lời, thả thẳng cặp cho cô, đi về hướng đối phương.

Kiều Dĩ Sa đứng phía sau huýt sáo một tiếng vang dội.

Một khắc cậu tiến lên, tay đánh kia cũng xông về phía cậu. Chiến trận lập tức bắt đầu.

Hồng Hựu Sâm cởi áo đồng phục vút mạnh xuống đất, xắn tay áo lên. Đối phương không nói lời nào, vừa tới gần liền tung nắm đấm. Nhanh như cắt, Hồng Hựu Sâm giơ tay đỡ, không ngờ đối thủ đột ngột đổi hướng, dùng sức từ vùng bụng, co tay trái, đấm thốc vào bên sườn hông của cậu. Cú đấm đó nhanh vô cùng, sức mạnh khiến cả phần lưng dưới của Hồng Hựu Sâm tê đi, cơ thể cậu thét gào run rẩy.

"Mẹ kiếp....." Cậu buột miệng chửi thề.

Quả nhiên là không cùng đẳng cấp với hôm bữa.

Hai tay của cậu bảo vệ đầu, điều chỉnh hơi thở, những cú đấm của đối phương túi bụi thốc tháo phang xuống người cậu, cú nào cú

nảy nặng tựa ngàn cân.

.....

Trăng rằm treo trên cao như mắt của thần linh.

Cậu không nhớ rõ mình đã phải chịu bao nhiêu cú, những cú đấm lạng lẽ không nói lời dư thừa nào, chỉ cần cậu còn đứng, nắm đấm của anh ta sẽ không ngừng.

Hơi thở của Hồng Hựu Sâm mỗi lúc một nặng nề lên, tim đập mỗi lúc một nhanh, cậu dùng hết sức bình sinh để kiềm chế cơ thể.

Có một khắc, cậu ngẩng phất đầu—

Tay đánh đó trông thấy mắt của cậu, chững lại chỉ nửa giây. Hồng Hựu Sâm gồng mình dùng tốc độ nhanh như chớp tung nắm đấm trúng bụng của đối phương. Anh ta khẽ rên hự một tiếng. Hồng Hựu Sâm tóm ngay lưng quần của anh ta, xách anh ta lên. Cậu dùng một giọng nói được ép xuống cực kỳ khẽ, thì thào bên tai tay đánh đó: ".....Tôi không muốn làm anh bị thương, ngã rồi đừng đứng lên nữa."

Nói xong buông tay, tay đánh đó ngã khuỵu dưới đất.

Hồng Hựu Sâm xoay người, đầu hơi cúi, hai tay ấn lên mắt, sải bước rời đi. Cậu biết mắt mình đã đổi màu, nếu không ổn định được nhịp tim, sau đó sẽ đến răng, rồi da lột, rồi cuối cùng là hình dạng xương và cơ bắp.....

Đầu của cậu nhức nhối, cảm giác như cả thế giới đang kêu ù ù. Phải mau chóng quay vào trong xe.....Cậu nghĩ một cách hỗn loạn.

Trước mắt là một bóng nữ giới mơ hồ, cái que đang cầm túi xách đó còn vỗ tay nữa.

Đã bảo vào xe đợi rồi mà.....

Phía sau lưng vang lên tiếng ho, tay đánh đó thở dốc, tay ôm bụng, gian nan đứng dậy. Anh ta hỏi một câu: "Này..... Cậu là sói à?" Âm thanh không thể khẽ hơn, nhưng lọt vào tai của Hồng Hựu Sâm vô cùng rõ rệt.

Gió đêm cuốn lên cát bụi.

Hồng Hựu Sâm giữ yên tư thế đang ấn hai bên thái dương, chậm chạp ngoái đầu, khuôn mặt âm trầm của cậu gần như lộ ra răng nanh. "Hiện giờ có phải ai ai cũng có thể nhìn ra thân phận của tôi rồi không?"

Hai người chọn một nơi chính giữa công trường, cách xa tất cả mọi người còn lại, không ai nghe thấy được cuộc đối thoại giữa bọn họ.

Tay đánh chạt vạt cười một chút: "Không, bản thân tôi cũng biết một con.....à không, một chú..... một vị? Ý tôi là....."

Hồng Hựu Sâm híp mắt.

Trước khi bầu không khí sắp sửa bị hỏng bét, rút cuộc tay đánh đó bỏ cuộc, không dây dưa với lượng từ nữa, anh ta nói: "Tôi cũng biết một người giống cậu."

Hồng Hựu Sâm không nói gì.

Tay đánh lại nói: "Nhưng mà theo như lời cô ấy nói, hình như bọn cậu có giới luật không được đánh con người."

Hồng Hựu Sâm: "Giới luật ai đặt ra?"

Tay đánh đáp: "Tôi không biết."

Hồng Hựu Sâm: "Tôi cũng không biết, người tôi không quen biết đặt ra luật thì hẳn không quản lý được tôi."

Tay đánh gật đầu, giống như chấp nhận lời giải thích này. Anh ta đã hơi khôi phục được chút sức, hai tay lại bắt đầu siết thành nắm đấm.

Hồng Hựu Sâm: "Anh biết thân phận của tôi rồi còn dám tiếp tục?"

Tay đánh không nói gì, hai mắt toả sự sắc bén. Hồng Hựu Sâm khó khăn lắm mới trấn áp được nhịp tim, lại bị ánh mắt đó khiêu khích. Cậu xoay người, lại đấm một cú vào xương sườn của anh ta. Cậu nghe thấy tiếng xương bị gãy. Nhưng tay đánh đó vẫn không hề có ý lui bước.

Hồng Hựu Sâm có thể cảm giác được răng của mình đã trở nên thô, da đang căng ra, tim đập dữ dội, xương cốt bắt đầu dài ra, đau đớn gấp trăm lần bị người kia đấm.

Bóng đêm run rẩy.

".....Coi như tôi xin anh, mau đi đi được không!" Hiếm lắm cậu mới trở nên kích động, nếu lúc này có người đến gần, nhìn thấy bộ dạng của cậu thì đã hét lên rồi.

"Xin lỗi." Tay đánh kia vẫn cố bám. "Tôi cũng không thua được."

Hồng Hựu Sâm không nhịn được nữa, dùng bàn tay chụp lấy đầu đối phương, ấn mạnh qua một bên. Mặc dù cậu đã cố gắng để kiềm chế sức mình, nhưng vẫn khiến dưới đất hiện ra một cái hố nhỏ lúc chạm đất. May sao tay đánh đó phản xạ rất nhanh, trước khi bị trúng đòn đã dùng cánh tay để chắn. Tiếng gãy xương bị tiếng rên hự kiềm nén của anh ta át mất, tay đánh bị ngắt đi. Những người cùng đến theo anh ta trông thấy anh ta đã thua, chửi ầm lên đôi câu, rồi chạy về hướng này.

Càng lúc càng gần hơn.....

Không kịp chạy về xe nữa rồi, Hồng Hựu Sâm gắng gượng duy trì chút lý trí còn sót lại, chạy vào trong dãy nhà tối đen đang xây dở dang ở gần đó.

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 4

Nơi đây hẻo lánh và tối hù, nhà lầu xây chỉ có khung, không có tường, cách 1 cây số mới có một cây đèn đường. Từ xa nhìn vào, bóng đen hùng tráng trông như một cái nồi sắt khổng lồ úp lên mặt đất. Thị lực của Kiều Dĩ Sa không được bằng Hồng Hựu Sâm, khứu giác cũng không đủ nhạy, đi lòng vòng cả hai vòng quanh khu nhà vẫn không có kết quả.

Có tiếng xe..... Kiều Dĩ Sa ngoái đầu, trông thấy một chiếc xe thương vụ đầy người bên trong đang chậm rãi chuyển bánh, rời khỏi hiện trường. Bây giờ triệt để thành cảnh đêm khuya thanh vắng. Kiều Dĩ Sa thử gọi cậu, lần thứ nhất không ai đáp.

Cô cao giọng lên: "Hồng Hựu Sâm——"

Âm thanh vang vọng quanh những toà nhà.

Bất chợt cô nghe loáng thoáng vắng lại tiếng dã thú đang khẽ gầm.

Kiều Dĩ Sa men theo cầu thang không có tay vịn và song chắn, leo lên tới tầng 12. Trăng chiếu lên sàn xi măng trống trải tạo thành một cảm giác của màu xám nhạt. Cô đứng chính giữa tầng lầu, nhìn vào góc tối. Đường nét thân hình của một con sói lớn dần dần hiện ra trong bóng đêm.....

Lúc biến hình, người sói thoát nhìn không khác chó sói mấy, nhưng cơ thể thì có sự khác biệt. Tư thái của họ mang trí tuệ. Đây là một chủng tộc cổ xưa, linh vật tự nhiên của đất trời. Nguyên hình của Hồng Hựu Sâm là một con sói trắng, nhưng không phải trắng phau, mà có pha màu vàng nhạt và nâu. Cơ thể của cậu trưởng thành đẹp đẽ, xương cốt cứng cáp, cơ bắp phát triển tốt, lông dày rậm. Vừa bước ra, một bầu khí của rừng già ập theo tới. Lúc này đây cặp mắt của cậu đang mang màu vàng kim nên có, từ trong người cậu đang phát ra một tiếng gầm trầm thấp hờn hận. Nói thật thì, nếu tình trạng của cậu không trông quá mức thảm hại, biết đâu Kiều Dĩ Sa sẽ bị kinh sợ bởi ngoại hình đó.

Tiếc thay.....

Rõ ràng Hồng Hựu Sâm không ngờ lần này đối thủ lại có thể bức cậu trở về nguyên hình. Cậu hoàn toàn chưa chuẩn bị gì cả, quần áo bung bét rách bươm, từng dải từng dải phát phơ trên người, chất lượng quần lót lại tốt lạ thường, vẫn chưa bị toét vải, độ giãn hoàn mỹ bó chặt ngay phần thắt lưng. Kiều Dĩ Sa bùm miệng, cô bị cảnh tượng khó tả bằng lời này làm cho chết sững. Ánh mắt của con sói càng lúc càng đáng sợ.

"Cậu khoan đã, cho tôi sắp xếp lại ý nghĩ chút....." Kiều Dĩ Sa để tâm trạng bình tĩnh lại, rồi nghiêm mặt hỏi, "Cậu hoàn toàn.....không thể nào kiềm chế được à?"

Sau khi người sói biến hình sẽ không nói chuyện được, nhưng nhìn vào mắt cậu, rõ ràng cậu đang cảm thấy cô nói chuyện dư thừa. Con sói trắng bức bối căng cơ bắp, bứt tung phần đồ lót cuối cùng, làm toàn bộ những miếng vải vụn rớt hết xuống, lông trên người lập tức xù lên.

Kiều Dĩ Sa: "Từ nhỏ cậu đã sống với con người?"

Cậu yên lặng một chút, gật đầu.

Kiều Dĩ Sa bụng bảo dạ quả nhiên là vậy, cậu chưa từng sống trong bộ lạc của người sói, chưa từng được người sói có kinh nghiệm phong phú nào chỉ bảo cậu.

Kiều Dĩ Sa lại hỏi: "Vậy trước đây cậu đã biến hình bao giờ chưa, khi đó xử lý ra sao?"

Cậu dùng móng vuốt vạch xuống sàn một chữ—Đợi. Vạch xong, lại bổ sung thêm. 3 ngày.

Kiều Dĩ Sa "à" một tiếng, thương lượng với cậu: "Thế thì hay là cậu cứ đợi ở đây đã.....Không còn sớm nữa, tôi phải quay về đi làm."

Cậu yên lặng nhìn cô, có một khắc cô mang cảm giác như cậu đang nhìn chăm chăm một đĩa thức ăn.

Kiều Dĩ Sa giải thích: "Tôi cũng chưa bao giờ gặp phải tình huống như của cậu. Mà hơn nữa điều này không nằm trong phạm vi giao dịch của chúng ta, điều kiện chúng ta đã thoả thuận chỉ bao gồm việc tôi nhận điện thoại của giáo viên của cậu."

Một lúc lâu sau, trông cậu có vẻ như đã đồng thuận, dời ánh mắt, xoay người quay trở về trong góc.

.....

Dọc đường về, Kiều Dĩ Sa nhận được cuộc gọi từ Liễu Hà.

"Tin lành thì báo tao, tin xấu cứ cúp thẳng."

"Thắng rồi."

".....thật hả?"

"Thật."

Anh ta đập bàn: "Mày thu xếp là tao yên tâm, tới đây lãnh tiền!"

"Không cần, em còn có việc, chắc sẽ về muộn."

Bên Liễu Hà rất ồn ào, hát hò um sùm, anh ta đang lè nhè giọng đã say lúy túy giữa tiếng cười của những cô gái: "Mẹ nó, bố muốn mở tiệc ăn mừng....."

Kiều Dĩ Sa: "Sếp đứng phía sau lưng bọn họ còn chưa tra ra thì sao, ăn mừng gì chứ."

Liễu Hà ầu trĩ hét: "Tao mặc kệ! Tao cứ muốn mở tiệc ăn mừng đấy!"

Kiều Dĩ Sa nghe ra được tâm trạng của anh ta đang rất khá.

Liễu Hà xuất thân bụi đời, quá trình xây dựng sự nghiệp đã lắm không ít máu, có điều đến khi qua 30 thì bắt đầu từ từ thay đổi, nhưng đối với những chuyện bị tìm tới tận cửa đòi thách đấu tay đôi kiểu này, thì vẫn còn "máu" một cách rất khó tả.

Cúp máy xong, trong đầu Kiều Dĩ Sa lại thoáng hiện lên cảnh lúc nãy. So với sự náo nhiệt trong di động, cảnh kia quá đổi yên vắng. Trong cái vỏ nhà rộng mênh mông, ở một góc giữa chốn đô thị, một con sói nằm yên tĩnh dưới ánh trăng sáng soi.

Trước khi xuống lầu, cô ngoái đầu nhìn một lần chót, cậu lặng lẽ cuộn mình nằm đấy, mặt quay ra ngoài, có thể đang nhìn gì đó, cũng

có thể đang ngẩn người. Gió mang theo mùi đất thổi bộ lông của cậu khẽ phát phơ.

Kiều Dĩ Sa thở dài, nhún ga, một lần sáng màu đỏ vạch một đường trên con phố dài giữa khuya.

.....

Hai tiếng sau, trong toà nhà đang xây dở. Hồng Hựu Sâm vẫn cuộn mình nằm y chỗ cũ, mắt nhắm, bỗng tai của cậu ngọ nguậy, cặp mắt vàng kim hé mở. Kiều Dĩ Sa đã về, hì hà hì hục khuôn một cuốn sách cổ khổ lớn dày cả khúc.

Cậu bất động chăm chú nhìn cô.

"Tôi chỉ thử một chút thôi....." Tặng người của cô nhỏ con và mảnh mai, bị khuôn sách mờ hôi ra rờn rờn. "Để tôi nói trước cho biết, có thành công hay không tôi cũng không xác định được, tình huống này của cậu quá đặc biệt." Cô ngồi xuống đất, một tay dùng đèn pin của di động chiếu, lật sách soàn soạt. Hồng Hựu Sâm ở bên cạnh cô cũng lặng lẽ đánh giá cuốn sách nọ. Kiều Dĩ Sa thấy vậy, nói: "Cái này là bà ngoại của tôi để lại cho tôi." Sói trắng nhìn cô, cô thoáng ngừng nói, giải thích chuyện này với cậu ta làm chi chớ.....

Giữa đêm hôm khuya khoắt chỉ còn lại tiếng lật sách.

Đã rất lâu rồi cô chưa đọc cuốn sách này, có lẽ khoảng năm năm? Hay là sáu năm nhỉ? Trên mặt sách phủ một lớp bụi, khiến cho một cuốn sách vốn đã cũ kỹ càng trở nên nặng nề. Thời gian chậm chậm trôi, Hồng Hựu Sâm ngáp một cái, miệng ngoác rõ to, để lộ hàm răng bén nhọn to tướng. Hai chân trước của cậu xếp

song song với nhau, đầu gác lên trên, vừa chuẩn bị ngủ thì Kiều Dĩ Sa đứng dậy. Cậu lại mở mắt ra.

"Đứng lên, qua bên này." Kiều Dĩ Sa dùng chân vẽ một vòng tròn trên sàn, chỉ chỉ. "Vào đây."

Sói trắng: "....."

Kiều Dĩ Sa đợi một lúc không thấy có động tĩnh: "Sao thế? Vào đi chứ?"

Sói Trắng đứng dậy, lắc lắc người, bước vào trong.

Kiều Dĩ Sa nói: "Tôi tìm ra được một câu chú có tác dụng bình tâm, không biết có phù hợp với tình huống của cậu hay không."

Kiều Dĩ Sa ngồi xuống, một người một sói đối diện nhau.

"Câu chú phải đọc nhầm, đừng ngắt ngang tôi."

Kiều Dĩ Sa nói xong đóng sách lại, đồng thời nhắm mắt.

.....

Trong thiên nhiên, nước có khả năng vỗ về được hết thảy. Kiều Dĩ Sa ra sức tập trung thần trí, cảm nhận nguyên tố của nước đang trôi nổi trong không khí. Điều này khá khó đối với cô, khác với những gì cô từng làm xưa nay, hơi quá mới mẻ.

Cũng không biết đã qua bao lâu, ban đầu Hồng Hựu Sâm còn đứng, sau đó nằm xuống, rồi cuối cùng thì nằm rạp. Sau đó nữa, họ đều ngủ mất.....

Không rõ ai ngủ trước, nhưng Kiều Dĩ Sa là người tỉnh trước. Lúc cô mở mắt ra, trời đã tờ mờ sáng. Cô đứng lên từ sàn nhà lạnh như băng, người cứng đờ kêu răng rắc. Quay qua, dưới sàn có một người đang nằm. Câu chú của cô đã có tác dụng, Hồng Hựu Sâm đã biến trở về lại hình người, đang say ngủ trên mặt sàn ẩm sương. Bầu trời sớm mai màu xanh xám, khu nhà rộng lớn vừa vắng vẻ vừa trong lành.

Cô lặng lẽ quan sát cậu một lúc, chậm rãi đứng dậy, cô khuôn theo cuốn sách nặng gần mười mấy cân lên, sơ ý run tay, sách rớt xuống đất đánh rầm một tiếng. Hồng Hựu Sâm bị tiếng ồn làm tỉnh giấc, cậu chưa ngủ đủ, đầu óc lù đù, mắt lơ đãng, không biết mình đang ở đâu. Hơi xoay đầu thì chạm ngay mặt của Kiều Dĩ Sa. Cô đang khom người nên ánh mắt của hai người gần nhau một cách bất ngờ. Gió lạnh thổi đến từ phía sau lưng cô, tóc hai bên mang tai đang rũ xuống của cô hơi phát phơ, phớt qua mặt cậu, khiến đầu óc của cậu tỉnh táo hơn một chút.

Kiều Dĩ Sa nói: "Cậu tỉnh rồi."

Cậu "ừ."

Kiều Dĩ Sa: "Có vẻ như câu chú đó có ích đấy."

Cậu lại "ừ" thêm tiếng nữa.

Họ nhìn nhau một lúc, cuối cùng Kiều Dĩ Sa nhin hết nỗi, nhếch mép: "Tướng tá không tồi ha." Cậu không có phản ứng gì. Cô lại nói: "Xem ra tôi về là đúng." Đứng thẳng người. "Hôm nay thứ Sáu, chốc nữa cậu còn phải tới trường. Cậu đợi ở đây một chập đi, tôi đi lấy đồ cho cậu."

Cô đi được hai bước, ngoái đầu.

"Cậu cao bao nhiêu?"

"185."

"Nặng bao nhiêu?"

"76."

Giọng của cậu rất khẽ, tan vào ánh mai trong lành mát lạnh, hơi không để ý sẽ bị gió thổi bay mất. Kiều Dĩ Sa đi rồi, Hồng Hựu Sâm rũ mắt nhìn cơ thể của mình, sau đó lại nằm xuống sàn, trần truồng như nhộng mà không hề cảm thấy lạnh. Trần nhà rất cao, xung quanh bốc mùi gỉ sét của cốt thép; cậu ẩn ẩn hai bên thái dương, hít sâu một hơi, vẫn cảm thấy hơi lừ đừ.

.....

Bình minh.

Kiều Dĩ Sa về đến Bly, chọn một chàng trai với vóc dáng tương tự từ trong nhóm các cậu bartender đang ngáp chuẩn bị tan ca.

"Cởi đồ."

Cậu bartender kinh ngạc co rúm người.

"Chị Sa?!"

"Mau lên."

Cô mang đồ quay trở về, vật vã đã đời thì trời đã sáng hẳn.

"Tôi không tìm ra được áo đồng phục của cậu, có thể không để ý đã bị bọn kia mang đi mất." Cô nhìn cậu, "Để đề phòng bọn chúng tới Đức Công tìm cậu, tôi sẽ canh chừng giúp cậu nửa tháng."

Cậu khẽ nói: "Không cần."

Kiều Dĩ Sa cũng không nói gì thêm.

"Đi thôi, tôi đưa cậu."

Kiều Dĩ Sa lái xe chở Hồng Hựu Sâm.

Dọc đường hai người rất yên tĩnh, Hồng Hựu Sâm mở cửa sổ ra, giống như chē nóng, gác cánh tay trên khung cửa sổ. Gió sớm thổi tóc trước trán của cậu tung bay, vẫn còn ướt sương.

"Ở đây được rồi." Còn cách Đức Công một con phố, Hồng Hựu Sâm kêu Kiều Dĩ Sa ngừng xe, khẽ nói: "Tự tôi về."

Cậu đóng cửa xe, hai người không chính thức chào tạm biệt, Kiều Dĩ Sa quay xe rời đi. Hồng Hựu Sâm thò tay vào túi đi tiếp.

Đã bảy giờ sáng, cổng trường Đức Công đã có học sinh lục đục kéo nhau tới lớp. Hồng Hựu Sâm tùy tiện ngược mắt, trông thấy ai đó, mắt híp lại, nhanh chóng tiến tới. Bàn tay to của cậu tóm lấy cổ của Hạ Tuấn.

"Á á á! Đau!.....Tớ sai rồi tớ sai rồi! Thật tình tớ không ngờ sẽ lên cơn sốt mà! Tha cho tớ đi anh hai! Tình huống ngoài dự liệu mà! Anh hai——!"

Bảo vệ của trường cảnh cáo theo lệ, Hồng Hựu Sâm hừ lạnh một tiếng, buông cậu ta ra.

Tiết tự học buổi sáng.

Thầy chủ nhiệm đang đứng trên bục giảng giải thích việc sẽ gọi điện thoại nói chuyện với phụ huynh cuối tuần này, Hồng Hựu Sâm nhìn ra ngoài cửa sổ. Khí trời trong lành, mây trắng lãng đãng, khí lạnh của sớm mai đang bị nắng dần xua tan. Hạ Tuấn ngồi xuống bên cạnh, lại thành khẩn xin lỗi, Hồng Hựu Sâm chẳng nói chẳng rằng.

Hạ Tuấn nhìn sắc mặt cậu, hỏi: "Sao vậy?" Cậu ta nghiêng đầu nhìn mặt Hồng Hựu Sâm, "Đang nghĩ gì thế?"

Ngoài cửa có một cây hạnh, vào mùa này lá đã khô héo gần hết. Hồng Hựu Sâm nhìn cành cây cao nhất đang chĩa lên trời, trên đó có một cánh quạ đang đậu.

Trong góc lớp có một đám các cô nữ sinh, không biết đang thảo luận chuyện gì, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn qua bên này, bùm miêng cười khúc khích. Hạ Tuấn nhìn bọn họ, hất hất cằm, quay qua nói với Hồng Hựu Sâm: "Cậu xem, nữ sinh trong lớp đều cho rằng cậu đang suy tư, chỉ có anh em như tớ mới biết, cậu chỉ đang ngẩn người mà thôi."

Hồng Hựu Sâm không nói gì.

Hạ Tuấn dùng vai huých huých cậu. "Đừng cứ như vậy hoài, chán chết." Nói rồi chạy đi chơi với chúng bạn.

Ngay lúc cậu ta huých vai cậu, chú quạ bay mất, đầu mày của Hồng Hựu Sâm hơi rục rịch, ánh mắt dõi theo hướng của chú ta, mãi đến khi khuất dạng.

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 5

Một góc phía Bắc của thành phố, trong một câu lạc bộ tư nhân cao cấp, Văn Bạc Thiên đang đánh bài với người khác. Vài thủ hạ tiến đến rỉ tai điều gì đó với hắn, cặp mày của Văn Bạc Thiên nhíu lại: "Gọi tới đây."

Thoắt chốc, Sài Long bước vào. Anh ta mới tỉnh dậy chưa được bao lâu, đầu vẫn đang còn rỉ máu, chỉ dùng băng quấn qua loa. Xương sườn và xương tay của anh ta đều bị gãy ở mức độ nặng nhẹ khác nhau, hơi thở không đều, đi cà nhắc.

Văn Bạc Thiên đánh giá anh ta từ trên xuống dưới, chậm rãi hỏi: "Thế này là thế nào? Không phải đã nói không được thua à?"

Sài Long khẽ đáp: "Xin lỗi."

"Xin lỗi?" Văn Bạc Thiên híp mắt, "Xin lỗi là xong hả?"

Một tên đàn em mang đến chiếc áo đồng phục học sinh, Văn Bạc Thiên cầm lên nhìn, vút vào mặt Sài Long.

"Đ.m. mày là tay đấm bốc chuyên nghiệp mà bị thua một đứa học sinh cấp 3?!"

Âm thanh của hắn vang vọng trong khu vực hồ bơi dưới tầng hầm rộng và trống vắng.

Văn Bạch Thiên còn rất trẻ, trước đây hắn đã có một khuôn mặt nhan sắc khá, hiện giờ càng đẹp một cách tinh xảo, không tìm ra được bất cứ khuyết điểm nào. Hắn vừa bơi xong, mặc một chiếc quần bơi, bên ngoài khoác một chiếc áo ngủ màu đen có thêu hoa văn chìm bằng chỉ đỏ, phối với nước da trắng ngần dị thường của hắn, toàn thân toát lên một vẻ quý phái bệnh hoạn. Chỉ đáng tiếc là, cho dù bên ngoài có hoàn mỹ cách mấy đi nữa cũng không che giấu được thần sắc âm độc méo mó của hắn.

Hắn ngoái đầu, nói một cách thản nhiên với tay đàn em: "Ngừng thuốc của má nó cho tao."

Sài Long nghe vậy lo lắng ngẩng ngay đầu: "Đừng!" Anh ta tiến lên nửa bước, "Cầu xin ngài, xin cho tôi thêm một cơ hội nữa, lần này đối thủ thật sự.....quá bất ngờ, tôi chưa chuẩn bị tốt."

"Mày đừng nói với tao những chuyện vô dụng này." Văn Bạch Thiên chống hông, đứng trước mặt Sài Long. "Mày là để làm nóng sân khấu, hiểu không?"

Tên đàn em bưng đến một ly thức uống màu đỏ, Văn Bạch Thiên uống cạn trong một hơi, mặt không mang biểu cảm, nói: "Trước khi quán của ông chính thức khai trương, mày phải không ngừng kiếm chuyện với đôi cậu nam nữ đó. Dưới điều kiện này thì tao mới miễn phí tiền chữa bệnh cho má mày." Hắn mở hai tay, "Mày là khai vị, bây giờ hồng rồi, tự mày nói xem phải nên làm thế nào?"

Sài Long vẫn cứ câu cũ: "Xin ngài cho tôi thêm một cơ hội....."

Văn Bạch Thiên: "Mày đã tắc trách như thế này rồi, còn muốn cơ hội gì nữa?"

Sài Long cúi đầu, cơ bắp khắp người đều gồng lên căng cứng, giọng nói thì thào: "Chỉ cần ngài đừng ngừng thuốc của má tôi, cái gì tôi cũng làm."

Văn Bạc Thiên khoanh tay đi hai vòng, híp mắt suy tư một hồi, mãi lâu sau hơi hơi hắt hàm.

Kiều Dĩ Sa mơ một giấc mơ về quá khứ.

Những giấc mơ như thế này cô đã mơ thấy vô số lần, nội dung đa phần giống nhau. Nửa khúc đầu của giấc mơ thường là không đẹp: bạo lực, máu me, khiếp sợ, và hiếp bách..... Nhưng khúc sau sẽ luôn luôn có một bước ngoặt, bầu trời đêm trăng sáng lên những đốm sao, rồi ngay sau đó, đất trời hoan ca, lá hoa đua nở. Cô vô cùng quen thuộc với giấc mơ này, quen thuộc như đi ăn buffet, đã có thể tự thêm chi tiết. Lần này cô vẫn chờ bước ngoặt như thường lệ, nhưng đang lúc sự mong chờ háo hức của cô dâng cao nhất, điện thoại đổ chuông.

Cô ngất máy, không mở mắt, mong sao có thể mơ tiếp. Một giây sau đó, điện thoại vẫn tiếp tục gọi tới. Kiều Dĩ Sa hé mắt một tí xiu, đặt di động đến bên tai, âm thanh của đối phương rất trầm, tạo nên một sự tương phản rất rõ rệt với ánh nắng dịu dàng ngoài cửa sổ.

"Định ăn quịt?"

Cô vẫn chưa tỉnh hẳn mộng, không nói gì.

Hồng Hựu Sâm: "Đừng giả chết."

Kiều Dĩ Sa miễn cưỡng lật người, nằm ngửa trên giường, hơi bị huyết áp thấp. Cô dùng tay ấn lên trán, thì thào: "Chúng ta đi đâu?"

Cuối cùng bọn họ hẹn nhau trong một gian phòng tự học ở thư viện thành phố. Sớm tinh mơ chẳng được mấy mống người, yên tĩnh như cái nghĩa địa. Kiều Dĩ Sa bị thiếu ngủ nghiêm trọng, gặp môi trường này cơn buồn ngủ càng nhân lên gấp bội, cơ thể nặng nề như tấm chăn bông bị nhúng nước.

Hồng Hựu Sâm: "Cô có nghe tôi nói gì không?"

Kiều Dĩ Sa: "Nghe rồi....."

Hồng Hựu Sâm im lặng một chút, nói: "Lúc tôi giúp cô đâu có như thế này phải không...."

Kiều Dĩ Sa ráng chống mắt cho mở ra, lườm cậu: "Cũng đâu đó đấy thôi....."

Hồng Hựu Sâm lạnh lùng: "Chí ít tôi mở mắt."

Cũng đúng.

Kiều Dĩ Sa giụi giụi mắt, ngồi thẳng người lên, mở mắt ra, Hồng Hựu Sâm đưa tai nghe tới. Bàn bằng gỗ mộc toả mùi hương mê ly, lại thêm một toa thuốc ngủ hữu hiệu nữa. Cà phê mua sẵn trước đó đã bị uống sạch, chẳng có chút hiệu quả giúp tỉnh táo gì cả, Kiều Dĩ Sa đổ tất cả mọi cục đá còn sót lại vào trong mồm, nhai rồm rộp rồm rộp. Hồng Hựu Sâm ngồi ở ghế kế bên không nói không rằng nhìn cô.

Đây là một cuộc gọi điện thoại, một người nữ hỏi một người nam về những vấn đề pháp lý. Từ giọng nói có thể nghiệm ra được cha của Hồng Hựu Sâm độ 50 tuổi, tính cách nghiêm khắc và cứng nhắc. Kiều Dĩ Sa gỡ tai nghe ra.

"Cha cậu là luật sư?"

"Ừ."

Kiều Dĩ Sa vừa đặt di động lên bàn, thì có cuộc gọi tới. Cô nhìn số điện thoại trên màn hình, ánh mắt mang ý dò hỏi, cậu đáp: "Chủ nhiệm lớp tôi."

Kiều Dĩ Sa máy móc lấy từ trong túi xách ra một chai thuốc đã pha sẵn, uống cạn sạch, im lặng 2 giây, hắng giọng. Mắt và lông mày của Hồng Hựu Sâm hơi rục rịch, rõ ràng hơi bị kinh ngạc bởi tiếng ho húng hắng của cha mình.

Kiều Dĩ Sa bắt điện thoại, mở loa ngoài.

Thầy chủ nhiệm hỏi: "Chào ông, xin hỏi đây có phải là cha của Hồng Hựu Sâm không?"

Kiều Dĩ Sa đáp: "Phải, xin thầy cứ nói."

Thầy chủ nhiệm của Hồng Hựu Sâm là một ông thầy hơn 50 tuổi, khó tính, thận trọng và nghiêm, rề rà giảng giải một hồi về mức quan trọng của nửa năm cuối cấp 3, là thời kỳ chạy nước rút cuối cùng. Ông ấy rất có tâm, gần như đưa ra bình luận cho tất cả mọi môn học của Hồng Hựu Sâm, đông dài đến độ mí mắt Kiều Dĩ Sa lại sụp xuống.

Hồng Hựu Sâm đá cô một cái, cô giật bắn mình bật dậy.

".....Với cả thành tích của trò Sâm trong bài thi kiểm tra giữa tháng lần này không được lý tưởng cho lắm."

Kỳ Dĩ Sa nói: "Tôi biết rồi, tôi sẽ rầy nó, xin các thầy cô tiếp tục giám sát."

Thầy chủ nhiệm nói: "Thằng bé này hơi hướng nội thái quá, làm gì cũng không thấy hăng hái. Học tập thôi thì không nói, vừa mới đây ghi danh cho nó đấu bóng rổ, cũng không chịu chơi cho đàng hoàng, tôi nhìn banh của nó tôi biết mà, toàn ném bừa thôi!"

Kiều Dĩ Sa liếc xéo, Hồng Hựu Sâm đang lẳng lặng tựa lưng ra lưng ghế. Cô bụng bảo dạ, cái này cũng không dùng định nghĩa "hướng nội" truyền thống để giải thích được đâu.....

"À, cuối cùng còn một vấn đề nữa....." Thầy chủ nhiệm ngập ngừng.

Kiều Dĩ Sa: "Xin thầy cứ nói."

Thầy chủ nhiệm thở dài một tiếng: "Hồng Hựu Sâm á, đúng là tướng mạo khá nổi trội."

Nói xong cả ba nhân vật đều hơi sững người.

Kiều Dĩ Sa liếc Hồng Hựu Sâm một cái, nhếch mép, hỏi một cách xấu tính: "Nó yêu sớm hả thầy?"

Hồng Hựu Sâm lẳng lặng nhìn cô.

Thầy chủ nhiệm: "Cái đó thì không có, về mặt này thì nhà trường canh rất kỹ, tuyệt đối cấm tiệt yêu sớm! Có điều..... có đôi lúc trò Sâm không có ý đó, nhưng, phải nói thế nào nhỉ....." Rõ ràng thầy chủ nhiệm không giỏi nói chuyện với người khác về những vấn đề liên quan đến tình cảm, nói vài câu mà lắp ba lắp bắp. "Bông hoa

này đã nở rộ, ong bướm tự động kéo tới, trò Sâm vẫn nên lưu ý điểm này hơn một chút."

Bốn bề im phăng phắc.

Kiều Dĩ Sa: "Ý của thầy là, nó trêu ong ghẹo bướm?"

Thầy chủ nhiệm: "Lời đó thì hơi khó nghe rồi, không nghiêm trọng như vậy. Hồng Hựu Sâm là một đứa bé ngoan, tuy nền tảng học tập trước khi chuyển trường không được tốt lắm, nhưng các thầy cô đều biết trò ấy rất cố gắng. Hiện giờ đã đến giai đoạn cuối ở cấp 3, học tập là quan trọng trên hết! Giữa phụ huynh và giáo viên nhất định cần phải cùng nhau phối hợp, tranh thủ để cho trò ấy đậu vào một trường đại học tốt!"

Kiều Dĩ Sa: "Nhất định phối hợp!"

Thầy chủ nhiệm lại nói thêm một hồi về chuyện học hành, hai bên khách sáo với nhau, rồi cúp máy.

Kiều Dĩ Sa quay đầu qua: "Nghe chưa? Con trai?"

Cậu nhìn cô: "Cô gọi lần nữa coi."

Kiều Dĩ Sa liếm liếm môi: "Tôi hỏi này, tại sao cậu không chơi bóng rổ trong cuộc đấu cho đảng hoàng?"

"Không chơi được." Cậu đáp, "Tôi hơi mạnh tay một chút là cái rổ bóng rớt mất."

"Thế thì thôi vậy." Kiều Dĩ Sa đứng lên, nhặt ly cà phê đã uống hết, gõ gõ xuống bàn. "Lo học cho đảng hoàng, đừng trêu hoa ghẹo cỏ nữa nhé." Cô vứt ly cà phê vào trong thùng rác, đi ra khỏi phòng.

Hồng Hựu Sâm khoác cặp trên một vai, không nói gì, bước theo sau.

Hai người ra khỏi thư viện, Kiều Dĩ Sa bị ánh nắng bên ngoài làm cho loá mắt, vừa quay đầu thì thấy ngay người bên cạnh. Hôm nay Hồng Hựu Sâm không mặc đồng phục, bên ngoài chiếc áo thun là đồ thể thao màu đen, cho dù đang trong tư thế thoải mái, cũng không che giấu được dáng cao ráo đầy sức sống, về mặt này thật sự rất thu hút sự chú ý. Tổ chất ngoại hình của người sói mà đặt giữa đám học sinh cấp 3 đúng là hơi sai.

Kiều Dĩ Sa không khỏi lặp lại lời của thầy chủ nhiệm.

"Nói đúng đấy chứ, hoa nở rộ thì ong bướm tự động tìm đến, chẳng trách được ai."

Cậu cau mày nhìn qua, gặp ngay mặt cô. Do đồng hồ sinh học bị đảo ngược hoàn toàn, Kiều Dĩ Sa rất ít khi trông thấy mặt trời, nước da của cô trắng xanh, tạo cảm giác trong suốt, như trụ băng đọng trên khung cửa sổ vào mùa đông. Không biết có phải do không ngủ đủ hay không, lúc này đây trông cô hơi mơ màng.

"Ý cô là sao?" Hồng Hựu Sâm trầm giọng hỏi.

Con người là một loài động vật rất dễ bị hoàn cảnh chi phối, dĩ nhân cũng thế..... Nghe một khúc nhạc u buồn thì sẽ khó tránh khỏi đau lòng, trông thấy cảnh sắc đẹp đẽ thì tự nhiên vui vẻ, được ánh nắng dịu dàng chiếu lên, thì sẽ không khỏi nghĩ đến những đề tài êm ái nhẹ nhàng. Chuyện hẹn đấu tay đôi kia đã xong xuôi, tâm trạng của Kiều Dĩ Sa nhẹ nhõm, không kiềm lời tán thưởng.

"Khen cậu đẹp trai ấy mà."

Ánh nhìn của cô cố ý vô tình quét qua cơ thể của cậu, cuối cùng cười một tiếng khó nắm được ý nghĩa, đầu ngón tay nhỏ mảnh mai búng búng nơi ngực cậu, phỉ đi hạt bụi vốn không có ở đó, khẽ nói: "Tôi là người có quyền phát ngôn nhất."

Bên ngoài thư viện có một quảng trường nho nhỏ, ở giữa có một bức tượng điêu khắc, là một bức tượng mang vóc dáng hiem hoi của Cupid lúc đã thành niên. Chàng rải cánh, tư thái rất đẹp đẽ, giương cung giữa một vùng ánh sáng. Xung quanh bức tượng là đám đông đang thông thả thảnh thơi, trời xanh đến lạ thường, nhân viên đang đứng giữa đám đông cho bồ câu ăn, bọn trẻ không nghe lời chạy tới chạy lui.

Đã rất lâu rồi Kiều Dĩ Sa chưa thấy mặt trời vào lúc mười giờ sáng, cảnh này khiến cô có phần ngẩn ngơ. Nắng chiếu trên mặt cô, khiến vài đốm tàn nhang rất nhạt bên khoé mắt của cô trông rõ hơn một chút, vị trí vừa đẹp, trông như đặc biệt nằm nơi đó để tô điểm cho gương mặt.

Hồng Hựu Sâm khẽ hỏi: "Cô kêu quạ tới à?"

Kiều Dĩ Sa "ừ" một tiếng.

Hồng Hựu Sâm nói: "Tôi không cần."

Kiều Dĩ Sa: "Bọn chúng mà đã lấy đồng phục của cậu đi, thì rất có khả năng sẽ tới tìm cậu."

Hồng Hựu Sâm: "Không sao."

Kiều Dĩ Sa nhún vai, nói: "Nửa tháng thôi, tôi sẽ kêu chúng nó canh quanh trường, không làm phiền đến cậu đâu."

Lại im lặng một lúc, Hồng Hựu Sâm hỏi: "Tại sao người đó tới kiểm chuyện với bọn cô, đã tra rõ chưa?"

Kiều Dĩ Sa ngáp một cái: "Vẫn chưa được, bọn chúng trốn giỏi lắm."

Nhắc đến đề tài này, ánh mắt của Kiều Dĩ Sa tối đi. Những "sứ giả" mà cô phải đi theo dõi, đều quay trở về giữa đường; nếu như không phải lạc mất mục tiêu thì tức là chứng minh bọn kia đã đi vào những nơi mà có gì đó sứ giả của cô không thích.

Hồng Hựu Sâm: "Bọn cô có kẻ thù không?"

Kiều Dĩ Sa: "Kẻ thù của chúng tôi thì đủ để thuê đứt một cái câu lạc bộ ấy chứ." Cô hít sâu một hơi, rồi lại than một cách bất lực, "Chịu thôi, hồi xưa làm quá nhiều chuyện thất đ—à nhầm, là hồi xưa cạnh tranh quá dữ dội."

Hồng Hựu Sâm: "....."

Kiều Dĩ Sa quay đầu mỉm cười dịu dàng với cậu một cái.

Hồng Hựu Sâm không nói gì nữa.

Hai người đứng một chốc, Kiều Dĩ Sa nói: "Không còn sớm nữa, tôi phải về ngủ bù đây."

Đợi một chút, không thấy cậu trả lời, Kiều Dĩ Sa chìa tay ra với cậu.

"Coi như chúng ta.....hợp tác vui vẻ?"

Cậu rũ mắt nhìn bàn tay mảnh mai của cô, một giây sau cùng bắt tay.

Kiều Dĩ Sa hơi nhướn mày. Tuy cậu mang đến cho người ta một ấn tượng lạnh lẽo, điều bất ngờ là, tay của cậu rất rất rất ấm.

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 6

Liều Hà nói là làm, thật sự mở tiệc ăn mừng thắng lợi lần này, tặng mỗi nam đồng chí từ chức phó quản lý trở lên một thẻ gym.

"Sống thoải mái quen rồi đến thời khắc máu chốt thì không nhờ cậy được. Cút đi rèn luyện hết cho bố! Truyền thống xã hội pháp trị không muốn nữa rồi phải không!"

Đêm kéo dài không dứt, ca múa âm ỉ, liên hoan đến cuối buổi thì mọi người đều quên mất ban đầu mình ăn mừng cái gì.

Một cô gái nhỏ nhắn đáng yêu ôm Liều Hà đang say ngất ngưỡng, thả thính gì đó bên tai anh ta, Liều Hà cười nhạt, vòng tay ôm eo cô ta đi ra ngoài.

A Cát sà tới thì thào "Khổ thân đại ca nhà mình, trên lưng còn đang dán salonpas mà lại bị kéo đi làm việc, rốt cuộc ai hầu hạ ai vậy trời."

Kiều Dĩ Sa cũng thắc mắc y chang. Con người của Liều Hà trời sinh ra đã là bạn của phái nữ, khả năng bao dung của anh ta chênh lệch như trời với đất đối với phái nam và phái nữ. Anh ta sẽ không chịu nổi cảnh phụ nữ bị ức hiếp, nhất là những người anh ta thương. Cho dù phải nhúng tay vào chàm, hoặc rước họa bị đuổi giết đi nữa anh ta cũng vẫn cam lòng.

Đẩy mở cửa quán, gió lạnh thốc vào. Trời đã ngày một lạnh hơn. Kiều Dĩ Sa kéo chiếc cổ của áo len cashmere lên cao, đứng bên đường hút thuốc, khách bộ hành hối hả qua lại, sắc mặt lạnh lùng vô cảm.

Trong khuôn viên của trung học Công Đức cách đó vài cây số, lâu ký túc xá đã tối om. Hồng Hựu Sâm bước ra khỏi buồng tắm, để mình trần, mặc một chiếc quần ngủ màu xám, khăn tắm vắt vai. Trong phòng để một chiếc đèn bàn nhỏ; cậu ở ký túc xá phòng đôi, Hạ Tuấn vẫn đang thức khuya ôn bài. Trên tường có một tấm gương dài, cậu vô ý quét mắt trông thấy cơ thể của mình, bỗng nhớ đến buổi sáng hôm ấy, cô gái đó đã đánh giá một câu "Tướng tá không tồi."

Cậu đứng trước gương, ánh đèn bàn vàng vọt làm làn da vẫn còn ửng đỏ của cậu trông sẫm màu hơn. Cậu rất ít khi nào quan sát bản thân tỉ mỉ thế này, cũng rất ít khi quan tâm đến "tướng tá" mà con người để ý. Im lặng một lúc, cậu lấy khăn lông ra, hơi đứng thẳng người hơn một chút, sau đó hít sâu vào một hơi, rồi lại đè hơi thở thật mạnh xuống sâu hơn. Bắt đầu từ cổ, xuống đến vai, ngực, cánh tay, hai bên sườn, thắt lưng..... Theo sức ép của cậu, hết thấy tức thì như được phết một lớp vec-ni, đều sần chắc và rắn bóng.

Hạ Tuấn vô tình liếc thấy, buột miệng chửi thề.

"Hồng Hựu Sâm, có phải là cậu đang định bẻ cong bố không hả!"

Hồng Hựu Sâm ngoái đầu nhìn Hạ Tuấn, Hạ Tuấn rống lên: "Nhìn cái gì! Khoe cái chó gì! Ai chả có bụng!" Nói xong đập bốp bốp vào bụng mình.

Hồng Hựu Sâm không nói gì, vắt khăn lông lên lưng ghế, leo lên giường. Đêm khuya yên ắng, cậu chả buồn ngủ trang nữa, cặp mắt màu vàng kim đang mở lớn nhìn đăm đăm màn đêm ngoài cửa sổ.

Đêm dài mênh mang.

.....

Gió rét thổi cho một cái, đầu óc tỉnh táo hẳn, Kiều Dĩ Sa giục tắt thuốc lá vào thùng rác ven đường, rồi quay vào trong quán.

Cô chạy thẳng đến phòng bao trang trí theo chủ đề của Liễu Hà, đẩy cửa bước vào. Liễu Hà đang đứng trên bàn, quần tuột xuống đến đầu gối, cô gái kia như một con koala bám trên người anh ta, hai người đang tung tung lên như giựt điện. Liễu Hà nghe có động tĩnh, chậm nhịp điệu lại, Kiều Dĩ Sa nói: "Em đợi anh ở phòng kế bên, xong thì chạy qua."

Liễu Hà bận quá chỉ giơ được 1 tay lên, trên thắt lưng để lộ salonpas, Kiều Dĩ Sa bấu môi, xoay người rời đi. Cô tìm bút và giấy, cầm đầu hí hoáy viết gì đó.

Cỡ nửa giờ sau, Liễu Hà bước vào, ngồi phịch xuống ghế xô pha, ngậm hờ điếu thuốc hỏi: "Trò gì mà chi chít thế."

Kiều Dĩ Sa: "Em đang ôn những kẻ thù của chúng ta."

Liễu Hà: "....."

Kiều Dĩ Sa đưa giấy cho Liễu Hà, Liễu Hà nheo mắt đọc một lượt, không thèm đoái hoài vo thành một cục, vứt vào góc phòng. Anh ta bá cổ Kiều Dĩ Sa, miệng đầy mùi rượu nồng nặc, khều khào: "Bố mày hành tẩu giang hồ, già yếu bệnh tật thì chưa từng động

vào, xưa nay toàn găm xương cứng, đưa nào ra tay thì hết mười phần mười chính là phường chả tốt lành gì, lữ đó mà nếu thật sự muốn tới kiếm chuyện gây thù thì tao xin mời."

Kiều Dĩ Sa nhìn cặp mắt vì hoạt động nam nữ quá kịch liệt lúc nãy mà đã đầy tia máu, một hồi lâu sau đóng nắp bút.

"Được thôi."

Hai người ngồi cạnh nhau trên ghế xô pha phì phèo thuốc, chẳng bao lâu sau chướng khí mù mịt trong phòng. Kiều Dĩ Sa vẫn đang suy nghĩ về chuyện tại sao "sứ giả" của cô không theo dõi được. Chẳng tộc nào có thể bị sứ giả cự tuyệt dữ dội như thế? Vong linh? Nhưng mà vong linh sẽ không xuất hiện trong xã hội của con người, thế thì bọn gần nhất [với vong linh] có lẽ là.....

"Nhưng mà một khi nghĩ tới nghĩ lui, đúng là có một tên tao cảm thấy có vẻ....." Liễu Hà cắt đứt suy nghĩ của Kiều Dĩ Sa, mím môi nói, "Hơi có lỗi."

Kiều Dĩ Sa quay đầu, Liễu Hà cau cặp mày rậm, nói: "Ba năm trước....."

Vừa nói ra thời điểm đó, Kiều Dĩ Sa hiểu ra, "À" một tiếng.

"Con trai út nhà họ Văn....." Cô chép miệng, đúng là khi đó hẳn ta đã bị hai người bọn họ đặt bẫy hơi thảm.

Liễu Hà thoáng im lặng, rồi nói không mặn không nhạt: "Thôi, người thì cũng đã chết, mai mốt rảnh rồi chạy thắp cho hắc nén nhang, coi như đã tạ nhân tạ nghĩa."

Gió lạnh như kim, từng trận buốt đến tận xương.

Sóng yên biển lặng được gần một tuần, đến này đầu tiên của mùa đông, trời đổ mưa phùn. Mưa vào độ mùa này còn lạnh hơn cả tuyết. Kiều Dĩ Sa sợ lạnh, lại không thích mặc nhiều đồ, quần khăn quàng cổ rối dày đi ra khỏi cửa. Sắc trời nặng nề, cô đi dưới bầu trời âm u, mắt lim dim lơ đãng. Gió mỗi lúc một mạnh, cô vội bước nhanh hơn, đi được nửa chặng đường liền nghe có tiếng vỗ cánh.

Cô ngược đầu, một đôi cánh màu đen xẹt ngang qua. Kiều Dĩ Sa hơi đắm chiêu.

.....

Trong lớp học, Hồng Hựu Sâm đang chăm chú tập trung, nét mặt vô cùng nặng nề. Trước mặt cậu là một bảng tuần hoàn nguyên tố hoá học, trên đó gồm những con số và con chữ mà đám nhân loại thần kỳ này đã vắt cạn óc để tổng kết.....

Cậu nhìn sắp muốn mù.

Có người gõ gõ lên lưng cậu, cậu sa sầm mặt ngoái đầu, là Hà Tuấn đang rưng rưng chực khóc.

"Cậu bị gì thế?"

"A Sâm....." Giọng nói của Hà Tuấn nghèn nghẹn, vô cùng đáng thương ghé tai cậu thì thầm câu gì đó.

Hồng Hựu Sâm trông thấy cô bé nọ trong phòng học ở lầu dưới. Hai mươi phút tiếp theo là quãng thời gian cô bé thả thả thả nỗi lòng. Để tránh bị người khác phát hiện, trong phòng học không bật đèn. Gió mưa rét mướt ngoài cửa sổ thiết lập quang cảnh cho màn tỏ tình này.

Tên cô ta là gì nhỉ.....

Hồng Hựu Sâm đang nghĩ bụng.

Không nhớ ra nổi. Nhưng nếu đã được Hạ Tuấn thích thì chí ít ngoại hình sẽ không tệ. Cô bé này là điển hình tiểu thư con nhà giàu, mái tóc dài thướt tha, người hiền hoà mềm mại, trông bé bỏng duyên dáng và đáng yêu.

Chỉ có điều hơi đông dài. Hai mươi phút sau, cuối cùng Hồng Hựu Sâm nhìn hết nổi, ngắt ngang bài diễn văn của cô nhỏ, đầu tiên cậu đặt một câu hỏi đầy thắc mắc: "Cậu chả buồn nhìn tới đến một lần, làm sao nói được lâu như vậy?"

Cô bé lập tức càng cúi gằm mặt xuống.

Thật ra cô có thể nhìn thấy cậu, từ ngực xuống đến chân, cùng với cổ tay mạnh mẽ rắn rỏi lộ ra từ tay áo, vậy đã đủ lắm rồi. Nhiều hơn nữa có lẽ cô sẽ không nói được câu nào.

"Ngẩng đầu lên." Hồng Hựu Sâm nói.

Cô bé e dè ngược mắt, ngoài cửa sổ có sét chớp ngang một đường, cô bé khẽ kêu lên một tiếng, lại rũ mắt xuống.

Cậu con trai trước mắt vẫn bất động.

Cô gái: "Xin lỗi, đã, đã quá đường đột....."

Bình thường Hồng Hựu Sâm rất hướng nội, ít lời, nhưng từ hôm đầu tiên cậu bước chân vào trường thì đã trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người. Ai ai cũng phát hiện ra điểm khác người của cậu. Giống như vừa mới rồi, sét đánh chiếu qua khuôn mặt cậu, ánh lên

một vẻ lạnh lùng tách rời khỏi thế giới của người thường, khiến cho trái tim và bàn tay của cô bé không khỏi run lên.

Im lặng một lúc, Hồng Hựu Sâm hỏi: "Cậu còn gì muốn nói nữa không?"

Cô bé cắn môi, cố gắng tìm cách tăng thêm điểm cho bản thân. "Mình nghe nói cậu đang rất lo lắng việc thi đại học.....Cậu không cần lo, bố mình làm cho bộ giáo dục, cậu muốn vào trường nào, gia đình mình cũng có thể giúp được."

Hồng Hựu Sâm không nói gì.

Lòng can đảm của cô con gái lan đến vô hạn nương theo khát vọng. Cô run run nói: "Xin cậu đồng ý với mình đi mà....."

Sét ngoài cửa sổ lại chớp loé, sau đó là sấm rền. Hồng Hựu Sâm chống một tay lên khung cửa sổ, khom người thử tìm cách nhìn vào mắt cô bé đang cúi gằm đầu xuống.

Cậu hỏi: "Cậu thích cái gì ở tớ?"

Cô bé không trả lời được.

Hồng Hựu Sâm nghĩ một chút, khẽ nói: "Con người tớ rất tệ nhạt."

Cô gái: "Không sao....."

Đúng lúc này, ở ngoài cửa sổ bỗng có một bóng đen xẹt ngang. Hồng Hựu Sâm liếc ra. Là một cánh quạ đen đang đậu trên dây điện giữa trời mưa lâm râm. Nó nhìn cậu, cậu cũng nhìn nó.

.....

Con quạ bắt chọt giang cánh bên phải, chỉ chỉ vào người cậu. Hồng Hựu Sâm nhíu mày, nó lại chỉ chỉ tiếp. Hồng Hựu Sâm nhìn túi của mình, móc di động ra. Hôm nay tiết buổi chiều thi kiểm tra, cậu đã cài chế độ im lặng. Một tin nhắn nằm trên vô số những cuộc gọi nhớ, đến từ Kiều Dĩ Sa—

Có người đón đường cậu, dừng ra khỏi trường.

Cậu lại ngược mắt nhìn, lần này xuyên qua làn mưa mỏng, cậu gần như có thể nhìn ra được vài nét bình đạm của cô gái kia trên khuôn mặt đen mờ hồ của con quạ.

"A Sâm?" Cô bé nữ sinh đã hạ quyết tâm, "Cậu, cậu thích loại nữ sinh như thế nào, mình có thể cố gắng!"

"Tớ không phù hợp với cậu, đừng nghĩ nữa." Cậu bước ra cửa, chọt nhớ lời dặn dò như trần trời của Hạ Tuấn, dừng bước, nói, "Hay là cậu thử Hạ Tuấn đi? Cán bộ lớp của tớ, không cần giúp cũng có thể đậu vào trường tốt."

Cô bé cau mày, "Không muốn!"

Dứt khoát dễ sợ.

Quạ đã bay trở về con hẻm dưới cơn mưa.

Kiều Dĩ Sa dùng hạt ngũ cốc và vài quả sim làm quà cảm tạ việc đưa tin. Chỉ mười mấy phút thôi mà cô đã bị rét cóng, cho quạ ăn xong vội vàng chạy về quán cà phê. Di động rung lên, Hồng Hựu Sâm gọi tới.

Cậu đang đứng giữa hành lang lầu hai của khối lớp 12. Tầng này không có ai, không mở đèn, hành lang vắng vẻ đi đôi với mưa gió

rét mướt bên ngoài, hơi có mùi kinh dị. Nhưng Hồng Hựu Sâm không quan tâm, cậu tựa người bên khung cửa sổ, vừa nhìn làn mưa vừa đợi bên kia bắt điện thoại.

"A lô?"

Kiều Dĩ Sa bị cóng run lấy bầy, ngồi xuống liền gọi ngay cà phê.

Cậu nghe giọng cô đang gọi thức uống, hỏi: "Cô đang ở đâu?"

Kiều Dĩ Sa: "Quán cà phê đối diện với trường cậu."

Trong di động có tiếng mưa lâm râm, cô đoán có thể cậu đã trốn được ra ngoài.

"Ai đón đường tôi?"

"Cùng phe lần trước."

Nhân viên phục vụ bưng cà phê ra, Kiều Dĩ Sa dùng thìa khuấy khuấy, hương lan tỏa.

"Thì áo đồng phục lần trước của cậu đó, tôi đã nói là mang hoạ ngầm mà. Nhưng bọn chúng vẫn không biết tên tuổi cụ thể cùng với lớp học của cậu, cậu không ra khỏi trường thì không sao, chúng sẽ không vào trong trường. Cậu trốn một thời gian, tôi đi tìm người giải quyết."

"..... trốn?"

Cô nghe ra được, có lẽ từ đó khiến cậu bất mãn, đổi từ khác.

"Không phải trốn, nhịn một thời gian."

Cậu không nói gì.

"Đợi một thời gian."

Vẫn không nói gì.

"..... Giả mù một thời gian."

Ngoài cửa sổ loé lên tia chớp, lần này rất gần, ngay sau đó là một hồi sấm rền, mưa nặng hạt hơn.

Kiều Dĩ Sa: "Được rồi, tóm lại cậu nhớ....."

Chưa nói hết câu chợt ngưng bật.

Kiều Dĩ Sa quay đầu, Hồng Hựu Sâm tay cầm di động, tay đút trong túi. Trên người cậu bị nước mưa thấm ướt, áo dính chặt vào cơ thể vốn không nhìn giống như của học sinh cấp 3, cô bé nhân viên đi ngang qua mắt sáng rỡ lên, quét từ trên xuống dưới.

Hồng Hựu Sâm mặc rất phong phanh, tạo hình không khác gì mấy so với lần trước gặp mặt, chỉ có điều lần này đẹp luôn áo khoác ngoài. Nhưng đây đã vào đông rồi, ngày nào Kiều Dĩ Sa bò từ trong ổ chăn ra cũng run lập cập. Tóc của Hồng Hựu Sâm dính bết trước trán, hơi xoắn.

Kiều Dĩ Sa: "Sao cậu lại ra rồi?"

Hồng Hựu Sâm lấy tay ra khỏi túi, đưa mu bàn tay to lớn về phía cô.

Trên đó có nước mưa, có bùn, và vết máu.

Kiều Dĩ Sa cạn lời. Mới bao lâu chứ, tới ba phút chưa.....

Cô buông di động xuống, Hồng Hựu Sâm ngồi xuống ghế xô pha phía đối diện, cô bé nhân viên ban nãy sà ngay tới hỏi: "Xin hỏi quý khách có cần gì không ạ?"

Hồng Hựu Sâm không đáp, Kiều Dĩ Sa nói: "Cho bốn phần thịt bò, một phần đá bào đậu đỏ."

Mưa như trút nước được một lúc thì lại nhỏ hạt.

Hồng Hựu Sâm ăn được hơn một nửa, Kiều Dĩ Sa mới nói câu đầu tiên: "Dạo này vẫn bình thường chứ?"

Một câu chào hỏi chiếu lệ quý dị này khiến Hồng Hựu Sâm hơi chững một lúc, cậu không trả lời, lại lẳng lặng đưa ra bàn tay vẫn còn dính máu.

Tiếp tục im lặng.

Kiều Dĩ Sa: "Cậu không nên ra ngoài, tôi đã nói chuyện này tôi sẽ xử lý, cậu làm dữ như vậy ngay trước cổng trường không sáng suốt chút nào."

Hồng Hựu Sâm: "Tôi không cần cô dạy tôi nên làm như thế nào."

Kiều Dĩ Sa: "Lỡ bị phát hiện thì biết phải làm sao?"

Cậu tiếp tục ăn, không buồn ngẩng đầu: "Đấy cũng là việc của tôi."

Kiều Dĩ Sa "ồ" một tiếng; được, cậu lợi hại, cậu là boss.

Kiều Dĩ Sa móc ví tiền, nhớ ra gì đó, mím môi nói: "À, ban nãy đã quấy rầy việc tốt của cậu, xin lỗi nhé."

Hồng Hựu Sâm thoáng khựng lại, "việc tốt" là ý nói.....

Kiều Dĩ Sa hơi nhồm người về phía trước, thì thào hóng hớt: "Có thành công chưa?"

Cậu không đáp.

Kiều Dĩ Sa híp mắt: "Nhìn mặt cậu vậy hình như không thành công rồi, tôi thấy cô bé kia không tệ, tiêu chuẩn của cậu cao đến vậy sao?"

Cậu im lặng một lúc rồi mới đáp: "Thế thì đã sao?"

Kiều Dĩ Sa nháy mắt một cái: "Cũng nên là vậy, con trai ta ngon lành thế cơ mà."

"Cô——" Không đợi cậu nổi nóng, Kiều Dĩ Sa nhanh chóng vụt dậy đi thanh toán hoá đơn.

Hồng Hựu Sâm tựa lưng lại vào xô pha, hơi quay đầu, trông thấy diện mạo của mình phản chiếu trên cửa kính. Dưới tóc mái còn ướt là một khuôn mặt trầm lặng. Lưỡi của cậu liếm liếm răng, vuốt mặt một cái, ép cơn giận xuống.

hết chương 6

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 7

Trời sấm tối.

Từ quán cà phê bước ra, hai người trầm lặng không nói gì. Mưa rơi rả rích trên mái của quán, rồi xuôi theo hàng hiên, chảy xuống thành dòng.

Cô gái đứng kế bên đưa qua một cây dù.

"Cậu dùng đi." Kiều Dĩ Sa bảo, "Tôi bắt xe về."

Hồng Hựu Sâm liếc liếc cây dù gấp màu đen, rồi lại liếc liếc chủ nhân của nó, không nhận.

Quán cà phê treo vài chùm đèn chandeliers kiểu phục cổ, màu nổi, nhưng không chói mắt. Tóc và quần áo của Hồng Hựu Sâm đều ướt, khiến dáng người của cậu càng rõ nét, khí lạnh lẽo toả hắt ra từ da thịt.

"Tôi không cần." Cậu đáp.

Cậu đứng ở đó hoàn toàn không có ý định rời đi. Lại có thêm hai người bước ra từ trong quán, cậu nhích qua một bên, Kiều Dĩ Sa không có chỗ để nhích, để mặc cho cậu dính sát vào người. Cô cảm nhận được một bầu khí nóng hừng hực, khoé miệng bất giác nhếch cong. Người đi ra xong xuôi, Hồng Hựu Sâm nhích trở về chỗ cũ.

Kiều Dĩ Sa chợt nổi lên ý định nghịch ngợm, toan dùng vài câu tỏ tình ban nãy của cô nữ sinh kia để trêu cậu, kết quả chưa kịp nói thì chợt đánh hơi được một luồng khí rất khác thường. Hồng Hựu Sâm cũng đánh hơi ra, hai người nhìn về phía bên kia của con đường cái. Trời mưa lớn, xe cộ trên đường thưa thớt, thế nên tốc độ xe chạy cũng nhanh hơn, xe vút ào ào ngang qua làm nước bắn tung toé, có một bóng người mơ hồ đứng dưới gốc cây. Người đó mặc một chiếc áo hoodie màu đen, cũng không cầm dù, khuôn mặt dưới mũ trùm khó nhìn rõ nét, nhưng chiếu theo vóc dáng, Kiều Dĩ Sa đã nhận ra đây chính là tay đấm bốc hôm bữa.

Cũng chỉ mới được nửa tháng sau lần tách ra ở khu nhà xây dở, khi đó anh ta còn bị thương nặng như thế.....

"Mùi trên người," Hồng Hựu Sâm đứng kế bên đang thì thầm, "rất bất thường."

Kiều Dĩ Sa không có được khứu giác kinh dị giống cậu, hỏi: "Là sao?"

Hồng Hựu Sâm: "Có mùi thối rửa."

Cậu nhìn Sài Long chăm chăm, hất hất đầu qua một bên, ra ý bảo anh ta theo mình.

Kiều Dĩ Sa: "Cậu đi đâu?"

Hồng Hựu Sâm: "Đổi địa điểm."

Cậu bước thẳng vào làn mưa, cây dù của Kiều Dĩ Sa bung ra, đuổi theo cậu.

Hồng Hựu Sâm dừng bước đứng trong mưa nhìn cô, cậu đã bị ướt đầm, khuôn mặt trông càng hóp.

Cậu nói: "Cô đừng đi theo."

Kiều Dĩ Sa: "Tại sao?"

Cậu nghĩ ngợi, đáp: "Trông hẳn khác với lần trước."

Kiều Dĩ Sa cầm dù đến trước cậu, nói: "Chính vì khác nên mới phải theo, đi thôi."

Hồng Hựu Sâm rất rành địa hình của khu vực quanh đây, quẹo vài lần trong các con đường nhỏ tối tăm, đến một công viên cổ kính nằm phía sau Đức Công. Vào giờ này công viên đã sớm đóng cửa, bên trong tối om, cây cối cao lớn um tùm, bóng đen lớn nhỏ khắp nơi nhìn âm u kinh dị. Hồng Hựu Sâm đứng dưới bức tường của công viên, chìa tay ra cho Kiều Dĩ Sa.

Lúc cầm lấy cánh tay của cô, cậu nói: "Cô quá gầy."

Kiều Dĩ Sa: "Cảm ơn."

Cậu liếc cô.

Kiều Dĩ Sa thoáng sửng sốt: "Không phải đang khen tôi à?"

Cậu đáp: "Không phải."

Kiều Dĩ Sa phì cười, Hồng Hựu Sâm túm lấy quần áo của cô ở chỗ thắt lưng, khuôn hẳn cô lên vai, tay kia bám rồi nhảy lên bức tường cao. Cậu đứng trên tường nhìn, cách đó mười mấy mét, Sài Long lặng lẽ bám theo. Gió thổi từng cơn, mặt đất toàn bùn lầy, bước chân đi bên lún bên không.

Công viên này đã có tuổi, tuy diện tích không lớn nhưng không ít cây cổ thụ che trời, lá rậm rạp chắn được một phần lớn nước mưa. Sài Long cũng trèo qua bức tường cao, nhìn thấy anh ta dễ dàng nhảy được xuống, Kiều Dĩ Sa càng lúc càng cảm thấy không ổn. Anh ta bước đến trước mặt bọn họ, gỡ mũ xuống. Kiều Dĩ Sa lập tức híp mắt lại. Quả nhiên, bị sứ giả chê ghét như thế thì ngoại trừ vong linh ra chính là.....

Kiều Dĩ Sa: "Boss của anh là ma cà rồng?"

Cô vừa nói ra xong lại tự cảm thấy hoang đường. Thứ nhất, từ trước đến giờ cô và Liễu Hà chưa từng đụng chạm gì đến tộc ma cà rồng, không thể nào tự dưng tự lành bị ghi sổ; thứ hai, trong thành phố của họ sinh sống, đại khái chưa từng nghe nói có ma cà rồng nào xuất hiện.

Khác với người sói, sinh mệnh của ma cà rồng là vô hạn. Thường thường thì những năm tháng dài đằng đẵng ban cho họ không phải sự điên cuồng nông nổi, mà là sự chai đá vô tình. Họ vô cùng kiêu ngạo và khó tính; họ có mạng lưới xã giao của riêng họ, không ưa trà trộn với nhân loại, và rất ít khi gia nhập xã hội của con người. Cho dù họ có gia nhập, thì cũng tuân giữ giới luật, không được có những hành động kiểu như phái người đến gõ cửa kiếm chuyện.

..... Trừ phi là một con ma mới bị chuyển hoá, vẫn còn mang nhân tính vô cùng mạnh mẽ.

Đối với câu hỏi của Kiều Dĩ Sa, Sài Long không nói gì.

Kiều Dĩ Sa: "Tôi không biết là hắn đã dùng loại thuốc cụ thể nào, nhưng tác dụng sau khi phát hiệu lực của thuốc này rất mạnh, tôi

khuyên cậu không nên ra tay."

Sài Long há miệng, từ trong miệng phả ra một làn khói trắng nóng cháy, hai mắt của anh ta đỏ rực, cổ họng như bị thiêu khô ráp, chỉ nói được một câu: "Xin lỗi....."

Tầm nhìn của Kiều Dĩ Sa bị che mất, Hồng Hựu Sâm đến đứng trước mặt cô, nói: "Cô đứng ra phía sau."

Kiều Dĩ Sa lùi ra sau, thì thầm: "Tôi sẽ đọc chú giúp cậu an thần, cậu sẽ không bị mất kiểm soát."

Hồng Hựu Sâm nói: "Được."

Cậu tiến lên một bước, đồng thời Sài Long cũng tiến về phía cậu.

Sài Long vẫn ra tay trước, Hồng Hựu Sâm đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng độ mạnh của cú đấm lần này vẫn ngoài dự liệu của cậu. Trên hai tay của Sài Long đều quán băng gạc, giúp cho anh ta có thể siết chặt nắm đấm và làm cú đấm chắc hơn. Tốc độ tung nắm đấm của anh ta nhanh gấp bội so với lần trước, giống như những vết thương trước đây vốn không tồn tại. Mũi của anh ta phả ra mùi thối rửa nồng nặc, khiến Hồng Hựu Sâm nhức bưng đầu.

Mưa rét mướt như kim châm, rớt lên người bọn họ. Hơi thở của Hồng Hựu Sâm nặng và sâu, ánh kim quang trong mắt cậu long lanh, răng cắn chặt, cơ bắp gồng cứng.

Không lâu sau, cậu bất chợt nghe Kiều Dĩ Sa gào lên ở phía sau lưng: "Cậu tính làm gì thế hả!"

Cô chưa dứt lời, Sài Long đập mạnh một cú vào ống quyển của cậu, Hồng Hựu Sâm bị khuỵu chân ngã xuống đất.

Kiều Dĩ Sa: "Đừng đứng trơ ra đó, ra tay đi chứ! Cậu không phải lo gì cả, hiện giờ anh ta chịu đòn được đấy!"

Lời của Kiều Dĩ Sa làm cậu bừng tỉnh, cậu tóm ngay lấy cổ chân của Sài Long, giật mạnh, Sài Long cũng bị lôi ngã bò lăn ra đất. Chỉ có điều kỹ thuật và kinh nghiệm đấu của Sài Long đều cao hơn Hồng Hựu Sâm, vừa ngã xuống đất xong thấy Hồng Hựu Sâm không dùng tay để bảo vệ đầu, liền tận dụng cơ hội đâm thẳng vào mặt cậu. Cú đâm đó như búa giáng xuống, đóng vùi nửa mặt bên kia của Hồng Hựu Sâm lún vào đất.

Kiều Dĩ Sa khế chửi thề, vút dù, định chạy tới thì nghe một tiếng quát—

"Đừng đến đây!"

Cô chưa bao giờ nghe Hồng Hựu Sâm lớn tiếng chứ đừng nói gì quát tháo kiểu này. Thế giới dường như im bật trong một giây, Kiều Dĩ Sa đứng yên tại chỗ bất động.

Cô chợt nghe có tiếng lao xao lao xao trên đỉnh đầu, ngược nhìn lên—Cây cổ thụ che rợp bóng đang lao xao khế động, lá nổi đuôi những giọt nước mưa cùng nhau rơi xuống.

Cả khu rừng tĩnh tế này như nhận được tín hiệu gì đó, chợt bừng lên sức sống, phát ra âm thanh rì rào trầm thấp.

Tương tự như sự bao dung vô hạn của thời gian đối với tộc ma cà rồng, ở tộc người sói, ân điển từ thiên nhiên là thứ trời ban cho họ. Người sói là chủng tộc thân thiết và tương thông nhất với thiên nhiên. Bộ lạc của người sói luôn luôn được thiết lập chốn thâm sơn cùng cốc, chính là bởi vì nơi đó thổ địa sẽ chúc lành cho họ. Cánh

rừng càng già, thì độ chực lành càng tăng. Hồng Hựu Sâm không hề biết gì về điều này, nhưng khi phải đối diện với cường địch, cậu vẫn chọn nơi này làm chiến trường theo bản năng.

Sài Long cũng cảm nhận được có gì đó không ổn, anh ta đứng lên, thận trọng nhích xa ra.

Hồng Hựu Sâm từ từ bò dậy từ dưới đất, nửa bên mặt của cậu lem luốc, hai mắt đã thành màu vàng kim rất đậm. Tóc cậu rõ ràng đã trở nên cứng hơn, màu cũng đổi, pha lẫn màu trắng xám giống như lông của cậu, dựng ngược ra sau.

"Mày muốn chết....."

Cậu đã bị chọc giận hoàn toàn, từ trong lồng ngực phát ra một tiếng gầm của dã thú. Cậu lại ra tay, tóm lấy lồng ngực của Sài Long, Sài Long giơ tay đỡ, vốn là một chiêu có thể đỡ được, nhưng do tốc độ của Hồng Hựu Sâm quá nhanh, sức cũng quá mạnh, nên Hồng Hựu Sâm đã thành công. Khi phải đối mặt với sức mạnh tuyệt đối, thì có bao nhiêu kỹ xảo cũng không làm được gì. Hồng Hựu Sâm dựng Sài Long dậy, hai tay cầm dây cột của mũ áo, nhấc chân đạp mạnh, dây rút lập tức siết chặt quanh cổ Sài Long. Hồng Hựu Sâm lại quấn dây quanh cổ anh ta, siết thật mạnh. Gân trên cổ của Sài Long lòi hết lên, mắt đỏ quạch tia máu, dùng hết sức mình nhưng khó có thể di dịch được một li nào.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

"Được rồi." Kiều Dĩ Sa bước đến phía sau lưng Hồng Hựu Sâm, "Đừng làm mạnh nữa."

Cậu không buông tay. Được tiếp sức bởi lời chú, khả năng kiểm soát sức mạnh của cậu càng tốt hơn, xương cốt đã hơi thay đổi một chút, phía sau lưng trông như một cây quạt được mở rộng, cơ bắp lưng nổi lên cuộn cuộn.

Bàn tay của Sài Long nắm lấy tay của Hồng Hựu Sâm mỗi lúc một yếu đi.

"Buông tay." Kiều Dĩ Sa lặp lại, "Buông anh ta ra, A Sâm."

Hồng Hựu Sâm vẫn không buông tay. Tim Kiều Dĩ Sa đập thành thình, cô nhìn Hồng Hựu Sâm, rồi lại nhìn Sài Long đã bắt đầu chảy máu ở mũi, lui ra sau ba bước, giơ tay phải lên, rồi dùng mệnh lệnh tuyệt đối, nói: "Ta bảo ngừng——!"

Hai mắt của cô và đầu ngón tay của cô lập tức loé ánh sáng màu xanh lam âm u, không khí quanh Hồng Hựu Sâm tức tốc thu rút, một sức ép nặng như Thái Sơn đè lên vai cậu, khiến đầu gối cậu khuỵu xuống.

Cậu từ từ ngoái đầu, khuôn mặt cậu không biết từ lúc nào đã hơi biến hình, tròng mắt màu vàng kim giãn lớn, xương quai hàm nhìn rắn hơn, dài hơn, răng cũng nhiều hơn, bốn chiếc răng nanh vừa dài vừa nhọn, mạnh mẽ và thô tráng.

"Siết nữa anh ta sẽ chết." Kiều Dĩ Sa nhìn thẳng vào mắt cậu, "Cậu muốn để cho cha cậu làm luật sư biện hộ cho cậu à?"

Ba giây sau, cậu chột bưng tỉnh, buông Sài Long ra.

Sài Long ngã xuống bùn, hiệu lực của thuốc trên người anh ta đã tan, tất cả mọi thương tích đều trở về, thậm chí trở nên nặng hơn,

mắt, mũi, miệng của anh ta đều đang chảy máu, hơi thở mong manh.

Kiều Dĩ Sa móc từ trong người ra một ống thuốc, đổ vào miệng anh ta.

"Tôi đã bảo là thuốc đó có tác hại sau khi phát hiệu lực mà."

Mưa từ trời làm mờ mắt mọi người, miệng của Sài Long mấp máy, Kiều Dĩ Sa ghé sát, nghe anh ta vẫn đang vất vả nói: "Xin lỗi....."

Kiều Dĩ Sa cảm thấy bất lực: "Anh đừng cứ xin lỗi suông chứ, boss anh là ai?"

Sài Long lại im. Kiều Dĩ Sa bị ướt như chuột lột, gió hơi thoáng qua là lạnh đến buốt tim. Cô vuốt khuôn mặt trắng nhợt, bắt đầu lục soát quần áo của Sài Long. Sài Long mang theo một chiếc ví da cũ kỹ, cô mở ra nhìn, rất ít đồ. 180 tệ tiền lẻ, và một tấm thẻ bệnh nhân. Trên thẻ có hình một người phụ nữ độ 60 tuổi, Kiều Dĩ Sa đoán từ hình, có lẽ là mẹ của Sài Long. Cô lật mặt sau của tấm thẻ, nhìn rõ tên của bệnh viện.....

Trung Tâm Y Khoa Khang Khả.

Kiều Dĩ Sa rất rành chỗ này. Đây là một bệnh viện tư nhân quy mô không nhỏ nằm ở trung tâm thành phố..... Tay giám đốc họ Văn.

Kiều Dĩ Sa há miệng, không phải chứ.....

"Boss của cậu là người của họ Văn?" Đầu mày của cô thắt chặt thành nút, "Là đang báo thù cho con trai út của họ?" Nghĩ một chút,

lại cảm thấy không đúng. Theo như những gì cô biết về quan hệ giữa Văn Bạc Thiên và nhà họ Văn, hai người anh lớn của hắn mong hắn mau mau chết ấy chứ. Với cả, thủ đoạn ấu trĩ thấp kém này không giống như là đang trả thù cho người thân, giống trẻ con ăn vạ thì may ra. Hơn nữa thuốc dùng trên người Sài Long lại rõ ràng là thuốc của tộc ma cà rồng.....

Tất cả mọi đầu mối kết hợp lại, Kiều Dĩ Sa liền rút ra được một khả năng rất quý dị, khiến cho cô nổi hết da gà.

"Boss của anh.....chắc không phải là chính bản thân của Văn Bạc Thiên chứ hả," cô nói một cách không thể tin được, "Thằng giặc đó bị ai chuyển hoá rồi à?!"

Dạo xưa đúng là họ không thấy được thi thể của hắn, cô và Liễu Hà đều tưởng rằng người nhà hắn đã mang đi mất.

Sài Long vẫn không nói gì, ý nghĩ của Kiều Dĩ Sa hỗn loạn, trời đang giá rét mà lại cảm ví tiền quạt quạt cho mình, quạt quạt một hồi, chợt cảm thấy có gì đó trong tay hơi kỳ kỳ. Cô nhìn bên trong ngăn ví, lục lọi một hồi, lấy ra một tấm phù hiệu đầu sói cỡ bằng một chiếc mề đay được đan bằng rơm khô. Cô nhìn tấm phù hiệu đó một hồi lâu, giơ nó lên ngay giữa trời. Phần mắt của hình sói này để trống, nhưng điều thần kỳ là, bất kể chĩa nó vào đâu, thì mắt của con sói đó vẫn một màu đen. Rõ ràng có chú thuật.

"Đây là vật của bộ lạc người sói....." Kiều Dĩ Sa nói với Sài Long, "Anh quen với người sói khác à?"

Mắt Sài Long đã nhắm lại, Kiều Dĩ Sa vạch mắt anh ta lên, "Ngất rồi."

Cô đứng dậy, ngoái đầu nhìn Hồng Hựu Sâm. Hai tay cậu đang chống bên hông, đầu hơi cúi, trông ủ rũ.

Kiều Dĩ Sa: "Cậu đã khá hơn chưa?"

Cậu gật đầu, nhìn Sài Long đang nằm dưới đất.

"Hắn thế nào rồi?"

"Thì thôi thóp."

"....."

"Phiền cậu một chút, khiêng anh ta tới chỗ của tôi đi."

Cậu liếc cô một cái, Kiều Dĩ Sa bị nước mưa làm ướt sũng, nhìn càng ồm ồm, mái tóc đen bết vào trán và hai bên mang tai, khuôn mặt toả một màu trắng lạnh lẽo.

Cô đi ngang qua người cậu thì dừng chân, sắc mặt nặng nề cũng đỡ hơn được một chút, vỗ vỗ vai cậu, đưa một câu: "Yên tâm, sẽ không để cậu phải hầu toà."

hết chương 7

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 8

Về đến căn hộ chung cư của Kiều Dĩ Sa đã gần nửa đêm. Kiều Dĩ Sa vào nhà xong đẩy thẳng Hồng Hựu Sâm vô buồng vệ sinh, bảo cậu tắm rửa, còn cô lục tủ quần áo tìm vài món quần áo cũ mà trước đây lúc Liễu Hà ở lại nhà cô mặc, vứt qua cửa.

Hồng Hựu Sâm tắm nhanh thần tốc, năm phút sau đã bước ra, trên đầu trùm chiếc khăn lông, đứng giữa phòng khách ngó quanh. Căn hộ này đã có tuổi, diện tích không lớn, ban đầu chắc là 2 phòng ngủ một phòng khách, nhưng đã bị đứt khoát đập hết sửa lại thành dạng studio, ngoài buồng tắm ra thì cả căn hộ đều là một không gian mở rộng.

Tường nhà dán giấy màu vàng nhạt, đồ đạc chất tùm lum. Trên tường gắn 4,5 cây đèn hình động vật, cây đèn đầu giường cũng đang được bật, hình dáng ngộ nghĩnh cổ kính, thân đèn như cổ ngỗng cong cong bằng thép rèn, phần cuối treo một chụp đèn rū hình hoa bằng thủy tinh rạn, màu như ánh nến, tỏa sáng từ nơi nhụy hoa. Mặc dù có bao nhiêu đó đèn đã được bật, màu sắc của cả căn phòng trông như một con tem đã phai màu.

Bên cạnh giường đang đặt không ít chai lọ, với cả bông băng dính máu. Kiều Dĩ Sa khéo léo nhanh nhẹn, đã băng bó cho Sài Long xong xuôi. Một tay của cô đang đặt trên lồng ngực của anh ta, hai mắt khép hờ, miệng không biết đang đọc gì.

Một miếng gạch rớt vào lòng cô, Hồng Hựu Sâm bước đến lượm lên, "Cái này để—" Chưa hỏi hết câu, Kiều Dĩ Sa đã cau mày, khẽ cảnh cáo: "Đừng ngắt tôi."

Hồng Hựu Sâm cầm yên miếng gạch đứng đó, chăm chú nhìn Kiều Dĩ Sa một giây, nghịch nghịch miếng gạch trong tay, rồi đặt lên bàn bên cạnh.

Kiều Dĩ Sa đọc chú giúp chữa lành hơn nửa giờ đồng hồ, lúc đọc xong khô miệng rát họng, đầu choáng váng. Cô ngáp một cái, ngoái đầu, gặp ngay mặt Hồng Hựu Sâm. Quần áo của Liễu Hà trông hơi già trên người cậu, áo sơ mi trắng cổ cứng, quần tây. Hai tay cậu đang đút túi, vóc dáng cao lớn nên chỉ có thể nửa ngồi nửa tựa người trên chiếc bàn gỗ.

Tóc của cậu vẫn còn ẩm ướt, nét mặt bình đạm, thấy cô ngoái đầu, cậu hơi hất hàm, giống như muốn hỏi tình trạng của Sài Long đã ra sao.

Bên ngoài vẫn đang mưa, mưa rớt trên cánh cửa sổ tạo nên âm thanh rất êm tai.

Trong bầu không khí này lại bất ngờ bắt gặp hình ảnh đó của cậu, Kiều Dĩ Sa buột miệng: "Má ơi....."

Hồng Hựu Sâm: "Sao?"

Kiều Dĩ Sa cười quỷ dị, đứng thẳng lên, nói: "Không có gì, tôi đi tắm, cậu canh chừng anh ta, có gì không ổn thì gọi tôi."

Hồng Hựu Sâm: "Được."

Sau đó Hồng Hựu Sâm bắt đầu ngồi chờ đợi mỗi mìn. Kiều Dĩ Sa tắm hết 40 phút, lúc bước ra còn ngân nga hát, sắc mặt hồng hào, tóc xoắn vai, toàn thân bốc hơi nóng. Cô liếc mắt nhìn Hồng Hựu Sâm, cậu vẫn ngồi y nguyên chỗ cũ. Cô bước đến trước mặt cậu, ánh mắt của cậu dịch xuống, Kiều Dĩ Sa nhìn cổ áo của cậu, cậu không cài hết nút áo sơ mi, còn để lại 2 chiếc, cổ áo để phanh, lộ ra xương quai xanh trơn láng và mạnh mẽ. Cô vừa lau tóc vừa lơ đãng hỏi: "Nãy giờ rồi mà cậu vẫn không nhúc nhích?"

Cậu im lặng.

Kiều Dĩ Sa ngược mắt, khẽ hỏi: "Tôi nghe nói người sói là một sinh vật có khả năng chịu đựng rất giỏi, thật hay giả thế?"

Cô vừa tắm xong, khắp người tỏa mùi hương rất khó tả bằng lời, không phải nước hoa, gần gần như mùi dược thảo, có tác dụng an thần.

Cậu đáp: "Thật."

Khoé mép của Kiều Dĩ Sa chạm rãnh giường lên, ngón trỏ vạch nhẹ trước ngực cậu, xoay người bước vào phòng bếp, lấy ra một chai rượu vang.

"Cậu muốn không?"

"Không muốn."

Kiều Dĩ Sa đang khát, tu hết nửa chai, đặt rượu xuống liền nấp một cái.

Hồng Hựu Sâm hỏi cô: "Hiện giờ cô đã hiểu rõ vì sao hẳn tới kiểm chuyện với bọn cô rồi hả?"

Kiều Dĩ Sa lẩm bẩm: "Nếu sự việc giống như tôi phân tích, thế thì coi như tôi đã hiểu rõ." Cô hít sâu một hơi, rồi lại thở ra, cảm khái: "Đúng là con tạo xoay vần, thế đạo không tha ai....."

Hồng Hựu Sâm: "Ý là sao?"

Kiều Dĩ Sa lại rót nửa ly rượu, tay cầm ly tay cầm rượu, bước đến bên chiếc bàn gỗ, chỉ vào ghế: "Ngồi."

Hồng Hựu Sâm xoay người, kéo chiếc ghế gỗ ra, hai người ngồi đối diện với nhau.

Trong mưa lạnh, đêm khuya, và ánh đèn mờ tỏ, Kiều Dĩ Sa nường theo men rượu, ôn lại chuyện xưa—

"Quãng ba năm trước....."

Thật ra nếu như muốn ôn chuyện xưa, thì dùng thời điểm ba năm trước sẽ không bao giờ đủ. Phải lùi xa hơn nữa, lui về điểm ban đầu của ban đầu, bắt đầu từ khi cô gặp Liễu Hà.

Kiều Dĩ Sa quen Liễu Hà từ lúc còn rất bé. Anh lớn hơn cô 13 tuổi, từ khi cô còn là một đứa trẻ chưa biết gì, anh đã đâm chém khắp phố phường. Khi đó anh sống ở tầng bên dưới nhà cô, thuê phòng từ gia đình cô, những lúc lên trả tiền thuê phòng, họ sẽ thường gặp mặt nhau.

Kiều Dĩ Sa chưa từng gặp cha mẹ mình, theo như lời ngoại cô kể, họ sinh cô xong liền bỏ đi, là một cặp vợ chồng rất vô trách nhiệm. Kiều Dĩ Sa được ngoại nuôi lớn, nhưng tiếc thay, ngoại cũng mất năm cô 9 tuổi, cô liền bị người cậu nhận nuôi. Người cậu này mê cờ bạc, hơn nữa còn khôn vặt, gã đã nhận ra được ít nhiều điểm khác người từ Kiều Dĩ Sa. Gã bắt Kiều Dĩ Sa giúp gã đánh bạc.

Nhưng khi đó Kiều Dĩ Sa còn quá bé, không đủ sức, thường xuyên kiệt sức ngất đi.

Người đầu tiên nhận ra cô có vấn đề chính là Liễu Hà.

Khi đó Liễu Hà thường canh gác sông bạc mà người cậu của Kiều Dĩ Sa hay ghé chơi. Kiều Dĩ Sa cảm thấy Liễu Hà xứng đáng được gọi là người thông minh theo kiểu khác. Anh có một loại trực giác của động vật hoang dã, anh tóm được cô bị giấu trong sông bạc, không cần bất cứ chứng cứ gì, đã chắc chắn rằng cô gian lận. Anh là người của sông bạc, dĩ nhiên cần phải ngăn chặn hành vi gian lận của cô. Người cậu bị mất đi sự giúp đỡ, thường xuyên thua trắng túi, về nhà liền lôi cô ra trút giận. Sau đó nữa, Liễu Hà trông thấy tạo hình bầm dập của cô mấy lần, không biết vì sao, lại ngầm cho phép cô tiếp tục gian lận.

Nhưng Kiều Dĩ Sa nhỏ bé khi đó vẫn không thoả mãn được tham vọng ngày một bành trướng của người cậu, nhất là sau khi gã quay qua nghiện thêm rượu, cô càng bị gã dùng làm công cụ trút giận. Có nhiều đêm gã vừa đánh vừa chửi cô quá ồn ào, Liễu Hà ở dưới lầu phải đập tường. Thường thường thì chiêu đó có tác dụng—cậu của Kiều Dĩ Sa nợ tiền sông bạc, cho nên phải ráng giữ quan hệ tốt với người của sông bạc.

Kiều Dĩ Sa sống như thế 3 năm.

Năm cô lên 12, có một đêm cậu của cô cực lớn, dùng cả căn nhà của bà ngoại để cược. Kiều Dĩ Sa cố ý để cho gã thua. Cô căm ghét gã, đặc biệt vui sướng khi trông thấy gương mặt méo mó của gã khi bị thua cháy túi. Đêm đó người cậu của Kiều Dĩ Sa nổi điên hoàn toàn, gã đánh cô đánh cho chết, Liễu Hà ở nhà dưới đập tường cũng vô hiệu, cuối cùng lên thẳng tầng trên đá cửa.

Kiều Dĩ Sa đã quên mất anh làm cách nào để phá cửa, cảnh duy nhất mà cô còn nhớ, là khi anh xách thi thể máu me đầm đìa của người cậu, đứng trước mặt cô. Anh đã giết người, nhưng giọng nói vẫn rất bình tĩnh, còn không quên la rầy cô: "Mày bị đánh thành cái dạng này rồi sao không biết tri hô kêu cứu?"

Kiều Dĩ Sa rất sợ Liễu Hà phải ngồi tù vì giết người, cô muốn huỷ xác để phi tang, nhưng Liễu Hà không đồng ý. Tự anh báo cảnh sát. Kết quả rất bất ngờ: tai tiếng của người cậu nhà cô quá tệ hại, hàng xóm láng giềng rất phản cảm với hành vi của gã. Trái lại, một Liễu Hà du thủ du thực lại chuyên môn giúp đỡ già trẻ và người bệnh tật, thế là bà con đua nhau bênh vực anh.

Kiều Dĩ Sa là nhân chứng máu chót, cô khẳng định cậu của cô muốn giết cô, phơi bày toàn bộ những vết sẹo do thương tích trên người. Sau cùng, hành vi của Liễu Hà được quy thành ngăn chặn hành hung, tự vệ chính đáng. Ở giữa toà, giây phút Liễu Hà được phán vô tội, anh ngoái đầu cười với Kiều Dĩ Sa. Đây là lúc tất cả mọi ác mộng của cô rẽ ngoặt.

Liễu Hà mang cho cô nhận thức sớm nhất về thế giới này—một chốn dơ bẩn, tối tăm, nhưng đầy tình thương.

Từ đó trở đi, Liễu Hà trở thành người giám hộ của cô. Khi đó bộ phim Léon nổi đình nổi đám khắp địa cầu, tổ hợp đại thúc – loli rất giống với hai người bọn họ—tuy Liễu Hà mới có 25 tuổi, chưa đủ để gọi là đại thúc, nhưng không lo, trông anh già trước tuổi. Họ cùng nhau trải qua những tháng ngày Bonnie và Clyde oanh liệt.

"Khụ....." Kiều Dĩ Sa hắng giọng, rót tiếp nửa ly rượu, cô đã ngà ngà say, "Nói đến đây, cậu hiểu hết chứ?"

Thật ra cô nói lộn xộn ngắt quãng, Hồng Hựu Sâm chỉ hiểu đại khái, nhưng vẫn "ừ" một tiếng.

Kiều Dĩ Sa chuẩn choáng gõ gõ xuống bàn.

"Bắt đầu từ bây giờ sẽ vào chủ đề....."

Họ sống rất tùy tiện phóng túng trong một thời gian dài, đến sinh nhật thứ 30 của Liễu Hà, hai người cùng nhau thương lượng, cảm thấy đã quậy đủ rồi, đã đến lúc nên kết thúc những tháng ngày lưu lãng, làm một chút việc nghiêm túc. Thế là họ dùng số tiền đã giành gi..... dùm được từ những năm trước để mở Bly.

Mấy năm đầu còn đỡ, hai người đều lo mở rộng kinh doanh của quán, sau đó buôn bán đã đi vào quỹ đạo thì Liễu Hà bắt đầu ngứa ngáy ngồi không yên.

Quảng ba năm trước, anh phải lòng một cô gái. Khi đó cô gái này chạy tới Bly giữa khuya uống rượu, dung nhan âu sầu, Liễu Hà vừa nhìn đã biết ngay là con gái nhà lành lén lút chạy ra ngoài. Anh đâm ra tò mò, chạy tới hỏi han, cô gái đó ngày thường ít tâm sự được với ai, thế là bắt đầu trút nỗi lòng với anh. Câu chuyện rất đơn giản, nói tóm tắt thì là cô ấy bị ép gả, một cuộc hôn nhân của gia tộc. Công việc làm ăn trong gia đình của cô ấy có vấn đề, bố của cô ấy xoay kế, muốn bán cô ấy đi. Nói đến cuối, cô gái đó khóc như mưa, trông vô cùng đáng thương, Liễu Hà nhìn mà đau cả lòng mề.

Anh đặt ly cái cạch xuống bàn, bắt đầu lo chuyện bao đồng.

Anh hỏi cô gái đó: em có gan không? Cô nhỏ nói, có, anh lại hỏi, vậy bắt đầu từ hôm nay, em cứ đợi ở chỗ anh, em nói với nhà em là em đã có người yêu, không chấp nhận ai khác. Cô gái hỏi ủa ai vậy,

Liễu Hà chỉ mặt mình. Cô gái lại nói, nhưng gia tộc mà cô bị hứa hôn, quyền thế ở đây rất lớn. Hơn nữa đối tượng mà cô bị ép gả nổi tiếng là gàn dở, sẽ không dễ yên chuyện đâu. Liễu Hà nghe xong cười khẩy, nói hiện giờ anh đang tìm kích thích đây, không gàn dở thì đừng tìm tới.

Sau đó nữa thì đến lượt Hồn-thế-tiểu-bá-vương Văn Bạc Thiên lên sàn.

Văn Bạc Thiên là con trai út của tập đoàn Khang Khả—một tập đoàn y tế nổi tiếng toàn quốc dưới quyền của một gia tộc. Ở bên ngoài đồn rằng hắn là con rơi của ông chủ, hai người anh hàng chính hiệu của hắn canh me hắn rất dữ, trên thực tế hắn không nắm giữ bất cứ quyền hành gì trong tập đoàn, họ chỉ cho hắn đủ tiền tiêu, dung túng cho hắn vênh váo tác oai tác quái.

Thật ra Văn Bạc Thiên chẳng thích phụ nữ tẹo nào, nhưng nghe nói có người ngang nhiên dám kiếm chuyện với hắn, liền cảm thấy vô cùng mất mặt, lập tức kéo người đến đòi giết. Liễu Hà đôi co với hắn gần nửa năm, Văn Bạc Thiên dùng đủ trò. Ngoài sáng thì hắn gọi người tới đập quán, nhưng lúc đó vùng thất lực của Liễu Hà chưa đến nỗi vận động quá mức nghiêm trọng, tất cả mọi tay đánh thuê tới cửa đều bị anh dẫn người đập cho văng hết về. Trong tối thì hắn lén lút kêu người đón đường mai phục anh, nhưng kỳ lạ là không lần nào đắc thủ cả. Lần nào đàn em cũng quay về báo rằng chẳng hiểu sao người của họ biến mất.

Khi đó Văn Bạc Thiên còn chưa biết đến tài năng của Kiều Dĩ Sa.

Hai người đôi co mãi, làm Kiều Dĩ Sa có cảm tưởng như Văn Bạc Thiên hoàn toàn trở thành một sủng vật bị bọn họ đá qua đá lại cho vui. Sau nữa Văn Bạc Thiên tức quá, đã nảy sinh ý định độc ác, khi

đó một tay đàn em nhắc nhở hấn một điểm. Phải nói rằng, nếu muốn hỏi về bản thân hấn có gì hay ho, thì thật sự hấn có một điểm: hấn thích chơi bài, hơn nữa chơi rất siêu.

Thế là cậu Út Văn đường hoàng chạy tới đòi Liễu Hà đánh bài tay đôi, Liễu Hà cũng đồng ý luôn. Nay Kiều Dĩ Sa vẫn còn nhớ ngày hôm đó, Văn Bạc Thiên áo quần bảnh bao, trên mặt mang vẻ nghiêm túc hiếm gặp. Trái hấn với bên của cô, Liễu Hà thì bởi vì cô gái kia lo lắng bọn họ sẽ thua nên Liễu Hà cầm tay ân cần an ủi cô ấy, Kiều Dĩ Sa thì ngồi một bên hóng hớt hết nửa đêm, hai người bọn họ lên sàn ai nấy đều mất thâm quầng, ngáp sái quai hàm, sống dở chết dở.

Không phải bọn họ coi thường Văn Bạc Thiên, mà thật sự có muốn tôn trọng hấn cũng không tôn trọng được. Bản thân Liễu Hà xuất thân từ sòng bạc, cộng thêm Kiều Dĩ Sa nữa, hiểu biết của họ về sòng bài và kỹ xảo đủ để mở lớp dạy chuyên môn. Thế là cậu Út Văn đánh bài suốt một ngày, thua suốt một ngày, trong một ngày đó đã đổi 4 kiểu chơi, đổi kiểu nào cũng thua.

Lúc ván bài kết thúc, hấn im re, đứng lên rời đi, Kiều Dĩ Sa nhìn theo bóng lưng hấn, cảm thấy phía sau đầu hấn sắp hói tới nơi.

Tiếp theo sau đó bình yên được 2 hôm, họ còn tưởng Văn Bạc Thiên đang bày ra trò gì mới, kết quả nhận được tin dữ—cậu Út Văn đã ngủm.

Là chính cái đêm sau khi họ chơi bài, Văn Bạc Thiên thần trí lơ đãng, ra khỏi cửa liền mất tích. Đêm hôm sau có người phát hiện ra hấn ở khu vực bốc dỡ hàng hoá, hấn không may bị một container rớt trúng, đè chết.

Hưởng dương 22 tuổi.

.....

hết chương 8

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 9

"Vô cùng đau lòng."

Kiều Dĩ Sa nắm chặt ly rượu trong tay. Hơn nửa chai rượu đã vào bụng, sắc mặt của cô ửng hồng, biểu cảm thống thiết. "Thật đấy, phải chi đừng gặp." Cô ngước mắt, nhìn người lặng lẽ ngồi đối diện, nhăn nhó nói: "Nghe bảo bị đề nát bét, tôi còn không dám nghĩ đến." Cô ngửa đầu nốc nốt nửa ly rượu. "Container 40 thước, nặng 20 tấn, đựng đầy cá hồi nhập cảng từ Nga!"

Cuối cùng Hồng Hựu Sâm lên tiếng: "Ý cô là, hán quay lại tìm thì đáng đời các người."

Kiều Dĩ Sa: "Đương nhiên không phải! Nói cậu nghe, tên Văn Bạch Thiên này làm không ít chuyện thất đức đâu, cậu còn không biết hồi trước hán còn kêu người vào kho thức ăn bỏ thuốc xổ vào trong trái cây của bọn tôi, may là tôi lanh trí phát hiện ra!" Nói một hồi, cô lại thở dài. ".....Chỉ có điều tội không đến nỗi phải chết." Một tay chống mặt, cô buồn bã nói, "Khi đó lúc xảy ra chuyện, tâm trạng của Liễu Hà cũng rất phức tạp, hai chúng tôi còn đốt hương cho hán mà."

Cô còn nhớ ngày hôm đó.....

Hai người bọn họ lén chạy tới nghĩa địa, trời màu xám xịt, u ám muốn chết. Liễu Hà ngồi xổm trước bia mộ của Văn Bạch Thiên, nói: "Mày nói xem thằng giặc con, cả đời này chắc chỉ được một lần

mong được đấu nhau một cách công bằng, kết quả lại rơi vào cảnh này."

Kiều Dĩ Sa ngồi kể bên, đội mũ đen có voan che mặt màu đen, gật đầu không ngừng, nói: "Đúng là thật đáng tiếc."

Liễu Hà: "Mày nói xem chúng ta làm như thế, có đúng không?"

Kiều Dĩ Sa: "Không đúng."

Liễu Hà: "Có nên không?"

Kiều Dĩ Sa: "Không nên."

Liễu Hà thở dài một tiếng, ngoắc ngoắc tay, "Nào, đốt tiếp cho tao." Kiều Dĩ Sa đưa một xấp tiền mã bằng hai tay, Liễu Hà dùng đầu thuốc lá đốt, quạt quạt, nói với tám hình trên bia mộ: "Người anh em, đi đường bình an."

Hồng Hựu Sâm không bình luận gì.

Kiều Dĩ Sa nói: "Từ đó trở đi Liễu Hà lập ra một quy tắc, không cho tôi dùng chú thuật để can thiệp vào việc phân tranh trong quán nữa." Cô hát hát hàm về phía Sài Long, "Cho nên lúc anh ta tới kiểm chuyện, chúng tôi toàn đi tìm người để đấu một cách công bằng."

Hồng Hựu Sâm nói: "Cô tìm tôi thì tính là đấu công bằng?"

Kiều Dĩ Sa mở hai tay ra, thản nhiên nói: "Liễu Hà chỉ nói không cho tôi dùng, đâu nói không cho người khác dùng."

Cậu khẽ cười khẩy, không nói gì nữa.

"....." Kiều Dĩ Sa đặt ly rượu xuống bàn, "Chẳng lẽ tôi phải đích thân ra tay?"

Tóc của cô đã khô kha khá, bắt đầu xù, khiến cho khuôn mặt của cô trông càng nhỏ xíu, bờ vai mỏng như cánh ve. Hồng Hựu Sâm nhìn một lúc, lẳng lặng nói: "Như que củi."

Kiều Dĩ Sa cười cười: "Cảm ơn."

Hồng Hựu Sâm: "Tôi đã nói là không phải tôi khen." Cậu đổi một cách khác để giải thích, "Nếu như để cho tôi ăn cô, tính luôn cả xương, nhiều nhất là mười phút."

Kiều Dĩ Sa liếm liếm môi, thông thả nói: "Ồ, cậu nói chuyện duyên ghê."

Kiều Dĩ Sa đứng lên, uống quá nhiều rượu, không cẩn thận bị loạng choạng, phải bám vào cạnh bàn để đứng vững. Cô đến bên cạnh Hồng Hựu Sâm, một tay chống lên ghế của cậu, tay kia chống hông. "Ý cậu là thế nào? Vừa rồi có phải cậu khinh thường tôi không?" Cậu bất động. Cô bất mãn với việc cậu dời ánh mắt đi, nắm lấy hàm của cậu bẻ về lại.

Hồng Hựu Sâm lẳng lặng nói: "Buông tay."

Kiều Dĩ Sa nhìn chằm chằm vào mắt cậu.

Lần thứ nhì lên tiếng, giọng của cậu đã mang ý cảnh cáo.

"Tôi bảo cô——"

"Chờ chút."

Cô bỗng ngắt lời cậu.

Kiều Dĩ Sa nhìn khuôn mặt của cậu ở khoảng cách gần kề một hồi lâu, nhìn đến ngẩn ngơ. Cô muốn nhấc tay lên, lại bị ánh nhìn của cậu ngăn lại. Cậu toan hất bàn tay hư hỏng của cô ra chỗ khác như thường lệ.....

"Tôi chỉ chạm nhẹ một chút thôi....." Cô nói một cách vô cùng cẩn thận, như một bạn nhỏ lần đầu tiên được cho hỏ ăn trong vườn bách thảo.

Nhưng mùi rượu trên người cô quá nồng nặc, hun khiến cho bản thân cậu cũng không còn được tỉnh táo. Cậu để mặc cho cô gạt tóc mái loà xoà trước trán của cậu ra.

Khuôn mặt của Hồng Hựu Sâm hóp và dài. Kiều Dĩ Sa nghe nói, người sói thành niên vào năm 12 tuổi, cho nên khuôn mặt của cậu không được bầu bĩnh như những thanh niên nhân loại đồng trang lứa. Ngũ quan của cậu sâu và rõ nét, nhưng không nhìn tinh xảo như tượng thạch cao. Nếu nhất định phải miêu tả, thì Kiều Dĩ Sa cảm thấy cậu giống như tượng đất sét, mộc mạc, tự nhiên, gần gũi.

Đầu giường vẫn bật chiếc đèn kiểu dáng phục cổ, ánh sáng vàng vọt vừa khéo chiếu lên một bên mặt của cậu, chiếu sáng vẻ đẹp của mỗi một đường nét lên xuống nơi ấy. Cậu có một cặp mắt khiến người ta rất khó dùng lời diễn tả.

Kiều Dĩ Sa lẩm bẩm một mình: "Đẹp thật....."

Hồng Hựu Sâm: "Đây là để nói về phụ nữ."

Kiều Dĩ Sa: "Tôi đang nói mặt tôi phản chiếu trong mắt cậu cơ, cậu tưởng là gì?"

Cuối cùng cậu chịu hết nổi, hất tay cô đi, kết quả sơ ý hất trúng chai rượu trên bàn làm nó rớt xuống sàn. Cậu cúi người chụp lấy nó theo phản xạ, nhưng Kiều Dĩ Sa không tránh ra, thế là cậu đâm sầm vào lòng cô. Mặt cậu dán ngay chỗ ngực của cô, cậu thoáng chứng người, nhận ra là không có tiếng chai rượu bị bể, ngược lên. Kiều Dĩ Sa cười vô cùng thần bí, một tay ngoắc ngoắc, chai rượu đang lơ lửng giữa không trung từ từ bay lên.

Cậu nuốt một ngụm không khí, ngồi trở về chỗ.

Kiều Dĩ Sa vui vẻ hẳn lên, đang định tu thẳng từ chai, Hồng Hựu Sâm giành lấy chai rượu, nói: "Đừng uống nữa, hấn đã tỉnh rồi."

Bộ óc chuyển choáng của Kiều Dĩ Sa ban đầu còn không hiểu được "hấn" là ai, híp mắt nhìn Hồng Hựu Sâm, Hồng Hựu Sâm cắn răng đứng dậy, vặn đầu của cô, để cho xoay về hướng giường.

Kiều Dĩ Sa tỉnh hẳn, cào cào đầu, bước đến cạnh giường.

Sài Long quả nhiên đã mở mắt, nhưng ý thức có vẻ vẫn còn mơ hồ, Kiều Dĩ Sa khoa khoa tay trước mắt anh ta, hỏi: "Nghe được tôi nói gì không?"

Ánh mắt của Sài Long tìm ra tiêu điểm, gật nhẹ đầu.

Kiều Dĩ Sa nói: "Tôi mang anh về nhà, anh bị thương rất nặng, nhưng mà không sao, chữa lành được."

Ánh mắt của Sài Long rưng rưng, miệng mấp máy, giống như đang nói cảm ơn.

Kiều Dĩ Sa lấy ra hai món đồ, nói: "Không thể cứu anh khơi khơi, hai thứ này anh cần phải giải thích rõ." Trước tiên cô hươ tám thẻ

bệnh nhân lên, hỏi: "Đây là mẹ của anh?"

Sài Long gật đầu.

Kiều Dĩ Sa ngẫm nghĩ, hỏi: "Văn Bạc Thiên dùng bà để uy hiếp anh?"

Im lặng một lúc, Sài Long thều thào: "Không.....Tôi tự nguyện. Bệnh của mẹ tôi cần rất nhiều tiền....."

Kiều Dĩ Sa "À" một tiếng, quả nhiên là Văn Bạc Thiên.

"Hắn tìm anh hồi nào?"

"Hai tháng trước....."

Kiều Dĩ Sa đợi một lúc vẫn không thấy nói tiếp, cô thở dài một hơi, khom người nói: "Anh hai à, tôi có thể hiểu hiện giờ anh đang còn yếu, nhưng anh ráng chút nữa, nói thêm vài câu được không hả?"

Sài Long vất vả nói: "Hai tháng trước, tôi đưa mẹ tôi đến bệnh viện Khang Khả để khám... thiếu phòng bệnh, tôi khó khăn lắm mới tìm được một chỗ, nhưng có người muốn giành giường của tôi. Tôi.....xung đột với bọn họ, trong quá trình thì cậu Văn trông thấy, cậu ấy hình như mới về từ nước ngoài không lâu, sau đó cậu ấy tìm tới tôi, hỏi về hoàn cảnh của tôi, nói có thể chữa bệnh miễn phí cho mẹ tôi, với điều kiện là tôi phải đi kiếm chuyện với các người....."

Kiều Dĩ Sa hỏi tiếp: "Hắn mới về? Bình thường hắn làm những trò gì?"

Sài Long cố nhớ, đáp: "Cậu ấy muốn tôi kiếm chuyện với các người..... nhưng hiện giờ bản thân cậu ấy không ra mặt được, nghe thủ hạ của cậu ấy nói rằng cậu ấy đang tranh giành quyền thừa kế bệnh viện."

Mắt của Kiều Dĩ Sa mở lớn: "Hắn? Tranh giành quyền thừa kế bệnh viện?"

Sài Long: "Tôi nghe nói thế, cụ thể thì tôi không rõ....."

Kiều Dĩ Sao nhớ bộ dạng cậu ấm cà lất phát phơ của Văn Bạc Thiên hồi trước, trong lòng âm thầm nghĩ, vô dụng như hắn thì lấy gì để đòi giành quyền thừa kế với hai ông anh.

Im lặng một lúc, Kiều Dĩ Sa giờ vật thứ hai lên—là tám huy hiệu đầu sói đan bằng cỏ.

"Thứ này anh lấy đâu ra thế?"

Sài Long đáp: "Dạo trước....." Ánh mắt của anh ta hơi nhích ra phía sau, nhìn Hồng Hựu Sâm đang đứng đó, "Dạo trước tôi đã từng gặp một người giống cậu ấy....."

Anh ta kể, chuyện xảy ra độ 2 năm trước, khi đó anh ta còn ở một thành phố khác, anh ta vừa giải nghệ, tìm một câu lạc bộ quyền anh để làm việc. Có một hôm tan ca, trên đường về nhà anh ta đi ngang qua một đường hầm, bắt gặp vài người đang cướp bóc một cô gái.

"Cô gái đó trông rất dữ.....nhưng mãi không đánh trả."

Sài Long nhớ lại lúc đó, anh ta đi ngang qua đường hầm, từ rất xa đã cảm giác được một cơn thịnh nộ. Cô gái kia cúi gằm đầu, bảo

mấy tên cướp mau cút đi. Mấy tên du côn đó hình như đã xin, hoàn toàn không đánh hơi được nguy hiểm. Bọn chúng xô đẩy cô gái, trong đó có một tên thấy cô ấy không đánh trả, lại còn thò tay sờ ngực của cô ấy. Cô gái nọ ngẩng phắt đầu, Sài Long liền trông thấy cặp mắt màu vàng kim của cô ấy.

Bọn du côn giật bắn mình, lượm đồ quanh đó bắt đầu đánh cô ấy theo phản xạ.

Nghe đến đây, Kiều Dĩ Sa tặc lưỡi: "Uống rượu thật là tai hại....."

Hồng Hựu Sâm liếc xéo cô.

Sài Long kể tiếp: "Sau đó tôi giúp cô ấy, nhưng mà cô ấy vô cùng tức giận vì bị đám người đó sàm sỡ.....cô ấy suýt nữa bị biến hình, nhìn rất giống sói, tương....." Anh ta nhìn Hồng Hựu Sâm, "tương tự như cậu ấy hôm nọ."

Kiều Dĩ Sa cầm phù hiệu, hỏi: "Thứ này là cô gái đó cho cậu?"

Sài Long: "Vâng, khi đó tôi hỏi cô ấy tại sao không đánh trả..... bởi vì tôi cảm thấy cô ấy có đủ sức để đánh trả, cô ấy đáp, họ có quy tắc, không thể đánh con người, trừ phi đó là cách để tránh bị lộ tẩy....."

Kiều Dĩ Sa: "Cô ta dọa anh?"

Sài Long mấp máy miệng, đáp: "Tôi nói tôi sẽ không tiết lộ, cô ấy liền đưa tôi thứ này."

Kiều Dĩ Sa nhìn tấm phù hiệu trong tay, lật tới lật lui xem xét, lắm bầm: "Thứ này thế nào cũng có cách để dùng nó gọi người hoặc là

truyền tin....." Cô nhìn Sài Long, hỏi một cách khó hiểu: "Sao không dùng nó khi mẹ anh sinh bệnh?"

Sài Long thoáng ngần ra: ".....Dùng gì?"

Kiều Dĩ Sa đưa tấm phù hiệu ra trước mắt anh ta, nói: "Cái thứ này này, cơ hội tốt thế mà sao không dùng, mắc mớ gì đi bán mạng cho Văn Bạc Thiên?"

Sài Long hơi ngơ ngác, hỏi: "Thứ này dùng được hả? Tôi tưởng nó chỉ là vật kỷ niệm."

Kiều Dĩ Sa sững sờ: "Trước khi rời đi cô kia có nói gì với anh không?"

Sài Long lục trí nhớ, đáp: "Cô ấy nói, "Người sói sẽ không chịu ơn khời khời của người khác"....."

Kiều Dĩ Sa đứng bật dậy, nói một cách kích động: "Rõ ràng rành thế rồi còn gì, đây là tín vật báo ơn của cô ta! Hơn nữa thứ này không đơn giản chút nào, tuyệt đối không phải bạ ai cũng có được. Rõ ràng là cô ta thuộc loại nhân vật quan trọng nào đó trong bộ lạc."

Sài Long nghe xong vẫn ngơ ngác, Kiều Dĩ Sa chịu thua: "Trời ơi cái đầu gỗ nhà anh!" Cô cầm tấm phù hiệu chỉ thẳng vào anh ta: "Có dùng hay không?"

Sài Long không có phản ứng.

Kiều Dĩ Sa: "Tôi hỏi anh có dùng hay không?"

Sài Long: ".....Dùng làm gì?"

Kiều Dĩ Sa: "Làm gì? Có phải anh đang gặp khó khăn? Có phải anh đang cần giúp đỡ? Anh đã thành cái dạng này rồi mà anh còn hỏi dùng để làm gì?!"

Sài Long im lặng một lúc, thều thào nói: "Tôi chỉ muốn chữa bệnh cho mẹ tôi, bản thân tôi thì sao cũng được....."

Kiều Dĩ Sa chân thành nhìn ông thánh hiệu thảo này, nói: "Tuy tôi không biết mẹ anh mắc bệnh cụ thể gì, nhưng có một điểm tôi có thể bảo đảm." Cô nói rõ từng lời, "Bệnh mà con người có thể trị, thì bộ lạc người sói tuyệt đối cũng có thể trị, thầy thuốc của người sói có lịch sử về y học còn lâu hơn cả con người."

Trong mắt của Sài Long nhóm lên một tia hy vọng, ".....Thật sao?"

Kiều Dĩ Sa: "Dĩ nhiên là thật, e rằng anh có hiểu làm gì đó về khả năng của dị nhân." Cô lại giơ tám phù hiệu lên, "Dùng không?"

Sài Long run rẩy muốn chống người ngồi dậy, Kiều Dĩ Sa nói: "Anh ngoan ngoãn nằm đó đi, để tôi."

Cô xoay người, Hồng Hựu Sâm lùi ra sau một bước, nhường một khoảng cách. Kiều Dĩ Sa giơ thẳng tay phải lên, búng ngón tay một cái, giữa không trung xuất hiện một đám lửa, Kiều Dĩ Sa vút tám phù hiệu đó vào đám lửa. Tám phù hiệu lập tức cháy rụi, biến thành một đám khói hình đầu sói màu đen ngòm, khói lại lan toả, chậm rãi biến thành một đầu sói màu đen khổng lồ. Khi đầu sói đang dần thành hình, trong căn phòng chợt nổi lên một ngọn gió núi rét buốt, có vật gì như tro xoáy theo gió quanh căn phòng. Sách của Kiều Dĩ Sa, rèm cửa, đủ thứ đồ đạc linh tinh đều bị cuốn theo, loạt xoạt lịch

bịch văng khắp nơi. Kiều Dĩ Sa giữ lấy tóc đang bị cuốn tung bay, nói với Sài Long: "Nói mau lên đi chứ!"

Sài Long bị cảnh tượng này làm chấn kinh: "Nói gì cơ?"

Kiều Dĩ Sa: "Thì, thì nói anh cần giúp đỡ!"

Sài Long học theo cô, nói với cái đầu sói: "Tôi cần giúp đỡ." Nói đoạn, anh ta lại như đang nắm lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng, gắng gượng chống người ngồi dậy, nhìn vào mắt của đầu sói đó. "Cô.....cô còn nhớ tôi không? Chúng ta gặp nhau một lần, cách đây 2 năm.....Hiện, hiện giờ.....mẹ tôi bị bệnh, tôi không còn cách nào khác, cô giúp tôi được không?"

Đầu sói thoát chốc phản ứng sau khi nghe anh ta nói, nó chậm rãi há to mồm, ngửa đầu ra sau, phát ra một tiếng sói tru vang động, rồi từ từ biến mất.....

hết chương 9

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 10

Đầu sói giữa không trung biến mất, hết thấy yên tĩnh trở lại.

Sài Long thều thào: "Vây.....là thành công rồi hả?"

Kiều Dĩ Sa đáp: "Không rõ nữa, chắc vậy đi." Cô vuốt lại đầu tóc, nhìn căn phòng hỗn loạn, chống hông thở dài. "Bây giờ chỉ còn nước đợi."

Hồng Hựu Sâm nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Tôi phải đi đây, trời sắp sáng rồi, chiều nay còn phải thi kiểm tra."

Kiều Dĩ Sa đưa cậu ra đến cửa.

"Cậu vất vả rồi."

"Không sao." Hồng Hựu Sâm đứng thẳng người, mở cửa, Kiều Dĩ Sa thuận miệng hỏi: "Hôm nay thi kiểm tra môn gì?"

Hồng Hựu Sâm cau mày: "Hoá."

Kiều Dĩ Sa nhìn vẻ mặt cậu, trông còn đau khổ hơn cả Sài Long khi bị đắp thuốc, không khỏi mỉm cười. Cô tựa vào khung cửa, gọi ới một tiếng với Hồng Hựu Sâm đang sắp sửa đi mất. Cậu ngoái đầu, cô ngoắc ngoắc ngón tay. "Tới đây." Hồng Hựu Sâm đứng yên, Kiều Dĩ Sa bĩu môi. "Chuyện tốt, để lỡ là không còn cơ hội nữa đâu nha, không tới thì thôi."

Hồng Hựu Sâm nhìn cô ngờ vực, tiến lên một bước. Kiều Dĩ Sa tóm lấy cánh tay của cậu, tập trung thần trí, hai mắt lại thoáng ánh lên màu xanh lam u tối, sau đó buông tay. Hồng Hựu Sâm giơ cánh tay lên, phía trong của cẳng tay chi chít những con chữ đang toả sáng, chính là bảng tuần hoàn nguyên tố hoá học. Chữ viết của lời chú này, chỉ có mắt của dị nhân mới đọc thấy.

Kiều Dĩ Sa nói: "Cậu chạm vào xem."

Hồng Hựu Sâm dùng tay chạm thử, điểm ngay trúng nguyên tố hydro, con chữ thoát biến đổi, trên cánh tay bắt đầu hiện lên tất cả những thông tin chủ yếu về nguyên tố đó. Kiều Dĩ Sa hơi ghé sát người Hồng Hựu Sâm, rí tai cậu: "Quà." Cậu ngược mắt, cô thống thiết nhấn nhủ: "Vì thành tích của con mà cha phải khổ tâm biết là bao."

Hồng Hựu Sâm nghiêng rặng, vừa định lên tiếng thì đã bị Kiều Dĩ Sa đẩy ra khỏi cửa. "Đi đi ông!" Cửa đóng sập, cách cánh cửa gỗ, cậu nghe cô cười rữ rượi.

Hồng Hựu Sâm đứng trong hành lang tối om, gió thổi dọc hành lang làm tóc cậu hơi bay bay; hai tay cậu chống hông, hơi rữ đầu, nhìn cánh cửa đóng chặt. Một lúc lâu sau, lười chạy nửa vòng quanh vòng miện, cậu gật gật đầu, bỏ đi.

.....

Góc phía bắc thành phố, trong một câu lạc bộ tư nhân.

Cậu Út Văn đang vắt chéo chân ngồi trên ghế salon, vẫn đang đánh bài với người khác.

Một tên nhìn giống như đàn em chạy đến, rí tai hấn câu gì đó, đầu mày của hấn nhíu lại, ngay tiếp theo là một câu gầm rống: ".....Again?!" Sau đó bài bay tung toé, hấn phẫn nộ đứng phất dậy, nói: "Không phải là tao không cho nó cơ hội đúng không? Tự nó không biết nắm bắt mà!" Hấn dùng dùng bước ra, "Nó đâu rồi?"

Tên đàn em: "Sài Long đã mất tích, không tìm được, những người khác đều đã quay về, thương thế....." Y nhỏ giọng, "Thương thế không nhẹ."

Văn Bạc Thiên tức đỏ mặt tía tai.

"Mẹ kiếp! Một lũ ăn hại!" Hấn ác độc híp cặp mắt, trầm ngâm: "Tao đã cho nó thuốc rồi mà còn không đủ nữa? Rốt cuộc đối phương là loại người nào chứ?" Hấn khoác áo jacket ngay vào, "Không được, cậu mày muốn đích thân đi xử lý tên——"

Chưa dứt lời, hấn đã im bật, ngoái đầu.

Phía sau lưng có một người đàn ông trung niên, không biết đã đứng đó từ khi nào. Vóc dáng rất cao, ăn vận vô cùng nho nhã lịch sự, trên mặt không mang bất cứ biểu cảm gì. Ông ta chấp tay đứng đó bất động, thậm chí không buồn chớp mắt, nhìn từ xa giống như một tượng hình người. Ông ta nói với Văn Bạc Thiên: "Cậu Văn, xin cậu làm tròn nhiệm vụ của bản thân."

Văn Bạc Thiên buồn bực chống nạnh, nói: "Ông muốn tôi làm gì? Tôi đã bảo rồi, cái tập đoàn của nhà tôi là một tập đoàn của gia tộc, chỉ truyền cho ai mang dòng máu trong tộc! Chỉ cần các ông lật hai thằng anh của tôi, thì quyền thừa kế từ ông già sẽ chỉ còn cách vào tay tôi, khi đó các người muốn làm gì với tài nguyên của bệnh viện thì làm."

Người đàn ông kia nói: "Chúng tôi đang điều tra bọn họ, rất nhanh sẽ có kết quả."

Văn Bạc Thiên bĩu môi: "Còn điều tra gì nữa, với thủ đoạn thần không biết quỷ không hay của các người, xử luôn hai thằng đó đâu có vấn đề gì đúng không?" Hắn hừ lạnh một tiếng, "Thuận tiện báo luôn được mỗi thù bến cảng năm xưa."

Mặt người đàn ông không đổi sắc, nói: "Có thể là cậu đã hiểu lầm gì đó về chủ nhân, ngài ấy sẽ không cho phép chúng tôi làm như vậy. Chúng tôi tiến nhập xã hội của loài người thì phải tuân theo luật pháp của xã hội loài người, không thể tùy tiện giết bừa. Chúng tôi sẽ nghĩ cách để đưa hai người anh của cậu vào tù, để cậu có thể danh chính ngôn thuận được thừa kế tập đoàn."

Văn Bạc Thiên đi hai vòng, bước đến trước mặt người đàn ông trung niên, đề nghị: "Vậy để tôi cho các người thêm một manh mối, thằng anh cả của tôi đã từng tông xe xong bỏ chạy, thằng anh kế thì phạm tội lấy hai vợ."

Người đàn ông lặng lẽ nhìn hắn, một lúc sau nói: "Chúng tôi đã mua chuộc được người cấp cao trong hội đồng quản trị, khi nào gặp thời cơ sẽ tấn công, khi đó sẽ cần cậu phối hợp. Thời gian gấp rút, đừng làm chậm trễ việc quan trọng của chủ nhân."

Văn Bạc Thiên cau mày: "Cứ thần bí suốt ngày, rốt cuộc lão ta muốn làm gì thế?"

Người đàn ông đáp: "Đây không phải là điều cậu nên hỏi."

Văn Bạc Thiên gật đầu: "Được thôi, các người làm lẹ lên một chút, tôi còn phải mau mau đi tìm đôi cầu nam nữ kia nữa!"

Người đàn ông đáp: "Yên tâm, sau khi xử lý việc chính xong, cậu tha hồ có thời gian chơi đùa."

.....

Kiều Dĩ Sa ngủ bù một giấc, tỉnh lại đã là giữa trưa. Sài Long đã ngủ, cô rửa mặt mũi qua loa, rón rén xách túi xách ra khỏi cửa.

Cô tới Bly thì quán đã đóng cửa, cô lấy chìa khoá mở cửa, đi thẳng lên lầu hai.

Liễu Hà sống ở Bly, phòng nằm cuối dãy lầu 2. Lúc này là lúc Liễu Hà đang say ngủ, Kiều Dĩ Sa bước thẳng vào phòng, suýt nữa bị hun chết nghẹt.

Trong phòng nồng nặc mùi hôi của khói thuốc và rượu, Liễu Hà mặc một chiếc quần đùi màu đen, nằm sấp trên chiếc giường thấp bừa bộn. Kiều Dĩ Sa bước đến đập cho anh một cú, Liễu Hà xoa xoa mông, ngủ tiếp.

Kiều Dĩ Sa thò tay nhéo mạnh đùi anh một cái, Liễu Hà tru tréo, lật ngay người. Anh dùng cặp mắt đỏ quạch trừng cô.

"Không có lý do chính đáng là bố điên đấy nhé....."

Kiều Dĩ Sa nói: "Em biết ai phái tay đánh đó tới rồi."

Liễu Hà: "Ai?"

Kiều Dĩ Sa: "Văn Bạc Thiên."

Liễu Hà thở dài: "Mày chưa tỉnh ngủ hay là tao chưa tỉnh ngủ vậy....."

Kiều Dĩ Sa: "Anh có thấy như em đang đùa với anh không?"

Im lặng một lúc, cuối cùng Liễu Hà bò lồm cồm dậy, bước xuống đất lấy gói thuốc lá, đốt một điếu.

"Rốt cuộc là thế nào?"

Căn phòng của Liễu Hà có một cái cửa sổ nhỏ, quanh năm bị che, giữa trưa mà chỉ lọt được một tia sáng mong manh vào trong, chiếu bao nhiêu là bụi bặm đang trôi nổi trong căn phòng.

Kiều Dĩ Sa nói: "Em kể rõ đầu đuôi cho anh nghe, anh đừng quá ngạc nhiên."

Liễu Hà ừ.

Kể đó, Kiều Dĩ Sa kể lại tất cả mọi chuyện xảy ra gần đây cho Liễu Hà nghe, bao gồm cả hoàn cảnh của Hồng Hựu Sâm, thật chí đến cả chuyện của Sài Long và chuyện Văn Bạc Thiên bị chuyển hoá thành ma cà rồng rốt cuộc là một chủng loại như thế nào. Cô nói vô cùng chi tiết, không biết vì sao, cô mang một linh tính, chuyện này không hề đơn giản như bề mặt của nó. Không thể không để Liễu Hà hiểu rõ hết thảy.

Liễu Hà im lặng nghe tất cả những gì cô kể, sắc mặt trầm ngâm, cặp lông mày rậm nhíu chặt. Anh khoanh tay, điếu thuốc trên tay vẫn để bên môi, nhưng anh chưa rít được lấy vài hơi.

Kiều Dĩ Sa kể xong xuôi, anh gảy tro thuốc đã có ngọn, nghiêm túc nói: "Tóm lại là....."

Kiều Dĩ Sa đợi nghe xem anh ta tổng kết ra sao.

Liều Hà: "Cậu Út Văn chưa chết hẳn."

Kiều Dĩ Sa làm như mới đại ngộ: "Anh thật đúng là có khả năng để nhìn thấy được bản chất của hiện tượng." Cô kể bao nhiêu chuyện có thể ảnh hưởng đến quan niệm thế giới của con người, anh lại đi tổng kết ra được 1 điều như vậy.

Liều Hà: "Hiện giờ đòi quay lại trả thù."

Kiều Dĩ Sa bĩu môi: "Nếu anh nhất định phải nói thế..... thì cũng đúng."

Liều Hà mím môi, mỉm cười.

"Được thôi, cho nó tới đi, tao đợi." Anh giụi tắt điều thuốc vốn chẳng hút được mấy hơi, nói: "Lần này không cần mày, bố mày cho nó một cơ hội, tao với nó đấu một cách công bằng."

Nói xong, anh ngáp dài, rồi lại nằm vật ra giường. Giường có lực đàn hồi rất tốt, nhún hai lần lên xuống, anh khoan khoái ừm hừm hai tiếng, rồi hít sâu một hơi, khép mắt nhập mộng ngủ khì.

Kiều Dĩ Sa: "....."

..... Vậy là xong rồi?

Vậy là xong rồi.

Kiều Dĩ Sa đứng một lúc, không khỏi bật ngón tay cái lên với cái mừng của Liều Hà. "Anh đúng là một nhân tài!"

Thảo nào thuở bé cô hỏi Ngoại, tại sao trên thế gian nào có biết bao nhiêu chủng tộc vĩ đại, nhân loại lại nắm hết tất cả. Khi đó Ngoại nói một câu đầy hoài niệm: "Bởi vì loài người ấy à, quá trùu tượng."

Ngoài con người ra, tất cả mọi chủng tộc còn lại đều có thể được khái quát bằng vài ba câu chữ dễ hiểu; chẳng hạn như tộc ma cà rồng thì lạnh lùng, cao ngạo, điên cuồng; người sói thì bộc trực, kiên nhẫn, mạnh mẽ; người cá thì lạnh lẽo; vong linh u ám; mộc nhân hồn hậu; tinh linh thì xinh đẹp.....chỉ có con người, không sao khái quát được, hoặc có thể nói, tất cả mọi từ ngữ vừa liệt kê ra, đều chỉ là một bộ phận rất nhỏ của con người.

Con người quá đổi phức tạp, rõ ràng là một quần thể, nhưng ai ai cũng cho là mình đúng, ai ai cũng chỉ nghe điều mình muốn nghe, chỉ tin điều mình muốn tin, rồi còn bám khư khư vào chúng như đá chính là công lý.

Kiều Dĩ Sa gật gù, "Anh thắng, em đi đây."

Không biết có phải do tâm trạng vô cùng vô tư của Liễu Hà ảnh hưởng hay không, Kiều Dĩ Sa rời khỏi Bly không còn cảm thấy lo lắng gì nữa, thế là liền đói bụng. Quỷ ma đưa đường thế nào mà đến ngay quán cà phê trước Đức Công, Kiều Dĩ Sa cũng gọi một phần thịt bò, và một ly đá bào đậu đỏ.

Ăn nửa phần đã no.

Làm sao mà cậu có thể dễ dàng nuốt hết 4 phần mỗi lần nhỉ?

Cô quay đầu nhìn ra cửa sổ, cách con đường cái là cánh cổng của Đức Công.

Khách trong quán cà phê thừa thớt, Kiều Dĩ Sa ngồi ở chỗ làn đầu tiên họ gặp nhau, ăn uống đã no nê, bắt đầu thù người.

Cô mặc một chiếc áo len cổ lọ bó người, làm cho chiếc cổ trông càng cao, bên ngoài khoác một chiếc áo gió màu đen, chiếc khăn

quàng cổ dày cui để một bên, mái tóc đen để xoã tùy tiện, làm khuôn mặt của cô nhìn giản dị và xinh xắn.

Hai giờ chiều, bên ngoài khung cửa sổ im vắng, nắng chan hoà.

.....

Hồng Hựu Sâm đang thi kiểm tra.

Do vóc người cao, cậu luôn ngồi ở góc cuối lớp. Ý mạnh nên đã vào đông mà cậu vẫn còn mở cánh cửa sổ bên cạnh, hiện giờ gió lạnh đang lùa vào, tóc mai bên trái của cậu đang phát phơ bay.

Tay áo của cậu xắn lên đến khuỷu tay, để lộ cẳng tay cường tráng, cậu đang nghiêm túc giải đề.

Ngoài cửa sổ chợt có một tiếng động phành phạch, cậu xoay đầu, một chú quạ rĩa lông rĩa cánh vô cùng bình thường.

Cậu: "....."

Cậu nhìn ngoài cửa sổ hơi lâu, thầy chủ nhiệm bắt đầu để ý đến cậu, "Hong Hựu Sâm? Nhìn gì đó?" Ông bước đến gần, nhìn ra bên ngoài, chú quạ rĩa lông rĩa cánh vô cùng bình thường.

Thầy chủ nhiệm: "Thi kiểm tra mà còn dám lơ đãng? Em đã giải hết chưa?"

Hồng Hựu Sâm cúi đầu đáp: "Dạ đang giải."

Chú quạ nhảy hai bước trên cây, thấy thầy chủ nhiệm sắp đi, chợt giang cánh "soạt" một cái.

Chữ viết trên cánh tay của Hồng Hựu Sâm thoát hiện rõ, mắt thầy chủ nhiệm vẫn còn rất tinh, chơi một câu "Í~~~~~?" dài như trong hát bội. Hồng Hựu Sâm cuống quýt lật tay, thầy chủ nhiệm tóm ngay lấy cánh tay của cậu, dùng hết sức bình sinh kéo mà không sao kéo tay cậu ra được.

"Hồng Hựu Sâm!" Ông phì phò cảnh cáo, "Đưa cánh tay ra!"

Hồng Hựu Sâm lờm một cái ra ngoài cửa sổ, sắc mặt vô cùng u ám, đưa cánh tay ra.

Không còn thấy chữ đâu nữa.

Thầy chủ nhiệm nghiêng đầu. Gì thế này; ông tưởng mình hoa mắt, buông cánh tay của cậu, định quay về trên bục giảng. Chú quạ lại "soạt," giang đôi cánh!

"Í~~~~~?!"

"Đưa tay ra!"

".....Ủa?"

"Í~~~~~?!" Đưa tay ra!!!"

".....Cái gì!"

Cậu bạn ngồi kế bên chịu hết nổi, quay đầu than: "Thầy ơi thầy bớt làm ồn được không ạ!"

Thầy chủ nhiệm: "Thôi quên đi....." Ông giụi giụi mắt, nhìn một lần cuối, không thấy gì cả. "Tiếp tục giải đề đi."

Ông đứng cạnh bàn của Hồng Hựu Sâm, lấy áo lau lau kính, đeo lên lại.

"Em nóng hả?" Ông hỏi.

Hồng Hựu Sâm từ từ ngẩng đầu, đáp: "Dạ không."

Thầy chủ nhiệm cau mày: "Vậy sao cả người đỏ hết lên thế."

Giọng của Hồng Hựu Sâm nghe như rít ra từ kẽ răng: "Dạ không có gì."

Thầy chủ nhiệm đấm đấm vai đau yếu của mình, nói: "Trai tráng đúng là khí vượng."

Thầy chủ nhiệm đã về trên bục giảng. Hồng Hựu Sâm quay đầu thêm lần nữa, chú quạ đang đứng trên đầu cành cây, ngửa cổ kêu quạ quạ. Bàn tay to lớn của cậu làm một động tác như bóp cổ. Chú quạ không hề sợ hãi, đứng trên cành cây vỗ cánh lên vỗ cánh xuống, hí ha hí hửng nhảy nhót.

Máu Hồng Hựu Sâm xông lên ùn ùn, chịu hết nổi, kéo rẹt, đóng rèm cửa sổ lại.

hết chương 10

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 11

Kiều Dĩ Sa cười sắp rớt quai hàm. Đón lấy ánh mắt dòm ngó của nhân viên phục vụ trong quán, cô vuốt vuốt tóc, sửa lại nét mặt, thanh toán hoá đơn rồi rời đi.

Tâm trạng của cô rất vui vẻ, khẽ ngân nga một điệu nhạc cho đến khi về đến chung cư, vừa mở cửa ra thì hết hồn.

"Anh làm gì thế?"

Sau Liễu Hà, cô lại bị loài người làm chấn kinh lần thứ hai trong ngày. Quý ông Sài Long hôm qua mới bị thương nặng sắp chết thê mà đã bò xuống khỏi giường, hơn nữa không chỉ xuống giường, mà còn một tay ôm sườn, một tay dọn dẹp nhà giùm cô.

Căn nhà như một bãi chiến trường hôm qua nay đã được dọn dẹp đâu ra đấy, Kiều Dĩ Sa nhìn độ ngăn nắp này cùng với tốc độ di chuyển của Sài Long, đoán chừng anh ta đã dùng ít nhất 3 tiếng đồng hồ để thu dọn. Sài Long nhìn cô, sắc mặt của anh ta tái xanh, môi khô nứt, bị gãy xương sườn nên không nói lớn tiếng được.

"Tôi dọn một chút, hôm qua làm bừa bọn quá, xin lỗi....."

Nói cho đúng ra thì những thương tích Hồng Hựu Sâm tặng anh ta đã đủ khiến anh ta nằm hết 3 tháng, đừng nói gì đến thuốc mà Văn Bạch Thiên dùng trên người anh ta.

"Rõ là dũng sĩ," Kiều Dĩ Sa than thở, "Thảo nào Liễu Hà nhìn hình anh đã kêu anh mạnh." Cô vào nhà, đóng cửa lại. "Anh đi nghỉ đi, không cần anh thu dọn."

Sài Long lí nhí nói: "Tôi gây chuyện phiền phức lớn cho các cô các cậu, mọi người còn cứu tôi, tôi không có tiền, chỉ có thể làm được những gì sức tôi cho phép."

Kiều Dĩ Sa đứng ở huyền quan, nhìn bộ dạng thê thảm của anh ta, im lặng một lúc, nói: "Bà ngoại tôi trước đây hay nói một câu..... hết thấy đều đã được sắp đặt. "

Sài Long im lặng, Kiều Dĩ Sa nói: "Ngoại còn bảo tôi, nếu như thần linh đã sắp xếp để cho con người và dị nhân gặp nhau, thế thì chắc chắn thần linh có ý riêng của họ. Anh thử tính xem bản thân anh đã gặp bao nhiêu dị nhân rồi? Ma cà rồng, phù thủy, rồi thêm hai vị sói nữa." Cô thấy chìa khoá lên bệ gần cửa, cười cười, "Gặp nhau là do duyên, không cần quá câu nệ."

Cô bước đến gần, bảo Sài Long về giường nằm nghỉ.

"Anh lo ngoan ngoãn đi, thuốc tôi dùng trên người anh toàn đồ quý không, anh có biết không hả? Anh mà làm vết thương bị rách ra chỉ vì vài cuốn sách vớ vẩn, tôi sẽ nổi cơn lên đấy."

Sài Long thều thào: "Thuốc mắc lắm hả, bao nhiêu tiền, mai một tôi sẽ trả....."

Kiều Dĩ Sa nói: "Mắc thì không mắc, chỉ là mất công thôi, chẳng hạn như trong công thức nấu thuốc có một nguyên liệu như thế này, "hoa quế được nước mưa của trăng mừng 1 tưới ướt," nếu may

mắn lắm thì một năm cũng không gặp được quá một lần. Anh nằm đó đi, tôi làm cho anh chút thức ăn."

Cô vào trong phòng bếp bắt đầu bận rộn.

Mặt trời đã xuống núi.

Hồng Hựu Sâm ngồi trong ghế, nhìn bầu trời màu đỏ rực ngoài cửa sổ, im không một tiếng động. Đầu ngón tay của cậu kẹp một cây bút, thỉnh thoảng gõ gõ xuống mặt bàn.

Hạ Tuấn sáp tới: "Làm gì thế?"

Hồng Hựu Sâm: "Chờ tan học."

Ánh mắt cậu liếc chỗ cành cây mà chú quạ kia nhảy nhót lúc ban ngày, thái độ rất bình tĩnh.

Cuối cùng chuông reo tan học. Hồng Hựu Sâm xách cặp đứng lên, Hạ Tuấn hỏi: "Cậu không dự tiết ôn tập buổi tối? Chút nữa lão Trương về thì biết làm sao?"

Hồng Hựu Sâm: "Thì nói với lão ấy là tớ không được khỏe."

Hạ Tuấn nói một cách bất lực: "Anh hai à, giữa mùa đông cậu mặc đúng một chiếc áo cộc tay, với sức khỏe kiểu đó mà cậu muốn xin nghỉ vì không được khỏe? Cậu tưởng trường mình là trường dành cho người mù à?"

Hồng Hựu Sâm: "Vậy cậu bịa đại ra một lý do đi."

Nói rồi đi mất.

Hạ Tuấn gào với theo phía sau: "Tớ bịa á hả? Vậy tớ nói cậu đi với người yêu à nha!"

Hồng Hựu Sâm nhảy phốc qua tường ở một góc phía sau chỗ máy camera giám thị, chạy thẳng tới chung cư của Kiều Dĩ Sa. Đức Công khá gần chỗ cô ở, Hồng Hựu Sâm chạy nhanh như gió, ào một hơi tới trước cửa nhà cô, đập cửa.

Có tiếng trả lời nhanh chóng vọng ra: "Ra liền!"

Bước chân mỗi lúc một gần, cửa vừa mở ra, Hồng Hựu Sâm vừa há miệng liền ăn ngay một cú hất xì vang dội. Cậu chau mày theo phản xạ. Mùi tiêu hột cay sặc ập vào mặt, cả căn hộ chướng khí mù mịt, Kiều Dĩ Sa tay cầm sạn tay dùng khăn bịt mũi, hối hả chạy ra mở cửa xong lại vội vàng chạy vào bếp.

"Cứ để cửa mở đi! Cho khói ra bớt——!"

Hồng Hựu Sâm vào trong nhà, mắt cay sè, Sài Long chống người lên quay mặt vào phòng bếp nói: "Hay là để tôi làm đi....."

Kiều Dĩ Sa: "Không cần." Cô quét mắt qua Hồng Hựu Sâm, ra lệnh: "Đem cá xắt lát đổ vào cho tôi."

Hồng Hựu Sâm: "....."

Kiều Dĩ Sa chờ hai giây không thấy có động tĩnh, mặt lại nhăn nhó nhìn cậu. "Mau lên! Gừng hành nát hết rồi!"

Hồng Hựu Sâm cầm đĩa "cá xắt lát," hoặc có thể gọi là "cá xắt nát," đổ vào trong nồi. Xèo xèo xèo, dầu bắn tứ phía. Kiều Dĩ Sa vốc tùm lum bột gì đó thả hết vào trong nồi.

Hồng Hựu Sâm đứng một bên nhìn cô.

Cô lấy làm lạ, ngoái đầu hỏi: "Cậu làm gì cứ nhìn tôi chăm chăm vậy?"

Hồng Hựu Sâm trầm giọng: "Hôm nay lúc ban ngày cô....."

"Ồi ời!" Cô bị dầu bắn ra làm bị phỏng, la oai oái, vội vàng đổ một tô đựng thứ gì đó đổ lôm vào trong nồi, dùng sạn khuấy khuấy, đẩy vung, ngoái đầu hỏi: "Cậu mới nói gì vậy?"

Hồng Hựu Sâm nhìn vào mắt cô 3 giây, đầu hàng.

".....Không có gì."

Cậu quay ra phòng khách, vớt cặp xuống sàn.

Chẳng mấy chốc, Kiều Dĩ Sa bưng kiệt tác của cô ra, một cái nồi thập cẩm nhìn không rõ nguyên liệu chìm hết trong chất lỏng đỏ lôm, bốc mùi quái lạ khôn tả. Cô đặt nồi xuống bàn, múc cho Sài Long một muống, chan lên cơm, rồi đưa qua.

"Cá hầm ếch huyết với tiêu Tứ Xuyên, cầu kỉ, và đường phèn. Bỏ lăm, không cần cảm ơn."

Sài Long đón lấy, ăn một miếng, khen thật lòng: "Vị ngon lắm."

Kiều Dĩ Sa quay đầu hỏi Hồng Hựu Sâm: "Cậu muốn không?"

Hồng Hựu Sâm: "Muốn."

Kiều Dĩ Sa lại xới thêm hai bát cơm, chan canh, ba người cùng nhau vui đầu ăn.

"Thi thế nào?" Cô tùy tiện hỏi chuyện.

Hồng Hựu Sâm u ám nhìn cô một cái, Kiều Dĩ Sa cười khẩy: "Giây, đùa một chút thôi mà."

Cậu không nói gì, cúi đầu tiếp tục ăn. Kiều Dĩ Sa bĩu môi: "Con người của cậu đúng là tẻ nhạt chết đi được."

Chiếc thìa của cậu hình như thoáng khựng lại, vẫn không nói gì.

Kiều Dĩ Sa chia cơm theo công thức Hồng Hựu Sâm > Sài Long > bản thân cô, thứ tự ăn xong cũng giống vậy. Kiều Dĩ Sa còn dư một chút thức ăn không nhét được nữa, nhưng lại tiếc không muốn đổ. Éch huyết bao quý giá, đổ đi thì quá phí phạm. Cô nghiêm túc suy nghĩ xem nên xử lý như thế nào, cuối cùng nhìn Hồng Hựu Sâm: "Nếu không chê thì cậu có muốn lấy phần đùi ech này—ô!"

Cô nói chưa hết câu bỗng bị cậu bịt miệng, thì thầm: "Có người tới." Dĩ tính trong người sói rất mạnh, vô cùng nhạy bén đối với thay đổi xung quanh. Kiều Dĩ Sa thuận miệng chùi luôn dầu mỡ đầy lòng bàn tay cậu, đứng dậy.

Hồng Hựu Sâm: "....."

Cô rón rén ra đến bên cửa, cửa nhà vẫn để mở, mùi tiêu đã bay hết, ngoài cửa là gió lạnh lẽo. Cô đứng ở cửa, hơi lộ đầu nhìn ra. Chỗ cầu thang máy xuất hiện một người đàn ông, đi về hướng của nhà cô. Người này vóc dáng trung bình, cơ thể hơi gầy, bước đi không nhanh không chậm. Hành lang không có đèn, ban đầu Kiều Dĩ Sa tưởng là một người đàn ông, sau đó lúc tới gần, mới phát hiện ra đó là một cô gái.

Trước khi cô đoán ra cô ấy là một người sói, thì đã bị ngoại hình của cô ấy làm khiếp sợ. Cô gái này chơi một quả toàn thân steampunk goth, đầu cạo trọc, trang điểm mắt khói rất đậm, lông mày cạo sạch, hình xăm lộ ra từ cổ áo jacket da, vươn lên mặt; mũi và môi đều xỏ khuyên, nhìn rất hầm hố.

Cô gái đó đang nhai kẹo cao su, đi thẳng đến trước mặt Kiều Dĩ Sa, hỏi: "Người đâu?"

Lúc bấy giờ Kiều Dĩ Sa mới hiểu ra hàm nghĩa của cái câu trước đây, lúc Sài Long nói, "Cô gái đó nhìn rất dữ." Từ ngữ đàn ông dùng để miêu tả luôn rất đơn giản và bộc trực.

Cô chỉ chỉ vào trong nhà, cô gái quẹo vào cửa, đi được hai bước thì quay ra lại, chìa tay ra từ áo jacket.

"Lỗi Lai."

Kiều Dĩ Sa bắt bàn tay mỗi móng đều sơn màu đen, mỗi ngón đều đeo đầy nhẫn kim loại.

"Kiều Dĩ Sa."

Lỗi Lai bước vào nhà, đi thẳng đến đầu giường, lúc đi ngang qua Hồng Hựu Sâm dừng bước hai giây, liếc xéo cậu. Kiều Dĩ Sa tưởng là cô ấy sẽ hỏi gì, nhưng nhìn một lúc xong cô ấy bỏ qua cậu, đến trước Sài Long.

Sài Long nói: ".....Đã lâu không gặp."

Lỗi Lai: "Đứa nào đánh anh thành cái dạng này?"

Sài Long thoáng khựng lại, giống như không biết có nên trình bày không, len lén nhìn Kiều Dĩ Sa. Kiều-thiên-tài-xã-giao-kiêm-pháp-sư tiến lên một bước, tóm tắt ngắn gọn sự việc, chi tiết gì bỏ được thì bỏ.

".....Nói tóm lại là anh ta hy vọng người của cô có thể giúp anh ta chữa bệnh cho mẹ anh ta."

Lỗ Lai gật đầu: "OK."

Rất Tây.

Sài Long bổ sung: "Bệnh của mẹ tôi là....."

Lỗ Lai ngắt lời anh ta: "Không sao, bệnh nào miễn chưa chết thì đều chữa được hết. Bà ấy đang ở đâu?"

Nhanh, gọn, lẹ.

Sài Long nói cho cô ấy số phòng, tầng lầu, và tên bệnh viện của mẹ anh ta, Lỗ Lai xoay người rời đi. "Tôi đón bà ấy." Cô ấy liếc Sài Long một cái, "Anh lo thu dọn đồ, tí nữa đi cùng một thể."

Lỗ Lai ra khỏi cửa, Kiều Dĩ Sa tới tủ lạnh lục chút thuốc để Sài Long bỏ túi xách. Cô ngẫm nghĩ, nói với Sài Long: "Để tôi cho anh số của tôi, bộ lạc của người sói luôn nằm sâu trong rừng già, không hẳn sẽ có tín hiệu tốt, nhưng chúng ta cũng đừng để mất liên lạc. Có cơ hội thì gọi báo cáo tình hình một chút."

Sài Long đáp: "Vâng."

Trong lúc chờ đợi, Kiều Dĩ Sa sà tới cạnh Hồng Hựu Sâm, huých huých cánh tay cậu, hỏi: "Nghe nói số lượng sói cái thuần chủng cực

hiếm, có phải cậu mới gặp lần đầu không?"

Hồng Hựu Sâm "ừ."

Kiều Dĩ Sa: "Cảm thấy thế nào?"

Cậu liếc cô một cái, không nói gì.

Kiều Dĩ Sa: "Cậu không định hỏi cô ta về chuyện bộ lạc?"

Hồng Hựu Sâm: "Không định."

Ba người trong phòng, hết hai tên kiếm lời và trầm lặng, Kiều Dĩ Sa đóng cho Sài Long vài bao hành lý đi đường xong thì hết việc để làm. Cô tựa lưng vào tường, đếm từng giây từng phút.

Nửa tiếng sau, cuối cùng có tiếng gõ cửa, Kiều Dĩ Sa chạy ra mở cửa, chỉ có mỗi mình Lỗ Lai.

Kiều Dĩ Sa: "Sao thế?"

Lỗ Lai: "Tình hình hơi ngoài dự liệu, tôi không vào bệnh viện đó được."

Kiều Dĩ Sa: "Tại sao?"

Lỗ Lai: "Bệnh viện bị muỗi đánh dấu."

Kiều Dĩ Sa ngớ mặt.

"Muỗi?"

Cặp mắt kiêu khôi rất đậm của Lỗ Lai đảo qua phía cô, không mặn không nhạt nói: "Ma cà rồng."

"Ồ, hiểu rồi." Kiều Dĩ Sa hỏi, "Cô nói bị đánh dấu có nghĩa là sao?"

Lỗ Lai đáp: "Tôi phát hiện ra dấu ấn của tộc ma cà rồng trên hình chạm của cửa bệnh viện. Hai tộc của chúng tôi có hiệp ước, hai bên không xâm phạm địa bàn của nhau."

Kiều Dĩ Sa cau mày: "Bệnh viện Khang Khả có dấu ấn của tộc ma cà rồng?"

Lỗ Lai: "Chắc là mới bỏ lên thôi, nhiều lắm là chưa đến 3 tháng."

Kiều Dĩ Sa nghĩ bụng, vậy thì vừa khéo trùng hợp với thời gian Văn Bạc Thiên quay về.

Sài Long ở bên kia hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì thế....."

Kiều Dĩ Sa an ủi anh ta: "Không sao, không trả tiền nằm bệnh viện thì không cho ra khỏi viện; tôi có tiền, để tôi đi đón cho." Cô mặc áo khoác vào. Hồng Hựu Sâm tiến đến. Kiều Dĩ Sa hỏi: "Cùng đi?" Cậu gật đầu.

Lỗ Lai nhìn cậu, nói: "Cậu cũng không vào trong bệnh viện được."

Kiều Dĩ Sa thoáng sửng sốt. Cô đã quên mất Hồng Hựu Sâm là sói lẻ bầy, Lỗ Lai biết rõ về luật lệ của bộ lạc hơn cậu.

Hai người sói nhìn nhau.

Hồng Hựu Sâm: "Ai nói tôi không vào được?"

Lỗ Lai: "Thủ lĩnh."

Hồng Hựu Sâm: "Không quen biết."

Kiều Dĩ Sa đang đứng quần khăn quàng cổ, cảm thấy giữa hai vị sói này gần như đang ngằm toé lửa. Cô sợ họ lại nảy sinh xung đột, vừa định nói gì đó để ổn định lòng quân thì Lỗ Lai chợt lạnh lùng nhếch mép xỏ khuyên của cô ấy.

"Khá đấy, có cá tính."

Phê cho câu đó xong, cô ấy liền buông đề tài này, bước ra khỏi nhà trước.

Sau khi Kiều Dĩ Sa mặc đồ xong, Hồng Hựu Sâm nói gót cô ra khỏi cửa, lúc chuẩn bị đóng cửa lại thì trông thấy ánh nhìn đầy âu lo của Sài Long, lăm bằm nói, "Yên tâm."

Thế rồi hai người sói và một nữ phù thủy bắt xe taxi tới bệnh viện.

10 giờ tối, phòng khám đã sớm tan ca, nhưng toà nhà lớn của bệnh viện thì vẫn đèn đuốc sáng trưng, cửa đầy người ra người vào. Kiều Dĩ Sa nhìn chằm chằm cánh cửa đá chạm trổ đầy khí phái, ở vị trí ngay giữa cánh cửa có một dấu bùa chú mờ mờ. Cô nhìn vào trong bệnh viện, cũng không biết hiện giờ trong đó có ma cà rồng hay không.....

Kiều Dĩ Sa thận trọng dặn: "Hai người đợi tôi ở đây trước đã, tôi vào trong xem xem có cách nào làm thủ tục xuất viện được không." Cô đội mũ của áo gió lên, cố gắng che bớt mặt đi.

Quy mô của bệnh viện Khang Khả rất lớn, bộ phận nội trú gồm 5 toà nhà, mẹ của Sài Long nằm trong toà số 3. Kiều Dĩ Sa tìm y tá trực ban hỏi thăm, y tá thấy cô cầm thẻ bệnh nhân, nói: "Bệnh nhân

này cấp trên của chúng tôi đã dặn, phải là con của bà ấy đích thân đến đón thì mới ra khỏi viện được."

Kiều Dĩ Sa: "Thân nhân của bệnh nhân không tiện đến đây được."

Y tá bất đắc dĩ: "Vậy thì không còn cách nào khác."

Tên Văn Bạc Thiên này.....

Cô quay ra ngoài cửa, thuật lại sự việc.

Hồng Hựu Sâm khẽ nói: "Để tôi đi cho." Cậu toan đi vào trong, Kiều Dĩ Sa níu cậu lại. "Khoan vội." Cô quay qua nhìn Lỗ Lai, tưởng cô ấy sẽ ngăn Hồng Hựu Sâm lại, nào ngờ cô ấy lại còn tiến bước theo, "Đi, tốc chiến tốc thắng."

Kiều Dĩ Sa kinh ngạc: "Không phải đã nói thủ lĩnh không cho phép à?"

Lỗ Lai cười lạnh: "Tôi cũng không thích nghe mấy lời vớ vẩn của lão."

???

Mắt thấy hai vị sói này sắp sửa dùng bạo lực để đưa người đi, Kiều Dĩ Sa vội vàng nói: "Khoan đã!"

Chưa biết đối phương đang thế nào, đánh rắn động cỏ không phải là thượng sách.

Lỗ Lai và Hồng Hựu Sâm ngoái đầu, Kiều Dĩ Sa hắng giọng, nói: "Ừm..... Tôi có một cách chúng ta có thể thử, không xong thì hắng đánh trực diện."

hết chương 11

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 12

Trung tâm y khoa Khang Khả là bệnh viện nổi tiếng nhất toàn thành, trước đây không có cậu Út Văn quậy tung bừa, Liễu Hà mà bị bầm dập gì cũng thường tới đây khám, Kiều Dĩ Sa rất rành chỗ này. Mẹ của Sài Long nằm ở lầu 1 của toà nhà số 3 trong bệnh viện; nếu cô nhớ không lầm thì toà nhà số 3 vừa khéo có một hầm đậu xe nằm ngay bên dưới.....

Lỗ Lai hỏi cô: "Cô tính thế nào?"

Kiều Dĩ Sa gọi hai vị sỏi qua một góc, lấm lét thần bí mở một cuộc họp tác chiến.

Cô trình bày kế hoạch của mình ngay từ đầu: "Tôi biết một chú thuật rất hữu ích, gọi là Chú Hư Vô, có thể đi xuyên qua vật thể." Cô vòng tròn tay mình lại, giải thích: "Tức là gọi phép ra một không gian dị giới nho nhỏ, bọc lấy mẹ của Sài Long, sau đó kéo xuống. Với khả năng của tôi, kéo xuyên 3-5 mét dễ như chơi, ngay phía dưới phòng bệnh là hầm đậu xe, sau khi kéo xuống thì chụp lấy, mang đi. Các cô cậu không cần phải vào trong bệnh viện."

Tuy lông mày của Lỗ Lai đã bị cạo sạch, nhưng vẫn làm một biểu cảm nhưn mày. Cô ấy nhai kẹo cao su, đánh giá Kiều Dĩ Sa, tựa như đang cân nhắc xem kế hoạch của cô có khả thi hay không.

Kiều Dĩ Sa nói: "Yên tâm, trước đây đã từng dùng." Cô và Liễu Hà từng dùng chiêu này chôm kết tiền của công ty cho vay nặng lãi.

Lỗ Lai nói: "Vậy cô đi đi."

Hồng Hựu Sâm tiến lên nửa bước, trông như muốn đi cùng với cô, Kiều Dĩ Sa liếc cậu, hỏi: "Sao nào, cậu cũng nghi ngờ tài nghệ của tôi à?"

Hồng Hựu Sâm nói: "Sau khi kéo xuống thì chụp lấy, cô chụp nổi không?"

.....

Hình như không chụp nổi, điểm này cô đã bỏ sót mất.

Kiều Dĩ Sa nhìn lên trời, rất nhanh có một chú quạ bay đến, đậu trên một cành cây trước mặt cô. Kiều Dĩ Sa nhìn nó vài giây, nó vỗ vỗ cánh, bay về phía bệnh viện.

Kiều Dĩ Sa nói: "Chúng ta đi thôi, tôi bảo nó đi tới đó trước để định vị."

Kiều Dĩ Sa và Hồng Hựu Sâm đi về phía hầm đậu xe, trước khi vào cửa Kiều Dĩ Sa níu cậu lại, Hồng Hựu Sâm nhìn cô đầy thắc mắc: "Sao nữa?"

Kiều Dĩ Sa: "Cậu cứ vậy mà tiến vào à?"

Hồng Hựu Sâm: "Không thì sao?"

Kiều Dĩ Sa chê bai: "Chuyên nghiệp một chút được không? Có xem phim bao giờ chưa?"

Kiều Dĩ Sa giơ tay lên, nhẹ nhàng búng ngón tay một cái, máy camera ở trước cửa chớp chớp, hình ảnh đứng yên.

Hồng Hựu Sâm: "....."

Cô oai vệ tiến vào trong hầm đậu xe, Hồng Hựu Sâm hít sâu một hơi, bước theo sau.

Hầm đậu xe ẩm thấp và lạnh lẽo, đã qua giờ khám bệnh, trong hầm đậu xe vắng vẻ, mùi mốc bao phủ.

Kiều Dĩ Sa tập trung thần trí, cảm nhận vị trí của sứ giả ở phía trên. Chú quạ kia không phụ lòng mong đợi, đã tìm được phòng bệnh của mẹ Sài Long. Nó đậu ngay bên cửa sổ, nhìn vào trong căn phòng từ bên ngoài. Phòng đã tắt đèn, mẹ Sài Long đang nằm trên giường ngủ, trong phòng chỉ có mỗi mình bà.

Kiều Dĩ Sa xác định vị trí xong, đứng dưới vị trí của giường bệnh, vừa khéo là một góc của một chỗ đậu xe bỏ trống. Cô hít sâu mấy hơi liền, cảnh cáo Hồng Hựu Sâm: "Làm ơn đừng ngắt ngang tôi nhé." Sau đó giơ hai tay lên, bắt đầu lặng lẽ niệm chú.

Đôi mắt của cô và hai bàn tay của cô lại toả ánh sáng màu xanh lam âm u. Nơi giường bệnh phía trên, mẹ của Sài Long nằm đó dần dần được bọc bởi một vật thể trong suốt nhìn giống dạng nước. Cơ thể được nó bao trùm biến đi từng chút một, cuối cùng trên giường chỉ có một cái kén rất dài, nhìn trong suốt, long lanh như nước.

Chú thuật này là do bà ngoại dạy cho Kiều Dĩ Sa, là một chú thuật đầu tiên cô học có kèm theo nguy hiểm.

Ngoại dạy cô, vật mà "hư vô" bao trùm sẽ bị tách rời khỏi dòng thời gian, không tồn tại trong hiện tại, cũng không tồn tại trong quá khứ hoặc tương lai. Người thi triển pháp thuật này cần phải rất cẩn thận, bởi vì vật bị gọi vào hư vô sẽ chỉ nghe lệnh từ người chủ gọi

nó, nếu trong một khoảng thời gian có hạn mà không kịp giải trừ sự khổng chế của "hư vô" thì vật thể ở bên trong sẽ bị nuốt mất.

Cho nên Kiều Dĩ Sa phải ra sức tập trung, giữa mùa đông mà trên trán lấm tấm mồ hôi.

Chiếc kén bắt đầu được kéo xuống.....

Ngay giữa lúc lâm li rùng rợn thế này, di động trong túi của Kiều Dĩ Sa chợt đổ chuông!

Nhạc cài đặc biệt của Liễu Hà—

"Ooh— Eeh— Ooh Ah Aah! Ting! Tang! Walla Walla Bing Bang!
Ooh— Eeh— Ooh Ah Aah! Ting Tang Walla Walla Bing Bang!"

Kiều Dĩ Sa hết hồn, sức tập trung bị chi phối, câu chú tức thì bị hỏng.

Biểu hiện của cô giống như bị ăn một chương trong phim võ lâm, loạng choạng lùi mấy bước, mồ hôi đầy đầu, run rẩy móc di động ra.

"A lô....."

Đầu dây của Liễu Hà ồn ào kinh khủng, nghe có vẻ như đang chơi rất hăng.

"Ê nhóc! Cam mới đưa tới kho của quán ngọt tuyệt! Mau tới mà nếm, đừng bảo tao không nói với mày! Chậm trễ là coi chừng hết phần á!"

Bên cạnh còn kèm theo tiếng cười quang quác như vịt của A Cát.

Kiều Dĩ Sa không biết tại sao sau khi cô nói cho Liễu Hà biết có người đã biến thành ma cà rồng tới tìm anh để trả thù, anh còn có thể vô tư ngồi ăn cam như vậy được.

Cô không hiểu, cô cũng không muốn hiểu.

"Bye."

Cô cúp điện thoại, tắt máy.

Lưng đã đẫm mồ hôi, trống ngực đập liên hồi, giơ tay lần nữa, nhưng sức tập trung đã không sao gọi về lại được. Cô thử hai lần, rồi gào lên câu chửi bậy.

Hồng Hựu Sâm hỏi: "Sao thế?"

Kiều Dĩ Sa điên tiết: "Cái gì mà sao thế? Không thấy được à? Câu chú đã bị ngắt ngang! Bà kia bị kẹt trong bê tông rồi!"

Hồng Hựu Sâm hỏi: "Bắt đầu lại từ đầu không được à?"

"Làm gì có chuyện dễ như vậy!" Cái màn lúc nãy của Liễu Hà đã gây cho cô kích thích quá lớn, cô nhè đầu Hồng Hựu Sâm mà trút giận, ngón tay nhọn chọc vào ngực cậu, không giữ ý gì nữa. "Nó tương đương với việc làm tình mà đang giữa chừng bị ai đó tạt cho một chậu nước lạnh! Cậu có còn cứng được nữa không? Đừng nói thì hay lắm! Cậu—ồ!"

Một tay của cậu bịt miệng cô, tay kia tóm lấy cánh tay của cô, rút vào chỗ tối.

Hai chiếc xe nối đuôi nhau quẹo vào trong hầm đậu xe, đèn pha của xe quét qua, rồi quẹo hướng khác.

Lưng của Kiều Dĩ Sa tựa vào cột vách, nghe giọng nặng nề của Hồng Hựu Sâm từ phía trên đỉnh đầu: "Cô đừng nói quá đáng như vậy."

Cậu bịt miệng cô chặt cứng, Kiều Dĩ Sa có cảm giác như bị bịt miệng bằng khẩu trang hút mặt, hít thở vô cùng khó khăn. Cô dùng tay đập mạnh vào cậu. Hồng Hựu Sâm mặc ít đồ, bị cô đập nghe chát chát rõ mồn một, đáng tiếc vô ích. Kiều Dĩ Sa nhanh chóng cảm nhận được lòng bàn tay mình đau rát, xoa xoa lên người, không đập nữa.

Hồng Hựu Sâm hỏi: "Trong phim không nói là nếu người bị kẹt thì nên xử lý thế nào à?"

Kiều Dĩ Sa trợn trừng mắt, ơ, còn biết bật kỹ năng móc mĩa lên nữa à?

Bên kia, hai chiếc xe đã đỗ lại, người bên trong xe đi cầu thang máy lên trên, cuối cùng cậu buông tay. Kiều Dĩ Sa khom người thở hồng hộc, nói: "Đừng giở trò nữa! Nếu không nghĩ ra cách thì sẽ thật sự có vấn đề đấy!" Nếu như chuyển người mà mất luôn người thì cô biết ăn nói sao với Sài Long.

Hồng Hựu Sâm ngược đầu nhìn, hỏi: "Có phải là đang nằm ngay phía trên?"

Kiều Dĩ Sa vẫn chưa lấy lại được hơi: ".....Cậu định làm gì?"

Hồng Hựu Sâm nhìn cô: "Cô có làm được phép để cách âm và chống rung chuyển không?"

Kiều Dĩ Sa chau mày: "Được, nhưng mà cậu định làm gì?"

Hồng Hựu Sâm không trả lời, chỉ bảo Kiều Dĩ Sa cách âm toàn bộ trong phạm vi 4 mét vuông. Xác định cô đã làm xong, cậu cởi áo ra, để mình trần, nhảy lên, tay trái bắm lấy ống dẫn nước chữa cháy màu đỏ trên trần, kéo người lên bằng một tay, chân cũng co rồi lên hẳn trên trần. Cậu xoay ngang người, năm ngón tay phải khép sát nhau, ánh mắt tập trung, nhịp thở mỗi lúc một kéo dài. Cậu hít sâu một hơi, mắt loé ánh kim quang. Y như lúc ở trong công viên lần trước, xương cốt ở phần đầu và phần vai lưng của cậu biến đổi rất rõ rệt, cánh tay cường tráng gân bắp hơn, bàn tay cũng to lớn hơn, móng tay màu bạc như mũi dao nhọn, bung dài ra.

Sau khi biến đổi của cơ thể đã hoàn tất, cậu nhắm kỹ vị trí, cào thật mạnh——

Một âm thanh rin rít của kim loại cắt qua bê tông vang lên, Kiều Dĩ Sa nghe mà rụt cả cổ, rợn hết gáy, gai ốc nổi khắp mình.

Móng vuốt của dã thú không gì không cắt được, phá vỡ một lỗ hổng nho nhỏ trên trần, Hồng Hựu Sâm nhắm kỹ vị trí, rồi tập trung sức lực vào tay phải, chọc thêm mấy cú nữa, tạo nên một vết nứt dài.

Kiều Dĩ Sa đứng bên dưới bịt kín tai, không ngừng tránh bụi và đất đá rớt từ trên xuống, "Đù....." Tránh cách mấy cũng không sao tránh hết, cuối cùng cô đứng hẳn ra khỏi khu cách âm.

Thế giới thoát trở nên yên bình, cô phủi phủi bụi trên đầu tóc.

Hồng Hựu Sâm ở bên trong kia đang không ngừng hùng hục làm việc lao lực, trông rất giống như coi phim câm.

Chẳng bao lâu sau, Hồng Hựu Sâm chợt cảm thấy tay mình trống trơn, cậu ngoái đầu hỏi Kiều Dĩ Sa.

"Có phải thứ này không?"

Kiều Dĩ Sa chăm chú nhìn, một vật hình kén trong suốt dính đầy bụi đang nằm lơ lửng giữa không trung.

"Đúng đúng đúng!" Kiều Dĩ Sa reo lên, "Chính nó!"

Hồng Hựu Sâm xác nhận được vật thể xong, liền đục khoét càng nhanh chóng hơn, vài ba cú ào ào là đã khai quật được nó, nhưng nó vẫn cứ lơ lửng bất động ở đó.

"Sao nó không rớt xuống?" Hồng Hựu Sâm thử tìm cách chạm vào, thứ đó trông như có thật, nhưng không sao chạm vào được, giống như quanh nó trống hoác.

Kiều Dĩ Sa đến gần: "Cậu không đụng vào được đâu, chỉ có người thi triển chú thuật mới đụng vào được."

Hồng Hựu Sâm ngoái đầu, thò cánh tay xuống.

"Lên đây."

Khoảnh khắc cô nắm lấy tay cậu, cô âm thầm giật mình. Nhìn thì còn đỡ, đến lúc thật sự chạm vào, cô hoàn toàn bị mức độ biến hoá nơi cơ thể của cậu làm cho kinh khiếp. Phần cẳng tay của cậu lớn bằng phần cẳng chân của cô.

Hồng Hựu Sâm dễ dàng kéo Kiều Dĩ Sa lên, nhẹ nhàng như rút một tấm khăn giấy.

Cô cần nhàn: "Cổ tay cổ tay! Muốn gãy tới nơi rồi!"

Hồng Hựu Sâm: "....."

Cậu dùng phần thắt lưng và sức của cặp chân để giữ cơ thể của mình bám vững, dùng hai tay xốc dưới hai nách của cô, giữ cô thẳng người.

Kiều Dĩ Sa giờ tay phải, đặt trên chiếc kén. Tay cô vừa chạm vào kén, tất cả mọi bụi đất trên nó đều biến mất, trông nó lại óng ánh long lanh như nước.

Kiều Dĩ Sa nói: "Hiện giờ tôi không kịp xê dịch nó nữa, tôi sẽ trực tiếp đọc chú để mở nó ra, người bên trong mà rớt ra thì cậu nhớ chụp đấy."

Hồng Hựu Sâm: "Được."

Kiều Dĩ Sa: "Tôi nói thật nhé, độ cao này ít nhất 2 mét đấy, làm người ta ngã chết là ý trời đó nha!"

Hồng Hựu Sâm: "Không có đâu."

Kiều Dĩ Sa: "Còn nữa! Ngoài mẹ anh ta ra, cậu cũng nhớ chụp lấy tôi luôn!"

Hồng Hựu Sâm: ".....biết rồi."

Im lặng 2 giây.

"Nếu như giữa tôi và mẹ anh ta cậu chỉ có thể chụp một——"

"BÂY GIỜ CÓ ĐỌC CHÚ HAY KHÔNG!!"

"Đọc đọc đọc!" Kiều Dĩ Sa hô, "Giải!"

Hồng Hựu Sâm chưa kịp thở thì câu chú đã được giải, một người phụ nữ trong bộ đồ bệnh nhân xuất hiện giữa không trung, chưa tới 1/100 giây sau, rớt thẳng xuống!

"Mẹ kiếp!" Hồng Hựu Sâm chửi ầm lên, tay trái túm chặt lấy áo của Kiều Dĩ Sa, tay phải chụp lấy lưng của mẹ Sài Long, toàn thân gồng căng cứng, buông hai chân từ ống dẫn nước phòng cháy, lúc đáp xuống đất hơi loạng choạng. Mẹ của Sài Long vẫn trong tình trạng hôn mê, toàn thân rũ rượi, cậu sợ bà ấy bị va đập, thò chân phải ra để đỡ ngay phần eo của bà trước khi bà chạm đất, giảm lực của cú va chạm.

Trong chớp mắt, cả ba đã yên ổn đáp xuống đất.

Hồng Hựu Sâm nhìn chằm chằm Kiều Dĩ Sa, không nói gì, ánh mắt ngụ ý hết thấy.

Kiều Dĩ Sa lại phỉ phỉ bụi trên mình, thản nhiên nói: "Vốn là giải rất nhanh, nếu không thì tôi đã không nhắc cậu phải chú ý. Đừng trừng tôi nữa, cậu lấy đồ của tôi khoác lên cho bà ấy đi, tôi phải dọn dẹp chỗ này một chút."

Cô cởi áo khoác ra, Hồng Hựu Sâm mặc vào cho mẹ Sài Long, sau đó lượm áo của mình lên, mặc vào. Cậu nhìn Kiều Dĩ Sa lại nhấm mắt làm gì đó. Chỉ trong chốc lát, bao nhiêu đất đá vụn dưới đất đều bay lên, quay về chỗ cũ.

Cô quay đầu: "Đi thôi."

Hồng Hựu Sâm nhìn trần nhà: "Sửa rồi à?"

Kiều Dĩ Sa: "Không phải, giả thôi, công trình giấy, nhưng nếu không dựng vào thì sẽ không có vấn đề gì." Cô thoáng ngừng một

chút, ".....Ờ, mà bây giờ cậu đã có thể điều khiển được khả năng biến hình rồi à?"

Hồng Hựu Sâm nhìn bàn tay của mình, đáp: "Sau lần ở công viên về là đã làm được, nhưng không ổn định." Cậu bé mẹ của Sài Long lên, ngoắc ngoắc tay với Kiều Dĩ Sa, "Đi thôi."

Hai người rời khỏi hầm đậu xe.

Lỗ Lai đứng tựa cột điện vừa hút thuốc vừa đợi.

Cô và cậu bước đến, Lỗ Lai hỏi một cách ngạc nhiên: "Làm gì mà thành cái dạng này?"

Kiều Dĩ Sa nhìn mình, rồi lại nhìn Hồng Hựu Sâm, trông hai người như mới vừa đọc tường từ công trường về.....

À, nhầm, đúng là họ mới đọc tường về.....

"Không có gì, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát."

Kiều Dĩ Sa ra đường bắt xe, có một đứa trẻ ven đường chỉ lên trời reo: "Má má nhìn kia! Máy bay trực thăng!"

Kiều Dĩ Sa ngược đầu, quả nhiên từ xa có một chiếc máy bay trực thăng đang chớp đèn tín hiệu ban đêm, cánh quạt quay vù vù ầm ầm.....

Tác giả có lời muốn nói:

Ngày mai bắt đầu thi vòng loại S8.....

Thanh niên nghiện internet không còn chương nào trong kho xin được nghỉ phép 2 hôm.....

hết chương 12

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 13

.....

Về đến căn hộ chung cư, vừa mở cửa, Kiều Dĩ Sa lại ngớ người.

"Anh hai à, sao lại xuống giường nữa rồi?"

Sài Long thấy Hồng Hựu Sâm đang bế người phụ nữ, anh ta không những xuống khỏi giường, mà thậm chí còn khập khiễng chạy tới.

Hồng Hựu Sâm nói: "Bà ấy không sao."

Lỗ Lai móc một chiếc hộp từ trong túi áo jacket, đổ ra hai viên thuốc, một viên thả vào miệng mẹ của Sài Long, viên kia đưa cho Sài Long, nói: "Uống."

Sài Long ngoan ngoãn uống.

Lỗ Lai đưa tay ra nói với Hồng Hựu Sâm: "Đưa tôi."

Hồng Hựu Sâm giao cho cô ấy; Lỗ Lai bế một người phụ nữ mà dễ dàng như chơi. Sài Long hỏi: "Chúng ta khởi hành ngay bây giờ hả cô?"

Lỗ Lai ừ một tiếng: "Thuốc đó chỉ ít có thể giúp hai mẹ con anh cầm cự được 1 tuần, đủ thời gian để cho chúng ta về đến bộ lạc."

Hồng Hựu Sâm lao động xong bị khát nước, vào thẳng trong bếp, mở vòi nước, khom người toan uống.

Kiều Dĩ Sa la: "Đừng uống nước lã chứ! Trong tủ lạnh có nước!" Hồng Hựu Sâm quay đầu lục tủ lạnh. Kiều Dĩ Sa cũng đã đỡ lắm rồi, nói với Lỗ Lai: "Hay là nghỉ ngơi một ngày, bây giờ đã quá muộn, mai hẵng đi."

Lỗ Lai lắc đầu: "Tôi phải mau mau mang cái tin này về bộ lạc."

Kiều Dĩ Sa: ".....Tin?"

"Ma cà rồng chiếm lĩnh bệnh viện." Mắt khói của Lỗ Lai đánh rất đậm, hốc mắt nhìn sâu trũng, tương phản giữa phần đen và trắng của con mắt càng rõ rệt; cô ấy nói bằng giọng lạnh như băng: "Đây không phải là một tin tốt lành gì. Trước đây cả thành phố này chưa từng nghe nói có ma cà rồng lai vãng, mà nếu có thì cũng chỉ vài con lẻ bầy tự túc mà thôi." Sắc mặt của cô ấy âm trầm, "Tộc của chúng tôi đã đối phó với chúng nó quá lâu, rất hiểu tính cách của chúng nó. Chiếm lĩnh một bệnh viện là một dấu hiệu rất rõ ràng, chứng tỏ chúng chuẩn bị điều động một lực lượng ma cà rồng rất lớn vào trong thành, chúng nó cần một nguồn cung cấp hợp pháp và quy mô."

Kiều Dĩ Sa nghĩ đến Văn Bạc Thiên, lẽ nào nguyên nhân hẳn bị chuyển hoá chính là chuyện này.....

Cô hỏi: "Bọn chúng đến làm gì?"

Lỗ Lai nhún vai: "Đây chính là chỗ kỳ lạ, nơi đây không phải là một trung tâm văn hoá hoặc thương mại quan trọng, đáng lý ra chúng nó không cần phải nỗ lực như thế. "

Kiều Dĩ Sa nghĩ ngợi một chút, nghiêm túc nói: ".....Liệu dưới đất có phải là có khoáng sản?"

Lỗ Lai nhìn cô không biểu cảm, Kiều Dĩ Sa: "Giờn tí thôi mà."

Lỗ Lai nói: "Điều duy nhất có thể khẳng định là, nơi đây có gì đó làm chúng cảm thấy có hứng thú." Cô ấy cười lạnh một tiếng. "Lũ muỗi này không có lợi thì sẽ không bỏ công."

Tiền xong Lỗ Lai và Sài Long, Kiều Dĩ Sa đã mệt rã rời, ngã bổ xuống giường.

Trong phòng bếp, Hồng Hựu Sâm vẫn còn đang uống nước. Cậu tu một hơi 4 chai, sau đó mới ngừng, ra vòi nước rửa mặt, rồi dùng khăn vắt áo để lau, quay về lại phòng khách. Kiều Dĩ Sa đã ngủ mất tiêu. Hai cánh tay giờ hai bên đầu giống tư thế đang rơi, miệng hơi hé mở, ánh trăng chiếu lên người cô xuyên qua cửa sổ, trong veo, tinh khiết.

Hồng Hựu Sâm đứng bên giường im lặng một hồi lâu, ngắm nhìn cô.

.....

Trên tầng thượng toà nhà chính của bệnh viện Khang Khả, máy bay trực thăng an toàn đáp xuống.

Một người đàn ông trung niên đứng trên khu vực máy bay hạ cánh, lặng lẽ chờ đợi, cánh quạt của máy bay trực thăng làm vạt áo âu phục của ông ta tung bay, bó sát thân hình cao lớn và mạnh mẽ của ông ta. Hai người khác bước ra từ buồng lái của chiếc trực thăng, họ vòng ra phía sau, khuôn xuống một chiếc quan tài màu đen.

Mặc dù tối mịt không nhìn rõ mặt, nhưng chỉ cần nhìn vóc dáng đã đủ biết hai người này là một cặp sinh đôi. Họ không cao, nhiều lắm cũng chỉ quãng 1m70, nhưng thể hình rất đẹp đẽ mà mạnh khỏe. Họ mặc áo bó thân màu đen, quần rộng rãi, quanh eo và cổ chân bó chặt, bước đi nhanh nhẹn, lưng thẳng tắp, tựa như những võ sĩ ẩn cư trên núi.

Họ đứng hai bên chiếc quan tài, dùng một tay nâng đầu và đuôi của quan tài lên, bước về phía người đàn ông trung niên. Khi họ đến gần, nhìn thấy mặt họ, y như cùng được đúc ra từ một khuôn. Mặt họ thon dài và trắng xanh, cặp mắt nhỏ tinh tế hơi xéch lên màu đỏ rực, mũi cao và cánh mũi hẹp, miệng hơi rộng, đi đôi với vóc dáng của họ, trông như hai chiếc chủy thủ đã được ngâm trong nước suối lạnh như băng, toả sự lạnh lẽo và bén nhọn khôn xiết.

Màu tóc của họ rất nhạt, như màu tóc hoa râm của người già, nhưng không hề khô cằn, trái lại vô cùng mượt mà mềm mại. Diện mạo tư thái trang phục của họ đều giống hệt nhau, chỉ có thể nhìn đường ngôi của mái tóc để phân biệt họ.

Họ cùng mang một tên—

"La Tân."

Người đàn ông trung niên lên tiếng.

La Tân đi ngang qua người đàn ông trung niên, không dừng bước, nói: "Tu."

Người đàn ông trung niên mang tên "Tu" xoay người, đi phía trước bọn họ. Cả ba cùng dùng thang máy chuyên dụng để xuống

bên dưới lòng đất. "Thời gian eo hẹp nên chỉ có thể sửa tạm tầng một ở dưới đất, xin chủ nhân thứ lỗi."

La Tân nói: "Ngài ấy không quan tâm những chuyện này."

Họ xuống tầng một dưới đất của khoa ngoại trú. Nơi đây ban đầu được dùng để làm nhà xác, sau đó bệnh viện cải cách, trực tiếp báo cho nhà quản đến lãnh thi thể, bệnh viện không cần phải lo nữa, nên phòng chứa xác cũng tháo bỏ. Địa điểm này vô cùng phù hợp với yêu cầu của Mạc Lan—một một nơi yên tĩnh giữa trung tâm thành phố, tốt nhất là có nhiệt độ tương đối thấp.

Cửa thang máy mở ra, La Tân ngửi ngửi, nói: "Mùi không tệ."

Tu đưa tay: "Ở bên này."

Trong căn phòng rộng thoáng đang dưới lòng đất, phóng tầm mắt không có gì cản trở, Tu đi thẳng về phía trước. Bước chân của La Tân rất khẽ, không tạo nên âm thanh khi hạ bước, giữa im vắng chỉ có tiếng bước chân của một mình Tu, gót giày da nện xuống nền xi măng tạo nên âm thanh lộp cộp.

Tu đi đến giữa căn phòng dưới lòng đất rồi dừng bước. Ông ta giơ tay, rõ ràng không có gì giữa không trung cả, nhưng trông ông ta giống như cầm lấy một cái cần, nhẹ nhàng kéo xuống.

"Mời vào."

La Tân nâng quan tài bước vào, Tu cẩn thận đóng cửa. Căn phòng dưới lòng đất lại nhìn trống trơn.

La Tân quan sát xung quanh. Ngoài dự liệu, căn phòng hiện giờ đã được bày biện như một văn phòng tại gia. Dưới sàn được trải

thảm thủ công mềm mại, bên cạnh bàn làm việc chất đầy đồ là một bộ xô pha rất sang và trang nhã, cộng với một chiếc bàn trà thấp bằng gỗ mộc, rồi bên tường là vài giá sách xếp đầy sách. Vách tường được làm bằng gạch đá màu xanh xám, treo đầy những vật kỳ lạ, tranh có, bản đồ có, mẫu vật có, và cũng có những vật kỷ niệm trông như được sưu tập được từ các nơi trên thế giới, có thứ còn mới toanh, có thứ đã từ thời cổ xưa.

Tu nói: "Lần trước tôi vào phòng của chủ nhân đã cách đây lâu lắm rồi, tôi khôi phục nó dựa theo trí nhớ, không biết có gì sai sót không."

La Tân đặt quan tài ngay ngắn giữa phòng xong rồi mới đến bên tường, gỡ một bức tranh sơn dầu, là bức "Lily và Thiên Nga" của Da Vinci.

"Bức này ngài ấy đã vớt." Anh ta ngoái đầu nhìn Tu, "Đồ giả."

Tu lắng lặng như tờ.

La Tân nói: "Mà lại còn do một gia tộc lớn của người Ý tặng, tuổi của dòng máu không phân cao thấp mấy với ngài ấy. Họ nói bức còn sót lại ở Paris là đồ giả. Sau đó ngài ấy đi tham quan bên Phi Châu, tới chào hỏi người của Tộc ở địa phương, bắt gặp ngay một bức y hệt như thế trong nhà của người thủ lĩnh, họ cũng nói là của gia đình kia tặng."

Tu lắc đầu một cách tiếc nuối, nói: "Người phương Tây đúng là không tin được."

La Tân không phủ nhận, cũng không công nhận.

"Chúng ta đi thôi," La Tân nói, "Ngài ấy còn muốn ngủ thêm một lúc."

Họ rời khỏi căn phòng, chỉ để lại chiếc quan tài nặng nề màu đen đẹp đẽ tinh xảo.

.....

Đêm khuya, trong căn hộ chung cư của Kiều Dĩ Sa.

Hồng Hựu Sâm cũng không biết mình đã đứng bao lâu, di động trong túi đã rung lên lần thứ ba đêm nay, cậu không thể tiếp tục ngắt cuộc gọi. Cậu có thể cảm nhận được cơn thịnh nộ của Hồng Diêm Đức.

Cậu cầm di động bước vào trong buồng tắm, nhận cuộc gọi, giọng của Hồng Diêm Đức vẫn trầm thấp nghiêm khắc như bình thường.

"Con đang ở đâu?"

Hồng Hựu Sâm rũ đầu, cậu không sao nói dối được với Hồng Diêm Đức, đành thành thật khai: "Dạ ở ngoài....."

Hồng Diêm Đức: "Bên ngoài? Mười giờ lúc xét phòng, thầy giám thị liền báo là con không có mặt trong ký túc xá, cả đêm hôm nay con chạy đi đâu?"

Hồng Hựu Sâm: "Con sẽ về ngay thôi."

Hồng Diêm Đức: "Con nói cho cha nghe hiện giờ là mấy giờ rồi?!"

Hồng Hựu Sâm thật sự cảm di động nhìn giờ, trả lời: "Dạ một giờ hai mươi."

"Hong Hựu Sâm!" Hồng Diêm Đức đánh giọng: "Giữa đêm hôm con không có mặt ở trường là con định làm gì đây!"

Hồng Hựu Sâm hơi khựng lại, đáp: "Hôm nay con có chút việc....."

Hồng Diêm Đức: "Con là học sinh, ngoài học tập ra con còn có việc gì nữa?"

Hồng Hựu Sâm im.

Hồng Diêm Đức lại hỏi: "Tiết ôn tập đêm nay con có tới lớp không?"

Giọng của Hồng Hựu Sâm mỗi lúc một khẽ đi: "Dạ không....."

Im lặng đáng sợ kéo dài. Một lúc sau, Hồng Diêm Đức nói: "Mai là thứ Sáu, cuối tuần này con dọn về nhà cho cha. Đem hết các cuốn vở thi trong kỳ thi kiểm tra gần đây về luôn. Cha sẽ nói với thầy chủ nhiệm là tuần sau con không ở nội trú nữa, tan học về nhà ngay!"

Cúp điện thoại xong, một hồi lâu sau Hồng Hựu Sâm mới buông di động xuống, thở dài thườn thượt.

".....Sao rồi?"

Cậu ngoái đầu, do nãy giờ đang mãi tập trung nói chuyện điện thoại, cậu không nhận ra được cô đã đến bên từ lúc nào.

Kiều Dĩ Sa vẫn còn uể oải, khoanh tay đứng ở cửa buồng tắm.

"Điện thoại của cha cậu?"

".....Cô nghe hết rồi?"

"Chút chút, tôi đã từng giả giọng ông ấy, rất miễn cảm đối với giọng của ông ấy."

Hồng Hựu Sâm im lặng.

Kiều Dĩ Sa hỏi: "Cậu cúp cua bị bắt quả tang?"

Cậu "ừ."

"Cha cậu định xử cậu?"

"Chắc vậy."

"Ông ấy quan tâm đến thành tích của cậu đến vậy sao?"

Cậu gật đầu.

Kiều Dĩ Sa im lặng một lúc, khẽ hỏi: "Liệu ông ấy có đánh cậu không?"

Hồng Hựu Sâm lắc đầu: "Ông ấy không đánh ai, nhiều lắm là mắng vài câu thôi."

Bốn bề yên vắng, Kiều Dĩ Sa quan sát Hồng Hựu Sâm. Tuy đã rửa mặt, nhưng nhìn cậu vẫn còn rất nhếch nhác; tóc tai, quần áo, hai cánh tay, đều mang thành quả của một màn "bốc vác" đêm nay. Nhất là chiếc quần, bởi vì màu tối, nên nhìn vô cùng rõ.

Cô lẩm bẩm: "Đêm nay đâu có kêu cậu, cậu tới làm gì?"

Cậu liếc cô một cái, khoé miệng của Kiều Dĩ Sa nhếch lên, nói: "Tìm tôi hỏi tội đó hả? Kêu sứ giả trêu cậu một chút thôi mà, có đến nỗi phải tức giận như thế không?"

Suốt một buổi, cuối cùng đề tài này đã được khai ra, nhưng chút lửa giận ủ nguyên buổi chiều của Hồng Hựu Sâm đã sớm bị vùi thành tro. Đối diện với ánh mắt trêu ghẹo của Kiều Dĩ Sa, cậu chỉ lắc đầu một cách bất đắc dĩ, khẽ nói: "Tôi phải về đây..... muộn lắm rồi."

Cậu vào phòng khách lấy cặp.

Kiều Dĩ Sa nhìn bộ dạng Hồng Hựu Sâm đang khom mình cột dây giày ở bên cửa, tay áo của cậu xắn đến khuỷu tay, phần áo ở phía sau lưng và phần đùi của quần đều bó căng vì đang gồng, cậu rũ đầu, bụi bặm phía sau ót chưa được rửa sạch hết, có vẻ ram ráp sần sùi.

Không biết có phải là vì đêm đã về khuya, hay là bởi vì quá yên tĩnh, mà cũng có thể là do quá mệt..... rất có khả năng là tất cả những thứ này xuyên chuỗi lại, khiến cho Kiều Dĩ Sa, lúc đang đứng dùng mắt tiễn cậu ra cầu thang máy, đã gọi giật cậu lại.

Cô đứng tựa vào cửa, nghênh ngọn gió trong hành lang đang quét qua, hỏi cậu: "Hôm nay cậu đến tìm tôi, chỉ vì chuyện con qua nó trêu cậu thôi sao?"

Cậu xoay người, ngoái đầu nhìn cô.

Kiều Dĩ Sa: "Hay là còn có lý do gì khác?"

Khó thấy rõ được vẻ mặt của cậu trong bóng tối, nhưng Kiều Dĩ Sa có thể cảm nhận được cậu đang nhìn thẳng vào cô. Có một khắc

nào đó, cô chợt cảm thấy không công bằng cho lắm, bởi vì cô biết, với thị lực của người sói, chắc chắn là cậu có thể nhìn thấy cô vô cùng rõ ràng.

Một giây sau, cậu như ngần ngại, lưỡng lự nói một mình: "Ai mà biết chứ....."

hết chương 13

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 14

Cả đêm nay vợ vẫn hết sức.

Kiều Dĩ Sa cảm thấy có thể mình đã mệt đến ám đầu luôn rồi, cái câu "Ai mà biết chứ" kia đến bên cô mang theo nửa bên người của cậu, hình dáng cơ thể nhìn không rõ nét, tạo hiệu ứng "ngập màn hình" trong đầu cô hết nửa đêm. Rõ ràng là đã buồn ngủ muốn chết, nhưng cứ trần trọc không sao ngủ được. Cô giống như bị uống cà phê quá nhiều, tim cứ đập thình thình. Trăng ngoài song treo giữa trời, nhìn mãi cũng loá mắt như vàng thái dương.

Cặp chân dài của Kiều Dĩ Sa kẹp chần qua kẹp chần lại, không cách nào thoải mái, cuối cùng đá bay chần. Ba giờ rồi mà cô vẫn không có dấu hiệu sắp ngủ, thế là cô bật dậy như con cá chép, mượn sự bốc đồng giữa đêm khuya, móc ngay điện thoại ra gọi cho một ai đó.

Tại sao gọi?

Méo biết

Gọi xong nói gì?

Cũng méo biết.

Dù sao cũng không thể chỉ mỗi mình cô trần trọc.

Di động đổ chuông mãi lâu Hồng Hựu Sâm mới bắt máy, giọng ngái ngủ: "...Lô....?"

Hắn là cậu đang ngủ bị đánh thức dậy.

Kiều Dĩ Sa hỏi một câu rất thừa: "Đang làm gì đó?"

Thế mà cậu thật sự trả lời cô: "Ngủ....."

Kiều Dĩ Sa: "Còn ngủ được hả?"

Cậu thoáng khựng lại, rồi nói: "Tại sao không ngủ được....."

Giọng của Hồng Hựu Sâm khá trầm, chẳng chạc hơn độ tuổi, thậm chí qua di động nghe có phần quyến rũ. Xưa nay giọng của cậu không mang cảm xúc, cũng không có nhiều âm điệu, thoát nghe cứng nhắc, nhưng sau khi quen rồi thì nghe rất êm tai. Kiều Dĩ Sa không tìm được lý do gì để cậu phải mất ngủ, hai người cùng im.

Rồi Hồng Hựu Sâm vẫn là người lên tiếng trước.

"Có chuyện gì hả?"

Kiều Dĩ Sa nghe ra cậu đang mệt trong giọng cậu, chút bốc đồng của cô tan biến, lý trí quay về, cô cảm thấy nếu như lúc này mà đáp, "không có gì, chỉ là trần trọc nên gọi đến tán gẫu" thì thật sự không nói ra được khỏi miệng.

Đầu cô tức tốc bịa lý do.

"À..... thì chỉ muốn nói cảm ơn, cậu đã giúp chúng tôi rất nhiều việc. Có gì cậu muốn không, tặng cho cậu." Cô vừa nói xong liền cảm thấy lý do của mình rất khá, thế là ưỡn ngực ra.

Hồng Hựu Sâm: "Khỏi cần."

Kiều Dĩ Sa: "Đừng mà, con người tôi không ưa nợ ơn ai, mau nói xem muốn gì, thoải mái phát huy trí tưởng tượng, tôi lợi hại lắm."

Hồng Hựu Sâm im một lúc, hỏi: "Lợi hại đến độ làm người ta kẹt ngay giữa xi măng?"

Tên này nói chuyện ngang phè, có đôi khi chính như thế mà lại tạo nên một hiệu quả châm biếm càng xuất sắc hơn.

Kiều Dĩ Sa: "Đấy là ngoài dự liệu, quên đi."

Lại yên lặng một hồi lâu, Kiều Dĩ Sa hỏi: "Có phải cậu đã ngủ rồi không đó?"

Cậu đáp: "Không."

Kiều Dĩ Sa: "Cậu đang nghĩ đó hả?"

Cậu đáp: "Đang nghĩ."

Nửa phút sau, cậu khẽ nói: "Không nghĩ ra."

Kiều Dĩ Sa bặm môi, nhớ đến đoạn đối thoại mà cô đã vô tình nghe được giữa cậu và ông bố của cậu, hỏi: "Tuần sau cậu phải dọn về nhà hả?"

Cậu: "Ừ, cha tôi muốn canh chừng tôi."

—Vậy sau này không được thoải mái đi ra ngoài nữa rồi?

Câu này Kiều Dĩ Sa không hỏi được, cô nhìn giá sách trong góc nhà mà ngẩn người.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, cô không nói gì, cậu cũng không cúp máy.

Bất chợt trong đầu Kiều Dĩ Sa loé lên một ý tưởng.

"Hay là.....buổi tối tôi tới nhà cậu dạy kèm cho cậu?"

Sự im lặng còn bao trùm kín mít hơn cả bóng đêm.

Kiều Dĩ Sa bị ý tưởng tuyệt diệu này của mình làm sửng sờ, cô càng nghĩ càng thấy nó khả thi, bóp chặt di động hào hứng nói: "Dù sao hiện giờ sự việc cũng đã sắp hạ màn rồi, tôi rất rảnh, buổi tối chạy ra ngoài hai tiếng cũng chẳng có vấn đề gì."

Im lặng rất lâu sau, Hồng Hựu Sâm chậm chạp hỏi: "Cô đã học qua cấp 3 chưa....."

Kiều Dĩ Sa: "Cái đó không quan trọng, cậu chỉ cần nói xem cậu có cần không là được."

Trong lúc chờ đợi câu trả lời, Kiều Dĩ Sa cảm nhận được một chút cảm giác căng thẳng rất quý dị.

May sao cuối cùng cậu đáp: "Được."

.....

Còn quãng vài ngày nữa để chuẩn bị, Kiều Dĩ Sa vô cùng phấn khởi, từ khi công việc làm ăn của quán đã đi vào quỹ đạo, Liễu Hà rửa tay gác kiếm, đã rất lâu rồi cô chưa tích cực như thế này.

Đêm hôm sau cô ghé Bly, Liễu Hà vừa gặp mặt đã nói ngay: "Hết cam rồi nhé, uống công tao gọi cho mày mà mày cũng không tới lấy."

Kiều Dĩ Sa ngồi xuống trước quầy bar, ngoắc ngoắc ngón tay với A Cát đang đứng phía sau quầy pha rượu: "Cho ly gì ngọt ngọt."

A Cát nhanh nhẹn làm cho một ly Waterloo Bridge, cười toe: "Chị chị, em pha thêm chút rượu ngọt hương vỏ cam, bù lỗ cho chị không ăn được cam."

"Hai người các cậu dạo này quay qua X cam rồi đúng không?"
Kiều Dĩ Sa chê ghét, "Rồi hơi!"

A Cát hỏi: "Dạo này chị không rồi hả?"

"Đương nhiên không, lẽ nào hoài phí cuộc đời như chúng bay?"
Cô khẽ hừ một tiếng, nhắc ly thủy tinh, ngón út hơi vểnh lên, ánh mắt làm như tất cả đều là không khí.

Liễu Hà chống tay trên quầy bar, quay người qua, cau mày nhìn Kiều Dĩ Sa.

"Mặt mày đêm hôm nay nhìn khác thường....."

A Cát phụ họa: "Đúng vậy, kiểu sến sến buồn nôn."

Kiều Dĩ Sa: "Biến."

Ngón trỏ của Liễu Hạ chậm rãi gõ gõ xuống quầy bar, ánh mắt của anh xa vắng khó đoán, nhìn Kiều Dĩ Sa chằm chằm.

"Trông thế này.....hình như còn trang điểm nữa?"

Ngón tay của Kiều Dĩ Sa hất hất tóc, bình tĩnh nói: "Báo trước với anh, bắt đầu từ tuần sau, buổi tối em bận, quãng 11 giờ mới tới được."

Ngón tay đang gõ quầy bar của Liễu Hà ngừng ngay, im lặng một chút, sắc mặt càng lúc càng sa sầm, giọng nghe nghiêm trọng chưa từng bao giờ có.

"Mày đang yêu đương?"

A Cát hết hồn, hai tay bùm miệng một cách điệu bộ, "Chị! Chị có bồ rồi hả?! Hư nhá!"

Kiều Dĩ Sa lườm cậu ta một cách khinh bỉ: "Có thì đã sao, ai chả yêu đương."

Liễu Hà đập bốp xuống quầy bar một cái, Kiều Dĩ Sa giật bắn mình, ly rượu đầy ắp trước mặt suýt nữa bị anh đập rung rinh. "Không ổn! Chắc chắn là có gì đó! Kiều Dĩ Sa, mày mau khai ngay!"

"Anh mắc bệnh hả!" Kiều Dĩ Sa trừng anh, quay mặt đi. Liễu Hà đứng dậy, xoay mặt cô trở về, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Bố ngậm đắng nuốt cay bốc cứt vác shít nuôi mày lớn xong mày cứ thế bị lừa nào gạt mang đi mất? Mày mau khai ra nó là ai, bố đi bố chặt tay nó!"

Kiều Dĩ Sa bơ anh đẹp mắt, A Cát đứng bên cạnh nói: "Chị, chị nói gì đi chứ, đại ca tức đến sắp khóc rồi."

Cô quay qua nhìn, đúng là mặt đang tức giận đỏ au, nhưng còn lâu mới khóc.

"Em đã nói là không có." Cô chỉ chỉ ly rượu đã trống không, A Cát dọn rồi lo đi pha ly mới.

Liễu Hà đường hoàng bề vệ ngồi xuống ghế, hiếm hoi lắm mới nghiêm túc một phen.

"Đúng là mày đã tới tuổi, nhưng mà tao bảo này, mày mà yêu đương thì cần phải có sự đồng ý của tao."

Kiều Dĩ Sa: "Dựa vào đâu?"

Liễu Hà: "Là vì tao lo cho mày! Mày—" Anh nhìn qua A Cát đang hóng hớt, mắng: "Cút đi chỗ khác!" A Cát lủi thủi thân đi mất, anh hạ giọng xuống, nói tiếp: "Thân phận của mày đặc biệt, mày còn không tự biết sao? Lỡ mà bị lộ ra thì phải làm sao, bị người khác lợi dụng thì phải làm sao, chuyện ông cậu của mày hồi xưa mày quên rồi sao?"

Kiều Dĩ Sa bĩu môi.

Liễu Hà nói một cách rất kẻ cả: "Cho nên phải coi cho kỹ! Hơn nữa mày có kinh nghiệm yêu đương gì không? Tao nói cho mày biết, con trai bây giờ đều là một lũ xấu xa!"

Kiều Dĩ Sa hừ hừ: "Giống anh đó hả?"

Liễu Hà: "Mày nghiêm túc một chút!"

Kiều Dĩ Sa ngoáy ngoáy lỗ tai.

Liễu Hà: "Tóm lại mày phải nhớ, ưng ai thì phải thông qua kiểm duyệt của tao!"

Đầu ngón tay của Kiều Dĩ Sa vuốt vuốt thành ly lạnh lẽo, nói: "Thì có hai điểm khiến anh lo lắng chứ gì." Cô giơ một ngón tay, "Lo cho thân phận của em." Rồi lại giơ lên ngón thứ hai, "Lo em bị gạt." Nói xong, cô ghé tai Liễu Hà, thản nhiên nói: "Vậy nếu một người thật thà, cũng có thân phận đặc biệt giống em, không biết nói dối, có được không?"

Liễu Hà liếc ngang: "Không biết nói dối? Không có thằng đàn ông nào không biết nói dối, mày muốn đi với một thằng dở người à?"

Kiều Dĩ Sa tặc lưỡi một tiếng, đứng lên. "Anh đi lo việc quan trọng của anh đi, sớm muộn gì Văn Bạc Thiên cũng tìm tới, anh nên đề phòng một chút. Em đã đặt mạng lưỡi báo động quanh quán, nếu quanh đây mà có ma cà rồng thì sứ giả sẽ đến báo tin."

Thứ Sáu, Hồng Hựu Sâm đã về nhà.

Kiều Dĩ Sa thấp thỏm ngóng tin hết nửa buổi, cuối cùng buổi tối nhận được cú điện thoại từ Hồng Hựu Sâm. Cậu nói Hồng Diêm Đức cha cậu đã đồng ý cho cậu được học thêm.

"Nhưng mà," Cậu ngập ngừng, "Con người của cha tôi rất nghiêm, yêu cầu của ông ấy đối với gia sư rất cao, tôi sợ rằng....."

"Yên tâm." Kiều Dĩ Sa nói, "Tôi rất tự tin, bao năm nay tôi lăn lộn ngoài đời nào phải lẫn lộn?"

Buông điện thoại, cô lôi đồ nghề của mình ra, bày trên giường.

Tất cả mọi nữ phù thủy đều ăn mặc tựa tựa như nhau, họ thích màu đen, ai nấy đều đen thui từ đầu đến chân như quạ. Hơn nữa Kiều Dĩ Sa vừa gầy vừa trắng, giữa đêm mà thò mặt ra trông y như nữ sát thủ. Lần này cô mua một bộ tóc giả búi cao rối dày, đeo kính 0 độ, chơi một bộ đồ giáo viên gương mẫu thời 1970, bên trong mặc nhiều lớp đồ chồng chất lên nhau, bên ngoài thì áo sơ mi cũ phối với áo len màu nâu, quần rộng thùng thình, chân mang một đôi giày da què đến còn dính lú.

Cô còn phù phép để da dẻ trông già đi, rồi ngồi trang điểm rất lâu, biến mình thành một thiếu phụ trung niên bốn năm chục tuổi.

Tối Chủ Nhật, Kiều Dĩ Sa chiếu theo địa chỉ Hồng Hựu Sâm cung cấp, đi dạy kèm.

Trước đây đã từng nghe Hồng Hựu Sâm nói Hồng Diêm Đức là một luật sư, tự lập văn phòng riêng, kinh tế gia đình tương đối khá. Họ sống trong một tiểu khu biệt thự hạng trung, nằm phía nam trong thành phố. Lúc Kiều Dĩ Sa đi taxi tới, Hồng Hựu Sâm đang đứng đợi ngay trước cổng tiểu khu.

Ven đường có vài cây đại thụ rậm rạp, giữa mùa đông trông lạnh lẽo và âm u. Cậu mặc đồ ở nhà trông gần gũi hơn so với mặc đồng phục của trường, hai tay đút trong túi quần, cúi đầu đứng dưới ngọn đèn đường, chân đá đá sỏi. Nghe có tiếng xe, cậu ngược mặt, và do thị lực siêu nhân, cô còn chưa kịp xuống xe thì cậu đã bắt đầu sững sờ.

Kiều Dĩ Sa xách túi xách đến đứng trước mặt cậu, hỏi: "Gì đây, không nhận ra à?"

Cậu lắc đầu.

Kiều Dĩ Sa: "Có phải là xấu rồi không?"

Cậu vẫn im, kinh ngạc bởi phép hoá trang cao siêu của phù thủy.

Kiều Dĩ Sa tặc lưỡi, than: "Không ngờ cậu là loại người nông cạn thế này, chỉ quan tâm bề ngoài." Nói xong còn đảo mắt chê bai, xoay người đi vào trong tiểu khu. Cậu kịp thời hoàn hồn, rượt theo cô trong hai bước, khẽ nói: "Tôi không phải thế."

Nhà trong tiểu khu này xây kiểu Tây, phong cảnh không tệ, cây cối được cắt tỉa đầu ra đấy, có hòn non bộ và các lối đi nhỏ, ở giữa trung tâm còn có một đầm nước. Nhà của Hồng Hựu Sâm nằm phía

trong cùng, một căn biệt thự ba tầng, sân nhà trống trơ, mảnh đất vốn có thể trồng hoa cỏ cũng bị rải sỏi toàn bộ.

Kiều Dĩ Sa đã từng nghe điện thoại của Hồng Diêm Đức, biết tính cách rất nghiêm khắc của ông, ban đầu còn tưởng tượng ra một khuôn mặt hung thần ác sát, kết quả vừa mở cửa ra liền thấy một người đàn ông trung niên trông không thể nào bình thường hơn.

Hồng Diêm Đức cùng lắm là độ 50 tuổi, nhưng tóc đã bạc trắng. Ông cao cỡ Kiều Dĩ Sa, cũng rất gầy, nhìn toàn diện thì chỉnh tề và gọn gàng, đầu ra đầy. Ông không hay nói cười, tướng mạo cứng trạc, có đường pháp lệnh rất sâu, khiến khí chất của ông trông rất uy nghiêm.

Kiều Dĩ Sa chủ động chìa tay: "Chào ông."

Hồng Diêm Đức bắt tay, giọng không tỏ thái độ: "Cô là cô Kiều ạ, xin mời vào."

Kiều Dĩ Sa vào nhà, thím giúp việc đi lấy cho cô một đôi dép lê mới toanh. Cô tranh thủ nhìn quanh một vòng. Nhà được bày biện tương đối đơn giản, vật dụng nhìn đã khá cũ, nhưng toát vẻ thư hương, trên tường treo vài bức tranh phong cảnh, ngay cả giá sách bên cạnh TV cũng đầy ắp sách.

Hồng Diêm Đức là con nhà gia giáo, vô cùng lịch sự chu đáo, ông gọi thím giúp việc mang trái cây và thức uống lên cho Kiều Dĩ Sa, rồi ngồi ngay ngắn giữa ghế xô pha, gọi Hồng Hựu Sâm cùng ngồi xuống để thảo luận kế hoạch học thêm.

Ông không nói nhiều, chủ yếu là quan sát Kiều Dĩ Sa. May phước Kiều Dĩ Sa cũng là người có khả năng chịu đựng áp lực khá, sau khi

ngồi xuống thì móc ra thẻ giáo viên, rồi lại đưa cho ông xem một bằng khen. Hồng Diêm Đức mở ra đọc, là một bằng khen hàng năm dành cho giáo viên tiên tiến trong công tác giáo dục thanh thiếu niên ở thành phố X.

Kiều Dĩ Sa mỉm cười hoà nhã: "Trước đây tôi dạy học ở thành phố khác, con gái tôi gả tới đây, vừa mới sinh em bé, tôi tới để giúp chăm lo, bây giờ rảnh rồi thì muốn tìm chút công việc dạy thêm."

Hồng Diêm Đức: "Hiểu biết của cô giáo về cấp ba....."

Kiều Dĩ Sa: "Trước đây tôi hướng dẫn lớp cho đến tốt nghiệp, xin ông cứ yên tâm."

Hồng Diêm Đức gật đầu, trả lại bằng khen cho cô, nói: "Thật ra trước đây tôi cũng đã từng nghĩ đến việc cho nó học thêm, nhưng nó cứ phản đối, bây giờ cuối cùng mới có chút chí hướng. Vậy việc dạy dỗ thì phiền cô giáo rồi, thử trước một tháng, nếu như có hiệu quả thì lương bao nhiêu cũng có thể bàn."

Kiều Dĩ Sa: "Vâng." Cô nhìn Hồng Hựu Sâm, nói bằng giọng tha thiết: "Tiền là chuyện nhỏ ạ, chủ yếu là có thể giúp nâng cao thành tích của cháu, thì cũng đáng để tôi tới dạy."

Hồng Hựu Sâm: "....."

Hồng Diêm Đức cau mày nhìn cậu, nói: "Con còn ngồi ngẩn người ra đó làm gì, đưa cô giáo lên lầu, đầu óc cứ đầu đầu!"

Hồng Hựu Sâm lẳng lặng đưa Kiều Dĩ Sa lên lầu. Phòng của cậu nằm trên lầu ba, phòng rất lớn, nhưng ít đồ. Hồng Hựu Sâm ở nội trú trong trường, một tuần về nhà chỉ có một lần, thím giúp việc dọn dẹp căn phòng không dính một hạt bụi. Kiều Dĩ Sa cảm thấy căn

nhà này chỉ có hai cha con này cộng thêm thím bảo mẫu kia, thiếu hơi người một cách nghiêm trọng.

Cô vào phòng, khoá cửa lại, rồi để phòng lỡ may, còn làm phép tạo cách âm ngoài cửa.

"Cha cậu nghiêm dễ sợ."

Hồng Hựu Sâm kéo chiếc ghế ở bàn học ra, rồi lại xách một chiếc ghế dự bị từ bên giường qua, đặt bên cạnh ghế của mình.

"Ông ấy luôn như vậy."

Kiều Dĩ Sa đến ngồi xuống, thoát cái cảm thấy là lạ. "Cậu không mở đèn hả....." Thị lực của người sói thật kinh khủng, Hồng Hựu Sâm đã có thói quen không mở đèn. Kiều Dĩ Sa vặn đèn nằm ở góc bàn lên; giống cái đèn ở nhà cô, đều là một màu vàng cũ kỹ.

Hồng Hựu Sâm bước đến, cũng ngồi xuống, Kiều Dĩ Sa quay đầu qua, hai người vừa khéo nhìn thẳng vào mặt nhau, cả hai đều thoáng sửng sốt. Ở khoảng cách gần kề, xung quanh rất yên ắng, ánh đèn như một chiếc lồng ấm áp, úp lên họ.

Hai người cậu nhìn tôi tôi nhìn cậu, một lúc lâu sau, Kiều Dĩ Sa khẽ hỏi: "Cậu biết hiện giờ tôi đang muốn làm gì không?"

Hồng Hựu Sâm: "Không biết."

Kiều Dĩ Sa tha thiết nói: "Tôi rất rất muốn ca bài Người bạn cùng bàn."

Hình như cậu thở dài một hơi, cúi đầu lật sách.

hết chương 14

mất hết 2 tiếng dịch lời bài hát, quý vị nhớ hát theo bằng lời Việt cho bố công tui dịch nha. Vẫn là Lão Lang (ha ha, Sói Già!) người nghệ sĩ yêu quý của lòng tui, đã từng xuất hiện trong 1 truyện tui dịch trước đây, với những lời ballads sến đến tim tui bồi hồi ha ha.

mai đây không biết cậu còn nhớ nhật ký

cất chứa hôm qua cậu đã ghi

mai đây liệu cậu có thương nhớ về

cô bé xưa hay thích khóc nhè

các cô các thầy đã quên mất

cô bé cứ hể gọi sẽ im

đôi khi tớ cũng phải đi xem hình

mới nhớ cái thuở hai chúng mình

ai cưới cô bé đã sầu đã cảm ấy

ai biết năm xưa cậu viết gì

ai nâng tóc lên vấn cao cho cậu

ai người may áo nghìn nàng dâu.

xưa kia tính tình cậu rất kỹ

lấy tớ cái bút chì cũng xin

mà cậu cũng từng nói lúc vô tình

rất thích bên tớ, hai chúng mình.
khi xưa mây trời còn xanh biếc
lúc ấy mỗi phút dài biết bao
cậu thường thường nói tốt nghiệp xa vời
thoắt cái đã thoáng bao năm rồi.
ai quen cô bé đa sầu đa cảm ấy
ai dỗ cô bé ưà khóc nhè
ai đọc thư tình tớ ghi cho cậu
ai tung trong gió, bay về đâu
chuyện xưa nay đã thành xa vắng
mai đây tớ cũng sẽ có đôi
mai đây tớ cũng sẽ cho xem hình
sẽ nhắc chuyện xưa hai chúng mình
ai cười cô bé đa sầu đa cảm ấy
ai dỗ cô bé hay khóc nhè
ai nâng tóc lên vấn cao cho cậu
ai người may áo nghênh nàng dâu
la la la.....

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 15

Hỏi cô giáo Kiều có kèm học sinh được không, khẳng định là không.

Nhưng cũng không phải là cô tới chơi. Cô có chuẩn bị hẳn hoi, móc một chai thuốc từ túi xách ra đặt trước mặt Hồng Hựu Sâm.

"Uống đi."

Hồng Hựu Sâm mở ra ngửi ngửi, hỏi: "Cái gì vậy?"

Kiều Dĩ Sa: "Giúp cậu hack bài."

Hồng Hựu Sâm nhìn cô.

Kiều Dĩ Sa: "Bồi bổ trí nhớ, ép đầu óc phải tập trung, rất có ích." Nói rồi lại móc thêm một chai nữa ra, "Thêm thứ này nữa, giúp cậu ổn định tâm trạng, uống chung với nhau."

Hồng Hựu Sâm ngửa cổ uống toàn bộ số thuốc.

Kiều Dĩ Sa vô cùng đau lòng: "Rõ thẳng tẹt mũi ăn cà cuống, cậu có biết cái ngậm cậu vừa uống xong mất bao nhiêu tiền không, không cách nào thưởng thức cho đàng hoàng sao?"

Hồng Hựu Sâm đặt hai cái chai rỗng lên bàn.

Kiều Dĩ Sa dặn dò hết lòng hết dạ: "Cậu phải học cho thật tử tế, thi cuối học kỳ phải giành được thành tích tốt, tôi đang trông chờ được cha cậu cho tôi tăng lương thăng chức đấy."

Cậu liếc cô, không nói gì.

Sau đó Hồng Hựu Sâm chỉ lo học bài; ban đầu Kiều Dĩ Sa còn ngồi kế bên hóng trò cười rồi canh giờ, định xem cậu có thể cầm cự đến khi nào. Sau đó cô phát hiện cậu thật sự đặt đít ngồi xuống là ngồi đến sông cạn đá mòn, thế là cô chịu hết nổi, tay gác lên lưng ghế, ngồi tựa lưng ra sau phè phỡn, nói với cậu: "Tôi cảm thấy trên thế giới này, người sói mà có thể ngồi bất động 2 tiếng đồng hồ giải toán chắc chỉ có mỗi mình cậu."

Cậu quay đầu qua, nhìn tạo hình của tư thế của cô, nói: "Nếu cô chán thì có thể đi loanh quanh."

Kiều Dĩ Sa mở hai tay ra: "Căn phòng của cậu chỉ có nhiều đây, tôi đi đâu?"

Cậu nhún vai, ý là tôi cũng bó tay.

Kiều Dĩ Sa gãi gãi phía sau cổ.

Chủ yếu là vì trong phòng quá yên tĩnh. Cái tiểu khu này vốn đã được xây ở một nơi tương đối vắng vẻ, cộng thêm căn nhà nằm sâu tuốt bên trong, xung quanh vô cùng tẻ nhạt. Với cả Hồng Diêm Đức hoàn toàn không coi TV, không nghe máy hát, tất cả những thú tiêu khiển mà đàn ông đồng trang lứa ưa chuộng sau giờ làm việc, ông hoàn toàn không thích, chỉ ngồi trong phòng khách uống trà đọc sách, ngay đến tiếng bật lửa đốt thuốc cũng không có. Thím giúp việc cũng không nói gì, căn nhà lặng ngắt như một ngôi mộ.

Thường thường giờ này đang là giờ cao điểm ở Bly, hồng đăng tửu lục, nhạc hát rồi nhảy nhót ồn ào, tự dưng bị rớt xuống một môi trường như hiện giờ, Kiều Dĩ Sa vô cùng khó thích ứng.

Cô phát hiện tuy thành tích của Hồng Hựu Sâm kém, nhưng thái độ rất nghiêm túc, nhất là lúc giải đề vật lý, cả khuôn mặt nhìn đắm đắm bất động như một khối sắt. Đêm ngoài song lạnh lẽo như nước. Tốc độ Hồng Hựu Sâm giải đề rất chậm, có điều là dưới tác dụng của thuốc ép tập trung, lúc cậu gặm đề toán thì chí ít biểu cảm không còn nhăn nhó nữa.

"Sao cậu lại có thể chịu đựng được cuộc sống như thế này?" Cô bất chợt hỏi một câu.

Hồng Hựu Sâm quay qua nhìn cô: "Sao cơ?"

Kiều Dĩ Sa nuốt khan một tiếng: "À ý tôi là... những người sói mà trước đây tôi nghe kể không ngồi yên được thế này."

Hồng Hựu Sâm hỏi: "Người cô nghe kể đều như thế nào?"

"Thì.....nhảy nhót lăn vòng trên cỏ?"

Mặt cậu không đổi sắc: "Đó là chó, không phải sói."

Kiều Dĩ Sa tặc lưỡi: "Đều họ chó, đâu đó thôi."

Cậu đặt bút xuống nhìn cô, có vẻ như không muốn dễ dàng thoả hiệp như thế với vấn đề này.

Kiều Dĩ Sa: "Được được được, chơi trên cỏ nhàm chán, chúng ta chơi trên cao nguyên, giữa hoang dã.....chơi giữa hoang dã thì được chứ gì."

Hồng Hựu Sâm cầm bút lên lại: "Tôi không biết những người sói khác thì thế nào, tôi thì vẫn luôn như thế này."

Kiều Dĩ Sa: "Cậu không thấy chán à?"

Cậu lắc đầu, không quan tâm lắm: "Cấp ba chẳng phải đều như vậy sao, lên đến đại học chắc sẽ dễ thở hơn một chút."

Kiều Dĩ Sa không hỏi cảm thán: "Lại còn muốn thi lên đại học nữa chứ.....Lần sau gặp Lỗ Lai tôi phải hỏi xem trong tộc người sói các cậu có biên niên sử gì đó không, rồi cậu xem xem cậu có vào được sử xanh không."

Cậu lườm cô, không nói gì.

Kiều Dĩ Sa lại hỏi: "Vậy lên đại học cậu muốn học gì?"

Cậu đáp: "Không biết, chắc cha tôi sẽ kêu tôi học luật."

Kiều Dĩ Sa cười nói: "Nghe có vẻ như đại học của cậu cũng đâu dễ thở gì."

Cậu không chối cãi được.

Kiều Dĩ Sa lại hỏi: "Cậu thích luật hả?"

Hồng Hựu Sâm: "Không có gì là thích hay không thích, học đều như nhau."

Kiều Dĩ Sa cười cười, không quấy rầy cậu nữa.

Cô nằm bò trên bàn nhìn cậu làm bài, nhìn khuôn mặt ấy thỉnh thoảng thay đổi biểu cảm, có lúc chau mày, có lúc ngẩn ra, có lúc chột hiểu ra, nhưng đều không đi quá xa thần thái trầm tĩnh cơ bản

của nó. Thời gian chậm rãi trôi từng phút từng giây, Kiều Dĩ Sa cảm thấy mí mắt mỗi lúc một nặng trĩu. Trong lúc mơ màng, hình như cậu động đậy. Cô không mở mắt, cảm giác được cậu vươn cánh tay ra, khẽ vận ngọn đèn phía trên đầu cô, ánh đèn mỗi lúc một tối đi, cho đến khi tắt hẳn.

Cô lén mở mắt, cậu vẫn còn học bài. Ánh trăng ngoài cửa sổ phủ lên người cậu, như nước chảy xuôi, chảy từ trên đỉnh đầu chảy xuống. Hốc mắt của cậu trũng sâu, tạo nên một mảng tối đen. Có lẽ vì ít nói, biểu cảm cũng ít, cho nên rất khó nhìn ra được những dao động trong tâm trạng của Hồng Hựu Sâm, thứ duy nhất có thể tiết lộ, là ánh mắt của cậu. Khuôn mặt này lúc không thấy được mắt thì mang vẻ trầm trầm và u ám.

Chắc do Kiều Dĩ Sa nhìn cậu quá lộ liễu, Hồng Hựu Sâm quay đầu qua, khẽ hỏi: "Sao vậy?"

Nhưng khi cậu nhìn bạn rồi, thì lại tựa như vạn vật đều có linh hồn.

Kiều Dĩ Sa không nhúc nhích, Hồng Hựu Sâm lại hỏi: "Chẳng phải cô muốn ngủ sao?"

Cô lắc đầu.

Cô không nói lời nào, cậu cũng ngồi yên trở lại.

Mọi người hay thích dùng "biết nói chuyện" để tả một đôi mắt đẹp, nhưng từ lúc quen với Hồng Hựu Sâm, thì Kiều Dĩ Sa càng lúc càng cảm thấy cụm từ đó không đúng.

Người dùng ánh mắt để "nói chuyện," đại đa số là mắt đi mà lại, càng "nói" thì càng trông không đúng đắn.

Một đôi mắt đẹp thật sự, chỉ nên dùng để nhìn chăm chú; nó trầm lặng, thuần khiết, vô hạn. Cậu không biểu đạt, trái lại biểu đạt được nhiều hơn hết. Tựa như màn đêm lằng lằng mở ra cả một vũ trụ từ cái miệng của nó, cậu cung cấp tất cả mọi tài nguyên để bạn mặc sức lựa chọn, nhàm chán hoặc đầy tình cảm, đều chỉ cách nhau một ý nghĩ.

Kiều Dĩ Sa phê bình cậu: "Học bài đi, không tập trung gì cả."

Cậu lại quay đi tiếp tục làm bài.

Kiều Dĩ Sa duỗi thắt lưng, đứng lên hoạt động một chút.

Căn phòng của Hồng Hựu Sâm là phòng con trai điển hình, không khan đơn điệu — đừng nói gì đến đồ trang trí — bởi cậu ở trong trường, cho nên ngay đến những thứ cần thiết trong sinh hoạt hàng ngày cũng vô cùng ít ỏi, nếu như sắp đặt trong nội thất không khéo thì có bảo đây là lều lính đang trên đường hành quân cũng không quá.

Quét mắt nhìn quanh, cứng tróc trơ.

Tủ sách trong góc phòng trông có vẻ như quanh năm không ai đụng tới, Kiều Dĩ Sa bước tới, kéo cánh cửa ra, linh kiện đã gỉ sét, kêu két một tiếng. Cô thuận tay lấy ra một cuốn sách, lật xem, là một cuốn sách nhập môn thiên văn học có hình vẽ, chắc là cho con nít đọc, thuộc lứa tuổi còn khá nhỏ, trên mặt sách còn có chú giải viết bằng bút chì. Nét bút rất trẻ con, nhưng vuông vức ngay ngắn đâu ra đấy, tuyệt đối không phải chữ của Hồng Hựu Sâm. Thế mà khi Kiều Dĩ Sa mở trang đầu tiên ra, thì lại thấy vẫn nét bút ấy viết cái tên "Hồng Hựu Sâm." Cô nhìn bóng lưng của cậu, cậu đang cúi học bài, tấm lưng rộng trông như một ngọn núi nhỏ. Kiều Dĩ Sa lẳng

lặng cất cuốn sách tranh đó về lại chỗ cũ, rồi lại đến ngồi cạnh Hồng Hựu Sâm.

Dưới cùng một bóng đêm, ở bệnh viện Khang Khả nằm giữa trung tâm thành phố đang xảy ra một chuyện không vui.

Cậu Út Văn ngủ dậy xong thì nhận được tin mẹ của Sài Long đã mất tích.

Hắn đứng trong phòng bệnh, sắc mặt rất khó coi, nhìn chiếc giường trống hoác, thở phì phò. Một giây sau, hắn chậm rãi nhìn về phía hai cô y tá trực ban, hỏi: "Ý của các cô là, bà ta đã biến mất hôm trước, nhưng bây giờ các cô mới báo với tôi?"

Cô y tá #1 nói: "Dạ chúng tôi cũng mới phát hiện ra thôi, sau đó nhìn bảng ghi chép lần cuối kiểm tra phòng là thứ Năm....."

"Thứ Năm?" Văn Bạc Thiên nổi nóng ngay tại chỗ, "Lâu như vậy mà các cô không kiểm tra phòng?"

Tuy tính tình hơi chết người, nhưng bởi vì khuôn mặt kia quá đổi xinh đẹp, các cô y tá vừa run sợ vừa không nhìn được, cứ tiếp tục nhìn mặt hắn. Văn Bạc Thiên nói nước bọt văng tung toé, "Các cô có còn chút đạo đức nghề nghiệp gì nữa không! Thất trách như thế này có xứng đáng với sự bồi dưỡng của bệnh viện hay không!" Cô y tá #1 lùi ra sau vài bước, cô y tá #2 tiến lên, đáp: "Dạ là ngài đã dặn như vậy, nói người nhà của bệnh nhân nợ tiền, đã bỏ chạy, không cho phép chúng tôi chăm sóc cho bà cụ của họ, tối đa là 3 ngày mới được kiểm tra phòng một lần."

"....." Văn Bạc Thiên cau mày, "Có chuyện này à?"

Ngủ mấy giấc quên xừ nó mất.

"Quên đi." Hấn phát tay, không dây dưa với vấn đề này nữa, khoanh tay trầm giọng hỏi: "Nhưng mà tôi đã dùng thuốc với Sài Long, lẽ ra thì hấn phải sống dở chết dở mới đúng, sao còn có thể tới đón mẹ của hấn nữa?"

Cô y tá #3 lên tiếng: "Thưa không phải là con trai của bà ấy, là một cô gái đến làm thủ tục xuất viện, chúng tôi nói không được, cô ta rời đi, sau đó người biến mất ra sao chúng tôi không biết ạ."

Văn Bạc Thiên: ".....Cô gái?"

Hấn thoáng sửng sốt, lập tức nghĩ ra một khả năng, hằm hằm chạy ra ngoài cửa. Hấn hùng hục giận dữ chạy một mạch vào đến phòng giám sát, trưởng tổ bảo vệ mở hết những đoạn ghi hình từ thứ Năm lên. Tuy mũ đã che khuất mặt, nhưng hấn vẫn nhận ra Kiều Dĩ Sa. Cô ta có hoá thành tro hấn cũng nhận ra được.

Văn Bạc Thiên giận run, đập bốp xuống bàn—

"Mẹ kiếp, vậy là Sài Long bị người khác dụ làm phản rồi!"

Hấn đẩy tay bảo vệ ra, tự mình điều khiển, mở toàn bộ mọi đoạn phim của đêm hôm đó lên xem. Nhưng ngoài đoạn ghi hình Kiều Dĩ Sa bước vào bệnh viện thì chả còn thước phim nào có cô nữa, thậm chí trong hành lang trước cửa phòng bệnh cũng không có, mẹ của Sài Long giống như tự động bốc hơi vậy.

Cũng đúng, hấn nghĩ bụng, ả kia có tà thuật mà, năm xưa ả với Liễu Hà đùa cợt với hấn như trâu khỉ!

Hàm răng của Văn Bạc Thiên nghiền chặt, điên tiết rống lên với tay bảo vệ: "Các người trực kiểu gì vậy! Người biến mất rồi, không thấy đâu nữa rồi!"

Trưởng của đội bảo vệ run rẩy: "Chúng tôi vẫn canh mà....."

Văn Bạc Thiên làm một trận mưa nước bọt: "Nghe kỹ cho tôi! Từ nay trở đi tất cả mọi phòng bệnh phải gắn máy camera! Mỗi một căn phòng! Tôi mà đích thân....."

Đang lúc hấn gào rất sừng mồm, bên tai bỗng vang lên một âm thanh—

"Im."

Âm thanh ấy rất bình thản, nhưng lại vang vọng, tựa như có ai đó dập mạnh một dùi xuống một cái trống lớn trong đầu hấn, chấn động khiến hấn hoa cả mắt, suýt vấp ngã. Trưởng đội bảo vệ đỡ hấn từ phía sau, kinh ngạc hỏi: "Cậu Văn, cậu không sao chứ?"

Văn Bạc Thiên lắc đầu.

Vừa rồi là giọng của Mạc Lan.....

Văn Bạc Thiên liếc ngang, thấy ở ngưỡng cửa có một người đang đứng, hấn bực mình bĩu môi, sửa sang lại áo quần, bước ra khỏi phòng theo Tu.

Tu nói: "Cậu đã quấy rầy đến chủ nhân."

Văn Bạc Thiên nhăn mặt: "Khoa nội trú cách khoa ngoại trú xa như vậy mà ông ta còn nghe được?"

Tu nói: "Chớ dùng kiến thức nông cạn của cậu để hiểu về chủ nhân."

Văn Bạc Thiên xì một tiếng, một lúc sau lại hỏi: "Rốt cuộc ông ta định ngủ bao lâu nữa đây? Ngủ li bì như thế có hay ho gì đâu, đây là lần đầu tiên ông ta đến thành phố của chúng ta đúng không, hay là để tôi ra mặt tiếp đón, đưa ông ta đi tham quan một chút?"

Tu dừng bước.

Tu luyện đã được bao nhiêu năm đó rồi mà ông ta vẫn hơi không chống đỡ nổi cái mồm lách chách này của hắn.

"Lâu lắm thì nửa tháng," Ông ta nhìn Văn Bạc Thiên, mặt không mang biểu cảm, "Bệnh viện sẽ thành của cậu, khi đó chỉ cần cậu lại ký tên ở vài chỗ, uỷ nhiệm cho vài người của chúng tôi, sau đó cậu muốn đi đâu thì đi, muốn làm trò gì thì làm, đừng ảnh hưởng đến việc chính của chúng tôi."

Văn Bạc Thiên cười gằn một tiếng, vênh váo rời đi.

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 16

Kiều Dĩ Sa kèm Hồng Hựu Sâm nguyên 1 tuần liền, giờ giấc nghỉ ngơi hàng ngày được điều chỉnh rất hoàn mỹ, qua 12 giờ đêm là bắt đầu buồn ngủ, mấy lần rời Bly rõ sớm, bị Liễu Hà rầy la về tội đi trễ về sớm.

"Mày coi chừng tao trừ lương mày á!"

Kiều Dĩ Sa cười lạnh: "Hiện giờ em đang mở mang sự nghiệp, một thành công xuất môn rồi ai thêm chút lương quèn của anh nữa."

Liễu Hà tức quá phải nói lỏng cà vạt cho dễ thở.

Một đêm nọ, Kiều Dĩ Sa ngồi cạnh Hồng Hựu Sâm đang học bài, nhàm chán lướt tin trên di động, lướt ngang qua một mẫu tin liên quan đến bệnh viện Khang Khả.

Tin nói về biến động lớn trong tập đoàn Khang Khả, một màn ân oán ly kỳ rùng rợn của giới quý tộc, công tử út Văn Bạc Thiên của tập đoàn đã "qua đời" ba năm trước đột nhiên khai hoàn, mở ngay một cuộc họp báo khiến không ai kịp trở tay, nói là trước đây mình bị kẻ khác hãm hại, may sao tránh được, bị trọng thương phải trốn ở nước ngoài điều trị, mà kẻ hãm hại lại chính là hai người anh, rồi đưa ra một lô những bằng chứng.

Kiều Dĩ Sa nhấn vào đoạn phim.

Tên Văn Bạc Thiên đó cơ bản là đứng yên làm kiếng, chỉ cần giả bộ rũ đầu đau buồn, lời đều do luật sư đại diện xử lý hết. Có thể nói rằng tộc ma cà rồng không chế chút chuyện nhỏ này vô cùng dễ dàng, ngay hôm đó hai người anh của Văn Bạc Thiên đều bị cảnh sát đưa đi, cụ Văn bị trúng gió bán thân bất toại tự đứng tỉnh lại, tỏ ý vô cùng thất vọng với hai đứa con trai của mình. Tuy không tỏ rõ ý là sẽ trao tập đoàn cho đứa con út, nhưng giọng điệu cũng đủ hiểu rồi.

Kiều Dĩ Sa đắm chiêu nhìn người đàn ông trung niên cao lớn đứng lặng lẽ trong một góc của đoạn phim. Nếu chỉ là Văn Bạc Thiên không thôi, thì Kiều Dĩ Sa không quan tâm; chuyển hoá thành ma cà rồng chỉ chuyển hoá được bản trưng của sự sống, không tăng IQ được..... Nhưng đám người mà hắn ta kéo theo là chuyện gì, thì khó nói lắm.

Hồng Hựu Sâm đang giải đề bên cạnh để ý thấy sự đắm chiêu của cô, quay đầu qua hỏi: "Sao vậy?"

Kiều Dĩ Sa buông di động.

"Không có gì....."

Cô đổi đề tài, nói: "Lúc nãy vào cửa cha cậu vừa nói chuyện với tôi xong."

Bình thường thím giúp việc mở cửa, lần này vừa vào cửa đụng ngay Hồng Diêm Đức làm cô hết hồn.

Hồng Hựu Sâm: "Cha tôi? Ông ấy nói gì?"

Kiều Dĩ Sa: "Còn nói gì nữa, không phải là sắp thi học kỳ đến nơi, hỏi tình hình của cậu đó sao, áp lực của tôi lớn lắm, cảm giác bộ dạng của ông ấy như sắp sửa muốn đá tôi bay ấy."

Hồng Hựu Sâm: "Không có đâu."

Kiều Dĩ Sa hít sâu một hơi, bày ra bộ dạng nửa đùa nửa thật.

"Cho nên lần này định thế nào đây?"

Hồng Hựu Sâm: "Cái gì định thế nào?"

Kiều Dĩ Sa: "Chúng ta tiếp tục....." thoáng ngừng lại, cô cảm thấy nói ra cái từ "quay bài" không ổn lắm, hiện giờ cô đang cos vai giáo viên gương mẫu, diễn hơi bị sâu. "E hèm, tiếp tục in hình lên người cậu hay là tự cậu thi đây?"

Hồng Hựu Sâm không đáp.

Kiều Dĩ Sa: "Tuỳ cậu, tôi sao cũng OK, nhưng mà có một điểm á....." Cô nghĩ đến gì đó, hơi ngòai thẳng người dậy, "Tôi nói thẳng ha, thi đại học mà muốn quay bài bằng chú thuật thì khó lắm. Mỗi năm đều có phù thủy của thế gia chuyên theo ngành giáo dục truyền thống lập bùa chú dày đặc quanh trường thi như là kim chung tráo ấy."

Hồng Hựu Sâm nhún vai, bộ dạng như không quan tâm lắm.

Kiều Dĩ Sa ngẫm nghĩ, kiến nghị: "Hay là lần này tự thi một phen? Tôi thấy trong thời gian vừa qua cậu học hành rất nghiêm túc, mai mốt tôi làm thêm vài chai thuốc cho cậu, vừa hay cậu có thể thử công năng của thuốc giùm tôi."

Cậu đáp: "Được."

Để giúp Hồng Hựu Sâm trong kỳ thi cuối học kỳ lần này, Kiều Dĩ Sa lôi toàn bộ vốn liếng của mình về các bài thuốc bổ não ra, cột vài

trắng ngang trán xuất binh, ngày đêm không ngủ lo nấu thuốc.

Đêm trước ngày thi, Kiều Dĩ Sa vác nguyên một túi to dùng đến nhà Hồng Hựu Sâm, móc mười mấy chai lọ đầy chất lỏng xếp dàn ngang.

"Nào, một bữa thịnh yến cực bổ não! Uống xong buổi tối đừng tắm, đắp chăn cho ra chút mồ hôi, sáng dậy xem hiệu quả."

Hồng Hựu Sâm: "Phải uống hết sao?"

Kiều Dĩ Sa bắt mẫn cau mày: "Ánh mắt đỏ của cậu thế là thế nào, toàn đồ xịn, không uống thì thôi."

Hồng Hựu Sâm vội vàng nói: "Không phải, buổi chiều ăn hơi no."

Cậu nốc hết chai này đến chai kia, nốc đến chai màu đen thì mặt hời nhần nhó.

Kiều Dĩ Sa: "Sao?"

Cậu đáp: "Hơi đắng."

Chai thuốc đó là tinh chất của mười mấy lá gan rắn, hai mươi mấy củ sâm đắng, không đắng mới là lạ.

Kiều Dĩ Sa khoanh tay đứng bên cạnh, nghiêm giọng nói: "Đàn ông thì phải biết chịu ăn đắng nuốt cay, không được để sót một giọt, chai này đất chết bỏ."

Hồng Hựu Sâm không nói gì, uống sạch.

Kỳ thi cuối học kỳ của cậu tổng cộng gồm hai ngày. Dạo gần đây ngày nào Kiều Dĩ Sa cũng ráng nhín hai tiếng để ngồi với cậu lúc

cậu học, hơi bị kiệt sức, nhân lúc cậu thi liền cho phép bản thân được nghỉ xả hơi.

Cậu thi hôm đầu xong, lúc gửi tin nhắn thì Kiều Dĩ Sa đang ở trong phòng bao của Bly đắp mặt nạ. Cô ra lệnh cho A Cát đứng gần đó đọc tin nhắn, A Cát đọc: "Tạm được."

Kiều Dĩ Sa đợi một lúc, không có kết quả gì.

"Vậy là hết rồi?"

A Cát: "Ờ."

Cô thở dài, nói: "Bỏ xuống đi."

Hôm sau thi xong, cơ bản là cậu vẫn giọng điệu đó.

Đến ngày thứ ba, hiệu suất của Đức Công thật kinh hồn, thành tích đã được thông báo. Hạng của Hồng Hựu Sâm nhảy từ 48 lên 41, trong một lớp với sĩ số 50 thì coi như đã thoát được 3 hạng đội sổ lớp. Lúc đó Kiều Dĩ Sa đang còn uống rượu với Liễu Hà ở Bly, vui chơi rất hăng, khi nhận được tin từ Hồng Hựu Sâm thì hớn hờ cất di động, say ngất ngưỡng nói với Liễu Hà đang ngồi kế bên: "Sự nghiệp mới của em đã được thành hình, sau này không làm việc cho hộp đêm nữa, em sẽ đi mở một cửa hàng bán sản phẩm dinh dưỡng, ba năm sẽ lên sàn!"

Liễu Hà cũng đã ngà ngà say, anh chép chép miệng: "Thuốc thật hay thuốc giả vậy? Cũng là một con đường tốt....."

.....

Kiều Dĩ Sa vô cùng hài lòng với thành tích này của Hồng Hựu Sâm, buổi tối đi dạy kèm trở lại cô hí hửng chạy tới nhà cậu, dọc đường mơ toàn mộng đẹp về tăng lương tiến chức. Lúc thím giúp việc mở cửa thì nét mặt hơi bất đắc dĩ, khẽ suýt với Kiều Dĩ Sa một tiếng. Cô vừa vào đến trong nhà đã nghe Hồng Diêm Đức đang rầy la——

"Với thành tích thế này mà con cũng lấy làm kiêu hãnh hả? Chỉ lên được vài hạng, trên bản chất thì có khác gì đâu? Nếu như trước đây con đi học mà chịu cố gắng thì có đến nỗi bây giờ mới phải lo lắng không!"

Kiều Dĩ Sa chưng hửng, hình như đây hơi khác với kịch bản mà cô đã tưởng tượng ra.

Hồng Diêm Đức nghiêm giọng nói tiếp: "Con có biết cha phải bỏ ra bao nhiêu tiền và công sức mới chuyển được con vào Đức Công không? Con tự nhìn thành tích này rồi nói với cha coi có phải con đã cố gắng lắm rồi không!"

Nói thật thì Kiều Dĩ Sa nghe ông ấy quát Hồng Hựu Sâm kiểu này không khỏi đổ mồ hôi giùm ông ấy trong lòng. Đây là người sói đó, cho dù có trầm lặng, có đằm tính cách mấy cũng vẫn thuộc về một chủng tộc mà mọi sự hung tàn bạo ngược và nóng nảy đều tập trung hết trong dòng máu. Nhưng đứng trước một Hồng Diêm Đức quát nạt như vậy, Hồng Hựu Sâm chỉ lặng lẽ cúi đầu ngoan ngoãn nghe rầy la. Có vài lọn tóc loăn xoăn hơi che mất đi cặp mắt trầm lặng.

Hồng Diêm Đức quát khô cổ họng, cầm ly trà lên uống hai ngụm, lúc nói tiếp thì giọng đã khá hơn một chút. "Chỉ còn có năm tháng nữa thôi, sắp thi đại học đến nơi rồi, con có nghĩ qua chưa, thành

tích hiện giờ của con thì đậu được vào trường nào tốt? Không lên được trường tốt thì con ra đời làm sao tìm được việc? Đến lúc đó không có một nghề ngỗng gì thì làm sao con có thể sinh tồn trong xã hội?"

Một chuỗi thảm kịch nhân sinh này Kiều Dĩ Sa nghe mà thộn mặt ra. Nhưng Hồng Hựu Sâm vẫn yên tĩnh cúi đầu.

Hồng Diêm Đức nghiêng răng nói: "Vẫn không nói câu nào? Bao giờ con mới làm cha hết lo? Nếu mà là nó thì——"

Kiều Dĩ Sa bước vào từ chỗ huyền quan, Hồng Diêm Đức không nói gì nữa.

Đêm hôm đó lúc học thêm, Hồng Hựu Sâm trầm lặng hơn bình thường. Kiều Dĩ Sa thử kể vài câu chuyện cười giúp giải tỏa, cậu cũng không nghe lọt cho mấy. Kiều Dĩ Sa thử đặt địa vị là mình, cảm thấy có lẽ lúc cậu đưa thành tích cho Hồng Diêm Đức, chắc điều cậu mong đợi không phải là bị phê bình.

Cô nhìn sườn mặt đang cụp mắt của cậu, khẽ nói: "Cậu cầm vở ngược rồi."

Cậu thoáng khựng lại, xoay cuốn vở, tiếp tục ngẩn người.

Kiều Dĩ Sa lại nói: "Thật ra lúc vừa rồi mới là đúng."

Hồng Hựu Sâm: "....."

Cô rút cuốn vở từ trong tay cậu đi, hỏi: "Sao cha cậu dữ thế?" Đúng là còn đáng sợ hơn cả Liễu Hà.

Cậu không nói gì.

Ánh mắt của Kiều Dĩ Sa liếc qua giá sách, nhớ đến một thứ trước đó, hỏi: "Trong nhà cậu có phải là còn có một Hồng Hựu Sâm khác?"

Cậu nhìn cô, khẽ hỏi: "Làm sao mà cô biết?"

Kiều Dĩ Sa: "Đoán."

Cậu lại cụp mắt, Kiều Dĩ Sa hỏi: "Có muốn nói chuyện một chút?"

Mãi lâu cậu không lên tiếng.

Kiều Dĩ Sa: "Không muốn kể cho tôi nghe?"

Cậu đáp: "Không phải, không biết nói như thế nào."

Kiều Dĩ Sa cười, ghé đến gần hơn, cầm gác lên mặt bàn. "Cậu nói thế nào cũng được, nhiều thời gian lắm."

Hồng Hựu Sâm nhìn cô. Bất cứ hoá trang hoặc chú thuật nào cũng không thay đổi được tròng mắt của con người. Mắt của cô vẫn như trước, lạnh lẽo, trong trẻo như vàng trắng giữa trời.

"Yên tâm, cậu nói thế nào tôi nghe cũng sẽ hiểu." Nói xong, lại nói thêm, "Nói gì tôi cũng sẽ tin."

Đợi một hồi lâu, cậu vẫn không nói gì.

Rõ ràng cậu không phải là một người giỏi mở miệng về một đề tài, Kiều Dĩ Sa quyết định dẫn dắt.

Cô hỏi: "Để tôi hỏi đi vậy, là con ruột của cha cậu?"

Cậu ừ một tiếng.

Kiều Dĩ Sa: "Cậu ấy đâu rồi?"

Cậu đáp: "Mất rồi."

Kiều Dĩ Sa hơi sửng sốt, không kịp nghĩ nên hỏi câu kế tiếp ra sao. Hồng Hựu Sâm mở ngăn kéo, rút ra một vật trong đó, đưa cho Kiều Dĩ Sa xem. Đây là một tấm hình chụp một gia đình ba người. Hồng Diêm Đức trong tấm hình đó còn rất trẻ, không bạc trắng đầu như hiện giờ. Vợ ông rất đẹp, con trai cũng rất đáng yêu, từ tấm hình có thể thấy được một gia đình hạnh phúc.

"Tôi được nhật về." Hồng Hựu Sâm bình tĩnh kể, "Được một nhân viên của trại mồ côi nhật được từ trong núi lúc còn rất bé."

Kiều Dĩ Sa: "Cha mẹ ruột của cậu là ai, không biết hả?"

Cậu lắc đầu, nhìn người phụ nữ trong tấm hình, nói tiếp: "Trại mồ côi đó là được một cơ quan từ thiện quyên góp, mẹ tôi vốn là người phụ trách cơ quan từ thiện đó."

Cậu gặp gia đình này năm lên bảy, khi đó họ đến trại mồ côi để tham gia một hoạt động, xe buýt chở mười người chạy qua núi giữa trời mưa lớn, gặp một tai nạn nghiêm trọng. Xe buýt bị rớt xuống vực mười mấy mét.

"Khi đó cha tôi ngồi ngay phía sau tôi, gần tôi nhất, lúc xe bị lật, ông liền thò tay chụp lấy tôi.....Có lẽ là bảo vệ trẻ con theo bản năng." Hồng Hựu Sâm cúi đầu nói, "Cho nên tôi cũng giữ lấy ông ấy, lúc ông ấy rớt xuống, tôi liền đỡ ở phía dưới cho nên ông ấy mới sống được."

Trong tai nạn đó chỉ có hai người họ thoát nạn. Hồng Diêm Đức mất cả vợ lẫn con trong cùng một lúc, sau một đêm bạc trắng đầu.

Sau nữa thì ông nhận nuôi Hồng Hựu Sâm, còn cho cậu cái tên của con trai mình, có lẽ bởi vì cậu là người đồng trang lứa cuối cùng tiếp xúc với con trai của ông.

Cậu hiếm hoi lắm mới nói nhiều trong một hơi như vậy.

"Tôi biến hình lần đầu tiên năm 12 tuổi, ngay trước mặt cha. Khi đó tôi không có cách nào kiểm soát được, định bỏ chạy, cha liền ôm chặt lấy tôi. Cha muốn nhốt tôi lại, tôi cào ông ấy bị thương, nhưng cha tôi không buông tay. Ba hôm sau tôi mới khôi phục lại hình người."

Kiều Dĩ Sa hỏi: "Ông ấy thấy cậu biến thành sói, phản ứng ra sao?"

Cậu đáp: "Sau khi tôi khôi phục, cha hỏi tôi chuyện đó là thế nào, tôi nói tôi cũng không rõ nữa, chỉ biết là mình không phải là con người. Rồi cha cũng không nói gì thêm, chỉ bảo tôi cố gắng kềm chế đừng để biến thành sói. Cha bắt đầu ép tôi phải học cho giỏi, để tôi xúc tiến với xã hội loài người."

Kiều Dĩ Sa nhướn mày, thì ra là vậy.....

Im lặng hồi lâu, Hồng Hựu Sâm khẽ nói: "Tôi thường mơ thấy họ."

Kiều Dĩ Sa: "Ai?"

"Mẹ tôi và anh tôi." Cậu khẽ đáp, "Lúc họ chết, tôi đã thấy vong linh của họ, họ vô cùng quyến luyến cha tôi."

Căn phòng giữa khuya vô cùng yên ắng, chỉ có âm thanh của chiếc đồng hồ trên tường nhích từng giây từng giây tíc tắc.

"Cha tôi nuôi tôi rất cực khổ," Hồng Hựu Sâm lặng lẽ nói, "Hồi xưa anh tôi là một đứa trẻ rất thông minh, tôi không muốn quá trái ngược, làm cha tôi quá thất vọng." Nói xong lại xoè hai tay một cách bất lực với tấm giấy thành tích. "Chịu thôi, không cùng một đẳng cấp."

Kiều Dĩ Sa nhất thời cũng không biết phải nói sao.

Cô biết tộc người sói là một chủng tộc có ân tất báo, nhưng cuộc sống của họ chính là tự do tự tại không bó buộc, không một con sói nào sẽ thích sách vở. Khiến cho cậu tâm cam tình nguyện đọc những cuốn sách, làm những gì cậu làm, chỉ có thể chứng minh tình cảm sâu nặng của cậu đối với cha mình.

Thảo nào cậu chưa từng oán trách than phiền.....

Cô lặng lẽ quan sát cậu.

Sau khi bị rầy la xong, đêm nay cậu hơi ủ rũ.

Trước đây mà ở gần như thế này, vóc dáng cao lớn của cậu luôn mang đến cảm giác áp bức, nhưng giờ đây thì đã khác.

Kiều Dĩ Sa không tả được cảm giác này, nhưng cô không sao dời ánh mắt đang đặt trên người cậu được. Cô âm thầm tìm kiếm nguyên nhân. Đúng là Hồng Hựu Sâm đẹp trai, ngoại hình của người sói tặng cho cậu khá nhiều điểm, nhưng cô cảm thấy thứ thu hút nhất ở cậu không phải là nguyên tố người sói, mà trái lại, khiến cô không rời mắt được, chính là cái phần luôn vươn đến con người ở sâu trong linh hồn cậu, vô biên vô hạn.

hết chương 16

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 17

Dạy thêm kết thúc, Kiều Dĩ Sa ra khỏi phòng của Hồng Hựu Sâm, Hồng Diêm Đức đang ngồi trong phòng khách đọc sách, trên bàn có đặt một ấm trà. Kiều Dĩ Sa không dám quấy rầy ông, lẳng lặng rời đi. Hồng Hựu Sâm tiến cô đến cửa, Kiều Dĩ Sa thì thào: "Mai gặp."

Cậu khẽ đáp: "Ừ."

Rời phạm vi của căn biệt thự, Kiều Dĩ Sa cảm thấy như bước ra khỏi một khu vực có kết giới, hít lấy hít để không khí tự do.

Cô đứng bên đường đợi xe, ngáp một cái, vừa định lột bộ tóc giả ra thì phía sau lưng có người gọi cô.

"Cô giáo Kiều."

Kiều Dĩ Sa suýt nữa ú tim, vội vàng sửa lại mái tóc giả mới gỡ được phân nửa, chỉnh đốn lại vẻ mặt, xoay người chứng chặc đáp: "Ông Hồng ạ, có chuyện gì thưa ông?"

Hồng Diêm Đức đưa cho cô một phong bì, Kiều Dĩ Sa đón lấy, hít một hơi, ngửi được rõ mùi tiền.

Ồi có vẻ như ước nguyện tăng lương tiến chức của cô vẫn thành sự thật.....

"Thành tích thi kiểm tra lần này của cháu nó được tiến bộ là do công lao rất lớn của cô, đây là chút lòng thành, lại tiếp tục phiền cô sau này." Hồng Diêm Đức nói những lời cảm ơn này vẫn bình tĩnh như thường lệ.

Kiều Dĩ Sa cũng nói với thái độ nghiêm túc tương đương: "Tôi chỉ bồi dưỡng, còn nỗ lực là từ cháu nó."

"Vẫn mãi không đủ." Hồng Diêm Đức nghiêm giọng nói, "Đã chẳng còn được mấy tháng nữa, thành tích hiện giờ của nó căn bản không đạt được tiêu chuẩn!"

Kiều Dĩ Sa không dám cãi. Không phải là cô không hiểu được tâm trạng của Hồng Diêm Đức, ông không biết chút gì về thế giới của dị nhân, thêm vào đó Hồng Hựu Sâm lại kín bưng như cái hũ nút, hai người thiếu giao tiếp một cách nghiêm trọng. Đại khái là Hồng Diêm Đức rất lo sợ Hồng Hựu Sâm mai đây sẽ bị xem như một dị chủng, bị xã hội xa lánh còn đỡ, chứ lỡ may bị tóm đưa đi làm thí nghiệm hoặc là bị nhốt vào sở thú gì gì đó thì thật kinh khủng...

Kiều Dĩ Sa nắm phong bì, khẽ nói: "Cảm ơn."

Hồng Diêm Đức: "Kỳ thi này nó đã tiến bộ không ít, có vẻ như phương pháp dạy của cô khá thích hợp với nó."

Kiều Dĩ Sa nắm xấp tiền ấy, bình tĩnh nghĩ bụng, không phải toàn bộ đều là công lao của cô. Thuốc có tác dụng, nhưng mấu chốt hơn hết chính là cậu tin tưởng cô. Trong thế giới của dị nhân, sự tin tưởng mang sức mạnh rất lớn lao.

Môi trường của tiểu khu tĩnh mịch, Kiều Dĩ Sa nhớ đến sự bất lực của Hồng Hựu Sâm đối với tờ giấy thành tích, cảm thấy linh hồn

giáo viên của mình nên lên tiếng.

"Khụ....." Cô hắng giọng, "Thật ra Hồng Hựu Sâm đã tiến bộ nhanh lắm rồi, gần đây cháu nó đã vô cùng chuyên cần học tập."

Hồng Diêm Đức lắc đầu: "Điểm của nó hiện giờ vẫn không đậu được vào trường đại học tốt nào."

Kiều Dĩ Sa ngậm ngừng vài giây, thử nói: "Lượng sức mà làm việc, đậu vào một trường không đến nỗi nào thì cũng được mà nhỉ....."

Hồng Diêm Đức cau mày: "Không đến nỗi nào?" Giọng của ông lạnh đi, nhìn cô như là nhìn can phạm, "Cô mang thân là một người làm việc trong ngành giáo dục, nói ra những lời kiêu qua loa cũng được như thế này có thích hợp không?"

Kiều Dĩ Sa bị ông chiếu tướng đến rợn gáy, thấu hiểu sâu sắc áp lực khi bị rầy la của Hồng Hựu Sâm.

"Thì.....lượng sức mà dạy ấy mà." Chắc cụm từ đó là để dùng như thế này chứ nhỉ.

Hồng Diêm Đức mím chặt môi, hai đường pháp lệnh bên khoé miệng càng rõ rệt hơn, mặt toàn vẻ chủ quan rất cố chấp.

Ông trầm giọng, nói: "Cô không hiểu trường hợp của nó."

"Tôi....." Cô muốn nói thật ra cô có hiểu đôi chút, nhưng Hồng Diêm Đức không cho cơ hội. "Không cần nói thêm nữa, xin cô tập trung vào việc học hành của cháu, những chuyện khác cô không cần phải bận tâm!"

Nói xong quay về mất.

Kiều Dĩ Sa nhìn theo bóng lưng gầy gầy nhỏ bé và thẳng tắp của ông, nó mang lại cảm giác như sân nhà giữa ngày đông, lạnh lẽo khô cằn. Cô thở hắt ra một hơi, nhất thời không biết nên nghĩ như thế nào.

Trên đường về, Kiều Dĩ Sa phát hiện hàng quán hai bên đường đã có rất nhiều cửa tiệm treo lồng đèn, cô nhẩm tính ngày, hình như sắp Tết rồi. Cô về nhà thay đồ, tắm rửa, rồi tới Bly.

Trước cửa của Bly tưng bừng rộn ràng, có vài cậu đàn em đang trang trí cửa ra vào bằng một vòm hoa tươi vô cùng loè loẹt, Kiều Dĩ Sa tới gần, nói: "Làm gì đây, chuẩn bị ăn đám cưới à?"

A Cát nhảy xuống từ thang, đáp: "Chị! Chiều nay bọn em đi mua đấy, chị cũng không có mặt thành thử toàn Đại Ca chọn không!"

Kiều Dĩ Sa tỏ vẻ chê ghét: "Loè loẹt thế này định dựng gánh hát à?"

Liễu Hà bước ra khỏi cửa, nghe câu đó không vui.

"Sao nào, Tết nhất tao muốn tưng bừng một chút không được à?"

Kiều Dĩ Sa: "Anh bỏ luôn mấy ụ rơm vào trong quán, chúng ta leo lên ngồi tâm tình cho rồi."

A Cát nghiêm túc nói: "Chị, chứa rơm khô không phù hợp với quy định phòng cháy chữa cháy, sẽ bị nộp phạt đấy."

Kiều Dĩ Sa: "....."

Liều Hà cười khẩy một tiếng, nói với A Cát: "Coi nó kìa, đầu óc vốn chẳng còn ở trong quán nữa rồi, đi, đi uống rượu, kệ xác nó."

Kiều Dĩ Sa: "....."

Không nói gì cho ra hồn được.

Vào đến bên trong quán, đâu đâu cũng là chướng khí mù mịt. Tết năm nào cũng y như vậy, trong quán toàn bị trang trí loạn xị, đâu đâu cũng toát cái gu thẩm mỹ như phê cần của Liều Hà. Không hiểu sao Kiều Dĩ Sa nghĩ đến căn nhà của Hồng Hựu Sâm, so với căn nhà quanh quẽ trang nghiêm ấy, nơi đây càng trông vô tư và ngây ngô hơn.

Mọi người đang quây rất hăng trên sàn nhảy, Kiều Dĩ Sa lên lầu, tìm một băng ghế không có người, ngồi vào đó hút thuốc. Cô mở phong bì, rút tiền ra, ngậm hờ điều thuốc đếm tiền. Ba ngàn. Cô chậm chạp hít vào một hơi, đặt tiền lại lên bàn, tựa lưng ra sau, nhìn làn khói đang bốc xoáy, hơi ngẩn người.

/...

Hôm sau lúc dạy kèm thì vừa khéo ở văn phòng của Hồng Diêm Đức phải tăng ca, thím giúp việc cũng không có ở nhà, phạm vi hoạt động của Kiều Dĩ Sa được mở rộng hẳn. Cô rảnh rỗi đi lòng vòng quanh nhà, phát hiện một cánh cửa phòng bị khoá trên lầu hai, cô hỏi Hồng Hựu Sâm, cậu nói đấy là phòng của anh cậu.

"Anh cậu?"

Cậu ừ một tiếng, nói: "Sau khi họ gặp nạn, cha tôi vẫn luôn giữ y nguyên căn phòng đó."

Kiều Dĩ Sa: "Cậu đã vào trong bao giờ chưa?"

Hồng Hựu Sâm: "Có vào rồi, mỗi tuần thím giúp việc vào quét tước một lần."

Lòng tò mò của Kiều Dĩ Sa nổi lên, trong lúc Hồng Hựu Sâm làm bài tập, cô thông linh với một con thiêu thân, lách qua khe cửa tiến vào phòng kia để tham quan. Nghe Hồng Hựu Sâm kể, anh của cậu qua đời lúc ấy chỉ mới 10 tuổi, đồ vật gia dụng trong căn phòng này vẫn là kiểu dành cho trẻ con. Bàn học, giá sách, tủ quần áo, khăn trải giường, thậm chí áo bọc chăn, không có thứ nào không chỉnh tề ngay ngắn.

Kiều Dĩ Sa điều khiển cho con thiêu thân ấy đậu lại trên một chậu cây nhỏ xíu trên bậu cửa sổ, cái cây ấy được tỉ mỉ chăm tưới, mọc xanh tốt.

Căn phòng này nơi đâu cũng chất chứa bao nhiêu thương nhớ của Hồng Diêm Đức dành cho vợ và con trai đã qua đời của mình.

"Bọn cậu hôm nào thì được nghỉ?"

"Trước Tết hai hôm."

Kiều Dĩ Sa kinh ngạc: "Học lâu đến vậy sao?"

Hồng Hựu Sâm đáp: "Chỉ nghỉ đến mừng 8, sau đó không có ngày nghỉ nữa, thẳng một hơi cho đến thi đại học."

Kiều Dĩ Sa nghe mà váng đầu hoa mắt, lẩm bẩm nói:
"Được.....đừng lo, chỉ còn một trăm mấy ngày chót, coi như thuốc mà gắng chịu đựng đi....."

Cô bắt đầu một cuộc sống đêm từng ngày như đám học sinh.

Khó khăn lắm mới đợi được đến bữa Đức Công cho nghỉ lễ, việc dạy thêm của Kiều Dĩ Sa cũng tạm thời ngừng. Cô thương lượng với Hồng Diêm Đức là đến mừng 10 sau Tết sẽ dạy tiếp. Cô hỏi Hồng Hựu Sâm thường thường Tết thì làm gì, cậu nói ông bà nội của cậu đều đã qua đời, mỗi năm chỉ có mừng một là sẽ theo Hồng Diêm Đức đi thăm bà ngoại một chút, bao nhiêu thời gian còn lại là cứ vậy ở trong nhà.

Hôm Đức Công cho nghỉ, trường họp phụ huynh một lần, sau khi họp xong thì Kiều Dĩ Sa nhận được điện thoại từ Hồng-phụ-huynh, nói là giáo viên ở trường có phát một đề cương ôn tập, ông đã in dư ra một tập muốn đưa cho Kiều Dĩ Sa để trong kỳ nghỉ nếu cô rảnh thì ngó sơ. Khi đó Kiều Dĩ Sa đang còn ngồi trong Bly xem hai nhân viên phục vụ của quán thi thối bong bóng, nghe Hồng Diêm Đức nói xong âm thầm thở dài bất đắc dĩ. Ông hỏi địa chỉ của cô, muốn đích thân đưa tới tận nơi, Kiều Dĩ Sa nói: "Thôi, để tôi tới lấy đi."

Nói thật thì càng ngày cô càng bội phục Hồng Hựu Sâm, một cuộc sống học sinh cấp ba hải hùng thế này mà cậu vẫn có thể cầm cự, nếu cô mà là người sói, chắc chắn đã sớm phá cửa sổ chạy biến vào rừng sâu hoang dã mất rồi.

Cô tới nhà Hồng Hựu Sâm thì vừa khéo gặp thím giúp việc mở cửa ra ngoài mua thức ăn. Kiều Dĩ Sa hỏi thím ấy: "Đang chuẩn bị bữa cơm tất niên hả thím?" Thím giúp việc lắc đầu: "Cơm chiều thôi, mai tôi về quê, cơm tất niên cha con họ toàn ra quán ăn."

Kiều Dĩ Sa nhìn vào trong nhà: "Hồng Hựu Sâm có nhà không thím?"

Thím giúp việc: "Cậu ấy để quên sách ở trường, quay lại lấy rồi, sắp về ngay thôi."

Trong nhà vẫn lạnh lẽo như trước, đến nhà đã nhiều lần rồi mà Kiều Dĩ Sa chưa từng thấy Hồng Diêm Đức có bất cứ thú tiêu khiển nào, ngày ngày không làm việc thì đọc sách. Thím giúp việc cũng ít nói, cộng thêm Hồng Hựu Sâm cả ngày không mở miệng được lấy vài lần, cả căn nhà nặng nề lạnh ngắt.

Bàn trà trong phòng khách chất đầy giấy, rồi còn thêm một cuốn sách tham khảo dày cộm. Hồng Diêm Đức đang đeo kính, cầm bút, mặt nghiêm túc không ngừng tra cứu gì đó. Kiều Dĩ Sa hít sâu một hơi, bước tới chào hỏi.

"Chào ông Hồng."

Hồng Diêm Đức thoáng khựng lại, xoay đầu, tháo kính ra. "Cô giáo Kiều cô tới rồi à." Ông lấy xấp tài liệu đã xếp sẵn ở một bên đưa cho cô, "Đây là đề cương ôn tập mà Đức Công đã tổng kết."

Kiều Dĩ Sa đón lấy một tập giấy nặng trĩu, đầu muốn ong lên, đảo mắt thấy trên bàn trà có một cuốn "Hướng dẫn báo cáo nguyện vọng để thi vào đại học" đang để mở, Hồng Diêm Đức ghi chú dày đặc trên đó.

Kiều Dĩ Sa hỏi: "Ông đang nghiên cứu trường nguyện vọng đấy ạ?"

Hồng Diêm Đức nghiêm nghị đáp: "Không còn nhiều thời gian nữa, phải chuẩn bị sẵn sàng từ sớm."

Kiều Dĩ Sa thuận miệng hỏi tiếp: "Ông định kêu cháu nó điền trường loại nào thế."

Hồng Diêm Đức cầm lên một trang giấy từ bàn trà: "Những trường trong đây đều được."

Kiều Dĩ Sa đón lấy, quét mắt một lượt..... mặc dù cô chưa học đại học, nhưng mấy cái tên của các trường lớn trên tờ giấy này cô đều nghe thấy quen. Với thành tích của Hồng Hựu Sâm mà đòi thi vào mấy trường đó thì có một từ dùng để hình dung—nằm mơ.

Cô uyển chuyển hỏi: "Cháu nó thi vào mấy trường này hình như hơi khó?"

Hồng Diêm Đức: "Không sao, phải phấn đấu, nếu không thi đậu thì học lại rồi thi tiếp."

Kiều Dĩ Sa: "....."

.....

.....

.....

Lại còn có chuyện phải học lại???

Kiều Dĩ Sa: "Trước 30 tuổi cháu nó có thể tốt nghiệp cấp 3 được không đây?"

Hồng Diêm Đức chau mày: "Cô nói sao?"

"Không phải," Kiều Dĩ Sa mím môi, "Ý của tôi là, chuyện này.....cũng không thể nào ép buộc được đúng không, tôi thấy những chuyên ngành mà ông khoanh tròn đều là khoa luật, có phải hơi khó học không ạ."

Giọng của Hồng Diêm Đức bắt đầu xa cách: "Cô đã khiến cho thành tích của nó tăng đáng kể, điểm này tôi vô cùng biết ơn cô, nhưng những chuyện khác thì không cần cô phải bận tâm."

Kiều Dĩ Sa đề nghị: "Hay là để cho cháu nó thi vào khoa thể dục gì đó đi? Vừa đơn giản vừa thích hợp với cháu."

Hồng Diêm Đức: "Khoa thể dục? Ra trường làm gì, bốc vác à?"

Kiều Dĩ Sa: "....."

Hồng Diêm Đức: "Cô không hiểu hoàn cảnh của nó, không cần nói thêm gì nữa."

Lại giờ cái mời này.

Kiều Dĩ Sa chân thành nói: "Tôi thật sự hiểu, hay là ông thử hỏi xem bản thân cháu nó thích gì?"

Hồng Diêm Đức: "Cái đầu nó như vậy thì có thể thích gì?"

Kiều Dĩ Sa: "Thì thế nào cũng có một hai thứ mà, ông đã từng hỏi cháu chưa?"

"Đủ rồi!" Hồng Diêm Đức nóng nảy ngắt lời cô.

Kiều Dĩ Sa cãi bướng khiến ông trở nên rất kích động, sắc mặt đã sa sầm, chỉ vào mớ tài liệu ôn tập chất đống trên bàn. "Tôi tốn không biết bao nhiêu công sức để bồi dưỡng nó. Tôi cho nó môi trường học tập tốt nhất, một cuộc sống hàng ngày ưu việt nhất, chính là để cho nó có thể thi đậu vào một trường đại học tốt, mai sau tìm được công việc tốt! Tôi đã nói cô không hiểu được hoàn

cảnh gia đình của tôi, con tôi khác với những đứa trẻ khác, nó bắt buộc phải học cho thật đàng hoàng!"

Ông nói đến đỏ au cả cổ, Kiều Dĩ Sa không dám nói gì nữa.

Hồng Diêm Đức thở phì phò, trầm giọng nói: "Được rồi! Đề tài này để nó yên ở đây đi, cô không cần nói gì thêm nữa!"

Kiều Dĩ Sa khẽ đáp: "Được."

Cô xách bao nylon ra đến cửa, thay giày, đứng thẳng lên, tay đã đặt trên nắm cửa.....Một khắc đó, cũng không biết kích động gì thôi thúc, cô chợt ngoái đầu, gọi giật Hồng Diêm Đức đang đi lên lầu.

"Chú Hồng."

Hồng Diêm Đức dừng lại giữa cầu thang, ngoái đầu.

Kiều Dĩ Sa nói: "Tôi biết chú rất quan tâm đến cậu ấy, nhưng thật ra chú thật sự không cần phải lo lắng như thế. Thế giới của chúng tôi không bế tắc như những gì chú nghĩ."

Vì Hồng Diêm Đức chưa hiểu ra ý của cô, nên ông nhíu chặt mày: "Cô nói sao cơ?"

Kiều Dĩ Sa: "Với cả xưa nay tôi chưa từng bao giờ nghe nói có bất cứ một người sói nào sẽ vì một môi trường sinh hoạt ưu việt mà cam tâm bị con người trói buộc."

"Người sói.....?" Hồng Diêm Đức lăm bắm hai chữ đó, nhớ ra gì đấy, hai mắt chợt mở trừng lên nhìn cô bằng ánh mắt khó tin, "Sao cô biết được? Rốt cuộc cô là ai?"

Kiều Dĩ Sa giờ tay ra sau ót, dứt khoát làm bình nứt không sợ vỡ, giặt tóc giả và kính xuống, thả qua một bên. Lúc cô nhìn ông trở lại, cả người như vừa lột đi một lớp bảo hộ, trút bỏ hết thấy mọi sự què mùa và già nua, khí chất bỗng trở nên âm u và xa vắng.

Cô đứng ở huyền quan ngẩng đầu lên, môi rất mỏng, ánh mắt rất sâu, quanh người tỏa ra một bầu khí màu đen rất khó tả.

Hồng Diêm Đức bị thất kinh, thụt lùi hai bước, suýt nữa vấp ngã.

Kiều Dĩ Sa mở hai tay: "Đừng lo, tôi là bạn của Hồng Hựu Sâm."

Hồng Hựu Sâm vừa đến trước cửa nhà, chuẩn bị bấm chuông, trùng hợp nghe thấy câu này, thoáng dừng bước.

hết chương 17

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 18

Hồng Hựu Sâm lấy sách từ trường trở về, cặp đeo trên vai. Cậu thính tai, nghe được lời Kiều Dĩ Sa nói cách lớp cửa: "Ngoại của tôi bảo tôi dùng tấm lòng mà đối đãi với người khác, tôi cho chú thấy sự thật, cho chú nghe toàn những lời chân thật. Chú không hiểu người sói, không phải là Hồng Hựu Sâm không cố gắng, mà là, với đầu óc của cậu ấy thì vô dụng."

Hồng Hựu Sâm: "....."

Thoáng ngừng hai giây, có lẽ cảm thấy dùng cụm từ "đầu óc vô dụng" hơi quá đáng, Kiều Dĩ Sa giải thích lại: "Ồ, không phải có nghĩa là cậu ấy ngốc, mà là cậu ấy không có cùng tư duy như nhân loại. Cậu ấy cũng có sở trường của mình, chẳng hạn như trời sinh cậu ấy có khả năng nhận định phương hướng, có thể phân biệt thức ăn nào ăn được, biết tìm được thảo, cũng có thể săn bắt. Nếu chú quăng cậu ấy vào thâm sơn cùng cốc thì chắc chắn cậu ấy sẽ có thể sống rất tốt."

Giọng Hồng Diêm Đức lạnh như băng: "Cớ gì mà tôi muốn quăng con tôi vào chốn thâm sơn cùng cốc."

Kiều Dĩ Sa: "....."

Ờ hình như tìm không ra lý do nào nghe xuôi cả.....

Kiều Dĩ Sa tiếp tục ra sức vớt điểm cho Hồng Hựu Sâm: "Thật ra cậu ấy đã giỏi lắm rồi, có thể tự mình thi lên đại học, tuyệt đối thuộc loại xuất chúng trong tộc người sói."

Hồng Diêm Đức đứng trên cầu thang mặt vẫn lạnh như tiền.

Kiều Dĩ Sa: "Có lẽ chú chưa tiếp xúc với dị nhân nào khác, nhưng số lượng của chúng tôi không hề ít, mỗi tộc đều có sở trường của riêng mình. Chú đã xem thế giới động vật chưa, khả năng sinh tồn của loài sói rất mạnh."

Hồng Diêm Đức im lặng, cẩn thận suy nghĩ về những lời cô nói.

Kiều Dĩ Sa thử thương lượng: "Hay là gác cái kế hoạch "học lại" kia qua một bên đi, thật tình là chú không cần phải lo lắng mai này cậu ấy không có cách để kiếm sống." Cô thoáng ngừng, rồi trong đầu chợt loé sáng kiến, "Chú xem tướng tá cậu ấy thế kia, đi chụp hình quảng cáo đồ lót cũng đủ hốt bộn tiền."

Hồng Diêm Đức cuối cùng tỉnh hẳn.

"Bậy! Cô đi được rồi."

Kiều Dĩ Sa im lặng hai giây rồi nói: "Chắc đi rồi là bị đuổi luôn, để tôi nói thêm vài câu chót đi vậy." Cô đứng ở huyền quan nhìn lên Hồng Diêm Đức, "Động vật khác với con người, không nhiều mưu mô, nếu như cậu ấy cam tâm tình nguyện ở lại bên chú, chỉ có một lý do duy nhất, đó chính là cậu ấy thương chú rất rất nhiều."

Quai hàm của Hồng Diêm Đức bạnh căng, môi mím chặt.

Ngoài cửa, Hồng Hựu Sâm lặng lẽ đứng yên, ánh mắt của cậu như đang rơi trên cánh cửa, lại tựa như xuyên qua cánh cửa, trông

thấy tất cả mọi thứ trong căn phòng.

Kiều Dĩ Sa: "Còn về chủng tộc người sói thì chú chỉ cần biết một điều thôi là đủ. Họ là một chủng tộc được thiên nhiên chúc lành." Nói đoạn cô vươn một bàn tay về phía Hồng Diêm Đức, giọng dịu hơn, "Và chú, người được cậu ấy chọn, cũng vậy."

"Câu cuối cùng." Cô khẽ nói, "Chúc chú năm mới vui vẻ."

Bàn tay đang giơ ra của cô khẽ búng ngón tay, một cơn gió mát lành cuốn qua căn phòng, giữa không trung chậm rãi hiện ra những hạt châu li ti óng ánh như bông tuyết không ngừng bay lan toả. Chúng bay đến đâu thì tường phòng xuất hiện những dây leo màu xanh đậm với những đoá hoa đủ màu sắc nở xen kẽ, dây tóc tiên mảnh mai như tơ quấn dọc theo thành vịn của cầu thang, làm cho Hồng Diêm Đức giật mình lùi ra sau mấy bước. Mỗi nơi trong căn nhà vốn trống trải nhanh chóng được trang hoàng, đều là những vật từ thiên nhiên: cây lá, cỏ hoa, và đủ loại trái cây lớn nhỏ, toả mùi hương thơm mát ngọt ngào ngất ngây lòng người. Ánh sáng óng ánh trong căn phòng trông như những tinh linh huyền ảo, bao bọc nguyên căn phòng đã được trang trí khéo léo, rung rinh nháy múa, đẹp khôn tả.

Hồng Diêm Đức nhìn quanh mà lưỡii cứng đờ trong miệng, không thốt nên lời. Kiều Dĩ Sa hơi cúi chào ông, mỉm cười nói: "Qua Tết thì sẽ biến mất, chào chú."

Gió đêm hiu hiu, Hồng Hựu Sâm đứng tại chỗ bắt lấy khung cửa, khéo léo bám được cánh cửa sổ trên lầu, nhún chân mạnh một cái, phóng thẳng lên nóc nhà. Cậu đứng trên mái nhà dốc cao, in một bóng hình lơ lửng giữa trời đêm. Vạt áo và tóc trước trán của cậu khẽ lay động, cậu nhìn theo bóng người màu đen nhỏ bé ấy đi từ

trong nhà ra, rồi men theo con đường thẳng tắp dưới trời đêm, đi mãi.

Sao sáng rực rỡ, nhưng mắt cậu còn sáng hơn. Hoa toả hương thơm lạ, gió đêm tấu khúc, trời khuya rung động, tất cả trong thiên nhiên đang làm nôi đưa cậu. Cậu đứng đó rất lâu, mãi đến khi bóng dáng của Kiều Dĩ Sa đã hoàn toàn xa khuất, rồi cậu nhảy xuống đất, bước vào nhà.

Thoạt nhìn không thấy Hồng Diêm Đức đâu, cậu đoán là ông đã vào căn phòng trên lầu.

Cậu đứng giữa phòng khách, quay nhìn những trang trí hết sức khoa trương. Những đốm sáng li ti bao quanh lấy cậu, khoé miệng của cậu bất giác nhếch lên. Cậu đến bên chỗ treo áo khoác, nơi ấy có dây nho đang quấn quanh, cậu hái một trái nho bỏ vào miệng. Vị ngọt không sao tả xiết.....

Cậu cất cặp vào phòng, sau đó lặng lẽ đến trước cửa phòng của anh mình. Cậu nhìn vào xuyên qua khe cửa bé xíu, Hồng Diêm Đức không mở đèn, ông ngồi trước bàn, mặt đối diện với chậu cây nhỏ nọ, bóng lưng gầy yếu già nua. Ánh trăng cắt thẳng một đường, chiếu sáng cơ thể của Hồng Hựu Sâm. Trong mắt cậu sáng rực một màu trong veo và lạnh lẽo. Cậu đứng đấy một lúc, cuối cùng cũng không quấy rầy Hồng Diêm Đức, lại quay trở về phòng mình.

Cậu ngồi ở ghế một lúc lâu, không biết nên làm gì, cảm di động lên, định gửi tin nhắn mấy lần nhưng lại không biết nên nói gì. Càng ngồi càng cảm thấy người nóng nực bứt rứt. Cuối cùng cậu gãi gãi cổ, quăng di động lên bàn, quyết định đi tắm.

Nước lạnh rót trên mặt cậu, cậu vuốt mạnh, hai tay chống hai bên bồn rửa mặt. Mái tóc ướt nhỏ nước tũng tũng. Cậu nhìn người trong gương: vẻ mặt rất lạnh nhạt, mặt dài và hóp, ít thịt trên khuôn mặt cho nên lúc ở chỗ tối hai bên thái dương và phía dưới gò má sẽ biến thành một vùng màu đen bằng phẳng, khiến cho đường nét của khuôn mặt nhìn cứng.....

Cậu cúi đầu, thuận tay hất hất tóc, cởi quần áo.

Nước từ hoa sen rào rào đổ trên tấm lưng rộng của cậu. Đầu cậu hơi trống rỗng, sau đó bắt đầu nghĩ về thi cử, rồi nghĩ đến Hồng Diêm Đức, nghĩ đến những chuyện linh tinh lang tang bao năm qua. Nhưng nghĩ chưa được một lúc thì trong đầu cậu lại hiện lên bóng lưng màu đen sau cuối của Kiều Dĩ Sa.

Đêm đang lạnh, bóng lưng cũng lạnh, nước cũng lạnh, nhưng cậu chỉ cần nghĩ đến hình ảnh ấy, thì cả người nóng ran hết cả lên. Thậm chí có một khắc cậu còn tưởng tượng nếu như cô thính nhạy hơn nữa, giữa đường dừng bước, cậu đứng trên cao chót vót nhìn xuống đối diện với cô, khi đó cảm giác sẽ như thế nào. Ý nghĩ ấy khiến cho hơi thở của cậu nặng nề hơn, tim đập thình thình, càng lúc đập càng mạnh, mỗi một nhịp tựa như đập vào đến tận linh hồn. Tay của cậu đặt hai bên hông, hít thở sâu, để mặc cho nước lạnh xối xuống người. Vẫn không sao dập tắt được ngọn lửa bứt rứt trong lòng.

Cậu bắt lực thở dài một tiếng, bàn tay to lớn chà mạnh mặt, trong buồng tắm không mở đèn, cậu nhắm mắt chìm mình trong bóng tối, tắm nước lạnh một hồi lâu, chợt cảm thấy có gì đó kỳ kỳ.....

Cậu mở mắt, qua màn nước mờ lung đang xối xuống, cậu trông thấy nơi lồng ngực của mình đang lơ mờ toả ánh sáng màu

xanh lam âm u, thuận theo mỗi một nhịp tim, những ánh sáng như hạt châu li ti lan toả khắp các mạch máu trên người như vết nước chảy.

Cậu chưa thấy chuyện này xảy ra bao giờ, lắm lắm: "Gì thế này....."

Nhưng cậu vẫn luôn tự mò mẫm mà lớn lên với cơ thể của mình, không có vấn đề gì với nó, cũng không quan tâm lắm. Cậu bóp đầu gọi đầu ra, nhanh chóng gọi đầu rồi xả sạch sẽ xong, phát hiện ánh sáng kia vẫn chưa biến mất. Cậu trừng mắt với lồng ngực của mình, bực bội nói: "Đừng sáng nữa!"

Tiềm thức của cậu áp chế nó, thế là quả nhiên không còn toả sáng gì nữa.

.....

Mà ngay lúc ban nãy khi tim của Hồng Hựu Sâm chớp sáng, trên tầng thượng của bệnh viện Khang Khả, trong văn phòng của giám đốc bệnh viện nay đã bị Văn Bạch Thiên chiếm cứ, có một người đàn ông đang nằm nghỉ ngơi trên ghế xô pha đột nhiên bật dậy.

Từ khi căn phòng này bị Văn Bạch Thiên chiếm đóng thì cơ bản suốt ngày nằm ở trạng thái cửa đóng then cài, hiện giờ bên trong đã bệ bộn đủ loại đạo cụ bùa phép, nòi niêu chai lọ chất khắp nơi. Người đàn ông nọ nhảy dựng lên, vóc dáng của gã thấp lùn và chắc nịch, đầu cũng tròn vo, để ria mép, nhìn như một quả bóng. Gã lạch bạch chạy đến một cái gương nước đặt dưới sàn, nhìn sòng nước lẫn tẩn trong đó một lúc, hí hửng ngoái đầu nói với mấy con dơi đang đậu ngược lưng lẳng trong phòng: "Đã có động tĩnh! Mau mau mau! Gọi họ tới đây!"

Dơi bay ra khỏi cửa sổ, thoát chốc đã có Tu, La Tân, và Văn Bạc Thiên đang ngáp tịt tập trong văn phòng.

La Tân nhìn Văn Bạc Thiên, hỏi: "Sao hấn có mặt ở đây?"

Văn Bạc Thiên nín ngáp, liếc La Tân một cái: "Anh tưởng tôi muốn tới hả, tôi đang còn ngủ cơ, cái con dơi kia nó đập thẳng lên mặt tôi!" Nói xong đánh giá La Tân từ đầu đến chân, nhìn cách họ ăn mặc và thanh kiếm katana màu đen giắt bên hông, bữu môi nói: "Hai ông làm gì mà ăn mặc như người thời cổ đại vậy?"

La Tân im lặng.

"Họ là người thời cổ đại." Tu lạnh lùng đáp, "Cậu nói chuyện ý tứ một chút."

Tu quay qua nhìn người đàn ông cục mịch kia: "Bì Hàn."

Bì Hàn đang chăm chú nghiên cứu đường gợn trên mặt gương nước, trầm ngâm: "Vừa mới nãy, chớp một cái, bị bắt được."

Tu đến gần, ông ta không hiểu cách xem thiết bị ma thuật của tộc phù thủy, hỏi thẳng: "Xác định được vị trí không?"

Bì Hàn lắc đầu: "Đâu có dễ dàng như vậy, chỉ có thể khẳng định ước tính hồi trước không sai, hấn ở ngay trong thành phố này, người của các ông đã tới hết chưa? Giăng lưới để tìm đi."

Văn Bạc Thiên tò mò chạy tới hỏi: "Muốn bắt gì đấy? Thành này là địa bàn của tôi, tôi rành lắm, mấy ông muốn tìm gì?"

Không ai thèm để ý đến hấn, Bì Hàn nói với Tu: "Các ông tranh thủ nhanh nhanh lên, phản ứng lần này của hấn rất rõ ràng, chắc

chấn bộ lạc người sói sẽ có động tĩnh."

Tu nói: "Biết rồi."

Văn Bạch Thiên vẫn đứng bên cạnh be be: "Người sói gì? Các người muốn tìm sói hả? Tôi dẫn tới sở thú."

Tu nhìn La Tân: "Anh cho nó im bớt đi được không?"

La Tân không hề nhúc nhích, chỉ có một cánh tay thoát cái vượn đến bên cạnh với tốc độ mắt không kịp thấy, ngón cái và ngón giữa thẳng tắp điểm rất nhẹ ngay giữa huyết thủy đột và huyết nhân nghênh trên cổ của Văn Bạch Thiên. Cậu Út Văn còn chưa thấy được động tác của anh ta thì đã cảm thấy nơi cổ như bị kim đâm, lúc mở miệng ra đã không nói được nữa. Hắn ôm cổ khiếp sợ nhìn La Tân. La Tân mặt không đổi sắc, giữ nguyên nụ cười mỉm.

"Đừng sợ, chỉ một chốc sẽ hết."

.....

Kiều Dĩ Sa về đến nhà, lúc đang thay đồ chợt bừng tỉnh—Cô tạo sóng gió này xong hình như mất việc luôn rồi.

Vậy sau này ban đêm không đi đó được nữa.....

Cô nhìn vào bếp, xoong nồi dùng nấu thuốc mới đây còn chưa kịp cọ, chất đầy trong bồn, trên bệ thì đủ loại nguyên liệu. Cô nhìn mãi một hồi, bất giác thở dài.

Di động đổ chuông, cô móc ra xem, là Hồng Hựu Sâm. Cô đoán cậu đã về đến nhà, hơn nữa đã được xem "kiệt tác" trong nhà. Cô nhận cuộc gọi, câu đầu tiên là xin lỗi.

"Tôi không nhìn được," cô thành thật nói, "Tôi đã để lộ thân phận với cha cậu."

Hồng Hựu Sâm nói: "Tôi đã thấy."

Kiều Dĩ Sa: "Cha cậu.....có nói gì không?"

Hồng Hựu Sâm: "Ông ấy vẫn ngồi trong phòng của anh tôi, chưa ra."

Kiều Dĩ Sa: "Vậy hả....."

Hai bên im lặng một lúc, Kiều Dĩ Sa nằm xuống giường.

Cô nhìn trần nhà, nói: "Bây giờ vừa khéo tôi được nghỉ." Cô ngăn người ra nhẩm tính, hình như đã sắp tròn một tháng cô dạy kèm cho cậu. Thời gian trôi nhanh thật.

"Nghỉ lễ cô định làm gì?" Cậu khẽ hỏi.

Kiều Dĩ Sa nhàm chán hít một hơi, lẩm bẩm: "Về Bly làm việc? Kỳ thực đi chơi một chuyến cũng không tệ....."

Cậu hỏi: "Đi đâu chơi?"

Kiều Dĩ Sa đáp: "Đâu biết đâu....." Cô xì một tiếng, "Nghĩ lại thì hình như bao năm qua toàn theo Liễu Hà làm việc trong quán, chả đi đâu chơi cả."

Lại im lặng hồi lâu, cậu khẽ đề nghị: "Sau khi thi đại học xong có muốn cùng đi chơi không?"

Có đôi lúc phản ứng theo bản năng của con người sẽ nhanh hơn suy nghĩ, Kiều Dĩ Sa vừa nghe Hồng Hựu Sâm nói câu này xong,

cảm giác đầu tiên là cơ phía sau tai hơi co rút.

Cô ngồi dậy, hơi dăm chiêu: "Cậu muốn đi đâu?"

Hồng Hựu Sâm đáp: "Không quan trọng, đâu cũng được."

Ánh mắt của Kiều Dĩ Sa đảo quanh, nghĩ ngợi xem đi đâu thì mới mẻ hơn một chút. ".....Đi Châu Phi xem voi?"

Cậu đáp: "Được."

Kiều Dĩ Sa lại đổi ý: "Thôi, thi đại học kết thúc giữa hè, Châu Phi nóng chết bỏ, vậy đi Úc xem chuột túi đi."

Cậu đáp: "Được."

Kiều Dĩ Sa: "Mà hình như chuột túi cũng chả có gì hay ho để xem, hay là đi Bắc Cực xem gấu đi."

Cậu vẫn đáp: "Được."

Kiều Dĩ Sa đứng dậy, đến bên cửa sổ, thong thả tì lên bậc cửa sổ. Cô ở trên tầng cao, đẩy cánh cửa sổ mở ra, gió lạnh ùa vào. Nơi đây tầm nhìn thoáng, trăng đã lên cao bên lưng trời, đèn đuốc muôn nhà như sao sa.

"Có vẻ cũng chẳng thú vị gì....." Ngón tay mảnh mai của cô miết miết khung cửa sổ, vuốt ra một lớp bụi mỏng, đầu ngón tay phẩy nhẹ vào nhau, bụi như cát óng vàng, xuôi theo đầu ngón trở, rơi xuống nhân gian.

Cô khẽ nói: "Hay là chúng ta vào trong núi tìm sói chơi đi."

Mãi lâu cậu không phản ứng. Cô không biết khi cậu nghe lời cô nói, liệu có mang cùng một cảm giác như cô lúc ban nãy không.

Hồng Hựu Sâm đứng giữa căn phòng, trên cổ vắt chiếc khăn bông, đầu tóc vẫn chưa lau khô.

Cậu siết chặt di động trong tay, hàm dưới hơi nhúc nhích, im lặng rất lâu sau mới trả lời: "Được."

hết chương 18

tác giả có lời muốn nói: hôm qua đi uống rượu, không viết. dạo gần đây hơi bận, thêm vào đó truyện này không còn phần nào viết sẵn chưa đăng nữa, thành thử "ra chương mới mỗi ngày" không kham nổi rồi..... nhưng bảo đảm sẽ không drop truyện này.

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 19

Dưới nhà, thím giúp việc đã về, nhìn thấy căn phòng thay đổi một cách hoành tráng, không khỏi xúc động reo lên.

Hồng Diêm Đức bước xuống cầu thang, thím giúp việc nói: "Chú Hồng! Đây là chuyện gì vậy hả chú!"

Hồng Diêm Đức mặt không biểu cảm: "Không có gì."

Nhưng ông vốn không điều khiển nổi tâm trạng của thím giúp việc, thím ấy trợn mắt há mồm đi qua đi lại không ngừng nói: "Làm sao mà ra được như thế này chứ, tôi mới chỉ đi có một chút thôi mà!"

Hồng Diêm Đức nói: "Đừng làm nhặng lên."

Ông quét mắt nhìn ra giày xếp ở cửa, bước tới gõ cửa phòng của Hồng Hựu Sâm.

"Về rồi à?"

Hồng Hựu Sâm đáp: "Con về rồi, mới tắm xong."

Hồng Diêm Đức: "Thu dọn rồi xuống ăn cơm thôi."

Hồng Hựu Sâm: "Dạ."

Cậu nhắc di động lên lại, nói với Kiều Dĩ Sa: "Tôi phải đi ăn đây."

"Đi đi." Lúc cậu sắp sửa cúp máy, Kiều Dĩ Sa chợt nói, "À này, nếu cha cậu nổi giận thì cậu nhớ nói vài lời giúp tôi....."

Cậu đáp: "Yên tâm, không sao cả."

Cúp máy xong, Hồng Hựu Sâm thay đồ rồi xuống lầu.

Thím giúp việc đang nhanh nhẹn chuẩn bị bữa tối trong nhà bếp. Hồng Diêm Đức ngồi trong phòng khách, ông bưng ly trà, chưa uống, nhìn những dây leo quấn xung quanh bàn trà, thò tay chạm nhẹ vào nó.

Cảm giác vô cùng chân thật.....

Giữa không trung có một đốm sáng bay đến gần, lượn qua lượn lại trước mặt ông, Hồng Diêm Đức thận trọng quan sát nó.

Hồng Hựu Sâm bước tới, nhẹ nhàng phát tay, đốm sáng bay ra xa.

Hồng Diêm Đức chau mày: "Thứ gì thế?"

Hồng Hựu Sâm đáp: "Tinh linh."

Hồng Diêm Đức càng chau mày nhiều hơn: ".....Tinh linh?"

Hồng Hựu Sâm nhìn những cành lá đang quấn quanh bàn trà, khẽ nói: "Những vật này là được dùng phép chiêu hoán, mượn từ tinh linh, chúng đang canh giữ những vật ấy."

Hồng Diêm Đức ngồi một lúc, tay vẫn bưng ly trà chưa uống ngụm nào, trông như chưa hoàn toàn hoàn hồn sau một màn kinh tâm động phách tối hôm nay. Hồng Hựu Sâm ngoan ngoãn đứng trước mặt ông.

Một lúc lâu sau, Hồng Diêm Đức hỏi: "Con biết làm cái này không?"

Hồng Hựu Sâm không hiểu: "Sao cơ?"

Hồng Diêm Đức ra ý với những thứ xung quanh: "Biết những thứ này này, con biết không?"

Hồng Hựu Sâm lắc đầu: "Con không biết."

Hồng Diêm Đức đặt ly trà xuống bàn, nói: "Những thứ mà thuộc giống loài của con, con cũng không biết?"

Hồng Hựu Sâm giải thích: "Con với cô ấy không cùng một chủng tộc, con là người sói, cô ấy thuộc Vu tộc."

Hồng Diêm Đức: "Vu Tộc?"

Hồng Hựu Sâm hơi khựng lại, rồi nói: "Là kiểu pháp sư, phù thủy, thầy bùa.....hoặc như....." Cậu gãi gãi đầu, "Con cũng không rõ lắm, hình như mỗi một nơi gọi bằng một tên khác nhau. Họ là những người có thể dùng pháp thuật."

Hồng Diêm Đức suy nghĩ một chút: "Còn có loại người đó à?" Ông lại hỏi cậu, "Con làm cách nào mà quen với cô ta?"

Cậu không dám nói thật đầu đuôi câu chuyện, cúi gằm mặt, bắt đầu giả chết.

Hồng Diêm Đức trầm sắc mặt, chuẩn bị rầy la, thím giúp việc bước ra từ trong bếp nói: "Cơm làm xong rồi, ăn thôi." Thím ấy nấu bữa cơm này vô cùng phấn khởi, lúc bày chén bát ra bàn vẫn không ngừng nói: "Tay chân hai cha con nhanh thật đấy, làm sao mà bày

được thế, tôi chỉ mới đi có một chút thôi, thật là y như ảo thuật ấy!"
Thím ấy chỉ vào đốm sáng đang bay lơ lửng giữa không trung, "Đây là gì thế, đom đóm à?"

Không ai trả lời thím.

Thím giúp việc cũng đã quen với tính cách của hai cha con, dọn cơm ra xong đi mất.

Bình thường Hồng Diêm Đức rất nghiêm, xưa nay toàn là giờ ăn không nói giờ ngủ không ồn, nhưng lần này quá nhiều nghi vấn, đợi thím giúp việc rời đi ông liền hỏi Hồng Hựu Sâm: "Rốt cuộc là chuyện gì?"

Hồng Hựu Sâm không biết bắt đầu từ đâu, thế là Hồng Diêm Đức đổi thành một câu hỏi cụ thể hơn: "Cô ta dùng cách nào để nâng thành tích của con?"

Hồng Hựu Sâm thành thật đáp: "Cô ấy nấu thuốc."

Hồng Diêm Đức: "Trị gì?"

Hồng Hựu Sâm: "Dạ bổ não."

Hồng Diêm Đức nghiêm nghị im lặng một lúc, rồi nói: "Cho nên ngay từ ban đầu, những chứng từ cô ta mang tới đều là để gạt người?"

Đũa của Hồng Hựu Sâm chững lại, Hồng Diêm Đức hỏi: "Sau đó con hợp tác cùng với cô ta để gạt cha?"

Vừa nghe giọng điệu đó, Hồng Hựu Sâm liền có cảm giác không lành, cậu từ từ hạ đũa đang gấp thít xuống, bắt đầu bộ dạng chuẩn

bị nghe rầy la.

Nhưng có một số lời cậu vẫn muốn nói cho rõ.

"Cô ấy không có ác ý, cô ấy chỉ muốn giúp con."

Hồng Diêm Đức nhớ đến những lời Kiều Dĩ Sa nói lúc nãy, hỏi:
"Cô ta là bạn của con?"

Hồng Hựu Sâm ngẫm nghĩ, đáp: "Dạ."

Hồng Diêm Đức lại im lặng một lúc, nói: "Ăn cơm đi đã."

Gần Tết, thức ăn thím giúp việc nấu cũng cầu kỳ hơn, trên bàn đầy món ngon, phần lớn là các món mặn, chỉ có một đĩa rau xào, Hồng Hựu Sâm không hề đụng đến. Cậu ăn nhiều, ăn nhanh như cuốn lá, chưa đến vài phút đã xơi hết nguyên một đĩa thịt lớn. Hồng Diêm Đức nói: "Con ăn chậm một chút." Hồng Hựu Sâm giảm tốc độ ăn. Hồng Diêm Đức gõ gõ vào đĩa rau: "Ăn rau." Hồng Hựu Sâm bị ép phải gấp hai cọng cải thìa.

Hồng Diêm Đức ăn rất ít, nguyên bữa cơm toàn ngồi nhìn Hồng Hựu Sâm. Hồng Hựu Sâm từ nhỏ đã thích ăn thịt, mỗi lần ăn rau toàn là do bị bắt ăn. Ông vẫn luôn lo lắng dinh dưỡng của cậu không cân bằng, nhưng bây giờ vóc dáng của Hồng Hựu Sâm đã nổi trội hơn so với những trẻ đồng trang lứa.

Hồng Diêm Đức nhớ bộ dạng của cậu năm 7 tuổi, khi ấy cậu rất gầy, thức ăn trong trại mồ côi rất nghèo nàn, không đáp ứng được nhu cầu của cơ thể cậu, thậm chí trông cậu còn gầy gò hơn cả những đứa trẻ cùng lứa tuổi. Ông cũng nhớ cậu đã dùng tấm thân gầy gò ấy của mình đỡ ngay phía dưới cơ thể của ông vào lúc nguy nan nhất, cứu ông một mạng. Lời của cô gái kia lại vang lên bên tai

ông—Họ là một chủng tộc được thiên nhiên chúc lành, và ông, người được cậu ấy chọn, cũng vậy.

Hồng Diêm Đức không ăn được thêm miếng cơm nào nữa, buông bát đĩa, khẽ gọi: "A Sâm....."

Hồng Hựu Sâm ngừng tay, ngược mắt: "Dạ?"

Hồng Diêm Đức chậm rãi nói: "Chuyện đại học của con, con có chuyên ngành nào muốn học không?"

Câu hỏi này làm Hồng Hựu Sâm sửng sờ.

".....Chuyên ngành nào muốn học?"

"Tức là có bộ môn nào con thấy có hứng thú không."

"Con học gì cũng đều được."

"Thì thế nào cũng phải có một hai thứ gì đó bản thân con thích đúng không?" Hồng Diêm Đức nghiêm nghị nói, "Con nghĩ cho thật kỹ xem." Ngưng một chút, ông trầm giọng xuống, khẽ nói, "Có thể là trước đây cha đã quá khắt khe đối với con, chưa từng chịu khó suy nghĩ về vấn đề thân phận của con, luôn áp đặt yêu cầu của mình lên con. Con cũng có thể nói ra suy nghĩ của mình."

"Suy nghĩ gì ạ?"

"Về việc thi đại học, dù sao những việc này cũng là đại sự liên quan đến lúc trưởng thành của con, không thể để cha hoàn toàn quyết định."

Hồng Hựu Sâm ngẩn ra hết 10 giây.

Suy nghĩ của cậu?

Cậu thử thời vận: "VẬY.....KHÔNG THI CÓ ĐƯỢC KHÔNG?"

Một câu nói thổi bay khoảnh khắc ấm áp dịu dàng và tất cả bình tĩnh. Hồng Diễm Đức đập bàn rầm một cái, trợn ngược mắt, quát lên: "Con nghĩ cái gì thế hả!"

Hồng Hựu Sâm bị quát đến căng cứng cơ lưng, lắc đầu: "Dạ không, hoàn toàn không nghĩ gì hết."

*

Trong một căn hộ chung cư cách đó mười mấy kilomet, Kiều Dĩ Sa quét dọn nhà suốt một buổi tối, coi như tạm dọn dẹp xong được đồng đồ bừa bộn. Cô tắm rửa, khoan khoái nằm bò ra giường. Liễu Hà gọi điện thoại đến, kêu cô tới quán phụ một tay, nói là trong quán đang chuẩn bị party mừng năm mới, không đủ nhân lực. Kiều Dĩ Sa mệt sắp chết, không vực nổi tinh thần, dứt khoát cúp thẳng tay.

Chưa đến vài phút sau, di động lại rung lên, cô tưởng là Liễu Hà, bực mình bắt máy: "Đã nói không đi rồi, phiền quá đi!" Sau đó cô nghe một giọng nói chậm rãi ngang ngang rất quen thuộc: "Đi đâu?"

Kiều Dĩ Sa giật mình: "Cậu hả."

Hồng Hựu Sâm: "Cô tưởng là ai?"

Kiều Dĩ Sa: "Không có gì, cậu ăn tối xong rồi à?"

Hồng Hựu Sâm: "Mới ăn xong."

Kiều Dĩ Sa: "Cha cậu không nổi giận chứ hả?"

Hồng Hựu Sâm: "Không, cha nói sau Tết tiếp tục để cô dạy kèm."

Kiều Dĩ Sa sững sốt, ngồi bật ngay dậy.

"Tiếp tục dạy kèm? Tôi kèm gì chứ?"

"Không biết, cha tôi nói nếu đã nâng được thành tích, vậy thì tức là có hiệu quả, để cô tiếp tục tới."

"....."

Không phải cha để mà còn hơn cả cha để, cái này đúng là vì thành tích mà làm liều.

"Cha tôi nói sẽ tăng lương cho cô."

"Nói với cha cậu tôi nhất định sẽ tới." Cô nằm xuống giường lại, khoan khoái làm động tác co giãn cho cái cổ đang mỏi, thuận miệng hỏi: "Cậu đang làm gì thế?"

Cậu đáp: "Nằm."

Cô nói: "Trùng hợp ghê, tôi cũng vậy."

Một màn đối thoại vô cùng khô khan.

Đêm quá yên tĩnh, Kiều Dĩ Sa ngửa đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ. Đêm nay trời rất đẹp, ánh trăng toả sáng nguyên một bầu trời thành một màu xanh biêng biếc như mực nước.

Kiều Dĩ Sa ngẩn người, lẩm bẩm: "Cậu định đón giao thừa như thế nào?"

Cậu đáp: "Như bình thường thôi."

Kiều Dĩ Sa hỏi: "Có đón năm mới không?"

Hồng Hựu Sâm: "Có, thức đến 12 giờ, sau đó cha tôi đi ngủ."

Kiều Dĩ Sa suy tư một chút, sau đó một ý định nảy sinh. "Quán của chúng tôi có party đón năm mới, muốn tới không?" Cô cười khúc khích, khẽ nói, "Đợi cha cậu ngủ rồi lên chuồn đi."

Cậu không trả lời ngay, Kiều Dĩ Sa dụ: "Tới chơi chút xíu thôi ấy mà, còn không chán chết, Tết nhất gì mà giờ đó đã đi ngủ sớm."

Hồng Hựu Sâm im lặng hai giây, đáp: "Được."

...

Thế nên, hứng thú đối với party mừng năm mới ở Bly của Kiều Dĩ Sa lại được nhen nhóm.

Hôm sau còn rõ sớm cô đã chạy tới quán. Năm nay không có cô giám sát, Liễu Hà chơi cho nguyên một cái quán xanh xanh đỏ đỏ, tím tím hồng hồng, rồi giữa mỗi một đơn thức uống trên mỗi một chiếc bàn còn được cắm một bông cúc vàng, tất cả mọi màu sắc kết hợp lại với nhau nhìn hoa cả mắt, song lại trông hơi có vẻ hài hoà một cách kỳ lạ.

Kiều Dĩ Sa bị thất kinh bởi gu thẩm mỹ của Liễu Hà, dạo quanh một vòng rồi không có ý định thay đổi gì nữa. Cô kiểm tra đơn thức uống, rồi lại kiểm tra nhà kho một lượt, dặn đầu bếp tăng số lượng thịt lên thêm 20% nữa.

Dù cho Liễu Hà trang trí Bly tởm đến cỡ nào thì vào mỗi giao thừa, quán vẫn đông nghẹt như thường. Liễu Hà làm ăn có cách rất riêng của mình, mấy quán khác đến giao thừa thì mặc sức chém đủ

kiểu, riêng chỗ của bọn họ thì đúng dịp Tết sẽ giảm giá tất các thức uống, gần như là cho không, thu nhập của hai tháng đều dùng sạch để cho anh chơi.

Đêm giao thừa đã tới.

Đêm ấy Kiều Dĩ Sa sửa soạn rất kỹ, chap choạng tối ra khỏi nhà, tới quán lúc 7 giờ, trước cửa quán đã chen chúc đầy người. Cô đi vòng ra cửa sau, len qua đám đông, A Cát nhìn thấy cô mắt sáng rỡ.

"Chị chị, hôm nay nhìn ngon nha!"

Kiều Dĩ Sa bị chen lấn mất hết cả hứng, cau mày ngồi xuống ghé ở quầy bar, móc gương ra kiểm tra đầu tóc.

A Cát nói: "Nhưng mà sao Tết nhất chị vẫn mặc đen thôi, không được hên cho lắm thì phải."

Kiều Dĩ Sa mất kiên nhẫn đóng búp gương lại, "Im, rượu!"

Xung quanh quá ồn, nói toàn phải hét.

Đêm nay đúng là cô cố ý sửa soạn, mặc một chiếc áo dạ hội màu đen chiết eo, rồi còn đeo dây chuỗi với những hạt châu be bé nhẵn nhụi trơn bóng bằng kim loại. Cô mang găng tay dài đến khuỷu tay màu đen, cánh tay thon dài và trơn láng. Tóc cũng đã bỏ ra nhiều thời gian để sửa soạn, hai bên uốn dợn sóng ôm lấy khuôn mặt. Cô hiếm hoi lắm mới trang điểm đậm một lần, mặc đồ đen càng tôn lên màu đỏ của son môi, rất thu hút ánh nhìn.

A Cát pha một ly rượu đặt trước mặt cô, gào lên với cô trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc: "Hôm nay chị đẹp dễ sợ!"

Kiều Dĩ Sa vừa định cầm rượu lên, bị người khác cướp mất, Liễu Hà đang nực đến đỏ mồm hôi, cầm ly rượu uống ừng ực. Vừa quay đầu thì gặp Kiều Dĩ Sa lạnh như băng. Anh đánh giá cô từ trên xuống dưới, quay đầu ra lệnh cho A Cát: "Cho nó một ly Moscov's mule!" Rồi quay qua bật ngón tay cái với cô: "Tăng khí thế!"

Kiều Dĩ Sa chỉ hai người bọn họ: "Hôm nay nếu mà em không làm tóc thì cả hai đều chết hết!"

Liễu Hà khoát vai cô: "Đi! Qua đây chơi!"

Kiều Dĩ Sa hất tay anh ra: "Biến! Éo rảnh!"

Cô đuổi Liễu Hà đi xong ngồi một mình uống rượu, vừa uống vừa nhìn đồng hồ, đợi tới 12 giờ đêm. Liễu Hà kêu cô đi ăn mấy lần cô cũng không đi, giữ dáng ngồi vô cùng thanh lịch và thực nữ. Cô hơi tì người lên quầy bar, thỉnh thoảng liếc di động, gửi tin nhắn, sau đó ngẩn người ngồi nhìn những đôi nam nữ trên sàn nhảy.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Bỗng nhiên trong đầu cô thoáng rung lên, tựa như ai đó gảy một sợi dây đàn trong đấy. Cô từ từ đứng dậy, ngoái đầu nhìn về phía cửa ra vào.....

Đường dây báo động đầu tiên của cô được thiết lập giữa ngã tư nằm phía bên phải của cửa quán Bly. Kiều Dĩ Sa tập trung thần trí, mắt hơi nheo lại. Trong tai của cô nhanh chóng như có một lớp che phủ, cách ly những tiếng ồn ào xung quanh, cô nghe rõ mồn một từng tiếng quạ kêu.

Ly rượu trên tay đặt xuống mặt quầy bar, cô lầm bầm chửi một câu: "Mẹ kiếp, đúng là biết chọn ngày."

A Cát thấy cô đang làm bầm, hỏi: "Chị, chị nói gì thế?"

Kiều Dĩ Sa không đáp, đẩy ly rượu về phía cậu ta, rồi khỏi quầy bar, gạt đám đông đi về phía lầu hai.

Trên lầu hai rất náo nhiệt, Liễu Hà đang chơi xúc xắc với mọi người, lâu lâu lại vang tiếng reo hò. Cô chen tới đứng sau lưng anh, vỗ vai anh, Liễu Hà đang mãi nhìn ván bạc, không rảnh để ý đến cô. Cô giẫm thẳng lên chân anh, cô mang giày cao gót, giẫm làm Liễu Hà suýt phun điếu thuốc ra khỏi mồm. Anh ngoái đầu trừng mắt với cô: "Đừng làm rộn! Nãy gọi thì không tới, không thấy bố đang lo việc nước sao!"

Cô nói: "Đừng chơi nữa."

Liễu Hà cau mày: "Hả?"

Kiều Dĩ Sa cười lạnh một tiếng, nói: "Cậu Út Văn tới rồi."

hết chương 19

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 20

Liều Hà chưa hiểu.

"Mày nói gì?"

Kiều Dĩ Sa khom người, mặt đối mặt với anh, nói rõ từng chữ:
"Em nói, cậu Út Văn tới rồi."

Xung quanh khói thuốc lượn lờ, mắt Liều Hà hơi nheo lại. "Chưa chi đã tới rồi à?" Đám anh em đang chơi xúc xắc ở quanh đó không chờ nổi nữa, hỏi: "Nhanh lên chút, có mở hay không?"

Liều Hà đẩy xúc xắc đi.

"Quý vị chơi đi, tôi còn chút việc."

Kiều Dĩ Sa theo anh chen tới mé của lầu 2, che một mắt, trong bóng tối cô mở ra tầm nhìn của sứ giả.

"Đã đến cửa rồi."

Vừa dứt lời thì ngoài cửa có vài người bước vào. Có thể thấy rằng Văn Bạc Thiên đã chuẩn bị không xoàng cho màn lên sàn ngày hôm nay, dẫu theo ba tên đàn em rất lực lưỡng, đầu tóc cũng chải chuốt ra trò, phong cách ăn mặc không khác trước đây mấy, phô trương đến đau cả mắt. Có điều đêm nay đêm ba mươi, tất cả mọi người đều diện đồ rất phô trương, thành thử trông hấn không quá

nổi trội. Hắn vào đến trong quán thì gỡ kính râm ra, không vội tìm người, đứng ở gần cửa quan sát xung quanh.

Liều Hà và Kiều Dĩ Sa đứng từ người lên lan can của lầu hai, Liều Hà rút thuốc lá ra nhìn xuống dưới lầu, nói: "Mẹ kiếp, sống lại thật may ạ."

Kiều Dĩ Sa: "Anh tưởng trước đây em đùa với anh à? Bây giờ làm sao đây, gọi hắn lên?"

Liều Hà ngậm hờ điếu thuốc, thông thả đáp: "Chưa vội, để xem nó muốn làm gì cái đã."

Tầm nhìn trên lầu 2 bao quát, tất cả những gì xảy ra ở lầu một đều có thể thấy được.

Dưới lầu 1 đã không còn chỗ ngồi, Văn Bạc Thiên mượn khí thế của đám đàn em ung dung nhập toạ. Hắn gọi một nhân viên phục vụ, nói gì đó. Nhân viên phục vụ có vẻ như không hiểu cho lắm, hai người trao đổi một hồi lâu, Kiều Dĩ Sa gọi điện thoại cho A Cát, bảo cậu nhỏ đi chặn nhân viên kia lại. A Cát hỏi cậu nhân viên kia về yêu cầu của Văn Bạc Thiên, báo lại là hắn gọi một phần bò bít-tết với độ chín 4.75/10

Kiều Dĩ Sa: "....."

Liều Hà cười khẩy: "Thằng này nó chết một lần rồi mà sao cách kiếm chuyện vẫn thiếu năng như cũ nhỉ."

Kiều Dĩ Sa: "Không biết nữa."

Một chốc sau, nhân viên phục vụ bưng đĩa thịt bò lên, cậu Út Văn ném một miếng, quả nhiên quăng dao vớt nĩa, không hài lòng. Nhân

viên phục vụ nhận ra được rằng đây là đang muốn sinh sự, đi tìm A Cát là quản lý ca để thương lượng cách đối phó. Liễu Hà ngậm thuốc lá bảo: "Kêu bọn nó, không cần biết bao nhiêu đĩa, không hài lòng thì cứ làm tiếp."

Kiều Dĩ Sa bảo cho A Cát chuyển lời vào nhà bếp.

Tiếp đó là một màn đại chiến bít-tết.

Kiều Dĩ Sa đoán, dựa theo kịch bản của Văn Bạc Thiên, thì làm một hồi trong nhà bếp sẽ không chịu nổi, sẽ báo lên Liễu Hà. Đợi đến khi Liễu Hà ra mặt thì cậu Út Văn sẽ tháo kính râm xuống, kinh động tất cả mọi người. Khốn cho hấn là trong bếp đã nhận được lệnh của ông chủ, tận tình làm hết đĩa này đến đĩa khác, nhân viên thì đơ mặt bưng ra, chẳng mấy chốc bàn đã đầy thịt bò.

Văn Bạc Thiên dần dần không đỡ nổi những ánh mắt lấy làm lạ của mọi người xung quanh nữa, lúc nhân viên bưng ra đĩa bò bít-tết thứ 17, cuối cùng hấn chịu hết thấu, hất đĩa qua một bên, chửi ầm lên: "Fuck! Bọn mày làm gì như thịt bò không tốn tiền thế hả! Gọi chủ quán ra đây!"

Liễu Hà đứng trên lầu nhìn mà buồn cười, giụi tắt thuốc, nói với Kiều Dĩ Sa: "Đi thôi."

Hai người bước xuống dưới lầu, quanh Văn Bạc Thiên đã có một đám người đứng, Liễu Hà đập vào đầu A Cát một cái, "Xê ra." Nhân viên phục vụ nghe tiếng Liễu Hà đua nhau nhường đường. Văn Bạc Thiên đứng ở tận cuối, nhận ra được điều gì đó, chậm chạp xoay người. Hấn trông thấy Liễu Hà và Kiều Dĩ Sa, khoé mép nhếch lên một nụ cười, ung dung tháo kính ra. Kiều Dĩ Sa nghĩ bụng tên này rõ là không chỉ dễ đoán một cách bình thường.

Văn Bạc Thiên không nhận được vẻ chấn động kinh hãi mà hẳn dự đoán, Liễu Hà và Kiều Dĩ Sa chỉ nhìn hắn với vẻ cảm thán.

"Chúng mày nhận ra bố chứ hả?" Văn Bạc Thiên hỏi.

Liễu Hà đáp: "Nhận ra." Anh chìa tay ra giới thiệu với mọi người xung quanh: "Vị này là cậu Út Văn, con người chí tình chí nghĩa."

Kiều Dĩ Sa lặp lại: "Cậu Út Văn."

Nhân viên phục vụ xung quanh học lại như vẹt: "Cậu Út Văn."

Văn Bạc Thiên: "....."

Hắn đi đến trước mặt Liễu Hà, lạnh lùng nói: "Đ.m. mày bớt cái trò này đi, hôm nay tao đến làm gì mày biết rõ chứ hả?"

Vừa nói mắt hắn đổi thành màu đỏ rực, da thịt rút chặt lại, mỗi lúc một trắng bệch đi, nếu nhìn gần có thể thấy răng nanh của hắn trở nên nhọn và dài. Đây là biểu hiện của tộc ma cà rồng khi kích động, Kiều Dĩ Sa để ý thấy ánh mắt của Văn Bạc Thiên vô tình rơi xuống trên động mạch ở cổ của Liễu Hà. Cô lắng lắng chuẩn bị đề phòng.

Ma cà rồng lấy máu làm thức ăn, nhưng không giống với con người ngày ăn ba bữa, cơn đói của bọn họ không do bao tử quyết định, mà dựa vào tâm trạng. Khi tâm trạng của họ trở nên kích động, cơ thể sẽ tự động khát cầu máu, giống như là cần phải nạp năng lượng trước khi chiến đấu. Cô thì cô không tin là Văn Bạc Thiên sẽ dùng một chiêu công kích trực tiếp như thế này, nhưng hắn mới được chuyển hoá không lâu, thiếu khả năng khống chế cơ thể mình.

Kiều Dĩ Sa sợ tình hình trở nên quá khích, bước tới một bước, cười nói: "Cậu Út, ở đây quá chật chội, không bằng chúng ta dời lên

lầu hai đi."

Ánh mắt của Văn Bạch Thiên chuyển qua khuôn mặt cô: "Con phù thủy chết tiệt, nợ vụ Sài Long tao còn chưa tính sổ xong với mày đấy nhé."

Kiều Dĩ Sa hơi mím môi: "Chúng ta đổi địa điểm, bây giờ tốt xấu gì cậu cũng là một nhân vật công chúng, muốn gây sự giữa đám đông thế này hả?"

Văn Bạch Thiên cười lạnh: "Không đến phiên mày nói tao." Kiều Dĩ Sa lại tiến lên nửa bước, lẳng lặng nói: "Các người có quy luật phải giấu con người, người của mày chắc đã nói cho mày biết." Cô hạ giọng xuống rất thấp, "Nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì không tốt cho ai cả, thu dọn chiến trường có khả năng vô cùng phiền phức."

Văn Bạch Thiên nhớ đến khuôn mặt đơn điệu nhàm chán của Tu, khẽ cười khẩy một tiếng.

Liễu Hà ngoắc ngoắc ngón tay với A Cát, A Cát bước tới, Liễu Hà nói: "Dọn dẹp toàn bộ khu C trên lầu hai." Nói xong lẳng lặng nói với Văn Bạch Thiên: "Mày dắt theo người của mày, bên tao chỉ có hai bọn tao." Kiều Dĩ Sa đứng bên cạnh anh, Liễu Hà nói tiếp: "Trước đây có nợ nần gì hôm nay sẽ sòng phẳng."

A Cát nhanh chóng dọn sạch khu vực Liễu Hà yêu cầu. Đây là chỗ ngồi tốt nhất ở Bly, một căn phòng bao rộng rãi thoáng đãng, xung quanh được vây bằng vách kính, một dải ghế xô pha nhung mềm mại với tay vịn màu vàng kim, trên đầu có chùm đèn chandelier bằng thủy tinh chiếu sáng. Cả một khu vực có thể chứa mười mấy người, hiện giờ chỉ có phân nửa số lượng, trông rất trống trải, tạo nên một sự tương phản với cảnh nhộn nhịp dưới lầu.

A Cát bưng lên một một đĩa trái cây hình thuyền rồng vô cùng hoành tráng, liếc Kiều Dĩ Sa một cái, giống như muốn hỏi cô có cần kêu người tới không, Kiều Dĩ Sa xua xua tay, kêu cậu ta rời đi.

Liễu Hà cầm nĩa găm một miếng dưa hami bỏ vào miệng, vừa nhai vừa nói: "Nói suy nghĩ của mày ra xem, muốn làm gì?"

Văn Bạc Thiên âm u: "Muốn làm gì? Bố muốn chúng mày chết."

Kiều Dĩ Sa nghe không lọt tai nữa, khoanh tay tựa người vào vách ngăn bằng kính.

"Hơi vô lý nhỉ?" Cô nhướn mày, "Nói trắng ra thì mày gặp tai nạn chẳng đáng gì nhiều đến bọn tao cả."

Văn Bạc Thiên trừng mắt với cô, còn chưa kịp mở miệng, Liễu Hà đã ngắt lời cô: "Không thể nói như vậy được, có sao nói vậy, lúc mới ban đầu, chuyện cô gái kia là tao chủ động sinh sự, nếu không thì đã chẳng có màn lùm xùm sau này."

Kiều Dĩ Sa không nói gì nữa.

Liễu Hà: "Mày tính sao, nói thẳng đi, muốn đánh nhau hay là muốn làm gì khác?"

Văn Bạc Thiên cười lạnh: "Đánh nhau?" Hắn ngoắc ngoắc ngón út, nói: "Mày có tin không, hiện giờ tao chỉ cần dùng một ngón tay thôi mày đã không đỡ nổi."

Kiều Dĩ Sa lại mất kiên nhẫn: "Mày bót trơ trên được không? Mày là ma cà rồng đòi đánh con người?"

Văn Bạc Thiên đập mạnh xuống bàn, chỉ cô mắng: "Đ.m. là đứa nào trơ trẽn trước!"

Kiều Dĩ Sa: "....."

Câu chất vấn này hình như cũng có lý. Nhưng Kiều-pháp-sư vẫn còn cố biện giải một phen.

"Lúc đó là tao chỉ tác động một chút thôi, nếu để yên so tài chơi bài thì mày cũng không thắng nổi Liễu Hà!"

Văn Bạc Thiên phẫn nộ: "Tao ỉa! Không có mày giúp nó ăn gian thì nó là cái thá gì!"

Liễu Hà khẽ thở dài, kéo một ngăn kéo nhỏ dưới bàn trà ra, lấy một hộp bài poker còn mới toanh vớt lên bàn.

"Vây đi, khỏi nói gì nhiều nữa, nếu như mày còn ghim cái ván bài kia thì chúng ta chơi lại là được." Nói rồi anh lắc đầu, "Thú thật sau khi mày gặp tai nạn, tao cũng cảm thấy ván đó không thắng một cách quang minh cho lắm, khiến mày chết cũng không nhắm mắt được."

Văn Bạc Thiên: "Bố mày còn chưa chết đâu!"

Liễu Hà cắt bài, nói: "Đấu lại ván nữa." Hất đầu về phía Kiều Dĩ Sa, "Không dùng nó, chỉ tao với mày."

Văn Bạc Thiên: "Hôm nay tao không đến đây để chơi với mày."

Liễu Hà rút ra một con dao đang cắm trên thuyền trái cây, đặt giữa bàn, Văn Bạc Thiên lập tức biến sắc, u ám hỏi: "Mày định làm gì?"

Liều Hà: "Mày coi vậy được không, mày thua 1 lần thì uống 1 ly bia, tao thua 1 lần thì chặt một ngón tay."

Kiều Dĩ Sa nhướn mày.

Văn Bạc Thiên bị điều kiện dữ dội này làm chết sống.

Liều Hà cười nói: "Sao nào, chơi kiểu này có đủ khiến cậu Út Văn hả giận chưa?"

Văn Bạc Thiên im lặng một lúc, từ từ lộ ra một nụ cười âm ngoan: "Chốc nữa mà ăn quịt thì đừng trách tao không khách sáo."

Liều Hà: "Được, chơi bài hai người đơn giản đi, Indian poker?"

Văn Bạc Thiên đồng ý, cặp mắt đỏ tươi của hắn quay qua Kiều Dĩ Sa: "Đừng nghĩ đến chuyện ăn gian, hiện giờ bố mày biết tổng mày rồi."

Kiều Dĩ Sa đảo mắt khinh bỉ với hắn, không thêm nói một lời.

Văn Bạc Thiên ra lệnh cho cô đứng cùng chỗ với lũ lâu la của hắn, cuối cùng Kiều Dĩ Sa nhìn Liều Hà, ánh mắt hai người giao nhau rất nhanh chóng, giữa cô và anh có một sự ăn ý bất phàm, biết anh đã có cách đối phó, thế là cô không lo nữa.

Liều Hà đốt một điếu thuốc, bắt đầu xáo bài.

Ngồi gần nhìn Liều Hà xáo bài là một cái thú. Bàn tay của Liều Hà rất lớn, nhưng khéo léo đến bất ngờ, lại phát huy được lợi thế của sức mạnh. Những lá bài trong tay anh vô cùng ngoan ngoãn, phát ra những âm thanh nhẹ nhàng gọn ghẽ lúc anh xáo chúng. Kiều Dĩ Sa nhìn cách anh xáo bài là biết anh lại dùng mảnh lời.

Liều Hà lẫn lộn trong các sòng bài từ bé, luyện ra được đủ mọi chiêu tuyệt đỉnh, trong đó có một mách gọi là "Perfect Faro," nói đơn giản thì nó là "xáo bài hoàn mỹ," bảo đảm mỗi một lần xáo thì sẽ là mỗi một lá cách một lá. Trên lý thuyết thì một bộ bài 52 lá sau khi rút 2 con joker đi, nếu xáo 8 lần như vậy, sẽ trở về trạng thái ban đầu. Cho nên những nhà ảo thuật giỏi hoặc tay chơi bài giỏi một chút có thể dùng chiêu này để tính toán vị trí của lá bài.

Kiều Dĩ Sa liếc Văn Bạc Thiên lần nữa. Cái tên công tử bột không hiểu chuyện đời đó chẳng có phản ứng gì đối với cách xáo bài của Liều Hà cả. Kiều Dĩ Sa gọi điện thoại cho A Cát, dặn cậu ta khuân vài két bia vào. "Lấy cho chị bia với độ cồn cao nhất." Cô nhìn theo bóng lưng của Văn Bạc Thiên như đang nghĩ gì đó, người ta bảo trong họa có phúc là vậy, lần này hẳn tới cũng không hẳn là hoàn toàn không tốt. Cô khẽ dặn thêm A Cát: "Cho thêm chút chút....."

A Cát: "Hiểu."

Quá trình chơi bài thì chả còn gì để nói nữa, tóm lại Văn Bạc Thiên uống xong hai chai bia là đã tiêu. Liều Hà vớt bài lên bàn, vắt chéo chân, tay gác trên ghế xô pha, gặm một miếng dưa hami bỏ vào miệng. Kiều Dĩ Sa tới xem xét tình hình của Văn Bạc Thiên, trên khuôn mặt trắng bệch thê mà lại ửng hồng một lớp, miệng hắn không ngừng lè nhè: "Không thể nào.....không thể nào được....."

Kiều Dĩ Sa hỏi: "Thế mà đã say rồi?"

Văn Bạc Thiên chuech choáng: "Chưa....."

Kiều Dĩ Sa nhìn Liều Hà, người kia biếng nhác tựa lưng vào ghế xô pha. Cô nghĩ trong chớp nhoáng, đặt tay ở chỗ bao tử của Văn

Bạc Thiên mà không ai nhìn thấy được, ấn mạnh một cái, hấn liền "oẹ" nôn hết ra.

Cô la lên oai oái: "Sao nôn ra rồi!" Cô nhìn mấy tên đàn em của Văn Bạc Thiên, nói: "Các cậu mau gọi người tới thu dọn một chút, rồi chạy vào nhà bếp lấy đồ giải rượu tới, tìm quản lý xin nước ấm."

Sau khi lừa đuổi được bọn họ đi, Kiều Dĩ Sa lại ghé tới gần Văn Bạc Thiên.

"Cậu Văn," Cô khẽ gọi, "Cậu có sao không?"

Văn Bạc Thiên đang cau mày rất chặt, cảm thấy đầu óc mình đặc quánh, không sao phân biệt được gì, mơ hồ trong đầu như có âm thanh vắng vắng, dịu dàng gọi: "Hãy nhìn tôi, Văn Bạc Thiên, hãy nhìn tôi....."

Hấn đồ dẫn ngược đầu, chột bất gặp một cặp mắt đang toả ánh sáng màu xanh lam âm u, đầu của hấn liền như bị khoá chặt, không sao nhúc nhích được.

Xâm nhập ý thức là một công việc vô cùng hao tổn thần khí, đừng nói gì đến việc đối tượng lại là một con ma cà rồng. Dẫu Văn Bạc Thiên mới được chuyển hoá cách đây không lâu thì cũng vẫn là một công việc khá gay go. Kiều Dĩ Sa tập trung toàn bộ sức lực để tìm một điểm yếu trong ý thức của Văn Bạc Thiên. May sao ý chí của cậu Út Văn so với con người cũng vẫn thuộc loại yếu kém, cô tìm ra được kẽ hở, đổ toàn bộ ý thức của mình qua đó.

Âm thanh bay bổng vang vọng, rồi vắng vắng trong đầu cô.

"Vừa mới nãy, chớp một cái, bị bắt được."

"Chỉ có thể khẳng định ước tính hồi trước không sai, hấn ở ngay trong thành phố này....."

"Các ông tranh thủ nhanh nhanh lên, phản ứng lần này của hấn rất rõ ràng, chắc chắn bộ lạc người sói sẽ có động tĩnh."

"Người sói gì? Các người muốn tìm sói hả? Tôi dẫn tới sở thú....."

Cả người Kiều Dĩ Sa nóng ran lên, cô có thể cảm nhận được tiềm thức của Văn Bạch Thiên đang chống lại cô, cô muốn cố đào bới sâu hơn nữa, chợt nhận ra cổ của cô bị siết! Lực phản phệ của phép thuật như thủy triều rút nhanh, muốn nhận chìm cô. Cô thét lên đau đớn, kết nối liền bị chặt đứt. Bản năng của ma cà rồng đã khiến Văn Bạch Thiên tấn công cô, hấn bóp cổ cô, màu đỏ ửng trên mặt đã rút lui, mặt trở nên trắng bệch, mắt đỏ như máu, răng dài và nhọn, những mạch máu màu xanh đen trên mặt lòi hết ra.

Phản ứng của Liễu Hà nhanh như cắt, anh chụp lấy con dao trên bàn, đâm thẳng một nhát vào cánh tay của Văn Bạch Thiên. Thương tích kiểu này đối với ma cà rồng căn bản chẳng nhằm nhò gì. Văn Bạch Thiên đang ở trong trạng thái ý thức hoàn toàn mất khống chế, hấn nhìn cánh tay đang chảy máu của mình, vút Kiều Dĩ Sa qua một bên, rút con dao từ cẳng tay, trở tay đâm thẳng về phía Liễu Hà. "Đừng!" Kiều Dĩ Sa hét lên một tiếng, bật dậy bổ nhào về phía Liễu Hà đẩy mạnh anh ra, lập tức cảm thấy ở bên eo mình lạnh đi.

Dao đã đâm trúng cô.

Sàn nhảy ở dưới nhà đang lúc náo nhiệt, át hết những âm thanh đấu đá ở bên trên.

Kiều Dĩ Sa không kịp quan tâm đến vết thương, nhân lúc Liễu Hà đang khống chế hắn, áp nguyên bàn tay lên mặt của Văn Bạc Thiên, dùng toàn bộ sức mạnh của mình, găm lên: "Nằm xuống cho ta ——!"

Lòng bàn tay của cô loé sáng trong một khắc, cuối cùng Văn Bạc Thiên ngừng, một giây sau trở về trạng thái say khướt bất tỉnh nhân sự.

hết chương 20

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 21

Bọn đàn em quay về. Văn Bạc Thiên thoát khỏi trạng thái mất khống chế, trong người khó chịu, ngồi trên ghế xô pha. Bọn đàn em dâng đủ loại thuốc giải rượu, Liễu Hà nắm lấy cánh tay của Kiều Dĩ Sa, cô lắc đầu, nói với ba tên lực lưỡng: "Các anh đưa cậu ta đi đi, chắc là uống quá chén thôi, về ngủ một giấc cho khỏe." Giọng của cô chơi vơi, cực lực kềm nén. Bọn đàn em nhìn nhau, Kiều Dĩ Sa lại nói: "Không có gì nghiêm trọng, ai biết được tửu lượng của cậu ta kém đến vậy."

Cuối cùng bọn chúng đỡ Văn Bạc Thiên đứng lên. Văn Bạc Thiên vẫn còn làm bầm gì đó trong miệng, Kiều Dĩ Sa nén đau ở bên hông, đứng yên đợi. Ngay đúng lúc này, sợi dây kết nối với sứ giả trong đầu cô lại rung lên lần nữa, ở ngoài quán lại xuất hiện thêm một dị nhân khác. Cô lén cúi đầu, che một mắt, mở ra tầm nhìn, trông thấy người đang đi đến cửa là Hồng Hựu Sâm.

Bọn đàn em đang đỡ Văn Bạc Thiên đi xuống lầu, Kiều Dĩ Sa nhớ ra lúc nãy thăm dò trong đầu Văn Bạc Thiên thì mò ra chuyện ma cà rồng đang tìm manh mối về người sói, vội vàng đuổi theo. Cô tông vào mấy tên đàn em đang đứng trước cầu thang đợi tới phiên, ái ngại nói: "Xin lỗi, đi vệ sinh."

Cô đâm đầu vào giữa đám đông, chen đến cửa, vừa khéo chạm mặt Hồng Hựu Sâm đang đẩy cửa tiến vào.

Cậu vẫn một bộ dạng như bình thường, giữa mùa đông chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng phối với một chiếc quần tây, vóc người cao thẳng sống động, khiêm tốn mà lại thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh. Cậu vừa nhìn đã trông thấy Kiều Dĩ Sa, chưa kịp chào hỏi thì cô đã bỏ nhào đến vỗ lấy cậu, cậu hơi ngạc nhiên: "Cô làm gì vậy?" Sau đó ngửi thấy mùi, hơi cau mày, cúi đầu nhìn bên hông cô.

"Cô....."

"Suyt!" Cô bịt miệng cậu, không cho cậu nói, kéo cổ tay cậu hấp tấp lôi cậu quẹo qua một bên.

Bly được xây theo cấu trúc mở rộng, hai mé đều có cầu thang. Trong lúc đàn em của Văn Bạc Thiên đỡ hấn xuống lầu, Kiều Dĩ Sa dắt Hồng Hựu Sâm lên lầu bằng hướng bên kia. Cô đập cửa một căn phòng bao không có người ra, đẩy cậu vào trong, trở tay đóng cửa lại. Làm xong một loạt những hành động này, cô đã mệt đến thở hổn hển, tóc sửa soạn cho đẹp cũng bị rối tung, rũ xuống trước trán che mặt, cô lấy tay hất ra, dánh sạt vào cửa, rình qua khe.

Đàn em của Văn Bạc Thiên không đưa hấn đi ngay, chúng để hấn ngồi xuống một băng ghế dưới lầu, một trong ba tên đang gọi điện thoại.

"Người cô....." Hồng Hựu Sâm vừa mở miệng, Kiều Dĩ Sa lập tức ngắt lời cậu, "Đừng nói gì!"

Hồng Hựu Sâm im lặng nhìn cô đang rướn cổ nhìn chằm chằm ngoài cửa.

Không lâu sau, sứ giả lại báo động một lần nữa. Lại có một dị nhân bước vào quán, vẫn là một con ma cà rồng. Vóc dáng ông ta cao lớn, ăn mặc lịch thiệp, đeo một cặp kính gọng vuông trang nhã. Kiều Dĩ Sa nhận ra ông ta chính là người đàn ông đứng trong góc lúc Văn Bạc Thiên mở cuộc họp báo. Ông ta đến đứng trước Văn Bạc Thiên, nâng mặt hắn lên, kiểm tra tình trạng của hắn. Dẫu biết theo lý ông ta sẽ không tra ra được dấu vết của chú thuật, nhưng trống ngực của Kiều Dĩ Sa vẫn thình thình, căng thẳng kinh khủng khiếp.

Ngay lúc này người phía sau lưng lại lên tiếng.

"Cô bị thương."

Người đàn ông dưới nhà hình như ngẩng đầu, Kiều Dĩ Sa đang còn trong tình trạng cở lay cũng tưởng giấc, bị hết hồn nhảy dựng lên, vẻ mặt vô cùng căng thẳng quay phắt đầu, thì thào nạt: "Đã bảo đừng nói gì!"

Hồng Hựu Sâm lại im.

Cô quay qua tiếp tục nhìn, người đàn ông kia xách cổ Văn Bạc Thiên lên như xách một con gà con, lôi hắn rời khỏi quán. Kiều Dĩ Sa mượn tầm nhìn của sứ giả, thấy họ leo vào trong một chiếc xe, hoàn toàn rời khỏi khu vực, rồi mới thở phào.

Ngoái đầu, Hồng Hựu Sâm bình tĩnh nhìn cô.

Kiều Dĩ Sa vẫn chưa hoàn hồn hắn, Hồng Hựu Sâm lặng lẽ hỏi: "Không sao chứ?"

Kiều Dĩ Sa: "?"

Cậu hát hát cảm.

Kiều Dĩ Sa cúi đầu. Hôm nay cô mặc đồ đen, nhìn không thấy vết máu, cô chạm tay vào bên hông mình, lúc nhấc tay ra, đổ lôm máu. Cô trợn trừng mắt, môi run rẩy. Mãi đến lúc này cô mới nhận ra, thoát cái toàn bộ cảm giác đau đớn ập tới.

Kiều Dĩ Sa khiếp sợ nói: "Th-th-th-th-th-thế này là thế nào!"

Hồng Hựu Sâm: "Cô đang bị chảy máu."

Chứ gì nữa!

Kiều Dĩ Sa thống thiết: "T-t-t-t-t-tôi chết tới nơi rồi!"

Hồng Hựu Sâm bước đến gần, khom người, ngửi ngửi quanh người cô.

"Có mùi kim loại, bị dao đâm?"

Kiều Dĩ Sa đã không còn hơi sức để cảm khái cái mũi chó săn của cậu nữa, mặt cô cắt không giọt máu, kéo áo lên, trông thấy dọc lườn bên phải có một vết thương rõ dài, sâu độ nửa cm, dài độ 10cm, máu không ngừng trào ra, trông rất kinh khủng. Kiều Dĩ Sa bủn rủn tay chân, ngã xuống ghế xô pha, nói như máy bị kẹt băng.

"Chết rồi chết rồi chết rồi chết rồi chết rồi....."

Hồng Hựu Sâm hỏi: "Sao bị vậy?"

Kiều Dĩ Sa nào còn tâm trạng để giải thích với cậu, cô run rẩy nhìn vết thương của mình, nói: "Mau!" Giống như một người sắp chết, móc một chai thuốc cấp cứu mang tùy thân trong túi ra, đổ lên

miệng vết thương, tức thì đau nổi đom đóm mắt. Cô giơ tay yếu ớt cầu cứu: "Mau mau....đi gọi.... Liễu Hà, gọi xe cấp cứu....."

Hồng Hựu Sâm thấy cô như vậy, an ủi: "Không nghiêm trọng, đừng sợ."

Kiều Dĩ Sa tức giận rống: "Sao không nghiêm trọng! Đã vậy rồi! Tôi sắp chết tới nơi rồi!" Cô vừa gào thì cơ thể lại gồng lên theo phản xạ, máu ra càng dữ hơn, nhìn như một nồi lẩu huyết đang sôi sục, thêm vào đó thuốc cô đổ lên là màu xanh lá cây, hai màu trộn lẫn vào nhau, hiệu quả trực quan vô cùng dễ sợ.

Kiều Dĩ Sa nhìn mà choáng váng, ngã ngửa ra sau.

"Chết tôi rồi!" Cô nói.

Hồng Hựu Sâm: "Không chết được đâu."

Kiều Dĩ Sa sắp khóc tới nơi: "Cậu đừng mát mẻ tôi....."

"Đừng giãy nữa, càng giãy máu càng ra thêm." Cậu tới gần, dùng hai tay đỡ dưới nách cô nhẹ nhàng xốc cô ngồi lên bàn.

Kiều Dĩ Sa: "Cậu đang làm gì thế, mau gọi xe cấp cứu!"

Hồng Hựu Sâm: "Không cần."

Kiều Dĩ Sa như một con cá bị đặt nằm trên thớt, không ngừng giãy giụa: "Buông tôi ra! Gọi xe cấp cứu!"

Cậu chau mày, bực mình nói: "Cô đừng giãy nữa!"

Nói đoạn cậu bẻ quặt hai tay của cô ra sau lưng, dùng một tay khoá chúng, tay kia của cậu vén hằn áo của cô lên, phẩy phẩy

miệng vết thương. Kiều Dĩ Sa bị đau la oai oái. "Cậu làm gì vậy!" Hai chân của cô đạp loạn xạ, đá người cậu, cậu chẳng hề nhúc nhích, y chang như một tảng đá.

Cậu gạt bột thuốc đi, để lộ miệng vết thương, không nói thêm lời nào, cúi người dán miệng thẳng lên nó.

Kiều Dĩ Sa ngu người.

Không sao ngờ được.

Cậu đang liếm vết thương của cô.

Kiều Dĩ Sa sửng sờ độ 5 giây, sau đó trước khi đủ loại cảm giác phức tạp ập tới, đầu tiên cô cảm nhận được cảm giác trực tiếp nhất —nhột. Nhột quá đổi nhột, nhột làm cơ bụng của cô gồng lên, ngón chân quặp hết lại. Tiếp đó là nóng, nhiệt độ trong miệng của Hồng Hựu Sâm nóng hơn con người, dán sát vào da thịt cô càng nóng hơn, tựa như đang chườm một thỏi noãn ngọc.

Trong đầu Kiều Dĩ Sa nổ bung một chảo bỏng ngô, sau khi cảm giác nhột và nóng đều kết thúc, cô bắt đầu cảm nhận được một cảm giác khác, rất khó tả bằng lời.....

Trong phòng còn phảng phất mùi cồn bia, cùng với mùi tanh nhàn nhạt của máu, thêm mùi hương của cỏ từ thuốc; bên ngoài ồn ào huyên náo, làm cho trong phòng càng yên tĩnh hơn; hơi thở chốc chốc của cậu khiến cho sự yên tĩnh trong căn phòng càng thêm đậm đặc.

Cô không giãy.

Đương nhiên là nếu cô muốn giãy cũng không giãy được.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cậu ngừng, Kiều Dĩ Sa nằm bất động trên bàn, giống như đã bị liếm chết ngắc.

Hai tay cậu chống hai bên bàn, vừa khéo vây lấy cô, đầu đang cúi, hơi thở hơi nặng nề, tựa như đang cố gắng nhìn gì đó. Chốc sau cậu làm bầm hỏi: "Chai thuốc kia của cô có cái gì trong đó vậy....."

Kiều Dĩ Sa ngó trần nhà, lúc bấy giờ mới nhớ ra gì đó, sững sốt đáp: "Thuốc đó không phải chỉ có thực vật, có cả chất kháng sinh....."

Hồng Hựu Sâm làm bầm chửi bậy, cau chặt mày, cuối cùng nhìn hết nổi. Giữa phòng bao có một bệ thủy tinh, bên trên đặt một chậu hoa trang trí, bên trong trồng cây kiểng dáng thấp. Hồng Hựu Sâm xoay người chạy tới chậu hoa đó nôn thốc tháo lên cây kiểng.

Kiều Dĩ Sa tuột xuống khỏi bàn, đứng cạnh cậu.

Trước đây cô từng nghe nói, nước bọt của người sói có công năng rất lợi hại, sát trùng trị thương, không có gì không làm được. Cô cũng biết người sói là chủng tộc gần gũi với thiên nhiên nhất, họ căm ghét những gì độc hại, không ăn thịt ôi rữa, không uống nước bị ô nhiễm, cũng không thích thuốc lá rượu chè, đặc biệt căm ghét các loại thuốc hoá học của con người. Thuốc tây sẽ không thật sự tạo nên tổn thương gì trong người họ, nhưng sẽ khiến họ vô cùng khó chịu, giống như hiện giờ.

Kiều Dĩ Sa cúi đầu nhìn bên hông của mình.

Thuốc đã được liếm sạch, máu cũng đã được cầm, miệng vết thương giống như vừa được rửa sạch sẽ, mang một màu đỏ nhạt.

Điều kỳ diệu hơn nữa chính là, lúc này đang đau chết đi sống lại, hiện giờ đã không còn cảm giác gì, thậm chí vẫn hơi ngửa ngửa, miệng vết thương như đang có đà khép lại.

Kiều Dĩ Sa kinh ngạc, đây chẳng khác gì lưỡi thương để.....

Bên Hồng Hựu Sâm đã nôn xong, ngoái đầu, hai mắt bị kích thích, biến về lại màu vàng kim, môi miệng đỏ dị thường, vài dải tóc che trước mắt, cả khuôn mặt trông chật vật và hung dữ. Kiều Dĩ Sa giải thích theo phản xạ: "Tôi quên mất chuyện có thuốc kháng sinh, tôi cũng đâu ngờ là cậu....." Tự dưng chơi chiêu đó.

Hồng Hựu Sâm cau mày, bất chợt nói một câu: "Cô cai thuốc lá đi."

Cậu nôn xong giọng khản hẳn, cào lên sợi dây thần kinh vẫn chưa hoàn hồn của Kiều Dĩ Sa, làm cô thế mà lại nghe thấy hơi quẩn rũ.

Cô hỏi: "Liên quan gì đến thuốc lá?"

Cậu đáp: "Vị trên người cô quá đáng (khổ)."

Kiều Dĩ Sa bĩu môi: "Chịu khổ một chút có gì không tốt."

Cậu lại định nói gì đó, bỗng có người tông cửa xông vào, Kiều Dĩ Sa giật bắn mình. Liễu Hà dẫn một đám người hung hăng sát khí đằng đằng ào vào phòng.

Anh chỉ mặt Kiều Dĩ Sa nạt: "Tìm mày khắp nơi! Sao không bắt điện thoại!"

Kiều Dĩ Sa: "Ặc....."

Không nghe thấy.

Thật sự không nghe thấy.

Nãy cô bị sập cha nó nguồn điện.....

Liễu Hà sai bước đến, toan vén áo cô lên.

"Bị thương thế nào rồi?" Lại chửi oang oang, "Tao x chết mẹ
thằng chó Văn Bạc Thiên, sớm muộn gì bố cũng bóp chết mày!"

Kiều Dĩ Sa: "Không sao không sao, tí xây xước thôi."

Liễu Hà: "Thật?"

Kiều Dĩ Sa: "Thật."

Liễu Hà nghi hoặc nhìn Kiều Dĩ Sa, cuối cùng gật đầu: "Cũng phải, nếu thương nặng thì chắc chắn mày đã rú lên rồi." Ánh mắt của anh chạy ra phía sau, Hồng Hựu Sâm đang đứng sừng sững như một thân cây, Liễu Hà híp mắt, nhất thời không nhận ra.

"Ai đây?"

Kiều Dĩ Sa nhắc anh: "Học sinh cấp 3 dạo trước....."

Liễu Hà: "Học sinh cấp 3 nào?"

Kiều Dĩ Sa: "Người ra quân sau 5 tay Ngũ hổ thượng tướng....."

Liễu Hà nhớ ra, "À!" Rồi lập tức rầy la, "Mày là học sinh cấp 3 tới họp đêm làm gì! Tao báo thầy chủ nhiệm của mày!"

Kiều Dĩ Sa đập anh thật mạnh một cái.

"Có thôi đi không!"

Cả một đám người trải qua một phen dày vò, cuối cùng quay trở về hiện trường ầu đả khu C ban nãy, ngồi quây quần trên dãy ghế xô pha màu đỏ. Liễu Hà đốt điếu thuốc, sai A Cát đi chuẩn bị thức ăn.

Kiều Dĩ Sa kéo Hồng Hựu Sâm ngồi chung, hỏi cậu: "Cha cậu ngủ rồi à?"

Hồng Hựu Sâm: "Ngủ rồi."

Kiều Dĩ Sa nhìn đồng hồ, phát hiện mới chỉ 12:30, lại hỏi: "Mấy giờ ra khỏi nhà?"

Hồng Hựu Sâm: "Mười hai giờ."

Y như kế hoạch ban đầu. Đầu óc hỗn độn của Kiều Dĩ Sa bắt đầu nhảm tính, lúc vừa rời họ ẩm ỉ thì cũng ít nhất là 20 phút, mà nhà của Hồng Hựu Sâm lại cách Bly gần 10 cây số.....10 phút 10 cây số, xe không thể nào chạy với tốc độ đó trong thành phố.

Cô hỏi: ".....Cậu làm cách nào tới đây?"

Hồng Hựu Sâm: "Chạy tới."

Kiều Dĩ Sa: "?"

Cậu giải thích: "Chạy một đường thẳng trên nóc nhà tới, như vậy nhanh hơn."

Kiều Dĩ Sa: "?????"

A Cát bưng rượu, thức uống, và các món nhắm lên, ánh mắt của Hồng Hựu Sâm bị thịt bò trên bàn thu hút, cậu khẽ nói: "Tôi đói."

Kiều Dĩ Sa: "Sao cậu không ăn bữa tối?"

Cậu nhìn cô một cái, giọng mát mẻ: "Không phải vừa nôn hết ra rồi sao?"

Kiều Dĩ Sa nghe xong cười rộ lên, mọi căng thẳng lo âu của một đêm được quét sạch.

hết chương 21

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 22

Liều Hà mặt vô cảm nhìn Hồng Hựu Sâm đang cắn đầu ăn.

Nguyên một bàn thịt bò bít-tết với độ chín 4.xx/10 cậu Út Văn lẳng phí ban nãy bây giờ đều chạy hết vào bụng Hồng Hựu Sâm. Cậu không kén ăn, thịt còn máu me ròn ròn cũng nhét hết vào mồm, tất cả mọi người ngồi quanh đó nhìn đều muốn ghen.

Liều Hà hất hất đầu về phía cậu, cảm thán với Kiều Dĩ Sa: "Tội nghiệp thằng bé."

Kiều Dĩ Sa: "Hả?"

Liều Hà nghiêm túc nói: "Từ núi ra đúng không?"

Kiều Dĩ Sa: "....."

Nhận xét này cũng không phải không ổn.

Dưới ánh mắt của tất cả mọi người, Hồng Hựu Sâm ăn hết một bàn toàn thịt bò, lau miệng một cái, toàn máu. A Cát làm bầm lâu bầu dạn giấy đi.

Liều Hà rót một ly rượu, đưa Kiều Dĩ Sa một ly, quay đầu nhìn Hồng Hựu Sâm: "Đủ tuổi chưa?"

Hồng Hựu Sâm không nói gì.

Kiều Dĩ Sa nói: "Đủ rồi, nhưng cậu ấy không uống rượu."

Liễu Hà lại rót cho bản thân một ly, cùng ly với Kiều Dĩ Sa, nói: "Uống trấn tĩnh." Rồi bày ra bộ dạng của một cán bộ kỳ cựu, nói: "Yên tâm đi, tao ghi sổ vụ này rồi, sớm muộn gì tao cũng sẽ tính giùm mày."

Kiều Dĩ Sa: "Thôi khỏi, căn bản là nó sẽ không nhớ đâu, đều là những hành vi phản kháng trong vô thức."

Liễu Hà lắc lắc chất rượu màu vàng sánh trong ly thủy tinh, như đang suy nghĩ gì đó, chốc sau hỏi: "Lúc trước mày nói Văn Bạc Thiên bị biến thành..... thành cái chó gì quên rồi?"

Kiều Dĩ Sa: "Ma cà rồng."

Liễu Hà: "À, mấy đứa biến thành vậy xong không sợ dao nữa à?"

Kiều Dĩ Sa: "Dao bình thường thì chắc không sợ."

Liễu Hà: "Vậy sợ gì?"

Kiều Dĩ Sa nghĩ một chút, đáp: "Hình như họ không thật sự có kẻ địch trời sinh nào đáng kể."

Liễu Hà chau mày: "Tao thấy trong phim chiếu.....lũ này chẳng phải sợ ánh sáng à?"

Kiều Dĩ Sa: "Đúng là kỵ ánh sáng, nhưng không dữ dội như vậy."

Lý lẽ rất dễ hiểu: nói trắng ra thì bất kể ban ngày hay ban đêm, trái đất đều được mặt trời chiếu sáng. Ma cà rồng căm ghét ánh mặt trời nung đốt, nó sẽ gây tổn thương rất lớn trên cơ thể họ, nhưng vẫn không đến nỗi vừa ra sáng thì biến thành tro."

Liễu Hà nhăn mặt: "Không có kẻ địch trời sinh, lại không chết được, ghê thế?"

"Sao lại không chết được." Hiếm hoi lẩm Liễn Hà mới hơi hiểu kỳ về dị nhân, Kiêu Dĩ Sa rất kiên nhẫn giải thích: "Nói cho cùng thì dị nhân cũng chỉ là một loại người, chẳng qua họ tiếp xúc với một bộ phận kỳ bí hơn trong thiên nhiên sớm hơn con người, tiến hoá khác đi một tí so với con người. Thời gian ngừng trôi đối với tộc ma cà rồng, đúng là họ trường sinh, nhưng không phải bất diệt. Nếu như cơ thể họ bị xay nát nát ra thì họ cũng sẽ chết."

Liễn Hà im lặng vài giây, hỏi: "Nếu dùng một container hai mươi mấy tấn đè giống lần trước thì sao?"

Kiêu Dĩ Sa: "Sức mạnh của mỗi một con ma cà rồng khác nhau, ma cà rồng càng nhiều tuổi thì sức mạnh tích tụ càng nhiều, Văn Bạc Thiên mới chuyển hoá cách đây không lâu, vẫn còn là một đứa trẻ không có kinh nghiệm, đè cho một cú như thế thì bảo đảm tiêu đời."

Liễn Hà trầm ngâm: "Vậy còn khả năng đánh tay đôi của nó thì ra sao?"

Kiêu Dĩ Sa: "Nếu so với người bình thường thì sẽ mạnh hơn rất nhiều."

Liễn Hà: "Với tay đánh thuê dạo trước thì sao?"

"Sài Long?" Kiêu Dĩ Sa suy nghĩ một chút, sức đấu của Sài Long trong loài người đã coi như rất mạnh rồi. "Sài Long thì.....nếu trong trạng thái tốt nhất, anh ta có thể đấu được với hắn."

Liễn Hà gật gù, sau đó lơ đãng hát hàm một cái.

"Vớ nó thì sao?"

Kiều Dĩ Sa liếc ngang——

Bên kia Hồng Hựu Sâm đã ăn uống no nê, hoàn toàn trong trạng thái thả lỏng. Nhịp thở của cậu thông thả, hai mắt lim dim, tựa người vào ghế sofa nhìn đám người dưới lầu đang nhảy nhót. Cậu để ý ánh mắt phóng tới từ Kiều Dĩ Sa và Liễu Hà, nhìn qua bên họ.

Ánh mắt của Kiều Dĩ Sa giao với ánh mắt bình tĩnh của cậu, cô cười khan hai tiếng, "Sắp mặt."

Liễu Hà: "Thằng nào cho thằng nào sắp mặt?"

Kiều Dĩ Sa: "Anh nghĩ xem?"

Liễu Hà dùng ánh mắt của phái mạnh đánh giá Hồng Hựu Sâm, im lặng một lúc, nói: "Khá đấy."

Bên kia A Cát đưa tới một thuyền trái cây, Liễu Hà vuốt vuốt quần áo, "Không nói mấy chuyện này nữa, Tết nhất làm mất hứng!" Anh hất hất cằm với Hồng Hựu Sâm, "Nhóc con đừng để uống một chuyến tới đây, chơi chung luôn đi!"

Kiều Dĩ Sa hỏi Hồng Hựu Sâm: "Muốn nhảy đầm không?" Trông cậu không hứng thú lắm, Liễu Hà xua cô qua một bên, "Dân sành điệu nhảy chó gì!" Anh hỏi: "Biết chơi bài không?"

Hồng Hựu Sâm lắc đầu.

Liễu Hà: "Ném phi tiêu?"

Cậu im.

Liều Hà ngoắc ngoắc tay với A Cát, chẳng mấy chốc cậu ta khuân đến một bàn phi tiêu bằng gỗ cây du rất ra trò, Liều Hà chỉ bàn gỗ nổi vân, giới thiệu với Hồng Hựu Sâm: "Tuổi cũng lâu năm rồi đấy, đêm đêm đều ngâm nước, bảo quản không tồi đúng không?"

Hồng Hựu Sâm không phân biệt được bàn phi tiêu tốt hoặc dở ra sao, nhưng cậu rất thích những vật lâu đời giống như thế này. A Cát đưa cho cậu 3 phi tiêu, Liều Hà giải thích sơ quy tắc cho cậu nghe.

"Chơi 21 điểm đi, dễ hiểu nhất."

Liều Hà không đích thân ra trận, có lẽ cảm thấy như vậy thì ăn hiếp người ta quá đáng, kêu A Cát chơi với cậu. Tài nghệ của A Cát không tồi, Hồng Hựu Sâm mới học chơi, bị ngược thê thảm. Cậu phạm phải sai lầm mà những tay chơi non thường vấp phải, đó là không tính điểm mà chỉ thích phóng vào tâm điểm, vất vả lắm mới trúng được tâm điểm thì lại bị bust, mất sạch điểm. May sao cậu không quan tâm lắm chuyện thắng thua, chăm chú nghiên cứu sức dùng để phóng phi tiêu.

Kiều Dĩ Sa ngồi một bên xem một lúc, di động chợt rung lên, là một dãy số lạ. Cô nghiêng đầu nhận cuộc gọi, nghe một giọng nói hiền lành trầm thấp của đàn ông: ".....A lô? A lô? Cô Kiều ạ?"

Tín hiệu bên đó không được tốt lắm, âm thanh bị ngắt quãng, Kiều Dĩ Sa nhận ra Sài Long, đứng lên tìm chỗ yên tĩnh.

"A lô?"

".....Nghe được không ạ?"

"Được, nói đi."

Kiều Dĩ Sa tìm thấy một gian phòng trống, đóng cửa, âm thanh tạm đỡ hơn một chút.

"Năm mới vui vẻ." Cô lên tiếng trước.

Sài Long: "Cảm ơn, cô cũng thế."

Kiều Dĩ Sa hỏi: "Mẹ anh thế nào rồi?"

Sài Long đáp: "Đỡ hơn nhiều rồi, tay nghề của bác sĩ nơi đây thật cao minh."

Kiều Dĩ Sa: "Dĩ nhiên."

Sài Long: "Cũng phải cảm ơn các cô, tôi thật sự không biết phải làm sao để cảm ơn các cô....."

Kiều Dĩ Sa: "Ơn nỗi gì, sao anh liên lạc với tôi muộn thế?"

Sài Long: "Bộ lạc nằm chỗ hẻo lánh quá, tín hiệu không được tốt cho lắm."

Từ trong di động vọng tiếng gió ù ù, Kiều Dĩ Sa tưởng tượng đến cảnh sơn lâm heo hút, lòng tò mò trỗi lên. "Ê, trong bộ lạc thế nào, anh sống ở đó hả?" Rất ít người có cơ hội bước vào bộ lạc của người sói, tất cả những gì liên quan đến bộ lạc, Kiều Dĩ Sa toàn đọc từ sách ra. "Tôi nghe nói trong nước có tất cả là hai bộ lạc, một phía Đông, một phía Tây, anh đang ở cái nào thế?"

Sài Long: "Chắc là cái phía Đông."

Kiều Dĩ Sa: "Gặp thủ lĩnh chưa, trông thế nào?"

Sài Long: "Gặp rồi, là một ông cụ rất đáng kính."

Kiều Dĩ Sa: "Anh với mẹ anh đều sống trong bộ lạc hả?"

"Vâng." Sài Long đáp, "Sức khoẻ của mẹ tôi đã khá lên nhiều rồi, làm chút việc vặt ở đây, công chúa Lỗ Lai nói đầu bếp của bộ lạc họ nấu ăn không ngon, vừa hay tôi biết nấu ăn, nên vào bếp phụ."

"À." Kiều Dĩ Sa gật đầu, rồi sau đó sửng sốt, hỏi: "Anh gọi Lỗ Lai là gì?"

Sài Long: "Công chúa, cô ấy là con gái của thủ lĩnh."

Kiều Dĩ Sa: "....."

Miệng của cô há hốc thành chữ O, nhớ đến bộ dạng steam punk lạ đời của Lỗ Lai, ôi phong cách của con gái tộc người sói thật hoang dã.

Kiều Dĩ Sa: "Ghê gớm nhỉ, anh làm việc ở đó có được lương không?"

Sài Long: "Ặc.....tôi đâu tiện đòi lương nhỉ."

Kiều Dĩ Sa: "Nên đòi thì vẫn ráng đòi đi, người sói rất chính trực, anh mở miệng đòi thì chắc chắn họ sẽ đưa cho anh."

Sài Long ngần ngại cười cười: "Tôi không cần lương, họ chữa bệnh cho mẹ tôi thì tôi đã cảm kích không thôi lắm rồi."

Kiều Dĩ Sa hỏi tiếp: "Anh định ở lại đó luôn à?"

Câu này khiến Sài Long nhớ ra gì đó: "Không, cách đây không lâu, toán người của công chúa Lỗ Lai hình như phát hiện ra gì đó, có việc cần phải quay về thành xử lý, qua Tết chúng tôi sẽ cùng nhau về."

Kiều Dĩ Sa bắt đầu nghĩ đến chuyện nghiêm túc, cô nhớ đến chuyện lúc nãy nghe được từ Văn Bạch Thiên, nói: "Vừa khéo tôi cũng có chuyện cần nói với Lỗ Lai, khi nào về tới thì tới thẳng nhà tôi tìm tôi."

Sài Long: "Vâng."

Hàn huyền thêm đôi câu, Kiều Dĩ Sa cúp máy.

Về đến khu C tầng bùng nhộn nhip, giữa màn chương khí của khói thuốc, Hồng Hựu Sâm vẫn đang chơi phi tiêu, tài nghệ của cậu tiến bộ rất nhanh chóng, chỉ mới có một lúc mà đã có thể tranh thắng thua được với A Cát hẳn hoi.

Kiều Dĩ Sa về ngay lúc Hồng Hựu Sâm vừa phóng một phi tiêu vào khu vực ba phần, A Cát ré lên một tiếng thua thê thảm, ánh mắt của Hồng Hựu Sâm phẳng lặng, nhìn không ra niềm vui của kẻ thắng cuộc, nhưng trông cậu rất thoải mái.

Kiều Dĩ Sa ngồi phịch xuống ghế xô pha, cảm thấy bên hông ngựa ngựa, biết vết thương đang thằn tót khé miệng. Bên kia A Cát phóng một phi tiêu, đang chuẩn bị kết ván. Ánh mắt của Kiều Dĩ Sa liếc về phía Hồng Hựu Sâm. Cậu đến bên bàn lấy nước; vì để tiện cử động, cậu xắn tay áo lên đến khuỷu tay, để lộ cẳng tay rắn rỏi. Má sười trong quán mở rất cao, thậm chí cậu còn chảy mồ hôi. Lốp mồ hôi mỏng khiến hình ảnh của cậu mơ hồ, tựa như đang nhập vào với cuộc sống về đêm đầy phù hoa, lại tựa như đang lặng lẽ tách rời.

Kiều Dĩ Sa nói: "Nhìn giờ một chút."

Cậu đáp: "Biết rồi."

Kiều Dĩ Sa vui vẻ hẳn lên. Cô chơi xúc xắc một lúc với Liễu Hà, rượu hết ly này đến ly khác. Tửu lượng của cả hai đều tốt, thế là mặc sức uống, cùng nhau say lúy túy.

Liễu Hà khoác cổ cô, nắc cụt, nói: "Sang năm, hai ta ra một mục tiêu nho nhỏ....."

Kiều Dĩ Sa cũng nắc theo: "Mục tiêu gì....."

Liễu Hà: "Cho thằng chí tình chí nghĩa kia chết bà nó."

Kiều Dĩ Sa cười hề hề.

"Được đấy."

Ca múa hoan hỉ thâu đêm trường.

Không biết chơi đến bao lâu, cuối cùng trong quán mới dần dần yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đã tiêu hao sạch tinh lực, chỉ còn một bãi chiến trường.

Kiều Dĩ Sa đã uống say không biết trời trăng, gục trên ghế xô pha, mộng lung mơ hồ cô cảm nhận được có ai đó đứng trước cô, nói: "Nên đi thôi....."

Cô ừ một tiếng rõ dài, không hề nhúc nhích.

Người kia lại nói: "Phải về thôi."

Người của cô cứng đờ không nhúc nhích được, chép chép miệng: "Tôi muốn ngủ....."

Người kia nói: "Về rồi hẵng ngủ."

Cô mặc kệ.

Hình như A Cát tới hỏi gì đó, người nọ đáp: "Tôi biết nhà của cô ấy, tôi đưa cô ấy về." Sau đó cô cảm giác được có người sờ soạng váy của cô, rồi hỏi: "Anh có tấm chăn nào dày dày một chút không?"

Rồi hết thấy đều như một giấc mơ.

Có người bế cô lên, bước ra khỏi cửa. Gió rét ngày đông mang tác dụng thôi miên, mê man, ngủ càng thêm sâu.

Một lúc lâu sau, cô nghe người nọ hỏi: "Mật mã cửa là gì?"

Cô quên mất. Người nọ hỏi mấy lần không nhận được câu trả lời, đứng ngoài cửa hết nửa buổi, cuối cùng bất đắc dĩ xoay người.

Sau đó nữa, cô ngủ rất lâu.

Xung quanh rất lạnh, nhưng người của cô rất ấm, mang một cảm giác như được đắp chăn ấm giữa ngày đông buốt giá, vô cùng dễ chịu.

Rồi sau đó nữa, cô ngửi thấy mùi của bình minh. Hơi nước buổi sớm, sương đêm, gió lạnh.

Cô chậm chạp mở mắt. Tòa chung cư 30 tầng đứng như hạc giữa bầy gà trong khu, nơi đây tầm nhìn thoáng đến xa tít tắp. Cả thành phố vẫn chìm trong bóng tối đục mờ, chỉ có vầng dương phía chân trời là màu trắng ngà, như một vì sao rơi xuống trần thế, đốt tan đi bóng đêm mê muội cũ kỹ, mở ra một ngày mới trong lành.

Gió phàn phật bên tai lạnh lẽo, Kiều Dĩ Sa hướng mặt về phía bình minh, há miệng, tức thì hắt hơi một cái rõ to. "ẮT-Xì——!" Cô

giụi giụi mũi, phát hiện tay mình thế mà lại ấm, lúc này cô mới để ý bản thân được bó như cái bánh ú. Vừa nghiêng đầu liền thấy người ở bên cạnh.

Hồng Hựu Sâm tựa lưng vào quạt thông gió trên nóc nhà, cả đêm cậu không ngủ nhưng trông không có vẻ gì mệt mỏi, gió thổi tóc mái của cậu hơi che đi cặp mắt. Cả người cậu toả hơi ấm, Kiều Dĩ Sa biết sở dĩ bản thân không bị đông cứng thành người đá là toàn nhờ vào cái máy phát điện công năng hồn hậu này. Cô há miệng, tiếng đầu tiên không nói ra được. Cô hắng giọng, khàn khàn cất tiếng: "Mẹ kiếp, nghèo khó thế này..... sao không tới quán trọ?"

Cậu đáp: "Không mang theo tiền."

Cô lại nói: "Vậy thì về lại chỗ quán ấy."

Cậu nhìn cô, nơi đây chỉ có hai người bọn họ, dưới ánh bình minh, cặp mắt của cậu màu vàng kim trong veo.

Cậu nói: "Không muốn về."

Vẫn giọng điệu như bình thường, nhưng trong yên vắng, giọng của cậu lại nghe dứt khoát đến bất ngờ. Kiều Dĩ Sa mở lớn cặp mắt vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn nhìn cậu.

Cậu lại hỏi: "Ở đây không được sao?"

Đầu óc của Kiều Dĩ Sa đang hỗn loạn chậm chạp, không biết nên nói gì, chỉ cảm thấy bộ não sau cơn say của mình hình như cũng cháy lên theo thái dương đang ló dạng.

hết chương 22

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 23

Họ cứ thế ngồi trong gió lạnh.

Mặt trời nhô lên rất chậm, tựa như chơi bời đêm hôm trước mệt, uể oải không chịu dậy. Sức nóng của người bên cạnh hết như một cái lò sưởi, cảm xúc của cô là củi khô, cô lặng lẽ thêm củi vào lửa, cậu đốt càng lúc càng bùng lan.

Kiều Dĩ Sa nắn nắn cổ, rồi thì khẽ-vô-cùng-khẽ tựa vào vai cậu. Cậu vẫn ngồi yên.

Xám mênh mông trên cao dần nhuốm thành màu đỏ nhạt, gió đông rét buốt không ngừng thổi phàn phật, đất trời hoang vu, thế giới chưa bao giờ vừa chân thật vừa huyền ảo như lúc này.

Mãi lâu sau, Kiều Dĩ Sa khẽ nói: "Cậu có cảm thấy trong tình cảnh này....." Cô ngừng một chút đầy ẩn ý, Hồng Hựu Sâm hỏi: "Sao?" Cô dẫn dắt cậu: "Có phải là cậu đặc biệt muốn nói gì đó?"

Cậu ngồi ngẫm nghĩ thật. Nghĩ một hồi nói: "Đâu có đâu nhỉ."

Kiều Dĩ Sa xì một tiếng khẽ-không-thể-nào-khẽ-hơn.

Hồng Hựu Sâm hỏi: "Cô muốn tôi nói gì?"

Kiều Dĩ Sa chạm nhẹ vào mái tóc bị gió thổi tung, nói mát mẻ: "Cũng không có gì."

Cậu nhìn cô, hỏi: "Vậy tại sao cô ngồi thẳng dậy?"

Kiều Dĩ Sa: "....."

Hơi sắc bén.

Cổ cô đờ ra, giả ngu không biết gì.

Cô nói: "Không thích tựa nữa." Cô đảo mắt tỏ vẻ chê bai, "Người cứng như gì."

Cậu không đáp lời, lại tiếp tục nhìn bầu trời mênh mông phía trước. Kiều Dĩ Sa đợi mãi không thấy động tĩnh, bắt đầu nhàm chán ngán ngái. Không khí khá trong lành, đêm giao thừa còn đọng lại quá nhiều khói pháo, chân trời đỏ rực, thậm chí khó phân biệt được mặt trời đang mọc hay lặn.

Kiều Dĩ Sa xoa xoa hai đầu ngón tay, liếc mắt lên nhìn sườn mặt của Hồng Hựu Sâm. Mặt trời giống như lòng người, ửng ọ ọ vùng vằng ở phía chân trời. Cậu quay đầu qua nhìn cô, cô lập tức nhìn lảng đi chỗ khác.

"Tim cô đang đập rất nhanh." Cậu nói.

Mặt Kiều Dĩ Sa vô cảm.

Cậu nói: "Lại nhanh hơn nữa rồi."

Lưng cô nóng ran: "Đừng bịa chuyện."

Cậu nói: "Không bịa, xung quanh quá yên tĩnh, tôi nghe thấy được."

Cậu càng dùng giọng điệu bình tĩnh như thế này nói chuyện, cô càng phát rồ: "Vậy tại sao tôi không nghe thấy tiếng tim cậu đập?"

Cậu có sao nói vậy: "Cô quá yếu."

Kiều Dĩ Sa tức điên, tung ra một cú đấm "trời giáng" ngay cánh tay cậu. "Ồi cha ta fuck!" Cổ tay bị thụt vào một cái, cô đau đến nỗi đom đóm mắt.

Hồng Hựu Sâm thở dài, nắm lấy tay cô.

"Đừng đụng vào tôi!" Cô giận dữ. Cậu nắm lấy cẳng tay của cô: "Đừng giãy lung tung nữa." Cô toan cố giãy cho bằng được, nhưng khổ nỗi không đủ sức, điểm quan trọng nhất chính là, cảm giác được bàn tay nóng ấm rộng lớn của cậu nắm lấy vô cùng tuyệt vời, cho nên cô đảo mắt để mặc cho cậu muốn làm gì thì làm.

"Cô nên rèn luyện cơ thể một chút." Cậu vừa nắm cổ tay của cô vừa nói.

Kiều Dĩ Sa cười lạnh: "Không cần, cậu đã bao giờ thấy phù thủy nào mà cơ thể cường tráng chưa, chúng tôi là dân đi đường xa, có hiểu không?" Tay kia của cô chỉ chỉ cậu, "Loại người đánh cận chiến như bọn cậu mới cần rèn luyện thân thể, cơ bắp luyện cho cường tráng nhất thì sẽ bị lãnh đòn nặng nhất!"

Cậu vẫn nói: "Cô nên rèn luyện cơ thể."

Kiều Dĩ Sa hít một hơi: "Con người của cậu nghe không hiểu lời hay sao, tôi đã bảo....."

"Cha tôi không cho phép tôi yêu sớm." Một câu nói của cậu làm tắt cả mọi lời của cô nghẹn hết. "Còn cách kỳ thi đại học quãng một

trăm ngày nữa."

Kiều Dĩ Sa không hiểu hết ý nghĩa chứa đựng trong câu nói đó, không dám hấp tấp manh động.

Cậu ngược mắt, dưới vài lọn tóc mái loăn xoăn loà xoà, cặp mắt màu vàng kim của cậu sáng rực.

"Trước ngày đó, cô cần phải rèn luyện cơ thể cho thật khoẻ."

Kiều Dĩ Sa hiểu ra ý nghĩa, nhất thời á khẩu.

Từ phương xa vọng lại tiếng chim hót, thế gian đang dần thức tỉnh.

Kiều Dĩ Sa nhìn cậu một lúc, thản nhiên mỉm cười. "Cậu biết không, nhìn cậu hiện giờ đặc biệt giống như nam chính trong một bộ phim cực kỳ máu chó." Cậu không nói gì. Cô lại ghé đến gần hơn, đặt tay lên vai cậu. "Nào, để giúp cậu thử nhập vai xem sao. Thế này nhé....." Cô nắm tay của cậu, chỉ đạo, "Cậu chỉ vào tôi, nói —"Quân yêu tinh! Đừng đùa với lửa! Coi chừng sẽ chết trên giường ông!""

Cậu không nói một lời, Kiều Dĩ Sa giục cậu: "Mau lên đi chứ, nói xem nào."

Cậu ngược mắt, nói: "Cô không chết trên giường tôi được."

Kiều Dĩ Sa nhìn vào mắt cậu hai giây, chặc một tiếng. "Chán bỏ mẹ!" Cô đứng dậy, phủi phủi bụi bặm trên váy. "Khô khan! Vô vị!" Đầu ngón tay nhọn của cô chỉ chỉ cậu. "Người sói ai cũng thiếu máu hài hước giống cậu à?"

Cậu đáp: "Tôi không biết người khác ra sao." Cậu ngược đầu nhìn cô. "Tôi chỉ biết bản thân mình. Nếu tôi đã chọn em, thì tôi sẽ bảo vệ em."

Kiều Dĩ Sa thoáng sửng sốt.

"Ai thèm nói chuyện này với cậu."

Cô đứng trước mặt cậu, che mắt phía chân trời. Ánh mắt của cậu vẫn không xê dịch, tiếp tục nói: "Nếu như em cũng chọn tôi, vậy thì cả đời chúng ta sẽ luôn bên nhau."

Cậu thản nhiên nói ra câu đó như vậy, thản nhiên như đang nói với cô rằng mình đói bụng.

Kiều Dĩ Sa ghen hết 10 giây, sau đó máu các mạch cùng nhau dâng trào, cô cảm thấy người mình như một quả bóng được bơm căng phồng, kéo theo ngàn vạn sợi tóc của cô, sắp sửa bay lên.

"Ai dạy cậu câu này?" Cô tóm lấy cổ áo của cậu, "Cậu trầm mình trong hộp đêm một buổi xong bị tha hoá rồi phải không?!" Cô vô cùng kích động, vu vơ cảm thấy mình sắp nổi điên, nhưng bị ánh mắt của cậu áp chế. Cô đẩy mạnh cậu một cái, tâm trạng dao động dữ dội, lúc lên lúc xuống, rồi lại làm bộ ta đây từng trải: "Mới được bao lâu cơ chứ? "Cả đời" mà cậu có thể dễ dàng nói ra khỏi miệng như vậy sao? Loại con nít mới nứt mắt giống như cậu là cái thứ mau thay đổi nhất, chỉ giỏi nói bằng cái miệng, không tin được!"

Cậu lẳng lặng nhìn cô, nói: "Em không nghĩ như vậy trong lòng."

Kiều Dĩ Sa lạnh lùng hừ: "Cậu lại biết nữa hả?"

Cậu không đáp.

Gò má của cậu được ánh ban mai đang dần hé mở chiếu sáng, mỗi lúc một rõ ràng hơn, Kiều Dĩ Sa nhìn chăm chăm một hồi liền bị thu hút, cô nín thở tập trung, ngay đến cả mỗi hơi thở của cậu, cô cũng nghe được rất rõ.

Quả bóng bay trên trời tự nhiên xì hơi, rớt về với nhân gian. Cảm xúc của cô lại quay về.

Cô chậm chạp khom người, khuôn mặt nhỏ gầy đối diện với mặt cậu.

"Nói lại lần nữa cho tôi nghe đi....."

Cậu hỏi: "Cái gì?"

Kiều Dĩ Sa: "Lời tỏ tình quê mùa của cậu."

Cậu không phối hợp.

Cũng không trách cậu được, bị đánh giá như vậy, dù là ai cũng vẫn muốn giữ mặt mũi.

Kiều Dĩ Sa tặc lưỡi, tháo găng tay dài màu đen ra, nhàm chán phát mấy vòng.

"Cậu ở bên tôi cả đời là đủ rồi à?" Cô chột hỏi.

Cậu hỏi: "Không thì sao?"

Kiều Dĩ Sa dẫn dắt cậu: "Đáng lẽ ra cậu nên nói, cậu muốn đời đời kiếp kiếp ở bên tôi. Đương nhiên đó là phần của cậu, còn tôi có đồng ý hay không thì là chuyện khác."

Cậu đáp: "Tôi chỉ quan tâm chuyện đời này, chết đi rồi thì không có cách nào lo được."

Kiều Dĩ Sa: "Chết không phải là hết." Cô ghé mặt tới sát hơn. Cô cảm nhận được nhiệt độ từ cơ thể cậu, như một đám lửa đốt giữa rừng thẳm. Cô giơ tay, như đang trêu động vật nhỏ, vạch nhẹ một đường từ dưới cổ lên đến quai hàm cậu, lẩm bẩm: "Hình như tôi cũng nghe được nhịp tim của cậu....."

Cô toan đứng thẳng người, cậu lại níu lấy chuỗi đeo trên cổ của cô.

Kiều Dĩ Sa: "Gì đây?"

Môi cậu mấp máy, nhưng không nói lời nào. Trông cậu hơi cứng nhắc, giống như chính bản thân cậu cũng không biết vì sao mình làm như vậy. Kiều Dĩ Sa lại muốn trêu cậu, cậu không cho cô cơ hội, tay kéo mạnh một cái.....

Người của cô chúi về phía trước, môi của họ thuận theo thế, dán vào nhau.

Nắng lên chói lọi đúng vào lúc này, toả từ sau lưng cô toả ra.

Hơi đột ngột, Kiều Dĩ Sa lùi ra sau theo phản xạ, Hồng Hựu Sâm phản ứng rất nhanh, cậu buông dây chuỗi ra, níu lấy cổ cô, thế là họ càng dán sát vào nhau. Cô như một chú mèo hoang bị xách cổ ở phía sau, ngoại trừ ngoan ngoãn ra thì không còn lựa chọn nào khác. Cậu không có tí kinh nghiệm nào, hôn hơi thô bạo, ban đầu cô hơi bị đau, thích ứng rồi thì không kháng cự nữa. Cô sờ sờ đến khoé mép của cậu, nhẹ nhàng thò tay cạy một khe hở nhỏ. Hồng Hựu Sâm ngoan ngoãn mở miệng ra.

Cô vẫn chưa cai thuốc lá, trên người mang vị đắng đắng, nhưng cậu đã hoàn toàn tiếp nhận. Thậm chí cậu còn cảm thấy mình đã quen với mùi vị này, vị đắng ấy khiến cơ thể của cậu trở nên nặng nề hơn, tựa như có gì đó níu giữ lấy linh hồn, như có gì đó buộc vào nó. Cậu không còn là của mình. Cậu đã có trời buộc, đồng thời cũng có nơi để nương tựa.

Lòng bàn tay của cậu ấm nóng đến độ phía sau lưng của Kiều Dĩ Sa nhũn ra.

"Không xong rồi, thở không ra hơi nữa....." Cô vịn lên vai cậu, tranh thủ hít một hơi thật sâu. Cậu chăm chú nhìn cô; dưới ánh ban mai, gương mặt của cô mang một màu trà nhàn nhạt. Lưng cô nghịch sáng, bóng đen giữa ánh nắng trông như ảo ảnh trong nước, song lại sừng sững như đá tảng.

Cậu lại định hôn cô, Kiều Dĩ Sa vội vàng hỏi: "Chờ chút, không phải nói là không yêu sớm à?"

Cậu khẽ đáp: "Cái này không tính....."

Kiều Dĩ Sa: "Vầy mà còn không tính?"

Cậu đáp: "Không tính."

Kiều Dĩ Sao: "Thế nào mới tính?"

Sự im lặng của cậu càng làm tăng tiếng thở dốc, cậu ôm ngang hông cô, vòng eo ấy mềm mại như một nhánh sậy (!), hai bàn tay của cậu gần như có thể ôm trọn. Cô gồng cơ bụng phía dưới theo bản năng, cứng nhắc hỏi: "Thế nào mới tính?" Cậu vẫn không nói, cô cúi đầu, ngửi được mùi tóc và da đầu của cậu, giọng trở mềm hơn. "Nói đi chứ....."

"Đừng hỏi nữa." Vốn không có câu trả lời, cậu ngắt lời cô, sóng mũi cao thẳng cạ cạ vào má cô, "Im....."

Hơi thở của họ giao hoà, phủ ánh ban mai và hơi sương. Cậu cạ cạ vào cô, như muốn vĩnh viễn lưu lại hơi của mình trên người cô. Kiều Dĩ Sa nâng mặt cậu, da dẻ trong tay như đá đã được suối rừng mài mòn, lạnh lẽo và trơn nhẵn; cảm giác trơn láng sạch sẽ ấy khiến tim cô hơi thót lại. Có một giây, thậm chí trước mắt cô xuất hiện ảo giác, cô trông thấy mình đứng dưới bầu trời mênh mông trên thảo nguyên bao la vô tận, những cành lá của cây cổ thụ chọc lên trời như đao, thần linh từ xa xưa đang ca hát trên mây ngàn.

Hôn xong họ ôm nhau, cậu cúi đầu, dán chặt lên chiếc cổ cao của cô. Cảm giác nhồn nhột khiến cô tự động rướn cổ lên, cậu liếm nhẹ lên phần xương quai xanh của cô, phần ren của chiếc áo dạ hội màu đen cạ cạ vào má cậu. Cô nhìn lên bầu trời bao la bát ngát, đứng ngược hướng gió, kêu tên cậu. "A Sâm." Nghe thấy cậu ừ một tiếng, khoé miệng cô hơi nhếch lên, nét mặt mơ màng, mỉm cười nói: "Chỗn dừng chân của chúng ta là cuối đường mặt trời....."

Bàn tay đang ôm cô của cậu càng siết chặt hơn.

Sương sớm bốc hơi, vạn vật lặng lẽ vươn lên giữa khoảnh khắc ánh sáng và bóng tối giao nhau, cả một thế giới vô cùng bình lặng, song lại vô cùng điên cuồng.

.....

Cậu ôm cô rất lâu, mãi đến khi trời biến thành màu xanh biếc.

"Tôi phải đi rồi....." Cậu khẽ nói, "Trời sáng cha tôi sắp thức giấc."

Kiều Dĩ Sa buông cậu ra, lùi ra sau hai bước, cô nhìn Hồng Hựu Sâm đứng dậy, ánh mắt của cô di chuyển từ dưới thấp lên đến trên cao, thường thức dáng người cao lớn của cậu.

"Tôi đi đây." Nói rồi cậu bước về phía rìa của tầng lầu, Kiều Dĩ Sa hỏi: "Anh định nhảy xuống?"

Cậu đáp: "Vậy mới nhanh hơn được một chút."

Kiều Dĩ Sa nói: "Được, mừng 8 gặp lại."

Cậu thoáng khựng lại, nói: "Mừng 2 tôi không có gì làm."

Kiều Dĩ Sa nói: "Em có việc, phải bế quan một thời gian."

Đầu mày của cậu hơi chau lại.

"Sao cơ?"

Kiều Dĩ Sa: "Bế quan, em phải nghiên cứu một loại thuốc mới."

Cậu không hỏi kỹ hơn, nói: "Được, vậy....." Cậu ngừng hai giây, rồi lại nhìn cô, "Vậy mừng 8 gặp."

Cậu xoay người, đi vài bước, rồi nhảy thẳng xuống từ trên cao. Kiều Dĩ Sa khẽ la lên một tiếng, chạy tới nhìn xuống. Hồng Hựu Sâm đáp lên ống dẫn nước và vài chiếc máy lạnh, rồi xuống đến đất.

"Này———!"

Cậu ngược đầu lên, nhìn cô đang đứng ở mé lầu vẫy vẫy tay với cậu.

Cậu la: "Em coi chừng! Đừng để ngã!"

Cô cười rộ lên, quần tằm chần màu be đứng trong gió sớm mai, tua của vạt váy màu đen rũ xuống mềm mại hiền hoà.

Cậu ghi nhớ kỹ hình ảnh ấy, rồi mới xoay người rời đi.

hết chương 23

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 24

Kiều Dĩ Sa tiễn Hồng Hựu Sâm xong, vừa ngáp vừa đi về nhà, lại tiếp tục ngã gục. Ban đầu cô định về ngủ thêm một giấc, nhưng dẫu hoài không ra chút cảm giác buồn ngủ, trong đầu toàn cảnh trên sân thượng hóng gió ban nãy, cuối cùng lằm bằm bò dậy, vào buồng tắm làm vệ sinh.

Mùng một Tết, cả nước nghỉ ngơi, muốn gọi thức ăn cũng chẳng ai giao. Tắm rửa xong, Kiều Dĩ Sa lục trong tủ lạnh ra một túi bánh mì đã ăn phân nửa, nhai trong miệng xong bắt đầu làm việc.

Cô lục ra mấy cuốn sách cũ bà ngoại cô đã để lại cho cô, thổi bụi, mang đặt lên bàn. Đêm giao thừa cô đã nhận được một tin quan trọng—tộc ma cà rồng muốn tìm người sói. Tuy không biết rốt cuộc là muốn tìm ai, tìm ra rồi thì làm gì, nhưng trực giác của phụ nữ bảo với Kiều Dĩ Sa, đại khái đây không phải là chuyện tốt lành gì. Trước khi biết rõ đầu đuôi, cô cần phải giấu Hồng Hựu Sâm cho kỹ mới được. Cô nhớ hình như có một loại thuốc giấu được mùi của người sói.....

Cô ngồi nghiêm chỉnh, xắn tay áo lên xoa xoa tay, chuẩn bị bắt tay vào việc thì di động chợt rung. Hồng Hựu Sâm gửi tin nhắn: "Tôi đã về đến nhà."

Kiều Dĩ Sa đáp: "Tốt."

Buông di động, đang định mở sách, lại rung tiếp.

Cậu hỏi: "Em đã ăn cơm chưa?"

Kiều Dĩ Sa: "Ăn rồi." Nghĩ một chút, lại gửi thêm một tin nhắn. "Đừng quấy rầy em, đã nói là bế quan mà, đang làm việc quan trọng đây."

Ngừng khoảng 10 giây sau, cậu đáp: "Được."

Kiều Dĩ Sa lại mở sách ra, nhưng mãi lâu vẫn không sao tập trung, mắt cứ bất giác chạy đến liếc di động, cầm lên 3,4 lần, cậu không nhắn thêm gì nữa thật.

Kiều Dĩ Sa bĩu môi, không nhìn được chữ: "Mẹ kiếp....."

Cô đứng lên đi lục thuốc giúp trấn định trong tủ lạnh uống, chính thức bắt đầu bế quan.

Bế liên một tuần lễ.

Ngày đêm vật vã không biết trời trăng mây nước, Kiều Dĩ Sa như một sứ giả từ địa ngục, cuối cùng đến sáng mùng 8, pha ra được một lọ thuốc màu xanh lam không biết có dùng được hay không.

Căn phòng bừa bộn ngổn ngang khỏi phải nói.

Cô vùi đầu ngủ lã cho đến chiều tối mới dậy, mắt nhắm mắt mở nhìn giờ, sắp bị trễ tới nơi. Cô bò đi làm vệ sinh đơn giản rồi xông ra khỏi nhà, tới cửa mới nhận ra phải lấy tóc giả và kính, sau đó lại nhớ chuyện gì đó, đứng ngẩn ngay tại chỗ.

Hình như thân phận đã bị lộ tẩy.....

Cô bình tĩnh lại, đứng trước gương đánh giá bản thân: vóc dáng gầy gò, sắc mặt nhợt nhạt, quầng mắt lại hơi thâm. Đêm hôm qua

cô đã tắm, ngủ qua đêm đầu tóc bị xù ra, toàn bộ hình tượng trông như một chú sư tử ốm đói. Cô gãi gãi đầu, búi tóc lên ở phía sau ót, rồi lại thay một bộ đồ màu đen hoàn toàn. Nhìn lại lần nữa, trông y như đi đám ma. Cô hơi nản. Tốt xấu gì cũng đã xa nhau một tuần, gặp lại nhau hình như nên công phu một chút. Cô muốn trang điểm, nhưng thời gian thật sự không cho phép, cuối cùng cô đánh chút son, mặc áo khoác vào, đeo nguyên cái túi xách đựng đầy thuốc lên lưng rồi đi tới nhà Hồng Hựu Sâm.

Lúc đi thì khí thế lắm, đến cửa bắt đầu rét rét.

Cô đi trong sân hai vòng, muốn thăm dò tình hình trong nhà. Căn biệt thự nhỏ vẫn im lìm như thường ngày. Cô rón rén tới bên cửa hông, áp tai lên cánh cửa, lén nghe âm thanh trong nhà. Vẫn im lìm.

Kiều Dĩ Sa móc di động ra, vừa định gọi điện thoại cho Hồng Hựu Sâm chợt phía sau lưng có một giọng nói cất lên——

"Cô đang làm gì vậy?"

Kiều Dĩ Sa giật bắn mình suýt rú lên. Cô ngoái đầu, Hồng Diêm Đức đang lạnh lùng đứng giữa sân. Ông kẹp cặp công văn, mặc một bộ âu phục sẫm màu, bên ngoài khoác áo nỉ, hình như mới đi làm về. Kiều Dĩ Sa nhớ đến bộ dạng ngu xuẩn nghe lén của mình mới vừa rồi, vô cùng gượng gạo.

Phong cách của hai cha con này giống nhau như đúc, ánh mắt rất điềm tĩnh, nhưng hàm chứa đầy lực sát thương. Kiều Dĩ Sa chống đỡ khí thế như Thái Sơn đang đè của Hồng Diêm Đức, cố giải thích: "Vừa rồi.....Tôi gõ cửa không ai đáp, tôi tưởng không có người."

Hồng Diêm Đức bước đến gần.

"Không thể không có người, A Sâm đang ở nhà."

Kiều Dĩ Sa quay người, thấy Hồng Diêm Đức tra chìa khoá mở cửa, cô lặng lẽ vào theo.

Phép thuật lần trước đã tan biến, căn phòng quay về dáng vẻ cũ kỹ nặng nề trước đây. Hai người xếp hàng thay giày ở cửa, bầu khí rất gượng gạo. Kiều Dĩ Sa chột phun ra một câu để phá tan sự im lặng: "Đồ trang trí đã dọn dẹp sạch hết rồi ạ?"

Hồng Diêm Đức ngoái đầu nhìn cô: "Không phải dọn, tự chúng biến mất."

Kiều Dĩ Sa: "À."

Cô rất nghi ngờ bản thân vì bể quan mà đã trở thành thiếu năng.

Hồng Diêm Đức vào trong phòng khách trước. Có tiếng động từ cầu thang, Hồng Hựu Sâm đã ra khỏi phòng mình. Trông cậu như mới ngủ dậy, đầu tóc bù xù, bộ dạng ngái ngủ mơ màng đó như một phát tên, đâm xuyên thẳng qua tim Kiều-nữ-pháp-sư.

Ánh mắt của cô sáng rõ, nhìn chăm chăm cái cái bánh béo bở kia. "Tôi tới ngay!" Cô đang hăm hở tiến về phía cậu, trong phòng khách vang lên giọng nói thông thả của Hồng Diêm Đức: "Xin chờ một chút."

Kiều Dĩ Sa ngoái đầu, Hồng Diêm Đức bình tĩnh nói: "Xin qua bên này một chút, tôi có một chút chuyện muốn bàn với cô."

Chỉ mới bị ông ngó một cái mà áp lực vô hình lại ập tới. Kiều Dĩ Sa cảm thấy cổ mình như bị tròng một sợi xích sắt, bị Hồng Diêm Đức kéo sềnh sệch tới bàn trà.

Hồng Hựu Sâm cũng xuống lầu, Kiều Dĩ Sa kín đáo để ý thấy cậu đi thẳng vào bếp, mở tủ lạnh ra. Nói thật thì hơi tức. Một tuần không gặp nhau, cô còn không có sức thu hút bằng một miếng thịt.

Thím giúp việc không có nhà, Hồng Diêm Đức đích thân pha trà rót trà mời Kiều Dĩ Sa.

"Cô Kiều, để tôi nói thẳng nhé."

Kiều Dĩ Sa bày ra vẻ rửa tai lắng nghe.

Hồng Diêm Đức: "Trước đây A Sâm nói, cô giúp nó nâng cao thành tích bằng cách chế thuốc cho nó."

Kiều Dĩ Sa thừa nhận: "Phải." Ngẫm nghĩ, lại thấy nên tự dót thêm chút vàng lên mặt mình, nói chắc như đinh đóng cột: "Đương nhiên ngoài thuốc ra, tôi cũng giảng bài này nọ cho cậu ấy, kiến thức cơ bản thì chắc chắn tôi biết, điểm này xin chú yên tâm."

Hồng Hựu Sâm bước ra từ trong bếp, không biết ăn cái gì, mồm nguyên một búng, vẫn còn đang nhai.

Hồng Diêm Đức hỏi: "Cô đã xem hết tài liệu ôn tập đưa cô trước Tết chưa?"

Kiều Dĩ Sa: "....."

Không nên nhiều lời.

Kiều Dĩ Sa nghiêm túc gật đầu: "Dạ xem rồi."

Hồng Diêm Đức lặng lẽ nhìn cô, trải qua lần giở trò dạo trước, nay rõ ràng ông không còn dễ dàng bị gạt nữa. Ông lấy giấy bút từ trong cặp táp ra, kê lên bàn trà viết gì đó. Kiều Dĩ Sa có linh tính chẳng lành, trực giác của phù thủy đang bảo cô, đối phương đáng gờm. Y như rằng, Hồng Diêm Đức viết xong xuôi, đưa cả giấy lẫn bút cho Kiều Dĩ Sa.

"Xin cô giải vài bài trên đây."

"....."

Trán Kiều Dĩ Sa bắt đầu đổ mồ hôi, Hồng Hựu Sâm cầm ly trà trên bàn trà ngửa cổ uống sạch, toả đầy tràn sức sống, vô cùng tương phản với tình cảnh của Kiều Dĩ Sa.

Hồng Diêm Đức nghiêm túc nói: "Cô Kiều, xin cô thông cảm giúp cho tâm trạng của tôi, đối với một học sinh sắp thi, hiện giờ đã là giai đoạn chạy nước rút cuối cùng, nếu ngày nào cô cũng đến tìm nó, thì tôi hy vọng cô thật sự có thể giúp được nó."

Kiều Dĩ Sa khiếp sợ nhận lấy cuộc tra khảo linh hồn: "Tôi hiểu tôi hiểu, chúng ta đều thông cảm giúp cho nhau....."

Cô cầm lấy giấy bút như cầm lấy ba thước vải và lưỡi liềm.

Liếc sơ qua, đủ đề của ba môn toán lý hoá được viết bằng những con chữ nhỏ xíu của Hồng Diêm Đức, nét viết nhìn y như người, chinh tề ngay ngắn đến khiến người ta nổi da gà. Kiều Dĩ Sa khịt khịt mũi, rồi lại liếc Hồng Hựu Sâm một cái, cậu đã uống xong nước, hình như tỉnh hơn được một tẹo, lẳng lặng ngồi yên một chỗ.

Hồng Diêm Đức: "Cô Kiều, nếu như cô không—"

Kiều Dĩ Sa giơ tay ngắt lời ông: "Không cần nói gì thêm thưa chú, toàn đề cơ bản, sẽ làm ngay." Cô chỉ ra phía sau, "Ờm..... A Sâm."

Ánh mắt của Hồng Hựu Sâm rơi lên người cô.

Kiều Dĩ Sa: "Cái thứ nằm phía sau....."

Hồng Hựu Sâm: "?"

Kiều Dĩ Sa: "Cậu dời cái thứ đó đi."

Hai cha con cùng ngó mặt, Hồng Diêm Đức: "Thứ gì cơ?" Ông ngoái đầu, chỉ thấy cây kiềng và rèm cửa, ngo ngác quay đầu về lại, Kiều Dĩ Sa chĩa hết 5 ngón tay về phía ông—

"Ngủ!"

Thời gian ngừng trôi, Hồng Diêm Đức khựng người.

Kiều Dĩ Sa thở phào, vắt mồ hôi trên trán: "May là bà đây còn có ngón tuyệt——" Chưa dứt câu, Hồng Diêm Đức động đậy, hơi chau mày, hơi khó hiểu: "Ngủ gì cơ?"

Kiều Dĩ Sa: ".....???????"

Hồng Diêm Đức híp mắt lại, hỏi bằng giọng nghi ngờ: "Cô Kiều, cô đang làm gì với tôi vậy?"

Kiều Dĩ Sa hỏn hà hỏn hển, đầu ngón tay run rẩy, cô nhìn về phía Hồng Hựu Sâm theo bản năng, người kia im lìm hít thở bầu không khí khó xử ấy.

Hồng Diêm Đức như hiểu ra gì đó, sắc mặt càng lúc càng nặng nề, mắt sắp toé lửa, Kiều Dĩ Sa đã lờ rồi nên liều luôn, đứng bật dậy,

chỉ phía sau lưng ông: "Chú Hồng chú nhìn kìa!"

Khí thể của cô rất hùng hổ, Hồng Diêm Đức lại ngoái đầu lần thứ nhì, vẫn chẳng thấy gì cả, ông đập bốp xuống tay vịn của ghế xô pha một cái, còn chưa kịp nổi cơn lôi đình, Kiều Dĩ Sa đã áp một tay lên đỉnh đầu ông.

Cô tập trung toàn bộ sức lực, quát lên: "Lạy ông, ngủ một lúc đi mà——!"

Toàn thân của cô toả ra bầu khí màu đen, lòng bàn tay loé sáng, cuối cùng thành công thôi miên được Hồng Diêm Đức.

Mí mắt của ông lim dim, uy phong tắt ngúm, đầu hơi gục xuống.

Kiều Dĩ Sa ngã xuống ghế xô pha với thể của Quý Phi say rượu, che mắt lấy lại hơi.

"May phước....."

Ánh sáng trước mắt hơi tối đi, có người bước tới, cổ tay của Kiều Dĩ Sa bị ai đó nắm lấy rồi liền ngay sau đó cô cảm nhận được nhiệt độ nóng ấm quen thuộc. Hồng Hựu Sâm khom người dụi vào cổ cô. Kiều Dĩ Sa muốn đập tay, đuổi, để trừng phạt tội vừa rồi của cậu, nhưng cơ thể của phụ nữ rất thành thật, sinh lý luôn luôn thắng lý trí.

Cô dán vào người cậu, nói: "Trên người anh có một thứ mùi."

Cậu hỏi: "Mùi gì?"

Đã lâu rồi mới nghe lại giọng nói của cậu, như lò sưởi giữa đêm khuya, sưởi ấm đến khiến mọi lỗ chân lông của cô đều mở ra, khiến cô muốn bay lên ngay tại chỗ.

"Cảm giác êm êm xù xù." Cô khẽ nhận xét, "Ngai ngái mùi sữa....."

Cậu khẽ nói: "Có thể là do mới ngủ dậy."

Kiều Dĩ Sa: "Có liên quan à?"

"Có," Cậu đáp, "Giấc ngủ sẽ khiến cho mùi lắng đọng lại."

Kiều Dĩ Sa chun chun mũi, rồi lại nói: "Hơi giống mùi ồ chó."

Hồng Hựu Sâm ngẩng đầu, cặp mắt lẳng lẳng nhìn cô chăm chú dưới hàng tóc mái mỏng.

Kiều Dĩ Sa: "Anh dám tròng em?"

Hồng Hựu Sâm không nói gì.

Kiều Dĩ Sa đập lên cánh tay cậu: "Dậy, đồ chó này." Cô thẳng lưng lên, mắt thoáng bắt được bóng dáng tờ giấy đầy đê trên bàn, nói một cách đau đầu: "Sao vừa rồi anh làm như chẳng liên quan gì đến anh hết vậy?"

Hồng Hựu Sâm cũng không so đo gì với cô, cậu cầm một ly trà lên uống, hỏi: "Nếu không thì em muốn tôi làm gì?"

Kiều Dĩ Sa: "Giải vây cho em chứ sao." Cô nhìn xuống tờ giấy. "Bây giờ làm sao đây?"

Hồng Hựu Sâm: "Không biết, tự em nói giải được mà."

Kiều Dĩ Sa: "Thì em chỉ nói đại thôi mà."

Cậu nhìn cô, im một lúc, nói: "Cha tôi là người rất cả tin."

Kiều Dĩ Sa nghiêng rằng: "Anh cứ thế ngồi chơi xơi nước á?" Cô nhét tờ giấy đó vào lòng cậu: "Đừng hòng, anh giải!"

Hồng Hựu Sâm: "Tôi?"

Kiều Dĩ Sa: "Anh thì chắc chắn biết làm đúng không." Cô trừng mắt, chỉ thẳng vào cậu như có hồn Hồng Diêm Đức nhập thân. "Sắp thi đại học tới nơi rồi, có vài cái đề cởn con này mà còn không làm nổi? Bình thường anh toàn lo học cái gì không vậy hả! Có chăm chỉ ôn bài không hả! Thuốc uống uống công uống!"

Hồng Hựu Sâm bình tĩnh nói: "Em la to nữa cha tôi sẽ dậy đấy."

Kiều Dĩ Sa ngoan liền.

Hồng Hựu Sâm mở giấy ra nhìn một lượt, cầm bút trên bàn trà lên bắt đầu im lặng giải. Trong lúc làm cậu gặp chỗ bị kẹt, kêu Kiều Dĩ Sa lên lầu mang sách phụ đạo xuống, hai người nghiên cứu một lúc, cuối cùng giải xong.

Kiều Dĩ Sa hít thở sâu mấy lần, ra lệnh cho Hồng Hựu Sâm: "Anh lui ra sau, lui về chỗ lúc nãy."

Hồng Hựu Sâm đứng dậy đi tới chỗ đó, Kiều Dĩ Sa búng ngón tay kể tai của Hồng Diêm Đức, ông lập tức tỉnh dậy.

Hồng Diêm Đức ấn ấn lên trán, bộ dạng của ông giống như vừa nằm mơ giữa ban ngày, ngơ ngác không biết chuyện gì vừa xảy ra, ngó quanh, cuối cùng ánh mắt đáp lên người Kiều Dĩ Sa.

"Chuyện gì vậy?"

Kiều Dĩ Sa chớp chớp mắt vô tội: "Sao cơ?"

Hồng Diêm Đức lại ngoái đầu nhìn Hồng Hựu Sâm, người kia bình tĩnh nhìn ông năm giây, khoé miệng của Hồng Diêm Đức mím chặt, cuối cùng thở dài một hơi không rõ ý nghĩa.

"Chú Hồng," Kiều Dĩ Sa đưa tờ giấy có bài tập cho ông, "Đã làm xong rồi, toàn đề rất cơ bản ha."

Hồng Diêm Đức nhận lấy, nhìn qua một lượt, nói: "Làm sai rồi."

Kiều Dĩ Sa, Hồng Hựu Sâm: "....."

Thật tình cô sắp chết ngạt tới nơi.

Kiều Dĩ Sa triệt để buông xuôi, mở não ra đợi đón nhận những lời la rầy từ Hồng Diêm Đức. Cô tưởng rằng ông sẽ giảng cho một bài, ai ngờ ông chỉ dùng bút khoanh tròn chỗ sai. "Là sai lầm trong lúc tính toán, đúng là cầu thả."

Hồng Hựu Sâm đứng một bên mím mím môi.

Hồng Diêm Đức sửa bài xong, cất bút, ban ơn đại xá.

"Hai người bắt đầu buổi học đi."

Kiều Dĩ Sa tưởng mình nghe lầm, Hồng Diêm Đức lại nói: "Dạo này sinh-lý-hoá cần phải ôn lại cho vững." Kiều Dĩ Sa rồi rít đáp: "Chú yên tâm!" Nói xong làm như sợ ông nghĩ lại, đứng phắt dậy. "Vậy xin phép chú tôi lên lầu trước."

Cô bước đi không nhanh không chậm, nhưng không hiểu sao lại mang cho người ta cảm giác như cô đang tháo chạy bán mạng.

Hồng Diêm Đức liếc Hồng Hựu Sâm một cái, lẳng lặng nói: "Học hành thì phải chú tâm hơn một chút."

Hồng Hựu Sâm cúi đầu: "Dạ con biết."

hết chương 24

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 25

Kiều Dĩ Sa xông thẳng một mạch vào trong phòng của Hồng Hựu Sâm, căn phòng tối đen. Cậu mới ngủ dậy, phòng đóng kín mít, ử mùi hơi còn nồng hơn cả mùi trên người cậu. Cô đến bên cửa sổ, kéo rèm ra.

Có câu thơ cổ nói, Trăng mừng tám, nửa mảnh gương giữa trời xanh. Trăng đêm nay sáng như nửa tấm gương, lơ lửng giữa trời. Kiều Dĩ Sa mở cửa sổ ra, gió lạnh lẽo vô hình vỗ về nhịp tim đang đập thình thình của cô. Cô ngoái đầu, trông thấy trăng phủ lên giường chiếu xóc xếch lộn xộn, từ hình trạng của chiếc chăn mỏng bị đẩy qua một bên, cô có thể tưởng tượng ra động tác cậu vén chăn bước xuống giường.....

Đang khi cô ngẩn người, Hồng Hựu Sâm bước vào phòng, cậu cầm hai chai nước, trở tay đóng cửa.

"Khát không?" Cậu hỏi.

Tâm trạng của Kiều Dĩ Sa đang vui vẻ, cảm thấy đến cả màn khảo thi ma quỷ ban nãy cũng trở nên thân thương. Cô đến trước mặt Hồng Hựu Sâm, cậu rũ mắt nhìn cô, rồi lại hỏi: "Có khát không?"

Kiều Dĩ Sa bĩu môi, đầu ngón tay vạch một đường trước ngực cậu: "Vặn mở cho em."

Cậu vận nắp đưa cho cô, xách túi xách cô vút ở cửa, ướm ướm, Kiều Dĩ Sa cười nói: "Nặng đúng không, hôm nay phải uống nhiều thứ hơn."

Cậu đến bên bàn, Kiều Dĩ Sa lôi ra đủ thứ chai lọ để thành một đống.

"Em nâng cấp công thức của thuốc, mấy lọ này anh uống trước đi."

Hồng Hựu Sâm chiếu theo thường lệ, uống sạch thuốc bồi bổ não trước, cuối cùng Kiều Dĩ Sa móc ra một chai thuốc màu xanh lam, Hồng Hựu Sâm chẳng buồn hỏi, cầm lấy ngửa cổ chuẩn bị uống.

Kiều Dĩ Sa níu cậu lại: "Cái này," cô hạ thấp giọng, "Đây là thành quả bế quan một tuần vừa rồi của em.... "

Nghe cô nói vậy, Hồng Hựu Sâm lắc lắc chai thuốc, nhìn thêm đôi lần, hỏi: "Cái này là để làm gì?"

Kiều Dĩ Sa: "Đây không phải dùng để giúp anh học tập, anh uống xong có thể sẽ rất khó chịu, chuẩn bị tâm lý đi."

Hồng Hựu Sâm nghĩ ngợi một chút, hỏi: "Lại đắng nữa à?"

Kiều Dĩ Sa: "Không đơn giản như vậy, cái này đối với anh mà nói, chắc là thuốc độc."

Hồng Hựu Sâm nhìn cô, Kiều Dĩ Sa giải thích thêm: "Đây là thuốc dùng để kềm hãm sức mạnh của người sói."

Hồng Hựu Sâm hơi khựng lại: "Là sao?"

Kiều Dĩ Sa: "Nếu anh uống thuốc này theo định kỳ, nó sẽ phong toả mạch máu của anh, khống chế sức mạnh, nếu như không đánh tay đôi thì tất cả dị nhân khác sẽ không phát hiện ra thân phận người sói của anh."

Hồng Hựu Sâm cau mày: "Tại sao tôi cần phải uống thứ này?"

Kiều Dĩ Sa: "Đã có ma cà rồng đến thành phố này, họ đến để tìm người sói."

Hồng Hựu Sâm: "Tìm người sói làm gì?"

Kiều Dĩ Sa: "Em cũng không rõ nữa, không biết họ muốn tìm ai, nhưng tốt nhất đừng dây vào đó."

Hồng Hựu Sâm buông thuốc xuống, nói: "Không sao, tôi không sợ bọn họ, không cần phải trốn tránh."

Kiều Dĩ Sa: "Anh không sợ em sợ."

Hồng Hựu Sâm nhìn cô, im lặng một lúc, nói một cách nghiêm túc: "Tôi tuyệt đối sẽ không để cho bọn chúng hại em."

Chậc, cái miệng dẻo quẹo.

Kiều Dĩ Sa mỉm cười: "Không phải ý này." Cô đi đường vòng cứu quốc, "Anh nghĩ xem, cho dù không có vấn đề gì khác, nội ồn ào ầm ĩ thôi cũng không tốt, lỡ bọn họ quấy rầy đến việc học của anh thì sao? Giai đoạn máu chót như thế này, thành tích mà rớt là chẳng phải cha anh lột da em sao? Anh thấy cái màn vừa xảy ra lúc nãy, chơi thêm một lần nữa chắc em sẽ đỡ ghê đấy."

Đầu óc của người sói bộc trực, rất dễ dàng bị dẫn dắt bởi những lời nói lươn lẹo lắt léo, Kiều Dĩ Sa bám chặt cứng lấy tay của Hồng Hựu Sâm, ánh mắt trân trối, vô cùng tha thiết: "Hết thấy điều vì học hành, chúng ta cần phải cùng nhau vượt qua cửa ải thi đại học này!"

Hồng Hựu Sâm im lặng một hồi lâu, rồi lại cầm thuốc lên.

Cậu mở nắp chai, ngửi ngửi, để lộ một vẻ mặt không tốt lắm.

Kiều Dĩ Sa nói: "Chắc chắn là uống không ngon, ráng đi."

Hồng Hựu Sâm liếm liếm răng, ngửa đầu uống hết.

Nước thuốc hơi đặc, Kiều Dĩ Sa nhìn chăm chăm nó trôi từng giọt vào miệng của Hồng Hựu Sâm. Vừa mới vào miệng, mặt Hồng Hựu Sâm liền biến sắc. Cậu đã đánh giá thấp độ mạnh của thuốc này, nó còn đáng sợ gấp mấy lần vụ Kiều Dĩ Sa thoa thuốc kháng sinh lên lườn hông. Nước thuốc màu xanh lạnh giống hệt như một dòng suối buốt giá, bắt đầu từ cổ họng chạy một đường lạnh cóng xuống ngay lồng ngực, rồi nó lan toả đến vô hạn, tựa như mạng lưới tơ nhện, bọc kín lấy trái tim nóng bỏng đang đập của cậu.

Cậu bật ra một hơi thở hỗn hển.....

Cậu cảm nhận cái rét buốt đó vô cùng sâu sắc, thậm chí không cảm vững được lọ thuốc, lọ thủy tinh rớt xuống sàn, vỡ tan.

Kiều Dĩ Sa sợ làm Hồng Diêm Đức để ý, vội vàng lập chú bảo hộ ở ngay cửa phòng. Khi ngoái đầu về lại, Hồng Hựu Sâm đã khom mình, thở dốc, trong miệng phả ra khói lạnh màu trắng. Lưng của cậu đang run lên, cơ thể dần dần xuất hiện dấu hiệu biến hình.

Người sói là loài động vật rất giỏi chịu đựng, sẽ không dễ dàng tiết lộ khi cơ thể khó chịu, nếu để lộ một phần, thì tức là đang phải chịu đựng đau đớn gấp 10 lần. Trong phòng không mở đèn, khiến cho bầu không khí càng thêm sâu khôn lường.

Kiều Dĩ Sa nói: "Anh không sao chứ....." Đây là lần đầu tiên cô chế thuốc độc cho người sói, hiệu quả ra sao cô cũng không nắm chắc.

Hồng Hựu Sâm cúi gằm đầu, hai mắt nhắm chặt. Kiều Dĩ Sa nghe được cả tiếng gân cốt chuyển động đây đó, cơ thể của cậu dần dần duỗi dài ra, cơ bắp phồng lên, lưng trở nên rộng lớn, móng vuốt giương ra, lông thú xuất hiện. Cậu ngửa cổ hướng mặt về phía ánh trăng ngoài cửa sổ, cơ thể làm áo bung rách bươm, cậu cắn chặt răng, kèm nén không để bản thân cất tiếng tru. Xương sọ của cậu dần dần biến hình, trở thành hình dạng của người sói.

Nhiệt độ trong phòng lập tức hạ thấp, Kiều Dĩ Sa gần như thở ra khói.

Cậu ngước mặt lên trắng sáng, thân nhuốm ánh bạc lạnh lẽo trong lành. Dù bầu khí đang căng thẳng như vậy, Kiều Dĩ Sa vẫn không khỏi bị chấn động ngẩn ngơ bởi cảnh tượng trước mắt.

Cậu nghênh ánh trăng trong trạng thái nửa sói, gió đông thổi lay bộ lông của cậu, như rong rêu giữa lòng suối trong lành, mềm mại nhưng lạnh lẽo.

Thời gian quên mình trong đêm trăng lung linh, thỉnh thoảng ca hát.

Kiều Dĩ Sa bất động nhìn cậu rất lâu, thì thào hỏi: ".....Đó là gì?"

Nơi vị trí trái tim của Hồng Hựu Sâm đang toả ánh sáng màu xanh lam, có những hạt sáng li ti như đom đóm đang theo nhịp tim đập mà lan ra toàn thân. Hồng Hựu Sâm vốn không nói được nữa. Mỗi một lần cậu hít thở sâu, như thường luồng nuốt sông, mỗi một hơi thở lạnh được hít vào, cơ bắp toàn thân cậu đều căng phồng, thậm chí Kiều Dĩ Sa có thể tận mắt thấy xương cốt và da thịt của cậu trở nên cứng cáp hơn. Cậu đứng thẳng người, vóc dáng oai hùng làm Kiều Dĩ Sa kinh động lùi ra sau hai bước, lưng áp sát tường. Toàn thân cậu là một màu trắng xám rắn chắc như băng tuyết, lông tóc một màu trắng phau lạnh lẽo; đường tóc quanh trán và hai bên mang tai như trụ băng, hơi vươn về phía chính giữa khuôn mặt; thoát nhìn rất giống như đang mặc một lớp khôi giáp.

Hơi thở của cậu dài và sâu, hồn hậu, giữa mỗi lần thở ra hít vào, tám lưng rộng trông như sóng biển dâng bên bờ đá, chậm chậm lên xuống.

Yên tĩnh một khắc, cuối cùng cậu xoay về phía cô, Kiều Dĩ Sa đứng trong góc tường nhìn trân trân vào cặp mắt sói màu vàng kim của cậu, thều thào: "Có phải là... đã pha thuốc quá đặc rồi không?"

Trạng thái nửa sói hoặc sói-toàn-bộ đều không thể nói chuyện được, Kiều Dĩ Sa dùng mắt ước lượng, chiều cao của Hồng Hựu Sâm lúc này ít nhất là hai mét, cô với tay cũng không đụng được đỉnh đầu của cậu. Lò sưởi dưới sàn trong phòng hoàn toàn mất hiệu lực, khí lạnh bức người.

Đầu tiên Kiều Dĩ Sa đến bên cửa sổ đóng cánh cửa lại, rèm cũng đóng kín, mở đèn bàn. Ánh đèn dịu dịu sáng lên, bầu khí trong căn phòng cũng dịu xuống hẳn.

Kiều Dĩ Sa xoay người,

"Bình tĩnh lại chưa?"

Hơi thở của Hồng Hựu Sâm nặng nề, tiếng tim đập cũng không nhịp nhàng như bình thường, Kiều Dĩ Sa nói: "Anh đi tắm nước nóng đi."

Cậu đứng bất động, Kiều Dĩ Sa đi ra phía sau lưng cậu đẩy cậu. "Đi tắm." Da thịt dưới tay cô rắn chắc, lông cũng không mềm mại như trong tưởng tượng mà hơi ram ráp. Hai móng vuốt của Kiều Dĩ Sa nhéo nhéo bóp bóp. Hồng Hựu Sâm hơi ngoái đầu nhìn cô. Kiều Dĩ Sa không lung lay được cậu, hành động đó chỉ mang tính tượng trưng. "Mau lên." Cuối cùng cậu chấp nhận đề nghị của cô, đi về hướng phòng tắm.

Kiều Dĩ Sa dọn dẹp mảnh sành của chai thuốc vỡ, nghĩ ngợi, lại thu dọn chăn giường của cậu. Một giây lúc cô giữ chăn lên, lại ngửi thấy mùi "mềm mại xù xù" kia.

Hồng Hựu Sâm tắm rất nhanh, 7-8 phút sau là ra, cậu đã khôi phục lại hình người, mình trần, trên đầu đang trùm chiếc khăn lông. Cậu ngồi xuống ghế lau tóc. Chiếc áo nứt toác lúc nãy không mặc lại được nữa, Kiều Dĩ Sa lượm lên, nói: "Uổng." Cô vo tròn lại bóp bóp, "Cầm khá mềm, đưa thím giúp việc làm khăn lau nhà đi."

Cậu liếc nhìn cô, sắc mặt không được tốt lắm. Do bị thuốc ảnh hưởng, cậu hơi lừ đừ. Kiều Dĩ Sa mở tủ quần áo. Từ dạo Hồng Hựu Sâm không ở nội trú nữa, tốc độ dọn dẹp của thím giúp việc đã không còn bắt kịp với tốc độ cậu bày bừa. Trong tủ quần áo hỗn loạn, nhìn sơ qua thì thấy đa số đều là những món quần áo một tông màu với nhau. Cô chọn một chiếc áo tương tự như chiếc ban nãy đưa cho cậu, cậu giơ tay ra chụp, tự dưng không chụp được, áo rớt xuống đất, cậu khom người lượm lên.

"Không phải chứ," Kiều Dĩ Sa chau mày đến bên cạnh cậu.
"Nghiêm trọng vậy sao? Khó chịu lắm hả?"

Hồng Hựu Sâm thay đồ, khẽ đáp: "Lấy cho tôi chút thức ăn....."

Kiều Dĩ Sa xuống dưới lầu, Hồng Diêm Đức đã không còn ở trong phòng khách, cô rón rén vào trong bếp, mở tủ lạnh ra, bên trong đầy các loại thịt đã được chế biến sẵn. Cô lấy hai lon thịt hộp, một túi vịt quay đóng gói, về lại phòng.

Hồng Hựu Sâm dùng thẳng móng vuốt rạch bao vịt quay ra, cả bao vịt quay cứ thế bị cậu tùy tiện đổ sạch vào bụng nuốt luôn cả xương.

Sau một hồi ăn ngấu nghiến, trông cậu đỡ hơn một chút.

Kiều Dĩ Sa hỏi: "Khá hơn chút nào chưa?"

"Ừ." Hồng Hựu Sâm nhìn bàn tay mình, khẽ nói: "Nhưng không có chút sức nào cả....." Lần đầu tiên cậu gặp phải tình huống này, tay siết lại thành nắm đấm. "Không được thoải mái cho lắm."

Kiều Dĩ Sa nói: "Trước tiên cố gắng chịu đựng một thời gian, đám người Lỗ Lai sắp rời đi rồi, sau khi làm rõ đầu đuôi, xác định không sao thì sẽ lập tức ngừng uống."

Cậu nhìn cô: "Chuyện gì có thể xảy ra chứ?"

Kiều Dĩ Sa thở dài một tiếng, chỉ màn đêm ngoài cửa sổ: "Anh không cảm nhận được sao? Cả thành phố này hiện giờ như bị một tầng mây đen bao phủ ấy!"

Cậu không có phản ứng gì, Kiều Dĩ Sa lại nói: "Chắc chắn là anh đã cảm nhận được, người sói là loài mẫn cảm nhất đối với những thay đổi trong môi trường."

Cậu nói: "Mùi trong thành phố đã thay đổi."

Kiều Dĩ Sa nói: "Gần đây đã có rất nhiều ma cà rồng tìm đến nơi này, thôi cứ đợi xem sao." Cô gõ gõ lên mặt bàn, "Đừng để bị chi phối, mau giải bài."

Cuối cùng mới vào đề tài chính, học thêm.

Cậu vui đầu học, cô thì ngồi kế bên ngắm cậu. Ánh đèn màu vàng hiu hiu chiếu lên gò má mà cậu mới tắm rửa sạch sẽ ban nãy, mang lại cảm giác đặc biệt sạch sẽ. Ngồi một lúc lâu, Kiều Dĩ Sa vu vơ thở dài một tiếng. Hồng Hựu Sâm quay đầu qua.

Kiều Dĩ Sa: "Không có gì."

Cậu tiếp tục làm bài, chẳng mấy chốc, cô lại bắt đầu thở dài.

Hồng Hựu Sâm: "Sao thế?"

Kiều Dĩ Sa: "Mát hết sạch mùi rồi....."

Cậu nói: "Bởi vì mới tắm xong."

Kiều Dĩ Sa tay chống cằm, bất chợt nhếch miệng cười. "Đừng lo." Tay của cô chậm rãi thò vào trong lòng, móc ra một vật gì trông rất thần bí, đem lên mũi ngửi ngửi.

Đấy là một sợi lông màu trắng.

Hồng Hựu Sâm: "....."

"Thế nào?" Cô nhếch mép nhếch mày một cách rất thiếu đòn,
"Vừa lúc ban nãy tận dụng thời cơ bắt được đấy."

Vẻ mặt của Hồng Hựu Sâm trông phức tạp.

Cô cảm sợi lông như đang cầm một đoá hoa hồng.

"Đừng biếng nhác chứ." Kiều Dĩ Sa phê bình cậu, "Mau làm bài."

Cậu thở dài.

Hiệu suất của cậu đêm nay hơi thấp, nửa cuốn bài tập mà làm nguyên một tiếng vẫn chưa xong. Kiều Dĩ Sa biết trong người cậu không được khoẻ, cũng không giục cậu.

Mười giờ tối, giờ học thêm kết thúc, Kiều Dĩ Sa dặn Hồng Hựu Sâm nghỉ ngơi cho đàn ông, không cho cậu tiễn cô, rời đi một mình.

.....

Đường khuya lạnh lẽo, gió thổi mặt đất đã trống trơn, cuốn lên những hạt bụi đất li ti.

Kiều Dĩ Sa men theo con đường nhỏ trước cửa nhà đi mãi về phía trước, trong đầu hơi hỗn loạn, thỉnh thoảng lại nhớ đến cảnh tượng Hồng Hựu Sâm bị mất kiểm soát, biến hình.

Cô đi một hồi lâu, chợt nảy sinh một cảm giác rất kỳ lạ, đây là một thứ trực giác của dị nhân đối với dị nhân không cùng chủng loại.....

Cô dừng bước trên con đường nhỏ vắng tanh, ngược đầu, đêm nay vẫn là một đêm sáng trăng, trời khuya vắng vặc, làm cho một

đám màu đen giữa không trung càng nổi bật. Kiều Dĩ Sa chăm chú tập trung nhìn đám mây màu đen nọ. Nhìn hồi lâu, cô phát hiện ra nó biết di chuyển. Mây có thể bay nhanh vậy sao.....

Nó bay mỗi lúc một gần về phía này, lúc còn cách cô quãng một cây số, cuối cùng Kiều Dĩ Sa mới thấy rõ, đây không phải mây, mà là một đàn dơi rất lớn. Giữa đêm không nhìn rõ chi tiết, đám đó tụ lại thì nhìn như một đám mây lớn, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy bên trong chúng đang lúc nhúc.

Cuối tháng Hai, khí hậu vẫn còn rất lạnh, đây không phải là mùa mà dơi bình thường sẽ hoạt động.

Chắc dơi này là do ma cà rồng nuôi.....

Mới chỉ nghĩ có một chút mà đàn dơi đã bay được đến ngay trên đầu cô. Da đầu của Kiều Dĩ Sa như bị một dòng điện chạy ngang, da gà da vịt khắp người lập tức nổi hết lên, da thịt tê rần.

Cô xoay người, ánh nhìn quay về lại phía đầu ngõ. Phía cuối của con đường nhỏ có hai kẻ đang chậm rãi bước tới. Từ rất xa Kiều Dĩ Sa đã nhận ra đây là hai con ma cà rồng còn khá trẻ tuổi, một nam một nữ sánh vai tiến bước. Trông bọn họ rất thoải mái, đi theo đám dơi phía trên đầu, chuyện gẫu với nhau câu được câu chăng.

Kiều Dĩ Sa cúi đầu, quẹo vào một con hẻm nhỏ trước khi bọn họ đến chỗ cô. Hai con ma cà rồng đang nói chuyện say sưa, không để ý đến cô, nhanh chóng đi mất. Kiều Dĩ Sa lén quan sát phía đằng sau, đàn dơi nọ bay ngang qua khu nhà của Hồng Hựu Sâm mà không có phản ứng gì cả.

Cô thở phào một hơi, tiếp tục ra về.

hết chương 25

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 26

Chiếu theo ghi chép trong cuốn sách pha chế thuốc nọ, đại khái là sau khi người sói uống thuốc đó liên tục trong vòng một tuần thì cơ thể sẽ thích ứng. Sài Long và Lỗ Lai tới lúc Hồng Hựu Sâm uống thuốc được 4 ngày.

Khi đó Kiều Dĩ Sa vừa từ nhà của Hồng Hựu Sâm về, thấy hai người bọn họ đang đứng đợi dưới cột đèn dưới lầu. Lỗ Lai vẫn mang bộ dạng như trước đây, áo jacket, quần da, thêm một đôi giày nạm đinh, đứng dưới đèn hút thuốc. Sài Long mặc đồ khá dày, anh ta sống trong bộ lạc một thời gian, nay trông cường tráng hẳn lên, tay xách nách mang túi mẹ túi con, bên cạnh còn thêm một đồng hành lý nữa.

Kiều Dĩ Sa đến gần: "Tới nơi sao không gọi điện thoại cho tôi?"

Lỗ Lai giơ hai ngón tay chào cô.

"Mới tới đây thôi."

Kiều Dĩ Sa nhìn đồ đạc đầy dưới đất, nói: "Hành lý không ít đấy nhỉ."

Lỗ Lai: "Cha tôi bảo mang đặc sản địa phương tới cho bọn cô."

Sài Long vô cùng nhiệt tình giới thiệu: "Có rất nhiều đặc sản núi rừng quý hiếm và dược thảo nữa."

Kiều Dĩ Sa: "Khách sáo rồi, vậy giúp tôi chuyển lời cảm ơn thủ lĩnh."

Lỗ Lai dúi thuốc lá vào thùng rác, đi dẫn đầu phía trước, Kiều Dĩ Sa hỏi Sài Long: "Có cần tôi giúp anh xách vài bao?"

Sài Long: "Không cần không cần, các cô đi đi, tự tôi lo." Anh ta khuân bao đồ nặng chinh chịch lên, tư thế rất vững, bước đi cũng rất vững. Kiều Dĩ Sa hỏi: "Vết thương của anh lành hết rồi?"

Sài Long: "Đã lành từ lâu rồi."

Kiều Dĩ Sa dắt họ về nhà, Sài Long tự giác khuân đặc sản vào trong bếp, ngồi xồm ở đó bắt đầu sắp xếp phân loại.

"Uống gì không?" Kiều Dĩ Sa hỏi, Lỗ Lai đi hai vòng trong phòng khách, "Sao cũng được."

Kiều Dĩ Sa nấu một ấm cà phê, nhìn thấy Lỗ Lai đang lật cuốn sách ghi chép trên bàn.

"Đây là sách về người sói." Lỗ Lai hỏi, "Cô có hứng thú với người sói?"

Kiều Dĩ Sa: "Đôi chút." Cô đưa cho Lỗ Lai một ly cà phê, "Rất nhiều ma cà rồng đã đến thành phố của chúng tôi, bọn họ đang tìm người sói, tôi muốn biết xem rốt cuộc là chuyện gì."

Lỗ Lai nhún vai.

Kiều Dĩ Sa: "Mấy hôm trước tôi chạm mặt họ, hai con ma cà rồng, với cả một bầy dơi đang thám thính."

Lỗ Lai lơ đãng hỏi: "Giết chết chưa?"

Kiều Dĩ Sa kinh ngạc: "Sao được!"

Lỗ Lai: "Hai con thôi mà, đâu có khả năng uy hiếp lớn lao gì, lần sau gặp thì chơi thẳng tay."

Kiều Dĩ Sa hết biết nói sao: "Quý cô à, để tôi nhắc nhở hữu nghị chút nhá, tộc phù thủy là tộc trung lập."

Lỗ Lai cười lạnh.

Kiều Dĩ Sa: "Với cả, xã hội pháp trị, xin hoà hợp một chút!"

Lỗ Lai: "Luật pháp của con người không trói buộc được người sói."

Kiều Dĩ Sa đến bên bàn làm việc, lặng lẽ đóng cuốn sách ghi chép lại. "Lần trước chẳng phải các cô tới rất hoà bình sao? Còn không chịu vào địa bàn của người ta, lần này sao lại đòi đánh đòi giết rồi?"

Lỗ Lai: "Trước đây hai tộc có hiệp ước ngừng chiến, bây giờ không tính nữa."

Kiều Dĩ Sa hỏi: "Vì sao?"

Lỗ Lai: "Bởi vì Đồ An đã xuất hiện."

Kiều Dĩ Sa: "Ai?"

Lỗ Lai lặp lại: "Đồ An."

Kiến thức ít ỏi của Kiều Dĩ Sa về tộc người sói đã không còn đủ để giải thích thắc mắc của mình.

"Cụ thể hơn chút được không?"

Lỗ Lai tựa vào khung cửa giá treo thảm trang trí, hỏi cô: "Cô có nghe qua truyền thuyết về tổ tiên của tộc người sói trong bộ lạc người Andean bao giờ chưa?"

Kiều Dĩ Sa lắc đầu.

Lỗ Lai: "Đây là một truyền thuyết được ghi lại về tộc người sói ở Châu Mỹ, chủ yếu chỉ lưu truyền nội bộ trong tộc người sói." Giọng của cô ấy rất bình thản, "Truyền thuyết về tổ tiên thì nơi đâu cũng có, nhưng đây là phiên bản sớm nhất."

.....Tự ngàn xưa, bầu trời bị thần minh xé ra, máu trên trời rơi xuống trần, rớt trúng người một con sói thượng cổ trong rừng thẳm, con sói ấy trở thành người sói đầu tiên. Bộ lạc gọi tên người sói đó là Đồ An, tương truyền hai mắt của Đồ An sáng quắc như ánh điện, cơ thể nóng hừng hực như mặt trời, khi Đồ An chạy sẽ mang đến cuồng phong và vũ bão, tiếng gầm như sấm khiến người người khiếp sợ. Theo lời các bô lão người Andean, cứ cách một khoảng thời gian, Đồ An sẽ lại quay về nhân gian thông qua thân phận người sói, mỗi một con dân trong bộ tộc đều mong mình được làm Đồ An chuyển thế.

Kiều Dĩ Sa cầm cà phê, nghe đến ngẩn người. Mùi đắng đắng toả lan trong không trung, đầu óc của cô rất hỗn loạn, cũng không biết đang nghĩ gì.

"Có lời đồn rằng 400 năm trước Đồ An đã từng xuất hiện một lần, ở Châu Âu, nhưng quá xưa, tin tức bị phong bế hết, cũng không có ghi chép gì." Lỗ Lai lẳng lặng hạ thấp giọng, "Cách đây không lâu, tể ti trong bộ lạc mơ hồ cảm ứng được, hình như phía này có động

tĩnh. Tôi chiếu theo hành vi của tộc ma cà rồng, phán đoán rằng rất có khả năng Đồ An đang ở đâu đây, nhưng không xác định được."

Kiều Dĩ Sa thắc mắc: "Tại sao tộc ma cà rồng có thể biết sớm hơn cả các cô?"

Lỗ Lai đáp: "Có người của Vu tộc đang giúp chúng nó, cô thật sự tưởng rằng tộc các cô là trung lập à?"

Kiều Dĩ Sa câm nín. Cô thuộc nhóm phù thủy sống tản mác, trước đây lúc bà ngoại còn sống, thỉnh thoảng hai bà cháu còn liên lạc chút chút với người trong tộc, từ khi bà mất, Kiều Dĩ Sa thoát ly quần thể đó hoàn toàn, cô thích sống với nhân loại hơn.

Lỗ Lai nhếch mép, ánh mắt của cô ấy mang vẻ khiêu khích: "Thời thế đã đổi, tộc ma cà rồng vừa có tiền vừa có quyền, rất nhiều người trong tộc các cô đã chọn hợp tác với chúng."

"Nông cạn." Kiều Dĩ Sa lắc đầu than, "Vật đổi sao dời thế gian ngày một bại hoại, lòng người vẫn không thay đổi, thật đáng chê!" Cô hé miệng hớp một ngụm cà phê, rồi lại nghĩ đến một chuyện.

"Vậy..... ma cà rồng tìm tổ tiên của tộc người sói làm gì?"

Lỗ Lai: "Chưa rõ, đây là những gì tể ti nghiên cứu, tôi chỉ phụ trách ngăn ngừa bọn chúng."

Kiều Dĩ Sa: "Hai tộc khai chiến rồi à?"

Lỗ Lai: "Cũng chưa rõ, để xem lần tới chạm mặt." Cô ấy cười lạnh, "Giao chiến thì chúng tôi thắng là cái chắc, bao năm qua lũ muỗi này đã giảm dân số không ít, sắp thành động vật quý hiếm cần được bảo vệ rồi, chúng nó không đánh lại được chúng tôi."

Sài Long đã thu dọn xong, đầu ra đầy, cẩn thận kỹ càng, vô cùng ngăn nắp. "Cô Kiều, thịt bỏ hết vào ngăn đá ạ?" Kiều Dĩ Sa ngó vào bếp, thấy trên sàn chất một đồng thịt máu me, rứt cổ, "Bỏ hết đi....."

Lỗ Lai nói: "Toàn là thịt hươu ngon, cắt tiết ngay tại chỗ, loại thịt này trong yến tiệc ở bộ lạc luôn bị tranh giành rất nhiệt tình."

Kiều Dĩ Sa nhìn chằm chằm tảng thịt, hỏi: "Cô định tìm Đồ An bằng cách nào? Đồ An có điểm đặc trưng gì rõ rệt không?"

Lỗ Lai nhún vai, "Không biết nữa, chưa ai gặp bao giờ. Nghe nói nếu như tim của Đồ An một khi đã hoàn toàn trưởng thành thì tế ti có thể tìm ra được Đồ An, nhưng hiện giờ chắc là hắn đang trong trạng thái nửa ngủ."

Mí mắt của Kiều Dĩ Sa giật một cái: "Tim?"

Lỗ Lai: "Phải, nguồn sức mạnh của người sói đều nằm trong tim, Đồ An có một trái tim nguyên thủy, là nguồn sức mạnh của hắn."

Kiều Dĩ Sa: ".....Trái tim nguyên thủy trông nó ra sao thế?"

Lỗ Lai: "Quý mới biết."

Kiều Dĩ Sa lơ đãng móc móc móng tay.

Cô lại hỏi: "Vậy lần này cô quay lại....."

"Tôi phải tìm hết mọi người sói trong thành." Lỗ Lai nói, "Không thể để cho lũ muỗi đó nắm được tiên cơ."

Kiều Dĩ Sa: "Trong thành có cả thấy bao nhiêu người sói?"

Lỗ Lai: "Đăng ký trong bộ lạc thì đại khái chỉ có 3,4 tên, không đăng ký thì không rõ, đây chỉ là bộ lạc phía Đông của chúng tôi, tình hình của bộ lạc phía Tây ra sao thì chưa rõ, chúng tôi đã phái người đi báo cho bọn họ." Cô ấy ngừng hai giây, rồi nói tiếp, "Đương nhiên cũng sẽ có những con sói lẻ bầy không thuộc bộ lạc nào."

Kiều Dĩ Sa biết cô ấy đang nói về Hồng Hựu Sâm, vội vàng bảo: "A Sâm không có khả năng đâu, cậu ấy ngốc như thế, hoàn toàn không có uy phong của sếp sòng chút nào."

Lỗ Lai im lặng một lúc, nói: "Hiện tại không ai nói chắc được." Cô ấy hất hất cằm. "Chốc nữa cô gọi hắn ra đây, tôi kiểm tra hắn một chút."

Kiều Dĩ Sa mặt đầy dấu hỏi.

"Sao cơ?"

Lỗ Lai: "Có vấn đề?"

Kiều Dĩ Sa: "Hôm nay à? Đã 12 giờ rồi."

Lỗ Lai: "Mới gần thôi, kiểm tra sớm kết thúc sớm."

Kiều Dĩ Sa mím môi 3 giây, hỏi: "Cô định kiểm tra cậu ấy thế nào?"

Lỗ Lai híp cặp mắt được tô vẽ rất đậm lại, trông mắt đỏ qua màu vàng kim, toả sự hiếu chiến sắc bén. "Chiếu theo lý thì người có trái tim của tổ tiên người sói sẽ là vua sói. Tộc của chúng tôi không rườm rà, chỉ có một quy tắc." Cô ấy cười u tối, "Mạnh nhất thì mới được xưng vương."

Đúng là vừa thô bạo vừa dễ hiểu.

Kiều Dĩ Sa đã hiểu.

Sài Long cắt xong đầu ra đũa, lại ngẩng đầu lên hỏi: "Công chúa Lỗ Lai, cô Kiều, có muốn ăn không ạ?"

Khoảnh khắc hoành tráng oai phong của chủng tộc đang ngon lành liền bị phá vỡ ngay lập tức, Lỗ Lai nghiêng răng quay đầu rầy: "Đã bảo bao nhiêu lần rồi! Đừng gọi tôi như thế!"

Sài Long cắt phần xương hô: "Ăn cơm không ạ? Để tôi nấu."

Lỗ Lai đặt ly lên bàn, sai bước vào bếp, lựa trong mớ đặc sản vừa mang tới ra vài thứ thả vào trong bồn rửa chén, căn dặn cách chế biến, Sài Long đứng bên cạnh ghi hết xuống.

Kiều Dĩ Sa đứng trong phòng khách ngăn người cho đến khi cơm đã nấu xong, Lỗ Lai gọi cô hai lần cô mới hoàn hồn.

Cô tới bên cô ấy: "Quý vị tìm ra chỗ để tạm trú chưa?"

Lỗ Lai: "Chưa, tí nữa ra tìm đại nhà trọ."

Kiều Dĩ Sa: "Hay là các cô tới chỗ quán của tôi đi, tôi nói với Liễu Hà một tiếng, vậy tiện hơn, cũng không dễ bị tra ra."

Lỗ Lai: "Được."

Kiều Dĩ Sa mượn cơ phải đi sắp xếp chỗ ở để rời phòng ăn, vào buồng vệ sinh đóng cửa lại, gọi điện thoại.

Cô không gọi cho Liễu Hà mà liên lạc với Hồng Hựu Sâm trước.

Điện thoại đổ chuông hai lần, rồi có người bắt.

".....A lô?"

Dạo này vì bị uống thuốc, giọng của Hồng Hựu Sâm nghe cứ yếu yếu thều thào.

Kiều Dĩ Sa sợ bị Lỗ Lai nghe thấy được, vặn volume xuống nấc thấp nhất.

"Anh đang làm gì thế?"

Cậu đáp: "Sắp đi ngủ."

Kiều Dĩ Sa: "Đừng ngủ, chút nữa em tới tìm anh."

Cậu thoáng khựng lại, rồi nói: "Được."

Câu "được" đó nghe rất thoải mái, tựa như cậu chỉ đơn giản cho là cô tới tìm cậu chơi, Kiều Dĩ Sa mềm lòng, khẽ nói: "Không phải chỉ mình em tới, còn có Lỗ Lai nữa."

Hồng Hựu Sâm: "Cô ta về rồi?"

Kiều Dĩ Sa: "Phải."

Ngoài nhà có tiếng Sài Long gọi: "Cô Kiều ơi, cơm sắp nguội mất rồi, ra ăn trước đi đã!"

Kiều Dĩ Sa tranh thủ chút thời gian cuối cùng với Hồng Hựu Sâm, nói: "Chốc nữa bọn em tới, anh nhớ nhé....." Cô hạ giọng xuống mức khẽ nhất. "Chuyện mà tim của anh toả sáng, trước tiên anh khoan nói với cô ấy."

Cậu không hỏi vì sao, trả lời luôn: "Được."

Kiều Dĩ Sa cúp điện thoại, quay về phòng ăn, Lỗ Lai đang nổi nóng với Sài Long. Cô ấy dùng bàn tay với ngón tay đầy nhẫn chỉ vào anh ta, đầu ngón tay thon dài như nòng súng. "Anh có ngồi xuống ăn được không hả?" Sài Long đứng một bên bụng mâm, cơ thể cường tráng đang mang tạp dề màu hồng của Kiều Dĩ Sa, hiệu quả trực quan hơi khiến người ta bị sốc.

Anh ta nói: "Để tôi giúp gấp thức ăn cho các cô, tôi không đói, chút nữa ăn sau."

Lỗ Lai nổi giận: "Sao anh không đói được! Cả buổi tối anh chưa ăn gì cả!"

Sài Long: "Không đói thật mà."

Lỗ Lai: "Anh chỉ không muốn ngồi xuống ăn cùng bàn với tôi. Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi? Anh không phải thuộc hạ của tôi, trong bộ lạc chỉ có anh chị em, không có người hầu kẻ hạ!"

Sài Long cười hiền lành: "Tôi biết, hai cô ăn trước đi, tôi đợi thêm một chốc."

Lửa giận của Lỗ Lai toàn đổ trúng bể nước, không bắn ra được lấy một tia lửa, tức quá đập bốp xuống bàn.

Rắc——!

Chiếc bàn tròn bằng gỗ mộc của Kiều Dĩ Sa nứt luôn.

"Á đạch?!" Kiều Dĩ Sa bổ nhào tới, sờ sờ vết nứt. "Bàn của tôi!" Cô không tin được vào mắt mình, trợn mắt với Lỗ Lai, Lỗ Lai trầm

sắc mặt, nói một cách hơi cứng nhắc: "Sao chất lượng tệ vậy, mai mốt đóng lại cho cô chiếc mới."

Đấy không phải là trọng điểm, Kiều Dĩ Sa nói rõ từng chữ một: "Công chúa đại nhân, tí nữa gặp A Sâm, xin hãy hạ thủ lưu tình."

.....

Cơm xong, Sài Long ở lại quét dọn, Kiều Dĩ Sa và Lỗ Lai cùng nhau tới nhà Hồng Hựu Sâm.

Đêm khuya lạnh lẽo, phố vắng tiêu điều, thỉnh thoảng gặp người qua đường họ cũng không kèm được mà liếc nhìn hai cô gái mặc đồ đen, không phải là bởi vì họ đẹp, mà bởi vì khí chất rất khác người, chủ yếu nhìn là vì hiếu kỳ.

Sắp tới tiểu khu của Hồng Hựu Sâm, Kiều Dĩ Sa nói: "Sức của A Sâm rất tầm thường, tôi nghĩ cô chỉ dùng 5,6 phần sức là xong rồi."

Lỗ Lai liếc cô: "Lo cho hấn đến vậy sao?"

Kiều Dĩ Sa: "Không, chủ yếu là cậu ấy sắp thi đại học rồi, lỡ may bị thương thì khó ăn nói với phụ huynh."

Lỗ Lai nghe đến "thi đại học" thì mặt mang một biểu cảm nuốt không vô. "Không bị thương được đâu, tộc người sói không yếu đuối như vậy." Nói đoạn, nhớ ra gì đó, cười khẩy một tiếng: "Không như đàn ông nhân loại, lời thôi lắm chuyện."

Họ đứng ngoài cổng tiểu khu, đã một giờ khuya, xung quanh không một bóng người, người canh gác cũng đã ngủ trong trạm gác.

Lỗ Lai đứng trước cổng nhìn vào trong, nói: "Đây không được, tìm một nơi nào rộng thoáng, cô gọi hắn ra đây."

Kiều Dĩ Sa lại gọi điện thoại cho Hồng Hựu Sâm.

Lần này đổ chuông 5-6 lần mới được bắt máy, cậu có vẻ mơ màng hơn cả lúc ban nãy.

"Anh ngủ mất rồi hả?"

".....Ừ."

Vừa khẽ vừa mềm mại, Kiều Dĩ Sa nghe mà muốn tới vuốt vuốt lông cho cậu.

"Cha anh thì sao, ngủ chưa?"

"Ngủ lâu rồi, bọn em tới rồi?"

Kiều Dĩ Sa thở hắt ra một hơi: "Anh ra đây trước đi."

Năm phút sau, Hồng Hựu Sâm bước ra từ trong tiểu khu, cậu mặc một bộ đồ ngủ bằng vải bông màu trắng, vóc dáng cao ráo, nhìn có vẻ như chưa tỉnh ngủ lắm. Cậu đi thẳng đến bên cạnh Kiều Dĩ Sa, một tay đút túi, một tay chà chà sau ót.

Kiều Dĩ Sa cố gắng thêm một lần chót, nói với Lỗ Lai: "Hay là thôi đi, cô xem cậu ấy này, hoàn toàn không đỡ nổi đâu."

Lỗ Lai không biết Hồng Hựu Sâm đã bị uống thuốc, chỉ nhìn vào thì cảm giác được trạng thái của cậu không được tốt.

"Cậu sao vậy? Lần trước gặp đâu có yếu như thế này nhỉ?"

Không đợi Hồng Hựu Sâm mở miệng, Kiều Dĩ Sa đã tranh nói: "Học á, cấp 3 học mệt lắm, thằng bé học sắp phờ người luôn rồi."

Hồng Hựu Sâm mắt nhắm mắt mở đứng bên cạnh, mặc cho Kiều Dĩ Sa bịa chuyện.

Lỗ Lai hỏi cậu: "Quanh đây có khu đất nào rộng và thoáng một chút không."

Kiều Dĩ Sa: "Vẫn muốn kiểm tra?"

Lỗ Lai: "Phải kiểm tra tất cả."

Nghe giọng điệu đó chỉ là thái độ chức trách, có vẻ như cô ấy cũng không trông đợi gì ở Hồng Hựu Sâm. Kiều Dĩ Sa ra hiệu bằng mắt với Hồng Hựu Sâm, cậu nói: "Gần đây có cái sân vận động, hiện giờ chắc đã đóng cổng, có thể leo vào trong."

Lỗ Lai: "Dẫn đường."

Cậu nhìn Kiều Dĩ Sa, người đó gật đầu.

Cậu không hỏi gì thêm, xoay người đi ra khỏi khu.

hết chương 26

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 27

Đêm lạnh như nước.

Hồng Hựu Sâm dắt họ tới một sân vận động của khu vực, diện tích không lớn, thiết bị cũng đã cũ, mây đen tích tụ dày đặc phía chân trời ảm đạm không chút ánh sáng.

Cổng của sân vận động khoá im ỉm, Lỗ Lai bước tới dễ dàng phóng qua song sắt. Hồng Hựu Sâm nắm cánh tay của Kiều Dĩ Sa, thân nhiên vác cô lên vai, đứng tại chỗ nhảy vọt lên——

Nhảy không qua được.

Dạo gần đây tác dụng của thuốc ảnh hưởng quá lớn đến cậu, chiếu theo lời của Kiều Dĩ Sa, trong vòng một tuần thì cơ thể của cậu sẽ thích ứng, thì hiện giờ chính là lúc chết người nhất. Chân của Hồng Hựu Sâm run một cái, phải bám vào song sắt mới miễn cưỡng đứng vững được. Bụng của Kiều Dĩ Sa gác trên vai cậu theo quán tính bị lên một cú xong xuống một cú, suýt nữa ọc hết bữa tối ra.

"Anh hai....."

"Không sao."

"Em biết anh không sao." Kiều Dĩ Sa đau khổ nói, "Em mới bị húng hết đây này....."

Cánh tay đang ôm cô âm thầm siết mạnh hơn, Hồng Hựu Sâm hít sâu một hơi, nhảy thật mạnh, lần này cuối cùng cũng nhảy qua được.

"Tới đây!" Lỗ Lai đã đi thẳng đến giữa sân vận động vắng tanh, đứng giữa sân gọi họ, "Bên này!"

Đường đua bằng nhựa toả mùi nhựa cũ kỹ, hình dáng Lỗ Lai trông như một cây kim cắm giữa sân cỏ khô héo.

Hồng Hựu Sâm thả Kiều Dĩ Sa xuống, hai người cùng bước tới, Kiều Dĩ Sa vẫn tiếp tục dặn dò cậu: "Anh phải bình tĩnh một chút, chốc nữa để em nói chuyện với cô ấy vài câu, kêu cô——"

Không chờ Kiều Dĩ Sa nói xong, mắt Hồng Hựu Sâm thoát cái đã đổi thành màu vàng kim, cậu hất cô bay ra!

Kiều Dĩ Sa chỉ thấy trước mắt hoa lên, có một bóng đen chớp ngang, một chân của Lỗ Lai bay vèo tới cách cô chỉ 5cm, đập thẳng vào ngực của Hồng Hựu Sâm.

Một tiếng thét xé ngang màn đêm.

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA——!"

Lỗ Lai đứng bên cạnh một Kiều Dĩ Sa đang mô phỏng bức tranh "Tiếng Thét" lừng danh, trầm giọng nạt: "Đừng lờn tiếng!" Rồi xông đến trước một bóng đen là Hồng Hựu Sâm đã bị đập ngã xuống đất cách đó 10 mét, quát: "Đứng dậy!"

Bóng đen chậm chạp đứng dậy, ngẩng đầu, trong mắt loé tia hung tàn.

Lặng suốt một đêm, đến lúc này trời khuya cuối cùng mới nổi gió, thổi mây dạt ra, vàng trắng ló mặt.

Hồng Hựu Sâm đã bị cú đập của Lỗ Lai hoàn toàn làm tỉnh ngủ. Sắc mặt của cậu trở nên âm trầm hiểm thấy, hỏi: "Cô có ý gì?"

Kiều Dĩ Sa nghĩ lúc này nên giải thích đôi câu, bèn bước tới: "Là thế này....." Không chờ cô nói hết nửa câu, trước mắt lại có gì chớp ngang, Hồng Hựu Sâm mới vừa đứng dậy lại tức thời bị Lỗ Lai đập tiếp.

Kiều Dĩ Sa sụp đổ: "Không xong rồi không xong rồi!"

Lỗ Lai không biến hình thành nửa sói, hoàn toàn dùng hình dạng con người để chiến đấu. Từ bé cô ấy đã sinh sống trong bộ lạc, bất kể sức mạnh hay là kỹ năng chiến đấu, cô ấy đều ăn đứt Hồng Hựu Sâm. Cú đấm của cô ấy nhanh thần sầu, rơi lên người Hồng Hựu Sâm thậm chí còn vang lên âm thanh giòn giã như là tiếng bạt tai. Hồng Hựu Sâm bảo vệ đầu, canh cơ hội để tóm lấy cổ tay của Lỗ Lai, tìm cách để khống chế cô ấy. Nhưng ảnh hưởng của thuốc quá mạnh, cậu không có đủ sức, tay vừa thoát được ra, nắm đấm của Lỗ Lai liền biến thành chưởng, đánh mạnh ngay lồng ngực cậu.

Hồng Hựu Sâm hộc hơi ho lên một tiếng, gập người xuống.

Gió càng lúc càng lớn, cơn cuồng nộ của Hồng Hựu Sâm đã không có điểm dừng. Răng nanh của cậu hiện ra, tay tóm lấy quần áo của Lỗ Lai, tay tóm lấy cổ của cô ấy. Lỗ Lai ép người tới, chân sải rộng quét tới. Chân cẳng của hai người sói chạm nhau, như hai côn sắt va chạm, khẽ phát ra âm thanh mà Kiều Dĩ Sa nghe rùng cả mình. Hồng Hựu Sâm suýt ngã, người Lỗ Lai nghiêng qua, hai tay

chống xuống đất, thuận thế giơ chân nhắm thẳng về phía chỗ hiểm nào đó.

"Ế?!" Kiều Dĩ Sa thấy thế gào lên theo bản năng. "Đừng chơi bần chứ!" Cô lại gào lên với Hồng Hựu Sâm, "Mau chặn kia!"

Hồng Hựu Sâm khom người, hai tay đưa xuống chặn được một đòn đoạn tử tuyệt tôn. Lỗ Lai sẵn đà bật người dậy, lúc trong không trung thì chân lại đá vọt ra mang theo thế gió vù vù. Hồng Hựu Sâm giơ cánh tay lên chặn từng cú đá. Cậu khom người thấp hơn trước, trọng tâm hơi bị lệch, Lỗ Lai tóm được thời cơ, giơ một cánh tay lên, phang mạnh xuống lưng của cậu, khiến cậu ngã khuỵu chống tay xuống đất.

Hồng Hựu Sâm khẽ gầm lên một tiếng.

Tất cả xảy ra chỉ trong hai giây, Kiều Dĩ Sa nhìn hoa cả mắt, không thấy rõ được gì, lúc định thần lại thì Lỗ Lai đã tóm lấy cổ áo ngực của Hồng Hựu Sâm, dùng một tay xách cậu lên. Tay kia của cô ấy nắm lại thành quyền, nhắm chuẩn xác vào vị trí tim của Hồng Hựu Sâm, sắc mặt hung hãn, như sắp sửa đâm một cú trời giáng.

Kiều Dĩ Sa nhìn mà kinh hồn bạt vía, gào lên: "Đủ rồi!" Cô chạy tới bằng tốc độ nước rút, muốn lấy đà để đẩy Lỗ Lai ra, kết quả tông trúng người Lỗ Lai chẳng khác gì tông trúng cột điện, văng bật. "ÁAAAA——!" Cô ngã bịch xuống đất, chỗ đốt xương cụt như có một luồng điện chạy lên thẳng đến não, tức thời rú lên thảm thiết.

Lỗ Lai quay đầu nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái.

Kiều Dĩ Sa rên la một lúc, thấy Lỗ Lai không có phản ứng gì, dứt khoát nằm lăn ra đất, bất động.

Lỗ Lai: "Cô không sao chứ.....?"

Kiều Dĩ Sa bắt đầu giả chết, Lỗ Lai do dự một giây, cuối cùng buông Hồng Hựu Sâm ra, đi về phía cô.

"Cô sao rồi?"

Kiều Dĩ Sa hơi hé mắt, khẽ rên rỉ bừa như sắp chết.

Lỗ Lai đập cô một cái: "Rút lười vào lại trong mồm!"

Kiều Dĩ Sa phụng phịu xoa xoa mông chậm chạp ngồi lên. Cô chật vật nói: "Công chúa đại nhân, đủ rồi chứ hả, đánh nữa là thành án mạng đấy."

Lỗ Lai: "Chỉ vỗ vỗ vài cú mà thôi."

Kiều Dĩ Sa chỉ cái bóng đen đang nằm sấp mặt dưới đất: "Đó gọi là vỗ vỗ vài cú à!?"

Lỗ Lai: "Người sói không yếu như cô nghĩ đâu."

Kiều Dĩ Sa nghiêng răng nghiêng lợi nói: "A Sâm được con người nuôi lớn, cậu ấy là sói thư hương, có văn hoá! Không giống với chiến lang trong bộ lạc!"

Lỗ Lai đảo mắt khinh bỉ, Kiều Dĩ Sa run rẩy đứng lên, đi cà nhắc cà nhắc tới bên Hồng Hựu Sâm.

Cậu nằm sấp trên mặt đất, chiếc áo ngủ màu ngà dính đầy bụi đất, tay ấn xuống đất, gân trên mu bàn tay lòi hết lên, các khớp xương gồng cứng.

Kiều Dĩ Sa dè dặt đỡ bờ vai của cậu, cảm giác được cơ bắp trên người cậu căng cứng, cả người vì đang cố gắng hết sức mà khẽ run lên.

".....Không sao chứ?"

Cô thấy được rằng cậu vẫn rất muốn tiếp tục đánh, tiếc thay tâm thì dư mà lực lại thiếu.

"Thôi mà." Kiều Dĩ Sa nói, "Lần này cho qua đi."

Cậu cắn chặt răng nói: "Em cho tôi uống cái ——"

"Suyt!" Cô bịt miệng cậu lại.

Lỗ Lai tới chỗ họ: "Sao, hai người đang nói gì đấy?"

Kiều Dĩ Sa ngoái đầu, đáp: "Cậu ấy nói cậu ấy không được khỏe, khi nào thi đại học xong rồi hẵng đánh tiếp, hiện giờ học hành là chính."

Lại nghe cụm từ "thi đại học" lần nữa, biểu cảm trên mặt Lỗ Lai rất vụn vặt, mãi lâu sau mới bình luận một câu: "Lạ đời."

Hồng Hựu Sâm cắn chặt răng, đập tay xuống đất, định nhào tới tiếp, Kiều Dĩ Sa dùng toàn sức mình để giữ cậu lại.

"Hãy nghe theo em....." Cô nắn nỉ bên tai cậu, "Xin anh đấy, lần này hãy nghe theo em."

Cặp mắt màu vàng kim của cậu nhìn Lỗ Lai chòng chọc, Kiều Dĩ Sa thận trọng nói: "Nào, đứng lên trước đã," Kết quả chỗ sau mông lại đau kịch liệt, đầu gối không đứng thẳng được lại khụy ngay

xuống. Cô khẽ rên lên một tiếng, Hồng Hựu Sâm nhanh tay lẹ mắt giữ được cô.

Đại khái là chưa từng bao giờ bị ai đánh cho thua thậm tệ như vậy, sắc mặt của cậu rất khó coi.

Lỗ Lai nói với Hồng Hựu Sâm: "Sách vở của nhân loại vô dụng đối với người sói, cậu nên học gì đó thực tế hơn một chút."

Hồng Hựu Sâm sa sầm mặt nhìn cô ấy.

"Tôi không cần cô nói cho tôi biết nên làm gì."

Lỗ Lai vênh mặt, lạnh lùng đánh giá cậu.

"Tính khí khá đấy," Cô ấy lườm một cái, "Chỉ đáng tiếc là thực lực thì không khá." Nói đoạn xoay người rời đi.

Kiều Dĩ Sa nhạy bén cảm nhận được lửa giận của người bên cạnh lại bị quạt um trời, cô liếc ngang, kinh hãi nhận ra trong miệng cậu lại mơ hồ phả ra khói trắng lạnh lẽo.

Lỗ Lai không để ý, đang xoay lưng về phía họ, bỏ đi mỗi lúc một xa. Kiều Dĩ Sa kéo mạnh Hồng Hựu Sâm một cái, hy vọng cậu có thể bình tĩnh lại, nhưng cậu đang còn trong cơn thịnh nộ, căn bản là không sao chịu đựng được kiểu khiêu khích kia.

Dần dần, xung quanh trở nên yên tĩnh, gió cũng ngừng.

Lỗ Lai như cảm giác được gì đó, dừng bước, ngoái đầu——

Khoảnh khắc gay cấn rừng rợn ấy, Kiều Dĩ Sa liền phát huy sở trường chủ động ứng biến của mình, lục lọi tất cả mọi phương án khả thi trong đầu, cuối cùng chọn một pha trêu tượng nhất——cô

vòng tay qua cổ của Hồng Hựu Sâm, áp người tới, rồi lại hơi ngửa ra sau, tạo thành tư thế kinh điển của tấm ảnh "Nụ Hôn" chụp sau khi Đệ nhị thế chiến kết thúc.

.....

Tuy nhiên, so với nụ hôn đầu tiên dưới ánh ban mai, thì nụ hôn này không dịu dàng chút nào.

Đầu tiên, dít cô đang đau, Kiều Dĩ Sa rất nghi cú té ban nãy đã làm xương cụt của cô bị rạn nứt, mà cái thế khom người rướn về phía trước này thì càng tăng độ đau, vùng xương chậu của cô gồng cứng ngắc.

Thứ đến, là cái lạnh nơi lồng ngực của Hồng Hựu Sâm.

Cô chả biết mình đã pha chế ra cái thuốc quái quỷ gì nữa, cô dán môi lên môi cậu chẳng khác gì giữa đông đi liếm cột sắt, không cần thận dính luôn như chơi.

Nhưng hôn như vậy cũng có ưu điểm đặc biệt của nó—nó kích thích phết.

Trong hoàn cảnh này, lạnh lẽo cũng biến thành nóng bỏng.

Tiếng tim của họ đều đập rất mạnh, của cô là vì căng thẳng, của cậu là vì đang hăng đánh. May sao nụ hôn của cô đã vỗ về cậu, cô có thể cảm nhận được cơ thể của cậu không còn cứng nhắc như trước đó. Cô lão đảo về phía trước, thì thào vào tai cậu: "Về nhà trước, về rồi nói sau, nhé?"

Lỗ Lai mặt không đổi sắc đứng cách họ quãng 10 mét, ánh mắt của cô ấy chạy qua chạy lại giữa hai người bọn họ hai lần, cuối cùng

không mẫn không nhạt nói: "Trong tộc người sói, chỉ có phía thắng trận trong cuộc đấu mới có tư cách được lĩnh thưởng."

Kiều Dĩ Sa hừ lạnh một tiếng: "Tôi không phải tộc người sói."

Lỗ Lai nhướn nhướn hàng lông mày không tồn tại của cô ấy.

"Có lý."

Nói rồi đi mất.

Cách suy nghĩ của người sói giữa những dị nhân cũng coi như độc nhất vô nhị.

Lúc Lỗ Lai sắp tới cổng, Hồng Hựu Sâm khẽ nói: "Tôi mạnh hơn cô ta."

Kiều Dĩ Sa quay đầu qua.

Cậu nói: "Nếu không uống cái thứ kia, tôi có thể đánh thắng cô ta."

"Em biết." Cô vồ vồ cánh tay của cậu, tỏ ý khích lệ. "Đi thôi, lạnh chết mất." Vừa đi một bước, lập tức cứng đờ người. "Moá....."

Hồng Hựu Sâm lia mắt xuống phía dưới, nhìn bộ phận cơ thể khó tả bằng lời.

"Đau hả?"

Kiều Dĩ Sa vã mồ hôi lạnh, tay bưng đít, không nói còn hơn cả nói.

Hồng Hựu Sâm: "Để tôi đưa em về."

Cậu bế cô lên.

Họ đi về phía cổng sân vận động, Kiều Dĩ Sa nằm trong lòng cậu, cô ngẩng đầu nhìn vàng trắng phía chân trời, trông như một mảnh vỏ sò bạc giữa đại dương. Sân vận động vắng vẻ, cánh tay của cậu chắn gió đêm cho cô. Cô lại nhích người sát vào cậu, lén ngược mắt, góc nhìn từ dưới nhìn lên này làm Hồng Hựu Sâm trông càng thêm vạm vỡ. Sắc mặt của cậu vẫn khó coi, hình như tự tôn hơi bị tổn thương. Kiều Dĩ Sa mím môi, chóp mũi chạm vào cánh tay của Hồng Hựu Sâm, lén hít một hơi, lại ngửi thấy được mùi hơi quen thuộc nọ.....

Gió đêm hiu hiu, Kiều Dĩ Sa thở dài một tiếng, để mặc cho cậu bế, như đang nằm trong nôi, xuôi theo sóng nước dập dềnh trôi.

Họ về đến nhà, Sài Long đã quét tước căn nhà không nhiễm một hạt bụi.

Hồng Hựu Sâm đặt Kiều Dĩ Sa nằm thẳng trên giường, cô gọi điện thoại cho Liễu Hà, báo để anh chuẩn bị hai căn phòng.

"Tôi không đưa hai vị đi được nữa." Cô nói với Lỗ Lai, "Tôi đã nhắn trước, hai người cứ đi thẳng tới đó, có biết chỗ không?"

Sài Long nói: "Tôi biết."

Anh ta khuôn hành lý lên, theo Lỗ Lai rời đi.

*

Thoát cái căn phòng chỉ còn lại hai người, Kiều Dĩ Sa hỏi: "Anh không bị thương chứ hả?"

Hồng Hựu Sâm lắc đầu, đứng yên tại chỗ hơi chun mũi, liếc vào trong bếp.

Kiều Dĩ Sa: "Đúng là không hổ mang danh ông tổ loài chó.....Lỗ Lai mang đặc sản của bộ lạc tới, anh có đói thì đi nấu một chút."

Hồng Hựu Sâm chạy thẳng tới tủ lạnh, lục được túi thịt hươu lúc nãy ra, ngửi ngửi xong há to mồm.

Kiều Dĩ Sa cảnh cáo từ xa: "Không được ăn sống!"

Cậu thoáng khựng lại, mở bếp gas lên, dùng đũa xiên qua miếng thịt, nướng thẳng trên lửa. Chẳng mấy chốc mùi thịt nướng thơm lừng, thịt được ướp gia vị đặc biệt của bộ lạc người sói, phần mỡ nướng cháy xèo xèo, hương thơm không ngừng làm chi phối dây thần kinh đang bận suy tư của Kiều pháp sư.

Cô chặt vật bò ra tới mé đầu giường, thò đầu ra.

"Cho em một miếng với....."

Hồng Hựu Sâm bày thịt nướng lên hai chiếc đĩa, Kiều Dĩ Sa nói: "Thêm chút đồ để nhâm nhi, đi lấy rượu vang ra đây."

Kiều Dĩ Sa giữ nguyên tạo hình nằm sấp bên mé giường, Hồng Hựu Sâm ngồi xếp bằng dưới đất, rượu vang và thịt nướng đặt trên một chiếc ghế đầu hình tròn.

Kiều Dĩ Sa phát huy vượt bậc, ăn gần hết nửa đĩa, sau cùng thì nằm bò nhìn Hồng Hựu Sâm ăn.

"Bà ngoại của em nói tìm đàn ông phải tìm một người ăn giỏi." Cô gác cằm trên cánh tay, uống nửa ly rượu, mặt hơi ửng đỏ, "Ngoại

nói đàn ông ăn ngon miệng thì sẽ mang lại may mắn cho gia đình."

Hồng Hựu Sâm lặng lẽ nhai.

Kiều Dĩ Sa vươn tay lau nước thịt bên mép của cậu, rút ngón tay về lại, dịu dàng đặt vào miệng ngậm.

Tốc độ nhai của cậu hơi chậm lại.

Đầu lưỡi của Kiều Dĩ Sa liếm môi, ánh mắt mơ màng, thờ dài một tiếng, nhàm chán lật người. Mái tóc dài của cô xuôi theo mép giường, đổ xuống đất, phía đuôi tóc hơi xoắn.

"A Sâm....." Kiều Dĩ Sa ngờ ngẩn hỏi, "Anh đã nghĩ đến tương lai bao giờ chưa?"

Hồng Hựu Sâm nhét nốt vài miếng thịt cuối cùng vào trong miệng.

"Tương lai?"

Kiều Dĩ Sa: "Thì kiểu như.....anh đã bao giờ nghĩ mai này sẽ sống một cuộc sống ra sao chưa?"

Hồng Hựu Sâm im lặng một lúc, đáp: "Tôi sẽ cố gắng thi đậu vào trường tốt, sau đó ra trường, tìm công việc tốt."

Câu trả lời tiêu chuẩn, hoàn toàn không có chiều sâu.

Mùi thơm của thịt làm bầu khí của căn phòng trở nên biếng nhác hiền hoà, Hồng Hựu Sâm ngồi một lúc, hỏi: "Có gì đó làm em lo lắng à?"

Kiều Dĩ Sa nằm dạng chân dạng tay giữa giường, cảm thán:
"Gần đây em rất nôn nao....."

Hồng Hựu Sâm: "Nôn nao việc gì?"

Cô không đáp.

Hồng Hựu Sâm nói: "Em sợ mai mốt tôi không kiếm được tiền
hả? Em đừng lo, tôi nuôi được em."

Khoé mắt của Kiều Dĩ Sa co rút, "Ai nói chuyện đó."

Hồng Hựu Sâm: "Vậy thì chuyện gì? Tại sao tự dưng nói chuyện
mai này, em không tin tưởng tôi?"

Kiều Dĩ Sa chậm rãi đáp: "Trái lại là khác, là vì em quá tin tưởng
anh." Cô khẽ nói, ".....Tin tưởng đến độ bất kể nghe đến bất cứ
chuyện gì khiến người ta nổi da gà da vịt lên cũng đều liên tưởng
đến anh."

Trước mắt cô tối đi, khuôn mặt của cậu chấn mất tầm nhìn của
cô, cậu quỳ bên thành giường cúi đầu nhìn cô.

"Rốt cuộc là ý em thế nào?"

Kiều Dĩ Sa giơ tay nâng đầu cậu, gương mặt của cậu chìm trong
sự yên bình của đêm khuya, tinh nguyên đến tựa hồ khiến ta có thể
cảm nhận được dấu vết của thần linh.

"Phụ nữ quá ư mâu thuẫn....." Cô lẩm bẩm một mình, "Đêm qua
em còn muốn để anh có một cuộc sống thật bình phàm, hai ta yên
ổn sống bên nhau. Hôm nay lại hơi mong đợi được thấy anh công

thành danh toại, toả sáng muôn phương. Nhìn thấy anh thua, em cũng hơi khó chịu."

Cậu vẫn không hiểu cô lắm.

Kiều Dĩ Sa không kềm được lòng, ngửa cằm lên mi nhẹ lên môi cậu.

Cậu không muốn bị yếu thế, toan trả miếng, lại bị cô đẩy ra. Cô lầu bầu ngồi lên, thẳng sống lưng, gõ gõ xuống chỗ trước mặt.

"Qua đây."

Hồng Hựu Sâm thoáng khựng người, leo lên giường, ngồi xuống đối diện với cô.

Kiều Dĩ Sa nghiêm túc nói: "Hong Hựu Sâm, em hỏi anh, anh có mong muốn gì không?"

Cậu cảm thấy đây là một câu hỏi dễ ợt, mỗi ngày Hồng Diêm Đức nhắc nhở cậu hết tám trăm bận phải biết lo cầu tiến.

"Có." Cậu đáp.

Kiều Dĩ Sa: "Anh mong những gì?"

Hồng Hựu Sâm lặp lại những lời vừa mới nói: "Tôi sẽ thi đậu vào trường tốt, tìm công việc tốt." Nói xong bổ xung thêm câu, "Mai một mua một căn nhà tương đối tốt, em không cần lo lắng."

Kiều Dĩ Sa đập đùi phát rồ: "Không phải em nói chuyện này! Anh có gì....." Cô khoa chân múa tay nhe răng tìm lời, "Lớn lao hơn! Dữ dội hơn! Có mong muốn gì sôi sục hơn!"

Hồng Hựu Sâm không đáp.

Kiều Dĩ Sa đầu hàng, cô nhìn chăm chú vào mắt cậu, lặng lẽ hỏi:

"Anh có muốn làm vua không?"

Họ lại không cùng một tần sóng, Hồng Hựu Sâm: "Vua gì?"

Kiều Dĩ Sa vò đầu bứt tai, nói: "Để em nói cho anh nghe sự thật đi vậy, lần này Lỗ Lai tới đây là vì tìm vua sói."

Thời gian tĩnh mịch, trời khuya bao la.

Hồng Hựu Sâm, dưới ánh mắt nghiêm túc, tha thiết, và đầy mong đợi của Kiều Dĩ Sa, cho ra một câu như hoàn toàn chẳng liên quan gì đến mình——

"Ồ."

hết chương 27

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 28

...

Ồ, ồ.....Ồ?????????????

Kiều Dĩ Sa sững sờ.

"Vậy là xong rồi? Rốt cuộc anh có hiểu em đang nói gì không hả, cô ấy tới tìm vua sói cơ đấy." Cô nhấn giọng, "Vua! Sói!"

Hồng Hựu Sâm: "Liên quan gì đến tôi?"

Kiều Dĩ Sa mở hai tay ra: "Lỡ Lai nói vua sói ở ngay trong thành phố này, vẫn chưa tỉnh thức. Cả thành phố tổng cộng chỉ có vài người sói, anh không cảm thấy bản thân có thể có khả năng à?"

Cậu: "Tôi không có hứng thú."

"Đây không phải là anh có hứng thú hay không." Kiều Dĩ Sa tóm lấy tay của cậu, "Biết đâu định mệnh của anh chính là để làm boss thì sao? Đến lúc đó anh nhận tổ quy tông..... nhầm, đến lúc đó anh chính là tổ tông, anh quay về bộ lạc sẽ được vạn người.....vạn sói tôn kính!"

Hồng Hựu Sâm không nói gì.

Kiều Dĩ Sa nhìn cậu ba giây, buông tay, hai người nhìn nhau mặt không mang biểu cảm.

Im lặng nhìn nhau kiểu này nói sao cũng trông kỳ, Hồng Hựu Sâm hỏi: "Em muốn tôi làm vua sói?"

Kiều Dĩ Sa cười hì hì, đáp: "Em muốn anh làm vua sói trên danh nghĩa, chỉ hưởng quyền lợi, không thực thi nghĩa vụ."

Hồng Hựu Sâm ngạc nhiên: "Có chuyện tốt vậy sao?"

Kiều Dĩ Sa: "Chắc chắn là không có." Nói xong lại thở dài một tiếng. "Anh đã nghe qua câu chuyện về tổ tiên Đồ An của tộc người sói chưa?"

Cậu lắc đầu.

Kiều Dĩ Sa thuật lại truyền thuyết đó cho cậu nghe, toàn bộ quá trình Hồng Hựu Sâm nghe như nghe chuyện không liên quan gì đến mình.

Kiều Dĩ Sa: ".....Đêm giao thừa, tộc ma cà rồng đã tới quán, em dò nghe thì biết được họ đang tìm Đồ An."

Hồng Hựu Sâm: "Vết thương của em là do ma cà rồng tạo nên?"

Kiều Dĩ Sa: "Ai tạo nên không quan trọng, quan trọng là chúng ta không biết mục đích của tộc ma cà rồng."

Hồng Hựu Sâm: "Cho nên em cho tôi uống thuốc?"

"Phải." Kiều Dĩ Sa ngưng một chút, nói tiếp, "Em vẫn chưa nói cho Lỗ Lai biết chuyện tim của anh có thể toả sáng, em muốn đợi thêm một thời gian nữa xem sao. Hiện giờ hết thấy điều quá mơ hồ. Cách người sói hành xử quá đổi cảm tính, em sợ hành động quá

khoa trương thì sẽ tạo nên hiệu quả phản tác dụng, anh cứ trốn một thời gian đi đã."

Cậu: "Trốn?"

Kiều Dĩ Sa: "....."

Điểm mà cô bội phục ở Hồng Hựu Sâm nhất chính là, khi nói chuyện, trông cậu giống như đang lơ đãng, không để tâm, nhưng từ đầu đến cuối lại luôn duy trì một mức độ cực nhạy đối với một số từ.

"Không, là tập trung một thời gian." Cô lập tức đổi lời, "Anh sắp sửa phải thi thử rồi đúng không?"

Trên mặt của cậu xuất hiện thêm vẻ mệt mỏi.

Kiều Dĩ Sa: "Cho nên á, đừng để bị chi phối. Sắp tới em sẽ hợp tác với Lỗ Lai, nếu tìm được người sói nào có thể xác định đó là Đồ An thì sẽ không sao nữa." Cô sắp xếp sự việc. "Bắt đầu từ ngày mai em sẽ không tới nhà anh nữa, anh nói với cha anh xin về lại trường nội trú, ở yên trong trường đừng đi ra ngoài. Anh uống thuốc thì chỉ cần không tới bệnh viện Khang Khả tự lộ diện thì tộc ma cà rồng sẽ không phát hiện ra được anh."

Cậu không đáp lời, Kiều Dĩ Sa véo véo mặt cậu.

"Một trăm ngày cuối cùng rồi, thi xong là chúng ta sẽ đi chơi ngay."

Đêm khuya yên vắng, mùi thịt nướng dần dần tản đi, để lại mùi được thảo và gỗ mộc lắng đọng vốn có của căn phòng lan toả.

Kiều Dĩ Sa nằm trên giường đợi tiêu thức ăn, Hồng Hựu Sâm ngồi cạnh cô, nhìn bầu trời sao ngoài cửa sổ.

"Anh đã bao giờ nghĩ tới chưa?" Cô trò chuyện với cậu, "Nếu như anh là Đồ An thì sẽ làm gì?"

Hồng Hựu Sâm: "Chả làm gì cả."

Kiều Dĩ Sa lẩm bẩm: "Có thể Lỗ Lai sẽ đưa anh về bộ lạc....."

"Tôi chả đi đâu cả." Hồng Hựu Sâm bình tĩnh nói, "Sắp thi đại học đến nơi rồi, lạng quạng cha tôi sẽ không để cho tôi yên."

Rất có lý.

Kiều Dĩ Sa chợt cảm thấy hơi buồn cười, cô nắm lấy tay của cậu, nghịch những ngón tay.

"Ê.....anh nói xem, lỡ mà anh thật sự là Đồ An, những người trong tộc thấy tình cảnh của anh như thế này liệu có tức chết không?"

Hồng Hựu Sâm: "Tại sao lại tức chết?"

Kiều Dĩ Sa: "Tổ tiên của người sói thế mà lại bị con người hành hạ bằng thi cử."

Hồng Hựu Sâm im lặng một lúc.

Sông trăng mênh mang lộng lờ.

Cậu bình thản hỏi: "Em cảm thấy người sói tượng trưng cho điều gì?"

Tự dưng phang một câu hỏi sâu xa nặng ký như vậy.

Kiều Dĩ Sa trả lời: "Sói."

Hồng Hựu Sâm: "....."

Kiều Dĩ Sa cười rộ lên: "Đùa thôi đùa thôi, theo anh thì thế nào?"

Ánh nhìn của Hồng Hựu Sâm chuyển từ bóng đêm qua khuôn mặt của Kiều Dĩ Sa

"Tự do."

Kiều Dĩ Sa mím mím môi, chọc chọc vào cậu.

"Anh giàu nội hàm hơn em nha."

Cậu tiếp tục nói: "Cha tôi, thi đại học, thành phố này, và em, tất cả đều là do tôi tự do chọn."

Kiều Dĩ Sa: "....."

Quá đột ngột, tim cô bị trúng chưởng, tâm trạng dao động mạnh, cổ họng nghẹn lại, suýt nữa đổ hoe mắt.

Cô ngồi dậy, quên mất dưới mông đang đau, hai tay nâng mặt cậu. Mắt cậu vẫn hững hờ tinh khôi, cô vốn định trêu cậu, ghẹo cậu, nhưng đến lúc này lại bị một cảm giác rất khó hiểu chi phối. Giọng đã ngà ngà say của cô hơi khàn và dịu dàng, nói ra lời trong tim——

"Được anh chọn, là vinh hạnh của em."

*

Mấy ngày sau đó, Hồng Hựu Sâm uống xong vài chai thuốc cuối cùng, rồi nghe theo sắp xếp của Kiều Dĩ Sa, đề nghị Hồng Diêm Đức cho về lại trường nội trú, Hồng Diêm Đức cũng đồng ý.

Bước vào tháng Ba, 100 ngày kinh hoàng chuẩn bị thi đại học được treo lên đếm ngược, phổ thông cơ sở Đức Công bắt đầu vật vã với những đợt thi thử.

.....

Kiều Dĩ Sa cầm cổ đi trên phố, hai tay đút túi, gió lạnh quất tới, cô vùi nửa mặt mình vào trong cổ lọ của áo len. Ngẩng đầu nhìn lên, hôm nay trời âm u, trên cao là màu xám đục, lạnh lẽo ẩm ướt. Đã vào xuân được một tháng, khí hậu trong nước đang dần dần ấm lên, chỉ có ở thành phố của họ nhiệt độ vẫn không hề tăng.

Tới Bly, Liễu Hà đang ngồi bên quầy bar hút thuốc.

Kiều Dĩ Sa ngạc nhiên: "Giờ này mà anh đã dậy rồi à?"

"Rét quá thức giấc, mẹ kiếp....." Anh cau mày chửi bậy, "Dạo này quái gì mà lạnh thế."

Đúng là khí hậu không được bình thường cho lắm.

Kiều Dĩ Sa ngồi xuống bên cạnh anh, chưa đến giờ kinh doanh, trong quán rất vắng, chỉ có âm thanh dọn dẹp của dì giúp việc.

"Dạo này không phải có rất nhiều ma cà rồng đến đó sao." Kiều Dĩ Sa nói, "Bọn họ như vong linh ấy, thuộc chủng tộc bất tử, nói cho đúng ra thì không được tính là một tộc có sinh mệnh. Tuy không có nghiên cứu nào chính xác kết luận bọn họ mà tụ tập thì sẽ gây ảnh hưởng đến khí hậu, nhưng đại khái chính là vậy." Cô nhếch mép,

"Em đoán hiện giờ trong bệnh viện Khang Khả đang bật máy sưởi lên tới 30 độ, chứ không thôi đã có người sinh nghi."

"Lũ người này đúng là con mẹ nó phiền phức!" Liễu Hà chửi.

Kiều Dĩ Sa chỉnh anh: "Không phải người, là dị nhân."

Liễu Hà bực mình: "Không có giống nào ám áp hơn à?"

"Có chứ!" Kiều Dĩ Sa lập tức đề cử, "Người sói nè, đại biểu dương tính, máy phát điện công suất lớn, mặt trời thu nhỏ dững mãnh!"

Đang còn nói thì cửa bị đập tung ra. Lỗ Lai ngậm hờ điều thuốc lá, vác một cái bao trên lưng tiến vào. Cái bao đó rộng cả hơn hai mét, suýt nữa kẹt ngay cửa. Dì giúp việc chết sững, Kiều Dĩ Sa nói với dì ấy: "Đồ nhựa! Đồ nhựa đấy ạ!" Cô chạy tới, "Điện hạ, cô tính làm gì đây hả?"

Lỗ Lai khinh khỉnh: "Đừng gọi tôi như vậy." Cô vỗ vỗ ván gỗ, "Đã hứa sẽ đóng bàn cho cô, cô đợi đó đi." Cô ấy hát đầu với Liễu Hà: "Có cửa không?"

Liễu Hà tựa người trên quầy bar, đáp: "Trong nhà bếp có cái cửa thịt."

Lỗ Lai: "Kêu người đưa lên đi."

Liễu Hà bẻ bẻ cổ, nhìn theo bóng lưng Lỗ Lai đi lên cầu thang, cười đầy ẩn ý.

"Có vẻ thú vị ha."

Kiều Dĩ Sa nhìn anh cảnh cáo: "Anh dám ra tay với cô ấy coi chừng cô ấy lấy thứ đó của anh ngâm rượu đấy."

Liễu Hà dầu mỡ, nhảm chán nằm bò ra trên quây rượu.

Công chúa Lỗ Lai luôn canh cánh trong lòng chuyện đã làm hỏng đồ của người khác, không lo làm việc chính mà đã gọi về bộ lạc kêu người đưa nguyên liệu đóng bàn tới. Cô ấy tốn hết một buổi tối đóng cái bàn mới. Chiếc bàn tròn trực tiếp dùng gỗ từ thân cây cổ thụ có đường kính 1 mét, tạo hình rất tùy ý, cạnh bàn còn vỏ cây cũng chẻ buồn đánh cho nhẵn, bên dưới đếo thành dạng xoắn tròn ốc làm trụ bàn, nhìn mặt bàn có thể thấy từng vòng vân của tuổi gỗ, đem lại một mỹ cảm kiểu dải dầu năm tháng.

Tốc độ hoàn thành của chiếc bàn hoàn toàn vượt mọi dự liệu của Kiều Dĩ Sa, cô ngạc nhiên reo lên: "Không tệ nha!"

Đối với những vật được làm thủ công từ những nguyên liệu tự nhiên này, phù thủy không có chút sức đề kháng nào, Kiều Dĩ Sa nhào tới hít hà mùi hương của gỗ nguyên chất.

Lỗ Lai đứng kế bên cười hừ, thuận miệng hỏi: "Có biết sinh vật lớn nhất trên thế giới này là gì không?"

Kiều Dĩ Sa lắc đầu.

"Cù tùng." Lỗ Lai nhìn chiếc bàn, "Cù tùng là sinh vật có thể tích to lớn nhất thế giới." Cô ấy ngậm hờ điếu thuốc, ôn lại chuyện, "Lần đầu tiên tôi trông thấy loại cây này là hồi 8 tuổi, cha tôi đưa tôi đi. Ông ta nói với tôi, phải biết kính trọng thiên nhiên. Ông ta nói không biết bao nhiêu câu dư thừa, chỉ có mỗi câu này là nghe lọt tai."

Kiều Dĩ Sa phì cười.

Lỗ Lai bước đến vỗ vỗ mặt bàn, nói tiếp: "Cây cù tùng này lớn lên ở Châu Mỹ, bị bọn buôn lậu chặt."

Kiều Dĩ Sa: "Thật đáng tiếc."

Lỗ Lai bình tĩnh nói: "Nhân loại có thể huỷ nó đi, nhưng vĩnh viễn không thắng được nó. Thủ lĩnh người sói của khu vực đó đã đích thân giải quyết kẻ chặt cây lậu, ông ta là bạn của cha tôi, đã tặng cho chúng tôi thân cây này."

Kiều Dĩ Sa vuốt ve cạnh bàn.

"Cái này hơi quá quý giá." Kiều Dĩ Sa nói, "Bàn của tôi đặt trên mạng, chỉ có 200 bạc, không bằng được."

Lỗ Lai khinh khỉnh đáp: "Thảo nào chất lượng tệ như vậy."

Kiều Dĩ Sa: "Hay là tôi trả cho cô một chút tiền?"

Lỗ Lai: "Không cần, đây là quà tôi tặng cô."

Kiều Dĩ Sa: "Tại sao tặng quà, vô công thì không hưởng lộc."

Ánh mắt Lỗ Lai nhìn cô trở nên thần bí xa xăm, khoé mép nhếch lên như thấu hiểu hết thảy.

Kiều Dĩ Sa: "....."

Ý là sao?

Lỗ Lai nói: "Cô về phe chúng tôi."

Kiều Dĩ Sa "À" một tiếng: "Thế mới phải."

Lỗ Lai đến đứng cạnh cô, họ cao tương đương nhau, có thể dễ dàng nhìn thẳng vào mắt nhau.

Lỗ Lai nói: "Cô đã yêu một người sói."

Hơi thở của cô ấy mang mùi thuốc lá và gỗ mộc, mặt của Kiều Dĩ Sa bị hun đỏ gay.

"Ồ.....ơ—ơ—ơ—Ơ?"

Lỗ Lai biếng nhác cười: "Tuy sức của tên nhóc đó rất tầm thường, nhưng trong bộ lạc của chúng tôi có rất nhiều sói đực dũng mãnh, có muốn tôi giới thiệu cho cô vài tên?"

Chân tay Kiều Dĩ Sa bủn rủn: "Thôi khỏi."

Lỗ Lai lại nói: "Nhưng mà cô có thể yêu người sói thì chí ít chứng tỏ cô có mắt."

Mỗi một lời mỗi một cử chỉ của cô ấy đều đậm vẻ tự hào về tộc người sói.

"Cô xứng đáng được tặng quà tốt."

Lỗ Lai tháo găng tay làm việc ra, vút một bên, nói tiếp: "Được rồi, hứa đóng bàn cho cô đã đóng xong, tôi phải đi lo việc chính đây."

Kiều Dĩ Sa: "Tôi đi với cô."

Lỗ Lai: "Cô cũng đi?"

Kiều Dĩ Sa: "Cô tặng cho tôi một vật tốt như thế này, tôi không thể cầm khơi khơi. Tôi đã sống ở thành phố này hai mươi mấy năm, không ai rành nơi này hơn tôi."

Lỗ Lai ngẫm nghĩ, thản nhiên đáp: "Được thôi, nếu không chê mệt thì tùy cô."

Mười phút sau, Kiều Dĩ Sa và Lỗ Lai cùng nhau ra khỏi cửa.

Gió đêm từng trận, con phố huyền ảo buổi đêm ập vào mặt.

Lỗ Lai đứng bên đường phố nhộn nhịp, rút trong túi ra một tờ giấy đã bị vo nát. Kiều Dĩ Sa đứng bên cạnh nhìn trộm, cũng không biết chữ viết của vị nào trong bộ lạc, nét bút ngoáy trông như nhà tranh sắp sập. Trên giấy viết ba hàng chữ đơn giản, mỗi hàng là một cái tên và một cái địa chỉ.

"Đây là những người sói đăng ký ở bộ lạc chúng tôi đang trú ngụ trong thành phố này, có ba người." Lỗ Lai nói, "Đi gặp người đầu trước đã, khu vực đó cô biết chứ hả?"

Kiều Dĩ Sa nheo mắt để nhận rõ chữ một lúc, đáp: "Biết, đi theo tôi."

Họ gặp người sói đầu tiên ở một trung tâm mua bán, là một người phụ nữ trung niên độ bốn mươi mấy tuổi, vóc người không cao, trông cục mịch, nhìn rất tháo vát. Tên của người sói đó là Phùng Cần, có một khuôn mặt tròn nhìn rất đôn đả, bà mở một quán lẩu cay dưới tầng hầm trong trung tâm mua bán. Bà vừa liếc mắt một cái đã nhận ra Lỗ Lai với ngoại hình vô cùng tiêu biểu, vui sướng ngạc nhiên reo lên: "Công chúa nhỏ! Sau cháu tới đây thế?"

Lỗ Lai: "Chào dì Cần."

Phùng Cần nhìn Kiều Dĩ Sa: "Vị này là....."

Lỗ Lai giới thiệu ngắn gọn: "Bạn cháu." Cô ấy nói thẳng với Phùng Cần: "Cháu có việc cần hỏi dì."

"Việc gì?" Phùng Cần xởi lời nói, "À phải rồi, các cháu đã ăn chưa, vừa ăn vừa nói chuyện nhé, dì làm cho hai cháu tô lẩu cay."

Bà ấy nhanh nhẹn tháo vát, mang đậm hơi thở của nhịp sống đô thị, Kiều Dĩ Sa âm thầm so trong lòng, cảm thấy không giống với hình tượng sói của Đồ An.

Lẩu cay nhanh chóng được bưng ra, ba người phụ nữ quây quần quanh một chiếc bàn con, Phùng Cần dùng tạp dề lau lau tay. "Ném xem mặn nhạt ra sao? Dấm và tương dầu thì có bên này."

Kiều Dĩ Sa húp một ngụm canh, bật ngón tay cái khen ngợi, Phùng Cần vui vẻ cười.

Lỗ Lai ăn một ngụm miến, nói: "Gần đây tộc ma cà rồng có tìm dì không?"

Phùng Cần: "Không." Bà thoáng ngừng, khẽ nói: "Có điều dì có thể cảm nhận được gần đây trong thành này bất thường, mấy hôm nay dì rất cẩn thận, rốt cuộc là chuyện gì thế?"

Lỗ Lai đáp: "Ma cà rồng đang tìm Đồ An."

Phùng Cần sửng sốt: "Cái gì?"

Lỗ Lai: "Có thông tin nói rằng hình như Đồ An đã xuất hiện, cũng không hoàn toàn chắc chắn."

Phùng Cần trợn mắt.

"Trước giờ dì cứ tưởng đó chỉ là một chuyện cổ tích....."

Lỗ Lai khẽ hừ một tiếng: "Ai biết được chứ, dù sao thì bên tề ti họ nói là có động tĩnh."

Kiều Dĩ Sa ngồi bên cạnh cầm mặt ăn đậu hũ chiên, Lỗ Lai nói cho Phùng Cần biết mục đích của lần ghé thăm này, Phùng Cần nghe xong cười lớn.

"Không phải là cháu cảm thấy dì có thể là Đồ An chứ hả?!" Bà cười vô cùng sáng khoái, cả khuôn mặt cười tít, tay chà chà vào tạp dề. "Dì thì dì hy vọng mình là Đồ An, để dì còn lạm dụng quyền chức lo việc tư! Thầu toàn bộ nhà ăn của bộ lạc! Ha ha ha ha!"

Có lý tưởng, có tham vọng.

Lỗ Lai cũng bị bà ấy làm cho cười, bắt đắc dĩ đáp: "Cháu không có cách nào khác, thủ lĩnh đã giao việc, bắt buộc phải kiểm tra tất cả mọi người, hôm qua cháu vừa mới thử một con sói lẻ bầy."

Phùng Cần: "Thế nào?"

Lỗ Lai: "Vô dụng."

Kiều Dĩ Sa gãi gãi tai, lầm bầm: "Cũng không phải hoàn toàn vô dụng chứ hả, nói không chừng có tiềm lực thì sao....."

Lỗ Lai: "Tiềm lực cái quần què thì may ra, hàng nhẽo."

Kiều Dĩ Sa phồng lỗ mũi phẫn nộ: "Cái miệng của cô đúng là ngọt xớt ha!"

Phùng Cần: "Ha ha ha ha ha!"

Giữa tiếng cười vui vẻ, lẩu cay cạn đến đáy.

Phùng Cần cúi tạ dề ra, nói với nhân viên trong quán: "Cháu coi quán, dì đi ra ngoài một chuyến."

hết chương 28

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 29

Ba người cùng rời khỏi trung tâm mua sắm.

"Đây là trung tâm thành phố, quá đông người, chúng ta đi xa xa một chút." Phùng Cần đưa họ tới bãi đậu xe lấy xe, một chiếc xe con, vì dùng để chở đồ nên ghế sau đã bị gỡ hết ra. Phùng Cần lúc này mới nghĩ đến chuyện họ có những ba người, nói: "Hay là để dì vào quán lấy ghế ra đi vậy."

"Thôi, tranh thủ thời gian đi." Lỗ Lai ra ý cho Kiều Dĩ Sa, "Cô ngồi phía trước."

Kiều Dĩ Sa tắc lưỡi: "Sao lại để cho công chúa điện hạ ngồi đằng sau được chứ, tôi là người thiếu hiểu biết vậy sao." Cô phát hai ống tay áo một cái, cung kính nâng tay:

"Kính mời."

Cô đưa Lỗ Lai vào ghế phó lái, bản thân thì ngồi xồm đằng sau. Chiếc xe con chòng chành lắc lư lái ra ngoại ô.

.....

Đường xá ban đêm tắc nghẽn, kỹ thuật lái xe của Phùng Cần khiến người ta "rung động", quẹo mấy khúc cua mà lạng cho Kiều Dĩ Sa suýt văng. Xe chạy được gần 40 phút sau, bọn họ đến bên bờ một con sông nhỏ ở ngoại ô thành phố.

"Chỗ này được rồi."

Kiều Dĩ Sa nắn nắn cặp giò ê ẩm vì phải ngồi xổm, chạt vật leo xuống xe. Đồng không mông quạnh không một bóng người, là một địa điểm lý tưởng để giết người cướp của.

Phùng Cần xắn tay áo lên, cười nói: "Công chúa nhỏ, đừng hạ thủ lưu tình, cũng giúp dì kích hoạt tiềm lực một phen, biết đâu dì thật sự là Đồ An thì nửa đời sau không phải lo gì nữa."

Lỗ Lai phì cười, đến đứng ở vị trí cách Phùng Cần 10 mét, hoạt động cổ tay một chút, nói: "Vậy dì chuẩn bị cho tốt đi nhé."

.....

Kiều Dĩ Sa đứng ở rõ xa nhìn hai nàng sói đấu nhau. Khác với lúc đánh với Hồng Hựu Sâm, lần này Lỗ Lai không dùng quá nhiều kỹ xảo, tất cả mọi đòn tấn công của cô ấy rất trực tiếp, phang về phía Phùng Cần với tốc độ nhanh như chớp, Phùng Cần đứng tấn, kiên cố đón lấy đòn của cô ấy. Tay của họ tóm lấy nhau, dùng cách thức nguyên sơ nhất để đọ sức.

Vóc người của Phùng Cần tròn trịa săn chắc, hai cánh tay vì đang dùng sức nên gồng căng phồng hơn, áo bó chặt cứng. Phùng Cần rống lên một tiếng, đẩy mạnh Lỗ Lai ra, nhưng chỉ trong chớp mắt cô ấy lại lao tới.

Gió thổi phần phật, dòng nước chảy siết hơn, cảm xúc của Kiều Dĩ Sa cũng dâng trào theo.

Phụ nữ đánh nhau vốn đã dễ khiến tâm trạng người xem sôi sục, Kiều Dĩ Sa nhìn những động tác lưu loát mạnh mẽ của họ, có một

khắc cảm thấy như cũng muốn lao vào để được high theo. Nhưng sự lưu luyến dành cho cuộc sống đã ngăn cô.

Thời gian họ đánh nhau lâu hơn lúc đấu với Hồng Hựu Sâm, đại khái quãng 5,6 phút sau, Phùng Cần đã không chống chọi được nữa. Bà đã không đỡ được cú đá tốc lên của Lỗ Lai, bị đá bay thành một đường vòng cung như trong truyện chưởng thường miêu tả. Cú đá mang âm thanh trầm trầm ấy nghe có sức mạnh kinh người, Kiều Dĩ Sa khẽ la lên một tiếng chạy tới xem xét tình hình. Lúc vừa rồi trong bóng tối nên không nhìn rõ, đến gần mới thấy thảm trạng của chiến cuộc. Chiếc áo khoác ngoài của Phùng Cần đã bị rách bươm, đầu tóc rối bù, trên cổ và cánh tay toàn vết máu.

"Tôi không sao." Phùng Cần vỗ vỗ quần phủi bụi đất, há miệng thở hồng hộc, ngửa cổ thở dài.

"Ôi trời đất ơi.....Không xong rồi không xong rồi, già cả rồi, đúng là không chống đỡ nổi nữa. Nào, cho mượn cánh tay cái."

Kiều Dĩ Sa vươn cánh tay, Phùng Cần bám lấy; vốn định mượn sức để đứng dậy, kết quả là vẫn chưa thoát khỏi trạng thái đánh đầu, kéo một cái suýt bứt luôn cánh tay của Kiều Dĩ Sa.

"Moá!" Cô bị đau rú lên.

Lỗ Lai chạy đến: "Không sao chứ?"

Phùng Cần giật mình, vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi xin lỗi, tôi không chú ý.....". Bà vén tay áo của Kiều Dĩ Sa lên, thấy trên cánh tay có một vết bầm xanh rõ lớn, không khỏi thở dài một tiếng. "Sao Vu tộc yếu đến thế này cơ chứ."

Lỗ Lai lặp lại: "Sao yếu thế này cơ chứ."

Kiều Dĩ Sa: "Đủ rồi!"

Phùng Cần và Lỗ Lai cùng tự hào cười rộ lên.

Do bị thương trong lúc làm việc, trên đường về Kiều Dĩ Sa được nâng cấp, cho lên hàng ghế trước, đổi thành Lỗ Lai ngồi xồm ở phía sau xe.

"Để dì đưa cháu đi tìm Lôi Lợi luôn đi." Phùng Cần vừa lái xe vừa nói.

Kiều Dĩ Sa nhớ, trong tờ giấy có ba cái tên, cái cuối cùng chính là "Lôi Lợi."

"Còn một người chưa gặp thì sao.". Cô nhắc nhở Lỗ Lai.

Phùng Cần hình như quen người kia, xua tay nói: "Ông Tiền là không có khả năng rồi, ông đó sắp 40 tới nơi, lấy vợ loài người, con đã lên tới tiểu học rồi.". Bà nhìn Lỗ Lai bằng kính chiếu hậu, "Đồ An chưa thức tỉnh thì tuổi không thể quá lớn, nếu như hấn thật sự đang ở trong ba người thì chỉ có thể là Lôi Lợi, cháu còn nhớ thằng nhóc đó không?"

Tạo hình của Lỗ Lai đang chấp tay ngồi xồm phía sau trông y như tù khổ sai bị bắt giữ, cô ấy đáp: "Nhớ, nó mới trưởng thành cách đây không lâu đúng không?"

Phùng Cần: "Đã 5 năm rồi, năm nay vừa lên 17. Nó rời bộ lạc rất sớm, bọn trẻ toàn không chịu được cô đơn vắng vẻ, y như cháu vậy, không ở được trong rừng sâu, y như khi."

Lỗ Lai xì một tiếng, đốt điếu thuốc lá, không tỏ vẻ quan tâm cho lắm nói: "Được, vậy đi gặp nó trước đi."

Phùng Cần bẻ tay lái, đi về phía Nam của thành phố.

Chiều theo quy hoạch của thành phố này, phía Nam là khu công nghiệp, đâu đâu cũng thấy đủ mọi khu công nghiệp khác nhau, các viện bảo tàng khoa học và công nghệ, các nhà máy sản xuất. Khu này tương đối xập xệ hơn, công nhân nhân viên cơ bản là đều ở trong ký túc xá, xung quanh không có nơi nào để giải trí gì cả, tan ca ai nấy toàn tự mình giải trí.

Lúc này đây, trong một khu vực ký túc xá của một công ty hậu cần, sân bóng rổ dưới lầu vẫn còn bật đèn, 7,8 thanh niên đang cùng nhau chơi bóng rổ. Trong số mấy người đó, có một người bắt mắt nhất, tuy khá trẻ, cao lăm chỉ mới 16,17 tuổi, cơ thể vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, mặt cũng vẫn còn vẻ mũm mĩm của thiếu niên, nhưng nhìn vào xương cốt và mặt mũi thì đã vào khuôn vào khổ, đẹp trai nhưng trông hơi đều.

Chỉ đáng tiếc là so với ngoại hình của cậu ta thì kỹ năng chơi bóng của cậu ta chả có gì để khen được, chơi mãi mà toàn làm những trò gì đâu đâu, chẳng hạn như lúc rê bóng thì tự dựng chân và tay lóng ngóng, chuyền bóng thì đang ném tự dựng rút mất bóng, ném bóng thì thường xuyên nhắm về hướng khác người, bực bội chửi ầm lên.

Đồng sự của cậu ta cười cậu: "Lôi Lợi, tay chân mày sao mà lóng ngóng thế!"

Cậu ta bực bội đáp: "Đ.m., bố mày mà chơi được đàn hoàng thì mày đã mất mạng!"

Đồng sự hoàn toàn không tin, tiếp tục cười chế nhạo cậu ta, cậu ta nhe răng ra với họ, để lộ hai chiếc răng khểnh, dồi dào năng

lượng.

Kiều Dĩ Sa đứng từ xa nhìn, biết cậu ta đã phải khống chế sức mạnh để tránh gặp trường hợp tranh giành quá mạnh sẽ làm đồng sự bị thương.

Banh của Lôi Lợi đang rê thì lại bị giành mất, đang chuẩn bị quay về phòng thủ, chợt nghe có tiếng huýt sáo. Cậu ta quay đầu nhìn, nói với đồng sự: "Chúng mày chơi trước đi."

Tổ chất cơ thể của người sói thuộc loại tốt nhất nhì, đầu xuân mà Lôi Lợi cũng chỉ mặc một chiếc áo ngắn tay, vì đang chơi bóng còn lấm tấm mồ hôi. Cậu ta chạy chậm đến, hai tay nắm lấy hàng rào vây quanh sân bóng rổ, chào hai người sói và một nữ phù thủy: "Hey!"

Cậu ta nhỏ hơn Hồng Hựu Sâm hai tuổi, vóc dáng cũng nhỏ hơn một bậc, thần sắc thì không được bình đạm bằng, nhưng trông ngông nghênh hơn. Tuy tính cách khác nhau, nhưng Kiều Dĩ Sa vẫn cảm thấy trong nét mặt của cậu ta vẫn toả sự thuần khiết y như Hồng Hựu Sâm.

Ấn tượng đầu tiên của Kiều Dĩ Sa về cậu ta không tệ.

Lỗ Lai mặt vô biểu cảm đánh giá Lôi Lợi, Phùng Cần đứng cạnh đó nói: "Trông cũng được, đúng không?"

Lôi Lợi: "Nói gì đấy?"

Lỗ Lai trề mép đánh giá, ánh mắt của hai nàng sói này như đang đánh giá miếng thịt heo vậy.

Lỗ Lai hỏi: "Còn nhớ tao là ai không?"

Lôi Lợi trả lời vô cùng chính xác: "Công chúa Lỗ Lai chứ ai."

Lỗ Lai lại nhăn mặt: "Rốt cuộc ai dạy chúng bay gọi người khác cứ lôi luôn danh hiệu ra vậy hả? Đã là thời nào rồi?"

Lôi Lợi: "Má tôi bảo vậy, sao nào? Cô không phải là công chúa nữa à? Cha cô thoái chức rồi à?"

Lỗ Lai: "....."

Kiều Dĩ Sa cười trộm, bị Lôi Lợi bắt được, cậu ta liếc cô, đá lông mày.

Lôi Lợi vênh vang và tùy tiện, tràn đầy tự tin. Khí chất của cậu ta thiếu cảm giác hoàn toàn thuộc về xã hội của nhân loại, điểm này rất giống với Hồng Hựu Sâm. Cho dù họ sống trong xã hội của loài người, đôi khi vẫn có thể cảm nhận được hơi thở mệnh mông của núi rừng hoang dã.

Có thể là do cả hai đều còn trẻ chẳng? Kiều Dĩ Sa nhất thời nghĩ ngợi lung tung.

"Được lắm." Lỗ Lai gật đầu, "Mày thì miễn cưỡng trông ra hồn một chút. Ra đây."

Lôi Lợi: "Đi đâu?"

Lỗ Lai: "Đừng nói lời thừa thãi."

Lôi Lợi lấy áo khoác, khoác lên vai. Lỗ Lai nói thẳng: "Tìm một nơi nào không ai nhìn thấy được."

Lôi Lợi đưa họ ra khỏi khu nhà xưởng, gần đó có một con đường cao tốc, phía dưới có một đường hầm để tiện cho nhân viên công

xưởng qua lại, bật đèn LED, trên tường đầy grafitti. Lỗ Lai bắt đầu hoạt động cơ bắp, Lôi Lợi ngơ ngác: "Rốt cuộc là cái gì vậy hả, tôi không ra ngoài quá lâu được."

Phùng Cần giải thích cho cậu ta: "Công chúa nhỏ phải kiểm tra cháu một chút, xem cháu rời đi lâu như vậy liệu võ nghệ có bị mai một hay không, đừng lo."

Lôi Lợi "À" một tiếng, nói: "Được, nhào dzô."

Hiệu suất làm việc của người sói rất cao, hai bên không có ý định trao đổi sâu xa hơn nữa, bẻ bẻ cổ xong là xáp vào chuẩn bị đánh nhau.

Kiều Dĩ Sa: "Chờ chút đã.". Cô đứng gần Lôi Lợi hơn, nín cậu ta lại theo phản xạ, Lôi Lợi quay đầu qua nhìn, Kiều Dĩ Sa nói: "Có máy camera."

Đường hầm có tổng cộng 2 máy camera, một cái đã bị hỏng, Kiều Dĩ Sa giơ tay, tùy tiện phát một cái, chiếc kia cũng bung, lúc quay đầu về lại, Lôi Lợi đang nhìn cô.

Kiều Dĩ Sa cười cười: "Có thể bắt đầu rồi."

Ánh mắt thẳng thắn của Lôi Lợi đánh giá Kiều Dĩ Sa, khoé mép nhếch lên: "Phù thủy."

Kiều Dĩ Sa vừa định tự giới thiệu một phen, chưa kịp mở miệng thì đã bất chợt trợn mắt chỉ ra phía sau.

"Ồi!"

Lôi Lợi ngoái đầu, đón ngay một cú đá bay tới.

Kiều Dĩ Sa kinh ngạc nói: "Sao cô cứ toàn đánh lén thế hả!"

Lôi Lợi phản ứng thần tốc, một tay tóm lấy cổ chân của Lỗ Lai, kéo ra sau một cái, chân của cô ấy bị kéo xoạc, cơ thể chúi về phía trước, Lôi Lợi buông tay, thuận thế tóm được cổ áo của cô ấy. Lỗ Lai cắn chặt răng, hai tay khoá lấy cổ tay của cậu ta, ấn mạnh xuống. Lôi Lợi không bị hành động gia sức của cô ấy khống chế, cậu ta tóm lấy cổ áo của Lỗ Lai quật qua một bên, xốc cô ấy lên bả vai. Lỗ Lai chửi thề lớn một tiếng, Lôi Lợi toan thẳng tay ném cô ấy ra, thì giữa không trung bị Lỗ Lai sống chết bám chặt lấy cánh tay, mượn lực quán tính để làm cho trọng tâm của cậu ta bị lung lay, kéo được cậu ta xuống đất, một chân đạp lên tường, trở người cưỡi lên cậu ta, ấn cậu ta xuống, ra sức đấm cho chết bỏ.

Lôi Lợi chịu đựng một hơi 6,7 cú đấm của cô ấy, tranh thủ lúc cô ấy lấy hơi, hai tay tóm lấy lưng quần của cô ấy, kéo thốc lên trên, tạo nên được một kẽ hở giữa hai người, co đầu gối, kê thẳng giữa háng của cô ấy, hất được Lỗ Lai ra.

???

Kiều Dĩ Sa khiếp sợ, chỗ đó của công chúa cũng có thể đạp được sao?

Người sói đánh đầu đúng là không kiêng kỵ gì cả mà.

Động tác của họ nhanh và mãnh liệt, nguyên một loạt những động tác vừa rồi cũng chỉ trong vòng mười giây. Cao thủ đã ra chiêu, sau đó ra sao nhìn sẽ biết liền. Lỗ Lai lăn hai vòng, lúc đứng lên lại thì mặt Lôi Lợi không đổi sắc, mà cô ấy thì nhịp thở đã bắt đầu hỗn loạn.

Cô ấy híp mắt, khẽ nói: "Huyết thống truyền đến đời mày không tệ, tao còn nhớ cha mẹ mày, họ đều rất mạnh."

Lôi Lợi đắc ý nói: "Đương nhiên rồi."

Cậu ta ăn 6,7 cú đấm của Lỗ Lai mà vẫn không bị thương tổn một cọng tóc, Phùng Cần đứng một bên cảm khái: "Da thịt cháu rắn nhỉ."

Lôi Lợi liếc qua: "Từ bé đến lớn toàn bị ba má đánh, không rắn được sao?"

Lỗ Lai suy nghĩ một chút, nói: "Đi theo tao."

Lôi Lợi: "Lại đi đâu đây?"

Lỗ Lai: "Về bộ lạc."

Lôi Lợi "Ha" một tiếng: "Cô đang nói cái gì vậy hả?"

Lỗ Lai chẳng buồn nói gì dư thừa với cậu ta, kéo cổ cậu ta đi ra ngoài. Lôi Lợi la oai oái: "Cô làm cái gì vậy hả! Không phải nói chỉ thử võ nghệ một chút thôi sao! Ai nói muốn về bộ lạc đâu! Má tôi nói đúng mà! Lời của sói cái không tin được!" Lôi Lợi ngoái đầu khoa trương la: "Nữ pháp sư kiu iemmmmm!".

Kiểu Dĩ Sa nói: "Chỉ ít thì cô cũng nên giải thích một chút."

Lôi Lợi giăng tay ra, Lỗ Lai bực mình xô cậu ta vào tường, đơn giản thuật lại chuyện Đồ An.

"Cho nên đánh thắng cô thì thành Đồ An?". Lôi Lợi chống hông cười, "Cái này gọi là tiêu chuẩn kiểu gì? Công chúa Lỗ Lai, tôi thừa nhận là trình độ của cô không tệ, nhưng sức đánh đấu của sói cái

cơ bản không cùng một cấp với sói đực, nếu mà đánh thắng cô thì thành Đồ An, vậy trong bộ lạc chúng ta không lẽ có tới 8,10 tên?" Lỗ Lai sa sầm mặt: "Thằng chó nhà mày muốn chết mà."

Lôi Lợi hừ một tiếng: "Dù sao thì tôi cũng không về bộ lạc."

Lỗ Lai: "Đám tể ti muốn kiểm tra thêm một lượt nữa, ma cà rồng đang tìm Đồ An, nên Đồ An phải ở lại trong bộ lạc."

Lôi Lợi: "Tôi không cần biết ma cà rồng gì gì, tôi không đi đâu cả, tôi còn phải lãnh tiền thưởng của tháng này nữa."

Lỗ Lai: "Không được."

Hai người giảng co nửa phút, Lôi Lợi bấu môi đến đứng trước mặt Lỗ Lai, nói: "Nếu tôi không phải là Đồ An, về một chuyến chính là phí thì giờ, khi đó không còn ngày nghỉ phép nữa."

Lỗ Lai: "Mày——"

"Nếu tôi là Đồ An," Cậu ta ngắt lời cô ấy, "Vậy thì tôi chính là vua sói thời thượng cổ." Cặp mắt màu vàng kim của cậu ta sáng quắc và bén nhọn, hai chiếc răng khểnh cũng nhọn hoắt. "Lúc đó đến ba tôi cũng phải nghe lời tôi, đi hay không đi phải do tôi nói mới tính."

Lỗ Lai: "....."

Kiều Dĩ Sa chấn kinh, cách suy nghĩ của thằng nhóc này được đấy!

Lỗ Lai hiếm hoi lắm mới bị kê tử không cãi lại được, tức giận đến ấn đường sắp thành vạch đen, cô ấy đổi chiến trận, xoay qua Kiều Dĩ Sa, nhìn cô chăm chăm.

Kiều Dĩ Sa hét hồn: "Gì đây? Đừng giận lây chứ hả."

Lỗ Lai trầm giọng: "Tôi đề nó ra, cô niệm chú."

Kiều Dĩ Sa: "Hả?"

Lỗ Lai: "Thôi miên nó."

Kiều Dĩ Sa: "....."

Lôi Lợi trừng mắt: "Cô chơi bản phải không!" Cậu cũng nhìn Kiều Dĩ Sa: "Chị đừng nghe mụ ta nhé!"

Kiều Dĩ Sa còn chưa trả lời, Lỗ Lai đã ra tay, cô ấy bổ nhào lên Lôi Lợi, dùng phương pháp của nhu đạo để quật Lôi Lợi khi cậu ta chưa kịp phản ứng, trong chớp mắt đã dùng chiêu khoá tay chân thành hình chữ thập.

Lôi Lợi: "Buông tôi ra!"

Lỗ Lai nhìn Kiều Dĩ Sa quát: "Mau lên!"

Lôi Lợi phẫn nộ: "Cô dám!"

Kiều Dĩ Sa bị họ quát tháo đến tê rần da đầu, cô giơ tay lên, rồi lại buông tay xuống, đầu ngón tay vê vê nhau, cuối cùng móc trong người ra một ống nghiệm nho nhỏ bằng thủy tinh, quăng thật mạnh xuống đất.

Ống nghiệm bể nát, chất lỏng màu xanh lam chảy ra.

Đây là thuốc dành cho người sói dạo trước pha chế cho Hồng Hựu Sâm, còn thừa chút đỉnh, cô mang theo bên mình cùng với những ống thuốc khác phòng thân. Thuốc tức tốc lan ra như có sự

sống, tìm cơ thể người sói gần đó nhất, rồi chia ra làm hai làn, leo về phía Lỗ Lai và Lôi Lợi.

"Cái gì thế này....." Lỗ Lai chau mày, một khắc trước khi thuốc chạm được vào người cô ấy, Lỗ Lai thấy có gì bất thường, kêu lên một tiếng buông tay ra.

Lôi Lợi cũng lật người, lăn ra rõ xa để tránh.

Không tìm được cơ thể người sói, làn thuốc nhanh chóng mất sức sống, lại lặng lẽ như nước, thấm xuống đất.

"Quý vị đại nhân à," Kiều Dĩ Sa mở hai tay, "Chúng ta bình tĩnh một chút có được không hả?"

Hết chương 29

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 30

Kiều Dĩ Sa dùng một chai thuốc độc người sói để ổn định cục diện.

Lỗ Lai trừng mắt nhìn nước thuốc dưới đất: "Cái gì đây?"

Mắt của Lôi Lợi cũng tròn xoe: "Nhìn có vẻ rất nguy hiểm."

Kiều Dĩ Sa nói: "Không có gì cả, để phòng thân."

May sao hai vị kia cũng không có tinh thần gặng hỏi cho lắm, Kiều Dĩ Sa nói lung tung một chút là êm chuyện.

"Hai vị đánh tới đánh lui ở đây cũng không có kết quả." Cô khuyên Lỗ Lai, "Công chúa điện hạ, trái xanh ép hái không ngọt, chi bằng đôi bên đều lui một bước nói chuyện đàng hoàng."

Lôi Lợi cười nói: "Chị ấy nói đúng lắm, cô đừng ép uống tôi."

Cậu ta vừa cười lên, hai chiếc răng khểnh trông vô cùng bắt mắt, rất hồn nhiên, vô hình trung làm cho bầu khí dịu xuống. Kiều Dĩ Sa nói: "Vây đi, tôi mời, chúng ta đi ăn một bữa khuya, giao lưu cảm tình." Cô bảo Lôi Lợi, "Cậu rành quanh đây, chọn một chỗ đi."

Lôi Lợi nói: "Quanh đây hoang vu lắm, phải tới gần trung tâm thành phố mới có quán ăn."

Kiều Dĩ Sa: "Kịp không? Chẳng phải cậu còn có giờ giới nghiêm sao?"

Lôi Lợi phụng phịu nói: "Nếu mà đi ăn thì có thể nán lại thêm một lúc nữa."

Chân thật.

Thế là Phùng Cần lại đưa cả đám người về lại trung tâm thành phố.

Kiều Dĩ Sa sợ giữa Lôi Lợi và Lỗ Lai lại xảy ra xung đột, khẳng khẳng bảo Lỗ Lai ngồi ghế phó lái, cô và Lôi Lợi ngồi xồm phía sau, sau đó Lôi Lợi thấy Kiều Dĩ Sa bị tay nghề lái xe của Phùng Cần lạng cho văng trái văng phải, chủ động ngồi xồm ngay bên cạnh cô, làm chỗ vịn bằng hình người cho cô.

"Cảm ơn." Kiều Dĩ Sa nói.

"Không có chi." Lôi Lợi hiếu kỳ nhìn Kiều Dĩ Sa, "Em mới nói chuyện với nữ pháp sư lần đầu, chị có biết pháp thuật không?"

Kiều Dĩ Sa: "Biết chứ."

Lôi Lợi lại hỏi: "Có thể biến ra đồ vật không?"

Kiều Dĩ Sa: "Cậu muốn biến ra thứ gì?"

Lôi Lợi: "Tiền."

Kiều Dĩ Sa: "....."

Lôi Lợi cười hì hì: "Biến ra 15 vạn cho em xem xem."

Lỗ Lai ngoái đầu quát: "Đừng làm mất mặt!"

Phùng Cầm theo chỉ dẫn của Lôi Lợi, lái xe đến trước một quán bán xiên thịt nướng. Kiều Dĩ Sa ngó quanh bàn thịnh yến của 3 người sói, họ gọi thịt nướng đầy bàn, Lôi Lợi ăn vô cùng thoải mái, dưới cái mũ điển trai ẩn giấu một hàm răng với sức cặp kinh hồn.

"Chị thân với người sói lắm nhỉ." Má của Lôi Lợi phồng ra như ếch, mắt nhìn Kiều Dĩ Sa, vừa nhồm nhoàm nhai vừa nói, "Trên người chị có mùi không tệ."

Lỗ Lai ngồi bên cạnh nói: "Bạn trai của cô ấy là người sói."

Kiều Dĩ Sa nhướn mày, nhẹ nhàng gạt tóc.

Lỗ Lai suy nghĩ một chút, nói với Kiều Dĩ Sa: "Hay là đổi người đi."

Kiều Dĩ Sa: "?"

Lỗ Lai hất hất đầu về phía Lôi Lợi: "Đổi qua thằng này đi."

Kiều Dĩ Sa: "???"

Lôi Lợi cười tà mị với cô: "Sao, muốn làm bạn gái em hong?"

Kiều Dĩ Sa lịch sự cười ha ha hai tiếng.

Lôi Lợi sáp đến gần: "Đi mà, em đưa chị đi chơi, em còn chưa từng có bạn gái nữa đấy."

Kiều Dĩ Sa: "Bạn nhỏ à, theo cậu thì gọi là sách nhiễu trẻ vị thành niên."

Lôi Lợi xì một tiếng: "Chị không dám chứ gì."

Lỗ Lai: "Tính cách thằng này tuy hơi tệ, nhưng rất mạnh, hơn hẳn cái con sói bên cô hiện giờ, thật sự nên suy xét một chút."

Kiều Dĩ Sa trừng mắt: "Cô không phải đang nghiêm túc chứ hả."

"Hơn nữa em có thể là Đồ An đấy." Lôi Lợi ở bên cạnh tiếp tục tăng điểm cho bản thân, "Chị mà theo em là mai mốt có thể làm áp trại phụ nhân."

Kiều Dĩ Sa: "Cậu đọc quá nhiều tiểu thuyết. Được rồi, đề tài này có thể kết thúc rồi."

Lôi Lợi ngấu nghiến ăn thịt xiên, qua một lúc lại bắt đầu lải nhải.

"Bạn trai của chị tên gì thế, em quen hết những người sói ở thành phố này đấy."

Kiều Dĩ Sa: "Hồng Hựu Sâm."

Lôi Lợi nhướn mày: "Chưa nghe bao giờ cả, bộ lạc phía Tây à?"

Kiều Dĩ Sa: "Không, cậu ấy là sói lẻ bầy."

Lôi Lợi: "Cha mẹ là ai?"

Kiều Dĩ Sa: "Không biết." Ngập ngừng một chút, cô nói tiếp: "Cậu ấy bị bỏ rơi."

Lôi Lợi sững sốt, buột miệng: "Không thể nào."

Lỗ Lai và Phùng Cẩn cũng ngừng ăn thịt xiên. ".....Bỏ rơi?" Sắc mặt của Lỗ Lai rất kỳ lạ, "Tôi chỉ tưởng rằng cậu ta bỏ nhà đi mà

thôi."

Phùng Cần nói: "Người sói tuyệt đối sẽ không bỏ rơi con của mình."

Kiều Dĩ Sa lắc đầu: "Cũng không rõ nữa, thôi đừng nói chuyện này, mọi người giải quyết chuyện của bản thân trước đi đã."

Đề tài lại quay trở về Lôi Lợi, cậu ta vẫn kiên quyết không chịu về bộ lạc, tuyên bố là hễ dám ép cậu ta thì cậu ta sẽ chơi liều, thí mạng cùi. Lỗ Lai bó tay, đành bảo cậu ta hứa trong thời gian tới đây sẽ không chạy lung tung, nếu thấy ma cà rồng xuất hiện sẽ lập tức liên lạc với cô ấy. Bản thân cô ấy sẽ quay về bộ lạc, mời tể ti tới đây làm kiểm tra.

Sự việc tạm dừng ở kết quả này.

Ăn uống no nê xong, trước khi mọi người giải tán, Kiều Dĩ Sa gọi một phần thịt nướng từ nhân viên phục vụ, gói mang đi. Phùng Cần đang nghiên cứu đường để đưa mọi người về, Kiều Dĩ Sa nói: "Dì đưa họ là được, cháu tự về."

Cô từ giã ba người sói, gọi xe tới trung học Đức Công.

Đã gần nửa đêm, nhưng các con đường lớn của thành phố vẫn khá đông, Kiều Dĩ Sa chạm chạm vào hộp đồ ăn, cảm thấy đã hơi bị nguội, cô cởi áo ra bọc lấy hộp thịt nướng. Cô móc di động, nhìn thấy có một tin nhắn chưa đọc, gửi cách đây 5 phút, Hồng Hựu Sâm hỏi cô đang làm gì.

Kiều Dĩ Sa như một cô gái khờ dại mới rớt vào bể tình, chỉ vì một câu hỏi thăm chẳng có chút nội hàm mà đã cười ngốc nghếch. Cô

trả lời cậu: "Em đang trên đường, một chốc nữa là sẽ đến trường của anh."

Gửi tin đi xong, 5 phút sau liền nhận được một cuộc gọi từ cậu.

"Em tới đâu rồi?"

Vật vã cả buổi tối, nghe thấy giọng nói bình đạm của cậu, sượng tai không cách nào tả được.

"Chắc còn khoảng 10 phút nữa."

"Sắp tới nơi thì báo tôi, tôi ra đưa em vào."

"Vào?"

"Bạn cùng phòng của tôi bị cúm, xin nghỉ rồi, trong phòng ký túc xá không có ai."

Kiều Dĩ Sa nở một nụ cười gian, đáp: "Được thôi."

Cô làm y như lời Hồng Hựu Sâm hướng dẫn, nói tài xế dừng ở góc tây nam của Đức Công, nơi này trồng cây cối rậm rạp, máy camera giám sát của trường quanh năm bị cây cối che mắt.

Rào ngăn không cao lắm, chưa đến hai mét, được xây bằng trụ xi măng và rào sắt. Kiều Dĩ Sa run lập cập đứng bên ngoài rào sắt ngóng.

Hồng Hựu Sâm vẫn còn mặc bộ đồ ngủ bằng vải bông trước đó, trông thoải mái hơn cả lần trước, lần này cậu mang thẳng dép lê ra.

"Mau mau lên, lạnh chết mất!" Cô hỏi cậu.

Hồng Hựu Sâm tới gần. "Sao không mặc áo khoác?" Vừa hỏi xong liền ngửi thấy mùi gì đó, nhìn vào lòng cô. "Em mang thức ăn tới."

Kiều Dĩ Sa dùng áo khoác để ủ hộp thịt nướng, chỉ mặc mỗi chiếc áo len cashmere mỏng manh bó sát vào thân hình mảnh mai.

Gió thổi ngang qua, cô lại run lên.

"Mau đưa em vào trong."

Cậu trêu cô: "Tự mình nhảy qua đi."

Kiều Dĩ Sa lạnh mặt giơ hộp thịt nướng lên.

"Em vút đi nhé."

Lời uy hiếp này rất có tác dụng, cậu hơi ngược đầu, tay chống lên hàng rào, dễ dàng nhảy qua rào chắn, thoát cái đã đáp xuống ngay trước mặt cô.

Kiều Dĩ Sa giật mình.

"Thuốc bị mất hiệu quả rồi à? Sao anh có thể thoăn thoắt được như thế này?"

Hồng Hựu Sâm: "Đã thích ứng được rồi, không có cảm giác gì nữa."

Cậu vác Kiều Dĩ Sa vào trong trường.

Lầu ký túc xá nằm ở phía trong cùng của trường, cửa đã khoá từ sớm.

"Làm sao chúng ta vào trong?"

"Tôi cõng em, bám chặt vào."

Kiều Dĩ Sa nằm trên lưng cậu, nhìn cậu dùng các đường ống nước, máy lạnh, và song cửa sổ để nhanh nhẹn và thành thạo leo lên đến lầu bốn.

Ký túc xá của Đức Công rất tốt, phòng đôi, có nhà vệ sinh trong phòng, còn lắp cả điều hoà. Kiều Dĩ Sa vào đến phòng nhìn quanh một vòng, chỉ bên trái nói: "Anh sống bên này."

Hồng Hựu Sâm kéo rèm cửa lên, đáp: "Phải."

Kiều Dĩ Sa: "Bạn cùng phòng của anh ngăn nắp hơn anh nhiều."

Cô lấy hộp thức ăn ra, vẫn còn bốc khói, Hồng Hựu Sâm ngửi thấy mùi thịt bụng réo theo phản xạ. Cậu gạt hết bài vở trên bàn qua một bên, bắt đầu đánh chén.

Kiều Dĩ Sa kéo chiếc ghế của Hạ Tuần qua, tay chống cằm nhìn cậu ăn. Trong phòng chỉ mở một ngọn đèn bàn, hiệu quả của ánh sáng rất giống với cảm giác lúc dạy thêm ở nhà cậu.

"Tối nay em gặp hai người sói mới." Kiều Dĩ Sa kể chuyện đã xảy ra đêm nay cho cậu nghe. "Hình như cái người tên Lôi Lợi kia rất lợi hại, nhỏ hơn anh một tuổi mà lại thắng được Lỗ Lai."

Cậu nói: "Thắng được cô ta không có gì hiếm lạ."

Kiều Dĩ Sa: "Không hiếm lạ à? Em cảm thấy Lỗ Lai rất mạnh mà."

Cậu nói: "Đây là nói trong phạm vi của sói cái, nếu có cùng điều kiện thì chắc chắn người sói giống đực sẽ mạnh hơn."

Cậu lại tiếp tục vui đầu ăn thịt.

Kiều Dĩ Sa hứng thú nhìn cậu ăn, lại nhanh chóng nghĩ đến một việc.

"Lỗ Lai nói cha mẹ của Lôi Lợi rất mạnh, cho nên sức mạnh mà cậu ta thừa hưởng cũng mạnh; em cảm thấy anh cũng rất khá, anh có bất cứ tin tức gì về cha mẹ đẻ của anh không?"

Hồng Hựu Sâm lắc đầu.

Kiều Dĩ Sa nói: "Bọn họ đều nói người sói sẽ không thể nào bỏ rơi con của mình."

Cậu ngừng ăn thịt, nhìn cô.

Kiều Dĩ Sa hỏi: "Từ rất bé anh đã ở trong trại mồ côi rồi hả?"

Hồng Hựu Sâm đáp: "Vừa mới ra đời đã ở đó."

Kiều Dĩ Sa: "Ai đưa anh vào?"

Hồng Hựu Sâm: "Sói."

Kiều Dĩ Sa không biết nói gì.

Cậu im lặng một chút, nói thêm: "Trường viện nói với tôi, có một đêm khuya, sói hoang tha bằng mõm thả tôi ở trước cửa. Khi đó bọn họ rất sợ, bởi vì trên người của tôi toàn vết máu khô với cả vụn thịt rữa, rồn còn chưa được cắt, họ không biết tôi còn sống hay đã chết."

Đầu óc bổ sung cho cảnh đó xong, đúng là hơi kinh dị.

"Là người sói đưa anh vào à?" Cô hỏi.

Hồng Hựu Sâm: "Không biết nữa, chiếu theo lời trưởng viện tả thì chắc chỉ là sói hoang bình thường."

Cậu nhất thời chìm trong hồi ức, Kiều Dĩ Sa nắm lấy cánh tay của cậu, an ủi cậu: "Không sao, ngay cả cha mẹ em nom ra sao em cũng chưa từng thấy. Em chỉ biết mẹ em là phù thủy, cha em là một công tử phong lưu, hai người sinh ra em xong chả biết chạy biến đâu mất.". Cô vuốt vuốt cổ cậu, "Đừng buồn, trên đời này quá nhiều người không như người thường. Hơn nữa biết đâu cũng có thể là cha mẹ anh có nỗi khổ riêng."

Mặt cậu không hề gợn sóng, cậu nói: "Tôi không buồn, tôi có người thân."

Kiều Dĩ Sa "Ừ" một tiếng, rồi tùy tiện tạo một dáng vẻ, chớp chớp mắt ám thị với cậu. Hồng Hựu Sâm khựng hai giây, rồi nói tiếp: ".....Và em."

Kiều Dĩ Sa cười hừ: "Không tình nguyện chút nào, là em ép anh chứ gì."

Cậu nói: "Trước đó không kịp nghĩ đến."

Kiều Dĩ Sa đổi tư thế, nửa dựa mình lên bàn, nghiêng đầu nhìn cậu.

Hồng Hựu Sâm ăn thịt chuyên chú hơn lúc học bài.

Cô nhìn gương mặt khô khan nhưng mịn màng của cậu, nói: "Em phát hiện một điều."

Hồng Hựu Sâm lấy một xiên thịt dê, bẻ đôi ra ghép lại, nhét hết vào miệng, tuốt một cái, nuốt chửng.

"Điều gì?"

"Hình như em chưa bao giờ thấy anh cười."

Cô chợt để ý đến điểm này, lục lọi trong trí nhớ, phát hiện khuôn mặt của Hồng Hựu Sâm luôn như vậy, đôi lúc nhíu mày, tức giận, nhưng thay đổi trong biểu cảm thì rất nhỏ. Thậm chí buổi sớm mai mà hai người bọn họ trút nỗi lòng với nhau, nét mặt của cậu không có thay đổi lớn nào cả.

Cô hỏi: "Anh mới còn trẻ thế này mà làm bộ cool gì chứ?"

Cậu đáp: "Đâu làm bộ."

Cô hỏi: "Vậy sao không cười?"

Cậu đáp: "Không quen."

Kiều Dĩ Sa nói: "Em vốn tưởng là người sói bị đờ mặt, nhưng tối nay em gặp Lôi Lợi, cậu ta thích cười cực."

Cậu lẳng lặng nhìn cô.

Kiều Dĩ Sa không lạnh không nóng nói: "Hoạt bát đáng yêu kinh, so với người ta thì anh y như một ông già."

Cậu vẫn không nói gì, Kiều Dĩ Sa vẫn nhờn nhợ, ánh mắt đảo quanh, lại nói: "Cậu ta nói với em, đây là lần đầu tiên cậu ta nói chuyện với nữ pháp sư."

Cuối cùng cậu lên tiếng: "Mùi trên người em là của hấn?"

Kiều Dĩ Sa thoáng chứng lại, câu hỏi vắn lại này hơi gai góc.

Kiều Dĩ Sa: "Nào có mùi gì, toàn mùi thịt nướng."

Cậu nói: "Tôi ngửi thấy được."

Kiều Dĩ Sa: "Có thể là Lỗ Lai mà, tối nay em ở bên cô ấy lâu nhất."

"Không." Cậu quả quyết, "Là mùi của sói được."

Kiều Dĩ Sa: "....."

Nghe giọng điệu của cậu thì không phải cậu nói bừa, Kiều Dĩ Sa ráng nhớ lại, rồi giải thích: "Có thể là lúc trong xe, hình như em tựa vào cậu ta. Anh không biết đâu, Phùng Cần lái cái xe tồi tàn đó, phía sau đến cả ghế cũng không có, bọn em ngồi xồm y như lao công, Lôi Lợi sợ em bị ngã, để cho em vịn——"

Cậu đóng hộp thức ăn, âm thanh của nhựa cà vào nhau khiến cô tự động im tiếng.

Cậu quay đầu qua, chậm rãi ghé đến gần. Khoảng cách tạo nên một cảm giác áp bức, ập đến cô. Kiều Dĩ Sa bị ép giữa cậu và thang leo lên tầng trên của giường, rụt đầu làm mặt có nọng.

"Tôi biết em nói những lời này là vì muốn trêu tôi." Giọng của cậu rất khẽ và chậm, "Nhưng nếu em mà còn nhắc đến hấn lần nữa, thì tôi sẽ thật sự đi tìm hấn."

Kiều Dĩ Sa mím môi, làm một động tác kéo khoá mồm.

Cậu quay đi tiếp tục ăn, tuốt tất cả mọi xiên thịt vào trong hộp đựng thức ăn, rồi ngón sạch trong một hơi.

Cậu ra ngoài vứt rác, Kiều Dĩ Sa lau bàn giúp cậu. Trên bàn của Hạ Tuấn có đặt vài cuốn mẫu đề thi, cô tiện tay lật ra coi, bên trong toàn các đáp số đúng.

Hồng Hựu Sâm về đến phòng, Kiều Dĩ Sa nói: "Bạn cùng phòng của anh học cù thật."

Cậu đáp: "Cậu ấy là cán bộ học tập của lớp tôi."

Kiều Dĩ Sa nhớ ra gì đó: "Là cán bộ lớp bị dọa đến phát sốt đó hả?"

Cậu đáp: "Phải."

Nhớ lại cảnh tượng buổi khuya lúc mới gặp nhau, Kiều Dĩ Sa hơi lầy lăm cảm khái. "Đêm hôm đó hình như cũng là ở quán thịt nướng....."

Cậu đến trước mặt cô, lại nói: "Phải."

Cô nói: "Thời gian trôi nhanh thật.". Cô bẽ bẽ cổ, ngáp một cái.

Vật vã cả buổi, cả thân lẫn tâm đều mệt mỏi.

"Mệt hả?"

"Hơi hơi."

"Ở lại nghỉ ngơi đi."

Một câu nói đốt lên tình cảm nóng bỏng lẽ ra không nên có.

Kiều Dĩ Sa liếc xéo: "Không phải nói là trước khi thi đại học thì cấm tiết yêu đương sao?"

Cậu đáp: "Chỉ nghỉ ngơi một chốc, dù sao cũng không có ai, để tôi đi tắm trước đây."

Kiều Dĩ Sa leo lên giường của Hồng Hựu Sâm, trên đó có một tấm chăn bằng vải bông mềm mại giống như ở nhà cậu, cô kéo lên tới đỉnh đầu, chìm trong mùi hơi của cậu.

Cô vừa được mùi hơi đó bao phủ thì hết như rớt vào một thế giới thần tiên, đầu ngón tay run lên, cả người bứt rứt khó chịu, nhiệt độ ở cổ và ở tai tăng vọt, mỗi một lỗ chân lông đều toả ra cảm xúc nồng nhiệt như muốn nổ tung. Sau đó nghe tiếng nước róc rách chảy trong buồng tắm, cô hít thở sâu vài lần, dao động lên lên xuống xuống của tâm trạng dần dần trở về lại trạng thái bình tĩnh.

Bình tĩnh một lúc, Kiều Dĩ Sa bắt đầu buồn ngủ.

Sức của cô vẫn không so được với người sói, đêm nay đã tiêu hao quá nhiều tinh lực của cô.

Không biết qua bao lâu sau, cô cảm nhận được có người vỗ vỗ cô bên ngoài lớp chăn.

"Em đừng để chết ngộp."

Cô ậm ừ một tiếng.

Cô cảm nhận được có người xốc cô lên một chút, để cô ở một tư thế thoải mái, rồi nằm xuống lại.

Trong mơ, lưng cô dựa vào núi rừng, thoang thoang mùi cỏ thơm.

hết chương 30

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 31

Một buổi đêm bình thường, một thành phố bình thường bao trùm trong ánh trăng bình thường.

Khí trời hôm nay đã quang đãng hơn mấy hôm trước nhiều, có thể nhìn thấy mây bay phía chân trời và trăng sáng. Trung tâm mua sắm đã sắp tắt đèn, tầng hầm khu ẩm thực phía bên dưới vắng tanh. Phùng Cần đang nhanh nhẹn vừa ngân nga hát vừa quét dọn thu vén, trước mắt chợt có cái bóng lay động, bà không buồn ngẩng đầu, cười nói: "Chúng tôi đã đóng cửa rồi ạ, thức ăn đã cất hết, mời quý khách ghé thăm ngày mai."

Trước mặt vang lên một giọng nói cao vút và ngạo mạn: "Ai thèm ăn đồ tởm lợm của người, bắn chết được!"

Phùng Cần ngược mắt, một cô gái đang đứng, trông khá trẻ, dung mạo mỹ miều, khuôn mặt nhỏ xíu, mắt rõ to, môi đỏ mọng. Thậm chí bề ngoài của cô ta cũng vô cùng hoa lệ, mặc một chiếc váy đầm thêu màu tím cầu kỳ, mái tóc bồng bềnh óng ả được uốn thành nhiều lọn dợn sóng.

Phùng Cần nhìn thẳng vào mắt cô ta, vứt giẻ lau xuống bàn, hai tay chống hông, nói: "Ranh con, mày chê bắn thì mày cút ra."

"Xí!" Cô gái đảo mắt khinh bỉ, "Thái độ phục vụ của người như vậy đó à? Coi chừng ta khiêu nại đấy." Nói xong, người hơi ghé đến gần, từ một góc độ không ai có thể thấy được, mắt của cô ta đổi

thành màu đỏ như máu, da trắng đến trong suốt, có thể mờ hồ nhìn thấy được mạch máu màu xanh bên dưới. Cô ta nhe răng nanh ra, giọng đột nhiên trở nên vừa khế vừa khản, âm u nói: "Với cả, tuổi của ta lớn hơn người gấp mấy lần, gọi ai là ranh con đấy?"

Phùng Cần: " "Con" không quan trọng, "ranh" mới quan trọng."

Cô gái mắng: "Bất lịch sự!" Cô ta lạnh lùng cười khẩy một tiếng, thẳng người lên, lại khôi phục bộ dạng thong thả quý phái. Cô ta ngó quanh, chê bai: "Ngộ chết, các người mà có thể sống trong môi trường như thế này thì đúng là thiếu thẩm mỹ."

Phùng Cần lại chống hông: "Rốt cuộc mày muốn gì?"

Cô gái đó lườm bà một cái, suy tính một chút, bất mãn nói: "Uổng công ta tới, thế mà lại là cái thứ như thế này, tốn thời gian."

Phùng Cần: "Ý là sao? Coi thường tao?"

Cô gái cười cười: "Thứ lỗi ta mạo muội — Phải đấy." Cô ta mở hai bàn tay nhỏ nhắn, "Đã rất lâu rồi ta không thấy người sói, cái mùi chó nồng nặc sự què mùa trên người các người vẫn như xưa."

Phùng Cần cũng phì cười: "Tao cũng đã lâu rồi không thấy ma cà rồng, khí chất trên người chúng mày cũng vẫn chưa thay đổi."

Cô gái kia mỉm cười, ưỡn ngực vênh mặt: "Cao quý?"

Phùng Cần lạnh mặt: "Thiếu đòn."

Cô gái hừ một tiếng, di động chột đồ chuông, cô ta lấy một chiếc di động nam đá giống kim cương, lóng lánh chói lọi, trả lời một tiếng, cúp, cuối cùng lườm Phùng Cần một cái.

"Không thèm nói chuyện với người."

*

Trước khu thương mại có một chiếc xe sedan màu đen đang đỗ, tuy logo của xe đã bị gỡ ra, nhưng từ kiểu dáng trang nhã của thân hình nó có thể đoán được đây là một chiếc xe hạng sang với mức giá không thấp.

Mễ Y ra khỏi khu mua sắm, chạy thẳng đến chiếc xe đen đó, một người trẻ tuổi thuộc tộc ma cà rồng đang ngồi ở vị trí tài xế bước ra mở cửa cho cô ta.

"Chủ nhân."

Mễ Y ngồi phịch vào trong xe, xoa xoa cổ.

"Phiền chết đi được!"

Ma cà rồng trẻ tuổi hỏi: "Tình hình ra sao ạ?"

Mễ Y lạnh lẽo đáp: "Chả ra sao cả, bên kia thì sao?"

Ma cà rồng trẻ tuổi đáp: "Hình như cũng không xong, nghe nói là một chủ thầu phát tướng." Nói đoạn đưa cho Mễ Y một tấm hình, Mễ Y đón lấy nhìn, lập tức "Ha" một tiếng: "Hay!"

Ma cà rồng trẻ tuổi không có gì để nói.

"Thế gian ngày một xuống dốc." Mễ Y biếng nhác nói, "Rốt cuộc là thế nào, lần trước ta ra ngoài, lũ chó ngu ngốc này tuy vừa thối vừa ngu, nhưng ít ra thì ngoại hình vẫn còn tạm được, bây giờ nếu không phải là ông già thì là bà già, đám sói trẻ chết hết rồi à?"

Ma cà rồng trẻ tuổi vội nói: "Kẻ mới được phát hiện chính là một thanh niên."

Mễ Y ngã ra lưng dựa của ghế, giơ hai tay: "Ta đã không còn hy vọng gì nữa, chắc chắn thông tin của Mạc Lan có sai sót gì đó, cái chốn khỉ gió này ta thấy cho qua là vừa."

Chiếc xe màu đen chạy phon phon trên đường khuya, đi thẳng về hướng nam, Mễ Y nhắm mắt dưỡng thần.

...

Ma cà rồng trẻ tuổi lái xe một lúc, cảm thấy có gì đó bất thường, nhìn vào kính chiếu hậu nói: "Chủ nhân, hình như có một chiếc xe đang bám theo chúng ta."

Mễ Y mở mắt, ngoái đầu nhìn.

Là một chiếc xe con màu xám, cũ đến không thể nào cũ hơn, vì đuổi theo bọn họ mà đang phải chạy bằng một tốc độ không thể nào cáng đáng nổi, rung lên bần bật trên đường.

Thị lực của ma cà rồng không thể coi thường, Mễ Y vừa nhìn một cái đã thấy được người ngồi sau vô lăng là Phùng Cần, lấy làm lạ nói: "Con chó ngu xuẩn này thế mà lại dám bám theo ta!" Mắt của cô ta trừng lớn, tròng mắt thoát vệt toả làn khí màu máu, bên ngoài xe bỗng hiện ra một con dơi màu đen, bay về phía sau đuôi xe.

Bịch một tiếng!

Con dơi đâm thẳng vào kính chắn gió của chiếc xe con, hai cánh của nó sải rộng, xù lông xù cánh, hai mắt đỏ quạch.

Nó mở miệng, phát ra âm thanh âm u: "Người bám theo ta làm gì?"

Phùng Cần vừa lái xe vừa thản nhiên nói: "Ai theo mày? Nhà mày thầu xa lộ à?"

Con dơi nói: "Người cho rằng chiếc xe tồi tàn này của người đuổi theo được bọn ta sao?"

Phùng Cần cười: "Xe mày ngon thì mày bay lên đi."

Con dơi hoá thành một làn khói đen rồi biến mất, Mễ Y tức giận đập mạnh xuống ghế xe bọc da thật, nói: "Chạy nhanh hơn một chút, bỏ nó phía sau!"

Ma cà rồng trẻ tuổi nói một cách bất lực: "Tình trạng giao thông không được tốt lắm, như thế này đã là nhanh lắm rồi ạ."

Ra khỏi thành phố, lên đến cao tốc thì cuối cùng mới bắt được khỏi Phùng Cần một quãng.

Mãi đến khi chiếc xe con hoàn toàn mất hút khỏi tầm nhìn, Mễ Y mới toàn thắng vẻ vang vỗ tay một tràng.

Độ 10 phút sau, chiếc xe dừng lại trước cửa chính của một công ty hậu cần. Nơi đây có hai chiếc xe khác đang đợi sẵn, bên cạnh cửa xe có một bóng người cao lớn đang đứng, mặc âu phục phẳng phiu, đeo kính râm màu bạc lạnh lẽo, tóc không một sợi rối, nhìn về phía nhà xưởng.

Mễ Y đến bên cạnh Tu, hỏi: "Anh cũng tới sao?"

Tu hỏi: "Bên em thế nào?"

Mễ Y đáp: "Đừng hỏi nữa, em nghi rằng người sói đã mắc bệnh béo phì, đứa nào đứa nấy đều lăn hết rồi."

Tu nói: "Bên tôi tìm được một người sói trình độ khá cao, bây giờ đã báo động trước."

Mễ Y cười lạnh: "Trình độ càng cao càng tốt, mau mau để em được thưởng thức một phen."

Ánh mắt của Tu rơi lên phía sau Mễ Y, ma cà rồng trẻ tuổi nọ cung kính chào ông ta.

"Chào ngài."

Tu hỏi Mễ Y: "Em chuyển hoá à?"

Mễ Y đáp: "Mới được 10 năm."

Tu nói: "Còn quá non, cậu không thể gặp người sói được, về xe ngồi đợi."

Ma cà rồng trẻ tuổi bị đuổi về xe, Tu lại nói: "Thế hệ ma cà rồng mới này ngày một vắng."

Mễ Y "Ừ" một tiếng, lại nói: "Em nghe nói hình như gần đây Mạc Lan đã đích thân chuyển hoá một đứa?"

Nhớ đến cái tên Văn Bạch Thiên khiến người ta đau đầu kia, đầu mày của Tu không khỏi chau lại.

"Thôi đừng nhắc đến vị đó nữa." Ông ta xoay người về phía nhà xưởng của công ty hậu cần, "Đi thôi."

*

Lúc điện thoại của Lỗ Lai gọi đến, Kiều Dĩ Sa đang đeo tai nghe, đắp mặt nạ. Di động đổ chuông hồi lâu cô vẫn không hề nghe thấy, cuối cùng vẫn là A Cát đang bưng thức ăn đi ngang qua nhắc cô.

A Cát đưa di động cho cô xong quay trở về quầy bar, nói với Liễu Hà đang còn trêu một cô bé: "Đại ca, em thấy chị Kiều dạo này đẹp hẳn ra."

Liễu Hà: "Thế à?"

A Cát: "Hơn nữa dạo này chị ấy còn đặc biệt chú ý dưỡng da, vừa rồi còn rúc trên lầu 2 đắp mặt nạ nữa, trước đây làm gì có tiết mục đó." Nói rồi thở dài một tiếng, "Quả nhiên là đang yêu đương, cũng không biết theo ai nữa."

Liễu Hà ngậm điều thuốc, cười hừ một tiếng: "Mày không biết nó theo ai?"

A Cát: "Anh biết?"

Giữa khói thuốc mênh mông, Liễu Hà hí hóp nép nhân hình đuôi cá chứa đầy sự thông thái.

"Tao nhắc cho mày một chi tiết máu chốt —— Đêm 30."

A Cát nhớ lại hết 2 phút, rồi hít vào một hơi kinh ngạc: "Người chơi phi tiêu với em á hả?" Cậu ta lắp ba lắp bắp, "Cái tên học cấp ba? Trời đất ơi chị tôi đúng là đao ngọc.....Ồ, chị ấy xuống rồi."

Liễu Hà hừ một tiếng, nâng ly rượu.

"Xem đêm nay bố mày moi hết chuyện ra cho mày hóng này."

Anh nghiêm sắc mặt, thông thả xoay người, đầu vừa xoay đến giữa chừng liền bị Kiều Dĩ Sa không phanh kịp đâm sầm vào người. Đồ rượu đầy ra. "Phắc!" Liễu Hà giận dữ: "Mày làm cái gì vậy hả! Điên điên khùng khùng!".

Kiều Dĩ Sa cuống quýt nói: "Mau dọn một phòng bao trống, phòng nào lớn lớn ấy.". Sắc mặt của cô mang một vẻ lo lắng hiếm thấy, Liễu Hà thu lại vẻ cười cợt, hỏi: "Sao thế? Có chuyện gì à?"

Kiều Dĩ Sa nói: "Em có một người bạn bị thương."

Nửa đêm, chính là lúc Bly bận rộn nhất, tiếng loa đình tai, lượng người đông đúc. A Cát dùng phúc lợi miễn phí toàn hoá đơn để giải tán được một nhóm thanh niên đang tụ họp trong phòng bao lớn nhất. Nhân viên chiếu theo yêu cầu của Kiều Dĩ Sa, tức tốc dọn dẹp sạch sẽ.

Chẳng bao lâu sau, cửa sau của Bly được mở ra, 6,7 người nối đuôi nhau tiến vào.

Dẫn đầu là Lỗ Lai, sau đó đến Phùng Cần, ở giữa có Lôi Lợi, phía sau có ba vị bồ lão.

Lôi Lợi được Phùng Cần dìu vào, cậu ta mặc đồng phục công nhân của hãng hậu cần, còn đeo thẻ nhân viên, có vẻ như mới tan ca ra. Nhìn kỹ thì có thể thấy màu sắc bên trái của cậu ta thẫm hơn, nhuốm máu. Mùi máu và bầu khí chiến đấu kích động tất cả mọi người sói, mắt của họ đều mất kiểm soát, đổi màu, may sao đèn đóm trong quán mờ mờ, không ai để ý đến góc này.

Ba vị bồ lão bước vào sau cùng vóc dáng thấp lùn cục mịch, nước da ngăm đen, mặt đầy những nếp nhăn, những nếp gấp của

da thịt như sáp nến chảy, không phân biệt được là nam hay nữ. Cách ăn mặc của họ rất kỳ lạ, khoác tấm áo choàng dơ hầy che toàn bộ thân hình, trên lưng còn có chiếc nón lá trúc chóp nhọn, vị đi đầu chống một cây gậy. Kiều Dĩ Sa đưa họ lên cầu thang phía sau, lên thẳng căn phòng bao nằm một bên cửa lầu 2, vào phòng xong cô nói với A Cát: "Em đứng ngoài canh, đừng để ai vào."

Cửa đóng lại, Kiều Dĩ Sa lại thi triển một chú thuật để cách âm.

Lỗ Lai đặt Lôi Lợi nằm thẳng trên bàn trà, cô ấy muốn xé đồ của cậu ta ra, bị Lôi Lợi cản lại: "Ấy, đừng xé, đây là đồng phục đi làm của tôi, cô xé rách tôi không đi làm được nữa." Cậu ta tự ngồi dậy, cởi áo, để lộ cơ thể săn chắc nhưng bê bết máu.

Một vết thương sâu thấy được xương chạy từ lồng ngực phía bên trái của cậu ta thẳng xuống hông trái, nhìn như bị một vật giống chủy thủ rạch.

Đáng lẽ ra thì loại vết thương như thế này sẽ phải chảy máu không ngừng, nhưng tổ chất cơ thể của người sói rất mạnh, bản thân cậu ta đã cầm được máu.

"Đã bảo không sao rồi mà.". Lôi Lợi thậm chí còn hoạt động bả vai. "Chỉ nhìn hơi ghê một chút thôi, chốc nữa sẽ lành ngay."

Phùng Cần nói: "Ma cà rồng rất giảo hoạt, nếu như chúng nó dùng độc thì phiền lớn."

Một vị bồ lão lên tiếng: "Không đâu."

Một vị bồ lão khác nói: "Chúng chỉ muốn xác nhận xem cậu ấy có phải Đồ An hay không."

Vị bô lão thứ ba tiếp lời: "Trước khi xác định rõ thì chúng sẽ không xuống tay giết người."

Lỗ Lai giới thiệu với Kiều Dĩ Sa đang ngỡ ngàng: "Ba vị này là tể ti của bộ lạc chúng tôi."

Kiều Dĩ Sa cung kính cúi đầu, khẽ hỏi Lỗ Lai: "Xưng hô ra sao?"

Lỗ Lai nhìn bô lão đi đầu đang cầm gậy: "Thầy cả." Chỉ vị thứ hai, "Thầy Hai." Chỉ vị thứ ba, "Thầy Ba."

Kiều Dĩ Sa kinh ngạc, đúng là cách xưng hô dễ nhớ đến bất ngờ.

Kiều Dĩ Sa mang hộp đựng dụng cụ cấp cứu cùng với nước nóng, giúp băng bó vết thương cho Lôi Lợi. Lỗ Lai đang thảo luận gì đó với Thầy Cả, toàn bộ quá trình Lôi Lợi cúi đầu nhìn cô, nói: "Chị dịu dàng ghê."

Kiều Dĩ Sa bĩu môi, Lôi Lợi cười nói: "Chuyện hôm bữa có còn đang suy xét hong?"

Kiều Dĩ Sa: "Chuyện gì?"

Lôi Lợi: "Chuyện hai ta đó."

Kiều Dĩ Sa: "Hai ta chả có chuyện gì."

Lôi Lợi: "Sao lại không có, chẳng phải là nói——ÁÁÁÁ!"

Kiều Dĩ Sa chột mạnh tay, cắt đứt lời ve vãn của cậu ta.

Vết thương của Lôi Lợi là do Tu và Mễ Y tạo nên, Lôi Lợi nói cuộc chiến của họ chỉ mới bắt đầu, sau đó Phùng Cần đuổi tới, rồi sau đó nữa Lỗ Lai và tể ti cũng tới, Mễ Y và Tu liền rút lui.

Sức mạnh của tộc ma cà rồng đến từ thời gian, ma cà rồng càng già, sức mạnh tích tụ trong máu càng mạnh, chiếu theo quan sát của Lỗ Lai, Tu và Mễ Y đều là ma cà rồng hơn 300 tuổi, sức chiến đấu không thể coi thường.

"Chúng tôi phải tiến hành một nghi thức của tộc người sói." Lỗ Lai nói với Kiều Dĩ Sa, "Để kiểm chứng xem Lôi Lợi có phải Đồ An hay không, có thể sẽ hơi lâu một chút."

Kiều Dĩ Sa đáp: "Được, mọi người cứ làm, tôi sẽ ra ngoài."

Trước khi Kiều Dĩ Sa ra ngoài, Lôi Lợi gọi giật cô lại. Cậu ta đang trần trùng trục ngồi trên bàn trà, vết máu trên người đã được lau sạch, da dẻ trắng trẻo mịn màng. Trên mặt của cậu ta mang nét cười, nhìn sắc mặt không thể nào nhận ra được rằng cậu ta đang bị thương nặng. "Sáng mai sẽ có tin." Cậu ta nhếch mép một cách lưu manh, "Nếu em mà là vua sói thời thượng cổ thì chị theo em đi."

Kiều Dĩ Sa cười khan hai tiếng: "Đúng là cậu đi rồi hăng nói."

.....

Kiều Dĩ Sa đẩy một gã đã say ra, ngồi xuống bên quầy bar. Trước mặt là một ly rượu Rum, cô chỉ nhìn, không uống. Cuối cùng cô mơ màng nằm bò trên quầy bar ngủ thiếp đi.

Tảng sáng, Liễu Hà đáp cho cô một tấm chăn mỏng, gọi cô dậy.

"Mấy giờ rồi....."

"Năm rưỡi." Liễu Hà hát đầu về phía lầu 2, "Hình như bọn họ đã vật vã xong rồi."

Kiều Dĩ Sa hoạt động cái cổ cứng đờ.

"Em đi xem sao....."

Cô đến trước cửa phòng trên lầu 2, vừa định dán tai nghe một chút thì cửa đã mở, Lỗ Lai vừa ngáp vừa bước ra.

"Có gì ăn không, đói chết mất."

"Tự xuống bếp lấy đi."

Từ trong phòng vẳng tiếng rên.

Lỗ Lai ngoái đầu: "Dẹp trò rên la đi!" Cô ta nhích người qua, Kiều Dĩ Sa thấy được cảnh tượng trong phòng bao, chỉnh thể thì không có gì khác lắm so với lúc cô bước ra, Lôi Lợi vẫn ngồi trên chiếc bàn trà thấp, nhưng mặt thì tái nhợt, đổ rất nhiều mồ hôi, đang rên rĩ chửi.

"Mẹ kiếp, đau chết mẹ người ta đi, mấy người làm cái trò——
ÁAAAAAA!"

Thầy Cả dùng tay cầm của gậy chống ấn một phát lên xương sườn của cậu ta, nghiêm nghị nói: "Hiện giờ thân phận của cậu đặc thù, xin chú ý lời nói và hành động!"

Kiều Dĩ Sa nhìn Lỗ Lai: "Là sao?"

Lỗ Lai ngáp thêm cái nữa, không quan tâm lắm, đáp: "Hình như chính là thằng chó này."

Kiều Dĩ Sa: "....."

Lỗ Lai: "Sao?"

Kiều Dĩ Sa: "Quý vị đã xác định rồi?"

Lỗ Lai: "Cũng đâu đó đó."

Kiều Dĩ Sa: "....."

Lỗ Lai: "Rốt cuộc thì sao thế hả?"

Kiều Dĩ Sa cảm thấy muốn dùng một từ để hình dung tất cả mọi hành động của mình trong 2 tháng vừa qua thì chính là "vịt chạy đi ấp trứng gà——làm chuyện ruồi bu."

Lôi Lợi hát cầm với cô: "Áp trại phu nhân, tìm hiểu thêm một chút nhá?"

Kiều Dĩ Sa không nói được lời nào, ngay đến lời mĩa mai cậu ta cũng chẳng có hứng nói, chép miệng một hồi, từ đứng lại nhép nhép ra vị chua chua. (ganh tỵ)

Cô nói một câu "Chúc mừng" khô khan cho có, rồi theo Lỗ Lai xuống lầu.

Hai người một chạy vô bếp, một chạy ra cửa.

Cửa chính vừa mở ra, không khí trong lành.

Kiều Dĩ Sa móc di động, gửi cho người sói X một tin nhắn——

"Chua (ức) chết người! Mẹ kiếp!"

Hồng Hựu Sâm nhắn lại: "Sao thế?"

Kiều Dĩ Sa gõ một tràng, định gửi đi, xong lại ngừng.

Gió ban mai thoang thoảng mùi hương, Kiều Dĩ Sa thần thờ, hít sâu một hơi, gõ lại.

"Nghiên cứu một chút xem sau khi thi xong chúng ta nên đi đâu chơi đi."

hết chương 31

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 32

Trải qua hai ngày với cảm giác chùng hững, Kiều Dĩ Sa vực lại tinh thần, chú tâm giúp Hồng Văn Sói chuẩn bị đối phó với công cuộc thi đại học vĩ đại.

Đương nhiên cô vẫn không ngừng liên lạc với bên Lỗ Lai, chủ yếu là vì muốn dứt cũng không dứt được——Vua-sói-sấp-leo-lên-ngai-dzàng nào đó cứ cách dăm ba hôm lại tìm cô cà kê dê ngỗng. Phần lớn là ve vãn trên điện thoại, đôi khi tranh thủ lúc Lỗ Lai và tể ti không chú ý, lén lút chạy tới Bly—— chẳng hạn như hiện giờ.

Kiều Dĩ Sa ngồi thu mình trong lô ghế nhìn Lôi Lợi.

"Vết thương của cậu lành rồi?"

Lôi Lợi vạch luôn áo, da thịt mịn màng trơn láng, vừa trắng vừa mỏng, cơ bắp theo hơi thở mà khẽ nhấp nhô.

Kiều Dĩ Sa nhìn 3 giây, ghé mặt gần hơn một chút.

"Ngay cả sẹo cũng không có à?"

Lôi Lợi ưỡn ngực: "Đương nhiên không có, chút thương tích thế này làm sao để lại sẹo được. Muốn sờ chút hong, cho chị sờ."

Kiều Dĩ Sa: "Thôi khỏi."

Lôi Lợi thả áo xuống lại, vui vẻ ngồi xuống cạnh cô. Một cánh tay của cậu ta khoác lên ghế xô pha, vắt chéo chân, ngồi tương du cô.

"Muốn uống gì hong, em mời."

Kiều Dĩ Sa buồn cười.

"Ai là chủ quán đây hả?"

"Đâu ai nói là không được mời chủ quán uống đâu."

Lôi Lợi mặc một bộ đồ công nhân màu xanh lam đậm, túi nhìn phẳng lì, nhìn cách nào cũng không giống như có mang theo tiền. Lôi Lợi nhận ra được vẻ nghi ngờ của cô, hất hất đầu khoe không biết ngượng:

"Yên tâm, chút nữa có người tới bắt em, để bọn họ trả."

Kiều Dĩ Sa phì cười.

Lôi Lợi nhướn mày: "Mau lên, uống gì?"

Kiều Dĩ Sa liếm liếm môi, quay đầu qua, tóc của cô hơi rũ xuống, dùng một góc độ trông như nửa nghĩ suy nửa làm dáng, chăm chú nhìn cậu ta; cô chậm rãi kề sát người, khoé mắt mang ý cười.

Đại khái bạn sói họ Lôi bé nhỏ sống 17 năm qua chưa từng bị con gái nhìn như thế này, mắt thấy ngực của Kiều Dĩ Sa sắp sửa dính vào mình, mặt cậu ta không tránh được, đỏ bừng lên.

"Tôi nói này." Kiều Dĩ Sa khẽ lên tiếng, phả ra hơi thở lạnh lạnh mùi rượu. "Rốt cuộc nhóc con nhà cậu toan tính gì thế?"

Cậu ta rụt cổ đến độ giọng nói hơi bị nghẹn.

".....Tính gì là gì?"

Kiều Dĩ Sa cười: "Tôi không tin là cậu vừa gặp đã yêu tôi, rốt cuộc tại sao cứ quẩn tôi?"

Lôi Lợi vẫn giữ tạo hình rụt cổ.

"Tại sao không tin?"

Kiều Dĩ Sa nhún vai, đầu ngón tay nhòn nhòn gõ gõ lên má cậu ta, tính đàn hồi tốt một cách bất ngờ, đầy chất collagen.

"Tôi lớn hơn cậu vài tuổi không phải là để chơi, chút trò này vẫn có thể nhìn ra được."

"Biết đâu chị sai thì sao." Cậu ta giả bộ biện.

Kiều Dĩ Sa tỏ vẻ như không muốn nói gì thêm nữa, tựa lưng về lại chỗ cũ của mình, Lôi Lợi bấu môi bởi quãng thời gian tiếp xúc vừa rồi quá ngắn ngủi.

"Được rồi....." Cậu ta bắt lực chống đầu gối đứng dậy, hoạt động cơ thể đôi lần trong không gian chật hẹp ấy, quay đầu nhìn Kiều Dĩ Sa. Lần này trên mặt cậu ta đã mất đi ý cười, thay vào đó là một sự tập trung.

"Trên người chị có một bầu khí."

"Bầu khí?"

Lôi Lợi nói: "Em không biết tả thế nào, lần đầu tiên gặp chị em đã cảm nhận được." Cậu ta cắn cắn môi, lục lợi kho từ vụng nghèo nàn của mình, "Nó là một mùi hơi rất khiêu khích dục vọng của em."

Ánh mắt của cậu rất ngây thơ, làm cho Kiều Dĩ Sa nhất thời không biết nói gì.

Quá trừu tượng.

Dưới lầu chột truyền đến một âm thanh ồn ào, cửa bị đập tung, nhân viên phục vụ chạm mặt với gái steampunk không lông mày, run rẩy nói: "Th-thưa cô, chúng tôi vẫn chưa mở cửa kinh doanh ạ."

Lỗ Lai tông cửa vào, đứng giữa đại sảnh quét mắt một vòng, cuối cùng ngược đầu trừng mắt về phía lầu 2, quát: "Mẹ nó! Mày xuống đây cho tao!"

Lôi Lợi quay ngoắt đầu đi, không muốn gặp cô ấy.

Nếu như không phải vì kỵ phía dưới lầu còn có người bình thường, Kiều Dĩ Sa cảm thấy rất có khả năng Lỗ Lai sẽ nhún chân trực tiếp bay thẳng lên lầu 2.

Rầm rầm rầm! Công Chúa Lỗ Lai hùng hục xông lên lầu, chạy thẳng tới chỗ của Lôi Lợi, năm ngón tay thò ra chực tóm lấy cậu ta.

"Cô đừng chạm vào tôi!" Lôi Lợi nhú mày nói, "Có phiền không hả! Ngày nào cũng canh me tôi! Đêm hôm qua vật vã cả buổi rồi, hôm nay không cho nghỉ một bữa được à?"

Kiều Dĩ Sa hỏi: "Đêm hôm qua là thế nào?"

Lôi Lợi lập tức đổi mặt, cười hì hì đáp: "Vừa rồi không kịp nói cho chị hay, đêm qua lũ muỗi lại tới xưởng chỗ em tìm em, quậy tung bừng hơn nửa buổi đêm, suýt nữa bị đồng nghiệp của em phát hiện."

Lỗ Lai lạnh mặt: "Mày biết chúng nó muốn bắt mày mà còn dám nhõn nhơ bên ngoài?"

Lôi Lợi không thèm đếm xỉa, đảo mắt chê nhàm, nói: "Sợ quái gì, chỉ có vài tên đó thôi. Với lại chúng nó muốn bắt tôi thì tôi phải trốn à? Tôi có còn chút tự trọng gì của vua sói nữa không?"

"Mày cũng biết mày là vua sói!" Lỗ Lai không nhịn được nữa, vung cánh tay, vơ một nắm đá nằm dưới chân góc tường, trút giận bóp nát, đá biến thành cát bụi, rơi qua kẽ tay. Cô ấy chỉ tay vào Lôi Lợi: "Tao cho mày biết, mày chưa bị bắt là vì chúng nó chưa đủ người, hơn nữa boss lớn của nó chưa tới."

Lôi Lợi rút một cây tăm ở trên bàn, bắt đầu xỉa răng.

Kiều Dĩ Sa lấy làm lạ hỏi: "Không đủ người? Chẳng phải bọn họ kéo đến rất đông sao?"

Lỗ Lai đáp: "Chúng nó không cho ma cà rồng trẻ tuổi ra đánh, chỉ có vài thằng già khú đó ra tay."

Kiều Dĩ Sa: "Tộc ma cà rồng bảo bọc thanh thiếu niên đến thế sao?"

Lỗ Lai im lặng một chút, rồi trầm ngâm đáp: "Đây là nguyên nhân chúng nó muốn Đồ An." Kiều Dĩ Sa không hỏi nguyên nhân gì, Lỗ Lai rơi vào một quãng suy tư ngắn ngủi, sau đó lắc lắc đầu, lẩm bẩm tự nói: "Tuy nhiên vẫn chỉ là điều mà những tể ti phỏng đoán mà thôi....." Cô ấy không nói thêm về đề tài này nữa, âm trầm nói với Lôi Lợi: "Mày không muốn bị bọn tao canh cũng được, chỉ cần mày thức tỉnh, thì mày muốn làm gì tha hồ làm."

Lôi Lợi: "Cô nói vậy không phải là thừa sao? Nếu tôi mà biết thức tỉnh thì tôi còn đợi đến bây giờ không?"

Đến lúc này Kiều Dĩ Sa mới nhớ, thì ra còn có chuyện phải thức tỉnh nữa.

"Té ti không biết nên làm thế nào hả?"

Lỗ Lai đáp: "Bọn họ cũng không rõ nữa, chỉ nói đại khái là cần gì đó kích thích."

"Cho nên mới nói!" Lôi Lợi mở hai tay ra với bộ dạng nghiêm túc, "Hiện giờ tôi đang đi tìm kích thích nè! Để tôi yêu đương một phen, hẹn hò một phen, biết đâu bừng tỉnh liền thì sao!"

Lỗ Lai hít mạnh một hơi thật sâu, tức giận đến độ hai bên thái dương giật giật, nhưng hiện giờ Lôi Lợi đang là đối tượng quan trọng được bảo vệ trong bộ lạc, cô ấy cũng bó tay với cậu ta. Đầu đau dữ dội, cô ấy đổ xuống ghế xô pha, che trán, bắt đầu tự bế.

"Công Chúa Lỗ Lai....." Một giọng nói hiền hoà khẽ vang lên. Lỗ Lai mở mắt, thấy Sài Long đang bưng một chiếc đĩa, khom người đứng bên cạnh cô ấy. Trên đĩa có trái cây, thịt bò, và còn có cả sữa ấm. Anh ta chuẩn bị vô cùng chu đáo, trái cây miếng nào cũng cắt đẹp đẽ, thịt bò cũng được xắt vuông vức ngay ngắn. "Công chúa đã quá mệt, ăn chút gì đó đi."

Lỗ Lai nấn nấn cổ ngồi thẳng dậy, lấy sữa bò uống hai ngụm, rồi ăn một miếng thịt bò. Nước xốt được làm rất ngon. Cô ấy thích xốt ngọt, nhưng nói cách nào đầu bếp trong bộ lạc cũng vẫn làm mặn chát, Sài Long là người đầu tiên pha được nước xốt đạt yêu cầu của cô ấy.

Mùi thơm của thịt bò và sự ấm áp của sữa chuối say cô ấy, cô ấy quên cả việc chỉnh cách xưng hô của Sài Long.

"Mấy hôm nay anh ở đây ra sao rồi?" Lỗ Lai hỏi anh ta.

Sài Long: "Tôi rất ổn, ông chủ kêu tôi xuống bếp giúp một tay."

Lỗ Lai gật đầu, định nói thêm gì đó, bên cạnh bỗng có người rú lên. Cô ấy quay đầu, lại là bạn nhỏ Lôi Lợi, cậu ta đang một tay sờ cằm, mặt đầy vẻ nhây:

"Được lắm, chia uyên rã thủy của người khác, còn mình thì đi yêu đương, công chúa Lỗ Lai cô oai thật."

Sài Long nhìn cậu ta, nói: "Cậu đã hiểu lầm rồi, tôi chỉ là một——"

"Đừng thèm để ý đến thằng điên đó." Lỗ Lai ngắt lời Sài Long.

Lôi Lợi: "Cô đang máng ai đó!"

Khí thế của người sói lúc đánh đấu rất dữ dội, lúc cãi nhau cũng dữ, lời qua tiếng lại gầm với nhau một hồi đầu Kiều Dĩ Sa ong ong lên. Cô liếc di động, sắp đến giờ hẹn rồi, nhặt túi xách lên nói: "Quý vị cứ tiếp tục, tôi có việc phải đi trước đây."

Lôi Lợi hỏi: "Chị đi đâu thế?"

Kiều Dĩ Sa: "Hẹn hò."

Ánh mắt của bạn sói lập tức sáng lên, toả ánh màu xanh lá khắp nơi.

"Đi gặp anh chàng bạn trai người sói kia của chị đó hả? Em đi với chị! Em phải gặp hần!"

Kiều Dĩ Sa ra hiệu bằng mắt với phía sau, Lỗ Lai đứng dậy, Lôi Lợi cảm nhận được gì đó, lạnh lùng nói: "Cô đừng hòng nghĩ đến việc lôi thôi với tôi——Ồi!". Cậu ta không để ý đến nhân viên đứng ngay phía sau, Sài Long đập thẳng một cước sau đầu gối của cậu ta, sức vô cùng chính xác, Lôi Lợi khụy xuống, Lỗ Lai thuận thế kẹp được cổ cậu ta, đè xuống. "Các người làm cái gì đó!" Lôi Lợi la hét muốn giãy ra, Kiều Dĩ Sa chợt đập một cái lên đỉnh đầu cậu ta, cau có hạ một câu chú: "Mẹ kiếp, yên cho ta——!"

Ba người phối hợp vô cùng lưu loát, Lỗ Lai khuôn Lôi Lợi bị đóng cứng ngắc lên vai, nói với Kiều Dĩ Sa: "Cô đi đi, tôi cũng đi đây." Rồi sau chót cô ấy nói với Sài Long: "Anh cứ làm việc ở đây trước đi, mai mốt tôi tới đón anh."

*

Mùa xuân thung thỉnh đến trễ.

Thiên nhiên vô cùng bao dung, cho dù là ở giữa thành thị đầy cốt thép và bê tông, trải qua vài tháng vật vã vừa rồi, cũng thích ứng được với sự tồn tại của cả đồng ma cà rồng. Nay cỏ lại mọc, chim chóc lại bay, nắng ấm chan hoà, buổi xế trưa yên tĩnh đến tựa như một cụ già trăm tuổi đang ngủ gục, bất cứ sự quấy rầy nào cũng không gọi dậy được.

Kiều Dĩ Sa rời khỏi Bly, đi thẳng đến trung học Đức Công.

Đêm hôm qua cô đã liên lạc trước với Hồng Văn Sói, hôm nay buổi sáng Đức Công kết thúc đợt thi thử lần thứ nhì, buổi chiều toàn bộ giáo viên đều bị lôi đầu tới cục giáo dục của thành phố để họp, học sinh tự do ôn bài. Họ đã thương lượng xong với nhau, cô sẽ tới ngồi với cậu lúc cậu học.

Kiều Dĩ Sa đến góc trường mà lần trước cô tới, Hồng Hựu Sâm đã đợi ở bên ngoài, cậu thay đồng phục mùa hè sớm hơn bất cứ học sinh nào, áo sơ mi ngắn tay màu xanh lam nhạt, quần dài màu trắng, cậu không mặc áo khoác, áo sơ mi cũng chỉ cài mấy nút chính giữa, trên dưới đều để phát phơ, gió thổi qua có thể mơ hồ nhìn thấy được cơ thể cường tráng bên trong.

"Anh làm cái gì vậy hả?" Kiều Dĩ Sa được cậu ôm vượt qua được tường, vừa đáp xuống đất liền nói, "Áo quần không mặc đằng hoàng được sao?"

"Quá nóng." Cậu hơi chau mày.

"Quay người đi." Dĩ Sa nói.

Hồng Hựu Sâm quay người, nghe phía sau lưng vang lên một tiếng loạt xoạt, giống như có gì đó rớt xuống cỏ, sau đó cậu nghe bên tai có tiếng gió se se, vừa quay đầu liền thấy một một chú quạ nhỏ bằng bàn tay đang vỗ cánh đáp xuống vai cậu. Tuy buổi chiều là tiết tự học, nhưng không rời lớp được, Kiều Dĩ Sa dùng phương pháp biến hình để trà trộn vào. Chú chim nhảy hai bước, rướn cổ về phía mặt đất. Hồng Hựu Sâm lợm quần áo của cô lên, cuộn cuộn lại nhét vào cặp, đi về phía dãy lầu học. Kiều Dĩ Sa bay đường tắt thẳng tới cửa sổ của lớp cậu.

Đang sau giờ học, học sinh túm năm tụm ba trò chuyện. Ánh nắng ban trưa chiếu vào gian phòng, ấm áp và yên bình. Hồng Hựu Sâm vào lớp, vài nữ sinh trông thấy, cười với cậu, Hạ Tuấn lên tiếng chào: "Tới rồi hả, bọn tớ đang thảo luận học nghiệp đây này.". Hồng Hựu Sâm bị lôi qua, mọi người đưa nhau hỏi cậu muốn báo ngành gì, bản thân cậu cũng không rõ nữa. Chuông vào học reng, Hồng Hựu Sâm quay về chỗ ngồi. Cậu quét mắt nhìn bệ cửa sổ, không

thấy bóng dáng Kiều Dĩ Sa đâu, ngó quanh, cuối cùng khom người, tìm ra cô trong học bàn.

Ngồi chung với người học bài là một việc nhàm chán nhất trên đời, Kiều Dĩ Sa tìm đủ mọi cách để tự tiêu khiển, trong phòng đông người, cô không dám quá tùy tiện, chỉ có thể vầy vùng quanh quẩn trong phạm vi nhỏ nơi Hồng Hựu Sâm, cuối cùng cô men theo đuôi của cậu, chui vào trong áo sơ mi.

Lập tức cô ngửi được một mùi hơi rất nồng. Khứu giác trong đại đa số chim chóc đều thoái hoá, chỉ có một một số nhỏ các loài chim ăn những thứ thối rữa là vẫn còn giữ được khứu giác nhạy bén của chúng; giống quạ vừa khéo là một trong những loài chim đó, cho nên Kiều Dĩ Sa ngửi thấy được mùi hơi còn mạnh hơn ngày thường, cô nhất thời choáng váng, đầu ngửa ra sau. Sau giây phút choáng váng ngấn ngủi ấy, cô lại khôi phục cò trống, bắt đầu chinh phục vùng bụng của cậu, sờ sờ trái, sờ sờ phải.

Móng vuốt nhọn nhon của chú quạ cào lên da bụng, tuy không đau, nhưng nhột kinh khủng. Cơ bụng của cậu mỗi lúc một gồng cứng, từng hàng cơ bụng hiện lên vô cùng rõ rệt trước mắt, giống như một toà núi nguy nga. Kiều Dĩ Sa kinh khiếp, cô lùi xuống từng bước từng bước, mãi đến khi đáp trúng dây thắt lưng của quần đồng phục, hựt chân, thế là lại nhích xuống tiếp.

Thứ phía dưới mà móng vuốt túm lấy, cảm giác đã hơi kỳ kỳ.

Tròn tròn, dễ trượt.

Cuối cùng Hồng Hựu Sâm phải ra tay, cách một lớp áo, bàn tay to của cậu tóm ngay cổ của chú quạ.

Kiều Dĩ Sa tự biết mình đuối lý, muốn xin lỗi, nhưng cảm giác bức bách của bàn tay của cậu quá mãnh liệt, một nỗi khiếp sợ bao trùm lấy chú chim bé nhỏ, chú ta ra sức há to mỏ, rống lên một tiếng vang dội: "Quáaaaaaacccc!"

Âm thanh khàn khàn đục đục đó làm nguyên một lớp học đang gà gục tỉnh hẳn, mọi người đều ngoái đầu nhìn.

Qua lớp áo sơ mi, Kiều Dĩ Sa vẫn có thể cảm nhận được ánh nhìn chòng chọc, chiếc mỏ xinh của cô lập tức ngậm lại, bắt đầu giả chết.

Hồng Hựu Sâm buông tay, đặt tay lại xuống bàn, bắt đầu làm bài. May phước cậu có một khuôn mặt đờ trời sinh, bị bao nhiêu đó cặp mắt nhìn chăm chăm vẫn không đổi sắc. Mọi người thấy không có gì để hóng, lại đua nhau quay đi.

Hồng Hựu Sâm cúi người, trán gác lên cánh tay, nhìn 1 cục cộm lên trong áo của mình, khẽ bảo: "Em yên thân một chút."

Khúc nhạc dạo nho nhỏ ấy qua đi, tiết tự học dài dằng dặc bắt đầu.

Trong lớp quá yên tĩnh, Kiều Dĩ Sa cuộn mình trên bụng của Hồng Hựu Sâm, dần dần ngủ thiếp đi.

Mặt trời xuống núi, chuông tan học reng, ngón tay của Hồng Hựu Sâm điểm nhẹ lên đầu chú quạ. Cậu lấy đồ, ôm.....chim, tìm một gian phòng học không có người, đợi cô mặc quần áo xong, hai người ra ngoài ăn.

Bọn họ tới chỗ cũ, quán cà phê trước cổng trường. Kiều Dĩ Sa ngủ sượng cả mắt, đầu óc vẫn còn chậm chạp, ánh mắt đờ dãn,

toàn bộ quá trình đều do Hồng Hựu Sâm gọi thức ăn. Cậu gọi đá bào và thịt bò cho bản thân, gọi salad cho Kiều Dĩ Sa.

Thức ăn được bưng ra, Kiều Dĩ Sa hơi tỉnh táo hơn, quay qua trò chuyện với Hồng Hựu Sâm.

"Chọn xong ngành trên đại học chưa?"

"Chưa."

"Không phải là cha anh bảo anh học luật à?"

"Cha đã nghĩ thoáng hơn rồi, chọn ngành khác cũng được." Hồng Hựu Sâm vừa nhai thịt bò vừa hỏi cô, "Dạo này em không bận như trước nữa hả?"

Kiều Dĩ Sa uống một ngụm nước chanh, đáp: "Ý anh là bên Lỗ Lai hả? Đang tắc nghẽn đây này, cả người sói lẫn ma cà rồng đều chờ Lôi Lợi thức tỉnh."

Cậu hỏi: "Thức tỉnh gì?"

Kiều Dĩ Sa: "Thức tỉnh thành Đồ An á."

Hồng Hựu Sâm im lặng.

Kiều Dĩ Sa phồng má nói: "Nhưng mà cũng lạ thật, đã tìm ra được Lôi Lợi rồi, em tưởng là sắp sửa rầm rộ đủ trò, kết quả là boss bự của tộc ma cà rồng vẫn chưa thấy có động tĩnh, hiệu suất cũng hơi quá thấp rồi."

Hồng Hựu Sâm không có hứng với nội dung này, sau khi xác nhận rõ ràng là Kiều Dĩ Sa rảnh, liền nói: "Ngày mai Hạ Tuấn về nhà, có muốn ở lại trong ký túc xá không?"

Kiều Dĩ Sa ngược mắt, Hồng Hựu Sâm lại nói: "Tôi đã mua khăn tắm và đánh răng rồi, em có thể tắm rửa."

Kim đang cạ đĩa hát ọt ọt trong đầu cô gái, không cho cậu một câu trả lời rõ ràng.

Hồng Hựu Sâm nói: "Em còn cần gì nữa, chốc tôi có thể chạy đi mua luôn."

Kiều Dĩ Sa: "Em ở trong ký túc xá của anh?"

Cậu: "Được."

"....."

"Tôi sẽ nói rõ ràng với Hạ Tuấn, em yên tâm, cậu ấy sẽ không nhiều chuyện đâu."

"Anh đủ rồi chứ hả!" Chẳng hiểu sao có vài ba câu mà đã làm Kiều Dĩ Sa đỏ mặt tía tai. "Để cha anh biết được là sẽ lộ da em đấy! Anh không biết được hiện giờ em lo lắng tần suất chúng ta gặp mặt nhau sẽ ảnh hưởng đến việc học của anh cỡ nào đâu!"

Hồng Hựu Sâm nhìn nữ pháp sư đang hiên ngang ngẩng đầu vô cùng kích động, mặt cậu không một biểu cảm.

"Vậy mai em có tới nữa hay không?"

Kiều Dĩ Sa: "....."

Cô cũng mang bộ mặt vô cảm: "Em có nói không tới đâu, tỏ thái độ làm gì?"

Cậu chưng hửng.

"Đâu có đâu."

"Em nhìn thấy rồi mà anh còn nói không có?"

"Không có."

"Có không?"

"Không có."

"....."

Cũng không phải là cậu đang nói dối, cậu tự cảm thấy bản thân mình hoàn toàn không có.

"Không có thì thôi, nói mãi làm gì?"

Kiều Dĩ Sa đảo tròn mắt, uống một ngụm nước chanh.

Đêm trăng thong thả trôi, ngàn vạn vì sao điểm xuyên cho những chuyện cỏn con vụn vặt trong khung cửa sổ, bình đạm êm ả không sao tả xiết.

hết chương 32

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 33

Trong lúc Kiều-pháp-sư đang góp phần trong màn yêu đương sến súa chảy nước, Bly ngênh đón một vị "khách quen."

"Mày đúng là biết chọn lúc." Liễu Hà ngậm hờ điều thuốc, nút cổ tay áo để mở, cổ tay cường tráng đặt trên quầy bar. Trước mắt anh là một nhân vật ăn mặc loè loẹt đúng hiệu cậu Út Văn.

Đây không phải là lần đầu tiên Văn Bạc Thiên ló mặt sau cái đêm giao thừa. Trước đó hắn đã tới hai lần, lần nào lần nấy đều toàn lén lút chuồn ra——điểm này thì rất giống với tình huống của Lôi Lợi. Tu không cho phép Văn Bạc Thiên chạy lung tung, nhất là sau khi tộc ma cà rồng tra ra việc Lôi Lợi tá túc ở Bly xong, nơi này trực tiếp bị liệt vào sổ bìa đen của những ma cà rồng mới nhập đạo.

"Các cậu còn quá trẻ, không thể nào chạm mặt với người sói được." Ông ta luôn nói như vậy.

Đối với những lời này, Bạc Văn Thiên đều mang thái độ không đếm xỉa. Hắn chưa từng thật sự gặp một người sói, cũng không biết mục đích của những việc Tu và Mạc Lan làm, nên không có một chút ý thức cảnh giác gì cả. Hơn nữa hắn quá rảnh rồi, hắn chỉ mới được chuyển hoá, không sao chịu được ánh nắng chói bỏng, ban ngày không ra khỏi cửa được, chỉ đến ban đêm mới có một chút thời gian hoạt động. Những nơi có thể tới giữa đêm khuya không nhiều, Bly trở thành lựa chọn mà hắn ưu tiên.

Văn Bạc Thiên ngồi trên ghế bên quầy bar, cặp chân dài miên man đặt chạm được đất.

"Bớt xàm đi mày, rượu đây."

Liễu Hà cười hừ: "Lần này có cần thêm vài giọt nước chanh không?"

Cặp mắt lá răm của Văn Bạc Thiên nguýt Liễu Hà, thấp giọng nói: "Mày dẹp trò ngả ngón đi nhá, sớm muộn gì cậu đây cũng sẽ bắt mày đền mạng!"

"Đền mạng ai?"

"Mày nói xem?"

Cậu Út Văn doạ dẫm quá nhiều lần, Liễu Hà toàn coi như trò đùa. Anh tựa lưng vào lưng ghế quầy bar, thuận thế duỗi thẳng lưng, phát ra âm thanh răng rắc răng rắc của gân cốt.

Văn Bạc Thiên nghe xong mặt tỏ vẻ chê ghét.

"Tao thấy mày sắp sửa không cần tao ra tay cũng tự động xuống lỗ."

Khoé mép của Liễu Hà biếng nhác nhếch một cái.

Có người bưng rượu ra đặt trước mặt, Văn Bạc Thiên âm thầm để ý, cảm thấy người này có vẻ quen quen, nhìn kỹ lại, đây chẳng phải là Sài Long sao?

"Giỏi lắm!" Hấn chỉ anh ta, "Cái quân bị dụ dỗ làm phản đồ nhà mày!"

"Cậu Út Văn."

"Lũ bán nước!"

"Rượu của cậu ạ."

"Mày còn dám nói!" Văn Bạc Thiên nổi cơn tam bành, thò tay muốn túm cổ Sài Long, Sài Long lùi một bước nhỏ, thuận lợi tránh được. Hắn tiếp tục rướn người, vẫn muốn túm, Sài Long thò chân nhẹ nhàng đá vào chỗ gót chân của hắn một cái, trọng tâm của Bạc Văn Thiên bị lệch, mất thăng bằng ngã nhào. Sài Long không để hắn bị ngã sắp mặt, tay trái bưng mâm tay phải tóm được phần áo phía trước của hắn, đẩy một cái, hắn ngồi về lại ghế. Văn Bạc Thiên bị tới lui lên xuống một hồi hoa hết mắt.

Tuy sau khi được chuyển hoá thành ma cà rồng, sức mạnh được nâng cao hẳn, nhưng do lúc còn là con người, cậu Út Văn quá mong manh, tay không thể nhấc vai không thể khuân, không một chút kinh nghiệm chiến đấu, cho nên sức mạnh của ma cà rồng cũng không dùng được. Giống máy i9 mà bị cài thẻ đồ họa 660, trong ngoài không khớp, tính năng bị giảm nghiêm trọng. Ngoại trừ lần bạo phát theo bản năng trong đêm giao thừa ra, Văn Bạc Thiên không khác trước đây mấy.

"Cậu Út Văn." Sài Long ngập ngừng, "Hay là chốc nữa cậu uống xong rồi cậu về trước đi."

Văn Bạc Thiên kinh ngạc phẫn nộ: "Mày còn dám đuổi tao?!"

Sài Long uyển chuyển nói: "Chốc nữa có thể là công chúa Lỗ Lai sẽ tới."

Văn Bạc Thiên cầm đầu uống rượu, rồi mượn rượu lớn tiếng nghênh ngang phát tay: "Mày kêu nó tới đây! Hôm nay tao muốn xem lũ chó ngu xuân này có gì đáng gờm!"

Sài Long nhìn Liễu Hà, ánh mắt bắn tín hiệu "Sếp ơi làm gì đây sếp?" Liễu Hà móc móc lỗ tai, thổi ngón út, nói với tinh thần sẵn sàng chờ hóng trò vui: "Cho nó thêm vài ly rượu nữa, bổ gan."

.....

Đêm hôm ấy đã chủ định không bình an.

Lúc Lỗ Lai tới Bly, Văn Bạc Thiên đã bị chuốc say, bị Liễu Hà lôi lên ngồi ở một góc trên lầu hai để tha hồ xỉn. Hắn cầm cổ chai rượu, mồm mắng ầm ỹ: "Cái lũ súc sinh chúng bay! Lúc bố mày còn là người bị ức hiếp, đến lúc làm quỷ còn bị gạt! Hừ..... Chúng mày cũng không ngờ sẽ có ngày hôm nay đúng không." Hắn chỉ dọc theo ghế xô pha từ trái sang phải, "Liễu Hà, Sài.....mày tên cái con c. gì tao quên mất rồi, Kiều——Ừa? Cái con phù thủy đâu rồi? Cái con phù thủy chết tiết đó đâu rồi? Bay đâu! Lôi cái con yêu nữ chết tiết đó lên đây cho tao!"

"Cậu Út Văn," Sài Long không nỡ lòng ngắt lời Văn Bạc Thiên đang diễn sâu, nhưng có một bóng đen đã lên đến trên lầu, anh ta chân thành đề nghị: "Hay là cậu ngủ một giấc đi nhé?"

"Sài Long!" Văn Bạc Thiên rống lên, "Tao nhớ mày tên gì rồi!" Cánh mũi của hắn nở phồng, lông mũi bị thổi phát phơ hơi ngứa, hắn lấy tay chà chà. "Mày vẫn còn mặt mũi nói chuyện với tao? Cái thằng gian tể! Dám phản bội tao! Ngày trước bố không nên thương hại mày, tao nên để cho má mày chết——Ồ!".

Mồm của hắn bị người phía sau bịt chặt——nói cho đúng thì là bị bóp chặt, sức mạnh ấy khiến cho Văn Bạc Thiên cảm thấy đối phương không phải đang dùng tay mà là dùng thép, mặt của hắn muốn bị đâm lủng. Hắn ú ớ vài tiếng, ngồi phịch lại ghế, người phía sau kề đến gần, ngũ giác của hắn đã bị cồn rượu làm tê dại, nhưng sự miễn cảm của ma cà rồng giúp hắn ngửi được mùi nguy hiểm. Người đó chậm rãi kề mặt, giống như dã thú, xuất hiện bên cạnh má của hắn, cô ấy ngửi hắn, sau đó quay đầu nhìn mặt hắn. "Ma cà rồng....." Giọng của cô ấy chậm rãi trầm trầm. "Sao mày dám xuất hiện ở nơi này?"

Một khắc khi đối diện với cặp mắt màu vàng kim ấy, bản năng tự vệ của tộc ma cà rồng lại bùng phát, Văn Bạc Thiên đẩy mạnh cô ấy một cái, hai mắt đỏ quạch như máu, màu đỏ do say rượu trên gương mặt hắn biến mất, thay vào đó là màu trắng nhợt trong suốt. Hắn toan nhảy xuống lầu 1 đào thoát, Liễu Hà la: "Đừng để nó nhảy từ chỗ này!" Lỗ Lai xông đến nhanh như chớp, móng vuốt sắc bén tóm lấy cổ hắn, vút mạnh về phía sau.

Văn Bạc Thiên bay lên rồi đập vào tường, sau đó tuột mạnh xuống đất.

Cổ của hắn bị móng vuốt cửa rách da, ứa máu.

"Không sao chứ?" Sài Long là người đầu tiên tới kiểm tra, bị Lỗ Lai níu lại, "Không sao cái con khỉ, cơ thể chúng nó rất bền chắc." Cô ấy nhét Sài Long ra phía sau mình, rồi bản thân cô ấy bước tới, dùng chân đá đá đầu Văn Bạc Thiên. "Ngất rồi." Lỗ Lai chau mày, ".....Vây cũng hơi quá vô dụng nhỉ."

Liễu Hà đứng gần đó cười ha hả: "Thôi vậy được rồi, đừng để thật sự xảy ra chuyện gì nhé."

Lỗ Lai găm trái táo trên bàn lên, cạp một miếng đã bay hơn nửa trái.

.....

Điều mà họ hoàn toàn không hề hay biết chính là——Ngay khoảnh khắc lúc máu trên cổ của Văn Bạc Thiên chảy xuống chạm đất, dưới tầng hầm của bệnh viện Khang Khả cách đó mười mấy cây số, trong một gian phòng trang nhã không ai trông thấy, chiếc quan tài tinh xảo nọ lặng lẽ rung lên một cái.

Hai vị La Tân đang còn đứng trên sân thượng thưởng thức trời đêm, một vị đứng, một vị ngồi, gió khuya thổi bay mái tóc trắng mềm mại của họ, như rong rêu dưới nước, đông đưa đông đưa.

"Hình như ngài ấy đã thức."

"Phải."

"Có cần đi xem một chút."

"Được."

"Vậy đi nhé?"

"Đi."

Bóng hình của bọn họ trước bối cảnh của đèn đuốc muôn nhà chớp một cái, biến mất.

Dưới tầng hầm, trong căn phòng được gọi là "văn phòng" đã được bày biện theo phong cách mô phỏng, cửa mở ra, La Tân đứng ở ngưỡng cửa, nhìn vào phòng. Quan tài màu đen đã bị đẩy mở,

nấp quan tài dựng một bên, một tấm lưng gầy gò đang khom người, tay vịn lên thành quan tài, chậm chạp thở.

Chiều cao của Mạc Lan thuộc hạng trung bình, tạng người khá gầy, nhìn bóng lưng, thứ thu hút ánh mắt nhất chính là mái tóc dài trắng xám, trông vô cùng già nua tàn tạ. Với năng lực của ông ta, Mạc Lan hoàn toàn có thể cải thiện tình trạng của mái tóc mình, có thể thành đen nhánh như của Tu hoặc của Mễ Y, hoặc để sáng bóng như của La Tân cũng dễ như thổi bụi tro. Nhưng ông ta không làm như thế, năm tháng dài đằng đẳng đã mài mòn ông ta, ông ta không còn quan tâm đến những thứ mang tính hình thức này nữa.

Mạc Lan ngoái đầu, ông ta có một khuôn mặt rất khó diễn tả, nếu đánh giá theo ngũ quan, thì chắc chắn ông ta rất đẹp, nhưng không phải là nhìn xinh trai nuột nà như nét của Văn Bạc Thiên. Ngũ quan của Mạc Lan rất nhạt, giống như dưới cây cọ của một vị họa sĩ cao cường, vào lúc cuối đời nhẹ nhàng phết vài nét, trong sự thanh nhã toát lên nỗi cô độc và tang thương.

Ông ta khoác tơ lụa màu đen, làm làn da trắng nhợt nhìn như được đánh một lớp phấn nhũ.

"Ta đang chảy máu....." Ông ta khẽ nói.

La Tân: "Ông không có chảy máu."

Mạc Lan chậm chạp lắc đầu. Ông ta giống như một người mắc chứng đường trong máu bị thấp lúc mới dậy, chậm chạp nhích từng bước chân đến bên bàn với tốc độ như cảnh quay chậm trên truyền hình.

"Chuẩn bị y phục cho ta....."

La Tân đi ra, chạm mặt Tu vừa chạy tới.

"Chủ nhân tỉnh rồi à?"

"Phải, ông ấy nói mình đang chảy máu."

Tu nghĩ ngợi một chút, móc di động ra gọi lên văn phòng của giám đốc bệnh viện, Bì Hàn vừa ngáp vừa bắt máy, Tu hỏi: "Văn Bạc Thiên đâu?"

Bì Hàn: "Hắn đang đây này, hắn.....ủa? Đâu rồi? Mới rồi còn thấy đây mà."

Tu buông di động, không nhận được mắng một tiếng: "Cái thằng khốn bất kham này! Quý vị đợi ở đây, tôi đi lấy y phục."

Mạc Lan ngồi thu mình trong chiếc ghế xô pha tinh trí, mắt hơi rũ nhìn Tu bày ra kho quần áo kinh hồn đủ làm mù mắt đồ của ma cà rồng. Cuối cùng từ trong mớ quần áo sang trọng đã được tỉ mỉ cắt may theo số đo, Mạc Lan chọn một chiếc áo sơ mi màu đen rộng thùng thình trông như đồ được tặng, tùy tiện khoác lên mình, rồi đi về phía cửa.

"Chủ nhân." Tu không phát biểu ý kiến gì đối với lựa chọn của ông ta, chỉ cung kính nhắc nhở, "Tóc của ngài, xin hãy để tôi chải cho ngài một chút."

Mạc Lan túm tóc của mình nhìn nhìn, rồi ngồi lại xuống ghế xô pha. Cơ thể cao lớn của Tu không hề ảnh hưởng đến bàn tay khéo léo của ông ta, Tu chải mái tóc dài của Mạc Lan, rồi búi cao lên thật chỉnh tề. La Tân đưa tới một chiếc mũ rộng vành màu đen, Mạc Lan đội vào, che đi mái tóc trắng xám.

.....

Giữa khuya, Bly đông nhúc khách như thường lệ.

Đêm nay Lỗ Lai đến Bly là vì muốn bàn với Sài Long về bước kế tiếp cho anh ta. Dưới lệnh và ép buộc của thủ lĩnh, cuối cùng Lôi Lợi miễn cưỡng đồng ý theo cô ấy về bộ lạc một chuyến. Cô ấy lo rằng giữa đường sẽ bị ma cà rồng mai phục, không muốn để Sài Long thác tùng, muốn thu xếp cho anh ta một tuyến đường khác.

Sau khi bàn bạc kết thúc, Lỗ Lai ở lại ăn một chút, đang chuẩn bị rời đi thì Mạc Lan đến.

Một khắc ông ta bước vào cửa, Lỗ Lai liền cảm giác được, sự xuất hiện của ông ta khiến cho bầu khí xung quanh phát sinh chút biến hoá nho nhỏ.

Lỗ Lai đứng dậy, đến bên lan can. Vóc dáng của Mạc Lan không thuộc loại cường tráng, nhưng trong mắt của dị nhân, sự tồn tại của ông ta có nét đặc biệt của riêng nó, ông ta như một nhánh tre ẩm ướt, tự sinh ra giữa đám đông huyền ảo.

Mạc Lan gỡ mũ xuống, đặt trước ngực, nghiêng mình chào Lỗ Lai.

"Công chúa Lỗ Lai."

Ông ta mở miệng nói, giọng không hẳn là lớn, tựa như rất dễ dàng bị nhận chìm giữa những tiếng ồn của đám đông, nhưng Lỗ Lai rõ ràng đã nghe thấy rất rõ.

Cô ấy chỉ mới từng nghe nói về ông ta, chưa từng gặp người thật, nhưng cô ta lập tức nhận ra ông ta.

"Ta biết ông cụ [nội] nhà cô." Mạc Lan đội mũ lên đầu lại, sắc mặt hiền hoà, thử giao lưu với Lỗ Lai. Cặp mắt của Lỗ Lai vàng rực lên, lạnh lùng nói: "Đừng giờ trò bắt quàng với tao!"

Mạc Lan mất vài giây để thích ứng với cách ăn nói rất bộc trực của tộc người sói, rồi nói tiếp: "Đứa trẻ của ta đâu rồi?".

Lỗ Lai híp mắt: ".....Đứa trẻ của mày?" Cô ta nghĩ ra gì đó, hỏi: "Thằng nhóc đó là máu của mày.....?"

Mạc Lan áy náy: "Nó mới được chuyển hoá gần đây, tính tình hơi nông nổi, nếu như đã quấy rầy đến quý vị thì xin quý vị thứ cho.".

Tốc độ nói chuyện của ông ta không nhanh, thậm chí cảm giác hơi giống như nói không ra hơi, giọng cũng vô cùng dịu dàng, bất cứ ai nghe thấy cũng sẽ bình luận một câu "nhỏ nhẽ nhỏ nhẹ." Nhưng chỉ những ai đứng đối diện với ông ta mới cảm giác được một loại áp lực vô hình.

Tay của Lỗ Lai vô thức cắm vào trong lan can, không để ý kẻ đang ngất trên xô pha đã đứng dậy.

"Mạc Lan.....?"

Trên cổ Văn Bạc Thiên có vết máu, nhưng không quá rõ rệt, chút thương tích này hoàn toàn không tổn thương gì đến hắn, lúc ngất đi chỉ là vì khiếp sợ.

Hắn mơ mơ màng màng đi đến bên lan can, rướn cổ nhìn xuống đám người phía dưới.

"Mạc Lan.....đúng là ông rồi!" Hắn nhận ra được người mới tới, tâm trạng lại kích động, ôm cổ gào lên: "Ông mau tới báo thù cho tôi!"

Chúng nó——Ồ!" Mồm của hắn lại bị Lỗ Lai bóp. "Im!"

Liễu Hà thấy vậy cũng bước tới.

"Có cần giúp không?"

"Không cần."

Liễu Hà nửa tựa người lên lan can liếc xuống dưới lầu, ánh mắt của anh và Mạc Lan giao nhau, Mạc Lan cũng hơi gật với anh một cái. Liễu Hà đã lăn lộn trong xã hội nhiều năm, nhìn người rất chính xác, ai tài ai giỏi gì liếc một cái là biết liền. Anh vừa nhìn Mạc Lan một cái liền nở nụ cười.

"Hey." Anh vẫy vẫy tay với ông ta. "Không đánh người chạy tới ha, chúng ta ôn hoà cả hai đều có lợi!"

Mạc Lan không nói gì.

Liễu Hà: "Tới đón thằng ranh này à? Trả ông đấy, hôm nay miễn hoá đơn cho hắn."

Mạc Lan nói: "Cảm ơn."

Tay của Lỗ Lai thì lại bóp mạnh hơn.

Liễu Hà quay qua khế thì thầm: "Cứ thả người ra trước đã, tội không đáng để có xung đột."

Hơi thở của Lỗ Lai trở nên rất nặng nề, cô ấy càng nhìn vào mắt Mạc Lan càng cảm thấy lạnh lẽo, cô ấy cảm nhận được áp lực nặng ngàn cân ấy, đầu ngón tay bóp mạnh hơn, lại làm rách mặt của Văn Bạc Thiên.

Văn Bạch Thiên run rẩy giãy giụa, mặt của hắn đỏ máu, Mạc Lan phả nhẹ ra một hơi, nét mặt huyền ảo tựa như sắp tan ra thành một làn khói.

Liễu Hà nắm lấy cổ tay của Lỗ Lai, ánh mắt nghiêm túc, nói: "Buông tay đi."

Sài Long cũng tiến đến, "Công chúa Lỗ Lai....."

Cuối cùng Lỗ Lai nhượng bộ, cô ấy buông tay, Văn Bạch Thiên thoát thân liền lăm lăm toan nhảy qua lan can chạy về hướng chúa cứu thế của hắn, bị Liễu Hà tóm lấy cổ.

"Mẹ kiếp, đi cầu thang!"

Mọi người đứng trên lầu hai nhìn Văn Bạch Thiên và Mạc Lan xum họp. Mạc Lan kiểm tra vết thương trên cổ hắn, Văn Bạch Thiên tíu tít đòi ông ta báo thù cho mình, Mạc Lan khẽ nói: "Đừng càn quấy nữa, đã nhắc nhở ngươi bao nhiêu lần không được tự mình chạy ra ngoài rồi, ngươi quá không hiểu chuyện."

Văn Bạch Thiên vẫn toan cãi lại, Mạc Lan nhìn hắn một cái, hắn như bị điểm huyết, lập tức ngoan ngoãn.

Hai người đi ra đến cửa, Mạc Lan ngoái đầu lần cuối, ông ta nghiêng mình, hơi nhếch mũi tỏ ý, cổ tay trắng nhợt, khuôn mặt gầy gò, và vài sợi tóc trắng xám rơi xuống bên má, tạo nên một bức tranh rất đặc biệt.

Họ vừa đi xong, Lỗ Lai liền móc di động ra, mấy vị tể ti trong bộ lạc thuộc loại cổ hủ, không dùng những thiết bị hiện đại như thế này, cô ấy gọi cho Phùng Cần, bảo Phùng Cần báo với mọi người, Mạc Lan đã tỉnh dậy.

"Chúng ta phải về bộ lạc ngay, hiện giờ nơi đây quá nguy hiểm."

"Ặc.....". Phùng Cần hơi do dự.

Lỗ Lai: "Sao vậy?"

Phùng Cần ấp a ấp úng: "Lôi Lợi nói sớm nhất thì cũng phải đợi tới đêm mai mới đi được, ngày mai trong tổ của cậu ta sẽ tiến hành đánh giá và trao tiền thưởng....."

Lỗ Lai tức giận: "Tới lúc nào rồi mà còn ở đó đánh giá trao thưởng!"

Phùng Cần: "Chịu thôi, tên nhóc này lì lẫm."

Lỗ Lai cắn răng: "Vậy dì báo với tất cả mọi người, vây quanh khu xưởng, nghiêm phòng không để ma cà rồng đến gần, đợi ngày mai cái đánh giá trao chó gì đó của nó kết thúc thì chúng ta sẽ lập tức lên đường, phải giữ không để một cọng tóc của nó bị gì, đưa về đến bộ lạc!"

hết chương 33

giải thích sơ về câu máy i9 cài thẻ 660 — i9 là cái intel core của máy tính, i9 mạnh dữ dội, chơi game sẽ rất sướng. Thẻ 660 là thẻ đồ hoạ xoàng, máy có mạnh cách mấy mà thẻ đồ hoạ như hạc nó sẽ vẫn treo, còn phải hạ thấp chức năng của máy thì mới chạy 660 được.

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 34

Tu lái chiếc xe chạy êm ru, xe có kính được bọc chắn sáng đặc biệt bùng bít, chỉ có chút ánh sáng vàng vọt từ kính chắn gió phía trước chiếu vào phía bên trong.

"Sao bỗng dưng ông thức dậy thế?" Văn Bạc Thiên ngồi hàng ghế sau, hẳn vô cùng tò mò về việc Mạc Lan đột ngột tỉnh giấc. "Ông ngủ đủ rồi hả?"

Tu nhìn Văn Bạc Thiên bằng kính chiếu hậu, giống như muốn bảo hắn giữ im lặng, nhưng cậu Út Văn làm như không thấy. Mạc Lan một tay chống đầu, tựa vào lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy câu hỏi của Văn Bạc Thiên, hơi hé mắt.

"Trước đây gọi cách nào ông cũng không dậy, lười chết đi được."

"Ta tới đón người....."

Giọng Mạc Lan yếu ớt thều thào, cuối mỗi câu đều như hết hơi.

"Đón tôi làm gì? Haizz, thật ra ông cũng không cần lo cho tôi, lũ đó lần nào cũng chỉ hù dọa thôi chứ không làm thật, tôi với bọn nó âm ỉ cả mấy lần rồi, không có gì ghê gớm cả."

Mạc Lan khẽ nói: "Lần này thì khác, vết thương của người là do người sỏi tạo ra, quá nguy hiểm....."

Văn Bạch Thiên không hề lo lắng, bắt đầu lo nghĩ đến chuyện khác. "À mà làm sao ông biết tôi ở chỗ đó? Có phải là đưa tiểu nhân nào đi mách lẻo với ông không?"

"Đủ rồi." Tu nhin hết nổi, "Xin cậu yên tĩnh một chốc, chủ nhân cần phải nghỉ ngơi."

Văn Bạch Thiên hỏi Mạc Lan: "Tôi đang làm phiền ông hả?"

Mạc Lan lắc đầu.

Văn Bạch Thiên đập xuống ghế tài xế cái đét: "Thấy chưa? La gì la, chú ý thái độ một chút, trước mặt lãnh đạo mà nói chuyện như vậy đó hả?"

Bàn tay của Tu siết vô lăng mạnh đến độ nó kêu răng rắc.

Mạc Lan chậm chạp ngồi thẳng lên. "Không liên quan đến nó. Ta có thể cảm nhận được vị trí của người." Ông ta giơ bàn tay gầy trơ xương lên, chạm vào cổ của Văn Bạch Thiên, nơi miệng vết thương bị cào rách lúc nãy đã sớm khép lại, chỉ còn vương một vết máu rất mảnh, ông ta lẩm bẩm: "Bởi vì người là máu trực hệ của ta, quan hệ giữa ta và người, rất chặt chẽ....."

Văn Bạch Thiên: "Máu trực hệ của ông là sao?"

Mạc Lan kiên nhẫn giải thích: "Tức là có quan hệ huyết thống, người được ta đích thân chuyển hoá, ta rất miễn cảm đối với sự tồn tại của người."

Xe vòng về lại bệnh viện Khang Khả, La Tân và Mễ Y đã sớm ngồi đợi trong văn phòng dưới tầng hầm. Mạc Lan gỡ mũ ra thả xuống một bên, ngồi phịch xuống ghế xô pha giống như kiệt sức.

Hai vị La Tân đang pha trà, họ dùng một trà cụ bệt bệt hình tròn không chân rất kỳ lạ để đun trà sôi, sau đó múc trà bằng một chiếc gáo nhỏ xíu bằng gỗ, trước khi múc thì liếc mắt nhìn một vòng, như là đang đếm số người trong phòng. Mễ Y từ chối thẳng thừng: "Sorry, tôi chỉ uống cà phê." Tu nói: "—Cũng vậy." La Tân bỏ qua Văn Bạch Thiên, nhìn thẳng Mạc Lan. Mạc Lan khẽ nói: "Đừng làm đáng quá."

Văn Bạch Thiên đi lòng vòng không mục đích trong phòng, Tu bực mình nói: "Cậu đi được rồi. Lên lầu tìm Bì Hàn, hai người đợi với nhau ở đó. Tôi cảnh cáo cậu, không được tự tiện rời đi, nếu để tôi biết cậu lén chạy ra ngoài tiếp thì đừng trách tôi không khách sáo."

"Sao nào?" Văn Bạch Thiên đứng giữa phòng, dài cổ ra trừng mắt với Tu. "Tôi cứ chạy đấy, ông làm gì được tôi?"

Mắt của Tu đỏ quạch như máu.

"Cậu——!"

"Được rồi." Mạc Lan đau đầu nói. "Để nó ở lại đây đi."

"Xì." Văn Bạch Thiên nhếch mép giương giương đắc ý. Tu cố gắng lơ hẩn, báo cáo với Mạc Lan: "Chủ nhân, công chúa của tộc người sói đã thấy được ngài, chúng ta cần phải tranh thủ thời gian."

Văn Bạch Thiên: "Công chúa? Ai vậy?"

Tu: "Nhất định là bọn chúng sẽ dời Đồ An đi, chúng ta cần phải ra tay trước."

Văn Bạch Thiên: "Đồ An? Ai vậy?"

Tu: "....."

Mẽ Y ngồi ở ghế xô pha tự chiêm ngưỡng móng tay của mình, cười tươi như hoa như ngọc: "Người mau mau tăng cường độ, anh ta sắp điên tới nơi rồi."

Mạc Lan: "Công chúa của tộc người sói chính là cái người sói mà có xung đột với người đêm nay."

"Đó là công chúa á hả?" Văn Bạc Thiên kinh ngạc, "Mẹ kiếp, vậy thì khẩu vị của người sói cũng quá mặn rồi!"

Mạc Lan khẽ nói: "Còn Đồ An là vua của bọn họ, chúng ta.....khụ, khụ khụ!" Ông ta nói giữa chừng chợt thở hỗn hển, không cầm vững được chiếc ly, rớt thẳng vào khay. Tu vội vàng đỡ lấy ông ta, "Chủ nhân!" Mạc Lan xua xua tay, yếu ớt nói: "Ta không sao....."

Văn Bạc Thiên nhìn bộ dạng bệnh hoạn đó của Mạc Lan, nghi hoặc hỏi: "Sao sức khỏe của ông yếu thế này, trước đây lúc cứu tôi đâu phải như vậy đâu."

"Chuyển hoá người đã tiêu hao rất nhiều sức lực của ta." Mạc Lan khẽ nói, "Dưới tình huống bình thường thì ta nên ngủ say 5 năm mới khôi phục lại được sức lực....."

Đối với quá trình chuyển hoá, Văn Bạc Thiên đã không còn nhớ được chi tiết, trong ấn tượng thì nó là một nghi thức rất rườm rà, đầu tiên hán biến thành một vật thể giống như du hồn cả nửa năm trời, thân xác thì để lại cho Mạc Lan tái tạo, rồi sau đó linh hồn và thể xác của hán phải giao xúc và thích ứng với nhau, mất thêm mấy

tháng trời nữa, cuối cùng ngủ hơn nửa năm thì mới coi như hoàn toàn sống lại.

"Chắc, hồi trước coi trong phim diễn còn tưởng chỉ cần cổ hút chút máu là xong rồi chứ."

Mế Y: "Người tưởng chúng ta là cương thi à? Nếu đơn giản như thế thì kẻ thống trị thế giới đã là tộc ma cà rồng chứ chẳng phải nhân loại."

Nét mặt của Mạc Lan trầm lắng, nói bằng giọng xa vắng:
"Chuyển hoá là một quá trình rất phức tạp, mang yêu cầu rất cao đối với độ tinh khiết của máu người tiến hành chuyển hoá, đa phần là phải mất một trăm năm chúng ta mới có một cơ hội để chuyển hoá ai đó. Thông thường chúng ta tìm những người đã bị cho rằng "chết chắc"..... chẳng hạn như người, để tránh gặp trường hợp sau khi bỏ bao nhiêu công sức để chuyển hoá mà ma cà rồng mới nhập tộc lại không sao chấp nhận được sự thay đổi của mình, chọn tự sát để kết liễu hết thảy."

"Có người như vậy sao? Trường sinh bất tử tốt thế cơ mà."

Mạc Lan cười nhạt.

"Rất nhiều người không chấp nhận được sự tồn tại của dị nhân, hơn nữa đối với đa số con người, họ sống đều là vì bạn bè và người thân, khi tất cả đều già rồi chết hết, chỉ còn lại mình người, trông người mạnh mẽ như thế đấy, nhưng thật ra không thay đổi được gì cả. Cảm giác cô độc và đau khổ ấy không phải người nào cũng gánh vác được....." Ông ta ngược mắt nhìn Văn Bạch Thiên.
"Người cũng vậy."

Văn Bạc Thiên cãi: "Tôi không phải vậy, tôi còn chưa từng gặp mẹ tôi, xưa nay ông già tôi cũng không để ý đến tôi, hai thằng anh tôi thì chỉ hận sao tôi chưa chết, tôi không có bạn bè người thân gì cả."

"Ồ?" Mạc Lan hơi nghiêng đầu, ánh nhìn có vẻ hơi tinh nghịch, khẽ hỏi: "Không phải là người cứ chăm chăm lo tìm hai người kia sao?"

Văn Bạc Thiên ngẩn ra hết hai giây, rồi mới hiểu ra rằng Mạc Lan đang nói về Liễu Hà và Kiều Dĩ Sa, lập tức nhảy cẫng lên nói: "Đó là vì tôi muốn trả thù!"

"Lẽ nào chẳng phải là vì sợ cô đơn?"

Giọng Mạc Lan rất khẽ, nhưng mang sức thuyết phục khôn tả, nhất là khi cặp mắt màu xám của ông ta nhìn thẳng vào Văn Bạc Thiên, chúng như có tác dụng thôi miên, khiến cho hắn không khỏi tự soi lại lòng mình.

"Trong thời kỳ người thoát xác, người đã từng tới trước mộ của mình để nhìn, ta biết hết."

Văn Bạc Thiên sửng sốt. Đúng là hắn đã từng đến trước mộ của mình, không chỉ đến, mà còn vì tâm lý kỳ lạ nào không rõ, hắn quanh quẩn ở mộ hết hai tháng trời. Mà trong thời gian ấy, hắn chờ mãi chờ hoài, cũng chỉ có Liễu Hà và Kiều Dĩ Sa đến thăm hắn. Bọn họ đốt vài tờ tiền chó gì đó, nói vài câu phúng điếu chẳng ra đâu vào đâu.

Ánh mắt của Mạc Lan chứa đầy sự dịu dàng của năm tháng, ông ta rất già, già đến độ mỗi một tác hơi thở của ông ta đều toát từ bi và

tịch liêu. Văn Bạc Thiên bỗng dưng muốn khóc, cố nhin nhin một hồi, cuối cùng vẫn nức nở một tiếng.

"Đệch.....Thôi ông đừng thức dậy thì tốt hơn!"

Mẽ Y cười giấu cợt: "Đúng là trẻ con."

Tu nói một cách nặng nề: "Hiện nay lớp người mới của tộc quá ít ỏi, hiệu suất của chuyển hoá quá thấp, hơn nữa có rất nhiều ma cà rồng đã mệt mỏi chán chường thế giới này, cho dù họ có khả năng, cũng không muốn chuyển hoá thêm ai nữa."

Cuối cùng Văn Bạc Thiên mới nhận ra được vấn đề trước mắt.

"Các người sắp sửa——à nhầm, chúng ta sắp sửa tuyệt chủng hả?"

"Có lẽ vậy, mọi người đang cố gắng hết sức vì chuyện này. Nhưng chỉ dựa vào chúng ta thôi vẫn không đủ, còn cần mượn sức mạnh từ nơi khác, ta....." Chưa nói được mấy câu, Mạc Lan lại ôm ngực, trên trán đổ mồ hôi hột, từng giọt từng giọt rớt xuống. "Được rồi được rồi, ông khỏi nói nữa." Văn Bạc Thiên sợ ông ta sẽ ngất, rót cho ông ta một ly trà.

"Chủ nhân, xin ngài hãy nghỉ ngơi một chốc." Tu nói, "Để tôi nói thay cho ngài."

"Đã bao năm nay chúng tôi không ngừng nghiên cứu các biện pháp để giải quyết vấn đề này, sau đó chúng tôi hợp tác với người của Vu tộc, phát hiện ra một cách có thể dùng để tạo nên ma cà rồng mới——tức là cách có thể giúp cơ thể chúng ta sống lại, hiểu không?"

Văn Bạch Thiên chớp chớp mắt: "Sống lại? Là sao....." Hắn giơ tay lên, làm cử chỉ ngúc ngoắc giật giật giống lươn điện. "Có phải là..... muốn ngáo đá?"

Mạc Lan che miệng giống như bị một búng máu nghẹn ngay cổ họng.

Tu sa sầm sắc mặt, nói: "Hiện giờ cơ thể chúng ta đang chết, không sao tự sinh sản ra được thể hệ nối tiếp giống những sinh vật khác trên đời. Chúng ta muốn thay đổi tình trạng này thì cần phải có sự giúp đỡ của một nguồn sức mạnh khác——một nguồn sức mạnh cực lớn có thể khiến cho vật chết sống lại. Mà vua sói của thời thượng cổ chính là sinh vật mạnh mẽ nhất trên thế giới, nói như vậy, cậu có hiểu được không?"

Văn Bạch Thiên im ba giây, sau đó lắc đầu.

"Đủ rồi! Vậy cậu cứ im lặng đi."

Tu đưa một tấm hình cho Mạc Lan, nói: "Chủ nhân, đây là Lôi Lợi, chúng tôi đã tới và thử sức hắn."

Mạc Lan khẽ nói: "Tại sao lại đánh..... Không phải ta đã nói là các người chỉ cần tìm cậu ta là được?"

Tu: "Đám sói đang bảo vệ hắn, chúng tôi rất khó đến gần."

Mạc Lan nhìn tấm hình anh chàng người sói đang cười toe toét, im lặng không nói gì. Văn Bạch Thiên không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, lại hỏi: "Chúng ta muốn cái thằng vua sói đó làm gì?"

Tu: "Chưa từng có ai làm kiểu pháp thuật này, hiện giờ chúng tôi chỉ biết là cần sức mạnh của vua sói, nhưng nội dung cụ thể

thì....." Ông ta nhìn Mạc Lan, giống như đang đợi ý kiến.

Mạc Lan: "Tóm lại là đầu tiên phải để vua sói thức tỉnh, không thức tỉnh thì làm gì cũng vô ích."

Tu: "Người sói đã biết ngài đã tỉnh giấc, bọn chúng nhất định sẽ đề phòng, nếu như đưa Đồ An về lại bộ lạc, thế thì chúng ta sẽ rất khó có thể tiếp cận được với vua sói."

Cặp mắt của Mạc Lan bình lặng không gợn sóng, một lúc lâu sau, ông ta đưa tấm hình lại cho Tu.

Tu: ".....Chủ nhân?"

Mạc Lan: "Cứ làm theo ý người."

*

Tộc ma cà rồng tấn công khu vực công xưởng của hãng hậu cần là vào lúc chập choạng tối ngày hôm sau.

Nói cho đúng ra thì địa điểm đánh không phải là ở chỗ nhà xưởng, mà là trên con đường quốc lộ từ chỗ công xưởng đi về phía bộ lạc của người sói. Tất cả những ma cà rồng tham dự đuổi bắt đều 200 tuổi trở lên, tất cả mọi ma trẻ đều bị để lại chỗ bệnh viện.

Mạc Lan không tham gia lần tấn công này, điều ấy khiến Tu hơi bị bất ngờ.

"Các người cứ đi đi." Mạc Lan chỉ dặn một câu, "Nói mọi người chú ý an toàn, không cần thiết thì đừng để bản thân lâm nguy hoặc đổ máu."

"Thưa vâng."

Phùng Cần lái chiếc xe con của bà trên đường quốc lộ, Thầy Cả được xếp ngồi chỗ phó lái, hai tể ti còn lại cùng với Lỗ Lai cộng thêm Lôi Lợi đều ngồi xỏm ở đằng sau.

Sắc mặt của Lôi Lợi không tốt lắm, hôm nay lúc đánh giá thì cậu ta bị rớt, làm cậu ta tức giận đến suýt nữa vồ lấy tay quản lý bóp nát.

"Nó ganh tỵ với tôi!" Lôi Lợi hậm hực thở phì phò, nói với hai vị tể ti, "Cái em mà nó thích trong bộ phận đặt hàng, em đó thích tôi! Nên nó lấy ân báo oán! Bà mẹ, đàn ông nhân loại thật là nhàm chán!"

Thầy Hai: "Lấy ân báo oán không dùng như vậy được."

Lôi Lợi gào lên: "Ông hiểu được cái ý của nó là đủ rồi!"

Lỗ Lai: "Mày nói chuyện cho văn minh một chút!"

Lôi Lợi bị lời phê bình này kích động đến muốn bùng nổ, phun tung toé về phía Lỗ Lai: "Cô vừa gặp người ta đã choảng mà còn bảo bố không văn minh? Cô còn nói nữa là tôi méo về bộ lạc nữa! Dừng xe! Tôi muốn đi chơi với nữ pháp sư!"

Thầy Cả trầm giọng: "Im miệng! Còn chưa sợ đủ loạn sao!"

Phùng Cần liếc kính chiếu hậu, sau xe bóng tối bao phủ, hàng cây hai bên đường đen âm u chòng chéo, khó đoán khó lường.

"Chúng nó vẫn không ngừng đuổi theo."

Lôi Lợi hừ lạnh một tiếng.

Lỗ Lai: "Đừng lo, đã gửi tin đi rồi, chúng ta sắp sửa đến nơi đầu tiên có người sói tụ tập, sẽ có người tiếp ứng cho chúng ta."

Cùng lúc này, trên tầng thượng của bệnh viện Khang Khả, văn phòng giám đốc bệnh viện, Mạc Lan đang tìm chiếc mũ mà lần đầu La Tân đã chuẩn bị sẵn cho ông ta.

"Căn phòng này sao lại có thể hỗn loạn như thế này....."

"Bì Hàn làm vậy đó." Văn Bạc Thiên đồ thừa ngon lành. Mạc Lan hơi nhú mày, đồng tử màu đỏ co rút lại, một chiếc mũ rộng vành màu đen bay ra từ trong một góc của chiếc ghế xô pha bừa bãi, đáp lên tay ông ta. "Ái chà! Chiêu này hay thật!" Văn Bạc Thiên hớn hờ nói, "Khi nào thì tôi mới được như ông đây?" Mạc Lan cầm mũ bằng một tay, nhẹ nhàng đội lên đầu. "Chắc quăng một ngàn năm."

Văn Bạc Thiên: "....."

Mạc Lan bước đến bên cửa, dặn dò Văn Bạc Thiên: "Ta cần phải đi ra ngoài một chuyến, người đừng chạy lung tung, nếu muốn đi ra khỏi cửa thì đợi ta về rồi hãy nói sau."

"Ông đi đâu cơ chứ, không phải là ông muốn ở lại để nghỉ ngơi cho đảng hoàng sao?"

"Ta không sao."

"Ông muốn đi tìm quái vật bốn mắt?"

Mạc Lan cười, khoé miệng hơi nhếch lên một đường cong mềm mại.

"Nếu như Tu biết người gọi anh ta như vậy, nhất định sẽ tức giận."

"Ông ta tức giận thì sao chứ, tới giết tôi đi."

Mạc Lan lắc đầu, khoác chiếc áo khoác mỏng như sa màu đen.

"Tu là người nâng niu giới trẻ của tộc ma cà rồng nhất, cùng lắm thì chỉ hù người một chút mà thôi, sẽ không tổn thương đến người, ta đi đây."

Văn Bạc Thiên réo gọi phía sau: "Ông còn chưa nói đi làm gì nữa mà?"

"Đi tìm người." Giọng của Mạc Lan khẽ đến chỉ mình ông ta mới nghe được. "Đông người quá ồn ào, ta vẫn thích hành động một mình hơn, ta đã có thể cảm nhận được hơi thở của người ấy....." Âm cuối mềm mại của câu nói, theo bóng hình gầy gò của ông ta, cũng tan vào bóng đêm mênh mang.

hết chương 34

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 35

Đêm trăng mơ hồ, ngôi trường bận rộn tíu tít cả ngày dần dần yên tĩnh trở lại. Trong dãy lầu ký túc xá lớp 12 của trung học Đức Công khe khẽ vang tiếng tình nhân ngọt ngào nói những chuyện nhặt nhẻo với nhau

".....Thi thử ra sao rồi?"

"Thì chỉ nhiều đó thôi."

"Nhiều đó tức là bao nhiêu?"

"Hơn lần thi đầu 3 điểm."

"Tốt, có tiến bộ.....Anh nhích qua bên kia một chút coi."

"Tại sao?"

"Nóng quá....."

"Hết chỗ nhích rồi."

"Ráng ép người qua!"

Kiều Dĩ Sa nằm nghiêng trên giường, lưng dán chặt vào tường. Vóc người Hồng Hựu Sâm cao lớn, Kiều Dĩ Sa tuy gầy, nhưng cũng không phải loại nhỏ nhắn, hai người nằm chen chúc trên chiếc giường 1.2 mét chật hẹp. Lúc còn lạnh thì tốt lắm, Hồng Hựu Sâm

tự phát công năng noãn ngọc, đến nay trời mỗi ngày một nóng hơn, càng nằm càng khó chịu.

Hạ Tuấn giải xong một đợt đề, vừa ngáp vừa hoạt động cổ, ánh mắt thoáng bắt được cảnh chên chéch phía sau.

"Sao cậu không có chút động tĩnh gì thế?" Cậu ta hỏi người bạn cùng phòng đã lên giường nằm rõ sớm, "Với cả, sao dạo này cậu cứ thích nằm ngủ sát mép giường vậy?"

Kiều Dĩ Sa giờ tay điểm nhẹ một cái, chú thuật cách âm bị thủ tiêu, Hồng Hựu Sâm quay đầu nói với Hạ Tuấn: "Lo học bài đi."

Hạ Tuấn chỉ mặt cậu: "Dạo này càng ngày cậu càng không hữu nghị gì nữa cả, tự kiểm điểm đi."

Mặt Hồng Hựu Sâm tỉnh bơ.

Hạ Tuấn lại nói: "Hỏi cậu nghiêm túc này, mai trường sẽ kiểm tra nguyện vọng đấy, cậu đã suy nghĩ xong chưa?"

Hồng Hựu Sâm: "Chưa."

"Vậy cậu định bỏ cái gì vào?"

"Mai tính."

Kiều Dĩ Sa nằm nghiêng bên cạnh, một tay chống đầu, đánh giá đường nét của sườn mặt Hồng Hựu Sâm, càng nhìn càng thấy đẹp. Chỉ đáng tiếc là cậu cứ như ông cụ non, cái khuôn mặt đó nhìn chán chẳng khác gì khúc gỗ. Kiều Dĩ Sa thò một chân qua, cọ cọ dọc theo ống quyển của Hồng Hựu Sâm.

Hồng Hựu Sâm đang nói chuyện với Hạ Tuấn, bị xúc giác nhột nhột tê tê này làm im bật.

Hạ Tuấn: "Sao vậy?"

Hồng Hựu Sâm: "Không có gì....."

Kiều Dĩ Sa ỷ bản thân đã uống thuốc tàng hình, bắt đầu không nể nang gì nữa, cô giơ tay gãi gãi dưới cằm cậu như đang làm vớ chó mèo con vậy.

Hạ Tuấn thấy khuôn mặt của Hồng Hựu Sâm mỗi lúc một rướn cao lên.

"Cậu sao thế hả?"

"Không có gì....."

Hạ Tuấn híp mắt nhìn cậu một lúc, nghiêm túc nói: "Tớ cảm thấy dạo gần đây cậu là lạ, có phải do áp lực thi đại học quá lớn không? Đừng lo, thành tích của cậu đã ổn định đến không còn chỗ để biến động nữa. Hạ Tuấn tớ đây chỉ nói câu này: cậu yên tâm thi đi, bảo đảm đậu được lựa chọn số ba."

Kiều Dĩ Sa không nhịn được khẽ cười một tiếng, vội vàng bịt ngay miệng lại. Hạ Tuấn giống hệt một chú chuột chũi bị kinh sợ, thẳng đứng lưng lên.

"Gì thế này? Vừa rồi có phải có tiếng con gái không?"

Hồng Hựu Sâm im lặng 3 giây, bình tĩnh đáp: "Phải."

Kiều Dĩ Sa nhéo cậu một cái cảnh cáo.

Hạ Tuấn: "HẢ? Cảm giác như giọng nghe rất gần, đây là lâu ký túc xá nam sinh, lấy đâu ra nữ sinh chứ?"

Hồng Hựu Sâm: "Sau lưng cậu."

"Á đêch!" Hạ Tuấn hết hồn nhảy dựng lên, làm bàn ghế ồn ào xê dịch. Kiều Dĩ Sa lại bật cười, cô ngoắc ngoắc ngón tay một cách xấu xa, ngọn đèn bàn của Hạ Tuấn bắt đầu chớp chớp.

Giữa đêm hôm khuya khoắt, trong căn phòng chỉ bật mỗi một ngọn đèn con, cậu cán bộ lớp nhìn không rõ được mặt anh bạn nằm trên giường bên kia, âm u rợn gáy. Giữa lúc đèn khi sáng khi tối còn mơ hồ thấy như có một bóng đen đang khẽ bò lên lưng của anh ta. Môi của Hạ Tuấn cắt không một giọt máu, mồ hôi chảy ròng ròng, nói: "Tiêu rồi.....tớ học nhiều quá nảy sinh ảo giác rồi, tớ phải đi tắm một phát..... đúng thế, tớ phải đi tắm nước nóng một phát, sau đó đi ngủ....."

Cậu ta vừa làm bầm vừa vào trong buồng tắm, Kiều Dĩ Sa dựng chú cách âm lên lại, cười bò.

Hồng Hựu Sâm liếc cô, Kiều Dĩ Sa hỏi: "Gì?"

Cậu không đáp, Kiều Dĩ Sa lại nói: "Ánh mắt đó của anh là sao, có phải muốn nói sao em nhàm chán đến thế không?"

Cậu: "Phải."

Hồng Hựu Sâm nằm trở lại, cầm sách từ vụng lên bắt đầu học thuộc lòng tiếp. Kiều Dĩ Sa nằm kế cậu, thỉnh thoảng kéo áo của cậu nghịch, khẽ nói: "Đúng là nhàm chán thật."

Hồng Hựu Sâm không buồn liếc mắt, tiếp tục học thuộc lòng.

"Thi xong sẽ tốt lên thôi."

Kiều Dĩ Sa nhìn khuôn mặt bình lặng của cậu, nói: "Không, cái kiểu này của anh thì cho dù có kết thúc thi đại học cũng chỉ đổi địa điểm rồi lại tiếp tục nhàm chán."

Im lặng một giây, Hồng Hựu Sâm quay đầu qua, nhìn vào cặp mắt không mặn không nhạt của ai đó.

"Tôi rất nhàm chán?"

"Anh nghĩ sao?"

"Cha tôi nói, cuộc sống vốn rất bình đạm."

"Ồ? Lấy cha anh ra để dọa em?"

"Tôi chỉ cảm thấy cha nói có lý."

Kiều Dĩ Sa cười lạnh: "Ngày nào anh cũng như ông cụ non, không sợ em không chịu được cô đơn, chạy đi theo người khác mất à?"

Cậu liếc ngang: "Ai?"

Kiều Dĩ Sa nhún vai: "Ai biết được."

Hồng Hựu Sâm lắc đầu: "Không có ai như vậy cả, không có ai dám làm như vậy."

Kiều Dĩ Sa sửng sốt, sau đó đẩy mạnh vai cậu một cái.

"Cho anh bày đặt ngon!"

Hồng Hựu Sâm do dự một chút, rồi lại nói: "Hai người bên nhau thì tính cách dù sao cũng phải qua một quá trình điều chỉnh, em thích ứng được thì sẽ tốt lên thôi."

Kiều Dĩ Sa: "Cho nên hai chúng ta điều chỉnh một hồi thì kết quả là em thích ứng được sẽ tốt lên thôi?"

Sự thật cho thấy, chỉ cần người phụ nữ muốn gây sự thì sẽ không có sơ hở nào mà họ không phát hiện ra. Mất thấy tình hình của ai đó càng lúc càng tiến về hướng mất kiểm soát, Hồng Hựu Sâm dứt khoát nâng sách lên, muốn dùng phương thức auto giữ cương chần để kết thúc đề tài này. Nhưng Kiều Dĩ Sa không dễ dàng bỏ qua cho cậu như vậy, cô chọc chọc cậu từ trên xuống dưới. "Hỏi anh đấy? Cái gì gọi là em thích ứng được thì sẽ tốt lên thôi? Hai bên cùng nhau điều chỉnh không liên quan đến anh à?" Cô như một chú ong đang hăng tiết, không ngừng vo ve bên tai Hồng Hựu Sâm.

Hồng Hựu Sâm bị cô phà hơi nhột tai, lấy tay phất một cái, nói: "Đừng quậy nữa, sáng mai còn phải thi kiểm tra anh văn." Kết quả là rất không khéo tay đập trúng mặt Kiều Dĩ Sa, tuy không mạnh, nhưng vì thuận thế nên vang lên tiếng "bép."

Kiều Dĩ Sa: "....."

Con người ta sợ điều gì nhất?

——Rảnh rồi

——Rảnh rồi thì sinh nông nổi.

Kiều Dĩ Sa chậm rãi ngồi thẳng dậy, bưng mặt mình, lẳng lặng nói: "Hay lắm, Hồng Hựu Sâm, chưa gì đã giờ trò bạo hành với em rồi phải không?"

Hồng Hựu Sâm: "Tôi không bạo hành."

Người sói không phải động vật có EQ cao, nhưng họ có sự nhạy bén hoang dã, Hồng Hựu Sâm đánh hơi ra được mùi thuốc súng nồng nặc đang toả ra từ ánh mắt bình tĩnh của Kiều Dĩ Sa, nghĩ đi nghĩ lại, nói: "VẬY.....hay là em in từ vựng lên cánh tay tôi, tôi không học nữa, chúng ta ra ngoài đi dạo một vòng?"

Kiều Dĩ Sa im im không nói gì.

Hồng Hựu Sâm thấy cô không đáp, lại giải thích lần nữa: "Tôi không có đánh em, tôi không thể nào đánh em được."

Kiều Dĩ Sa mở tay ra, cho cậu xem khuôn mặt đỏ ửng của mình.

"Không đánh? Vậy đây là gì!"

Hồng Hựu Sâm chính mắt thấy cô tự nhéo mình, nhưng lại không nói gì được, do dự một chút, cuối cùng cúi đầu, rồi hình như khẽ cười.

Kiều Dĩ Sa nghe thấy hơi gió rất khẽ ấy, mắt chợt đỏ hoe lên.

"Vậy em không vui thì đánh lại tôi đi." Cậu khẽ nói, "Nhưng mà nhẹ một chút."

"Dựa vào đâu?" Kiều Dĩ Sa xoay người ra sức phang một cú đấm vào cánh tay cậu, kết quả bốn ngón tay giống như bị đập vào một tảng đá, đau đến nghiêng răng rú lên.

Hồng Hựu Sâm nhìn cô, trong mắt như mang chút vẻ châm chọc.

"Đã bảo nhẹ tay một chút mà."

Kiều Dĩ Sa mất hết mặt mũi, hét lên một tiếng bỏ nhào lên cậu trút giận. Hồng Hựu Sâm không lo, dù sao cũng có chú thuật cách âm, hết thấy đều để cô mặc sức làm gì thì làm.

.....

Ngoài song bắt đầu mưa lất phất.

Bóng hình mảnh mai của Mạc Lan hoà vào trong mưa. Ông ta không mang dù, nước mưa làm ướt người, trông cần cỗi khẳng khiu. Hơi thở của Mạc Lan rất nhẹ, gần như không nhìn thấy được lồng ngực lên xuống, ánh mắt nhìn về phía toà nhà ký túc xá. Bờ vai thẳng tắp của ông ta có một sợi khói đen bay lên, một bóng dơi bé xíu xuất hiện giữa không trung. Ông ta mượn tầm nhìn của bóng dơi, nhìn cảnh tượng trong gian phòng ký túc xá.

Kiều Dĩ Sa hoàn toàn không làm gì được Hồng Hựu Sâm, cậu không sợ nhột, cũng không sợ đau, chỉ cần cậu không muốn nhúc nhích thì mặc cô đập cô đánh, cậu vẫn trơ như tảng đá. Kiều Dĩ Sa cào cào cắn xé ầm ĩ một lúc, không ăn nhằm gì.

"Được, anh được lắm!"

Cô giận dữ nằm xuống bên cạnh, xây lưng về phía cậu.

Ngoài cửa sổ, Mạc Lan cười. Từ khung cửa sổ chật hẹp, ông ta chỉ có thể nhìn thấy được cánh tay Hồng Hựu Sâm gác sau đầu, cùng với đỉnh đầu cậu và phần cổ của cậu, nhưng chỉ với chút ít đó thôi đã đủ khiến ông ta mỉm cười.

Ông ta đứng suốt đêm.

Rạng sáng, mưa tạnh, ngàn vạn những hạt châu lỏng lánh dính trên đầu ngọn cỏ, cành cây. Mạc Lan chậm chạp hít một hơi, bóng hình mơ hồ trông có vẻ chân thật hơn một chút.

Hồng Hựu Sâm mở mắt, đầu tiên trông thấy lông mi của Kiều Dĩ Sa; lông mi của cô rất mảnh, từng sợi từng sợi trông như lá thông trắng trong rừng. Cậu cẩn thận xoay người cô để cô ngả lưng, nhìn nửa phút đồng hồ, hơi ngẩn ngơ.

Cách cậu và cô suy nghĩ không giống nhau lắm, mỗi người có điểm khác nhau khiến họ xúc động. Chẳng hạn như hiện giờ, dưới tình huống Kiều Dĩ Sa vẫn đang còn gây với cậu mà vẫn có thể ngủ ngon bên cạnh cậu, điều này khiến cậu rất hạnh diện. Cậu nhớ đến lúc cô trừng mắt với cậu đêm hôm qua, ngẫm nghĩ một chút, quyết định đi mua bữa sáng về cho cô.

Cậu nhanh nhẹn nhẹ nhàng xuống giường, khoác đại áo lên người, mở cửa sổ nhảy xuống. Ngay lúc đáp xuống đất, cậu hít sâu không khí mát lành sau cơn mưa, khiến tâm trạng của cậu tốt hơn hẳn, lúc đi ngang qua Mạc Lan, thậm chí cậu còn chủ động gật đầu chào một cái.

"Chào ngài." Mạc Lan khẽ nói.

Hồng Hựu Sâm không đáp, Mạc Lan chăm chú nhìn khuôn mặt cậu, mơ màng nói: "Chúng ta lại gặp nhau....."

Hồng Hựu Sâm hờ hững.

"Tôi không quen biết ông."

"Bốn trăm năm trước, tôi đã có phúc được gặp ngài một lần."
Mạc Lan giải thích, "À, đương nhiên đây không phải là

ngài.....nhưng cũng chính là ngài."

Hồng Hựu Sâm không hiểu những lời nói kỳ lạ của Mạc Lan, đi thẳng, Mạc Lan theo sau lưng cậu, họ đi lên bãi cỏ, Hồng Hựu Sâm bất thành lình dừng bước, ngoái đầu nói: "Nép vào bên trong."

Mạc Lan: "?"

Hồng Hựu Sâm: "Phải đi từ bên trong ra, còn không ông sẽ bị máy camera thu hình."

Lần này đến lượt Mạc Lan không nói gì.

Hồng Hựu Sâm: "Nếu ông muốn vào trong máy thì ông cứ đi trước, đừng gây phiền toái cho tôi."

Mạc Lan nghe đến đây liền nép vào trong, giờ tay làm tư thế "xin mời."

"Ngài định đi đâu?"

"Mua thức ăn sáng."

Hồng Hựu Sâm nhảy qua tường, chạy thẳng đến quán cà phê mở cửa 24/24, Mạc Lan lặng lẽ bám theo sau. Vào giờ này quán cà phê vắng ngắt, chỉ có hai nhân viên phục vụ đang gà gật, Hồng Hựu Sâm gọi thịt bò và salad, sau đó ngồi đợi ở chỗ lần đầu cậu và Kiều Dĩ Sa gặp nhau.

Mạc Lan ngồi xuống trước mặt cậu, trông ông ta kém hơn tối hôm qua.

".....Hôm nay trời quang đãng." Tuy Hồng Hựu Sâm không tỏ ra có hứng thú gì với việc giao lưu, nhưng Mạc Lan vẫn tự bắt chuyện.

"Đêm hôm qua mưa, hôm nay không có lấy một đám mây.....Tôi đã có thể cảm nhận được ánh mặt trời gay gắt trong hai tiếng đồng hồ nữa." Ông ta khẽ thì thầm. "Tôi không thích mặt trời, hiện giờ tình trạng sức khỏe của tôi không thích hợp để ra nắng....."

Ánh ban mai chiếu lên khuôn mặt của Mạc Lan, tạo cảm giác như nó vừa mỏng vừa trong suốt.

"Tôi cũng không thích bị người khác nhìn ngó." Ông ta xoay đầu về phía cửa ra vào, nơi mà hai nhân viên phục vụ chưa rời mắt khỏi ông ta từ khi họ vào cửa.

Thời gian như ngưng đọng một khắc, hai người nhân viên đó như mất hồn, gục đầu ngủ mất.

Hồng Hựu Sâm không có chút phản ứng, cậu chỉ kiên nhẫn ngồi đợi thức ăn sáng của mình.

Mạc Lan khẽ nói: "Chính là cái cảm giác này....."

"Tôi đã thấy hình của cậu bé sói kia, vừa nhìn đã thấy không phải. Tôi đã từng gặp Đồ An, trên người cậu thanh niên kia thiếu khí chất quan trọng nhất của Đồ An....." Mạc Lan khẽ thốt ra hai chữ. "Cô độc..... Đồ An là người sói đầu tiên, ngài ấy không có ai bầu bạn, số mệnh sẽ khiến ngài ấy phải rời xa đồng loại."

Hồng Hựu Sâm vẫn treo bộ mặt poker face.

Mạc Lan quay đầu nhìn cậu: "Thật kỳ lạ, trong thành thế mà lại có người sói giống như ngài, Tu tra không ra."

Hồng Hựu Sâm siết siết nắm tay. Từ sau khi Lôi Lợi được xác định, Kiều Dĩ Sa không cho cậu uống thuốc nữa, nay tác dụng phụ

của thuốc đã hoàn toàn biến mất.

"Nhưng vẫn chưa đủ." Mạc Lan hơi nhướn người tới, "Ngài vẫn chưa tỉnh thức, ngài cần một chút thay đổi."

Một tiếng chuông khẽ vang lên, thịt bò và salad đã xong, trong bếp chờ mãi không thấy ai vào lấy, đích thân bưng ra.

Hồng Hựu Sâm đón lấy bao thức ăn, đứng lên muốn rời đi.

Mạc Lan vội vàng nói: "Xin chờ một chút, cho tôi một ít thời gian, tôi muốn nói vài câu với ngài."

Hồng Hựu Sâm không buồn ngoái đầu.

"Phụ nữ không thể cứ dỗi dành mãi."

Đề tài xoay chuyển đột ngột này khiến bước chân của Hồng Hựu Sâm thoáng khựng lại, giọng của Mạc Lan thông thả, nhẹ nhàng, ung dung.

"Nhất là khi ngài mới bắt đầu yêu đương, giai đoạn này đặc biệt quan trọng, là giai đoạn sẽ xác định địa vị sau này khi sống chung."

Lần đầu tiên trong suốt buổi sáng Hồng Hựu Sâm nảy sinh chút hứng thú đối với Mạc Lan. Cậu ngoái đầu hỏi: "Sao ông biết tôi đang yêu đương?"

Khoé miệng của Mạc Lan hơi nhếch lên một nụ cười nhạt. "Kinh nghiệm là một thứ tốt. Tôi đã sống quá lâu, lâu đến hầu như đã chứng kiến được hết mọi quan hệ tình cảm trên thế gian. Của con người, của dị nhân, của cây cỏ, quái vật, tinh linh, dị linh..... Tất cả mọi kết hợp của mọi chủng loại, tôi đều đã từng chứng kiến cả." Ông

ta mở hai tay, thân nhiên nói: "Cho nên tôi chỉ cần liếc một cái sẽ biết ngay."

Hồng Hựu Sâm nhìn ông ta hai giây, hỏi: "Ông có bạn gái không?"

Mạc La thoáng sửng sốt: "Sao cơ?"

Hồng Hựu Sâm nhắm tính tuổi tác của ông ta, hỏi lại: "Ông có bà xã không?"

Mạc Lan vẫn chưa hoàn hồn.

Hồng Hựu Sâm lại đổi thành từ chuyên dùng trong sách:

"Vợ, có không?"

Vừa nói ra từ này, Hồng Hựu Sâm chợt mang một cảm giác rất khó tả. Cậu nhớ đến Hồng Diêm Đức, mỗi lần cha cậu nhắc tới người vợ quá cố của mình, cha luôn bắt đầu bằng "Vợ tôi....." Từ khi còn rất nhỏ, Hồng Hựu Sâm đã nhớ giọng điệu ấy, rất bình thản, nhưng chất chứa một tấm tình vô cùng sâu nặng.

Cậu muốn thử trải nghiệm cái từ này từ rất lâu rồi, nay được như mong muốn, tay cậu siết chặt chiếc bao đựng bữa sáng hơn, tim đập càng lúc càng mạnh.

Ánh nắng đầu ngày phía ngoài cửa rơi lên vai cậu, một khắc ấy Mạc Lan cảm nhận được một cảm xúc khiến sống lưng ông ta như có điện, thoáng lướt qua thôi, rồi không tìm lại được nữa. Ông ta nhìn về mặt của cậu, lẩm bẫm: "Không, tôi không có..... hoặc có lẽ trước đây đã từng có, nhưng tôi quên mất rồi."

"Vậy thì kiến nghị của ông không có giá trị." Hồng Hựu Sâm đưa ra kết luận, trước khi đi để lại câu chót, "Với cả, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, bạn gái của tôi không thích các người, nếu còn để tôi thấy ông, tôi sẽ đánh đấy."

Nói rồi xách túi thức ăn sáng, đẩy cửa rời đi.

hết chương 35

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 36

Kiều Dĩ Sa mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy trần nhà sạch sẽ sáng láng. Mới thức dậy phản ứng chậm, cô ngáp một cái rồi dài, nghe thấy trong phòng có âm thanh, quay đầu, là Hạ Tuấn đang tắm. Phòng không có ai, Hạ Tuấn tưởng là Hồng Hựu Sâm đã đi rồi nên đi tắm cũng không đóng cửa. Từ chỗ của Kiều Dĩ Sa có thể thấy được lưng cậu ta. Tượng của Hạ Tuấn là loại gầy gò nhưng không săn chắc, mỡ nhiều, nhìn mềm nhẽo. Kiều Dĩ Sa mở to cặp mắt kèm nhèm của mình nhìn cơ thể của cậu ta, đầu đặc quánh như keo.

Gió thổi nâng rèm mang theo tia nắng.

Hồng Hựu Sâm xách thức ăn sáng nhảy qua cửa sổ, đến trước giường. Vóc dáng của cậu cao, đứng dưới đất cũng vẫn thấy được mặt của Kiều Dĩ Sa. Ánh mắt đờ đẫn của cô nhìn xuyên qua người cậu, không biết bay đến phương xa nào.

Hai cánh tay rắn chắc của Hồng Hựu Sâm vịn lên thành cản của giường, nhìn cô hai giây, sau đó ngoái đầu. Cặp lông mày của Hạ Tuấn trong làn hơi nước lượn lờ trở nên trắng phau. Hồng Hựu Sâm đặt thức ăn sáng xuống trước người Kiều Dĩ Sa, chần tằm nhìn của cô, sau đó xoay lưng dùng chân đạp cánh cửa vốn đang khép hờ biến thành mở toang. Hạ Tuấn đang ngâm nga một khúc nhạc ngon lành, nghe thấy tiếng ồn hét hốt rú lên, ngoái đầu, Hồng Hựu Sâm đang đứng ngay cửa dùng nguyên cơ thể như núi của mình choán toàn bộ lối vào.

"Cậu nhảy ở đâu ra thế hả! Không phải hồi sáng cậu đã đi rồi sao!"

Hồng Hựu Sâm không nói gì, khuôn mặt đứng ngược sáng trông hơi âm u.

Khí thế của Hạ Tuấn càng lúc càng yếu, cậu ta lều bều che chỗ kín, vừa bắt đầu che phía trước, ngấm lại, đổi thành che cửa sau.

"C-c-c-c-uối cùng cậu quyết định ra tay với tớ rồi?"

Hồng Hựu Sâm trầm giọng: "Cậu tắm không đóng cửa?"

Hạ Tuấn mếu máo một cách oan khuất: "Tớ tưởng cậu đã đi rồi!"

"Đừng dọa cậu ta nữa." Kiều Dĩ Sa nằm nghiêng trên giường, một tay chống đầu, một tay dùng nĩa găm salad. Ngủ qua một đêm khiến mái tóc của cô hơi bị xù lên, trông như một đám bọt biển phồng phồng. Hạ Tuấn không nghe được tiếng nói của Kiều Dĩ Sa, chỉ thấy Hồng Hựu Sâm hơi dăm chiêu, đóng cửa rồi bỏ đi mất. Cậu ta đứng trơ ra đó xả nước một lúc, cuối cùng lấy được chút can đảm phần nộ rống lên: "Dạo gần đây cậu mắc bệnh gì thế hả! Rối loạn nội tiết phải không hả!"

Hồng Hựu Sâm quay về bên giường, lặng lẽ nhìn Kiều Dĩ Sa, nói: "Ăn xong đừng gây nữa."

Kiều Dĩ Sa thông thả đưa salad lên miệng.

"Em gây hồi nào?"

Hồng Hựu Sâm hơi nghiêng đầu nhìn cô, sự êm ả của ban mai và sức mạnh [của cậu] dùng một phương thức cực kỳ hoà hợp giao

thoa trong ánh nhìn của cậu. Chút gió lành lạnh thổi đến từ cửa sổ, toàn bộ mái tóc hình thù như một đám bọt biển phồng phồng của Kiều Dĩ Sa khẽ lay qua bên trái. Cô kiên nhẫn đợi cậu nói gì đó. Hồng Hựu Sâm nhìn vào mắt cô một giây, ánh mắt tự động hạ thấp xuống.

"Cho tôi một miếng."

"?"

Kiều Dĩ Sa nhìn xuống hộp đựng thịt bò vừa mới được mở ra, rồi lại ngược nhìn lên, ánh mắt của Hồng Hựu Sâm đang vô cùng chăm chú và nghiêm túc.

"Cho tôi một miếng, tôi đói."

Bụng của cậu phối hợp kêu lên một tiếng, Kiều Dĩ Sa phì ra một hơi bằng mũi, "Ồ chớ....." Cô véo mặt cậu thật mạnh, cảm giác mát mẻ trong tay dễ chịu chết đi được, cô lại kéo tới hôn một cái. "Ăn rau không?" "Không ăn." Kiều Dĩ Sa ăn hết phần rau, phần thịt bò còn lại không đụng tới một miếng, chừa hết cho Hồng Hựu Sâm. Cô vén chăn bước xuống giường, nói: "Em về quán xem tình hình, anh đi học đi."

Hồng Hựu Sâm nhét đầy thịt trong mồm, nói: "Vậy khi nào em quay về thì tới lớp tìm tôi."

Kiều Dĩ Sa lườm cậu: "Tìm gì chứ, biến hình mệt lắm có biết không hả." Cô đi tìm giày, chợt cảm thấy cổ áo bị tóm lấy. Hồng Hựu Sâm kéo cô trở về lại chỗ thang lên giường tầng, ấn vào thang. Mùi trên người cậu khác với con người, gần với thiên nhiên hơn, khí

lạnh lẽo của rừng thông toả lan quanh cậu, giống như một bầu dưỡng khí.

"Gì đây?" Cô biếng nhác hỏi.

Hồng Hựu Sâm xé một miếng thịt, đút vào miệng cô.

"Mệt thì phải ăn nhiều hơn, em quả thực quá yếu."

Cô véo cằm cậu: "Anh mới yếu."

Cửa buồng tắm bật mở, Hạ Tuấn bước ra, vừa lau tóc vừa nói: "Cậu ôm thang làm gì thế hả?" Bùm miệng phì một tiếng, "Tớ bảo này, có phải cậu đang định thi vào khoa điện ảnh không hả?"

Hồng Hựu Sâm liếc mắt, Hạ Tuấn chỉ mặc độc chiếc quần lót, mang dép lê lệt xệt lệt xệt bước vào phòng. Cánh tay dài của Hồng Hựu Sâm vươn ra tóm lấy cổ của cậu ta tống cậu ta vào lại trong buồng tắm, thuận tay quăng hết quần áo của cậu ta vào trong, đóng cửa lại.

"Ế?! Làm gì đó hả!" Hạ Tuấn muốn đẩy cửa ra, dùng hết sức mình để động cửa. "Hồng Hựu Sâm rút cuộc cậu muốn làm gì! Có còn biết phải trái là gì nữa không! Tớ cũng phải trả tiền để sống trong ký túc xá có biết không hả!"

Hồng Hựu Sâm dùng một tay giữ chặt lấy đồ vịn cửa, nói với Kiều Dĩ Sa: "Đi đi."

Kiều Dĩ Sa cười cười, tung mình nhảy ra khỏi cửa sổ, hoá thành một chú quạ đen giữa trời, vỗ cánh bay mất.

Hồng Hựu Sâm buông tay, Hạ Tuấn nhào ra: "Tớ phải đi tìm dì trông coi ký túc xá khiếu nại!"

Giữa những âm thanh chí choé từ Hạ Tuấn, Hồng Hựu Sâm chợt nhớ ra một điều.....Hình như cậu đã quên nói cho Kiều Dĩ Sa biết về cuộc tao ngộ sáng sớm hôm nay. Cậu nhìn trời xanh mây trắng ngoài song cửa sổ ngẩn ngơ một lúc, cảm thấy cũng không phải chuyện to tát gì, lắc lắc đầu cho qua luôn.

*

Bên kia, Mạc Lan quay về bệnh viện Khang Khả. Sau khi tộc ma cà rồng tiếp nhận bệnh viện, tầng 20 trở lên đều bị cách ly, các phòng đóng rèm kín mít, ban ngày thanh thiếu niên của tộc đều ngủ trong đó. Mạc Lan xuống tầng hầm, Văn Bạc Thiên đang nhàm chán ngồi chơi poker một mình, trông thấy Mạc Lan bước vào, hẩn thuận tay chào.

"Về rồi hả?"

Mạc Lan ngồi xuống ghế xô pha, Văn Bạc Thiên nhìn về mặt của ông ta, hỏi: "Sao rồi? Trông có vẻ vui thế?"

Mạc Lan nhớ lại chuyện ban nãy, đáp: "Không tệ."

Văn Bạc Thiên: "Có phải là bọn quái vật bốn mắt đánh thắng rồi không?"

Mạc Lan: "?"

Hai người nhìn nhau mấy giây, rồi Mạc Lan mới nhớ ra cái vụ kia, đáp: "Ồ, bọn họ chưa về à?"

Văn Bạch Thiên: "Chưa mà, uống rượu không? Khui cho ông một chai."

Mạc Lan cười đáp: "Được."

Hai người đối ẩm một lúc, cửa bị đá "ầm" một cái mở ra.

Trong phòng vs. ngoài phòng là tần sóng hoàn toàn khác nhau, hai người trong phòng thì nhàn nhã chuyện trò, ngoài phòng thì do Tu dẫn đầu, kéo một đám nam thanh nữ tú máu me đầm đìa xông vào phòng. Văn Bạch Thiên ngoái đầu trông thấy cặp mắt đỏ loè của Tu, mồm đang chu ra chuẩn bị hớp rượu kẹt ở thế đó bất động luôn.

"Chủ nhân!" Tu đến thẳng trước mặt Mạc Lan, Mạc Lan cau mày nhìn ông ta, hỏi: "Có người bị thương à? Không phải ta đã dặn đừng để đổ máu sao?"

Tu đáp: "Chỉ là thương ngoài da, tộc người sói gọi viện binh đến, nhưng chúng tôi đã chi phối được họ, Bì Hàn cướp được người rồi."

Mạc Lan hoàn toàn đang đắm chìm trong hồi ức gặp được Hồng Hựu Sâm ban sáng, nhất thời không hiểu.

"Ai?"

Tu cúi đầu, trầm giọng đáp: "May sao đã hoàn thành được sứ mệnh, chúng tôi đã mang được Đồ An về."

Mạc Lan: "....."

Trong khi bên bệnh viện Khang Khả đang kích động, bên Bly cũng không chịu thua kém. Khí thế Lỗ Lai xông vào trong quán cũng

không thua Tu bao nhiêu, tiếng ồn của cửa bị đá bung làm Liễu Hà giật mình tỉnh ngủ.

"Á đêch?! Động đất à?!"

Kiều Dĩ Sa đang đối chiếu đơn hàng hoá trong kho, nghe tiếng động liền có linh cảm không lành, hốt hải chạy ra, chỉ thấy mười mấy vị cao to lực lưỡng đang đứng trong sảnh. Cô quét mắt nhìn một lượt, đều là người sói. Cảnh tượng này làm cô bị hết hồn.

"Ch-ch-ch-ch-chuyện gì thế?"

Lỗ Lai đang trong trạng thái núi lửa chực phun trào, cô ấy chiến đấu suốt đêm, sắc mặt đanh lại, hai mắt vàng rực không chút giấu giếm. Kiều Dĩ Sa nhìn người đứng sau lưng cô ấy. Ngoài Phùng Cần và ba vị tể ti ra, còn lại là 6,7 khuôn mặt người sói xa lạ, vẻ mặt ai nấy đều vô cùng nghiêm trọng.

Kiều Dĩ Sa nhìn không thấy Lôi Lợi đâu, liền hiểu đã có chuyện lớn.

"Cái tên mập đáng chết đó!" Lỗ Lai đá bể nát một chiếc bàn thủy tinh. "Một lũ bại hoại âm hiểm!"

Liễu Hà khoác áo chạy ra, ra hiệu bằng mắt với Kiều Dĩ Sa, ngỏ ý cô nên mau mau khống chế tình hình đừng để quán bị phá nát.

Kiều Dĩ Sa hỏi: "Chuyện thế nào thế hả?"

Lỗ Lai tức quá không nói được nên lời, Phùng Cần kéo Kiều Dĩ Sa qua một bên giải thích. Nói là ban đầu bọn họ thuận lợi thoát đi, đến được địa điểm tụ tập đầu tiên gặp được đám người sói đến tiếp viện. Chiều theo sức thì bọn họ vốn có thể chạy thoát được vào

trong núi dưới sự yểm trợ của toán người sói đó, chỉ cần vào được đến núi thì tộc ma cà rồng sẽ không làm gì được họ.

"Nào ngờ có phù thủy hỗ trợ chúng nó." Phùng cần nói một cách bất lực, "Có một tên lùn lùn béo béo, thừa lúc chúng tôi đang đánh nhau thì hoá thành bộ dạng của người sói, hạ chú với Lôi Lợi."

Kiều Dĩ Sa lo lắng hỏi: "Vậy hiện giờ Lôi Lợi ở trong tay của tộc ma cà rồng?"

Phùng Cần nặng nề gật đầu.

Liễu Hà đứng một bên nói: "Gì đây hả, mặt ai nấy đều sa sầm." Giữa ban ngày trong quán không có ai, anh đích thân ra quầy bar lấy rượu uống cho tỉnh. "Uống gì không mấy vị?"

Ánh mắt của đám người sói âm trầm, không hữu nghị chút nào. Bọn họ vừa bị mất mát Lôi Lợi——một nhân vật vô cùng quan trọng, có thể là vua sói, căn bản chẳng còn tâm trạng nào để nói đùa. Lỗ Lai gọi mọi người lại thương lượng kế hoạch đối phó, Kiều Dĩ Sa nghe một lúc, nội dung vô cùng đơn giản và thô bạo, cơ bản chỉ là tổ chức lại một chút rồi lập tức xông tới bệnh viện Khang Khả để đánh giết. Trên người những người sói toả ra bầu sát khí rất đáng sợ, Kiều Dĩ Sa âm thầm tránh xa xa ra, Liễu Hà cười nhạt, hỏi: "Sao rồi? Sắc mặt nhìn gì mà ghê thế, có người chết à?"

Một thanh niên sói trừng mắt tức giận: "Ông nói gì đó!"

Kiều Dĩ Sa kéo Liễu Hà qua một bên: "Nói nhỏ một chút, danh dự quần thể của bọn họ rất mạnh."

Liễu Hà gãi gãi chóp mũi, hạ thấp giọng xuống hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

Kiều Dĩ Sa: "Có còn nhớ cái cậu bé sói mà cứ hay tới tìm em không?"

Liều Hà: "Nhớ chứ."

Kiều Dĩ Sa: "Cậu ta bị ma cà rồng bắt mất rồi."

Liều Hà ngẫm nghĩ nhớ lại một lúc, hỏi: "Ma cà rồng tức là.....đám người của Văn Bạc Thiên?"

"Phải."

"Chúng nó bắt thằng đó làm gì?"

"Còn chưa rõ."

"Thì hỏi phát."

"Hả?"

Liều Hà móc di động ra, Kiều Dĩ Sa nín tay anh: "Anh làm gì vậy?"

"Gọi điện cho cậu Út Văn."

Giọng hai người bọn họ nói chuyện rất khẽ, nhưng không giấu được sự thính tai của đám người sói. Chẳng biết từ khi nào bọn họ đều nhìn qua bên này. Lỗ Lai hỏi: "Anh định gọi điện thoại cho bọn nó?"

Liều Hà mở hai tay ra: "Đừng có căng thẳng như vậy chứ, không có khó khăn gì mà không giải quyết được."

Không ai trả lời.

Liều Hà: "Tôi chỉ thử gọi cho bọn họ một cú điện thoại, dù sao cũng không mất gì."

Cậu thanh niên trước đó trừng mắt với anh liền đành giọng ngăn lại.

"Không được!"

"Tại sao không được?"

Người sói tức giận đáp: "Chúng tôi tuyệt đối không xin xỏ!"

"Ai kêu cậu xin xỏ gì chứ, lạ đời....." Liều Hà ngoắc ngoắc tay ra ý kêu họ đến gần hơn, sau đó gọi điện thoại.

Cậu người sói kia xông đến định ngăn anh, bị Lỗ Lai giữ lại.

"A lô?.....Cậu Út Văn hả?" Điện thoại đã có người bắt, cả sảnh im phăng phắc.

".....Ngạc nhiên gì chứ, nhà cháu không được phép gọi điện cho cậu nhớn à?" Giọng của Liều Hà ung dung, tựa lên quầy bar đốt một điếu thuốc. "Để tao hỏi mày chuyện này xíu ha, có phải là chỗ tụ bay vừa bắt được người không?.....Ờ, có biết định làm gì không?.....À, vậy hả?" Anh hơi nhướn mày, liếc đám người sói một cái. ".....Vậy đó hả, vậy tao biết rồi, được, để tao nói với bọn họ."

Cúp máy xong, anh ngoái đầu nghiêm túc nói với đám người sói: "Không sao cả, nói là hiểu lầm thôi, bọn họ đã thả ra rồi."

Im phăng phắc.

Liều Hà cất di động, dùng giọng điệu như đang răn dạy trẻ nhỏ: "Đã bảo gặp chuyện gì cũng đừng cuống lên, xoắn cái gì chứ."

Kiều Dĩ Sa: "Bọn chúng thả người rồi à? Lạ thật đấy chứ!"

Liễu Hà: "Cái gì mà lạ, nói là đã thả cách đây nửa tiếng, chắc sắp về tới nơi rồi, các người——" Anh còn chưa dứt lời, cánh cửa chính lại bị đá bung, Lôi Lợi vừa ngáp vừa bước vào. Cậu ta gãi gãi cổ, đứng ở cửa quét mắt nhìn một vòng, thấy Kiều Dĩ Sa mắt lập tức sáng rỡ.

"Hey! Chị cũng có đây hả!"

Tình cảnh hơi khiến người ta bối rối. Liễu Hà bảo Kiều Dĩ Sa ra ngoài cửa treo bảng "tạm đóng cửa," thông báo với nhân viên hôm nay cho nghỉ. Họ hoàn toàn dọn trống cả quán để chuyên tâm phục vụ mười mấy vị sói.

Lôi Lợi gặp lại được Kiều Dĩ Sa liền trở nên vô cùng vui vẻ, cái miệng líu lo không dứt, rồi than thở đi đường phải cực khổ ra sao, rồi cảm râm ảm ức việc đánh giá để trao tiền thưởng không công bằng.

"Chẳng phải....." Kiều Dĩ Sa vẫn chưa rõ chuyện gì đã xảy ra. "Cậu đợi cái đã, sao cậu được về vậy?"

Lỗ Lai xông đến bên cạnh Lôi Lợi, hai tay túm lấy cổ áo của cậu ta, ánh mắt như tia laser, quét hết toàn thân cậu ta.

"Chúng nó có động đến mày không!"

Lôi Lợi hát cô ấy ra: "Không có....." Cậu ta nhớ ra gì đó, hơi buồn cười, nói, "Tụi nó nhận làm người rồi."

Lỗ Lai: "Cái gì?"

Lôi Lợi nhún vai: "Coi bộ tôi không phải là Đồ An."

Tất cả mọi người đều xúm lại, Kiều Dĩ Sa hỏi: "Ai nói cậu không phải?"

"Cái người đó chắc là boss của chúng nó, tóc trắng xám, ốm nhom ốm nhách, trông như bệnh sắp chết ấy....."

"Đó là Mạc Lan....." Lỗ Lai lẩm bẩm, "Hắn nói là mày không phải Đồ An?"

Lôi Lợi mất kiên nhẫn, đáp: "Ui da có thấy phiền không hả, muốn tôi phải nói mấy lần nữa đây. Đúng vậy, ông đó nói tôi không phải! Trước khi thả tôi ra còn mời tôi uống rượu nữa mà, bảo tôi chuyển lời xin lỗi tới mấy người, đêm hôm qua đã mạo phạm. Tôi thấy con người của ông đó cũng khá đấy, lịch sự phết."

Kiều Dĩ Sa liếc những người sói khác, cơ bản là mặt ai ai cũng đang đực ra, cô lại liếc ba vị tể ti——trải qua một cú plot twist ngoạn mục vừa rồi, cô chợt cảm thấy trong vẻ trang trọng của bọn họ có pha lẫn một chút gì đó là lạ.

Cô hỏi họ: "Chẳng phải là các thầy dùng nghi thức để tính ra chuyện Lôi Lợi là Đồ An sao?"

Thầy Cả nhếch nhếch mép đáp: ""Đúng là như vậy."

"Nghi thức có trục trặc gì à?"

Thầy Hai đáp: "Không thể nào xảy ra trục trặc."

"Vậy tộc ma cà rồng sai à?"

Thầy Ba đáp: "Tộc ma cà rồng cũng không thể nào sai được."

Kiều Dĩ Sa bực mình: "Quý vị nói chuyện nghe sao cho hợp logic chút coi! Rốt cuộc là cái nghi thức đó dùng cái gì để xác định?"

"Máu." Thầy Cả thông thả đáp, "Bốn trăm năm trước, Đồ An đã từng xuất hiện ở Châu Âu một lần, khi đó bộ lạc người sói ở Châu Âu đã gặp ngài ấy trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, họ đã xin ngài ấy một giọt máu từ tim, dùng để bảo vệ rừng."

Thầy Hai tiếp lời: "Cách đây không lâu, chúng tôi đã mượn giọt máu này từ họ, trong nghi thức, giọt máu đó có phản ứng với Lôi Lợi."

Thầy Ba nói: "Cho nên chúng tôi không thể nào tính sai."

Kiều Dĩ Sa suy nghĩ một lúc, sau đó không hiểu sao tự dưng lạnh sống lưng.

Cô kéo Lôi Lợi đang nghịch phá ở một bên, kéo qua bên này, nghiêm túc ngắm cậu ta. Lôi Lợi cười nhăn nhở hỏi: "Gì đây hả, đừng nhìn em chăm chăm, kỳ cục ngại quá đi."

Không biết có phải do ảnh hưởng của tâm lý hay không mà Kiều Dĩ Sa càng nhìn khuôn mặt điển trai của Lôi Lợi càng cảm thấy hình dáng khuôn mặt đó quen quen. Trong đầu cô xẹt qua nhiều thắc mắc, cuối cùng buột miệng một câu: ".....Tôi hỏi cậu, cậu có anh không?"

hết chương 36

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 37

Lôi Lợi chớp chớp mắt.

"Anh?"

"Tức là anh có quan hệ huyết thống."

Lôi Lợi lắc đầu.

"Không có."

"Cậu nghĩ kỹ lại coi."

"Cái này cần nghĩ gì nữa, có anh hay không em còn không rõ hay sao, em là hậu duệ duy nhất trong thế hệ này của cả gia tộc."

Kiều Dĩ Sa buông cậu ta ra, Lôi Lợi ngồi phịch xuống ghế xô pha, rồi than: "Haizzz..... thế hệ này trong nhà em thảm thiết, thật ra vốn em có thể là có một người anh, nhưng bị chết yểu."

Thầy Cả đứng gần bên nghĩ ra gì đó, rờ rờ cằm, trầm ngâm: "Chuyện nhà cậu năm đó chúng tôi có nghe qua."

Hai vị tể ti còn lại cũng nặng nề gật đầu.

Kiều Dĩ Sa: "Chuyện gì?"

Lôi Lợi ngồi thẳng người: "Để em kể đi vậy, là chuyện gia đình người bác của em....."

Lôi Lợi giới thiệu, bản thân cậu ta đến từ một gia đình mẫu hệ, bác của cậu ta—cũng chính là người chị sinh đôi của mẹ cậu ta—từng mang thai một người con. Nhưng sau khi có thai rồi, không hiểu sao bà ấy sinh bệnh, thể chất ngày một yếu đi. Thai kỳ của người sói khá ngắn, đại khái là quãng 6 tháng, đáng tiếc đến tháng thứ tư, bà ấy đã qua đời vì bệnh.

"Bác trai của em không chịu được cái chết của vợ mình, ông ấy chôn bác gái ở khu rừng trên núi mà hai người gặp nhau lần đầu tiên, sau đó rời khỏi bộ lạc, ẩn cư. Em chưa từng gặp bác trai, bác gái cũng không để lại di ảnh, tất cả những gì về bọn họ toàn do má em kể lại, má em luôn thương nhớ đến bác gái của em."

Lỗ Lai nói: "Chuyện này dạo đó làm xôn xao cả bộ lạc, quá kỳ lạ."

Kiều Dĩ Sa hiểu ý của cô ấy. So với tất cả mọi chủng tộc dị nhân khác thì người sói thiếu khả năng biến ảo hoặc chú thuật các kiểu, nhưng họ được công nhận rằng có thể chất mạnh khỏe nhất. Nói đơn giản thì không có "phép thuật" nhưng thể chất rất tốt, "thanh máu" luôn đầy tràn, vừa có thể tấn công vừa có thể tự vệ. Cơ thể bọn họ cơ bản là không có duyên với bệnh tật, Kiều Dĩ Sa chưa từng nghe có người sói nào chết vì bệnh.

"Sức khỏe của bác gái cậu rất kém à?" Kiều Dĩ Sa hỏi.

"Không, bác em mạnh lắm, bác em và má em là hai chiến lang nổi tiếng trong bộ lạc. Thậm chí bác em còn mạnh hơn cả bác trai của em, nhưng mà....." Cậu ta nhún vai một cách bất lực. "Chịu thôi, chẳng ai biết chuyện gì đã xảy ra cả."

Quán rượu giữa ban ngày rất yên tĩnh, đám người sói lúc này đang vây quanh Liễu Hà cũng đã quay về lại bên Kiều Dĩ Sa. Cách người sói an ủi được làm trong sự im lặng. Họ đứng bên cạnh Lôi Lợi, lặng lẽ nhìn cậu ta.

Trong yên tĩnh bao trùm này, Kiều Dĩ Sa khẽ hỏi: "Bác của cậu qua đời lúc nào?"

Lôi Lợi nhìn cô: "Chắc khoảng chừng một năm trước khi em ra đời."

Nhắm tính thời gian, cũng trùng cmn hợp dễ sợ.

Kiều Dĩ Sa cắn ngón tay cái của mình, cảm giác bồn chồn nao nao khi chân lý sắp sửa được xé toạc ra đang quán lấy cô.

Cô hỏi: "Cậu có biết bà ấy được an táng ở đâu không?"

Lôi Lợi đáp: "Chỗ cụ thể thì chỉ có bác trai của em mới biết. Nhưng mà tên của cánh rừng trên núi thì má em đã từng nhắc tới....." Cậu ta gãi gãi đầu, ngẫm nghĩ, nói: "Hình như cũng không xa nơi này lắm, nằm ở khu vực phía bắc, giáp ranh với tỉnh kế bên."

Kiều Dĩ Sa cắn môi.

Lôi Lợi: "Sao vậy?"

Cô lắc đầu, móc di động ra. Cô nhớ có một ngọn núi nằm về tuốt phía Bắc của thành phố, tên là núi Điệp Bách, cô bỏ thêm ba từ khoá "trại mồ cô" vào chỗ tìm kiếm, tìm ra được một địa chỉ cũ của một trại mồ cô của bên đạo Thiên Chúa Giáo có tên là "Dương Cương." Trại đó từng nằm ở trên triền núi Điệp Bách, năm năm trước được dời đi. Cô nhớ Hồng Hựu Sâm đã từng kể cho cô nghe,

lúc cậu mới ra đời là được sói hoang tha vào trại mồ côi, khi đó trên người cậu còn có máu thịt đã khô rữa.....

Kiều Dĩ Sa nghĩ đến khả năng mà không ai có thể tin được này, lập tức rợn da gà.

Cô chau mày hỏi: "Có phải là sức sống của Đồ An cực kỳ mạnh không?"

Phùng Cần đáp: "Đương nhiên, Đồ An là người mạnh nhất."

"Có thể mạnh đến mức nào?"

"Ồ.....Chúng tôi cũng không rõ lắm, chưa ai gặp qua Đồ An."

Kiều Dĩ Sa bồn chồn đi lòng vòng, cuối cùng xoa xoa tay, nói: "Để tôi đi đây một chuyến, xác nhận vài chuyện, các vị cứ đợi tôi ở đây."

Lỗ Lai: "Xác nhận cái gì? Này.....Ê!"

Giữa trưa, Kiều Dĩ Sa đẩy mở cửa chính của Bly, bị ánh nắng chói chang làm choá mắt. Đêm hôm qua vừa mưa xong, hôm nay không khí trong lành dễ chịu. Cô gọi điện thoại cho Hồng Hựu Sâm, đổ chuông mấy lần mới bắt máy, giọng khẽ lạ thường.

"Chưa tan học.....muốn gì?"

"Em hỏi anh một chuyện, anh có nhớ cái trại mồ côi mà anh sống hồi đó tên gì không?"

"Không nhớ nữa."

"Có phải là ở trên núi Điệp Bách nằm về phía Bắc?"

"Hình như vậy, em hỏi làm gì?"

Tim của Kiều Dĩ Sa đập thình thịch, cô nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng hỏi cậu: "Trong trại mồ côi của anh.....có nhà thờ không?"

".....Có." Tuy ký ức về chữ nghĩa không rõ, nhưng những hình ảnh của tuổi thơ vẫn còn in sâu trong đầu của Hồng Hựu Sâm. "Có một giáo đường nho nhỏ, mỗi sáng sớm viện trưởng đều dẫn người vào đó hát, nhưng tôi chưa từng vào."

Kiều Dĩ Sa ngửa đầu nhìn trời, bầu trời xanh trong như một tấm gương. Cô không xác định được hiện giờ tâm trạng của mình đang kích động hơn, hay là đang lo lắng hơn. Những cảm xúc phức tạp đang bao trùm lấy cô. Trong lúc đang trăn trở, bỗng có một chiếc xe tạt nước chạy ngang qua trước mặt, màn nước dày đặc những giọt nước li ti, qua tay của ánh mặt trời, tạo nên một dải cầu vồng lấp lánh, kéo theo lớp lớp lân quang phía sau, trong suốt rực rỡ, hết như một dấu hiệu đến từ thiên nhiên, khiến tâm trạng của Kiều Dĩ Sa tạm lắng xuống.

"Trưa nay bỏ lớp được không, có một chuyện muốn nói với anh."

"Không ra được, có thầy chủ nhiệm."

"Thật sự là chuyện lớn! Anh lấy đại có gì đó đi mà."

"Thật sự không ra được, trường vừa kiểm tra nguyện vọng xong, chốc nữa phải gặp mặt từng người để nói chuyện."

"....."

Quên mất vụ đó.

"Anh chọn trường nào thế?"

"Thì học viện bách khoa kỹ thuật trong thành mình, gần nhà, tiện để về thăm cha."

"Chuyên khoa gì?"

"Thăm dò khoáng sản."

".....Hả?"

"Thăm dò khoáng sản địa chất, Hạ Tuần tìm giùm tôi. Tôi nói muốn ghi danh cho một ngành có thể thường xuyên ở ngoài trời, cậu ấy liền kiến nghị môn này."

Kiều Dĩ Sa đứng bên đường há hốc mồm hết nửa phút, trong đầu cô ngẫm nghĩ chuyện vua sói từ đại nghiệp đế vương rớt xuống cuộc sống củi gạo dầu muối.

"Đây là ngành thế nào, có vững chắc không? Dạy những gì vậy?"

"Cụ thể ra sao tôi chưa rõ."

"Nghe vô cùng chân lấm tay bùn, không phải đã nói là sẽ học luật à? Ngành kia ra trường có tìm được việc không?"

"Cha tôi đã nghĩ thoáng hơn rồi, nói tôi cứ chọn ngành mình thích. Công việc thì không cần lo, có ngành thì ắt sẽ có việc."

Logic nghe cũng rất đầu ra đấy.

"Được rồi." Kiều Dĩ Sa nói một cách bất lực, "Vậy tan học xong em tới đón anh. Nào, mua phát."

"....."

"Mau lên."

"Đừng lộn xộn nữa, tôi phải về lớp đây, sắp tới phiên tôi rồi."

Kiều Dĩ Sa xì một tiếng, "Cái mặt anh đi mà học đi! Đồ lão già vô dụng!"

Cô cúp máy, chạy thẳng tới bãi đậu xe. Cô đột ngột nảy hứng, muốn đi chọn cho Hồng Hựu Sâm một bộ đồ mới thật ngon lành, trang bị cho cho buổi trình làng ngoạn mục tối nay. Tuy suy đoán của cô chưa được tế ti của tộc người sói chứng nhận, nhưng cô quyết định tin tưởng trực giác của bản thân.

Kiều Dĩ Sa lái xe tới khu mua sắm trong trung tâm thành phố, giữa ban trưa rất vắng người, cô vừa ngân nga hát vừa dạo quanh, đầu tiên ghé một tiệm bán quần áo trang trọng, chọn một lúc cảm thấy không hợp mấy với tính cách hoang dã của người sói, lại đổi qua chỗ chuyên bán quần áo thoải mái. Cô cầm đồ đứng so so trước gương, tưởng tượng thân hình của Hồng Hựu Sâm. Tưởng tượng một hồi không khỏi bật cười.

"Tâm trạng vui vẻ vậy sao?" Bên cạnh cô có một giọng nói rất nhẹ nhàng.

"Chứ sao." Ban đầu Kiều Dĩ Sa tưởng là nhân viên trong tiệm, nhưng ngay sau đó cảm thấy không đúng lắm, giọng điệu của vị này không như người thường. Cô quay đầu, thấy một người đàn ông mảnh mai đang đứng bên cạnh mình, mặc một chiếc áo màu đen mỏng manh dài đến giữa đùi, đội mũ, mặt rất nhỏ, tóc búi lên nhét trong mũ, bên mang tai có vài sợi tóc rơi ra màu trắng xám.

Kiều Dĩ Sa đứng bất động, Mạc Lan cười nói: "Có cần ta tự giới thiệu bản thân không?"

Kiều Dĩ Sa im lặng 10 giây, tỉnh bơ tiếp tục quay nhìn gương, so quần áo, lẩm bẩm một mình: "Chắc, màu hồng liệu có hơi chói quá không nhỉ....."

Mạc Lan: "Chói đấy, ngài ấy không thích hợp với màu này, đúng ra thì ngài ấy thích những tông lạnh."

Kiều Dĩ Sa im.

Mạc Lan đứng phía sau cô, ông ta cố ý ẩn giấu bản thân, rõ ràng ngoại hình vô cùng thu hút ánh mắt của mọi người nhưng lại mơ hồ một cách khó hiểu, ánh mắt người ngoài lúc đi ngang qua ông ta cứ tự dưng rời khỏi chỗ có ông ta.

"Ban sơ khi ngài ấy xuất hiện, nhân loại vẫn chưa bắt đầu hoạt động." Ông ta dịu dàng nói, "Những gì ngài ấy trông thấy, là những sắc màu tự nhiên. Rừng thời thượng cổ âm u, toàn những màu của sương xám giăng giăng, trời sinh ngài ấy gần gũi với tông màu như vậy."

Kiều Dĩ Sa cầm chiếc áo sơ mi loại thoải mái màu hồng choé kia, lật trước lật sau, nguyền một cái, đi tới chỗ quầy tính tiền.

"Lấy chiếc này."

Mạc Lan: "....."

Ông ta đi theo phía sau Kiều Dĩ Sa, nhẹ nhàng đề nghị: "Vẫn nên chọn một chiếc áo tông lạnh đi."

Kiều Dĩ Sa bắt đầu lục túi xách. "Ừa, ví tiền của tôi đâu?" Cô gái gãi cằm, lo âu xoay một vòng ngó quanh. Mạc Lan cũng bị cô ảnh hưởng, cũng cúi đầu phụ cô tìm ví. Tìm một lúc chẳng ra được gì, Kiều Dĩ Sa chợt ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực.

"Có mang theo tiền không?"

Mạc Lan thoáng sửng sốt, há miệng: "Không."

"Vậy ông trông đồ giúp tôi, tôi đi lấy tiền." Nói đoạn cô nhét chiếc áo màu hồng nọ vào lòng Mạc Lan, xoay người đi mất.

Mạc Lan cầm chiếc áo bằng hai tay, đứng yên đó sửng sờ.

Kiều Dĩ Sa ra khỏi tiệm quần áo, quẹo ngoặt vào một góc không nhìn dãi theo được nữa, rồi bắt đầu co giò bỏ chạy.

"Điên rồi điên rồi điên rồi....." Cô ba chân bốn cẳng phóng ra khỏi khu mua sắm, vội vàng lo nghĩ xem nên lái xe thoát thân hay là nên dùng chú thuật biến hình bay đi. Dùng phương pháp chú thuật tiện hơn, nhưng chỉ được một quãng ngắn; từ đây đến Bly cả 10 cây số, chắc chắn sẽ không cầm cự nổi xa như vậy. Chịu thôi, cô đành phải tới bãi đậu xe lấy xe, kết quả rất không khéo, vừa rời bãi đậu xe dưới tầng hầm chưa được 50m đã bị kẹt xe.

Ở ngã tư xảy ra một vụ đụng xe xoàng, cả hai chủ xe đều không nhường nhau, choán cả khu cũi ẩm ỉ, rồi còn có một đám người bu lại hóng. Kiều Dĩ Sa đợi 10 phút đồng hồ mà không có tiến triển gì, quỳnh quá quay cửa sổ xuống la lên: "Có tạt vào lề trước đi được không hả! Đừng choán đường! Có còn chút ý thức ở chốn công cộng gì nữa không!"

Giọng của cô the thé khiến đương sự của vụ đụng xe bực mình ngoái đầu mắng: "Liên quan chó gì đến mày!"

Đối thủ của hắn cũng không muốn thua kém, trừng mắt với Kiều Dĩ Sa: "Cút! Đây gọi là giữ nguyên hiện trường!"

Kiều Dĩ Sa điên tiết, quên mất vụ trong khu mua sắm, xuống xe muốn nói phải trái, kết quả quá đông người hóng hớt chen lấn làm cửa xe của cô không mở ra được.

"Mẹ kiếp!" Cô hùng hục quay cửa kính xe lên lại, ngăn cách đám đông ồn ào.

"Đừng tức giận nữa." Có người khẽ an ủi cô.

"Một lũ rùng mớ!" Kiều Dĩ Sa mở ngăn trong xe ra theo thói quen, bên trong trống hoác. Từ sau khi Hồng Hựu Sâm nói trên người của cô có vị đắng, cô liền giảm lượng thuốc lá, rồi chẳng biết tự bao giờ đã cai hẳn. Cô thở dài một tiếng, thuận mắt liếc qua bên cạnh, Mạc Lan đang yên tĩnh ngồi ở ghế phó lái nhìn cô.

Kiều Dĩ Sa: "....."

Trên mặt của ông ta mang ý cười nhàn nhạt, nhưng bởi vì nước da trắng nhợt, nụ cười này cũng nhìn rất bệnh hoạn, thêm vào đó khuôn mặt của ông ra rất nhỏ, bị mũ sụp xuống che mất lông mày, cặp mắt bị che tối đi càng tăng vẻ tà ác.

Ông ta chậm rãi nhấc tay — cử chỉ này dọa Kiều Dĩ Sa không ít, cô lập tức nép người qua phía cửa để kéo xa khoảng cách.

Mạc Lan nhìn vẻ căng thẳng của cô, ngừng động tác, khẽ nói: "Đừng lo, cho cô cái này." Ánh mắt của Kiều Dĩ Sa rũ xuống, thấy

ông ta đang xách một túi giấy, chính là túi của tiệm quần áo ban nãy

"Đồ cô chọn nằm ở trong đó."

Kiều Dĩ Sa rướn cổ nhìn vào, quả nhiên lòi ra một góc của chiếc áo màu hồng, cô hỏi bằng giọng cứng nhắc: "Ông lấy tiền đâu ra?"

Mạc Lan đáp: "Không dùng tiền."

Giọng của Kiều Dĩ Sa run run: "Đừng nói ông giết luôn nhân viên chứ hả....."

Mạc Lan thoáng chững lại, hỏi: "Trong mắt cô người của ta là như thế?"

Kiều Dĩ Sa lặng lẽ thừa nhận.

"Ta dùng một khối ngọc để trao đổi."

Kiều Dĩ Sa nghi ngờ: "Nhân viên mà còn biết coi ngọc?"

Ông ta hơi mỉm cười: "Ngoài ra còn nhìn họ "chăm chú" một chút."

Ma cà rồng có khả năng mê hoặc lòng người, ma càng nhiều tuổi thì càng giỏi.

Kiều Dĩ Sa thận trọng thò hai ngón tay, giống như đang nhật một vật nguy hiểm lên, lấy chiếc bao đặt ra hàng ghế phía sau.

"Cô đừng sợ." Mạc Lan nói.

Kiều Dĩ Sa lạnh lùng hỏi: "Ai sợ chứ?"

Mạc Lan im lặng nhìn cô, cặp mắt của ông ta khép hờ, tần suất chớp mắt rất thấp, nhịp thở cũng rất chậm, cả con người y như tượng sáp. Tất cả những gì thuộc về ông ta đều như ngưng đọng lại, kể cả thời gian và sự sống.

"Ta muốn nói chuyện với cô một chút." Mạc Lan nói, "Bạn trai của cô....."

Kiều Dĩ Sa tức tốc ngắt lời: "Bạn trai nào, tôi lấy đâu ra bạn trai, tôi độc thân có biết không hả."

Mạc Lan: "Ánh mắt của cô thật sự không tệ."

Kiều Dĩ Sa: "....."

Giọng nói của ông ta hiền từ, đi đôi với ánh nắng ấm áp ngoài cửa còn tạo nên được một bầu khí hơi mang vẻ rất bình phàm thân thiết. Ông ta giống như một người anh cả trong nhà, nhẹ nhàng uyển chuyển làm dịu đi sự căng thẳng của Kiều Dĩ Sa.

"Ta đã từng gặp ngài ấy một lần, rất lâu về trước, ở bên Pháp.....Ta nhớ khi đó Louis XIII đang là vua."

Ồ cmn shit, Louis XIII!

"Trong nội bộ của tộc ma ca rồng kháo nhau rằng Đồ An đã hiện thế, rất nhiều người của ta đều nô nức đi xem." Mạc Lan nhớ lại, cười cười tự giễu. "Thời ấy mọi người đều còn "trẻ," còn có thái độ tích cực đối với cuộc sống. Sau đó, ta đã trông thấy ngài ấy, tuy đó chỉ là duyên gặp mặt một lần." Giọng của ông ta càng lúc càng khẽ, như đang quay về thời khắc đảo điên thần hồn khiến ta vô vàn quẩn luyến. "Ngài ấy có một đôi mắt.....một đôi mắt rất khó diễn tả."

Ánh mắt của Kiều Dĩ Sa hơi run lên một cái, chỉ chút động tĩnh nhỏ nhoi ấy cũng không qua khỏi mắt của Mạc Lan. "Cô cũng cảm thấy vậy, đúng không?" Ông ta nói một cách hơi hào hứng, "Kiếp trước dung mạo của ngài ấy rất tầm thường, kiếp này ngài ấy đã đẹp mã hơn nhiều. Nhưng bất kể ngoại hình ra sao, linh hồn của ngài ấy sẽ luôn khiến ta ngẩn ngơ."

Kiều Dĩ Sa nổi da gà khắp người, cô sâu sắc cảm thấy rằng tâm thần của lão boss tộc ma cà rồng này hình như có vấn đề.

"Ông không thể nào cứ dựa vào một cặp mắt đẹp kiểu đó để nghiệm ra rằng ai là Đồ An chứ hả? Như vậy quá bừa bãi rồi! Ông làm vậy còn hoang đường hơn cả ba vị tể ti kia trong tộc người sói nữa."

"À, trình độ của ba cô nhỏ đó đúng là rất tầm thường, đừng so ta với các cô ấy."

Cô nhỏ.....Nghĩ đến khuôn mặt già nua trông như sáp chảy của ba vị tể ti, Kiều Dĩ Sa suýt nữa nôn hết ra.

"Cô có tò mò không?"

"Hả?"

Mạc Lan hơi quay đầu qua, chút tóc mai rũ xuống [vai], mặt mang ý cười: "Bộ dạng của ngài ấy khi thức tỉnh." Trong đồng tử của ông ta loé ánh sáng màu đỏ nhạt, Kiều Dĩ Sa cẩn thận ngậm miệng không đáp.

"Ta còn nhớ bộ lông màu trắng phau của ngài ấy." Mạc Lan khẽ ôn lại chuyện xưa, "Và ánh sáng màu xanh lam lan toả khắp mình ngài ấy, giống như bầu trời sao thời viễn cổ....."

Kiều Dĩ Sa vừa nghe ông ta làm thơ bụng vừa không ngừng đánh lô tô.

Cô ra sức giữ vẻ mặt cho thật thản nhiên, nhưng vẫn bị Mạc Lan bắt quả tang.

Ông ta mỉm cười rất nhạt, hỏi: "Cô cũng đã thấy những đặc điểm này, có phải không?"

hết chương 37

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 38

Kiều Dĩ Sa nhất định muốn giả ngu cho đến cùng.

Mạc Lan nói: "Ta tin cô đã thấy qua hết những dấu hiệu này, từ sau khi ngài ấy trưởng thành, mỗi một lần cảm xúc dao động mạnh, đều sẽ tiến thêm một bước theo chiều hướng thức tỉnh. " Ông ta hơi nghiêng đầu nhớ lại, "Nhưng đợi ngài ấy tự động thức tỉnh thì vẫn quá chậm.....Lần trước ta gặp ngài ấy, Đồ An đã 30 tuổi nhưng vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh."

Kiều Dĩ Sa không có chút phản ứng nào với ông ta, Mạc Lan vẫn như một giảng viên trên đại học, trước mặt những sinh viên gà gật ngủ vẫn say sưa giảng bài.

"Khi ấy Đồ An sống trong một ngôi làng nhỏ hẻo lánh ở Pháp, thu nuôi một đứa trẻ yếu ớt, họ sống nương tựa vào nhau. Sau đó Chiến Tranh Tôn Giáo Pháp bùng nổ, đứa trẻ ấy không may thiệt mạng giữa loạn lạc, tâm lý của Đồ An chịu một đòn nặng, vì thế mà thức tỉnh."

Mí mắt của Kiều Dĩ Sa giật một cái, trong lòng nảy sinh một linh tính chẳng lành. Đừng nói nha, đừng nói là lão này muốn.....

Mạc Lan như hiểu được suy nghĩ của cô, ánh mắt dịu dàng, giọng điệu hiền hoà. "Yên tâm, ta sẽ không làm tổn thương đến cô, tộc của ta đúng là cần Đồ An thức tỉnh, nhưng ta hy vọng dùng cách

thức hòa bình. Cô là một trong số người ít ỏi có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của ngài ấy, ta hy vọng cô có thể giúp ta."

".....Vì sao các người muốn cậu ấy thức tỉnh?"

"Tộc của ta cần ngài ấy."

"Để làm gì?"

"Cụ thể thì khó nói ra."

Kiều Dĩ Sa "À" một tiếng, Mạc Lan chạm đầu ngón tay của hai tay vào nhau, khẽ hỏi: "Cô đồng ý không?"

Kiều Dĩ Sa gật đầu, Mạc Lan cười: "Thật là vô cùng....." Kiều Dĩ Sa chợt chỉ ra sau: "Ồ, ông xem cái gì kia?"

Mạc Lan: "?"

Kiều Dĩ Sa: "Nhìn này."

Mạc Lan ngoái đầu, lập tức cảm nhận được phía sau đầu bị một sức mạnh ập tới, Kiều Dĩ Sa động đầu ông ta thật mạnh vào cửa sổ xe. Ông ta không hề phòng bị, trán va mạnh vào cửa kính, kính cửa sổ rạn nứt.

"Ồi!"

Kiều Dĩ Sa chữi: "Khuya tao mới đồng ý với mày!"

Cô thừa lúc Mạc Lan bị động đầu xây sầm mặt mày rút người mạnh xuống hoá thành một làn khói đen, bay qua sàn xe xuống dưới gầm xe.

".....O'?" Mạc Lan ôm trán ngồi thẳng dậy, ghé tài xế bên cạnh đã trống trơn, trên ghế là quần áo của phụ nữ.

Kiều Dĩ Sa thoát được khỏi gầm xe xong liền tức tốc bay lên cao, hoá thành quạ đen, bay về phía Nam. Cô ra sức bay nhanh, nhưng cô cũng biết không thể duy trì nổi ở dạng này, cô cần phải tìm chỗ để trốn gấp. Song, bay chưa được 100 mét thì cô đã thấy trên đầu mình tối đi, một đám sương mù màu đen vây quanh cô.

"Tốc độ thi triển pháp thuật của cô nhanh thật, kinh nghiệm thực chiến phong phú quá nhỉ."

Mấy kiểu chạy trốn này đều dùng hồi đi đánh nhau với thiên hạ cùng Liễu Hà, đúng là rất thành thạo.

"Ta nghe Bì Hàn nói, các câu chú liên quan đến không gian rất khó nắm bắt, cô quả thật rất cừ khôi....." Giọng điệu của Mạc Lan không khác gì ban nãy, vẫn rất bình thản. Chú quạ bị đám sương mù màu đen hoàn toàn bao bọc, Kiều Dĩ Sa nghe âm thanh vòm bao phủ xung quanh, giống như bốn phương tám hướng đều có sự tồn tại của ông ta. Cô âm thầm nói trong lòng nếu tao mà thật sự cừ khôi thì đã sớm thoát được mày rồi.

Đám sương mù mỗi lúc một siết chặt, Kiều Dĩ Sa hốt hoảng kêu lên chí chóe.

"Ông đừng đụng vào tôi! Tôi không mặc đồ, ông mà dám đụng vào tôi coi chừng tôi bắt đền ông đấy!"

Quả nhiên đám sương mù màu đen ngưng ngay lại.

"Cô nói phải." Ông ta như đang cười, "Tôi đã hơi sợ ý."

Đám sương mù màu đen dần dần biến thành một thân hình trong suốt, ông ta bay đến bên cạnh Kiều Dĩ Sa, tháo mũ xuống.

"Kiều pháp sư, mạo phạm rồi."

Chiếc mũ tức thì úp lên chú quạ đen, Kiều Dĩ Sa không kịp tri hô thì đã tối hù trước mắt, mất hết ý thức.

.....

Dưới mặt đất, hai người chủ của xe hơi điện đang gây nhau gọi cảnh sát tới, cảnh sát xử lý xong chuyện của bọn họ mất hết 10 phút, đám đông tản đi rồi, cảnh sát phát hiện có một chiếc xe màu đen đậu ngay giữa đường. Đợi hoài không có chủ xe tới nhận, họ liền kéo xe đi mất với lý do là cản trở giao thông.

Đến chiều tối, Hồng Hựu Sâm tan học, nguyên buổi chiều bị vụ diên đơn nguyện vọng vật khiến cậu bị đau hết cả đầu, chỉ mong sao mau mau liên lạc với Kiều Dĩ Sa để kéo nhau đi ăn một bữa cơm ngon. Kết quả là cảnh sát bắt máy.

"Anh là bạn của chủ xe? Ghé qua đây một chuyến đi."

Hồng Hựu Sâm bị gọi tới trụ sở cảnh sát, cảnh sát nói số điện thoại đăng ký của chủ xe gọi hoài không ai bắt, kêu cậu gọi người tới lãnh xe. Các vị cảnh sát còn than phiền: "Rốt cuộc làm gì mà quần áo cởi sạch xong không thấy người đâu cả? Chìa khoá xe cũng không rút ra, đúng là lạ lùng."

Hồng Hựu Sâm tới chỗ câu xe, đi nửa vòng quanh chiếc xe của Liễu Hà, thấy cửa kính bên phó lái có vết rạn do đập mạnh, hai mắt của cậu hơi híp lại, ánh sáng màu vàng kim loé lên rồi tan nhanh. Ánh nhìn của cậu trông thấy được một thứ khó phát hiện ra được,

giữa vết nứt có dính chút máu đã khô. Cậu khom người, chớp mũi cao thẳng dán nhẹ lên đó, chăm chú hít nhẹ một hơi.

Mùi máu rất đặc thù.

Cửa xe không khoá, Hồng Hựu Sâm mở cửa ra ngồi vào trong, thấy quần áo trên ghế tài xế, im lặng không nói gì. Cậu ngồi thừ ra đó một lúc, rồi gọi điện thoại cho Liễu Hà. Liễu Hà đến nộp phạt, sau đó chở Hồng Hựu Sâm về Bly. Dọc đường Hồng Hựu Sâm hỏi Liễu Hà: "Cô ấy có liên lạc với anh không?"

"Không." Liễu Hà mở nửa cửa kính xuống, miệng ngậm thuốc lá đáp, "Ban trưa bảo với tôi muốn tôi cầm cự với đám trai dừng mảnh kia, bản thân nó thì muốn đi mua quần áo cho cậu."

Hồng Hựu Sâm ngoái đầu nhìn thấy hàng ghế phía sau có một túi giấy. Cậu cầm nó lên, lấy chiếc áo bên trong ra. Ánh mắt của Liễu Hà thoáng bắt được cái áo, cười nói: "Gì mà mua cái hồng choé thế."

Hồng Hựu Sâm im, Liễu Hà nhìn sắc mặt của cậu, an ủi: "Không sao đâu, con nhỏ này thường xuyên lên cơn, nói không chừng lại chạy đi đâu đó thôi, đừng lo."

"Trong xe có một mùi."

"Mùi gì?"

"Mùi của một người đàn ông khác."

"....."

Cậu đã từng gặp ông ta, cậu nhớ rất rõ mùi hơi của ông ta.

Liều Hà lại nghĩ lệch lạc về sự im lặng ấy.

"Khụ khụ," Anh hắng giọng, "Tôi cảm thấy á, ừm.....quan hệ nam nữ ấy mà, quan trọng nhất vẫn là tin tưởng và biết hiểu cho nhau, cậu thấy đúng không?"

Hồng Hựu Sâm bình tĩnh nhìn về nơi xa xăm, Liều Hà cười hai tiếng, nói tiếp: "Con nhỏ này tuy lăn lộn trong hộp đêm, nhưng cũng có thể coi là biết giữ mình trong sạch.....Ừa, hình như nói vậy không đúng lắm, không phải giữ mình, mà là tiêu chuẩn của nó quá cao, suốt ngày cứ khinh khỉnh chả thèm ngó ai. Lớn già đầu rồi nói không chừng vẫn còn gin ấy chứ, cậu có thấy buồn cười hay không, hahahahahahahahaha——!"

Anh cười ngoác mồm nhìn Hồng Hựu Sâm, bốn mắt giao nhau, cặp đồng tử màu vàng kim của sói lạnh lẽo như nước sông sâu trên non cao, lạnh đến khiến Liều Hà thót ruột, tiếng cười lập tức im bật.

.....

Về đến Bly, bên trong đang rất sôi nổi.

Bị cả buổi chiều mài mòn, bầu khí trong Bly nay đã dịu hơn hẳn. Người sói đều không phải loại thích suy nghĩ, dù gì hiện giờ mọi người đều lành lặn không hề hấn gì, bọn họ cũng đã nghĩ thoáng, cùng nhau nướng thịt bbq vui vẻ trên sàn nhảy.

"Ồ, về rồi à!"

Nguyên nhóm người sói đang ăn uống mồm miệng loáng mỡ đồng loạt ngoái đầu, Lỗ Lai đang nhòm nhào một đồng trong miệng, hỏi: "Sao xe đậu ngay giữa đường thế, Kiều Dĩ Sa đâu? Làm gì đi——" Ánh mắt của cô vô tình đáp lên bóng người đang mang

sắc mặt nặng nề đứng phía sau lưng Liễu Hà, lời đang nói liền ngưng bật. Không chỉ Lỗ Lai, tất cả mọi người sói, khi trông thấy Hồng Hựu Sâm, đều nhận ra được điều gì đó, đồng loạt sửng người.

Lần đầu tiên Lỗ Lai cảm thấy có vẻ như Hồng Hựu Sâm rất khác.

Lần thứ nhất gặp mặt, cậu chỉ là một đứa trẻ ngốc nghếch, lần thứ hai gặp mặt thì thành một tên dặt dẹo mệt mỏi không hơi sức, nhưng đến lần này, ngay lúc cô ấy vừa trông thấy cậu, da thịt nóng rực lên.

Tất cả mọi người sói khác cũng cảm thấy như vậy, không ít thì nhiều; người có phản ứng dữ dội nhất chính là Lôi Lợi. Cậu ta vốn đang ngồi xồm trên ghế nướng thịt, vừa thấy Hồng Hựu Sâm liền nhảy dựng lên.

"Là cái tên này!" Cậu ta la ầm lên, giữa gian phòng sực nức mùi thịt nướng, cậu ta đánh hơi được vô cùng rõ rệt. "Trên người nữ pháp sư chính là mùi của tên này!" Tròng mắt của cậu ta rực lên ánh vàng, tay chỉ thẳng vào Hồng Hựu Sâm. Thoạt tiên ngón tay thẳng tắp như nòng súng, sau đó không hiểu sao lại như nhũn ra, rồi hơi run.

Hồng Hựu Sâm nhìn cậu ta, Lôi Lợi đứng giữa sàn nhảy, hai người cách nhau độ mười mét, phía trên sàn nhảy có bật đèn, ánh đèn hoà vào khói từ vỉ nướng, từ xa hiệu quả trông như kịch sân khấu. Hồng Hựu Sâm có thể nhìn thấy rõ Lôi Lợi, nhưng vị trí của cậu thì gần cửa, ít ánh sáng hơn, nửa khuôn mặt ẩn trong bóng tối.

Cả quán toát bầu khí rất quái lạ. Nhưng điều này ảnh hưởng rất ít đến Hồng Hựu Sâm, cậu quét mắt một vòng, rồi lại quay đầu nhìn

Liễu Hà, hỏi: "Anh có cách nào liên lạc với cô ấy được không?"

Liễu Hà giờ di động của Kiều Dĩ Sa lên.

"Nó quên cả di động trong xe, khó tìm lắm."

Hồng Hựu Sâm nghĩ ngợi một chút, khẽ nói: "Boss của tên đó có phải là ở bệnh viện thành phố không?"

Liễu Hà: "Tên nào? cậu Út Văn? Tôi cũng không rõ nữa....." Anh gọi mấy người sói, "Này, bọn Văn Bạc Thiên có phải đều ở trong bệnh viện Khang Khả hết không?"

Không ai đáp.

Hồng Hựu Sâm đưa chiếc túi có áo sơ mi màu hồng cho Liễu Hà. "Cất giùm tôi, tôi sẽ quay lại liền." Nói đoạn xoay người đi ra ngoài.

"Đứng lại!" Lỗ Lai kinh ngạc nói, "Cậu thế nào!"

Hồng Hựu Sâm không hề dừng bước, cậu đi ra đến cửa, Lỗ Lai lại quát: "Không được đi! Ngăn cậu ta lại cho tôi!" Thầy Cả đứng dậy dùng gậy chống nện mạnh xuống sàn một cái, sàn nhà bằng gỗ mọc lên những rễ cây thô mạnh mẽ, như một mạng lưới, phong kín cánh cửa.

"Công Chúa đang nói chuyện với cậu." Thầy Cả đánh giọng: "Cậu là ai, tại sao chúng tôi chưa từng gặp mặt cậu?"

Hồng Hựu Sâm nắn nắn rễ cây, nhận ra đó là vật được chiêu hoán, vô cùng rắn chắc.

Thầy Cả: "Cậu không mở ra được đâu, trả lời câu hỏi của chúng tôi trước đã, cậu là ai?"

Hồng Hựu Sâm không tin, lùi ra sau nửa bước, một chân trước một chân sau, rồi chân sau lấy đà tung một cú đá. "Ầm" một tiếng, cửa cùng với các rễ cây sập rầm xuống nhìn giống cầu bắc qua lũy hào thời trung cổ.

Thầy Cả: "....."

Khách đi đường ở bên ngoài bị hết hồn.

"Cái gì vậy hả....." Liễu Hà nhìn cửa chính bị tàn phá, chửi ầm lên: "Đ.m.! Làm như đây là nhà mình thật đấy hả! Cái cửa này nó bao nhiêu tiền mấy người có biết không?!"

Anh nhìn Hồng Hựu Sâm: "Không phải là tao nói mày nha, có cách nào chứng chắc hơn một chút được không, bạ chuyện gì cũng xoắn lên thế này đó hả?"

Hồng Hựu Sâm sa sầm mặt, quanh người toả ra bầu khí khiến đám người sói căng thẳng, song Liễu Hà vẫn như không hề hay biết, trong đầu chỉ lo nghĩ đến cánh cửa bị đá hỏng của mình.

"Còn không mau nhặt nó lên cho bố!? Đang đóng phim đấy à!"

Hồng Hựu Sâm im lặng lâu thật lâu, cuối cùng khom lưng tóm lấy rễ cây, dựng cánh cửa lên. Những người sói đều tập trung ánh mắt ở trên người Hồng Hựu Sâm, Thầy Cả điều chỉnh lại vẻ mặt, nói: "Này cậu, chúng tôi cần phải tiến hành một cuộc kiểm tra đối với cậu, cần quãng nửa ngày, sự việc rất quan trọng, cậu đừng phản đối."

Hồng Hựu Sâm lơ đệp.

Liễu Hà thở dài: "Quý vị đừng có mạnh ai nấy nói, có vấn đề thì song phương cần phải trao đổi. Nào, tới đây." Anh kéo cạp quần lên, bước vài bước về phía người sói, dừng bước ngoái đầu, "Đang nói mày đó, đứng ngây ra đó làm gì?"

Giọng điệu của Liễu Hà rất oai, không cho phép từ chối. Hồng Hựu Sâm sa sầm mặt, âm thầm tính toán vai trò của Liễu Hà trong quá trình qua lại giữa cậu và Kiều Dĩ Sa, sau cùng bởi vì áp lực, đi theo anh.

Thế là dưới sự chỉ huy của Liễu Hà, đại hội đại biểu người sói lại một lần nữa thuận lợi khai mạc trong Bly.

"Tôi phải đi tìm cô ấy, các người có gì nói mau mau lên." Hồng Hựu Sâm lên tiếng trước.

Những người sói vẫn không ngừng dò xét cậu, trong đó ánh mắt nóng bỏng nhất đến từ Lôi Lợi. Cậu ta dồn toàn bộ hồn xác vào đại nghiệp nhìn chằm chằm người ta, mắt gần như long sông sọc, chực toé sao Kim sao Thổ.

"Lần trước tôi gặp cậu, cậu không giống như thế này." Lỗ Lai hỏi cậu, "Rốt cuộc là thế nào?"

Hồng Hựu Sâm liếc Liễu Hà một cái, anh hát cảm, cậu sáng giọng đáp: "Tôi uống thuốc."

"Thuốc?" Lỗ Lai dăm chiêu, "Thuốc gì? Tại sao lại uống?"

"Tôi phải thi, không có thời giờ để đối phó với các người."

Giọng điệu đó khiến cho Lỗ Lai nghe mà nóng mặt, phải đứng lên đi vài vòng.

"Là cậu sao?"

Cậu không đáp.

Lỗ Lai nghiêm giọng: "Tôi hỏi cậu, có phải là cậu không!"

Hồng Hựu Sâm ngược mắt, ánh nhìn lên giống như một thanh kiếm báu, đâm thẳng vào tim Lỗ Lai, cô ấy lùi ra sau nửa bước theo phản xạ.

"Nói xong chưa?" Giọng của Hồng Hựu Sâm không hề thay đổi. "Tôi phải đi tìm người."

Lỗ Lai: "Không được, cậu phải ở lại, nếu mà Kiều Dĩ Sa thật sự bị tộc ma cà rồng bắt đi thì đây chính là một cái bẫy, cậu không thể tự thò đầu vào được. Chúng tôi sẽ đi thay cậu."

"Không cần." Cậu từ chối thẳng thừng. "Tôi tự đi."

Lỗ Lai chau mày: "Hiện giờ không phải là lúc làm anh hùng! Nếu như cậu thật sự là——" Nhớ đến lời bình phẩm "tâm thường" bản thân cô ấy đã để lại trước đó, thật tình Lỗ Lai không sao nói được hai từ "Đồ An" ra khỏi miệng.

"Nói chung là cậu yên tâm, những người tôi mang theo toàn là chiến lang dũng cảm của bộ lạc! Tôi có thể thề với trời rằng bảo đảm sẽ đưa được Kiều Dĩ Sa về!"

Giọng điệu của cô ấy quyết liệt, ánh mắt hùng hục lửa, một người nói cả nhóm hưởng ứng, nhất thời trong gian phòng như nổi lên gió nơi hoang dã, sát khí nồng đậm.

Bên cạnh có người khẽ thở dài.

Liều Hà ngồi chễm chệ trên ghế xô pha, lắc đầu nhìn đám người sói sắp khởi nghĩa.

"Làm gì vậy hả, rốt cuộc các người làm gì vậy?" Anh quay đầu nhìn Lỗ Lai. "Cho bệnh viện thành phố tắm máu hả? Tôi năn nỉ các người bình tĩnh một chút có được không?"

Anh kiên nhẫn nói tiếp: "Cô Lỗ à, tự cổ chí kim, hễ bắt con tin, thì luôn là vì muốn đưa ra điều kiện, tôi đề nghị quý vị ưu tiên cho việc trao đổi trước với nhau, chứ không thôi lỡ may xảy ra đụng độ mà sơ sót gì đó thì hối hận không kịp nữa. Con bé Dĩ Sa đó người nó yếu như vậy, không cẩn thận là mất mạng như chơi, lúc đó quý vị phải dứt bỏ đi, để lại mình tôi già nua côi cút." Rồi lại chỉ chỉ Hồng Hựu Sâm, "Rồi thêm cái thằng goá vợ này nữa, nửa đời sau ai chịu trách nhiệm?"

Lỗ Lai: "....."

Liều Hà vỗ vỗ đùi đứng lên nói: "Vây đi, tôi đi với A Sâm, quý vị đợi ở đây, chúng ta cần gì thì liên lạc với nhau."

Lỗ Lai vẫn muốn nói thêm gì đó với Hồng Hựu Sâm, Liều Hà dùng tay ra hiệu "ngưng."

"Cô có nói sao cũng vô ích, nó cũng chả nghe." Anh nhìn Hồng Hựu Sâm, xác nhận lại: "Mày nghe theo lời cô ấy không?"

Hồng Hựu Sâm lắc đầu.

Liều Hà lại hỏi: "Vậy có nghe tao không?"

Hồng Hựu Sâm suy nghĩ ba giây, gật đầu.

Liều Hà nhún nhún vai với Lỗ Lai, sau đó đẩy lưng Hồng Hựu Sâm, hai người bước lên "cầu lũy hào", xuất phát.

hết chương 38

tui biết có sạn, câu trước nói đã dựng cửa lên, câu sau lại đập lên cây cầu chả biết ở đâu ra, nhưng mà theo những gì tui biết, bắt đầu từ hồi tháng 11 nhà Twentine có chuyện gì lớn, tự dưng Twentine bù đầu lo giải quyết, ban đầu xin nghỉ 1 tháng để giải quyết, sau đó quay trở lại than phiền vẫn chưa giải quyết xong, rồi cách đây 2 tuần lại xin nghỉ cả 10 ngày để giải quyết tiếp, vẫn chưa xong, đến bây giờ lại xin khất 4 ngày nữa thì phải, thành thử chương mới nhất là chương 48, tui chỉ dịch thiếu mười chương thôi, sạn thì tác giả chưa kịp nhặt, thỉnh thoảng có thấy vào sửa sửa chút ít.

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 39

Trong văn phòng giám đốc của bệnh viện Khang Khả, Kiều Dĩ Sa đang bận cãi nhau với một cô gái ma cà rồng trẻ.

"Tránh xa xa tao ra!" Kiều Dĩ Sa để chân trần đứng trên ghế xô pha. Cô vừa hoá thân từ dạng quạ về lại hình người, tóc xỏ tung, quần mền, nhìn như một mụ điên. Nữ sĩ ma cà rồng đứng đối diện với cô thì tóc tai chỉnh tề, vênh mặt ưỡn ngực mũi hếch lên trời, giọng điệu toát sự ngạo mạn.

"Chủ nhân đã chuẩn bị sẵn y phục cho ngươi." Cô ta phát tay, hai giá áo xếp hai bên, trên giá treo đầy các kiểu quần áo dạ hội cầu kỳ xa hoa sang trọng, nhưng tất cả đều cùng tông màu tối mà tộc phù thuỷ ưa chuộng.

Kiều Dĩ Sa bướng bỉnh nói: "Tao không thèm! Kêu boss mày ra đây!"

Cô gái ma cà rồng bình tĩnh đáp: "Chủ nhân đang nghỉ ngơi, không tiện ra gặp ngươi. Y phục để sẵn ở đây, tự ngươi chọn đi vậy." Nói rồi khoan thai rời đi.

Kiều Dĩ Sa nhại theo giọng điệu cố ý làm ra vẻ của cô ta, thít cổ họng thành giọng eo éo nói: "Chủ nhân đang nghỉ ngơi, không tiện ra gặp ngươi.....Vậy bọn bay thả bố nó tao ra cho xong chuyện đi!"

.....

Trong văn phòng dưới tầng hầm, Mạc Lan đang nằm trên ghế xô pha nhắm mắt dưỡng thần. Sức khỏe của ông ta chưa khôi phục lại, lần này đi bắt Kiều Dĩ Sa về đã tiêu hao rất nhiều sức lực vốn đã không có bao nhiêu của ông ta. Ông ta nằm sõng sượt trên ghế, hơi thở yếu ớt nghe không thấy nhìn không ra, da trắng nhợt đến gần như trong suốt.

Văn Bạc Thiên như một con ruồi mất đầu chạy lung tung trong phòng.

"Sao ông lại đi bắt cái con phù thủy họ Kiều về đây chứ? Ông đã chắc chắn bỏ của nó là cái thằng vua sói gì đó rồi hả? Vô lý! Thế giới sao lại có thể bé như vậy được! Không đúng.....Cái con phù thủy chết tiệt này lấy đâu ra thằng bỏ, cái con mụ khô gầy đét như que củi đó mà còn có người muốn nó à?"

Tu lạnh lùng thản nhiên nhìn Văn Bạc Thiên.

"Cậu biết cô ta rất rõ?"

"Rõ chứ gì nữa! Nó chính là kẻ thù số một của tôi trên đời! Ủa....." Văn Bạc Thiên chợt nhớ ra gì đó, ngẫm nghĩ một lúc lâu. "Hồi trước lúc tôi bảo Sài Long đi gây chuyện với tụi nó, hình như đúng là bị ai đó đánh lặn về lại. Dám chừng là cái thằng người sói kia chẳng? Nhưng mà tôi nhớ nó là học sinh cấp ba mà....."

Mạc Lan khẽ nói: "Đúng là một học sinh cấp 3."

"Cái gì?!" Văn Bạc Thiên nhảy dựng lên 3 thước ngay tại chỗ, nói chuyện nước bọt tung toé. "Bỏ nó là học sinh cấp 3? Đây không phải là vùi dập mầm non của tổ quốc sao! Không được, tôi phải đi ngăn chặn nó!"

Hắn hùng hổ chuẩn bị đi kiếm chuyện với Kiều Dĩ Sa, ra đến cửa thì chợt nghĩ ra gì đó, thả chậm bước lên ngoái đầu nhìn Mạc Lan. Tuy Mạc Lan nhắm mắt, nhưng vẫn có thể biết được tất cả mọi hành động của hắn.

"Có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi."

"Ừm.....Ông định xử nó thế nào?"

"Người cảm thấy ta sẽ xử cô ta thế nào?"

Trong đầu Văn Bạc Thiên hiện ra một phiên bản tổng hợp đủ các loại cực hình trong phim kinh dị cộng với 10 cực hình tàn khốc của triều Mãn Thanh; có lẽ do vẻ mặt của hắn trông vận vẹo ghê quá, Tu nhìn chịu hết nổi.

"Ấu trĩ!"

"Cái gì mà ấu trĩ, trong phim toàn chiếu vậy không!"

Tu sai bước tới tóm cổ Văn Bạc Thiên dán lên cửa.

"Nếu chúng tôi mà thật sự là loại người như cậu nghĩ, cơ bản đã không phải mất nhiều hơi sức như thế để chiếm được bệnh viện." Giọng nói trầm thấp của Tu vang động trong lồng ngực của Văn Bạc Thiên. "Tôi giết cả nhà cậu rồi tìm người giả dạng là có thể dễ dàng hơn để chủ nhân chuyển hoá cậu."

Văn Bạc Thiên co rúm người: "Mồm ông làm gì mà phun gió lạnh thế này....."

Mạc Lan gắng gượng chống mình ngồi lên, yếu ớt nói: "Người đừng hù nó sợ. Yên tâm, ta sẽ không hại cô ấy, ta chỉ hy vọng có thể

xin cô ấy giúp một chuyện."

Văn Bạc Thiên: "Ồ, vậy ông phải cẩn thận đấy, con mụ phù thủy này nó gian manh lắm, sễnh ra một chút là nó sẽ phỗng tay trên mình ngay. Hồi trước lúc nó tới bệnh viện để cướp người, một căn phòng hoàn toàn đóng kín ha, mà không biết làm sao nó lấy được người ra nữa, y như là Càn Khôn Đại Na Di á!"

Mạc Lan nghe hắn nói vậy cũng chợt nhớ ra gì đó, nhìn Bì Hàn đang ngáp dài.

"Hình như là cô ta biết làm chú thuật Hư Vô."

"Ồ?" Bì Hàn phồng má, "Chú thuật Hư Vô là loại pháp thuật không gian cần trình độ rất cao, không phải loại một Vu nữ trẻ tuổi có thể tùy tiện sử dụng."

Gã búng ngón tay một cái, giữa không trung hiện ra một đám khói màu đen, dần dần tụ thành một mặt gương hình vuông, gã quan sát tình hình xuyên qua tầm nhìn của một con dơi đang đậu trong văn phòng trên tầng thượng.

Kiều Dĩ Sa đã đuổi cô gái ma cà rồng trẻ tuổi tới đưa quần áo đi, bản thân mình độc chiếm nguyên cái văn phòng. Cô quần khăn trải giường, đang còn nhìn quanh tìm đường thoát thân, đập đập chỗ này, đá đá chỗ kia, nhưng cả căn phòng đã bị Bì Hàn hạ chú, không có lấy một kẽ hở, vốn không thoát ra được. Kiều Dĩ Sa đi mấy vòng rồi thôi. Cô đi thoăn thoắt đến bên cửa, mấy chục bộ quần áo cô gái ma cà rồng kia để lại vẫn còn treo ở đó. Cô lơ đãng gỡ gỡ cổ, bắt đầu chọn đồ.

Văn Bạc Thiên cười khẩy: "Tâm trạng cũng khá đấy nhỉ."

Bì Hàn chăm chú nhìn, nhưng góc nhìn của gã cứ không thấy được toàn khuôn mặt của Kiều Dĩ Sa, gã đang toan đến gần hơn để quan sát, kêu con dơi đổi phía thì chút đỉnh động tĩnh ấy đã đủ làm Kiều Dĩ Sa trở nên cảnh giác. Cô ngoảnh phắt đầu, trừng mắt với cặp mắt của con dơi đó, mắng: "Đồ thói không biết xấu hổ! Nhìn phụ nữ thay đồ có phải không?"

Bì Hàn hết hồn giật lùi một bước, vấp trúng chân của Văn Bạc Thiên.

Văn Bạc Thiên đỡ gã đứng vững: "Ông sợ cái gì chứ! Ông la lại nó đi, bảo nó "cái tướng phẳng lì của mày ai thèm nhìn!" Mau, mau la nó!"

"Đừng ồn nữa!" Tu xách cổ Văn Bạc Thiên qua một bên. Liên tiếp bị quấy nhiễu, tấm gương dần dần tan biến giữa không trung, Bì Hàn lẩm bẩm: "Trông cô ta hơi quen quen....."

Tu: "Người biết mặt cô ta?"

Bì Hàn: "Không biết, nhưng mà dân số trong các chủng tộc dị nhân không đông, mà trong tộc phù thủy có một đặc điểm là người cùng một huyết thống sẽ có nét dễ nhận ra, tôi có thể tra tìm xem sao."

Mạc Lan vừa ho vừa đứng lên, Tu lo lắng nói: "Chủ nhân, ngài nghỉ ngơi thêm một chút nữa đi."

"Không còn thời gian nữa." Mạc Lan nhìn bóng đêm mịt mù ngoài cửa sổ. "Ta phải lo mau mau nói chuyện với cô ấy....."

*

Trong văn phòng giám đốc bệnh viện, Kiều Dĩ Sa thử một lô quần áo, cuối cùng chọn một chiếc váy dạ hội đuôi cá màu đen. Cô tự nhủ phải mặc nhìn khí thế một chút, chốc nữa gặp địch cũng oai. Đang còn tự cổ vũ cho mình thì ngoài cửa vang lên một tiếng "cạch," Kiều Dĩ Sa giật mình lùi ba bước liền. Cửa mở rất nhẹ nhàng, Kiều Dĩ Sa nghe tiếng bước chân mềm mại là biết Mạc Lan đã tới. Cô hít sâu một hơi, đứng thẳng lưng, quay trở lại giữa phòng.

Cô lạnh lùng nhìn Mạc Lan, trông như một tên bệnh sắp chết đến nơi, lưng khòm đầu rũ, thoi thóp yếu ớt, mặt trắng nhợt. Ông ta không đội mũ, mái tóc màu trắng xám rũ rượi hai bên mặt, bộ dạng như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở. Hình tượng này khiến Kiều Dĩ Sa tự tin hơn đôi chút.

"Tôi cảnh cáo ông nha, mau mau thả tôi ra, ông không tin được hiện giờ chỗ tôi có bao nhiêu người sói đâu, nói ra là ông sợ chết khiếp đấy!"

Mạc Lan chậm chạp bước đến gần, chống tay lên mặt bàn, cười yếu ớt, nói: "Ta biết.....Lôi Lợi, công chúa Lỗ Lai, ba vị tể ti, bảy hộ vệ. Tính cả Đồ An thì tổng cộng 13 người."

Sao lại còn biết rõ hơn cả cô nữa.....

Mạc Lan cười: "Thông tin của bên ta luôn luôn rất chính xác."

Kiều Dĩ Sa khinh khỉnh nhìn đi chỗ khác.

Trong bầu khí tĩnh lặng, Mạc Lan bình tĩnh nói: "Giúp ta một việc, để Đồ An thức tỉnh, nhé?"

Tuy giọng điệu của ông ta rất lịch sự, nhưng do ám ảnh tâm lý, Kiều Dĩ Sa có cảm giác như ông ta đang đặt bẫy đâu đó. Nhất là khi

nghĩ đến chuyện Đồ An đã thức tỉnh như thế nào cách đây 400 năm, cô đã cho rằng Mạc Lan sẽ hạ đao với cô. Cô liếc xéo, vừa rồi Mạc Lan vào phòng không đóng cửa hoàn toàn, còn để một khe hở, Kiều Dĩ Sa tạm ứng phó bằng miệng: "À, vậy ông nói nghe xem tôi phải làm thế nào?" Chân thì tự động nhích ra phía cửa, chờ cơ hội.

Mạc Lan có vẻ như hoàn toàn không nhận ra gì, trả lời một cách chân thành: "Cái chết của đứa trẻ ngày xưa đúng là yếu tố quan trọng đã kích thích khiến Đồ An thức tỉnh, nhưng ta không cho rằng đây là biện pháp duy nhất. Cô là người có thể ảnh hưởng đến tâm lý của ngài ấy, ta hy vọng cô có thể dùng phương thức hoà bình để khiến ngài ấy thức tỉnh, cô——Khụ, khụ, khụ!"

Kiều Dĩ Sa đã tìm được vị trí đúng ý rồi, tranh thủ lúc Mạc Lan vừa thoáng hụt hơi, nhanh như cắt xông ra cửa. Cô cầm được đồ vịn cửa, nhưng cánh cửa lại không hề nhúc nhích.

"Ớ???" Sau lưng cô có làn hơi lạnh lẽo. Mạc Lan áp một tay lên cánh cửa, ông ta đứng rất gần, lồng ngực mỏng dính áp vào lưng của Kiều Dĩ Sa, cô nổi da gà khắp mình theo phản xạ.

"Hãy nghe ta nói hết rồi ta sẽ để cô đi, đừng vội."

Kiều Dĩ Sa chống một chân lên tường ra sức kéo cửa, không có chút tác dụng nào, cô nghiến răng nói: "Không phải ông nói mình yếu lắm sao!"

Mạc Lan cười: "Lời của đàn ông không thể tin hoàn toàn."

Kiều Dĩ Sa chán nản xoay người, tựa lưng vào cửa. Thật ra vóc dáng của Mạc Lan trong đám đàn ông thì cũng thuộc loại yếu ớt, nếu so với Hồng Hựu Sâm thì chắc chắn không so được, thậm chí

so với Văn Bạc Thiên cũng không bằng nổi. Khung xương của ông ta rất mảnh mai, mặt như của phụ nữ, nhỏ nhắn và tinh xảo. Chỉ nhìn bề ngoài thôi thì ông ta không có chút sức uy hiếp nào. Đúng là gạt người.....

"Rốt cuộc ông muốn sao?"

"Ta đã nói rồi, đợi ta nói hết thì ta sẽ thả cô, cô đừng lo."

"Được, vậy ông nói đi."

Kiều Dĩ Sa miệng thì đồng ý, nhưng trong bụng lại âm thầm tính đường thoát thân. Căn phòng này bị hạ chú, khó thi triển pháp thuật, nhưng nếu họ rời khỏi nơi đây, đến một nơi nào trống trải, có lẽ cô sẽ có cơ hội.....

Giống như hiểu ý nghĩ của cô, Mạc Lan cười nói: "Ta khuyên cô phối hợp. Nếu như cô thật sự không muốn, thế thì ta chỉ đành đi tìm người khác.....Bảo đảm có người có thể thay thế cô được." Ông ta khom người ghé tai cô nói: "Ta đã tra rồi, xem ra hẳn có một người cha nhân loại, đúng không?"

Trong đầu của Kiều Dĩ Sa nổ ầm. Sao cô lại không nghĩ đến chuyện Mạc Lan sẽ đi lôi Hồng Diêm Đức ra chứ. Cô nhìn vẻ mặt ung dung thản nhiên của ông ta, vẻ mặt cô chưa bao giờ phân biệt được là ông ta có nghiêm túc hay không; nhất thời cô cảm thấy mình như một con rắn bị đè hết 7 thước, không sao nhúc nhích được.

"Nhưng so với nhân loại, ta muốn nhờ cô giúp đỡ hơn." Mạc Lan bình thản nói, "Nhân loại quá yếu, ta không giới thiệu lượng với bọn họ."

"Tôi cũng yếu mà....." Kiều Dĩ Sa hoảng loạn trong lòng, Mạc Lan tiến lên nửa bước, hai tay tóm lấy bờ vai của cô. Ngón tay của ông ta mảnh dẻ, nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, giống như sắt thép đang chậm rãi khoá lấy cô. "Ta tin rằng cô sẽ làm được, khiến cho ngài ấy tỉnh thức trăm lợi mà không có hại." Kiều Dĩ Sa bị đau thét lên: "Ông buông tôi ra"

"Suyt....." Mạc Lan khẽ sát cô, cặp mắt dần dần đổi thành màu đỏ quạch, tròng mắt thoáng lay động. "Hình như bạn trai của cô đã tới....."

Kiều Dĩ Sa chưa kịp hoàn hồn, "Cái gì?" Con dơi ở trong góc phòng bay đến giữa phòng, phát ra giọng nói của Tu.

"Chủ nhân."

Mạc Lan không buồn ngoái đầu, hỏi: "Mấy người?"

Tu đáp: "Hình như chỉ có hai người, có cần chúng tôi bắt họ không?"

Mạc Lan: "Không, các người đừng bận tâm, nói với hết tất cả mọi người ở yên trong phòng, không được ra ngoài. Ngoài ra nói Bì Hàn tạo kết giới cho tường quanh toà nhà."

Tu: "Kết giới?"

Mạc Lan cười nhạt: "Đầu óc của người sói đơn giản, nhất là vào những lúc như thế này, thế nào họ cũng dùng tuyến đường ngắn nhất để xông lên."

.....

Trong khuôn viên của bệnh viện Khang Khả, Hồng Hựu Sâm bước vào, ngẩng đầu nhìn lên. Liễu Hà đứng bên cạnh cậu, nói: "Để tao gọi điện thoại thăm dò tình hình trước đi."

"Không cần." Hồng Hựu Sâm trầm giọng đáp, "Tôi biết cô ấy ở đâu." Sắc mặt của cậu trầm xuống. "Tên đàn ông kia đã toả hơi của hắn....."

Trong cặp mắt màu vàng óng của cậu, tầng thượng của dãy lầu khám bệnh ngoại trú toả đám khói màu đen dày đặc. Mạc Lan đang mặc sức toả bầu khí của bản thân không chút kiêng dè.

Liễu Hà lơ đãng liếc qua Hồng Hựu Sâm, hoảng sợ hỏi: "Sao mà ra thế này rồi?!"

Hồng Hựu Sâm bị Mạc Lan khiêu khích khiến máu trong huyết mạch sôi sục, xương cốt trở nên cứng và thô hơn, răng nhọn hoắt, cơ bắp căng phồng, Liễu Hà quét mắt qua hai cánh tay dọc thân hình cậu, không chỉ lớn hơn bình thường một cách rõ rệt mà móng vuốt sắc như đao cũng đã bật ra, trên cánh tay dần dần phủ một lớp lông màu trắng.

"Ồ ồ ồ?" Liễu Hà cuống quýt nhìn quanh, hình như không ai để ý gì đến nơi họ đang đứng. "Mày đừng có giở trò biến hình thành sói hàng thật giá thật vào lúc này nha mày, mẹ kiếp tao không muốn lên TV đâu!"

"Hắn đang khiêu khích tôi....." Giọng nói của Hồng Hựu Sâm như găm từ lồng ngực, cậu nhìn chằm chằm tầng thượng, sải bước tiến tới.

"Ê!" Liễu Hà rượt theo cậu đến bên hông của toà lầu, "Chúng ta đi vào trong đi chứ, mày không chế ngoại hình của mày trước rồi _____"

Anh mới nói đến giữa chừng thì thấy Hồng Hựu Sâm hơi ngòai xồm xuống, hai tay chống xuống đất, rồi phóng lên cao! Liễu Hà chỉ thấy một cái bóng chớp qua trước mắt, đến lúc định thần thì không thấy cậu đâu nữa. Anh ngược đầu, khiếp sợ trông thấy Hồng Hựu Sâm đã phóng lên được 7,8 mét, giữa lưng chừng thì quàng tay dùng móng vuốt cắm vào bê tông của tường, sau đó lòng bàn chân lại cạ vào tường, tiếp tục phóng lên cao.

"TẮC KÈ HẢ MÀY!" Liễu Hà gào lên, bên đường có một người mẹ trẻ dắt một đứa bé đi ngang, chị mẹ vội vàng ôm chặt con vào lòng, nhìn Liễu Hà như một tên điên. Liễu Hà và người mẹ trẻ đó mắt lớn trừng mắt nhỏ với nhau hết 10 giây, sau cùng không nhìn được nữa, anh chỉ chỉ lên bóng người trên toà nhà hỏi: "Cô không thấy nó à? Cô đứng đây nhìn tôi vậy làm gì?"

Chị mẹ liếc mắt nhìn lên: "Thấy gì? Ông cần lấy số thì cửa ở bên kia kia."

Liễu Hà phẫn nộ: "Bố mày không có bệnh!"

Gió đêm chợt nổi lên ào ào, thổi cây cối hai bên đường nghiêng ngả, một chiếc lá không biết bị sức mạnh kỳ lạ nào, xoáy lên theo luồng khí lưu chuyển rồi cửa ngang qua má của Hồng Hựu Sâm. Cạnh lá sắc cửa một vết nông nơi sườn mặt cậu, máu chưa kịp ứa ra thì vết thương đã khép miệng. Tóc mai màu của bóng đêm đang nhảy múa điên cuồng trong gió.

Cậu ngược đầu, trong cổ họng phát ra tiếng gầm, đồng tử trong đôi mắt màu vàng kim đã co lại thành một điểm màu đen tuyền như than.

Trong gian phòng trên tầng thượng, Mạc Lan vịn vai Kiều Dĩ Sa, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. "Có vẻ như thật sự nổi giận rồi....." Kiều Dĩ Sa bị ông ta ghim vào cửa không sao nhúc nhích được, bực bội nói: "Ông nói cái gì vậy!"

Mạc Lan cười đáp: "Ta nói, cậu bạn trai của cô còn quá nhỏ tuổi, tính tình nóng nảy." Nói rồi ông ta lại tiến lên nửa bước, khiến cho không gian vốn đã chật chội giữa họ trở nên hoàn toàn chật ních không còn kẽ hở nào.

Kiều Dĩ Sa vất vả nói: "Tôi sắp không thở nổi rồi!"

"Nào, cô bé phù thủy, hãy hứa với ta." Mạc Lan dán bên tai Kiều Dĩ Sa. "Cô sẽ cố gắng hết sức khiến cho ngài ấy thức tỉnh, ta có thể cho các người thời gian, chúng ta đều cố gắng dùng cách hoà bình để giải quyết việc này, được không?"

"Làm sao tôi làm cậu ấy thức tỉnh đây!"

"Ta cũng không rõ, cô mới là nhân vật mấu chốt, cô phải nghĩ cách."

Trống ngực của Kiều Dĩ Sa thành thành. Năng lực cảm nhận thiên nhiên của tộc phù thủy rất mạnh, trước mặt có nguyên một tên boss của tộc ma cà rồng như thế này, mà cô vẫn có thể cảm nhận được luồng một sức mạnh cực lớn khác đang sắp sửa ập tới, bị bao nhiêu đó sức mạnh ép, đầu của cô đau như búa bổ, hai đầu gối run lên sắp ngã khuỵu.

Mạc Lan đỡ lấy cô, ông ta vòng tay quanh eo của cô, nhìn vùng cổ trắng nõn mảnh mai của cô, động mạch đang khẽ nảy lên dưới làn da, giống như những nốt nhạc đang rung.

Mạc Lan nói: "Trước khi ta gặp cô, đã gặp cha của ngài ấy."

Kiều Dĩ Sa: "....."

"Ta đã gieo một chú thuật lên người của ông ta."

"Chú thuật gì....."

"Cô đoán xem?"

"Ông thật không biết xấu hổ!"

"Cho nên đừng làm gì nông nổi, cứ chiếu theo lời của ta. Xin cô tin vào thành ý của ta, ta thật lòng hy vọng chúng ta có thể giải quyết vấn đề này trong hoà bình."

Kiều Dĩ Sa nghiêng răng nói: "Rốt cuộc các người muốn cậu ấy thức tỉnh để làm gì?"

Mạc Lan khẽ đáp: "Cho tộc ta một hy vọng."

Kiều Dĩ Sa không hiểu, Mạc Lan cũng không giải thích thêm.

"Vậy thì ta sẽ đợi tin lành từ cô."

"Cái gì? Ông——"

Cô không kịp nói thêm, bên ngoài tám cửa sổ bằng kính sát sàn của văn phòng giám đốc đã có một cái bóng đen ập đến. Trên mặt đất trắng sáng soi xuất hiện một cái bóng vô cùng kinh dị. Hồng Hựu

Sâm đập bể kính cửa sổ, gió lập tức thốc vào phòng, thối giấy trong phòng bay lên khắp nơi như bông tuyết. Cơ thể người sói đồ sộ sừng sững bám bên khung cửa sổ. Cậu đang thu người trong thế ngồi xổm, hai tay bám khung cửa, lông tóc màu trắng bay phất phơ theo gió, vàng trắng tròn vàng vạc phía sau lưng cậu cũng như cặp mắt màu vàng kim của cậu, sáng đến khiến lòng người khiếp sợ.

hết chương 39

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 40

Mạc Lan ôm Kiều Dĩ Sa đã bị khống chế hoàn toàn, hơi nhích ra sau, nửa người núp sau cơ thể của cô, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt nhỏ trắng nhợt. Hồng Hựu Sâm ở phía ngược sáng của ánh trăng, hơi thở sâu và nặng nề như gió biển lồng lộng và điên cuồng.

Mạc Lan thì thầm bên tai Kiều Dĩ Sa: "Cô hãy che chắn giúp ta một chút....."

Tư thế thân mật này tiến vào mắt của Hồng Hựu Sâm, cậu phát ra một tiếng gầm điên loạn, hai chân giẫm lên bệ cửa sổ đầy mảnh vỡ, lầy đà nhảy phốc tới.

Kiều Dĩ Sa không kịp nhìn rõ, chỉ cảm thấy cơ thể mình như bị một cơn gió kéo đi xa, bả vai của cô bị Mạc Lan bám chặt, đau nhói lên, thoát cái cô đã ở một góc khác trong căn phòng. Hồng Hựu Sâm bị chụp huyệt, hai tay cào mạnh lên tường. Thế mà Kiều Dĩ Sa vẫn còn hơi sức để cảm thán, chất lượng của toà nhà này khá thật, bị tấn công dữ dội mà tường vẫn không hề rớt lấy một mảnh vụn.

Trong căn phòng ngay dưới văn phòng giám đốc, Bì Hàn cục mịch thấp lùn đang giơ hai tay quá đỉnh đầu, đầu ngón tay toả quang sáng màu xanh lam. Bên trên như có một sức ép vô hình nào đó khiến cho biểu cảm trên mặt của gã vắn vẹo, nghiêng răng mám môi mám lợi, mồ hôi tuôn ròng ròng.

"Ráng giữ cho vững——!" Văn Bạc Thiên siết chặt nắm tay quát gã, "Ông phải giữ cho vững! Toà nhà này là tài sản cụ thân sinh để lại cho tôi! Ngàn vạn lần không thể để xảy ra bất trắc gì!"

Bì Hàn run rẩy toàn thân như bị táo bón, mặt bạnh ra giống cái bánh bao trong xửng hấp, xì khói khắp nơi.

Tu lôi cổ Văn Bạc Thiên qua một bên. "Đừng quấy rầy hấn."

Trong văn phòng giám đốc đang phong ba bão táp.

Hồng Hựu Sâm hoàn toàn biến hình thành dạng người sói, đầu sói khổng lồ nhìn vô cùng dữ tợn, giữa những răng nanh bén nhọn phả ra hơi thở lạnh lẽo của rừng thiêng. Cuối cùng Kiều Dĩ Sa đã tìm lại được chút lợi thế, cửa sổ đã bị phá vỡ, kết giới chắn chú thuật cũng bị phá theo, gió giúp cô tìm về được chút sức mạnh.....

"Ta khuyên cô nên bình tĩnh một chút." Mạc Lan như nhìn thấu được sự háo hức của cô, "Hiện giờ hai người các cô cộng lại cũng không phải là đối thủ của ta."

Kiều Dĩ Sa vừa định cãi, Hồng Hựu Sâm đã lại ập tới, Mạc Lan tóm theo cô, tránh né khắp quanh phòng. "Buông tôi ra!" Kiều Dĩ Sa hét. Động tác của Mạc Lan trông thì dễ dàng nhẹ nhàng, nhưng thật ra lực rất mạnh. Kiều Dĩ Sa có cảm giác như mình đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc, tim gan phèo phổi muốn văng hết ra.

Lòng kiên nhẫn của Hồng Hựu Sâm dần dần bị tiêu hao hết sạch, cậu xông tới bằng tốc độ nhanh hơn, lần này Mạc Lan không kịp né, ông ta vung tay vút thẳng Kiều Dĩ Sa. Chiếc váy màu đen tạo nên một đường cong trong không trung, đi kèm với tiếng rú của Kiều Dĩ

Sa, cô đâm vào Hồng Hựu Sâm đang xông tới, mặt đối mặt với cái đầu sói to đùng chỉ trong gang tấc.

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!"

Nói thật thì ở dạng người sói, bề ngoài của Hồng Hựu Sâm khá đáng sợ; khác xa hình tượng đầu gối đáng yêu bình thường, trên đầu cậu đầy lông tóc rậm rạp và thô ráp, tai sói dựng thẳng đứng, răng nanh nhọn hoắt, cùng với một vẻ dữ dằn hung hãn, thậm chí trông còn dữ hơn cả bộ dạng của cậu lúc biến thành sói hoàn toàn.

Kiều Dĩ Sa còn hơi hoài nghi nếu cậu mà không cẩn thận thì sẽ xé xác cô luôn.

May sao Hồng-người-sói vẫn còn đủ lý trí, cậu chụp được Kiều Dĩ Sa giữa không trung, đáp xuống an toàn. Kiều Dĩ Sa bủn rủn tay chân, mơ hồ cảm nhận được bên má và cổ mình ươn ướt, thót tim, bụng bảo dạ ê bạn nhỏ này đừng nói là cảm động quá nên khóc chứ hả.....Liếc mắt qua, một quả mũi đen sì to đùng đang hít lấy hít để một bên mặt của cô.

Hồng Hựu Sâm ngửi mùi của cô xong, xác định cô không bị thương, móng vuốt to lớn gạt cô ra phía sau lưng. Trong lúc đang đánh nhau, động tác của cậu nhanh và mạnh, suýt nữa làm cô ngã lộn nhào.

"Ồi? Ta nói này....."

Vóc dáng cao lớn của Hồng Hựu Sâm chắn mất tầm nhìn của cô, trông bộ dạng này là muốn một sống một chết với Mạc Lan.

"Anh chờ chút đã....." Cô níu cậu lại, bị hất ra lần 2, níu tiếp, bị hất tiếp. Hồng Hựu Sâm vẫn duy trì sự cảnh giác của dã thú từ đầu

đến cuối, hai mắt nhìn Mạc Lan chăm chăm không một giây lơ là.

"Anh có nghe được em nói không?"

Có vẻ như là không.

"Là hiểu lầm thôi, ông ta không làm gì em cả, chúng ta đi về trước đi đã."

Ở dạng người sói cũng không nói được, Hồng Hựu Sâm quay đầu nhìn cô, từ lồng ngực phát ra tiếng gầm khế, bộ dạng rõ ràng không đồng ý.

Kiều Dĩ Sa phúi phúi váy.

"Em thật sự không sao, anh không đi thì em đi đây."

Cậu vẫn không nhúc nhích, cô nói là làm, xoay người bỏ đi.

"Cô Kiều." Mạc Lan gọi giật cô. Ông ta đến bên giá quần áo mà cô gái ma cà rồng trước đó để lại, ngồi xổm xuống chọn một đôi giày cao gót tinh xảo màu đen, nhẹ nhàng búng ngón tay một cái, đôi giày bay đến bên chân Kiều Dĩ Sa. Kiều Dĩ Sa không khách sáo, xỏ ngay chân vào, kích cỡ vừa đúng. Đôi giày này cao ít nhất 7,8 phân, cô thẳng người lên, lập tức cảm thấy khí thế tăng vọt. Cô vút cho Mạc Lan một ánh nhìn, ý là —mai một tính sổ với ông sau. Mạc Lan như hiểu ý của cô, gật đầu. Kiều Dĩ Sa vẫy tay, nói: "Đi đây!"

Hồng Hựu Sâm đứng yên một chốc, sau đó nghe thấy tiếng giày cao gót mỗi lúc một xa trong hành lang, nghiêng hàm răng, rượt theo.

Một khắc khi bóng dáng của cậu khuất hẳn, cuối cùng Mạc Lan không gắng gượng được với giới hạn của cơ thể nữa, tựa lưng vào

tường tuột xuống. "Ồi....." Ông ta thở dốc, trên trán đổ mồ hôi hột, nước da vốn đã trắng nhợt nay trông lạnh lẽo, tựa như một tảng băng đang toả hơi lạnh, dưới lớp băng ẩn hiện những mạch máu li ti màu xanh xám. Tu và Văn Bạch Thiên nhanh chóng có mặt. "Chủ nhân!" Tu chạy đến thẳng chỗ Mạc Lan, Mạc Lan xua xua tay, ra ý bản thân không sao.

"Để ta nghỉ ngơi một chút."

Mọi người vây quanh Mạc Lan, Văn Bạch Thiên lo chạy đi kiểm tra chỗ bị vỡ trong phòng.

"Ui da cái cánh cửa sổ sao bị bể như thế này! Lũ mọi rợ đó!"

Tu quỳ bên Mạc Lan, đợi ông ta đỡ hơn một chút, hỏi: "Chủ nhân, thật sự không cần làm gì nữa ạ? Cứ thế để bọn chúng ra về?"

"Tình trạng hiện giờ của ta không thích hợp để nảy sinh xung đột với bọn họ." Mạc Lan nói một cách yếu ớt, "Hơn nữa chúng ta cũng chưa thể xác định được bước kế tiếp nên làm gì, không thể đường đột hấp tấp."

Tu nói: "Từ bên Tây có tin được truyền về, luôn nói rằng nguồn sức mạnh của Đồ An nằm trong tim hắn, nếu như chúng ta....." Ông ta muốn nói xong lại thôi, Mạc Lan liếc ông ta, "Nếu? Người định làm thế nào? Móc tim Đồ An ra? Rồi nếu không phải thì sao, người nhét lại vào được không?"

Tu: "Ồ....."

Mạc Lan chau mày: "Người đã bao lớn rồi, sao lại có thể lỗ mãng như thế."

Tu bị ông ta nói đến nóng hết tai, hổ thẹn cúi đầu.

"Chúng ta không thể quá liều lĩnh, bao nhiêu năm rồi Đồ An mới xuất hiện một lần." Mạc Lan tựa vào tường lẩm bẩm, "Nhất định phải hết sức thận trọng, hết sức thận trọng mới được....."

Bên kia, Kiều Dĩ Sa đã đi xuống ba tầng lầu, Hồng Hựu Sâm bắt kịp cô. Cậu đã khôi phục lại hình người, áo vì biến hình mà rách toác, để lộ thân trần sần chắc.

Cậu hỏi: "Chuyện là thế nào?"

Kiều Dĩ Sa chau mày: "Chắc, tạo hình này của anh....."

"Em bị hắn bắt tới đây?"

"Đi xuống dưới như thế này liệu có hơi kỳ quá không."

"Quần áo của em đều nằm lại hết trong xe."

"Hay là anh che mặt lại đi."

"Cả di động nữa."

"Có muốn em xé váy ra không?"

"....."

Hai người nói chuyện cách cả một thứ nguyên mà vẫn nói vô cùng trôi chảy.

"Đi thôi đi thôi, đi về cái đã."

Hồng Hựu Sâm đứng chắn trước mặt Kiều Dĩ Sa, lẳng lặng nhìn cô.

"Em không nói rõ ràng thì ngay bây giờ tôi sẽ quay vào tìm hấn tiếp."

"Không có gì đáng để nói cả, thật sự là hiểu lầm mà."

"Không thể nào." Hồng Hựu Sâm chỉ vào lồng ngực cô. "Tim của em đang đập rất nhanh, em đang nói dối."

Kiều Dĩ Sa tỉnh như ruồi: "Tim đập nhanh là vì vừa bị kinh sợ."

Hồng Hựu Sâm nhâm nhi cái từ "kinh sợ" trong miệng ba giây, nói: "Vậy tức là em vẫn bị hấn bắt về đây." Nói xong xoay người chuẩn bị quay vào trong.

"Đừng đừng đừng! Thật sự không phải, chúng ta mau mau về đi.....em không mang giày cao gót đi xa được, nào, anh bế em xuống, bế ngay!" Cô bổ nhào vào lòng Hồng Hựu Sâm, cậu vững vàng đỡ được cô, vùng vằng kiều đó mới kéo được cậu đi.

Liễu Hà đợi họ ở bồn phun nước chính giữa khuôn viên của bệnh viện.

"Ồi cha cha." Liễu Hà nhìn thấy cách Kiều Dĩ Sa ăn mặc, "Chuẩn bị lên thăm đồ đó hả?"

Kiều Dĩ Sa: "Nhìn mặt em này, ăn nói cho cẩn thận."

Liễu Hà cười: "Tao đi lấy xe, chúng ta về nhà nha ~."

Gió đêm man mát xua tan sát khí của ban nãy.

Họ về đến Bly, bầu khí trong phòng rất căng thẳng. Toán người sói lăm le đón địch, Kiều Dĩ Sa vừa vào trong đã lập tức bị vây quanh. Lôi Lợi tóm lấy tay của cô, hỏi: "Không sao chứ? Chúng nó làm gì cô thế?"

"Không sao không sao, để tôi đi thay đồ trước cái đã." Kiều Dĩ Sa lên lầu, Hồng Hựu Sâm đi theo sau, ba vị tể ti rõ ràng muốn ngăn cậu lại, bị Liễu Hà cản trở.

"Các vị bô lão, xin hãy cho thanh niên không gian riêng của họ."

Kiều Dĩ Sa vào phòng là bắt đầu trút bỏ áo dạ hội, bên cạnh có một cánh tay đưa ra, Hồng Hựu Sâm trao quần áo rút lại trong xe cho cô.

"Sao anh vẫn còn ở trần." Kiều Dĩ Sa vừa thay đồ vừa hỏi cậu, "Mua cho anh chiếc áo sơ mi, đã thấy chưa?"

"Thấy rồi, cái màu hồng?"

"Thích không?"

"Chưa thử."

"Mặc vào đi."

Hồng Hựu Sâm nghe theo lời cô, tìm chiếc áo màu hồng mặc vào. Kiều Dĩ Sa mặc đồ xong xuôi ngoái đầu, vừa nhác thấy chàng sói hồng choé tâm trạng lập tức quang đãng hẳn lên.

"Thế nào?" Hồng Hựu Sâm hỏi.

Kiều Dĩ Sa bật ngón tay cái. "Bà mẹ.....lại còn dám nói chúng ta chỉ thích hợp với tông lạnh, đúng là không có gu thẩm mỹ." Cô

khoác tay qua cổ Hồng Hựu Sâm, ấn lên môi một nụ hôn, "Vui mắt!"

Hồng Hựu Sâm hỏi: "Hắn còn nói gì nữa?"

Kiều Dĩ Sa vẫn giữ yên tư thế quàng cổ cậu, đầu ngón tay vuốt ve má cậu.

"Ông ta còn nói anh là Đồ An nè."

Hồng Hựu Sâm im lặng.

Kiều Dĩ Sa làm bộ dạng như đang cầm microphone.

"Xin hỏi anh Hồng nghĩ gì về điều này?"

"Không nghĩ gì cả."

"Anh có cảm thấy mình là Đồ An không?"

"Không quan trọng."

Kiều Dĩ Sa thở dài: "Những người khác đều nhận ra hết rồi, chút nữa anh xuống là biết liền. Lúc này anh vừa bước vào anh có thấy ba vị tể ti kia cứ nhìn anh chăm chăm không? Giống như chó nhìn thấy thịt vậy."

Ánh mắt của Hồng Hựu Sâm rất bình tĩnh, hỏi thêm một lần nữa: "Ngoài điều này ra, hắn còn nói gì với em nữa?"

Kiều Dĩ Sa: "Cũng không nói gì khác, toàn khen anh, nói ánh mắt của anh tốt, chọn trúng em."

Hồng Hựu Sâm nghiêng đầu, Kiều Dĩ Sa nhẹ nhàng vuốt cổ áo của cậu, thản nhiên nói: "Cho nên á, đừng có hờ một chút là đòi

đánh đấm. Đã là thời đại nào rồi, ai ai cũng yêu hoà bình, anh xem ai còn dùng chiêu vũ lực nữa?"

Hồng Hựu Sâm hỏi: "Vậy chúng ta quen nhau ra sao?"

Kiều Dĩ Sa đáp cứng nhắc: "Đừng cố cãi."

Cô đi về phía cửa, Hồng Hựu Sâm nói phía sau: "Không phải là tôi khăng khăng đòi đánh, là hấn cố ý khiêu khích tôi. Chắc em cũng nhận ra được, hấn cố ý chọc cho tôi giận."

"Được rồi, dù sao đi nữa thì mọi sự đã qua hết đêm nay, ra ngoài gặp bọn họ đi."

"Em vẫn chưa giải thích rõ ràng."

"Đừng bảo phụ nữ phải giải thích bất cứ điều gì. Anh chỉnh lý lại vẻ mặt của mình để chốc nữa lên sàn cho thật hoàn mỹ."

"Nhưng....."

"Đi thôi."

"Có phải là hấn đã uy hiếp em?"

"Em nói đi đi thôi!"

"Em....."

Kiều Dĩ Sa bị cậu hỏi đến điên đầu, cô đứng chắn ngay cửa, hai tay siết chặt thành nắm đấm, hít mạnh một hơi, ngửa cổ thét lên một tiếng quát chúa như còi hú vang động đất trời, xuyên mây xẻ đá. Liễu Hà đang cắt tóc dưới lầu, nghe thấy vậy mừng rỡ "xì" một tiếng, nói: "Lại lên cơn rồi!"

Cuối cùng Hồng Hựu Sâm bị cô thét làm tắt đài. Kiều Dĩ Sa sửa sang lại quần áo, đẩy cửa mở, mười mấy cặp mắt màu vàng kim cùng nhìn lên phía trên. Thầy Cả rẽ đám đông đứng ra ngược đầu nói: "Vu nữ, chúng tôi cần phải nói chuyện với A Sâm một lúc."

Kiều Dĩ Sa cười lạnh: "A Sâm? Quen lắm à?"

Thầy Cả: "....."

Liễu Hà vừa nhai táo vừa tới giảng hoà.

"Không sao, nó mà bị kích động thì hay động kinh, Ê! Thằng kia!" Anh gọi Hồng Hựu Sâm, "Xuống đây!"

Hồng Hựu Sâm bước xuống lầu, Liễu Hà nói: "Bọn họ đợi mày lâu lắm rồi, ít nhiều gì mày cũng nhín chút thời gian đi." Hồng Hựu Sâm ngoái đầu nhìn Kiều Dĩ Sa, cô đang khoanh tay tựa lưng vào ngưỡng cửa cầu thang của lầu 2, ánh mắt long lên.

"Kệ nó đi, để mình nó dăng trào một lúc." Liễu Hà đẩy Hồng Hựu Sâm vào giữa đám người sói, Lỗ Lai tóm lấy cậu kéo vào một gian phòng bao.

Tộc người sói kiểm tra Hồng Hựu Sâm nhanh hơn Lôi Lợi, nhưng cũng mất gần bốn tiếng đồng hồ, những người sói khác đều đứng ngoài cửa canh gác.

Kiều Dĩ Sa từ từ bình tĩnh lại, Liễu Hà đến nói chuyện với cô, cô cũng không có hứng thú. Trong yên tĩnh, bao nhiêu mệt mỏi và lo lắng cùng ập đến. Liễu Hà bảo cô lên lầu nghỉ ngơi một lúc, cô không chịu đi, ngồi ở đó uống rượu, sau đó qua nửa đêm gục đầu ngủ thiếp đi trên quầy bar.

Cô không biết bản thân tỉnh dậy lúc nào, chỉ mơ màng có cảm giác như bị gọi dậy.

Lúc mở mắt ra, đập vào mắt là gương mặt của Hồng Hựu Sâm. Cậu ngồi ở quầy bar cách cô một chiếc ghế, má phải của cô áp lên quầy bar, má trái của cậu áp lên quầy bar, hai người thống nhất với nhau trong tạo hình bẻ gập đó.

Hồng Hựu Sâm thức suốt đêm, hai mắt trông bình tĩnh và hiền hoà hơn do mệt mỏi.

"Nhìn gì thế?" Kiều Dĩ Sa khẽ hỏi.

"Em." Cậu đáp.

"Sao ngồi cách một chiếc ghế?"

"Gần quá dễ bị hoa mắt."

Hai người cứ vậy yên tĩnh cùng thở bằng mũi với nhau, Kiều Dĩ Sa lại hỏi: "Họ nói gì?"

Cậu không đáp ngay, đồng tử hơi rung rung, như đang nhớ lại gì đó. Thật ra suốt một đêm ba vị tể ti kia nói với cậu rất nhiều chuyện, về Đồ An, về bộ lạc, về nền văn minh của người sói, và những thu xếp tiếp theo.

Những gì về cha mẹ cậu, chỉ có một câu phớt qua, nhưng lúc Kiều Dĩ Sa hỏi cậu, cậu lại chỉ nhớ được mỗi câu đó.

"Họ nói mẹ ruột của tôi qua đời là vì không chịu đựng nổi sức mạnh của tôi, sói hoang trong núi biết tôi vẫn còn sống, cho nên bọn chúng xé cơ thể của mẹ tôi ra."

Kiều Dĩ Sa nhìn cậu một giây, khẽ nói: "Nhích tới đây."

Hồng Hựu Sâm nhích đến gần hơn một chút. Bàn tay của cô gái áp lên má cậu, Kiều Dĩ Sa dùng ngón trỏ đặt ngay giữa hai hàng lông mày cậu, toả ánh sáng dịu dịu. Ngón tay chậm rãi nhích lên, vạch một đường thẳng tắp. Một cảm giác mát rượi như bạc hà bao trùm lấy cậu từ đầu đến chân, khoan khoái đến độ Hồng Hựu Sâm liền nhắm mắt lại.

Quán rượu trong sớm mai yên tĩnh và trống vắng; giữa mùi hương của rượu còn sót lại, ánh đèn màu trắng xám toả xuống từ trên trần nhà như biển ảo thành ánh trắng, dịu dàng xoa đi hết những tiếc nuối và đau buồn.

hết chương 40

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 41

chú thích: "tinh thần A Q" = tinh thần lạc quan dù trong tình huống xấu nhất.

- -----

Đương khi Hồng Hựu Sâm sắp sửa được Kiều Dĩ Sa thôi miên ngủ gục, tộc người sói đã họp xong. Kiều Dĩ Sa nhìn đồng hồ, sắp 7 giờ sáng. Cô gọi Hồng Hựu Sâm dậy, vuốt ve mái tóc mềm mại của cậu, nói: "Anh đi rửa mặt trước đi."

Lỗ Lai tới giải thích kết quả cuộc họp của người sói một cách ngắn gọn cho Kiều Dĩ Sa nghe.

"Chúng tôi cứ tạm thời để cậu ta ở đây đi học."

"Ồ, sao tự dưng dễ dãi như vậy?"

"Chịu thôi." Lỗ Lai nói một cách bất lực, "Cậu ta lại không chịu phối hợp, hỏi gì cũng không chịu đáp, cả buổi cứ khăng khăng đòi như vậy. Chúng tôi cũng không thể đánh ngất rồi khiêng cậu ta về. Các tế ti phải về bộ lạc một chuyến, tôi sẽ ở lại đây. Để phòng hờ lỡ may có gì, tôi muốn kêu hộ vệ ở lại luôn để bảo vệ các người."

Liễu Hà nghe vậy lập tức nói: "Á không được, đêm hôm qua đã lỡ mất một buổi kinh doanh rồi, chúng tôi còn phải ăn nữa chứ."

Lỗ Lai: "Chúng tôi sẽ không ảnh hưởng đến công việc làm ăn, họ có thể ở lại đây phụ việc."

"Đừng, làm gì có nhiều việc như vậy." Liễu Hà vắt chéo chân, ngáp, nói, "Hơn nữa chúng tôi là một hộp đêm hợp pháp, không phải quán trai bao, tự dưng ra một đám mảnh nam kiểu này khó ăn nói lắm."

Lỗ Lai: "....."

Liễu Hà: "Mà cô có để người ở lại cũng vô ích, thằng kia bình thường vốn chả ở đây, nó ở trong trường, các người cũng đâu thể nào tới ngồi canh trước cổng trường được đúng không?"

Kiều Dĩ Sa cũng khuyên Lỗ Lai: "Tôi thấy cái đà của Mạc Lan còn lâu mới làm được trò trống gì. Cô muốn ở lại thì được, những người khác bảo họ về hết trước đi."

Cô vừa nói xong, Lôi Lợi sắp tới.

"Em cũng ở lại!"

Kiều Dĩ Sa ngẫm nghĩ tình cảnh bây giờ, Lôi Lợi vậy thành ra là.....em chồng của cô? Cô buồn cười, hỏi: "Cậu ở lại làm được gì?"

Lôi Lợi cười toe: "Giúp vui cho bọn chị nè."

"Cậu biết giúp vui à? Biểu diễn một màn cho tôi xem xem."

"OK, chị đợi đó nha."

Lôi Lợi lùi hai bước, giang hai tay ra, nhảy 1 vòng lộn nhào ngay tại chỗ, lộn giữa chừng thì biến hình, lúc đáp xuống đất đã thành

một chú sói hoạt bát.

Liễu Hà mới thấy người sói biến hình lần đầu, mồm há hốc ra.

".....Moá?"

Dạng sói của Lôi Lợi khác với của Hồng Hựu Sâm, cậu ta là một chú sói màu xám truyền thống, vóc dáng cũng nhỏ hơn Hồng Hựu Sâm một cỡ, xương cốt và tư thái cũng có khác biệt rất rõ ràng. Cậu ta lắc lắc rũ người, hớn hờ chạy tới, đầu tiên giụi giụi mũi vào bụng của Kiều Dĩ Sa, rồi sau đó lại dùng đầu giụi giụi vào cô. Kiều Dĩ Sa bị nhột, cười rộ lên, tóm lấy cái đầu xù của cậu ta vuốt vuốt tai của cậu ta. "Ui da, đừng giụi vào chị."

Hồng Hựu Sâm rửa mặt xong bước ra liền thấy ngay cảnh Lôi Lợi đang nghịch với Kiều Dĩ Sa. Lôi Lợi đánh hơi được Hồng Hựu Sâm rất nhanh, cậu ta quay đầu, một người một sói bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của Lôi Lợi như loé lên vẻ khiêu khích, hơi cong người lên. Hồng Hựu Sâm rũ mắt nhìn cậu ta, khí sắc âm u trông hầm hầm do ngủ chưa đủ.

Kiều Dĩ Sa nảy sinh ý đồ, tạo dáng uốn éo tựa mình lên quầy bar. Tiếc thay tấn tuồng mà cô mong đợi bị người khác phá hỏng. Thầy Cả lúp xúp chạy đến, đập vào mõng sói của Lôi Lợi một cái, giận dữ mắng: "Mày đang làm gì đó hả! Có còn biết quy củ gì nữa không!"

Lôi Lợi khẽ gầm lên một tiếng bất mãn, Thầy Cả trừng mắt, há mồm to đến mức có thể đóng phim kinh dị, phát ra một tiếng quát còn hùng tráng hơn.

"Còn không mau biến hình về lại!"

Lôi Lợi hạ thấp đầu xuống, ra phía sau ghế xô pha biến hình rồi mặc đồ vào, cậu ta vừa kéo quần vừa nói: "Chẳng phải tôi chỉ không còn là Đồ An nữa thôi sao! Thái độ của các người thay đổi hơi nhanh quá rồi! Ton hót y chang như tên giám đốc của xưởng chúng tôi!"

Kiều Dĩ Sa: "Chắc cậu nên chào một tiếng "anh" chứ hả?"

Lôi Lợi gào lên: "Không chào!"

Kiều Dĩ Sa đến bên Hồng Hựu Sâm, nói: "Đi học đi, chần chừ nữa là sẽ bị trễ tiết tự học buổi sáng đó." Hồng Hựu Sâm liếc cô một cái, thấp giọng nói: "Trước khi em đến tìm tôi thì nhớ tắm trước." Kiều Dĩ Sa giơ tay lên ngửi ngửi bản thân, "Sao vậy?" Không đợi Hồng Hựu Sâm trả lời, Lôi Lợi đã la ồm ồm bên kia.

"Ý là sao! Chê tôi hôi hả!"

Kiều Dĩ Sa khóc dở mếu dở: "Mau đi học đi, em xử lý việc ở quán một lúc rồi chốc nữa sẽ đến tìm anh."

Tiến xong Hồng Hựu Sâm và đám người sói, Kiều Dĩ Sa mệt quá ngã phịch xuống ghế xô pha. Bên cạnh lún xuống, Liễu Hà cũng ngồi xuống.

"Ê nhỏ." Anh trầm ngâm, "Cái gọi là "người sói"....tức là thật sự có thể hoàn toàn biến thành sói đó hả?"

Kiều Dĩ Sa: "Nói chuyện thừa."

Liễu Hà im lặng một lúc, bỗng khẽ cười rộ lên. Kiều Dĩ Sa nhìn anh: "Gì?" Liễu Hà vẫn tiếp tục cười, nếp nhăn ở nuôi mắt dần ra một đống, bị Kiều Dĩ Sa giẫm mạnh vào chân một cái. "Hiện giờ em

đang còn nghĩ chuyện nghiêm túc, anh có cách nào đừng nham nhở được không? Đi chỗ khác!"

Xác thực là cô đang nghĩ chuyện nghiêm túc, chính là vấn đề liên quan đến Hồng Diêm Đức.

Kiều Dĩ Sa tạm biệt Liễu Hà, về nhà lật sách ghi chép dày cộm của bà ngoại cô để lại, tìm tất cả mọi tài liệu liên quan đến tộc ma cà rồng. Bình thường cô không để ý gì đến đề tài này, đến lúc cần mới ôn bài cấp tốc, nổi hết đom đóm mắt vẫn không ép phê toi công nguyên một buổi chiều.

Sẩm tối Hồng Hựu Sâm gọi điện cho cô.

"Sao em còn chưa tới?"

Kiều Dĩ Sa nhìn đồng hồ, thế mà đã gần sáu giờ chiều. Cô buông sách, dọn dẹp một chút, rồi tới Đức Công.

Hai người ăn bữa tối ở quán cà phê, Kiều Dĩ Sa mãi lo nghĩ nên ăn không biết mùi vị, Hồng Hựu Sâm chén liền tù tì mấy phần thịt bò, ngược mắt nhìn cô.

"Em không đói hả?"

"Không đói....."

"Đang nghĩ gì vậy?"

"Không nghĩ gì cả....."

"Tại sao em chưa tắm?"

Ánh mắt của Kiều Dĩ Sa bay về lại.

"Không kịp làm, đừng nổi giận."

"Tại sao không kịp làm, cả một ngày mà không đủ thời giờ để tắm?"

Kiều Dĩ Sa biết người sói rất nhạy đối với mùi hơi, nhưng cô bị đọc sách nguyên ngày, bây giờ trạng thái của cô cũng vô cùng nóng nảy, mới nói đôi câu đã hơi muốn nổi đóa, đáp: "Thì không tắm đấy, làm gì nhau, anh chịu không nổi thì tối nay em về nhà ở."

Đầu mày của Hồng Hựu Sâm hơi chau lại: "Em bị sao vậy?"

Kiều Dĩ Sa không đáp.

Hồng Hựu Sâm cup mắt, cũng không biết nghĩ gì, im lặng một lúc, buông nĩa.

Kiều Dĩ Sa nhìn trong đĩa, nói: "Vẫn còn thừa một nửa kia."

Cậu đáp: "Ăn không trôi nữa."

Thật ra giọng điệu của cậu không khác bình thường mấy, nhưng không hiểu sao Kiều Dĩ Sa lại bị bốn chữ đó làm nét mặt dịu hẳn lại, bao nhiêu phiền muộn bực bội do bị đọc sách bay đi hết. Cô gái gãi gãi sau đầu, đứng lên qua phía đối diện ngồi sánh vai với Hồng Hựu Sâm.

Cô dùng vai huých huých cậu, cậu nhìn cô.

"Không ăn nữa thật?"

Cậu im.

Cô cầm nĩa găm một miếng thịt bò, đặt bên miệng cậu.

"Đút cho anh, anh cũng không ăn?"

Hồng Hựu Sâm và cô nhìn nhau 3 giây, cuối cùng mở miệng.

Kiều Dĩ Sa cười, rồi cứ thế nửa dựa vào cậu, đút từng miếng từng miếng thịt cho cậu ăn.

"Nào, công tử, a——"

Trăng chậm rãi trèo lên lưng trời, đèn đường bật sáng, hai người tình tứ với nhau trong lô ghế nhỏ hẹp. Đây gọi là ái ân ngọt ngào, tình ý miên man.

Đang vui thì bên cạnh bỗng đâu ra một cái bóng đen.

Do không cảm được sức mạnh của dị nhân, Kiều Dĩ Sa chưa quá lo lắng, tưởng đâu chỉ là một nhân viên phục vụ rảnh rỗi. Đến khi người đó đứng hơi lâu, cô mới lấy làm phiền, ngắc đầu hỏi: "Muốn gì?"

Một người đàn ông trung niên gầy nhom đeo kính dày cui với sắc mặt nghiêm túc đứng trước mặt bọn họ. Cảm giác đầu tiên của Kiều Dĩ Sa là ông này mặt quen quen, nhưng lại không nhớ ra là ai. Cô dùng cánh tay huých huých Hồng Hựu Sâm đang mê đắm miếng thịt bò, cậu ngắc đầu, lập tức mắc nghẹn.

"Thầy Trương ạ."

Mồm Kiều Dĩ Sa há thành chữ O.

Cô nhớ ra rồi, đây chẳng phải là thầy chủ nhiệm của Hồng Hựu Sâm sao??????

Lưng của cô bị một cánh tay vô hình kéo thẳng đờ. Thầy chủ nhiệm đẩy đẩy cặp kính.

"Các em thế này là đang làm gì?"

Kiều Dĩ Sa nghiêm túc xét đến việc hạ chú ngay tại chỗ với ông ta, nhưng đang giờ cơm tối, kẻ ra người vào tấp nập trong quán, căn bản không có cơ hội để xuống tay.

"Chúng em đang ăn ạ." Hồng Hựu Sâm đáp.

Thầy chủ nhiệm gật đầu, giọng rất bình tĩnh: "À."

Kiều Dĩ Sa đổ mồ hôi lạnh khắp người, thậm chí cô còn cảm thấy hiện giờ đáng sợ hơn lúc phải đối diện với Mạc Lan.

"Ngày mai em nói phụ huynh đến trường một chuyến."

Kiều Dĩ Sa cúi đầu móm móm ngón tay, im như thóc.

"Có nghe không?"

Hồng Hựu Sâm "dạ" một tiếng.

Trước khi rời đi, thầy chủ nhiệm chiếu tướng Kiều Dĩ Sa một phát, nhưng không nói gì thêm.

"Trời ơi....." Sau khi ông ta rời đi, Kiều Dĩ Sa chụp lấy vai của Hồng Hựu Sâm, ra sức lắc. "Sao anh không nhìn thấy ông ta chứ!"

Hồng Hựu Sâm: "Em cũng đâu nhìn thấy."

Kiều Dĩ Sa: "Bây giờ phải làm sao đây?"

"Còn có thể làm gì nữa, nói cha anh đến một chuyến." Cậu thoáng ngừng, "Hay là em nghĩ cách khác?"

"VẬY Ể EM....." Kiều Dĩ Sa vừa mới bắt đầu xét đến việc chơi trò đánh tráo thì cô chợt nhớ ra, vừa khéo cô đang còn cần gặp Hồng Diêm Đức, đây chính là một cơ hội tốt, không đến nỗi nào. Còn những lời rầy la của thầy chủ nhiệm.....dù sao cũng có Hồng Hựu Sâm hứng hết.

"Thôi, để ông ấy tới một chuyến đi."

Đêm hôm đó, Hồng Hựu Sâm về ký túc xá gọi điện cho Hồng Diêm Đức, Kiều Dĩ Sa ngồi bên cạnh đợi cậu cúp máy, lo lắng hỏi: "Cha anh nói thế nào?"

Hồng Hựu Sâm: "Không nói gì cả, mai cha sẽ tới."

Kiều Dĩ Sa: "Anh nói là thầy chủ nhiệm sẽ nói chuyện gì với ông ấy?"

Hồng Hựu Sâm: "Thì chuyện lúc nãy thôi."

Kiều Dĩ Sa trầm tư một hồi, Hồng Hựu Sâm ngồi kế bên chọc cô mấy lần cô không nhúc nhích, đến lúc cậu khom người định khuan cô vào giường, cô chợt nói: "Ê anh nói xem, thầy chủ nhiệm của anh có nhìn ra hai bọn mình đang là một cặp không?"

Hồng Hựu Sâm giữ yên tư thế khom lưng, ngược mắt nhìn lên mặt cô, một hồi lâu sau nghiêm túc đáp: "Tôi cảm thấy là có."

Kiều Dĩ Sa chợt buồn cười, nhếch mép nói: "Không có gì, đừng lo, ngày mai em sẽ đi nghe lén xem họ nói gì với nhau."

*

Hôm sau mới sớm tinh mơ Hồng Diêm Đức đã bị thầy chủ nhiệm thỉnh tới trường. Trong lớp đang là tiết tự học, Kiều Dĩ Sa biến thành quạ, trốn trong bàn học của Hồng Hựu Sâm, nghe thấy Hồng Diêm Đức tới, dùng cánh đẩy đẩy Hồng Hựu Sâm. Hồng Hựu Sâm lén mở cửa sổ ra, thả Kiều Dĩ Sa bay đi. Cô lượn nửa vòng quanh trường, đáp xuống ban công của một bên hành lang. Hồng Diêm Đức và thầy Trương đang đứng ngay chỗ cửa sổ của ban công nói chuyện.

Thầy Trương nghiêm túc vào ngay chủ đề.

"Tôi muốn phản ánh một chuyện với ông."

Hồng Diêm Đức gật đầu.

"Xin thầy cứ nói."

Thầy Trương nặng nề nói: "Hình như là Hồng Hựu Sâm đang giao lưu với người của xã hội đen."

Kiều Dĩ Sa: "....."

Quỷ gì thế này.

"Chỉ còn chưa đến nửa tháng nữa đã là kỳ thi đại học, hiện giờ tuyệt đối không thể để xảy ra vấn đề gì!"

"Tôi hiểu."

"Trước đây Hồng Hựu Sâm luôn tự chủ rất tốt, không hiểu sao dự dưng lại như thế này....."

Hồng Diêm Đức gật đầu.

"À, cái người mà thầy nói, cụ thể trông như thế nào?"

Thầy chủ nhiệm tả lại cảnh tượng đêm hôm trước ông ta mục kích, trong miệng ông ta, Kiều Dĩ Sa không khác gì một nữ lưu manh hư hỏng đi dụ dỗ con nhà lành.

"Tôi trông thấy lúc ra ngoài ăn bữa tối, Hồng Hựu Sâm ngồi với người phụ nữ đó trong quán cà phê đối diện với trường học, hai người đó ở đó, thật là....." Thầy Trương vung tay một cách vô cùng bất bình, "Thật không ra thể thống gì nữa!"

Ngoài ban công, cặp mắt bé xiu của Kiều Dĩ Sa trừng lớn, cô kêu "Quác" một tiếng trong góc ban công tỏ ý bất mãn, nhưng hai người đàn ông đang nói chuyện vô cùng nghiêm túc, không ai để ý đến cô.

"Cô ta trông ra sao?"

"Trông ra sao?" Thầy Trương đẩy đẩy cặp kính, nhớ lại, "Trắng lăm, gầy thật là gầy, mặc đồ đen từ đầu đến chân.....Nói chung là sặc mùi xã hội đen! Tuyệt đối không phải người tử tế!"

Kiều Dĩ Sa đổi góc quan sát, nhích qua một bên trông chừng biểu cảm trên mặt Hồng Diêm Đức. Có vẻ như ông đang suy nghĩ gì đó. "Tôi biết rồi. Tôi sẽ nói chuyện với nó cho ra lẽ. Cảm ơn thầy đã nhắc nhở."

Hai người lại trò chuyện một lúc về tình hình học tập của Hồng Hựu Sâm, Kiều Dĩ Sa nhớ ra chuyện cần làm, bắt đầu quan sát Hồng Diêm Đức.

Hồng Diêm Đức là một luật sư nghiêm túc cẩn thận, mỗi lần ra khỏi nhà cơ bản ăn mặc cùng một kiểu, giữa hè cũng vẫn âu phục chỉnh tề, đầu tóc chải đầu ra đấy, lưng thẳng tắp như diễn viên kịch

sân khấu, nhìn không có dấu hiệu gì như bị trúng độc. Lúc cuộc nói chuyện sắp kết thúc, Kiều Dĩ Sa rời đi trước. Cô tìm được chiếc xe của Hồng Diêm Đức trước cổng trường, một chiếc Audi màu đen. Cô chui xuống gầm xe, niệm chú để mình xuyên qua sàn xe, trôi lên giữa khoang xe.

Cô đợi quãng chừng 20 phút, sau đó khoá xe phát tiếng động, Hồng Diêm Đức ngồi vào ghế lái. Cô lợi dụng lúc ông nổ máy xe, biến về lại hình người.....

Hồng Diêm Đức cảm di động, hình như đang gọi điện thoại. Kiều Dĩ Sa thò hai tay từ ghế sau, thoát cái bịt mắt của Hồng Diêm Đức lại!

"Ai——"

"Nào!" Cô trợn mắt, lòng bàn tay toả sáng, "Ngủ đi!" Cơ thể của Hồng Diêm Đức thoáng cứng đờ, rồi sau đó mềm oặt trên ghế lái.

Lần này có vẻ vô cùng thuận lợi, Kiều Dĩ Sa thở phào, bò lên hàng ghế trên, vừa thò chân lên liền phát hiện một vấn đề——cô đang xước xi 100%.

Cửa kính của xe có bọc màu tối, nhưng kính chắn gió phía trước vẫn có ông đi qua bà đi lại, cũng kỳ. Kiều Dĩ Sa lục trong xe một hồi cuối cùng tìm ra được một tấm phủ bụi cho xe màu xám, cô khoác lên người như khoác áo choàng tấm. Sau đó cô bắt đầu triệt để kiểm tra Hồng Diêm Đức.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Cô thử từng câu chú kiểm tra, đọc chú đến muốn lú hết lợm mà vẫn không tra ra được gì.

"Ủa? Thật tình....." Kiều Dĩ Sa cào đầu, "Chú của tộc ma cà rồng mạnh thế sao?"

Cho dù Mạc Lan có ngon cách mấy đi nữa, chú thuật vẫn không phải là sở trường của bọn họ, sao lại có thể thi triển một cách không để lại chút dấu vết gì cả.....

Vừa nghĩ đến bản mặt tươi cười nhơn nhơn của Mạc Lan Kiều Dĩ Sa lại điên tiết, cô chửi bậy đôi câu, xắn tay áo hoàn toàn không tồn tại, dồn hết sức tập trung.

"Tao vẫn không tin....." Cô bắt đầu kiểm tra đợt hai.

Để nhìn cho rõ hơn, cô quyết định cởi nút áo của Hồng Diêm Đức ra.

Lần đầu tiên cô gặp loại áo sơ mi được ủi phẳng lì y như bức tường thế này. Cởi hai chiếc nút, phanh cổ áo ra hai bên, một mùi nước hoa đàn ông vừa trong lành vừa hăng hắc phảng phất bay ra. Trên cổ và chỗ xương quai xanh của Hồng Diêm Đức có một vết sẹo mảnh mảnh, có vẻ như còn sót lại từ lúc Hồng Hựu Sâm còn rất nhỏ.

Động tác của Kiều Dĩ Sa nhẹ nhàng hơn, tiếp tục cởi phía dưới.....

Đầu óc của cô chơi vơi, muốn tìm gì đó chi phối, nghĩ bụng đàn ông trung niên như Hồng Diêm Đức giữ gìn cơ thể khá nhỉ, da dẻ của ông trắng hơn Hồng Hựu Sâm nhiều, rất ít lông, tuy da không còn căng như thanh niên, nhưng xúc cảm cũng vẫn khá mịn màng.....

Ngay lúc đầu ngón tay của cô đặt ở lồng ngực của Hồng Diễm Đức, cổ tay bị nắm giữ.

Kiều Dĩ Sa ngược mắt, Hồng Diêm Đức đang lảng lảng nhìn cô.

O'mmmmmmmmmmm.....

Kiều Dĩ Sa cười cười, dùng tinh thần của AQ tự an ủi bản thân, may là đã tìm được tấm phủ bụi khoác lên mình.....còn có chút đất để giải thích.

hết chương 41

A-Q (阿Q) là nhân vật trong truyện ngắn "AQ Chính Truyện" 阿Q 正傳 của Lỗ Tấn, một nhân vật luôn suy nghĩ lạc quan và thậm chí huyền hoặc bản thân để vượt qua khó khăn.

copy nguyên con từ wiki qua:

"Câu chuyện kể lại cuộc phiêu lưu của A Q, một anh chàng thuộc tầng lớp bần nông ít học và không có nghề nghiệp ổn định. A Q nổi tiếng vì phương pháp thắng lợi tinh thần. Ví dụ như mỗi khi anh bị đánh thì anh lại cứ nghĩ "chúng đang đánh bổ của chúng". A Q có nhiều tình huống lý luận đến "điên khùng". A Q hay bắt nạt kẻ kém may mắn hơn mình nhưng lại sợ hãi trước những kẻ hơn mình về địa vị, quyền lực hoặc sức mạnh. Anh ta tự thuyết phục bản thân rằng mình có tinh thần cao cả so với những kẻ áp bức mình ngay trong khi anh ta phải chịu đựng sự bạo ngược và áp bức của chúng. Lỗ Tấn đã cho thấy những sai lầm cực đoan của A Q, đó cũng là biểu hiện của tính cách dân tộc Trung Hoa thời bấy giờ. Kết thúc tác phẩm, hình ảnh A Q bị đưa ra pháp trường vì một tội nhỏ cũng thật là sâu sắc và châm biếm."

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 42

Đứng trước tình cảnh cực kỳ khó xử, con người trái lại mang một vẻ trấn tĩnh lạ thường do đầu óc thoát trở nên trống rỗng.

Kiều Dĩ Sa thu tay về, bình thần nhìn Hồng Diêm Đức.

"Chú Hồng, chú tỉnh rồi ạ."

Hình như nói thừa.

"Lại gặp nhau rồi."

Vẫn nói chuyện thừa.

"Chú tỉnh dậy mau thật."

Bắn ba câu thừa thãi liên tiếp.

Hồng Diêm Đức chậm chạp ngồi dậy, Kiều Dĩ Sa như một chú ngựa bị nắm缰 dây cương, cả linh hồn bị giật ngược ra phía sau. Hồng Diêm Đức cài từng chiếc nút áo xong, Kiều Dĩ Sa thường thức tốc độ và bầu không khí, thấy cảm giác bối rối, quái lạ, và kỳ diệu cùng giao hoà.

Cô bắt đầu cà kê: "Ồ, đúng rồi, chú mà tỉnh lại nhanh như thế cháu cảm thấy rất có khả năng là do chú đã ở bên Hồng Hựu Sâm lâu ngày. Dĩ nhân không ít thì nhiều đều gây ảnh hưởng đến những con người ở bên họ, dĩ nhân càng mạnh thì ảnh hưởng càng lớn.

Chắc là sức mạnh của cậu ấy đã lan đến chú, khiến cho sức chịu đựng của chú mạnh hơn người bình thường một nhỉnh."

Hồng Diêm Đức nghiêng đầu nhìn cô, nói: "Sức chịu đựng."

Kiều Dĩ Sa mím môi, thật ra cô cũng không biết mình đang nói gì.....

Hồng Diêm Đức không gặng hỏi, ông thông thả mặc lại áo, xoay người,

"Cô Kiều."

Kiều Dĩ Sa giống như võ sĩ Nhật, thẳng tắp lưng cúi đầu: "Hày! Ủa không phải.....Ờm, có mặt....."

Hồng Diêm Đức: "Cô có muốn giải thích một chút không?"

Kiều Dĩ Sa giả ngu: "Giải thích gì cơ?"

Hồng Diêm Đức lẳng lặng nhìn cô.

Tâm lý của Kiều Dĩ Sa đang rất bị mất cân bằng, rõ ràng là ban đầu lúc tiếp xúc với Hồng Diêm Đức, tâm trạng của cô rất bình tĩnh, cần nói thì nói, cần cãi thì cãi, thậm chí còn giở vài trò để hù ông. Tại sao mới chỉ qua nửa năm, cô gặp ông lại như Tôn Ngộ Không gặp Như Lai là thế nào. Cô đã chắc mẫm hôm nay mình có tám cái lưới cũng sẽ không nói rõ được tình huống trước mặt hiện giờ, nghĩ tới nghĩ lui, lại nổi lên tà niệm..... Hay là dứt khoát bằng mọi cách làm cho ông ta ngất đi, phá rối trí nhớ của ông về một tiếng đồng hồ vừa qua là xong.

"Cô Kiều." Hồng Diêm Đức lẳng lặng cắt đứt suy nghĩ của cô.
"Đây đã là lần thứ ba rồi."

".....Hả?"

"Cô giờ trò tà đạo với tôi."

Kiều Dĩ Sa khom lưng khép nép như nàng dâu nhỏ.

Lần đầu là lúc giảng cây ở nhà ông, lần thứ hai.....tức là lúc cô ăn gian với mấy bài toán, ông cũng đánh hơi ra.

Ngoài xe thoảng tiếng xe cộ chạy ngang qua, tiếng khách đi đường hối hả. Kiều Dĩ Sa kiên nhẫn chờ Hồng Diêm Đức nổi giận. Im lặng một lúc, Hồng Diêm Đức lên tiếng hỏi: "Tôi không biết gì nhiều về cô," Giọng của ông hiền từ một cách bất ngờ, "Nhưng A Sâm tin tưởng cô."

Kiều Dĩ Sa ngược mắt, Hồng Diêm Đức nói: "Nếu nó đã tin tưởng cô, thì tôi cũng bằng lòng tin tưởng cô. Nhưng mà cô Kiều, niềm tin là được thành lập dựa trên nền tảng của tôn trọng và thành thật."

Nội dung lời nói quá nghiêm túc, Kiều Dĩ Sa nghe mà bụng dạ xoắn xéo hết cả lên, cô hít sâu một hơi, dè dặt nói: "Chú Hồng, xin chú đừng hiểu lầm, cháu không phải là quân lưu manh, cháu thật sự có niềm riêng khó nói."

Hồng Hựu Sâm: "Niềm riêng gì?"

Kiều Dĩ Sa thấy ông có vẻ như rất kiên nhẫn bèn hỏi: "Chú Hồng, cho cháu mạo muội hỏi một câu, gần đây cơ thể của chú có gì khó chịu không?"

"Ý cô là sao?"

"Tức là giống như.....Chú có gặp phải chuyện gì của tà đạo không?"

Hồng Diêm Đức đánh giá tạo hình như mới từ buồng tắm ra của cô.

"Tình huống hiện giờ có tính là chuyện của tà đạo không?"

"Cái này.....khoan tính."

"Vậy thì không."

Kiều Dĩ Sa thở dài.

Hồng Diêm Đức: "Cô hỏi chuyện này để làm gì?"

Kiều Dĩ Sa lại bắt đầu nói nhăng nói cuội.

"À mà thì là....nếu con người có quá nhiều dị nhân sống gần họ, tình hình sức khỏe có thể trở nên không tốt cho lắm. Đương nhiên khẳng định là không nghiêm trọng, chỉ kiểu như dễ bị cảm mạo, hoặc là đau nhức mình mẩy mà thôi. Cho nên cháu muốn kiểm tra một chút, lại sợ chú không đồng ý, nên mới lén....."

Dưới ánh nhìn của vị luật sư tinh anh này, tai Kiều Dĩ Sa mỗi lúc một đỏ hơn, giọng càng lúc càng lí nhí, cuối cùng hoàn toàn bại trận.

"Cô Kiều." Hồng Diêm Đức yên lặng nói, "Nếu như cô không muốn nói, tôi sẽ không ép cô, cô không cần phải bịa ra những lý do để gạt tôi."

Cả đời Kiều Dĩ Sa chưa bao giờ luống cuống như lúc này. Cô cảm thấy Hồng Diêm Đức thật siêu phàm, không nổi giận giống như hồi cô làm giáo sư dạy kèm tới nhà chạm mặt ông; gặp một cảnh khó ăn nói như thế này mà không nổi cơn lôi đình truyền thống mà cô tưởng là sẽ có, thậm chí trong vẻ trấn định của ông còn có một chút quan tâm và.....lo lắng?

Lo lắng về sức khỏe tâm thần của cô?

Đầu của cô hỗn loạn.

"Còn nữa, cô cặp với A Sâm."

Vai của Kiều Dĩ Sa căng thẳng, Hồng Diêm Đức tiếp tục nói:
"Thầy chủ nhiệm đã phản ánh một số vấn đề với tôi."

"Vâng."

"Để tôi nói đơn giản cách suy nghĩ của tôi."

"Dạ chú nói."

"Tôi không đồng ý."

Vậy hơi bị quá đơn giản rồi i?!?!?!?!?

Kiều Dĩ Sa cạn lời, dùng tạo hình của nữ chính trong bi kịch che miệng, nhập vai ngay tức thì.

Hồng Hựu Sâm cau mày nhìn cô, ánh nhìn ân cần dành cho kẻ thiếu năng càn rỡ hơn.

"Cô có biết còn bao nhiêu ngày nữa là thi đại học?"

"Mười lăm ngày....."

Ông lạnh như tiền: "Cô biết rõ nhỉ."

Kiều Dĩ Sa nghĩ bụng cháu đang tính ngày để còn chuẩn bị đi du hí với con trai chú chứ, không rõ sao được.

Hồng Diêm Đức: "Cả hai người đều còn quá nhỏ tuổi, hoàn toàn chưa chín chắn, cơ bản không biết mình đang làm gì."

Kiều Dĩ Sa chống chế: "Cách tính tuổi của chúng cháu không giống như con người....."

"Ồ?" Hồng Diêm Đức không mặn không nhạt hỏi, "Khác thế nào, chậm hơn hay nhanh hơn?"

Kiều Dĩ Sa: "Nhanh hơn, tức là.....bọn cháu sẽ già hơn tuổi một chút."

Hồng Diêm Đức: "Nhưng mà tôi thấy trí thông minh của cả hai hoàn toàn không phát triển theo hướng hơn tuổi."

Thanh máu: -99999999999

"Tuy cả hai đều đã lớn rồi, nhưng chuyện này không phải trò chơi của trẻ con, nhất là A Sâm còn chưa ra khỏi khuôn viên của mái trường, thì phải quan tâm học hành trên hết." Ông thoáng ngừng, rồi nói tiếp, "Đương nhiên là cô giỏi, nếu cô muốn che mắt tôi, tôi cũng không có cách nào khác. Tôi chỉ nói lời không êm tai trước cho biết....." Đến đây, Hồng Diêm Đức hơi xoay người, nhìn thẳng trước mặt. Áp lực vô hình bao trùm, hai tay của Kiều Dĩ Sa vịn xoắn vào nhau.

"Ch-ch-ch-chú, chú cứ nói....."

"Nếu thành tích thi đại học của A Sâm xuất hiện bất cứ chênh lệch nào, cô Kiều, khi đó xin đừng trách tôi không khách sáo."

Kiều Dĩ Sa hoàn toàn quên mục đích ban đầu của mình, nghe Hồng Diêm Đức thả cho cô đi thì như được ân xá, xoay người chuẩn bị mở cửa xe.

"Bậy!" Hồng Diêm Đức tóm ngay cô lại, "Cô định đi như thế này?"

Kiều Dĩ Sa cúi đầu nhìn áo choàng tắm của mình, đáp: "Cháu không sao, cháu có thể...." Hồng Diêm Đức ngắt lời cô: "Cô Kiều, xin cô tự kiểm điểm một chút."

Kiều Dĩ Sa: "....."

Hồng Diêm Đức: "Cô ngồi đây chờ tôi, tôi đi tìm một bộ đồ cho cô."

Hồng Diêm Đức ghé ngay vào cửa hàng bán quần áo xuất khẩu bên đường, chọn một bộ đồ thoải mái, đến khi ông quay lại, trong xe đã không còn ai, chỉ có tấm vải trùm xe đã được gấp lại ngay ngắn. Hồng Diêm Đức đứng bên cửa xe, vỗ vỗ đỉnh đầu, vài chú chim đậu trên cây ven đường đang ríu ra ríu rít, ông bắt đắc dĩ thở dài một tiếng.

Hỏi: Ai trên thế gian này có thể ngăn cản được mối tình đầu của trẻ hư hỏng?

Đáp: Không ai cả.

Đêm đến, Kiều Dĩ Sa chống đầu bằng một tay nằm trên chiếc giường nhỏ, Hồng Hựu Sâm lưng tựa vào đầu giường, trong tay là bảng tổng kết kiến thức môn Hoá.

Kiều Dĩ Sa đang chau mày nghĩ về cuộc đời thì đến lượt Hồng Hựu Sâm học chưa được bao lâu đã bắt chuyện với cô.

"Hôm nay sao em yên tĩnh vậy?"

"Yên tĩnh cũng sai?"

Im lặng mười giây, Kiều Dĩ Sa liếc ngang, thấy Hồng Hựu Sâm đang nhìn cô.

"Gì?"

"Đừng nói là hôm nay em cũng muốn gây chứ hả?"

"....." Kiều Dĩ Sa ngậm hờ cây bút trong miệng, trước mặt bày một tờ giấy, trên mặt giấy là ngoằn ngoèo đủ thứ bùa nhìn chẳng biết đâu là đâu. "Ai muốn gây đây, không thấy em đang suy tư sao?"

"Ban ngày thầy chủ nhiệm nói gì với cha tôi?"

"Còn nói gì nữa? Mách tội thôi." Vừa nhắc tới là Kiều Dĩ Sa liền nổi giận. "Sắp tốt nghiệp tới nơi rồi lão đó còn đi làm việc rồi hơi làm gì chứ."

Hồng Hựu Sâm nhún vai.

"Thầy giáo của lớp chúng tôi mang tinh thần trách nhiệm rất cao." Cậu chỉ chỉ tờ giấy trước mặt cô, "Mấy thứ này là gì?"

Trên giấy là một số những câu chú, nghi thức, còn có cả bùa, Kiều Dĩ Sa đang tổng kết tất cả những pháp thuật đã dùng trên Hồng Diêm Đức hôm nay. Cô đã moi tất cả vốn liếng ra, vẫn không có được đầu mối nào.

"Em đang nghĩ gì vậy?"

Kiều Dĩ Sa lắc đầu, vừa định nói gì đó, di động rung lên, cô cầm nhìn, là một dãy số lạ.

"A lô?"

"Xin chào cô, nữ pháp sư."

"....."

Kiều Dĩ Sa ngồi bật dậy trên giường, Hồng Hựu Sâm giơ tay về phía cô. Cậu đã nghe ra đấy là điện thoại từ Mạc Lan.

"Đồ An đang bên cô?"

"Đưa di động cho tôi." Hồng Hựu Sâm vớt bằng tổng kết kiến thức hoá học, cánh tay dài quơ một cái giựt được điện thoại, phủ đầu ngay bằng câu——

"Ông có đẹp đi không?"

Mạc Lan không ngờ Hồng Hựu Sâm cho ăn mắng thẳng thừng như vậy, ghen 3 giây, rồi lịch sự chào hỏi.

"Chào ngài."

"Ông có bệnh phải không?"

"....."

Hồng Hựu Sâm ngồi xếp bằng, cánh tay trái gác trên đầu gối, tay phải cầm di động, sắc mặt u ám.

"Tôi đã cảnh cáo ông hay chưa, không được xuất hiện lần nữa trước mặt tôi."

Mạc Lan thoáng ngừng, đáp: "Thưa tôi không hề, lần trước cũng không phải là tôi xuất hiện trước mặt ngài, là ngài chủ động đến tìm tôi."

Hồng Hựu Sâm nhanh chóng ngược đầu lên liếc Kiều Dĩ Sa một cái, gật gù với di động.

"Được, ông chọn ngày giờ đi."

Kiều Dĩ Sa: "?"

Thính lực của cô không tốt được như của người sói và ma cà rồng, nghe không ra Mạc Lan đang nói gì, cô không ngừng ra dấu cho Hồng Hựu Sâm giơ di động xa xa ra một chút, cậu toàn làm như không thấy. Cuối cùng cô giật di động, tự ấn nút loa ngoài.

Mạc Lan nói: ".....Cho ngày giờ để làm gì?"

Hồng Hựu Sâm đáp: "Dạo này tôi rất bận, nhưng sẽ không lỡ cuộc hẹn này, ông chọn ngày giờ đi, chúng ta thanh toán luôn chuyện này."

Mạc Lan nhấn mạnh từng lời: "Ngài muốn quyết đấu với tôi?"

Hồng Hựu Sâm ngầm thừa nhận.

Mạc Lan phì cười, nói: "Ngài quyết đấu với tôi, cô nữ pháp sư có đồng ý không?"

Hồng Hựu Sâm: "Cô ấy nghe theo tôi."

Kiều Dĩ Sa: "??????"

Mạc Lan lại im lặng.

Hồng Hựu Sâm không chờ được nữa, trực tiếp chọn ngày giùm ông ta.

"Thứ Tư tuần sau, có một công viên phía sau trường tôi, 12 giờ đêm."

Cuối cùng Kiều Dĩ Sa hoàn hồn, níu cổ tay của cậu.

"Anh đang làm gì thế này?"

Quái gì mà hờ chút thành 12 giờ đêm?

Hồng Hựu Sâm nhìn cô, sắc mặt nghiêm túc. "Đừng lo, tuần sau không có lớp nữa, tự do ôn bài, tôi có thể ra khỏi trường."

"Nhảm nhí!" Kiều Dĩ Sa lên mặt rầy la Hồng Hựu Sâm. "Một tuần trước kỳ thi đại học mà có thể không có lớp à!"

Cô nhớ tới cái câu cuối cùng mà Hồng Diêm Đức nói với cô, "nói lời không êm tai trước cho biết," nhất thời cảm thấy thi đại học còn nghiêm trọng hơn cả Mạc Lan.

"Đưa di động cho em, em nói chuyện với lão ta."

"Không."

"Anh đưa ngay cho em!" Cô quơ tay giăng lấy, bỏ ngay vào mồm cắn chặt, lúng búng nói: "Không được nghe lén! Em gọi điện thoại xong sẽ về." Nói đoạn biến thân thành quạ, cắp điện thoại bay ra ngoài cửa sổ.

Kiều Dĩ Sa gọi xong cú điện thoại với Mạc Lan trên cành cây.

"Có cách nào đừng phá hoại nữa không, ông có biết là đối với một thanh niên, thi đại học quan trọng đến chừng nào không!"

Mạc Lan cười: "Đúng là ta không biết."

Kiều Dĩ Sa: "Nói chung là ông đừng làm màu, ép quá thì cá chết lười rách, chẳng ai được gì hay ho."

Mạc Lan khẽ nói: "Nữ pháp sư, cô có thật đã làm việc đàn ông chưa?"

Kiều Dĩ Sa đứng trên cây rửa lông rửa cánh.

"Đương nhiên đã làm, nhưng mà chuyện thức tỉnh không đơn giản, tôi bận mệt gần chết với nó được chưa hả."

"Bạn lo giải bài toán đố trên người của cha ngài ấy?"

"....."

Kiều Dĩ Sa không rửa lông nữa.

"Làm sao ông biết được?"

"Bùa chú là do ta hạ, bị người khác kiểm tra dĩ nhiên ta cảm nhận được."

"..... Rốt cuộc nó là bùa phép gì?"

"Điều này làm sao ta nói cho cô biết được."

"Ông là ma cà rồng, sao lại có khả năng hạ chú cao cường như vậy? Ông đứng hàng hơi quá xa rồi thì phải?!"

"Ta đã nói rồi, kinh nghiệm là một thứ tốt. Cô đừng tốn hơi sức với ông ta nữa, lo nghĩ chuyện chính đi."

Kiều Dĩ Sa tức quá dùng mỗ mỗ vào màn hình di động.

Mạc Lan: "Nghĩ cách nào để khiến tâm trạng của Đồ An biến động."

"Tôi không khiến nổi." Kiều Dĩ Sa viện đủ mọi cớ, "Lúc này ông cũng đã nghe rồi đó, cậu ấy thích ứng luôn được với sự có mặt của tôi bên cạnh, ngày nào cũng sống như thầy chùa, cơ bản không kích thích gì được."

"Vậy thì tìm chuyện gì mà ngài ấy chưa thích ứng, cứ lôi những chuyện thực tế ra mà làm."

"Cái gì chưa từng làm à, ví dụ như?"

"Để ta nghĩ....." Mạc Lan trầm ngâm, rồi chân thành đề nghị: "Làm tình?"

Kiều Dĩ Sa rất muốn mang lời phê bình mà Hồng Diêm Đức nói cô ra nói cho Mạc Lan nghe.

"Xin ông tự kiểm điểm một chút."

Mạc Lan không tán đồng: "Bản thân của dục vọng chính là một phần của tình yêu, sao lại nói phải kiểm điểm chứ, hơn nữa tuổi của các người cũng không còn nhỏ nữa, giữ trinh tiết cũng chả có ý nghĩa gì."

Kiều Dĩ Sa lí nhí: "Làm sao mà ông biết được chúng tôi....."

Mạc Lan cười sâu xa khó dò: "Ta đã nói rồi, kinh nghiệm là một thứ——"

"Được rồi được rồi được rồi! Lại cái màn đó!" Kiều Dĩ Sa bực mình, "Coi như uống công tôi hỏi!"

Mạc Lan: "Cả hai người đều là lần đầu, hơn nữa chiếu theo độ hợp nhau giữa các tộc, nếu như Vu tộc và tộc người sói phối hợp thành công thì sẽ mang lại hoan lạc vô biên trong tương lai."

Hỏi: Quạ có đỗ mặt được không?

Đáp: Trời mới biết.

Kiều Dĩ Sa: "Nói xong chưa?"

"Xong rồi.....À, còn một chuyện." Mạc Lan trở nên nghiêm túc hơn. "Nghe nói cô được bà ngoại nuôi lớn, không báo danh trong hiệp hội của pháp sư."

Kiều Dĩ Sa: "Có vấn đề gì à?"

Mạc Lan: "Cũng không có gì, cô có biết chuyện của cha mẹ cô không?"

Kiều Dĩ Sa thoáng khựng lại: "Sao?"

Mạc Lan: "Cô có thể nắm vững chú thuật hư vô, Bì Hàn cảm thấy đây không phải là điều một nữ pháp sư mới hai mươi mấy tuổi có thể làm được, nên đã điều tra, mẹ của cô là một vị đại pháp sư chuyên về pháp thuật hư vô nổi tiếng."

Im lặng 3 giây, Kiều Dĩ Sa hỏi: "Cha tôi thì sao?"

Mạc Lan: "Trai mặt kiếng."

Kiều Dĩ Sa: "....."

Mạc Lan: "Nghe nói lúc mẹ cô mang thai cô, cha cô bị nghi gian díu gì đó, trong cơn nóng giận, mẹ cô đã dùng thuật hư vô nuốt chửng mất hẳn."

Kiều Dĩ Sa: "....."

Mạc Lan: "Sau đó mẹ cô đã tái giá, hiện giờ hình như đang ở Rạn san hô Mauritius. Cô có muốn đi gặp không, hiệp hội pháp sư có thể liên lạc giúp cô."

Kiều Dĩ Sa rất lấy làm tiếc.

"Không cần, đời ai nấy lo."

Mạc Lan bắt đầu nói lời tổng kết.

"Cô được di truyền dòng máu của mẹ cô, cô là một nữ pháp sư ưu tú, cô nên dựa vào đây tiếp tục lớn mạnh, ngày đêm không quản ngại, tiến bộ hết bước này đến bước khác, tranh thủ để sớm có ngày dựng nên đại nghiệp."

Kiều Dĩ Sa cười lạnh hai tiếng: "Không hổ làm lãnh đạo, tài dùng mồm chém gió luyện đến điều thì thôi."

Mạc Lan cười đáp: "Cũng thường thôi mà."

hết chương 42

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 43

Kiều Dĩ Sa về lại phòng, đáp xuống chần.

Bình thường cô biến về hình người ngay trước mặt Hồng Hựu Sâm, nhưng bởi vì cuộc nói chuyện quái quỷ ban nãy với Mạc Lan, tâm lý của cô hơi méo mó, lao thẳng vào trong chần.

Hồng Hựu Sâm đặt bàn tay lớn lên chần: "Em không ngại à?"

Kiều Dĩ Sa lơ cậu, mặc quần áo xong xuôi, nằm thẳng đơ một bên.

Hồng Hựu Sâm hỏi: "Lão đó đi rồi à?"

Cô ừ.

Hồng Hựu Sâm: "Lão nói gì?"

"Chả nói gì....."

Hồng Hựu Sâm không tin, ghé sát lại gần muốn nhìn mặt cô.

"Rốt cuộc nói gì vậy?"

Cậu vừa ghé sát, lồng ngực liền áp chặt vào lưng cô, hơi phả ra lúc nói chuyện rơi xuống trên mặt cô, như mang theo hương vị. Kiều Dĩ Sa chửi Mạc Lan té tát trong lòng, làm cô vốn là một thanh niên gương mẫu trở nên không còn ngây thơ trong trắng nữa.

"Sao vậy?"

Cậu vừa lên tiếng, lồng ngực cũng rền rền, rền làm đầu của Kiều Dĩ Sa hoá thành một hũ keo đặc quánh. Cô nghĩ bụng nếu cứ tiếp tục thế này, chính bản thân cô sẽ thức tỉnh thành Đồ An mất.

Cô ngoái đầu trừng mắt với cậu, hàm của Hồng Hựu Sâm hơi rút gọn, chờ đợi cô trả lời.

"Nhịp tim của anh là bao nhiêu?"

".....Hả?" Cậu bị hỏi làm ngu ngơ.

"Nhịp tim, một phút đập bao nhiêu lần?"

"Không nhất quán." Hồng Hựu Sâm nắm lấy cổ tay cô, đặt lên động mạch trên cổ cậu. "Cảm giác được không?"

Kiều Dĩ Sa gật đầu, sờ một lúc, hỏi: "Hình như không khác con người mấy?"

"Thường thường tôi mô phỏng theo nhịp tim của con người." Hồng Hựu Sâm giải thích, "Bây giờ em xem lại đi....."

Kiều Dĩ Sa chăm chú nghe ngóng, nhịp đập dưới đầu ngón tay gần như ngừng hẳn, 7,8 giây mới nảy một lần.

"Đây là nhịp tim bình thường của tôi."

"Vậy lúc kích động thì sao?"

".....Chắc nhanh hơn hiện giờ 4-5 lần."

"Thế chuyện gì có thể kích động anh?"

Hồng Hựu Sâm nghĩ một lúc, đáp: "Tôi cũng không biết chắc nữa, hồi trước lúc đánh nhau với Sài Long, đập nhanh lắm."

Kiều Dĩ Sa nhìn cậu chăm chăm, Hồng Hựu Sâm vừa định nói gì đó, chợt bị Kiều Dĩ Sa chớp nhoáng hôn ngay một cái.

"?"

"Bây giờ thì sao, có nhanh hơn không?"

"....."

Hồng Hựu Sâm thoáng khựng lại.

"Chút đó thôi mà phải suy nghĩ lâu vậy hả?"

"Hình như không nhanh."

Kiều Dĩ Sa nằm vật ra lại, chịu thua.

"Được, em ở bên cạnh anh còn không quan trọng bằng Sài Long."

"Không phải." Hồng Hựu Sâm khẽ nói, "Gặp em nhịp tim của tôi sẽ chậm hơn."

Kiều Dĩ Sa hỏi bằng giọng khô khốc: "Giống như chết rồi?"

Hồng Hựu Sâm: "Không phải ý đó."

Kiều Dĩ Sa lật người.

"Thôi dẹp! Ngủ! Dạo này ngày ngày chả có lấy một chuyện vui!"

Hồng Hựu Sâm nhìn tấm lưng của cô, hơi nhướn mày, cậu vén mái tóc dài của cô lên.

"Không phải ý đó, tôi diễn tả chưa đúng, không phải là trở nên chậm hơn, mà là trở nên nặng nề hơn." Môi của cậu đáp lên phần ót của cô, lên lên xuống xuống, ươn ướt, man mát.

Kiều Dĩ Sa nhìn một lúc rồi chịu hết nổi, co quắp người lại cười nắc nẻ.

*

Từ dạo quan hệ của họ bị thầy chủ nhiệm phát hiện, họ không còn được mặc sức tung tăng đông đưa với nhau trong quán cà phê nữa, thế là hẹn hò thành như đóng phim gián điệp. Cuối cùng thuận lợi sống sót qua chặng cuối, Đức Công bắt đầu kỳ nghỉ trước kỳ thi đại học.

Nắng mỗi ngày một gắt hơn, nhiệt độ mỗi ngày một tăng, đủ loại côn trùng mùa hè mỗi ngày kêu một hăng, so với tất cả những điều đó, thì tiếng nói của con người dần dần trở nên mơ hồ dưới bầu trời trong vắt. Cả một thành phố bị bao trùm bởi bầu khí hùng hực chờ thi đại học.

Được nghỉ 1 tuần, mấy ngày đầu Hồng Hựu Sâm theo bạn tới trường tự ôn bài, Kiều Dĩ Sa theo bầu bạn, hai ngày chót, Hồng Hựu Sâm được Hồng Diêm Đức tới rước về nhà.

"Bốn ngày sau gặp lại."

Tạm biệt nhau vào giữa trưa, Hồng Diêm Đức bị kẹt xe trên đường đến, Kiều Dĩ Sa và Hồng Hựu Sâm đợi trước cổng trường.

"Anh phải cố hết sức mình nhé!" Kiều Dĩ Sa nín chặt tay của Hồng Hựu Sâm, "Lúc thi nhất quyết phải không thể để xảy ra trục trặc gì!" ——Còn không đôi ta tiêu đời!

Hồng Hựu Sâm mặc đồ mát mẻ, quần đồng phục phối với chiếc áo màu hồng Kiều Dĩ Sa mua cho, da dẻ tuy không trắng, nhưng có thể nói là mịn màng, cùng với dáng người cao thẳng, tay dài chân dài, đút tay vào túi quần, một vai khoác cặp, nhìn rất mát mắt.

"Anh đang nhìn gì thế?" Kiều Dĩ Sa lấy tờ giấy từ trong tay cậu ra, thế mà lại là một tờ quảng cáo chương trình du ngoạn mùa hè của hãng du lịch. "Anh còn dư hơi để đi tìm hiểu mấy cái này!"

"Sắp thi xong tới nơi rồi."

Kiều Dĩ Sa lật lật quảng cáo, bên trong nội dung rất phong phú, cô lật lật một hồi rồi thành ra cũng bị thu hút, chăm chú đọc.

Cơ thể cao ráo của Hồng Hựu Sâm đứng trước mặt cô che nắng, cậu cúi đầu cùng đọc, hỏi: "Em muốn đi đâu?"

Kiều Dĩ Sa nói: "Đâu cũng được mà, trong cuốn này toàn núi à?"

Hồng Hựu Sâm: "Chẳng phải em nói muốn lên núi sao?"

Kiều Dĩ Sa: "Em nói lên núi xem sói."

"Tôi xem đủ rồi." Hồng Hựu Sâm lật vài trang nữa, "Chọn núi nào không có sói đi."

Nói chưa dứt lời, có tiếng còi xe bên đường, Kiều Dĩ Sa quá ư miễn cảm với tiếng còi xe của Hồng Diêm Đức, giật bản mình.

Hồng Hựu Sâm lên xe, xe nổ máy, cậu ngoái đầu nhìn, Kiều Dĩ Sa cầm tờ quảng cáo du lịch bằng 1 tay, tay kia chỉ vào tờ quảng cáo, làm dấu hiệu OK rất khoa trương.

Hồng Diêm Đức nhìn cô gái đang múa máy tay chân trong kính chiếu hậu, lắc đầu bất lực.

.....

Sau đó, Kiều Dĩ Sa nghỉ được 2 ngày, đến đêm trước hôm thi đại học, cô tới Bly uống rượu ăn mừng.

"Cuối cùng được thoát." Kiều Dĩ Sa nằm bò trên quầy bar, A Cát cẩn thận rót đầy rượu vào ly cho cô, Kiều Dĩ Sa đập bàn.

"Đ.m., cái của nợ thi đại học này cuối cùng cũng kết cmn thúc!"

A Cát hỏi: "Không phải mai mới thi à?"

Kiều Dĩ Sa: "Sắp rồi sắp rồi, coi như hai đứa sắp được tự do."

Bên cạnh có một bóng người lướt qua. Đang giữa khuya, là lúc Bly bận rộn nhất, chỗ ngồi quanh quầy bar đều đã chật cứng. Người mới tới nhẹ nhàng đặt tay lên người ngồi cạnh Kiều Dĩ Sa, nói: "Tránh ra."

Người bên cạnh ngoái đầu: "Nói vậy sao được....." Rồi nhìn thấy gì, giọng thoáng khựng lại, sau đó như bị hút hồn, buông ly rượu, rời khỏi quầy bar.

Kiều Dĩ Sa siết chặt ngón tay.

"Xin chào." Mạc Lan vẫn vô cùng lịch sự; hôm nay ông ta không đội mũ, mái tóc màu trắng xám thả hết phía sau đầu, hai bên mang

tai có vài sợi tóc hơi quăn rũ xuống, mặt mũi thanh tú, nét mặt như mơ màng nghĩ suy.

"Ông tới làm gì?"

"Chúc mừng cô."

"Hả? Chúc gì?"

"Cô vừa nói rồi đấy." Mạc Lan hơi mỉm cười. "Hai người sắp được tự do rồi."

Kiều Dĩ Sa nguyệt ông ta, A Cát hỏi Mạc Lan: "Thưa ông, xin hỏi ông muốn gọi gì?"

"Ta không rõ lắm, cô giới thiệu một loại đi."

Kiều Dĩ Sa đang bực mình, hỏi vặn: "Có mang tiền không? Dám ăn quyết ở chỗ tôi coi chừng tôi gọi điện thoại kêu sói đến đấy."

Mạc Lan móc ví tiền từ trong người ra, nói: "Thứ này Tu chuẩn bị sẵn cho ta." Ông ta loay hoay một hồi lâu, khoá của ví tiền khá mới mẻ, ông ta không mở ra được. Kiều Dĩ Sa nhìn bực cả mình, giật lấy. "Không phải mở như vậy." Cô mở rẹt một cái ra liền.

Bên trong có một xấp tiền, độ dày đến là đẹp.

Kiều Dĩ Sa cũng mang nửa dòng máu con buôn, hễ chém được sẽ chém, nhắm mắt thò tay lấy một mớ, không buồn đếm, đưa cho A Cát.

"Nào, pha cho boss một ly ngon!"

A Cát nhìn sơ qua, kéo Kiều Dĩ Sa tới thì thào: "Chị Sa, rượu nào mới mắc cỡ giá này, xấp tiền này quá chừng tiền nước ngoài luôn."

Kiều Dĩ Sa: "Pha đại Sprite vắt thêm tí chanh."

"Trông cô đầy sức sống nhỉ." Mạc Lan khen.

Kiều Dĩ Sa: "Cũng thường thôi mà, so với các người thì ai chả đầy sức sống."

Mạc Lan cười bất lực.

"Ừ nhỉ."

"Rốt cuộc ông tới làm gì?"

Mạc Lan lấy ra một ống thủy tinh từ trong người, bên trong chứa chất lỏng màu đỏ lung linh.

"Tặng cho cô chút đồ, cái này ta đã phải hao tổn rất nhiều tinh lực để tạo ra, là thuốc có thể giúp cô."

"Giúp tôi? Giúp gì?"

Mạc Lan cười rất bí hiểm, nâng ly nước Sprite pha chanh mà A Cát mới bưng ra.

"Cạn ly mừng đêm hai người được tự do."

Kiều Dĩ Sa: "....."

Cô để mặt không biểu cảm, đẩy trả lại thứ kia.

"Cảm ơn, không cần."

Mạc Lan chậm rãi ghé đến gần, dùng một bàn tay vòng qua eo cô, tựa như một con rắn trườn quanh. Kiều Dĩ Sa tê rần toàn thân. "Ông làm cái gì đó!"

Ông ta giam cô lại, bàn tay kia đặt trên bụng của cô. Dù đang giữa mùa hè, cách một lớp quần áo, cô vẫn cảm nhận được cái lạnh lẽo của tay ông ta.

"Muốn chết phải không!" Cô tóm lấy cổ tay của ông ta, nhưng không sao tách ra được.

"Thứ cho ta nói thẳng....." Mạc Lan thì thầm trước người cô, "Với tình trạng hiện giờ của cô, muốn đón nhận cái ngàn lẻ một đêm nguyên thủy của Đồ An, khi đó nơi này của cô....." Bàn tay trên bụng nhẹ nhàng xoay, "Sẽ mang số phận như một quả dưa hấu bị rơi từ trên nóc nhà xuống đất."

Trong đầu của Kiều Dĩ Sa bổ sung cho hình ảnh đó xong liền ớn lạnh.

"Hãy nghe lời ta, cầm lấy thứ ấy, ta đã dùng sức mạnh của tộc ma cà rồng." Mạc Lan nhét ống thủy tinh màu đỏ vào lòng Kiều Dĩ Sa. "Vị chắc không tệ đâu, ta đặc biệt pha thành mùi dâu."

Kiều Dĩ Sa yếu ớt phản đối.

"Ông quan tâm thật đấy....."

Mạc Lan nhẹ nhàng mở rộng hai tay.

Ông ta quay về chỗ ngồi của mình, vắt chéo chân, một cánh tay chống lên quầy bar, tay kia lắc lắc ly rượu, miệng nhếch lên một nụ cười vừa quyến rũ vừa hững hờ.

"Cho cô một lời đề nghị, cô nên luyện kỹ thuật nhiều hơn một chút, đợi đến lúc ngài ấy thức tỉnh rồi, cạnh tranh sẽ vô cùng khốc liệt."

Kiều Dĩ Sa cười lạnh khinh khỉnh.

Mạc Lan nhún vai: "Là Đồ An cơ mà, cơ hội ngàn năm khó gặp."

Kiều Dĩ Sa: "Có gì ghê gớm đâu, chẳng phải chỉ là boss của tộc người sói thôi sao, ông là boss của tộc ma cà rồng, đâu thấy sinh hoạt về đêm của ông phong phú chút nào đâu."

Mạc Lan thản nhiên: "Muốn phong phú vẫn có thể phong phú."

Kiều Dĩ Sa cười xấu xa: "Khô đét như thế này rồi, thôi khởi đi cho chắc ăn."

Mạc Lan: "Nữ pháp sư, đừng trông mặt mà bắt hình dong, ta vẫn dùng câu nói kia, kinh nghiệm là một thứ tốt. Nếu như cô có bất cứ câu hỏi nào về phương diện ấy ấy, lúc nào ta cũng có thể hỗ trợ."

Kiều Dĩ Sa đảo mắt xem thường.

Mạc Lan: "Đừng kiêu ngạo như thế, nói thật ra thì cô quá kém thú vị."

"HA?" Kiều Dĩ Sa mỉm cười, "Ông nói lần nữa xem?"

Mạc Lan cười: "Ta nói, cô kém thú vị."

Kiều Dĩ Sa: "Thú vị?"

Mạc Lan hơi chu môi, chân phải đang gác lên chân trái hơi nhấc, nửa người phía trên hơi động đậy, chiếc giày da không dính một hạt

bụi phía dưới chậm chậm nhấc gấu váy của Kiều Dĩ Sa lên, rồi men theo cổ chân cô, trườn lên đến bắp chân. Mũi giày của ông ta càng đi lên, thì hàm dưới càng rút gọn, ánh mắt càng từ từ trở nên mơ màng, như đang mang ý trừng trị, lại như mang ý trêu ghẹo..... Kiều Dĩ Sa liếc xuống dưới, vừa khéo bắt gặp gấu váy của mình đang xếp ly trên cổ chân thon dài mang tất đen của ông ta, ngay khắc đó trong đầu cô như có ai chơi nhạc jazz, bắp chân của cô thót theo phản xạ, cảm giác lạnh lẽo từ mũi giày da càng thêm rõ rệt.

Lão yêu tinh này ghẹo cô làm cô hơi thêm điều thuốc.

Không thể không thừa nhận, trong phương diện mê hoặc con người, tộc ma cà rồng vẫn không ai bằng.

Kiều Dĩ Sa nhảy ra khỏi ghế, có vẻ hụt hơi.

"Chào, không tiễn."

.....

Kế hoạch ban đầu của Kiều Dĩ Sa là cả hai ngày thi đại học sẽ đều tới đứng trước cổng trường, niệm chú chúc lành cho bạn nhỏ họ Hồng, kết quả bị Mạc Lan chọc giận, ngay đêm đó uống quá chén, hôm sau ngủ ngang qua mất.

Lúc cô mở mắt ra thì trời đã về chiều, cô xách cái đầu tổ quạ của mình cùng với cặp mắt sưng vù sau khi say rượu đi lấy di động, trên đó có vài tin nhắn chưa đọc. Cô tìm ra được tin của Hồng Hựu Sâm.

Tổng cộng có ba tin, vô cùng ngắn gọn:

Thi xong rồi.

Phần ngữ văn không hiểu bài cho lắm.

Em ăn cơm chưa?

Kiều Dĩ Sa tựa vào đầu giường trả lời tin nhắn, mới đầu gõ một đồng chữ, sau đó xoá hết, gửi đúng một câu.

Nghỉ ngơi cho tốt, đừng để bị chi phối, ngày mai thi xong chúng ta sẽ gặp nhau, em sẽ chuẩn bị cho anh một ngạc nhiên.

Gửi tin đi xong, nhanh chóng có tin nhắn trả lời.

Được.

Kiều Dĩ Sa nằm trên giường duỗi thắt lưng, vô tình trông thấy ống thuốc màu đỏ nằm đầu giường.

".....Dám nói tao kém thú vị, đợi đó cho tao!"

Ngày thi thứ hai tới.

Kiều Dĩ Sa mày mò pháp thuật nguyên một đêm, lại ngủ quên.

May sao lần này thức dậy lúc giữa trưa, cô tắm rửa, gặm đỡ bánh mì, rồi chính thức ra khỏi cửa. Đến lúc cô chạy được tới trường, chỉ còn 20 phút nữa là kết thúc môn thi cuối cùng. Cô niệm chú chúc lành tượng trưng, mồm đầy vị bơ sữa.

Cuối cùng chuông reng, bao nhiêu phụ huynh quanh đó đều ngóng đầu về phía cổng trường, Kiều Dĩ Sa bị dòng người xô đẩy làm chói với, vội vàng túm chặt miệng túi xách đựng đồ đạc.

"Làm gì thế hả! Đừng xô đẩy!"

Kiều Dĩ Sa nghiêng ngả giữa biển người, khó khăn lắm mới ôm lấy được một thân cây bên đường, leo lên một cái bụi cao độ nửa mét.

Thí sinh lục đục kéo ra khỏi cổng, phụ huynh đua nhau tặng hoa, chụp ảnh.

"Dung tục."

Kiều Dĩ Sa móc từ trong túi ra thành quả từ đêm hôm trước —— hai chai thủy tinh bé xíu, một chai màu đen, một chai bảy sắc cầu vồng. Màu đen đổ vào tay trái, màu đỏ đổ vào tay phải.

Bất chợt cô như cảm giác được gì đó, ngẩng đầu. Hồng Hựu Sâm đang bước ra khỏi trường thi. Người càng đông thì càng dễ thể hiện ưu thế ngoại hình, nhìn một cái là sáng mắt mát lòng.

Kiều Dĩ Sa phấn khởi kích động, tụ hết mọi sức mạnh của toàn thân vào hai bàn tay. "Nào.....Ngạc nhiên đầy thú vị của nữ pháp sư!"

Cô ngược đầu nhìn lên trời, cặp mắt ngập màu xanh lam tối mờ.

Xoè tay trái!

"Hây——!"

Một tiếng réo giòn giã vang lên xé nền trời, giữa không trung chợt nở rộ một chùm pháo hoa màu đen! Những chấm đen giữa trời như giọt mực rơi xuống hồ nước trong, từ từ nhuộm tối bầu trời.

Giữ yên tư thế, lại xoè ra tay phải!

"Hà——!"

Trên nền đen, pháo hoa bảy sắc nổ rộ tiếp nối!

"Hây——!"

"Hà——!"

"Hây——!"

"Hà——!"

Màu đen và bảy sắc nối tiếp nhau, tựa như những viên đá quý lung linh giữa trời đêm, long lanh rực rỡ, chồng lên nhau, tương phản nhau, tạo nên một màn pháo hoa tuyệt diệu giữa ban trưa.

Đám đông kinh ngạc hoan hô.

"Gì thế! Đẹp quá!"

Tất cả bảo vệ đều xông ra, tìm kiếm kẻ phá phách khắp nơi, Kiều Dĩ Sa lẫn giữa dòng người hỗn loạn, cùng la chí choé theo thiên hạ, cơ bản là không tìm ra được.

Có một lúc bất chợt xuyên qua đám đông, cô tìm thấy được một cặp mắt màu vàng kim.

Ngay tức khắc, biến người hoá lung linh như dòng sông, cảnh liêu biến thành những rong rêu rữ, cô mơ giấc mơ giữa ban ngày.

Kiều Dĩ Sa cắn môi dưới, ngón tay bên hông khẽ búng một cái. Cậu cảm nhận được gì đó, xắn tay áo màu hồng của mình lên, rút từ trong cổ áo ra một cành hoa. Cậu ngược đầu nhìn cô, cô cười với cậu.

Cậu ngủi ngủi bông hoa, há miệng. Dưới ánh nắng chói lọi của mặt trời, chàng sói ăn tươi nuốt chửng nhánh hồng.

hết chương 43

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 44

Hành động ăn hoa khiêu gợi ấy.

Hành động ăn hoa chứa đầy ẩn ý ấy.

Kiều Dĩ Sa ôm khuôn mặt đỏ y chang như bông hoa hồng, ngất ngây giữa ánh nắng chói lòà của tháng Sáu. Cô tựa vào thân cây, đợi cậu đến gần để hai người có thể ôm hôn say đắm, song, giữa đường lại nhảy ra một Hồng Diêm Đức phá hỏng mood.

Lẽ ra bản thân Kiều Dĩ Sa đã phải biết trước, giữa thời khắc quan trọng như thế này, cha già sẽ chạy tới đón con trai là cái chắc. Cô lầy di động gửi tin nhắn cho Hồng Hựu Sâm, vừa soạn xong tin, ngẩng đầu lên, liền thấy Hồng Diêm Đức và Hồng Hựu Sâm đang cùng nhìn về hướng này, Hồng Hựu Sâm trông như đang nói gì đó. Kiều Dĩ Sa vội vàng đứng thẳng ngay ngắn đoan trang, vẫy tay với bọn họ. Một giây sau đó, Hồng Diêm Đức đón lấy cặp cửa Hồng Hựu Sâm, xoay người rời đi.

Kiều Dĩ Sa: "???"

Hồng Hựu Sâm bước tới, Kiều Dĩ Sa nhảy xuống khỏi bụi, được Hồng Hựu Sâm đón vào lòng.

"Cha anh đâu?"

"Tôi nói với cha là sẽ về sau."

"Ông ấy đồng ý?"

"Tôi nói với ông ấy là tôi thì không tệ lắm."

Hai người thông thả đi trên con đường nhỏ; thi đại học đã qua, đến không khí cũng trong lành hẳn. Đi một lúc, Kiều Dĩ Sa nghĩ đến cảnh cậu ăn bông hoa hồng lúc nãy, hơi mất tự nhiên, mím môi hỏi: "Thật sự là thi không tệ?"

Hồng Hựu Sâm: "Dù sao cũng đã trả lời hết rồi, nếu không làm được thì không làm được thôi."

Hai người cứ như thế đi men theo con đường nhỏ, thẳng đến một công viên cách trường hai cây số. Đã về chiều, sắc trời rực lên màu đỏ đục, giống như bọc một lớp vỏ cà chua chín.

Họ ngồi xuống băng ghế bên đường, trẻ con xung quanh chạy tới chạy lui, có vài chú bồ câu đang tìm thức ăn bên bụi hoa. Gió hiu hiu, Kiều Dĩ Sa khoan khoái, đặt hai bàn tay lên lồng ngực, than: "Giống cảnh trong phim idol ghê."

Hồng Hựu Sâm uể oải ngáp dài.

Kiều Dĩ Sa: "Anh có cách nào trông tươi tỉnh hơn một chút được không, muốn diễn sâu với anh cũng không sao diễn được."

Hồng Hựu Sâm gác hai cánh tay lên đầu gối, quay đầu nhìn qua.

"Chọn xong chưa?" Cậu hỏi.

"Hả?"

"Núi nào?"

"À, cái đó á hả..... Đại đi, dù sao cũng chỉ đi chơi thôi mà."

"Em phải chọn cho đàng hoàng." Hồng Hựu Sâm nói, "Rất quan trọng đấy."

"Quan trọng chỗ nào?"

Cậu không đáp. Ánh đỏ chiều tà chiếu trên khuôn mặt cậu, mang cảm giác của một bức tranh sơn dầu, ánh mắt của cậu như trở nên sâu thẳm thăm đến vô hạn. Thi đại học kết thúc, sắc mặt của cậu đã hơi thanh thoi hơn một chút, trông phong độ hơn.

Kiều Dĩ Sa giục cậu: "Hỏi anh đấy, có miệng không?"

Cậu lơ đãng há miệng ra cho cô xem, mới há ra đang bị ngược sáng, Kiều Dĩ Sa nhìn chưa ra, chỉ thấy đầu lưỡi của cậu đỏ một cách lạ thường. Ghé mặt đến gần hơn mới phát hiện, trên đầu lưỡi của cậu vẫn còn dính cánh hoa hồng.

Éc.....

Cậu ngậm miệng lại, hỏi: "Hiểu chưa?"

Kiều Dĩ Sa cúi đầu, lấy lại bình tĩnh, rồi làm dấu ra hiệu OK.

"Vậy em muốn đi đâu?" Cậu lại hỏi.

"Đừng cứ hỏi em mãi, anh cũng nghĩ đi." Kiều Dĩ Sa vênh mặt kiêu kỳ nhìn cậu, "Để em nói trước yêu cầu của em cho nghe, em muốn một địa điểm độc nhất vô nhị, phải có ý nghĩa kỷ niệm, phải đặc biệt, nơi chưa ai từng thử."

Hồng Hựu Sâm: "Là chỗ nào?"

Kiều Dĩ Sa: "Anh nghĩ đi chứ, chuyện này mà còn giao cho em à?"

Hồng Hựu Sâm cúi đầu nghĩ ngợi một chút, nói: "Nếu như em đồng ý, chúng ta có thể đến.....nơi gần bầu trời nhất?"

Gió hè thoảng hương hoa thơm mát, Kiều Dĩ Sa nhất thời không kịp phản ứng, nghi hoặc: "Nơi gần bầu trời nhất? Chỗ nào?"

Hồng Hựu Sâm: "Ngọn núi cao nhất."

Kiều Dĩ Sa lục lại mớ kiến thức của mình, hỏi khô khốc: "Đỉnh Everest hả?"

Hồng Hựu Sâm gật đầu.

Kiều Dĩ Sa giữ nguyên bộ mặt trơ không biểu cảm hết 10 giây, rồi mới hiểu ra cậu đang nghiêm túc.

"Nơi đó không ai quấy rầy chúng ta được." Cậu nói, "Và chắc ánh trăng nơi đó sẽ đẹp nhất."

Đây có lẽ là lời đề nghị giàu sức gợi tưởng nhất của thế kỷ mà Kiều Dĩ Sa được nghe.

Nhưng.....

"Anh đã từng leo chưa?"

"Chưa"

"Vậy làm sao anh có thể xác định được hai đứa mình có thể lên được đến đó?"

"Tại sao không được? Chưa có núi nào tôi không leo lên được."

Anh thật đầy lòng tự tin.

"Vậy thế em lên nổi không?"

Hồng Hựu Sâm ngẫm nghĩ, đáp: "Chắc cũng được mà, nếu như em lười không muốn leo thì tôi cõng em lên."

Cách cậu nói chuyện leo lên đỉnh Everest nghe dễ như là đi về ký túc xá.

Kiều Dĩ Sa cảm nhận được một kích động đang trào dâng trong lòng, cái gọi là cảm động, gọi là "cuộc sống," bị sức tưởng tượng quỷ dị của thanh niên đốt bén lửa phừng phừng.

"Được." Cô túm tóc mình, "Quyết định vậy đi!"

Chúng ta hãy cùng nhau đến nơi gần bầu trời nhất, nhân danh tình yêu mà lẫn!

Hạ xong quyết tâm, Kiều Dĩ Sa hồ hởi bắt tay vào việc nghiên cứu lộ trình, quyết định chờ Hồng Hựu Sâm điền xong nguyện vọng đại học là xuất phát.

Kiều Dĩ Sa hào hứng xoa xoa tay, nói: "Vậy em về nói với đám người Lỗ Lai một tiếng, tốt xấu gì anh cũng là vua sói sắp lên ngôi, ít nhiều gì cũng phải chào một tiếng."

Đêm đó, Kiều Dĩ Sa báo tin vui này cho Lỗ Lai hay. "Chúng tôi sẽ đi du lịch mừng tốt nghiệp đây!"

Lỗ Lai cau mày: "Hắn không chạy lung tung được, hai người muốn đi đâu?"

Kiều Dĩ Sa nói cho cô ấy biết nơi đã chọn, Lỗ Lai nghĩ một chút, nói: "Chỗ đó thì được, đi đi."

Kiều Dĩ Sa: "Tại sao chỗ đó thì được?"

Lỗ Lai: "Rất ít khi nào có ma cà rồng bén mảng đến cao nguyên, bọn chúng thích sống trong thành phố. Mà nơi đó thì thuộc địa bàn của tộc sói phía Tây, chưa ma cà rồng nào dám vượt qua ranh giới. Có điều sao hai người chọn chỗ gì xa xôi hẻo lánh để du ngoạn thế?"

Kiều Dĩ Sa: "Kích thích chứ sao."

Đuôi mắt của Lỗ Lai hơi nhếch lên, khoé mép cũng cong theo. "Đúng là kích thích thật." Cô ấy ngoắc ngoắc ngón tay, Kiều Dĩ Sa ghé đến gần, nghe thấy cô ấy nói: "Tôi tính ngày....." Giọng của Lỗ Lai trầm thì, rút một món trái cây đỏ chót từ đĩa trái cây, liếm một cái đầy hàm ý.

"Cũng sắp đến mùa dậy tình của người sói trên cao nguyên."

Thi đại học xong, phong thái của cả thế giới đổi cái xoạch.

"Đây là điều không tránh khỏi." Lỗ Lai tựa lưng về lại trong ghế xô pha, thản nhiên nói, "Nếu Hồng Hựu Sâm là Đồ An, thế thì vì tộc mình, hẳn bắt buộc phải lưu dòng máu. Cô yên tâm, chúng tôi là chủng tộc tự do, cho phép kết hợp với bất cứ ngoại tộc nào. Chúng tôi sẽ toàn sức ủng hộ cô."

Nhắc đến dòng máu, Kiều Dĩ Sa nhớ ra một vấn đề rất mấu chốt, cô thì thào: "Ừm.....tôi chưa tìm hiểu về chuyện này, cho tôi hỏi chút.....nếu như tôi và cậu ấy có, có gì gì đó, con á.....vậy thì sẽ thành con lai à?"

Lỗ Lai: "Làm gì có chuyện lai, cô làm như lúa lai giống à?"

Kiều Dĩ Sa đỏ mặt đáp: "Từ nhỏ tôi đã sống với con người, ai buồn quan tâm gì đến chuyện dị nhân di truyền ra sao!"

Lỗ Lai: "Chúng ta không có chuyện lai, dị nhân kết hợp xong thì rất đơn giản, có nguyên tố gì, thì sẽ sinh ra con như vậy. Hai người các cô mà sinh thì con sẽ hoặc là người sói, hoặc là phù thủy." Cô ấy nghiêm túc nhìn Kiều Dĩ Sa, dùng thế giống trong phim cung đấu chọc chọc ngón tay vào ngực cô, "Cô nhất định phải sinh một đứa cho tộc người sói, trai gái không quan trọng."

Kiều Dĩ Sa ngoáy ngoáy lỗ tai: "Nói cái này hơi quá sớm đi."

"Tôi sẽ liên lạc với người của bộ lạc phía Tây, một hai người tới thì họ đón tiếp..... Có điều cái thân còm này của cô leo lên đỉnh Everest có được không đây?" Lỗ Lai hỏi câu này sau chót, nhưng Kiều Dĩ Sa đang bận liên lạc Hồng Hựu Sâm nên không nghe thấy.

Mấy ngày kế tiếp Hồng Hựu Sâm lần lượt ước tính điểm thi, báo nguyện vọng, rồi tham gia hoạt động trong trường. Trong bữa cơm chia tay của lớp, Hạ Tuấn ôm Hồng Hựu Sâm khóc không ra hơi.

"Xong rồi! Tớ sắp sửa đậu vào đại học A rồi! Sau này bên cạnh tớ sẽ không còn có thằng ngu như cậu nữa rồi——!"

Hồng Hựu Sâm bực mình vứt cậu ta qua một bên, cậu ta lại bỏ nhào tới.

"A Sâm, tớ tặng cậu một món quà chia tay, cậu muốn gì?"

Hồng Hựu Sâm im lặng nhìn cậu ta, Hạ Tuấn bị cồn rượu xông lên não, nói một cách hào sảng: "Hôm nay cậu cứ lớn gan nói ra đi,

muốn tớ hiến nụ hôn cũng được luôn."

Hồng Hựu Sâm suy nghĩ một chút, rồi thật sự mở miệng yêu cầu một thứ.

Đêm hôm sau, cậu cưỡi chiếc xe đạp đua trek màu trắng của Hạ Tuấn đến Bly.

Liều Hà đang đứng ngay trước cửa hút thuốc.

"Sao đi xe đạp trắng tới rồi?"

Hồng Hựu Sâm xuống xe, cũng không buồn khoá, xách xe đi thẳng vào trong. Cậu bé gác cửa nhìn Liều Hà, Liều Hà phát tay. "Kệ nó."

Hồng Hựu Sâm khuan xe lên lầu 2, tới phòng của Kiều Dĩ Sa, Liều Hà thủng thỉnh bước theo phía sau.

"Khi nào hai đứa mày lên đường? Vé mua xong hết chưa?"

Nữ pháp sư Kiều đang soạn quần áo, trên giường bày đầy các loại váy đủ kiểu.

"Lên đường bất cứ lúc nào, vé chưa lo vội." Cô ngoái đầu, thấy chiếc xe đạp màu trắng. "Cái xe này là màn gì nữa?"

"Hạ Tuấn tặng tôi." Hồng Hựu Sâm đặt chiếc xe xuống giữa gian phòng. Kiều Dĩ Sa liếc cậu một cái, nói: "Anh hoài cổ ra phết nhỉ."

Liều Hà tựa vào cửa hỏi: "Tao nghe nói leo Everest phải chuẩn bị không ít đồ đạc, rồi còn phải có thủ tục giấy tờ, hai đứa bay đã làm xong hết chưa đó? Lập kế hoạch lộ trình leo chưa, leo từ phía Bắc hay từ phía Nam?"

Kiều Dĩ Sa: "Đâu biết đâu, mai mốt tính đi vậy."

Câu trả lời không rõ ràng này khiến Liễu Hà híp mắt lại.

"Sao tao cảm thấy hai tụi bay làm việc này chẳng bình thường chút nào thế nhỉ? Đã liên lạc với dân bản địa mà Lỗ Lai tìm cho bọn bay chưa?"

Hồng Hựu Sâm: "Không cần, hai chúng tôi đủ rồi."

Liễu Hà: "Tốt xấu gì thì cũng nên để họ giới thiệu nơi tá túc với lại công cụ di chuyển đi."

Hồng Hựu Sâm vỗ vỗ chiếc xe đạp đưa trek màu trắng, nói với Kiều Dĩ Sa: "Cái này có thể tháo ra mang lên máy bay, tới nơi thì tôi đạp xe chở em."

Kiều Dĩ Sa cười tươi như hoa.

"Được đấy được đấy."

Liễu Hà há hốc mồm đứng ở ngưỡng cửa:

"Không phải là.....hai mày, đạp xe đạp lên đỉnh Everest chứ?"

Hai người cùng nhìn anh.

Liễu Hà giắt điều thuốc vào miệng, giơ hai tay ra làm như đánh trống ba tiếng.

"Tao tục tao tục, hai vị đừng quên chụp hình lưu niệm."

.....

Họ quyết định lên đường ngày 20, ban đầu Hồng Diêm Đức vốn không chịu thả ra cho đến tháng Bảy, nhưng chỗ văn phòng của ông bất ngờ nhận được mấy vụ án phải ra nước ngoài, thế là Hồng Hựu Sâm được thả rông.

Hành lý cậu mang theo ít đến đáng thương, Liễu Hà vô cùng không yên tâm, Lỗ Lai đứng bên cạnh nói: "Không sao, Đồ An là đứa con của thiên nhiên, đi đến đâu cũng thuận buồm xuôi gió." Nhìn thấy mặt Liễu Hà vẫn nhăn nhu như gì, lại bổ sung thêm, "Đương nhiên Vu tộc cũng có cách để đối phó với thời tiết khắc nghiệt."

"Tôi đã liên lạc xong với người của tộc phía Tây, sẽ có người ra đón ở sân bay." Lỗ Lai bước đến thuận tay vỗ lưng Kiều Dĩ Sa một cái, "Cố lên!"

"Đi nào!"

Giữa tháng Sáu nắng chan hoà, Kiều Dĩ Sa mặc váy dài, khoác khăn choàng đen, đội mũ rộng vành và đeo đôi găng tay mỏng teng bằng ren màu đen, xách một chiếc va ly kiểu cổ, nắm tay Hồng Hựu Sâm, ung ung xuất phát cuộc du hành vì chân ái.

Đổi máy bay một lần, gần mười tiếng đồng hồ sau mới đáp xuống cao nguyên. Người ở sân bay không đông lắm, đứng từ trong sảnh nhìn ra ngoài, bầu trời một màu xanh ngấn ngắt.

Kiều Dĩ Sa liên lạc với người bản địa sẽ ra đón mà Lỗ Lai giới thiệu, họ chạm mặt nhau trước cửa sân bay.

"Tôi tên là Ô Sách."

Vô cùng bất ngờ, người ra đón lại là một cô gái.....nhằm, nói chính xác hơn thì là một nàng sói.

Ồ Sách trông quăng độ tuổi của Kiều Dĩ Sa, mặc một chiếc áo khoác outdoor vẫn thường thấy trên cao nguyên, tóc cột cao, gò má cao kiêu đặc trưng của người cao nguyên, vóc dáng cao lớn và hiên ngang. Kiều Dĩ Sa ước chừng cô ta cao đâu đó 1m80, nhưng trông không hề vụng về. Dáng đứng của cô ta thẳng tắp, ngũ quan sắc sảo, mặt vô cảm, ánh mắt toả sự hung dữ và lạnh lẽo. Kiều Dĩ Sa nghĩ bụng, Lỗ Lai miêu tả rất chính xác, đám người này đúng là vô cùng hoang dã, nguyên sơ, bộc trực..... Cô mà là ma cà rồng thì cũng không dám bén mảng. Điều kỳ lạ là,Ồ Sách không buồn ngó Hồng Hựu Sâm, nhưng lại nghĩa cô chăm chăm.

"Ờm....." Kiều Dĩ Sa gãi gãi chóp mũi. "Lỗ Lai nói cô đã thu xếp chỗ ở cho chúng tôi hả cô?"

Ồ Sách không đáp, vẫn nhìn cô, Kiều Dĩ Sa bị nhìn hơi hãi, nói: "À.....nếu như không tiện thì chúng tôi tự đi tìm nhà trọ ngay đây."

"Không."Ồ Sách nói, " Đi theo tôi."

Cô ta lái một chiếc xe việt dã tồi tàn cũ kỹ, Kiều Dĩ Sa ngồi phía sau với Hồng Hựu Sâm. Xe lái ra khỏi khu thành thị, dần dần đường xá biến mất, xe phóng trên cao nguyên hoang sơ tiêu điều, xa xa, núi tuyết thấp thoáng khi ẩn khi hiện. Ban đầu Kiều Dĩ Sa còn háng hái lắm, sau đó xe càng chạy thì càng hẻo lánh, cảnh sắc cũng trở nên đơn điệu, cô gà gật ngủ.

Ồ Sách phóng xe rất nhanh, Kiều Dĩ Sa có cảm giác như nằm mơ ngủ giữa mây, lúc mở mắt ra đầu đau muốn nứt, hai bên thái dương như bị tiêm kẹo Pop Rocks, nổ bùm bụp.

"Đây là đâu đây....." Cô hỏi.

Ồ Sách đáp: "Sắp tới rồi."

Kiều Dĩ Sa nhìn xung quanh, vẫn là cảnh trong vòng 100 dặm vuông chả có lấy một tác cỏ.

"Sao hẻo lánh vậy?"

Ồ Sách đáp: "Bộ lạc luôn ở nơi cách xa con người."

Thì ra là vậy. Lại đi thêm ba tiếng đồng hồ nữa, mặt trời xuống núi, nhiệt độ mỗi lúc một thấp, Kiều Dĩ Sa bắt đầu run lập cập.

"Ừm....." Cô run rẩy hỏi: "Mở máy sưởi nha?"

Ồ Sách liếc cô một cái qua kính chiếu hậu, nói: "Hồng rồi."

Hồng Hựu Sâm lấy một tấm chăn mỏng duy nhất từ trong hành lý ra, choàng lên người cô. Cô hơi hồi hận.....Không nên tiết kiệm chút tiền nhà trọ, vẫn nên tới khách sạn.

Cuối cùng, lúc trời sắp sửa tối, họ về được đến đích——Một khu đất trũng nho nhỏ trên Cao nguyên Ali bao la nằm ngay giữa biên giới của Trung Quốc và Nepal, dưới chân của rặng Gangdise Shan, mang cái tên.....không ai phát âm được. Màn đêm vẫn chưa hoàn toàn buông, nhìn về phương xa, đất trời cao nguyên như hợp lại thành một; từ những dải cờ phướn trên nóc nhà có thể thấp thoáng bắt được hình dáng những căn nhà nằm đan xen.

Lòng hiếu kỳ về bộ lạc người sói của Kiều Dĩ Sa hoàn toàn bị đau đớn trên cơ thể nhận chìm hết. Tuy kinh nghiệm lăn lộn trong xã hội của cô phong phú, nhưng thật ra chưa từng đi đâu xa, chủ yếu chỉ theo Liễu Hà lăn lộn trong một khu của thành thị. Đây là lần đầu tiên cô đến cao nguyên. Đến rồi thì bị nó vật sắp mặt.

"Em vẫn cầm cự được chứ hả?" Hồng Hựu Sâm nắm lấy cánh tay cô, dắt cô xuống xe.

"Không sao." Kiều Dĩ Sa choáng váng, đáp lại, "Em phải tìm chỗ nào để vận công một chút..... Vậy là mình đã tới nơi rồi đó hả?"

"Tới đường vào." Lời của Ổ Sách cũng nghèo nàn y chang như đất đai quanh đây, "Bộ lạc ở sâu bên trong, vẫn còn khá xa, xe không vào đến nơi."

Hồng Hựu Sâm khẽ nói: "Em biến thành quạ đi."

Kiều Dĩ Sa: "Hả?"

Hồng Hựu Sâm: "Tôi nhìn phía bên trong, đường không dễ đi, tôi mang em đi."

Cái thang hữu nghị này không tồi, Kiều Dĩ Sa biến hình ngay tại chỗ, Hồng Hựu Sâm khom gối lượm quần áo cô để lại, giữ trong tay.

Chú quạ lượn hai vòng giữa không trung, Hồng Hựu Sâm mở áo, Kiều Dĩ Sa đáp an toàn vào lòng cậu. Thế giới trở nên yên tĩnh.

Ổ Sách nói với cậu giữa tiếng gió núi rít gào: "Đi thôi."

hết chương 44

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 45

Kiều Dĩ Sa ngủ thiếp đi trong lòng Hồng Hựu Sâm, lúc tỉnh dậy đã sắp đến nơi. Ô Sách chuẩn bị cho họ một căn nhà nhỏ 2 tầng, phòng ngủ nằm tầng trên.

"Đây là căn nhà tốt nhất."

Thật ra căn nhà nhỏ được bài trí rất khá, vấn đề chủ yếu là mùi quá nặng bên trong. Vừa đẩy cửa ra, mùi gỗ, mùi bùn đất, mùi bơ yak, trầm hương, toàn bộ trộn vào nhau bốc lên nồng nặc giống như mùi sơn dầu, vừa hít vào là ngộp mặt.

Kiều Dĩ Sa càng thêm choáng váng.

"Chúng tôi đã chuẩn bị một bữa yến tiệc tối." Ô Sách nói, "Chốc nữa sẽ qua đón hai vị."

Sau khi cô ta rời đi, Hồng Hựu Sâm đặt chú quạ lên giường. "Hơi lạnh đấy, em đắp chăn xong rồi hãy thay đồ." Rồi phủ tấm chăn ở đầu giường lên trên Kiều Dĩ Sa, mùi sói nồng nặc lập tức bao trùm, Kiều Dĩ Sa suýt nữa chết ngất vì ngộp.

"Em mặc gì?" Hồng Hựu Sâm mở va-li, lấy ra hai bộ đồ dày ấm. Kiều Dĩ Sa thò đầu nhìn, run lập cập đáp: "Không, lấy váy ra cho em....."

"Muốn mặc váy?"

Lúc này Kiều Dĩ Sa vừa nghe "yến tiệc" liền tự nhủ trong tình huống này tuyệt đối không thể để mất mặt. Cô kiên trì thay bộ váy dạ hội, mang giày cao gót, đội mũ cách điệu, đeo găng dài, rồi trang điểm lại, làm một loạt những màn đó xong, đầu càng choáng.

Kiên trì. Cách mạng là cần phải kiên trì.

Yến tiệc được cử hành vào giờ chẳng giống ai, Kiều Dĩ Sa đầy thắc mắc, Hồng Hựu Sâm giải thích: "Chắc là bọn họ tính theo giờ trăng lên giữa trời."

Lúc đó Ổ Sách đang đưa họ đi về địa điểm tiến hành yến tiệc, nghe cậu nói, cô ta ngoái đầu nhìn cậu, để lộ một vẻ mặt tán thành hiếm hoi. Kiều Dĩ Sa thầm nghĩ đám người hoang dã này cũng cá tính phết, rõ ràng biết thân phận của Hồng Hựu Sâm nhưng cũng chẳng tò mò, cứ cần làm gì thì làm, không tỏ hèn mọn, tiếp tục sống theo nhịp sống của riêng mình.

Địa điểm yến tiệc là trên một cánh đồng hoang mênh mông, chính giữa có lửa trại cao cũng cả 10 mét, lửa được dùng chú thuật đặc biệt của tộc người sói, cháy bập bùng, gió có lớn cách mấy cũng không thổi tắt được. Kiều Dĩ Sa đến nơi quét mắt một vòng, bộ lạc có rất đông người đến dự, tùm nham tùm ba rải rác, nhưng chính thể thì đang vây quanh lửa trại. Nhóm Kiều Dĩ Sa đi một hồi rồi không biết từ lúc nào như bị mọi người bao vây lấy.

Tổ chức có vẻ khá quy mô, phía trước đồng lửa có một nhóm người, trông như là nhóm thủ lĩnh. Nhóm Kiều Dĩ Sa đến gần, từ trong bóng tối tiến lên một số người. Có lẽ là để phối hợp với sự xuất hiện của Đồ An, phong cách ăn mặc của người sói trong bộ lạc thiên về truyền thống. Boss của bọn họ — tức sói đầu đàn trong tộc, là một người đàn ông trung niên bốn, năm chục tuổi, khuôn mặt của

người cao nguyên điển hình, da đỏ au, đường nét trũng sâu, vóc dáng lực lưỡng, trông hơi giống loài đại bàng đầu trọc, khoác áo choàng bằng da thú nhưng lại để lộ bộ ngực trần, lông ngực phát phơ trong gió.

"Chào mừng quý vị."

Giọng nói của thủ lĩnh hồn hậu, có vẻ không thạo tiếng phổ thông. Mặt ông ta cũng không mang biểu cảm, y như Ổ Sách.

Hồng Hựu Sâm cũng không thích nói, Kiều Dĩ Sa đành phải tiến lên chào hỏi, nhưng cô đang hơi bị phản ứng cao nguyên, hơn nữa gió ở đây quá lớn, còn ào ào từ bốn phương tám hướng mặc sức thổi, lúc này đây cô phải canh chừng váy đầm của mình để phòng hờ kéo bị một màn tóc váy kiểu Marilyn Monroe, mất mặt. Cũng may đám người này không thuộc loại thích cà kê dề ngỗng, sau khi tiết mục thăm hỏi đơn giản kết thúc, yến tiệc liền khai mạc.

Kiều Dĩ Sa nghĩ sao cũng không bao giờ ngờ được bữa tiệc thế mà lại tổ chức ăn uống ngay ngoài trời, hơn nữa bầu không khí của yến tiệc cũng hơi kỳ lạ, mọi người chẳng ai nói gì, ai nấy đều cứ ngồi lù lù ở đó, trông như dân xã hội đang họp băng đảng.

Chỉ có một tiết mục là hơi náo nhiệt một chút, chính là tiết mục nướng thịt ngay tại hiện trường. Một người giết bò và một người giết dê đứng hai bên của đồng lửa, như muốn so tài xem ai làm máu bắn cao hơn ai, bên này dao cứa xuống, máu bắn lên 2 mét, bên kia dao cứa xuống máu liền bắn lên 5 mét, mọi người đứng xung quanh dậy tiếng hoan hô. Kiều Dĩ Sa có cảm giác như hồn mình xuyên vào Ann trong bộ phim màn ảnh lớn King Kong. Người mổ bò móc hết nội tạng ra trước, găm trên dao để máu rùng rùng, đưa đến trước mặt

Hồng Hựu Sâm. Ông ta nói một câu tiếng địa phương, nghe không hiểu, nhưng động tác đưa cho như thế này thì ý rất rõ ràng.

Hồng Hựu Sâm đón lấy, Kiều Dĩ Sa ngửi thấy mùi tanh của máu thì đầu ong ong lên. Cô đưa mắt ra ý với Hồng Hựu Sâm, lòng thầm nói anh đừng có nhập gia tùy tục đến độ này chứ, bản mặt của người đô thị cũng cần phải kiêng dè một chút. Nào ngờ chàng sói hít hà một hơi, mắt sáng rỡ, cầm lấy không nói thêm lời nào nuốt sạch. Mọi người xung quanh bắt đầu hoan hô, bao tử Kiều Dĩ Sa hơi đau.

Cô vốn tưởng Hồng Hựu Sâm không thích hợp với các buổi họp mặt tụ tập cho lắm, không ngờ cậu hoà nhập rất khá, phong cách của người bộ lạc phía Tây khá gần gũi với cậu, không tinh nghịch như Lôi Lợi, người ở đây không nói chuyện cà kê, ai lo việc người nấy, dùng việc ăn để giao tiếp với nhau.

Gió quét, sữa ấm, núi tuyết, thịt tươi.....

Phóng khoáng đến nỗi hơi làm tai của Kiều Dĩ Sa bị ù. Kiều Dĩ Sa ngó quanh, chợt giao ánh mắt với Ổ Sách đang ngồi trong bóng tối. Cô ta ngồi bên cạnh thủ lĩnh, đang thì thầm gì đó, thỉnh thoảng lại liếc về phía cô. Không biết vì sao Kiều Dĩ Sa rờn rợn trong lòng.

Ăn đã gần xong, Boss-đại-bà-ng-trọc đứng lên, hứng chí ngửa cổ tru, giọng của ông ta hân hậu vang vọng, đám lửa trại như có gió quạt, càng bùng cháy cao hơn. Sói đầu đàn vừa lên tiếng, cả bầy sói đáp lời, âm thanh của họ vang rất xa, tựa như đang hát một bài ca cổ xưa, xuyên qua cao nguyên hăng hiện hữu, gọi mời ánh trăng trên đỉnh Tuyết Sơn. Cả lồng ngực của Kiều Dĩ Sa như cùng rung lên theo.

Boss-đại-bàng-trọc vỗ tay vang dội 1 tiếng, vài cô gái trong bộ lạc tiến lên phía trước, cao lớn hiên ngang, tóc dày kinh dị, ăn mặc theo lối của dân tộc vùng miền. Họ đứng trước đám lửa trại, từ hai bên có chàng trai lực lưỡng cầm trống cũng bước ra. Kiều Dĩ Sa khiếp sợ, còn muốn biểu diễn nữa????

Sau đó cô được thưởng thức một tiết mục văn nghệ nóng hôi hổi của tộc người sói, nhạc đệm chỉ gồm có trống, tất cả mọi người đều cùng tham gia hát. Phong cách nhảy của các nàng sói hoang dã cuồng nhiệt, tóc quất không thua gì máy giặt đồ lúc quay quần áo. Rùng rợn nhất là quần áo trên người các nàng càng nhảy càng thiếu bớt vải, đám lửa cháy sáng, lửa ánh trên cơ thể đầy cảm giác mạnh mẽ của họ, da thịt óng mịn như sáp nến.

Kiều Dĩ Sa nhìn mà hãi hùng, liếc mắt ngó nhân vật sói họ Hồng, phát hiện anh chàng đang nhìn không rời mắt, lửa bập bùng nhảy nhót trong đồng tử của cậu. Kiều Dĩ Sa nhìn kỹ, người nhảy ngay chính giữa trông quen quen.....ngó kỹ thêm lần nữa, quả nhiên là Ổ Sách. Cô ta rất bắt mắt, cặp mắt màu vàng kim sáng rực nhìn chòng chọc chỗ Kiều Dĩ Sa và Hồng Hựu Sâm.

Trong đầu Kiều Dĩ Sa gióng lên tiếng còi cảnh giác.

Rốt cuộc là muốn gì???

Gió rét của cao nguyên và nguồn dưỡng khí ít ỏi khiến cho suy nghĩ của cô hỗn loạn. Hơn nữa cô mặc quá ít đồ. Vì muốn giữ vững hình tượng cao quý lạnh lùng diễm lệ của mình, cô khư khư bám bộ áo đi tắm đồ này của mình. Đương nhiên cô tuyệt đối không phải là người mặc ít đồ nhất ở đây, người sói high lên là để mình trần luôn, nhưng nhân loại mà còn có người này người kia, thì dị nhân cũng có dị nhân này khác dị nhân kia.

Bữa yến tiệc kéo dài mãi đến canh tư, sau chót Kiều Dĩ Sa đã biến thành nữ pháp sư băng giá, cứng như một khúc gỗ, không thiết tha gì tiết mục văn nghệ nữa, đầu óc cũng phủ băng. Cô về bằng cách nào cô cũng không rõ, hình như là Ổ Sách đến đưa họ về, lúc đến cửa, Hồng Hựu Sâm lên lầu trước, Ổ Sách níu cổ tay của Kiều Dĩ Sa, nói: "Cơ thể của cô quá yếu ớt." Sự cứng rắn của cô ta làm Kiều Dĩ Sa rất bất mãn, cô toan cãi lại, nhưng cổ họng bị thít cứng, không nói được.

Ổ Sách nói một câu đầy ẩn ý: "Cô khác với người sói."

Ý định khiêu thích trong câu đó rất rõ ràng, Kiều Dĩ Sa cố chống đỡ cái đầu đang choáng váng, dùng giọng khản đặc hỏi: "Cô muốn làm gì?"

Hồng Hựu Sâm đợi không thấy cô lên lầu, đứng trong nhà thò ra nửa cái mặt.

"Làm gì thế?"

Ổ Sách buông tay, nói: "Cô đi đi, cô cần nghỉ ngơi."

Kiều Dĩ Sa loạng choạng bò về được phòng trọ, bước vào phòng bị vấp ngạch cửa, ngẩng đầu lên thì bị hình treo trên tường làm hết hồn. Trong góc có treo một vị thần đen thùi lùi đang trợn trừng mắt nhìn cô, sau lưng là lửa u minh cháy bùng.

Chỗ quái quỷ này cảm giác không hữu nghị chút nào.

Hồng Hựu Sâm đóng cửa, khoá tiếng gió ở bên ngoài.

"Muốn rửa ráy không? Tôi đi xin chút nước nóng?"

Kiều Dĩ Sa đầu đang đau như búa bổ, không nói không rằng, nằm thẳng cẳng xuống giường ngủ mê mệt.

*

Không có gì bất ngờ, Kiều Dĩ Sa ngã bệnh. Cũng không gọi là nghiêm trọng, chỉ là bị đứng ngoài hứng gió lạnh một đêm thành ra bị nhức đầu. Tiết mục leo lên đỉnh Everest phải tạm thời gác lại 3 ngày.

Kiều Dĩ Sa tựa vào hành lang nho nhỏ trước lầu hai, nhìn về phương xa. Hôm nay hơi âm u, bầu trời như lem mực vàng nâu của màu nước, từng tầng chồng đúc chồng lên nhau. Một cô gái cao lớn đứng dưới lầu nhìn cô. Là Ổ Sách. Trong đầu của Kiều Dĩ Sa bắt đầu gióng lên hồi chuông báo động.

"Cậu ta đi lấy thức ăn sáng cho cô rồi, chúng ta nói chuyện một chút đi."

Kiều Dĩ Sa liếm liếm môi, gõ gõ đầu móng tay lên lan can, cười lạnh một tiếng, đáp: "Được thôi."

Đưa nào sợ đưa nào.

Vì khí thế, cô chống tay lên lan can nhảy thẳng xuống, lúc đáp xuống đất dùng pháp thuật, đáp vững vàng. Nhìn thấy biểu cảm thoáng kinh ngạc trên mặt Ổ Sách, cô vuốt vuốt tóc.

"Muốn nói chuyện gì?"

Ổ Sách nghiêng đầu: "Đi qua chỗ này."

Kiều Dĩ Sa đi theo sau cô ta, đến trước một căn nhà thấp. Nhìn nhà là đã thấy nguy hiểm rồi, bên trong tối hù, cộng thêm thời tiết u ám nặng nề của hôm nay, rồi thêm vào đó là cặp mắt màu vàng kim âm u của Ổ Sách lúc ngoái đầu nữa.....

Tuy Kiều Dĩ Sa không cho rằng Ổ Sách sẽ thủ tiêu cô, nhưng bầu không khí này có vẻ hơi đen tối. Thua gì chứ không thể thua ở thế đánh, Kiều Dĩ Sa lén móc từ trong người ra một ống nghiệm, phòng hờ chốc nữa mà có gì bất ngờ có thể ra tay trước đánh phủ đầu.

Ổ Sách mở cửa nhà, Kiều Dĩ Sa mở nắp ống nghiệm.....

Cô ngửi thấy mùi gỗ và giấy. Ánh sáng tờ mờ chiếu lên một tấm lưng gầy gò. Ổ Sách ngoái đầu, Kiều Dĩ Sa vội vàng giấu tay sau lưng.

"Nó tên là Dessi."

".....Hả?"

Hoàn hồn thì mới phát hiện ra đây là một đứa trẻ, trông độ 13-14 tuổi, vóc dáng gầy yếu. Nó ngồi bên cạnh bàn, Kiều Dĩ Sa liếc mắt, trên bàn hình như có sách.....

"Nó thông minh lắm."

Kiều Dĩ Sa hơi bị ngu người.

"Sao cơ?"

"Nó sắp sửa học xong cấp 2 rồi, trẻ con trong bộ lạc của chúng tôi rất ít đứa đi học, nhưng nó lại còn muốn tiếp tục học lên. Hoàn cảnh ở đây rất lạc hậu, thủ lĩnh muốn đưa nó vào miệt trong. Chưa

có ai trong chúng tôi từng vào miệt trong để học, không biết tình hình trong đó ra sao. Cô khác chúng tôi, cô hiểu rõ."

Cuối cùng Kiều Dĩ Sa mới mò ra được manh mối.

".....Cô muốn tôi giúp cô liên lạc với nhà trường hả?"

Ồ Sách vẫn bộ mặt đơ: "Chúng tôi sẽ trả tiền cho cô."

Kiều Dĩ Sa gãi gãi cổ: "Bao nhiêu tiền?"

Ồ Sách lấy ra một cái túi liệm cho cô, Kiều Dĩ Sa mở ra xem, bên trong đầy đá dzi và các loại đá quý. Kiều Dĩ Sa là người biết nhìn hàng, lập tức tươi tắn hẳn lên, bao nhiêu lo lắng e dè trước đó bay hết sạch. Cô cất đám đá quý, nở nụ cười tươi rói.

"Chị biết không, có một sự hiểu lầm....." Cô khoa trương vỗ vỗ ngực mình. "Chị yên tâm, để em lo hết."

Dessi đứng bên cạnhỒ Sách, dùng ánh mắt không tin tưởng cho lắm nhìn Kiều Dĩ Sa. Kiều Dĩ Sa nói với nó: "Em đừng sợ, nói em nghe, A Sâm..... ặc, tức là vua sói." Dessi nghe hai chữ "vua sói," mắt hơi sáng hơn một chút. Kiều Dĩ Sa nói: "Dưới sự chỉ đạo anh minh của chị ha, vừa mới thi đại học xong đó."

Dessi kinh ngạc hỏi: "Thật ạ?"

"Đương nhiên!"

Hồng Hựu Sâm xách bữa sáng về, men theo con đường nhỏ tìm tới chỗ của họ.

Kiều Dĩ Sa vừa thấy cậu lập tức tóm ngay lấy. "Em hỏi anh ấy đi." Hồng Hựu Sâm ngơ ngác, "Gi?"

Dessi hỏi: "Anh đã thi đại học ă?"

Hồng Hựu Sâm liếc Kiều Dĩ Sa, người nọ dùng khuỷu tay huých huých cậu, cậu gật đầu.

Dessi tiến lên, nói: "Em cũng muốn thi."

Hồng Hựu Sâm hơi chững lại, như không hiểu tại sao lại có đứa khủng muốn nhảy vào chón dầu sôi lửa bỏng.

Ồ Sách nói: "Cô phải giúp liên lạc được trường tốt nhé, tiền không thành vấn đề."

Kiều Dĩ Sa: "Đương nhiên trường tốt rồi. Trung học Đức Công, có nghe qua chưa?"

Hồng Hựu Sâm lại liếc Kiều Dĩ Sa.

Kiều Dĩ Sa: "Trường siêuuuu tốt, thật đấy, cô không tin thì tôi tra trên mạng cho cô xem, nào, hai ta tìm chỗ nào có tín hiệu tốt." Cô kéoỒ Sách đi ra ngoài, để lại Hồng Hựu Sâm và Dessi.

Hồng Hựu Sâm toan bước ra theo, bị Dessi gọi giật lại.

"Anh sẽ lên đại học hả anh?"

Hồng Hựu Sâm nhìn nó.

"Chắc vậy."

"Anh là vì không thích bộ lạc nên mới sống bên cạnh con người hả anh?"

"Không phải."

"Vậy thì vì sao ạ?"

"Tôi không có lựa chọn nào khác."

Cậu muốn đưa thức ăn sáng cho Kiều Dĩ Sa, lại dợm bước ra ngoài, Dessi hỏi phía sau lưng: "Sống giữa xã hội loài người có khó không ạ?"

Hồng Hựu Sâm ngoái đầu, để lộ đường viền của sườn mặt. Cậu nhìn những cuốn sách trên bàn, đáp: "Con đường em chọn, hơi khó một chút."

Dessi hơi rụt cằm.

Hồng Hựu Sâm nói tiếp: "Nhưng người em gặp trên con đường ấy, sẽ là tốt nhất."

*

Thuận lợi kiếm được nguyên một túi đá quý, Kiều Dĩ Sa thấy bệnh cảm lạnh của mình cũng đã bớt đi gần hết. Hồng Hựu Sâm về lại căn nhà nhỏ, Kiều Dĩ Sa đang còn lo nằm bò trên giường đếm hạt dẻ, vừa đếm vừa cảm thán. Vốn tưởng bộ dạng thần bí của Ổ Sách là nhắm vào Hồng Hựu Sâm, ai ngờ người ta chỉ đang lo nghĩ về vấn đề giáo dục thế hệ mai sau. Cảm giác của cuộc sống hàng ngày ập đến khiến cho khí chất của bộ lạc này trở nên thân thương hơn.

Hồng Hựu Sâm hỏi cô: "Sao em bảo nó vào Đức Công?"

Kiều Dĩ Sa nói một cách hiển nhiên: "Để tìm cha anh chứ sao."

Hồng Hựu Sâm: "....."

Kiều Dĩ Sa ngoái đầu: "Cha anh nhét được anh vào Đức Công thì bảo đảm có thể nhét được nó vào."

Hồng Hựu Sâm không hỏi thêm chi nhiều nữa. Cậu mở thức ăn sáng ra, nói: "Tôi đi mua bánh bao chay cùng với cháo, em ăn chút đi."

Kiều Dĩ Sa xuống giường ăn sáng, ăn một hồi, cảm thấy sai sai.

Chỗ khỉ ho cò gáy như thế này lấy đâu ra quán bán thức ăn sáng.

"Anh đi mua ở đâu thế?"

"Thị xã."

"Thị xã ở đâu?"

"Phía đông, xe hết xăng rồi, sáng nay thủ lĩnh dắt anh chạy qua đó."

Kiều Dĩ Sa tưởng tượng hai ông sói lao vun vút giữa hoang vu nơi nhật nguyệt giao nhau, cảnh y như mộng, quá ảo. Nghe xong nhìn lại thì đúng là Hồng Hựu Sâm có vẻ như đã vận động nặng, tóc bị thổi ngược hết ra sau đầu, trán càng lộ rõ hơn bình thường. Tay áo cũng xắn lên đến khuỷu tay, cánh tay đang gác hờ trên bàn, cơ bắp trơn láng đẹp mắt.

Mãi lâu không thấy cô nhúc nhích, Hồng Hựu Sâm hỏi: "Ăn đi chứ."

"Có phải là em đang bị ảo giác không....." Kiều Dĩ Sa nhìn vào mắt cậu, ""Em cứ có cảm giác như sau khi thi đại học xong, anh cũng theo đó mà trưởng thành hơn hẳn."

Cậu rũ mắt nhìn tay của mình, Kiều Dĩ Sa cầm đầu ăn cháo, nghe cậu nói: "Chắc cũng chưa được tính đâu."

Cô ngẩng đầu, bị ánh mắt của cậu làm hơi loá mắt.

"Sao anh tới đây rồi không che màu thật của mắt nữa?"

"Ở đây thì che làm gì?"

Ờ nhỉ.....

Cô hơi nuốt không xong cháo nữa, trong tim ngứa ngáy.

"Hay là chuyện kia, chúng ta đừng kéo dài làm gì nữa." Kiều Dĩ Sa gãi gãi chóp mũi, "Tìm giờ lành,.....rồi tới luôn?"

Hồng Hựu Sâm đẩy ly trà sữa qua, nói: "Tôi đã nói chuyện với thủ lĩnh rồi, đêm mai sẽ lên đường, chúng ta vượt qua biên giới Nepal, rồi từ đó lên núi. Ông ta thạo đường."

Kiều Dĩ Sa đầy ắp lòng tin: "Quyết định vậy đi!"

Song, đến chiều hôm sau, đang lúc Kiều Dĩ Sa đóng hành lý thì chợt nhận được một cú điện thoại. Tín hiệu ở nơi này khi có khi không, gọi được điện thoại vào tới đây không dễ chút nào. Kiều Dĩ Sa móc di động ra, phát hiện người gọi là Mạc Lan.

Cô phát rồ.

Trong phòng chỉ có mình cô, bọn trẻ của bộ lạc quán lấy Hồng Hựu Sâm, bọn họ đang đạp xe đạp quanh chỗ nhà trọ, Kiều Dĩ Sa bắt máy, không đợi Mạc Lan nói gì, hỏi một cách bất lực: "Lại gì nữa cha nội?"

Mạc Lan hỏi: "Bọn cô ở yên trong phạm vi của bộ lạc, đừng ra ngoài."

Kiều Dĩ Sa thoáng sửng sốt: "Sao ông biết chúng tôi đang ở bộ lạc? Thôi quên đi, biết thì biết vậy, ông cứ kệ chúng tôi."

"Không."

Câu nói trầm trọng đó của Mạc Lan làm Kiều Dĩ Sa hơi không quen.

"Nghe lời ta."

Kiều Dĩ Sa nghe thấy tạp âm ở đầu dây bên kia rất lớn, đang vù vù như đang đứng giữa động cơ quay âm ỉ.

"Ông.....đang trên máy bay à?"

"Phải, các người đang gặp nguy hiểm, có kẻ đã tìm ra được hai người các cô."

hết chương 45

nguyên tuần vừa qua lang thang ngoài đường vì kỳ nghỉ đông #2 của bọn trẻ. Nay đã về nhà lại. Có cảm giác như cái chương này dịch mãi không hết. Ngày nào cũng gõ gõ xong một hồi mệt quá vút qua một bên.

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 46

"Cái gì?"

"Có người đã tìm đến chỗ cô."

"Ai?"

"Gaspar."

".....Ông nói gì tôi nghe hiểu được không."

"Gaspar là thủ lĩnh hiện giờ của gia tộc Borgia. Đây là một dòng máu rất cổ xưa ở phương Tây. Trước mắt khoan quan tâm đến mấy chuyện này, bọn họ đã tra ra được hành tung của hai người, chắc là đã nhập cảnh từ bên Nepal vào. Người của ta vẫn chưa biết được bọn họ đem bao nhiêu người tới."

Thông tin bất ngờ này khiến Kiều Dĩ Sa hơi luống cuống.

Mạc Lan nói: "Hai người cần phải chuẩn bị sẵn sàng."

Kiều Dĩ Sa: "Chuẩn bị gì.....Chúng nó muốn làm gì?"

Mạc Lan hỏi ngược lại: "Cô nói xem họ muốn làm gì, chẳng lẽ mời hai người đi ăn?"

Kiều Dĩ Sa: "....." Cô lo lắng đứng lên, bên tai vẫn vẳng tiếng trẻ con ngồi trên xe đạp nô đùa dưới lầu, hết thảy đều không chân

thật.

Mạc Lan tự hào nói: "Không phải tất cả mọi ma cà rồng đều yêu chuộng hoà bình như người của ta."

Kiều Dĩ Sa trầm giọng: ".....Ông nói mấy chuyện này với tôi là ý gì, ông đang ở cùng phe với chúng tôi?"

"Suy nghĩ của ta và tộc Borgia khác nhau." Mạc Lan nhìn bầu trời bao la ngoài cửa sổ máy bay, bình tĩnh nói: "Bọn họ không tôn trọng những chủng tộc khác cho lắm. Trên quãng đường ngày xưa, ta đã từng quen biết với Gaspar một thời gian rất dài, hy vọng y sẽ nể mặt ta."

Kiều Dĩ Sa: "Xác suất có lớn không?"

Mạc Lan khẽ cười: "Không lớn, tên này đã từng gạt ta bằng một bức tranh giả."

Kiều Dĩ Sa lại hơi như bị phản ứng cao nguyên.

"Có điều sức mạnh của bộ lạc người sói cũng không dễ xem thường." Mạc Lan nhắc nhở, "Hai người đừng chạy lung tung, đợi yên trong phạm vi của bộ lạc."

Kiều Dĩ Sa thoáng chững lại, đầu ngón tay nghịch mái tóc: "Vây không xong rồi, chúng tôi sắp sửa lên đường tìm tình yêu đây này."

Mạc Lan: "Hành trình chân ái của quý vị tạm thời hoãn lại một chút đi, hiện giờ thì ngài ấy cần phải ổn định tâm trạng."

Kiều Dĩ Sa im.

Cầu thang ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, hình như Hồng Hựu Sâm đã quay về.

"À, đúng rồi," Mạc Lan chợt nhớ ra gì đó, "Còn một chuyện nho nhỏ."

Kiều Dĩ Sa: "Giề?"

"Hình như ngài ấy thi rớt rồi."

?!?!?!?!?!?

Câu nói kia cùng kết thúc với tiếng cửa mở "két." Hồng Hựu Sâm đứng ở ngưỡng cửa bất động. Kiều Dĩ Sa há hốc mồm ngoài đầu.

"Ó....."

Mạc Lan tiếp tục nói trong di động: "Thành tích vừa ra xong, chưa công bố. Tu đã tìm được người để tra ra, cụ thể thì ta chưa rõ. Được rồi, cứ vậy trước đã."

Mạc Lan cúp máy, Kiều Dĩ Sa đứng chết sững ngay tại chỗ.

"Ừm.....Có một chuyện này cần phải nói với anh."

Hồng Hựu Sâm: "Tôi đã nghe thấy."

Kiều Dĩ Sa: "Không không không, không phải chuyện đó, có một đám người đang tới tìm anh, gia tộc tên Bo....gì gì đó."

Câu im.

Kiều Dĩ Sa: "Em nên nói một tiếng với Ổ Sách và thủ lĩnh, hình như bọn kia đã qua biên giới rồi, không biết có bao nhiêu người."

Cậu vẫn tiếp tục im.

Kiều Dĩ Sa túm đầu tóc, hỏi: "Anh đang nghĩ gì thế?"

Hồng Hựu Sâm im lặng 3 giây, nhìn cô, đáp: "Tôi muốn uống rượu."

Đây có lẽ là lần đầu tiên trong đời Hồng Hựu Sâm nói ra ba chữ "muốn uống rượu." Đã vậy cậu còn có hành động đi kèm nữa: ra khỏi phòng tìm Ổ Sách xin rượu lúa mạch cao nguyên. Kiều Dĩ Sa trông thấy Ổ Sách, vội vàng muốn báo tin ban nãy cho cô ta, chưa kịp mở miệng thì cổ họng đã bị khóp: Hồng Hựu Sâm tóm cô ôm vào lòng.

"Tôi uống với tôi."

Sức mạnh kinh hồn.

Ổ Sách nhướn nhướn mày, quan sát kỹ Hồng Hựu Sâm, sau đó dịch ánh mắt lên mặt Kiều Dĩ Sa, để lộ một nụ cười rất vi diệu.

Kiều Dĩ Sa: "Có nguy hiểm!" Cô liều mạng tóm lấy góc áo của Ổ Sách, "Ma cà rồng sắp tới, các người....."

So với sự hoảng loạn của cô, Ổ Sách vững như núi Thái Sơn, cô ta lại còn cười cười nhìn cô, chậm rãi khom người, thì thầm rõ từng chữ bên tai cô——

"Shivaratri."

"Cái———"Không kịp hỏi đã bị Hồng Hựu Sâm lôi đi mất.

.....

Trăng chằm chệ giữa trời, trắng xoá như băng tuyết trên non ngàn.

Họ về đến phòng, Hồng Hựu Sâm đặt hết mấy bình rượu trên mặt bàn.

Kiều Dĩ Sa: "Anh uống thiệt đó hả? Trước đây có uống bao giờ chưa?"

Hồng Hựu Sâm đẩy một bình cho Kiều Dĩ Sa, Kiều Dĩ Sa mân mê miệng của bình rượu, cuối cùng nói: "Thật sự sắp có người đến để bắt anh đấy....."

Hồng Hựu Sâm chăm chú nhìn cô, một lúc sau hỏi: "Em có uống chung với tôi hay không?"

Ánh mắt của cậu làm tim cô thót lại, lúc này đây cậu như một đoá tuyết liên trên Thiên Sơn, một nhà làm nghệ thuật đã xa rời thế tục, chỉ biết hỉ nộ ái ố trong thế giới của riêng mình.

Kiều Dĩ Sa liếm liếm môi dưới: "Được, anh muốn uống thì mình uống."

Trời mỗi lúc một tối, nguồn điện trong bộ lạc không đủ để cung cấp, trong phòng chỉ có vài cây nến thấp sáng. Hai người đối ẩm dưới ánh nến.

Hồng Hựu Sâm hoàn toàn không biết uống rượu, nửa bình đã say. Kiều Dĩ Sa nhìn khuôn mặt đỏ au của cậu, lấy làm buồn cười, đứng lên nâng mặt cậu, hôn một cái. Gió hoang dã ngoài cửa sổ rít gào.

Kiều Dĩ Sa: "Thế nào, lần đầu mà uống nhiều đồ rượu, cảm giác ra sao?"

Cậu ngược đầu.

Nồng độ của rượu lúa mạch cao nguyên không thấp, nhưng đối với con ma men như Kiều Dĩ Sa thì chưa đủ mạnh. Mặt cô không đỏ, nhưng giống như vừa được rửa bằng nước, hai mắt, chóp mũi, chóp môi.....đều lung linh. Hồng Hựu Sâm cắn chặt hàm dưới, ánh mắt ngược nhìn cô, lông mày nằm vắt ngang trên hai tròng mắt, toả một loại khí phách hướng nội. Kiều Dĩ Sa bị cậu nhìn đến nóng cả lưng, cô hất tà váy, một chân gác lên ghế của cậu, tay dịch từ mặt cậu xuống đến vùng cổ, rồi lại vuốt ve xuống nơi động mạch cảnh của cậu.....

Ánh nến lay động, tim nến rộn ràng nhảy múa.

Cô lẩm bẩm: "Nhịp tim của anh đã trở nên chậm lại....."

Cậu giải thích: "Là trở nên trầm hơn."

Câu nói ấy của cậu đi thẳng xuống đáy tim cô. Hết thấy mọi vật xung quanh dường như hoá thành hư vô. Cô dần dần bị khổng chế, rơi vào một vùng tối mênh mông trong ánh mắt của cậu. Bên tai cô là tiếng nhịp tim của cậu đập, như trống, bốn phương tám hướng vọng về. Cô trông thấy đôi mắt của cậu—mắt trái của cậu hoá mặt trời, mắt phải hoá vầng trăng; những đốm sáng lưu chuyển trên người cậu hoá thành dải ngân hà không chạm tới được, chúng đưa nhau đổ về phía tim của cậu, những vệt sáng hoá thành đôi cánh khổng tước, khẽ đung đưa giữa vũ trụ.

Vũ trụ bao la bát ngát áp dịu sự nóng nảy và cuồng nhiệt trong tim cô, tiếng trống kia kéo cô từng bước từng bước tiến vào lãnh địa của cậu. Cô bước theo tiếng trống dồn, nhịp tim mỗi lúc một chậm lại. Giây phút khi nhịp tim của họ hoà đều cùng nhau, linh hồn của cô run lên. Cô cảm nhận được một sức mạnh vĩ đại đang thành khẩn mở cánh cửa về phía cô, chào mời cô hợp lại thành một với mình.

Cô dựa lên người cậu, theo cậu rong ruổi qua thảo nguyên hoang vu, theo cậu trèo lên núi cao, cất tiếng tru vang vọng. Qua đôi mắt cậu, cô nhìn thấy thế giới, thấy mặt trời mọc mặt trời lặn thời viễn cổ, thấy sấm sét chớp rền, thấy đất trời nứt ra, thấy bãi bể hoá nương dâu. Cậu tỏ mình ra cho cô, không giữ lại gì: những hoang mang của cậu, nỗi cô đơn của cậu, sức mạnh vô biên của cậu khi rong ruổi trong hoang dã, cùng với những khoảnh khắc vui đùa rất bình phàm giữa rừng thẳm.

Cậu dùng lòng chân thành và tình yêu, nuốt chửng cô.

Kiều Dĩ Sa run run nói: "Phải, là trở nên trầm hơn....."

Vừa thoát ra xong, bóng tối tan đi, cậu lại xuất hiện trước mắt cô. Quanh họ là hơi nước lãng đãng quần dày đặc, cậu đứng đó, khi ẩn khi hiện.

Dung mạo của cậu chưa bao giờ sâu lắng như lúc này, dáng đứng của cậu chưa bao giờ oai phong như lúc này. Tóc của cậu đã dài ra, trên người xuất hiện một lớp lông mao trắng mềm mại, ngũ quan và cơ bắp trở nên sắc sảo vào sắc bén. Trái lại, mắt cậu dưới ánh trăng lại trông như hai đoá hoa sen vàng óng ánh. Yên tĩnh và tự nhiên, chứa chan vẻ hiền hoà và tin tưởng.

.....

Ồ Sách nhìn về phương xa.

Một đứa trẻ đến bên cô ta, Dessi nắm lấy tay của cô ta, nói: "Con hơi sợ....."

Ồ Sách: "Tại sao sợ?"

Dessi: "Con không biết nữa, tim của con rất khó chịu."

"Đấy không phải là khó chịu."Ồ Sách giải thích, "Đấy là sự thấu cảm của tộc người sói, ngài ấy sắp tỉnh thức rồi."

Dessi ôm lấyỒ Sách, vùi khuôn mặt nhỏ vào áo của cô ta. Vàng trắng tuyết nhô cao.

Ồ Sách khẽ đọc: "Shivaratri....."

Dessi hỏi: "Là gì thế ạ?"

Ồ Sách khẽ đáp: "Đêm Shiva."

Lúc này ngay khi Kiều Dĩ Sa bị Đồ An đưa đi, cô ta chợt nhận ra rằng căn nhà trọ của họ quay mặt về hướng của Kailash, đấy là nơi mà Shiva, một vị thần linh của con người cư trú. Những câu chuyện kể của con người này, cùng với người sói, đời này qua đời kia, cộng sinh với nhau nơi vùng đất này.

Ồ Sách nói: "Tương truyền Shiva là một vị thần huỷ diệt rất nhân từ, là vua của thiên nhiên tinh khôi. Shiva nắm trong tay quyền sinh cùng với tử, tạo dựng và phá huỷ. Shivaratri là đêm Shiva nghênh đón vợ mình, nữ thần Pārvatī của Tuyết Sơn, từ đấy con người được kết hợp với thiên nhiên, vì thế mà họ viên mãn."

.....

Cô tiến lên ôm lấy cậu, sự mạnh mẽ hùng vĩ của cậu khiến cô biến thành một dòng nước, chảy quanh núi ngàn. Trên tường, vị thần linh màu đen đang trừng mắt nhìn cô, nghiệp hoả cháy hừng hực ở sau lưng.

.....

Dessi nói: "Con không quen ông ấy."

Ồ Sách vuốt vuốt đầu nó. "Cô cũng không quen, đây là văn minh của loài người, loài người thích ảo tưởng, vị thần Shiva mà bọn họ tạo ra, rất giống với thủy tổ của chúng ta."

Dessi: "Giống chỗ nào?"

Ồ Sách đáp: "Họ đều dũng mãnh, hơn nữa rất nặng tình."

.....

Cô đã suy nghĩ rất nhiều lần, điểm khởi đầu thực thụ của tình cảm rốt cuộc nó là như thế nào, nhưng đến giây phút này rồi, cô liền quên hết thảy. Thậm chí cô quên mất chính mình, linh hồn của họ tương thông, cô điều khiển cậu, cậu chế ngự cô. Họ lại quay về với bóng tối, được vạn vật chúc lành và vun xới, họ từ một hạt giống cỏn con, chậm rãi nở ra đến vô biên vô hạn. Cảm giác viên mãn đến vô hạn ban cho cô sức mạnh vô biên, cô bắt đầu tác tạo nên một thế giới mới. Đầu tiên, bên trời xuất hiện một vàng trắng tròn vành vạnh khổng lồ, bởi vì cậu đã từng nói, nơi ấy có lẽ ánh trăng sẽ rất đẹp. Sau đó, dưới họ mọc lên tuyết sơn trắng phau, bởi vì cậu đã từng nói họ nên đến nơi gần với bầu trời nhất. Tất cả mọi thứ trong tiềm

thức đều được hiện hình ngay tức thì. Những bông tuyết ngát hương hoa bay khắp trời. Mỗi một ngọn núi đều là dáng cậu ngồi.

Cơ thể cô bắt đầu nóng cháy, từ những đám mây xa xa cất lên tiếng nỉ non của một bài trường ca, tuyết lở băng rạn, mồ hôi từ tóc cô đổ xuống.

.....

Ngay giữa lúc bọn họ đang còn hồn nhiên hợp nhất, từ phương xa vang lên tiếng sói tru——

Sự cân bằng bị phá vỡ, Kiều Dĩ Sa hít mạnh một hơi! Ảo ảnh lập tức biến hết sạch, hiện thực đập vào mặt. Cơ thể mạnh mẽ đang phủ lên cô, nặng làm cô thở không ra hơi, cảm giác như bị xé rách toạc từ phía dưới truyền lên, cô như nhánh mía lau bị tách lìa ngay chính giữa.

"Moá....."

Cậu không hề nghe thấy tiếng sói tru, cũng không bị tiếng kêu la của cô quấy nhiễu, sức tập trung của cậu cao hơn của cô cả mấy tầng, ý thức vẫn đang còn phiêu diêu trong ảo cảnh.

"Khoan khoan, đau đau đau.....Đệch!" Kiều Dĩ Sa tỉnh hẳn cả người, cô như mới được vớt ra từ trong nước, mồ hôi nóng mồ hôi lạnh trộn lẫn vào nhau. "Anh tỉnh cái, tỉnh dậy đi! Ồi má ời——!"

Cậu ôm chầm lấy cô, y như dạo trước lúc uống thuốc giấu mùi, khắp người là những điểm sáng màu xanh lam lưu chuyển. Tóc của cậu đã đổi màu, không phải xám trắng già nua như của Mạc Lan, mái tóc màu trắng của cậu vừa cứng vừa thô, láng bóng, trên mu bàn tay và trên cánh tay cũng mọc lông trắng, điểm sáng lan toả

khấp người, cơ thể theo mỗi một nhịp vận động mà trở nên cường tráng.

Cái này có khi chết cô mất.

Hiện giờ hai người như ở hai thứ nguyên khác nhau, cậu không nghe được tiếng cô nói, hoàn toàn chìm đắm trong giai điệu của mình. Phía dưới Kiều Dĩ Sa đau như sắp chết tới nơi, hai tay của cô túm lấy tóc của cậu, ra sức giật ngược, thế mà không làm đứt được một cọng. Không kịp cảm thán chất lượng của mái tóc, mỗi một lần cậu huých lên, để giảm đau, cô phải hít sâu một hơi, sau vài cú thì dưỡng khí rõ ràng không đủ. Cô ấn mạnh lên thái dương đang giựt phùng phục của mình, nhất thời không rõ được bên trên đang đau hơn hay là bên dưới đau hơn.

Điều duy nhất mà cậu khác với lần trước, đó là không toả ra khí lạnh. Cậu nóng đến độ cả căn phòng toàn hơi nước, chẳng khác gì phòng tắm hơi.

Đau thì không tránh được, nhưng thỉnh thoảng cũng có cảm giác như bị giật điện, khiến cô không khỏi ngửa cổ rên rỉ. Nhưng không sao so được với cảm giác đẹp đẽ trong ảo cảnh của bọn họ lúc ban đầu, chưa tới hai phút thì Kiều Dĩ Sa đã thở không ra hơi, đau chỉ mong chết quách đi. Cô giống như thiếu phụ đang rặn đẻ, bám chặt lấy vai của Hồng Hựu Sâm, gắng sức ổn định tâm lý, hy vọng có thể tĩnh tâm tìm về được trạng thái lúc ban nãy.

"Moá.....Ồi ối ối..... hold on! Không không không, không được, á đêch!..... Thật sự không ổn! Á ÁAAAAAAAAAAAA ực——!"

Bản năng cầu được sống khiến cô quăng hết mặt mũi, với tay kéo áo tới, ào ào lục ra một chai thuốc màu đỏ mà Mạc Lan đưa,

mặc kệ hết thảy, uống sạch. Quả nhiên là vị dâu. Thuốc vào miệng thì rất ngọt, vị đậm đà. Thuốc của tộc ma cà rồng mang theo phong cách lạnh lẽo của bọn họ, một luồng khí lạnh xuôi theo cổ họng chạy vào bụng, y như bị trằm mình trong suối lạnh, vô hình trung làm dịu bớt cái nóng của Hồng Hựu Sâm.

Sức mạnh cổ xưa của tộc ma cà rồng chạy khắp tứ chi và các mạch, cuối cùng từ từ tụ tập lại ở phía dưới nơi cô đang bị đau nhất, hình thành một tấm chắn bảo hộ, giúp cô chống đỡ. Có được sức mạnh ấy chống đỡ, Kiều Dĩ Sa dần dần không còn hoảng loạn nữa. Sau khi chịu đựng được những đau đớn xong, Kiều Dĩ Sa chậm rãi cảm nhận được khát vọng đơn giản và nguyên thủy nhất của nhân loại từ động tác trùng lặp giữa hai người.

Không còn non cao, không còn trắng sáng, không còn ngân hà và bông tuyết giăng khắp trời. Chỉ một căn nhà vách đất cũ kỹ, và một chiếc giường toàn mùi chó sói. Nhưng phụ nữ là động vật cảm tính, khi làm chuyện này chỉ quan tâm đến người đang ở trên mình. Chỉ cần người đó đủ đẹp để ngọt ngào, thế thì phía dưới có thiếu sót một chút cũng không sao. Sự mạnh mẽ của cậu áp đảo hết những gì bất lợi khách quan của hiện trường. Kiều Dĩ Sa ôm chặt cứng lưng của Hồng Hựu Sâm, nhếch miệng cười.

"Nào.....baby, tiếp hiệp hai."

Vừa vào mood, cô lại chợt thấy có cái gì đó phía sau lưng cậu.

Ban đầu, trên cánh cửa kính của cửa sổ có vật gì đó tối tối chảy xuống, sau đó thì toàn bộ cánh cửa sổ bị tưới trong thứ đó, Kiều Dĩ Sa híp mắt nhìn, nhận ra đó là máu.

Bên ngoài lại vang lên tiếng sói tru.

Kiều Dĩ Sa nhận ra đó là tiếng của thủ lĩnh. Cô từ từ tỉnh táo, vỗ vỗ vai của Hồng Hựu Sâm.

"A Sâm..... dậy đi, hình như có gì không đúng, ngoài cửa sổ toàn máu kia."

Máu phủ kín cửa sổ, chút ánh trăng ít ỏi cũng bị che mất, khí lạnh len lỏi, ánh nến trong phòng bị tắt ngúm, chỉ còn lại ánh sáng trên người của Hồng Hựu Sâm, toả màu xanh lam le lói.

"Có người đến, anh dậy mau!"

Cậu vẫn không nghe được. Ở mảnh đất tự do mà cô tác tạo, cậu vẫn đang khăng khít bên cô.

Lúc máu che kín cửa sổ thì ở trong phòng chợt xuất hiện một bàn tay thôi rửa.

Kiều Dĩ Sa nhìn thấy mà nổi gai ốc.

"Mẹ kiếp!"

Chẳng biết cô lấy sức ở đâu ra, đẩy được Hồng Hựu Sâm văng. Hồng Hựu Sâm vừa rời cô liền mở bừng mắt. Hai mắt của cậu rực màu vàng kim, cậu phát ra một âm thanh cao vút vang xa, rồi sau đó ánh sáng trên người đổ hết về tim, dần dần tắt ngúm.

Đầu của cậu đổ xuống bên cạnh cô, ngủ say như chết.

"Ê.....Ê!" Kiều Dĩ Sa mặc kệ những đau đớn trên người mình, giật chiếc váy màu đen, vút mạnh một cái, váy hoá thành một đám khói màu đen, bọc lấy Hồng Hựu Sâm. Bàn tay khô kia rõ ràng đang

chạy về phía Hồng Hựu Sâm, nhưng sau khi đám khói đen phủ kín cậu, thì nó như bị lạc, mò mẫm giữa không trung.

Kiều Dĩ Sa tranh thủ nhảy xuống đất lượm quần áo lên. Bên ngoài căn phòng vang tiếng bước chân rầm rập, cửa phòng chợt bị đá banh, gió thốc vào, Kiều Dĩ Sa giật bắn mình.

Ỗ Sách cầm đuốc xông vào phòng: "Hai người không sao chứ!"

Kiều Dĩ Sa đang tóc tai rũ rượi, trần truồng như nhộng ôm chặt lấy quần áo, nhìn Ỗ Sách và mười mấy mảnh nam phía sau lưng cô ta, đứng giữa gió hoảng hốt.

hết chương 46

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 47

"Nhìn gì mà nhìn! Đóng cửa lại!"

Giữa tiếng quát của Kiều Dĩ Sa, cuối cùng Ổ Sách nhận ra vấn đề nằm ở đâu, đá bay hết đám người đứng sau lưng ra, đóng cửa lại.

"Hai người không sao chứ?"

Kiều Dĩ Sa tức tốc mặc đồ vào, Ổ Sách đến bên giường, tóm gọn cánh tay đang mò mẫm giữa không trung, bóp mạnh, cánh tay gãy rãch rãch như bánh đa. Cô ta rút cánh tay mình từ trong đồng máu, vẩy mạnh, nơi bị gãy bốc mùi hôi thối thum thum của thịt rữa làm mặt Ổ Sách nhăn nhó vặn vẹo.

Kiều Dĩ Sa bịt mũi, nói: "Là vật chiêu hoán."

Những vật này cũng giống như những vật đạo trước cô dùng để trang trí nhà của Hồng Hựu Sâm, nhưng lúc đó thứ cô chiêu hoán là những nguyên tố tự nhiên và lành tính, không có khả năng công kích.

"Chúng tôi đã phái người đi điều tra quanh vùng." Ổ Sách gặp nguy không hề nao núng, bình tĩnh nói: "Đã rất lâu rồi chỗ của chúng tôi không có ma cà rồng nào tới, hiếm lắm mới nhận nhip một phen. Quý vị không cần lo lắng, hay là....." Ổ Sách quay qua nhìn người đang bị một đám khói đen bao phủ. "Hai người tiếp tục?"

Kiều Dĩ Sa nghĩ bụng tao phải hồn nhiên đến cỡ nào mới có thể tiếp tục làm chuyện này sau khi bị ăn bao nhiêu đó trò mèo. Cô vừa lượm quần áo của Hồng Hựu Sâm lên vừa xua đám khói đen đi, nói: "Chúng nó đến là để bắt cậu ấy, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng, tôi mặc đồ vào cho cậu ấy trước, bộ lạc của cô có chỗ nào an toàn không, để——"

Nói nửa chừng, cô chợt im bật.

Đám khói đen biến về lại dạng váy đầm, đắp trên một vật gì đó trắng phau. Kiều Dĩ Sa kéo chiếc váy ra, trông thấy một chú sói trắng muốt to tướng nằm trên giường.

Kiều Dĩ Sa: "??????"

Cô đã từng thấy nguyên hình sói của Hồng Hựu Sâm một lần, lúc họ mới quen nhau chưa được bao lâu. Khi đó trên mình cậu vẫn còn lông màu sẫm mọc chen lẫn, hiện giờ thì chắc đã hoàn toàn trưởng thành, khắp người không có tạp chất. Bộ lông ấy mềm mại đến tựa như rong rêu trong suối, trắng đến loá mắt. Thể hình của cậu cũng trông cường tráng hơn dạo trước, cơ bắp dưới lớp lông mặc dù đang ở trạng thái nghỉ ngơi cũng vẫn rất mạnh mẽ, hai chân trước khum khum, lớp đệm phía dưới bàn chân sạch sẽ đẹp đẽ.

"Ui da?"

Đối với những vật xù êm mềm mại, phụ nữ không có một chút sức đề kháng; Kiều Dĩ Sa không nhịn được, nhào tới vuốt ve, sờ sờ đầu, nắn nắn tai, rồi bóp bóp phía sau ót. Vừa êm vừa ấm, sướng cả tay.

AAAAAAA!

Cô vùi đầu vào phần lông ở lưng cậu, bộ lông ấm nóng át mùi tanh tươi của bàn tay khô kia.

"Dạng....."

Kiều Dĩ Sa ngoái đầu nhìn Ổ Sách.

"Dạng nguyên hình này của người các cô thì thuộc hạng nào?"

Ổ Sách cho câu trả lời rất nể mặt mũi: "Ngài ấy là thượng đẳng."

Kiều Dĩ Sa hài lòng mỹ mãn, ôm cổ Hồng Hựu Sâm ra sức cọ cọ. Trên người chú sói vẫn mang mùi hơi quen thuộc, có hương vị trong lành của thiên nhiên, và mùi ngai ngái của sữa.

Kiều Dĩ Sa mê mẩn nói: "Này mà dắt đi dạo thì oách phải biết!"

Đang lúc cô còn chìm đắm trong ảo tưởng [cột cổ] dắt vua sói đi dạo, tai của Ổ Sách thoáng động dậy, giống như nghe thấy gì đó. Hàng lông mày của cô ta chột nhú lại. "Đứng lên đi đã." Cô ta đến gần, tóm lấy cánh tay của Kiều Dĩ Sa, cùng lúc đó, bên ngoài căn nhà trọ lại vang lên tiếng sói tru từng hồi.

Ổ Sách quát hỏi bên ngoài: "Chuyện gì?!"

Một người sói đẩy cửa bước vào, bu su bì xì gì đó, Kiều Dĩ Sa không hiểu tiếng, nhưng cô đã thấy được tình hình bên ngoài. Dưới ánh trăng, mặt đất khô cằn xuất hiện những đốm máu loang lổ, rồi dần lan ra hết quanh bộ lạc. Bản thân Kiều Dĩ Sa cũng biết làm phép chiêu hoán, nhưng một phép quy mô như thế này, cô mới được thấy lần đầu tiên.

Một người sói đứng giữa vũng máu, giậm chân hai lần, không có gì thay đổi.

Kiều Dĩ Sa đứng ở lan can nhìn xuống, nói: "Vô ích, phải bắt được người đang thi triển phép thuật thì mới hết."

Máu chậm rãi lan khắp mặt đất, từ trong máu, vô số cánh tay thối rửa trôi lên, chúng như đang bơi trong máu, bơi từng chút một về phía căn nhà trọ. Máu toả mùi xác thịt thối rửa, Kiều Dĩ Sa mà còn chịu không nổi huống chi những người sói với khứu giác cực kỳ nhạy bén. Họ cuồng nộ, đua nhau biến hình. Những cánh tay bị chiêu hoán nộ, trong tay của người sói, đều đua nhau gãy răng rắc như bánh tráng giòn, người sói giật những cánh tay từ vũng máu ra như đang đào cà rốt, vớt chúng bay khắp trời.

Kiều Dĩ Sa bịt mũi. Lực công kích của phép thuật chiêu hoán này không quá mạnh, nhưng ăn tiền ở điểm an toàn, chỉ cần không bắt được người thi triển pháp thuật thì có thể kéo dài màn tởm lợm này không ngại ngại. Đám cánh tay hàng ngàn hàng vạn ấy đua nhau bơi về phía căn nhà, giống như chúng tự có sức sống, nắm cổ tay nhau leo lên phía trên. Người sói cũng bu lại, sức của họ không có giới hạn, nhưng không ngăn được số lượng quá lớn của những cánh tay; rất nhanh chóng, toàn bộ đều bị chúng vây kín.

Kiều Dĩ Sa nhìn cảnh tượng đông nghìn nghịt đó mà nổi da gà khắp mình.

"Thế này không xong rồi, phải bắt cho được người."

Ồ Sách: "Thủ lĩnh đã dẫn theo người đi bắt." Nói đoạn thở dài một tiếng, "Đáng tiếc rằng mấy hôm nay tể ti không có ở đây, chứ không thì đã tìm ra nhanh hơn."

"Tôi cũng có thể tìm ra....." Kiều Dĩ Sa khẽ nói, "Phù thủy rất miễn cảm đối với chú thuật, nhưng....." Cô lại do dự, ngoái đầu nhìn.

Ổ Sách: "Cô ở đây với ngài ấy." Một cánh tay bay tới, Ổ Sách tóm được, bóp mạnh, cái tay vụn nát. "Cái thứ thối tha này dám tới đây thì đừng mong về được nữa."

Có người sói cầm đuốc tới, đốt đám tay ở phía dưới, Ổ Sách nói: "Cẩn thận một chút, đừng đốt luôn nhà." Cô ta đẩy Kiều Dĩ Sa vào trong nhà. "Cô vào đợi bên trong."

Trong nhà tối hù, Kiều Dĩ Sa về lại giường, ngồi xuống cạnh chú sói khổng lồ, nhìn chú ta.

Nhìn một hồi lại không nhìn được, bắt đầu vuốt ve. Không có phản ứng. Kiều Dĩ Sa thò người, vốn định dò la hơi thở ở mũi cậu, nhưng vì xúc cảm quá tuyệt vời, thế là cô nằm hắn luôn lên người cậu.

"Anh sẽ không rụng lông chứ hả, quần áo của em toàn màu đen thôi....." Cô lại bắt đầu suy nghĩ lan man.

Bộ lông êm ái và cơ thể với độ đàn hồi hoàn mỹ của cậu khiến cô rên hừ hừ khoan khoái. "Sao anh lại hữu dụng đến thế cơ chứ....." Cô dùng mặt cọ cọ, cuối cùng cầm dừng lại giữa hai tai của cậu.

"Đừng ngủ nữa mà."

Không ai đáp lại.

Cô thò tay bóp chỗ mõm sói của cậu, phần lông ngắn ở quanh đó giống hệt như nhung. Cô vỗ lên mũi cậu. "Sương xong lăn ra ngủ

không phải quá vô dụng sao?" Nội dung thì như rầy la, nhưng giọng không có một chút khí thế. Cô lại đập một cái nữa. "Liều Hà còn không khôn nạn giống anh!"

Vẫn không một chút phản ứng.

Kiều Dĩ Sa chịu thua, lật mình, nằm ngửa trên người cậu. Nhịp thở của cậu rất chậm, lên rồi xuống, giống như đang ngồi trên thuyền du ngoạn giữa hồ.

"Chỉ là mùi thôi quá....." Cô đan hai tay sau đầu, nghe những âm thanh ồn ào ngoài cửa, khẽ nói: "Không biết khi nào họ mới bắt được người."

.....

Ba mươi dặm về phía bắc của bộ lạc, trên một triền núi cách mặt nước biển hơn 5000m, quanh năm tuyết phủ. Đi thêm 10 cây số nữa về phía bắc trên triền núi này, rồi lên thêm 5000m nữa, một chiếc máy bay tư nhân đang êm ả lướt. Bên trong chiếc máy bay thì đang diễn ra một trận cãi vã dữ dội.

"Tao đéo nhảy! Không nhảy! Đ.m.! Không nhảy——!"

Văn Bạc Thiên bám chặt cứng lấy chỗ dựa lưng của ghế ngồi như đang bám lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng. Bàn tay to lớn của Tu đang tóm ngay cổ hắn.

"Chính bản thân cậu nói muốn đi theo."

"Tôi nói muốn theo, nhưng tôi không nói là muốn nhảy xuống khỏi máy bay! Tôi không nhảy! Cao thế này nhảy xuống chết người đấy!"

Mễ Y đứng gần đó nói: "Người chưa kịp thích ứng với thân phận ma cà rồng, chúng ta không dễ dàng chết như vậy."

Văn Bạc Thiên: "Thế cũng đéo nhảy! Ngay cả dù cũng không có! Nhảy cái cục cút!"

Mễ Y: "Dơi máu sẽ đỡ người, chúng nó còn hiệu nghiệm hơn cả dù."

Văn Bạc Thiên khẳng khẳng không nhảy là không nhảy. "Mấy người cứ nhảy! Tôi đợi trên máy bay!"

"Không được." Tu cương quyết từ chối. "Nếu đã đến rồi thì phải cùng hành động với mọi người."

Mạc Lan từ cabin trước bước vào, mặc quần áo thoải mái, tóc cột lỏng phía sau đầu. Phía sau lưng ông ta là hai vị La Tân, họ ăn mặc như lần đầu xuất hiện, đồ màu đen khắc nghiệt, cổ tay áo và ống quần đều được bó chặt, giữa hông giắt hai thanh kiếm katana, mắt đỏ rực như hồng ngọc. Sau lưng La Tân là Bì Hàn cục mịch.

Mạc Lan hỏi: "Xác định là ở phía trước?"

Bì Hàn đáp: "Có người đang chiêu hoán nguyên tố của dị giới, tôi đã định vị rồi, quý vị nhảy xuống thì lũ dơi sẽ chỉ hướng."

Mạc Lan gật gù, phe phẩy chiếc mũ rộng vành trong tay, bình tĩnh nói: "Chuẩn bị đi thôi."

Tu ra tay mạnh mẽ, Văn Bạc Thiên liền như chú gà con bị xách cổ lôi đi.

"Tuy nhiên có một điểm rất kỳ lạ." Bì Hàn thắc mắc, "Chú thuật chiêu hoán này thuộc cấp độ rất thấp, thứ được chiêu hoán cũng mang tính công kích rất thấp, không thể đánh bại người sói được. Gia tộc Borgia không thể nào chỉ có thể làm được đến vậy....."

Mạc Lan: "Đúng thế, chúng ta hành sự phải cẩn trọng." Ông ta thở dài bất lực một tiếng, "Đạo đức của đám người này thật sự quá kém."

Bì Hàn nhắc nhở: "Phù thủy theo gia tộc bọn họ hẳn là Alfonso, tộc này rất giỏi khống chế tâm lý của kẻ khác, các vị nên cẩn thận."

Mạc Lan búng ngón tay, cửa cabin mở ra, gió của độ cao 10.000m lập tức ập vào, nửa mái tóc dài của Mạc Lan tung bay.

Văn Bạch Thiên rú lên một tiếng, Mễ Y cười nói, "Nghe giọng này tôi còn tưởng là trong máy bay có người sói."

Mạc Lan nhếch mép.

"Đi thôi."

Ông ta nhẹ nhàng nhảy xuống từ máy bay, thoát chốc đã mất dạng. Sau đó là đến hai vị La Tân, Mễ Y..... Tu xách cổ Văn Bạch Thiên tiến về phía trước, Văn Bạch Thiên khóc như cha chết mẹ chết chỉ vào Bì Hàn: "Hắn——! Hắn——! Sao hắn có thể không đi theo! Tôi cũng muốn ở lại trên máy bay!"

Tu lạnh lẽo đáp: "Y đã hoàn thành công việc của mình, cậu thì chưa."

Văn Bạch Thiên: "Tôi thì làm được gì——!"

Tu: "Tăng kinh nghiệm." Nói đoạn không đợi Văn Bạc Thiên chuẩn bị gì cả, xách hấn nhảy thẳng xuống.

Giữa không trung vang tiếng ré như lợn bị thọc tiết.

Lần xuất hành này Mạc Lan mang theo tất cả mọi dơi máu đã được tộc nuôi dưỡng, ngay lúc mọi người nhảy xuống, bầy dơi bay theo ở phía bên dưới bắt đầu tụ tập, trông như có một xoáy lốc khổng lồ màu đen giữa trời.

Trên đỉnh núi tuyết xa xa, một nhóm người khác thản nhiên đứng nhìn. Trước mặt họ là một vị phù thủy già nua đang đọc chú, một người phụ nữ trẻ đứng bên cạnh lão phù thủy, mái tóc màu vàng óng được cắt ngắn gọn, vóc dáng đầy đủ các đường cong, dung mạo tinh xảo, mắt đỏ rực, hai tay đang chống bên hông, như đang chờ đợi gì đó. Bọn họ tổng cộng gồm mười mấy người, đều mặc áo choàng màu đen, bị gió trên đỉnh núi thổi bay phần phật. Bất chợt lão phù thủy ngẩng đầu, nhìn lên trời lâu bầu gì đó. Người phụ nữ trẻ tuổi nhìn một người trong nhóm đang khoác áo choàng đen, người đó phát tay, ra ý cho họ tiếp tục, bản thân y thì xoay người đi.

Xoáy lốc màu đen giữa trời càng lúc càng đến gần, rồi bất thành linh từ trên đó có bóng người phóng xuống như sao rơi. Gió rét thổi tung mái tóc màu trắng của La Tân, mắt của họ đã híp thành hai đường rất mảnh, đồng tử đã co lại thành hai viên bảo thạch, long lên. Tay phải của họ đặt trên cán của kiếm katana, lúc sắp chạm xuống mặt đất của núi tuyết, cặp mắt đột ngột mở lớn, rút phắt kiếm ra ——!

Trong tích tắc, âm thanh va đập mãnh liệt, tựa như có một tảng đá lớn rớt xuống giữa mặt hồ phẳng lặng, khí phách uy vũ làm vô số băng tuyết bắn tung!

Tuyết chậm rãi rơi xuống từ khắp trời, kiếm của hai vị La Tân được hai người ăn mặc như hộ vệ nghênh đón. Hai bên dùng binh khí khác nhau, một bên dùng kiếm katana dài, một bên dùng kiếm kyo sĩ phương Tây. Kiếm katana có cán dài, phải dùng hai tay, kiếm kyo sĩ cán ngắn, dùng một tay. Sức quá chênh lệch, chỉ trong chớp mắt, kiếm kyo sĩ gãy vụn. Hai tên hộ vệ kêu "hự" một tiếng, cầm kiếm bị gãy lùi ra sau hai bước, chắn trước mặt người đàn ông mặc áo choàng màu đen ban nãy.

Mũ áo choàng của người đàn ông bị gió hất ngược ra sau, người đàn ông trung niên cao lớn đứng giữa gió tuyết, tóc vàng mắt đỏ, khuôn mặt Tây phương, gò má như được tạc bằng thạch cao, trắng bóc và đường nét sâu.

Hai vị La Tân cầm kiếm, một trái một phải đứng giữa tuyết. Phía sau lưng họ, Mạc Lan chỉnh đốn quần áo, đội mũ lên đầu, nở một nụ cười lịch sự tiêu biểu.

"Gaspar."

Người đàn ông tóc vàng nọ nói một câu gì đó, Mạc Lan cười đáp: "Hiểu quy tắc một chút, ở địa bàn của ai thì nói tiếng người đó. Khi ở Ý ta nói tiếng Trung với anh à?"

Gaspar lạnh lùng nhếch mép.

Từ bên dưới vọng tiếng cầu nhàu: "Ông đừng động vào tôi! Tôi tự đi!"

Thì ra là Tu và Văn Bạch Thiên; do cậu Út Văn không chịu phối hợp trên không trung, địa điểm họ đáp xuống đất hơi bị lệch, Tu đang đỡ Văn Bạch Thiên leo lên đỉnh núi. Văn Bạch Thiên nghiêng ngả

hát Tu ra, vượt mặt giữa cuồng phong, vừa quay đầu lại thì bị khí thế của đỉnh núi làm khiếp sợ. Hấn quét mắt nhìn, trông thấy Gaspar, quan sát kỹ, rồi cau mày.

"Ê cha nội, ông bôi bao nhiêu sáp lên tóc vậy hả, gió máy thế này mà không có một cọng tóc lung lay, ông trét nó thành mũ bảo hiểm luôn rồi hả....." Có thể là bị sự hài hước của mình chinh phục, nói chưa hết đã tự phá lên cười.

Người phụ nữ tóc vàng đứng bên cạnh lão phù thủy nhe răng nanh, toan tiến tới tính sổ, bị Gaspar cản.

"Mạc Lan." Y bắt đầu dùng tiếng Trung, "Đã lâu không gặp, bạn già của ta."

Mạc Lan bình thản đáp: "Đã lâu không gặp."

Gaspar: "Dạo gần đây ra sao?"

Mạc Lan: "Cũng không đến nỗi."

Gaspar ung dung đảo mắt nhìn nửa vòng quanh vùng đất trời đầy băng tuyết, hỏi một câu đầy ẩn ý: "Có chuyện muốn nói với ta?"

Mạc Lan suy nghĩ một chút, đáp: "Có."

Gaspar im lặng đợi.

Mạc Lan nói: "Chúng ta tìm chỗ nào đó để thảo luận về Leda và Thiên Nga đi."

Gaspar nhướn mày, mặt càng vênh cao hơn.

Im lặng 5 giây, hai người bắt đầu cười vờ vịt với nhau.

"Đừng đùa nữa." Gaspar thu lại nụ cười, "Chuyện của Đồ An hãy giao cho người của ta, người Á Đông làm việc quá yếu mềm không dứt khoát, chẳng hiệu suất gì cả."

Mạc Lan: "Miễn sao chính xác là được."

Lão phù thủy thẳng người lên, nói với Gaspar: "Được rồi đấy."

Gaspar nói: "Carla."

Người phụ nữ tóc vàng trước đó đến bên cạnh Alfonso, Alfonso dùng tay trái vẽ một bùa chú giữa không trung, khẽ nói: "Tôi đã xác định được vị trí, nơi mà Đồ An vẫn chưa nhúc nhích." Lão ta đưa cho Carla một bình thuốc rỗng, nói tiếp: "Sau khi vào trong thì mở ra, đây là một loại khí áp chế sỏi nồng độ cao. Cô phải hành động cho thật nhanh, chỉ có thể duy trì đường hầm trong vòng 1 phút."

Carla gật đầu.

Mạc Lan hỏi: "Các người đang tính làm gì?"

Gaspar tặng cho ông ta một ánh mắt khinh bỉ: "Dĩ nhiên là nắm bắt thời cơ."

Alfonso vẽ một tấm bùa lên mặt tuyết, miệng niệm chú, bùa xoay chuyển, chậm rãi hình thành một cái lỗ đen, Carla bước vào trong đó, rồi toàn thân tiến hẳn vào.

.....

Cùng lúc đó, phía dưới căn nhà trọ trong bộ lạc, giữa mặt đất bị tầng tầng lớp lớp tay khô vây kín, chân của Carla thò ra. Cô ta bò ra được mặt đất, bật mình, tiến vào nhà dưới. Những cánh tay khô đã

sớm vây kín cả căn nhà, che mất bóng của Carla, còn mùi hôi thối cũng đã thành công át mất mùi đặc thù của tộc ma cà rồng. Carla búng mình, bám lấy xà nhà, dùng chân đạp lủng trần nhà bằng gỗ.

Có người nào đó đang còn vừa ngân nga hát vừa bím những bím tóc con cho sói trong phòng, sàn nhà chột gãy vụn, trôi lên một cái bóng đen.

Kiều Dĩ Sa sợ đến thót lồng ngực.

"Híc! Cô là ai?"

hết chương 47

nếu ai không nhớ thì "Ieda và thiên nga" là cái bức tranh hàng nhái mà thằng Ý tặng cho Mạc Lan hồi 14xx mồm thì bảo đó là hàng thật.

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 48

Đang lúc cấp bách, Carla chạy thẳng về phía chú sói lớn trên giường, Kiều Dĩ Sa lập tức phản ứng.

"Ê! Muốn làm gì đó mà!"

Cô tóm được cánh tay của Carla, Carla hét mạnh——sức của tộc ma cà rồng tuy không bằng người sói, nhưng vẫn hơn tộc phù thủy rất nhiều, Kiều Dĩ Sa bị hét lăn xuống giường. Carla quăng vỡ nát lọ thuốc của Alfonso đưa xuống đất. Mùi thuốc áp chế sói lan tỏa, tuy Kiều Dĩ Sa không ngại được, nhưng nhìn thấy cơ thể của chú sói trắng trên giường co giật mấy cái, rồi hơi co quắp lại. Nếu như hồi trước mà bị ai đó hét lăn xuống đất mạnh như vậy, Kiều nữ pháp sư ú ớ đã bắt đầu giả chết. Nhưng hôm nay tình huống đặc biệt, tâm lý "gà mẹ" đối với chó con đã khiến cô quên hết đau đớn, cô lăn nửa vòng trên sàn nhà xong bật lên bổ nhào tới.

"Con quỷ đêm chết tiệt! Buông ngay cho tao!"

Giữa lúc cấp bách, cô quên chú thuật, dùng luôn ngón đòn bí truyền TCC của phụ nữ đánh nhau ngoài chợ——Túm, Cầu, và Cấn. Đầu tiên cô tóm tóc của Carla, giật thật mạnh. Tóc của ma cà rồng không được cứng cáp như của người sói, bị cô bứt ra được một nắm tóc vàng. Carla đau đớn chửi ầm lên, Kiều Dĩ Sa lại cào cổ cô ta, móng tay sắc bén cào cổ Carla chảy máu. Carla cũng nổi giận, buông Hồng Hựu Sâm, quay phắt đầu trừng mắt——

Cặp mắt của cô ta đỏ màu máu, há miệng, bốn chiếc răng nanh nhọn hoắt dài và to ra, lửa giận khiến cho màu trắng của sắc mặt của cô ta pha lẫn màu tái tã trong suốt, những mạch máu sẫm màu hiện hết trên hai má. Kiều Dĩ Sa nhảy bèn người được mùi nguy hiểm, há miệng toan tri hô, thì ngay cùng lúc đó thế công kích của Carla chột ngưng lại. Phía dưới sàn nhà bị phá lũng, đường hầm màu đen đang phát ra âm thanh "ù ù," bắt đầu đóng lại. Carla dứt khoát không giằng co với Kiều Dĩ Sa nữa, tóm lấy đầu của chú sói lớn, Kiều Dĩ Sa thấy vậy lại xông tới.

Hai người phụ nữ la ó, ầu ẩu, Carla thì cố gắng lôi Hồng Hựu Sâm xuống dưới đất, nhưng Kiều Dĩ Sa sống chết ngăn cho bằng được, cuối cùng bám cứng trên lưng Carla như một con koala, há miệng ngoạm một ngoạm!

Chỉ có chúng mày biết cắn người à?

Người khác không có răng chắc?

Carla rú lên, mất thăng bằng, ngã ngửa ra sau. Kiều Dĩ Sa muốn tránh nhưng không tránh được, kết quả cả hai đều rớt xuống ngay thẳng vào miệng của đường hầm màu đen ngòm nọ.

.....

Tiếng la chí choé kéo dài từ bộ lạc cho đến đỉnh núi tuyết. Hai người phụ nữ cùng rớt ra khỏi đường hầm vừa đóng miệng ban nãy, người này túm người kia giựt, om sòm cả một vùng. Carla thi thành nhiệm vụ thất bại đang nổi điên, chửi ầm ĩ. Kiều Dĩ Sa không muốn tỏ ra yếu thế, cũng cãi phun nước bọt khắp trời. Tất cả mọi người im phăng phắc nhìn họ.

Người đầu tiên hoàn hồn thể mà lại là cậu Út Văn.

"Mụ phù thủy!"

Gaspar bước đến, kéo Carla ra, y nhìn Kiều Dĩ Sa vài giây, hỏi:
"Chi ề?"

Carla đứng lên, giận dữ đáp: "Non lo so! Prima eravano insieme!"

Kiều Dĩ Sa phúi váy áo đứng dậy, nhìn xung quanh, tối hù. Một cơn gió thổi qua, cô chột tỉnh hẳn, sau đó mới lo ôm lấy mình.

"Đệch! Lạnh quá đi mất!"

Gaspar đến trước mặt Kiều Dĩ Sa, hỏi cô bằng tiếng Trung:
"Người là ai?"

Kiều Dĩ Sa nhắm tịt hai mắt gào rú lên giữa gió rét:
"LẠNH HHHHHHHHHHHHHHHH!" Cô nhanh chóng mất đi nhiệt độ của cơ thể, sắc mặt tái mét, run lập cập trong gió.

"Cô ấy nói bị lạnh, anh không nghe thấy à?" Mạc Lan lẳng lẳng lên tiếng.

Gaspar lạnh lùng liếc ông ta, Mạc Lan hỏi: "Phong độ mà các người luôn vỗ ngực vênh váo đâu rồi?"

Gaspar ra hiệu bằng mắt với Alfonso, lão phù thủy giơ tay lên, lẳng lẽ niệm chú, một chiếc áo choàng màu đỏ như lửa trùm lên người Kiều Dĩ Sa. Hơi ấm chạy từ sau lưng chạy ra, Kiều Dĩ Sa hoàn hồn. Gaspar nâng cầm cô lên.

"Người là ai? Tại sao ở bên cạnh Đồ An?"

Kiều Dĩ Sa nhổ một bãi nước bọt, đáp: "Tao là má nó!"

Văn Bạt Thiên gân cổ gào: "Mụ phù thủy, mày mau báo cho bạn trai mày! Chúng nó muốn bắt hấn đây!"

Toàn dân: "....."

Kiều Dĩ Sa chửi ầm lên: "Mày là gián điệp phải không!"

Gaspar nhướn mày cười cười.

Mạc Lan bước tới nửa bước, Gaspar tức tốc kéo Kiều Dĩ Sa ra phía trước chắn. Hấn dấn sát vào má cô, lạnh lùng nói: "Người sói sắp sửa rượt đến đây rồi, chi bằng ta xuống núi trước nhé?"

Răng nanh của hấn loé sáng bên cổ của Kiều Dĩ Sa, Mạc Lan cười cười, lùi về lại, nói: "Anh bày ra cái thế này rồi mà còn hỏi ý kiến của ta?"

Kiều Dĩ Sa nhìn Mạc Lan chòng chọc, không thể nào tin được.

"Ông cứ thế để nó bắt tôi đi?! Chắc chắn bọn nó sẽ dùng tôi để uy hiếp A Sâm! Ông có còn thuộc về phe ta nữa không hả!"

Mạc Lan thở dài: "Ta không ngờ cô lại vô dụng như vậy, chút phép thuật cấp thấp như thế này mà cũng bị trúng chiêu."

Kiều Dĩ Sa tức giận đến choáng váng: "Tôi vô dụng? Nếu không có tôi chắn thì người bị bắt đã là A Sâm mất rồi!"

Mạc Lan: "Nếu là ngài ấy thì ta đã có thể ra tay."

Kiều Dĩ Sa: "???????"

Mạc Lan: "Cơ thể của cô quá yếu ớt, nếu thật sự đánh nhau thì cô sẽ không chịu nổi."

"Ông chưa thử làm sao——Ú!" Chưa dứt lời, Gaspar đã giơ tay phải lên quần tẩm áo choàng nửa vòng, rồi bế Kiều Dĩ Sa lên. Cô chỉ cảm thấy có mùi hương gì đó rất quái lạ, sau đó không còn biết gì nữa.

.....

Gaspar tức tốc dắt người rời đi, Mạc Lan nhìn theo cho đến khi bọn họ khuất hẳn, lặng lẽ nghĩ suy điều gì đó. Tu bước tới khẽ hỏi: "Chủ nhân, chúng ta cũng nên đi thôi."

Mạc Lan im lặng.

Văn Bạc Thiên hỏi: "Chúng ta để kệ mục phù thủy à?"

Mạc Lan quay đầu nhìn hắn, hỏi câu hỏi y chang như của Kiều Dĩ Sa.

"Người là gián điệp phải không?"

Văn Bạc Thiên: "Hả?"

Mạc Lan lại thở dài.

La Tân cũng giục: "Nên đi thôi, bọn chúng sắp đến nơi rồi."

Mạc Lan nhìn trời đêm thăm thẳm, nói: "Không rời đi được. Ta phải gặp mặt họ. Ta phải xác nhận trạng thái của ngài ấy. Chấn chấn Gaspar đã quả quyết cho rằng ngài ấy chưa thức tỉnh cho nên mới dám hành động như thế này. Có điều ban nãy ta thấy bộ dạng của nữ pháp sư thì....." Ông ta trầm ngâm ngừng lại một chút.

Gió đêm đưa tiếng sói tru.

Văn Bạch Thiên nghe thấy âm thanh ấy liền run rẩy trốn ngay sau lưng Tu. La Tân nói: "Bọn chúng đã có mặt trên núi."

Mạc Lan nói: "Mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng."

Mễ Y tỏ vẻ không tán thành, nói: "Chuẩn bị cái gì? Không phải là ngài thật sự có ý định đánh nhau với bọn chúng chứ? Chúng ta chỉ có 6 mạng, một đứa lại là đồ bỏ đi."

Lúc này Văn Bạch Thiên cũng đầu hàng: "Phải phải phải! Tôi là đồ bỏ đi, chúng ta nên giải tán thì hay hơn!"

Mạc Lan bình tĩnh nói: "Yên tâm, không đánh nhau, vẫn xin mọi người sẵn sàng bày ra vẻ mặt đầu hàng."

.....

Mây đen qua đi, trăng càng lúc càng sáng chói. Chú thuật đã bị đứt giữa chừng, những cánh tay khô và máu bị chiêu hoán biến mất không thấy tăm hơi nữa. Cửa sổ trở nên sạch sẽ, ánh trăng chiếu vào, rơi từng chút một lên người của chú sói khổng lồ màu trắng. Thoạt tiên chú sói ngo nguậy chân, sau đó ngo nguậy tai, cuối cùng chậm chậm mở mắt ra. Trước đó sói say rượu, hiện giờ vẫn chưa tỉnh hẳn, lúc đứng dậy loạng choạng suýt ngã. Gắng gượng đứng được lên xong, chú sói lắc lắc bộ lông, hai chân trước sải trên mặt giường, nhấc mông lên cao, tạo thành thế addho mukha svanasana, rồi lại lắc lắc đầu. Dưới tác dụng của cơn rượu, lắc đầu xong hơi choáng váng.

Lúc xuống khỏi giường, cậu đã biến thành lại hình người, bàn chân thon dài bước trên mặt đất lạnh lẽo, nhìn quanh, ánh mắt dừng

lại ở lỗ hổng giữa sàn. Nhìn quanh phòng, nhìn bàn, nhìn giường. Cuối cùng ngáp một cái rồi dài.....

Bên ngoài căn nhà đang âm ỉ, ai đó đang la lối, cậu không nghe rõ, toàn tiếng địa phương. Bỗng có một câu nghe hiểu——

"Đừng đánh! Bọn tôi đều đã đầu hàng hết rồi! Các người phải ưu đãi tù binh, có học về Công ước Genève bao giờ chưa!"

Có người khác hỏi: "Người mà còn biết đến Công ước Genève?"

Kẻ kia rống lên: "Chuyện thực dụng thì đương nhiên biết chứ!"

Cậu chuẩn bị ra khỏi phòng, tay đặt trên cánh cửa. Ánh trăng từ khe cửa chiếu lên cơ thể của cậu, thế nên cậu mới nhận ra bản thân chưa mặc quần áo. Cậu lượm quần từ dưới sàn lên. Đẩy cửa bước ra, dưới nhà có một nhóm người đang tụ tập. Người sói giờ cao đuốc, vây lấy toán người của Mạc Lan ở chính giữa. Dessi là người đầu tiên phát hiện có người tới, kéo kéo Ổ Sách nói: "Ngài ấy dậy rồi!" Tất cả đều quay đầu.

Hồng Hựu Sâm trông như chưa ngủ đủ, dáng vẻ ngái ngủ mơ màng khiến cho khí chất thiên nhiên càng thêm đậm. Cậu mình trần, vai rộng eo thon, thẳng tắp, tóc hơi dài, hơi rối, che mất phần mắt. Ánh đuốc chiếu lên người cậu, lóng mịn tựa như sáp từ thời cổ xưa. Cậu đi chân đất xuống dưới lầu, tất cả mọi người sói đều lặng lẽ nhường đường. Cậu bước vào nơi mà cà rồng đang bị bao vây, đến trước mặt Mạc Lan.

Mạc Lan nhìn vào mắt của cậu dưới ánh lửa khi sáng khi tối, nhẹ nhàng chấp hai tay, nói bằng giọng nhẹ không nghe được bằng tai: "Ồ có lẽ nào....."

Tóc mái màu đen che khuất mắt cậu, thỉnh thoảng loé ánh vàng kim, tựa như có dã thú đang rình giũa rừng thẳm.

"Nơi này....." Giọng của cậu trầm thấp khiến lồng ngực người người chần động, cậu nhấc tay lên, trong tay là chai thuốc vị dâu Kiều Dĩ Sa đã uống hết ban nãy. "Có mùi của ông."

Mạc Lan nói: "Tôi biết ngài đang nghĩ gì, nhưng không phải do tôi làm, thứ này chỉ là để giúp cô ấy tiếp nhận ngài."

Hồng Hựu Sâm khom người, mũi dừng lại bên sườn mặt của Mạc Lan. Mạc Lan bất động, khẽ nói: "Tôi biết khi nhân loại nói dối, trên người sẽ có mùi khác biệt, ma cà rồng cũng thế sao?"

Hồng Hựu Sâm hơi liếc ngang, Mạc Lan lại nói: "Có hay không cũng không sao, tôi không nói dối. Tôi biết cô ấy đã bị ai mang đi."

Hồng Hựu Sâm đứng thẳng người, Mạc Lan mở hai tay: "Hay là thế này đi.....nhiều người thế này bao vây cũng vô ích, chi bằng chúng ta tìm một nơi nào đó để nói chuyện cho đảng hoàng?"

Hồng Hựu Sâm xoay người đi về phía căn nhà trọ, Mạc Lan đi theo phía sau, Văn Bạc Thiên thấy những người sói không có phản ứng gì, cũng mượn oai hùm đi theo luôn.

Bọn họ cùng nhau bước vào trong căn nhà trọ.

Mạc Lan đốt nửa ngọn nến trên bàn lên, ánh nến đỏ khiến cho Hồng Hựu Sâm nhớ đến ánh mắt của Kiều Dĩ Sa. Vừa nghĩ liền hơi thất thần, Mạc Lan đứng bên cạnh giới thiệu gia tộc Borgia mãi một hồi, cậu chẳng nghe lọt được câu nào.

Mạc Lan: "Nói chung mục tiêu của bọn họ là ngài, trước khi ngài xuất hiện, chắc họ sẽ không làm gì nữ pháp sư đâu."

Hồng Hựu Sâm lẩm bẩm: "Mục tiêu....."

Mạc Lan: "Phải, đã đến nước này rồi, tôi cũng không muốn giấu ngài nữa. Đối với tộc ma cà rồng, ngài rất quan trọng." Ông ta tóm tắt sơ lược vấn nạn "hiệu suất sinh sản thấp" của tộc ma cà rồng. "Chúng tôi muốn tạo ra ma cà rồng mới, ngài là nhân tố máu chốt. Nhưng quan niệm về dị tộc của chúng tôi khác với phe Borgia, chúng tôi cầu mong hợp tác."

Hồng Hựu Sâm thản nhiên gật đầu: "Thì ra là vậy. Điều này rất đơn giản, thế hệ sau của tôi nhất định sẽ sinh sôi đông đảo."

Mắt Mạc Lan liền sáng rực, vô thức thẳng tắp người lên.

"Ngài đồng ý giúp chúng tôi?"

Hồng Hựu Sâm không đáp.

Mạc Lan: "Ngài có thể đưa ra điều kiện, bất kể là điều gì, chúng tôi đều có thể đồng ý."

Hồng Hựu Sâm: "Không có điều kiện gì cả, tôi không giúp được." Cậu lẳng lặng đáp, "Tôi đã có bạn gái, không thể kết hợp cùng người của tộc các ông để sinh thế hệ sau."

Văn Bạch Thiên đứng bên chen một câu đùa: "Hai người còn chưa kết hôn....."

Hồng Hựu Sâm: "Sẽ kết hôn."

Cậu Út Văn lại nói: "Chẳng phải là mày đã thức tỉnh rồi sao, dùng tư duy của đàn ông trưởng thành chút, tách rời nửa người trên khỏi nửa người dưới giùm cái."

Chẳng ai thèm đếm xỉa đến hần.

Sự im lặng lan tràn.

Cậu Út Văn lại chợt nghĩ ra điều gì đó, vỗ tay một cái, nói: "Ờ, quý vị nghĩ xem nếu như lũ kia mà chuyển hoá con mụ phù thuỷ, liệu tình hình có trở nên thần kỳ không?"

Chưa dứt lời, Hồng Hựu Sâm đã quay phắt đầu. Ánh nến trên bàn lay động, Văn Bạch Thiên đối mặt với ánh nhìn ngược sáng của cậu chợt mơ hồ trông thấy ảo ảnh của một bóng sói khổng lồ thoáng hiện, bên tai có tiếng gió rít điên cuồng, hai chân run không đứng vững, ngã khụy. Hần run lấy bầy bám lấy cánh tay của Tu. "T-t-t-t-t-t-tao ch-ch-ch-chỉ n-n-n-n-nói ra..... nói ra một suy đoán hợp lý, m-m-m-m-mày đừng có dọa người như thế chứ....."

Hồng Hựu Sâm nhìn Mạc Lan, ông ta "aizzz" một tiếng, nói "Ngài khoan kích động, bọn họ chưa chắc đã kịp nghĩ đến điều đó."

Cậu Út Văn đứng bên cũng bổ sung: "Không sai! Hiếm gặp được người thông minh như tao lắm!"

Hồng Hựu Sâm đứng thẳng, đẩy cánh cửa sổ ra, ánh mắt vàng rực nhìn trăng bên lưng trời, hít sâu một hơi, rồi bất chợt cất tiếng tru.

Tiếng tru của vua sói vượt qua gió ngàn, vượt qua thung lũng, tất cả mọi người sói đều lắng nghe, kể cả những động vật đang ẩn núp trong những nơi sâu thẳm trên cao nguyên, tất cả đều đáp lời.

Chúng như đang loan truyền một thông tin, âm thanh tầng tầng lớp lớp, truyền mỗi lúc một xa.

.....

Kiều Dĩ Sa tỉnh lại, đã là trưa ngày hôm sau. Lúc cô mở mắt thì đang nằm trên một chiếc giường nệm, trên đầu là trần nhà bằng gỗ, xung quanh thoảng mùi nhang. Cô ngồi dậy, ngó quanh, căn phòng khoảng 20m vuông, bên trái là một cửa sổ sát sàn, rèm bị kéo kín. Dưới sàn có trải thảm thủ công, trên tường treo rất nhiều vật trang trí, có đầu voi, đầu Phật, thảm thêu.....

Cô bước xuống đất kéo rèm cửa sổ ra, bên ngoài đang nắng chan hoà, đông vui nhộn nhịp. Cô mở cửa sổ nhìn xuống dưới, vừa khéo có một chú bò đi ngang.

Kiều Dĩ Sa: "....."

Khắp con đường lớn đầy những căn nhà màu đỏ cam và người da ngăm, bụi bặm bốc mù mịt, đầy những người bày hàng bán đủ thứ đồ, và cả những kiến trúc tôn giáo với những màu sắc sặc sỡ. Kiều Dĩ Sa kiểm tra những vật tùy thân, chẳng còn gì; lúc bị kéo theo, tình hình quá cấp bách, di động với cả các lọ thuốc đều không mang theo. Cô tìm ra được thông tin về nhà trọ ở phía đầu giường, thì ra đây là Kathmandu.

Mới có nửa ngày mà đã qua tới Nepal rồi?!

Cô mở cửa, bị khoá. Cô muốn hoá thành quạ để bay ra ngoài cửa sổ, nhưng đáng tiếc nhắm mắt vận công mãi vẫn không thành công.

"Ủa?" Cô xoa xoa mặt mình, cảm nhận kỹ một hồi, phát hiện bao nhiêu sức mạnh trong cơ thể đều đang bị áp chế hết. Cô ỉu xiu ngồi xuống giường, nhìn quanh, bắt gặp một con dơi nhỏ đang treo ngược ở phía trên cánh cửa sổ, cô bực bội nhìn nó.

"Người đâu? Bắt tao xong để đây phơi à?"

Con dơi bất động. Kiều Dĩ Sa đến gần, chỉ mặt nó nói: "Đừng tưởng là khổng chế năng lực của tao thì tất cả đều êm xuôi nhá, tao nhảy từ cửa sổ nhảy xuống, mày có tin không?"

Con dơi xoay đầu nhìn cô, Kiều Dĩ Sa: "Gọi người phụ trách của chúng mày tới đây!"

Con dơi bị cô phun đầy mặt, vỗ cánh bay đi.

Không lâu sau, đã bay về lại.

Trong mồm nó ngậm một cục giấy nhỏ, Kiều Dĩ Sa tưởng là đưa tin nhắn cho cô, vừa định đón lấy thì nó phun ngay ra chỗ cửa sổ, từ giữa cục giấy bay ra một nhúm phấn màu xám. Bụi phấn óng ánh bay giữa không trung, chậm rãi dính lên kính của cửa sổ, "rầm," cửa sổ đóng sập, phong bế kín mít.

Kiều Dĩ Sa: "....."

Fine.

Cô ngồi mốc mặt giữa giường đợi. Đợi mãi đợi hoài bắt đầu phát rầu, chuyển du ngoạn tìm chân ái này thật là nhọ không thể nào nhọ hơn được nữa. Tính ra nhiều lắm thì chỉ được 20 phút đẹp đẽ, chịu tội thì không biết bao nhiêu? Với cả, không biết tâm trạng của Hồng

Hựu Sâm là bởi vì cô mới nóng lên hay là vì thi rớt đại học, mai một công trạng của vụ thức tỉnh này tính vào công ai đây.....

Mà công lao cũng chưa nói làm gì, vụ thằng chó con này rớt đại học thật là không có nhọ nhất chỉ có nhọ hơn, tương lai của em nhỏ này bây giờ tính sao đây? Vào trường nghề? Hay là thi lại? Hay là đi làm? Học chút món nghề để mai một đi dán màn hình điện thoại dưới cầu vượt?

Cũng không biết Hồng Diêm Đức có còn nhớ lời nói ác liệt của mình dạo trước không, lúc về dám chùng lại một phen đấu đá.....

Giữa vô số tiếng than vãn thở dài, mặt trời xuống núi. Cuối cùng có người tới. Carla đẩy cửa bước vào, phía sau có hai người ăn mặc như hộ vệ bước theo.

"Theo tao."

Họ đưa cô xuống lầu, đi ngang qua tầng trệt là quán ăn ồn ào, xuống phòng dưới tầng hầm. Nơi đây trông như một nhà kho bị bỏ hoang, đồ đạc chất đống trong góc, khoảng trống chính giữa đặt một chiếc bàn tròn có phủ khăn kẻ ca rô đen, Gaspar và Alfonso ngồi hai bên.

Gaspar chống khuỷu tay lên bàn, hơi che mặt, hỏi: "Người là bạn đời của Đồ An?"

hết chương 48

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 49

Ánh nến trên bàn làm căn phòng dưới tầng hầm sáng lên. Bất kể tình huống nào, tộc ma cà rồng đều muốn phải đúng điệu; bên cạnh giá nến là một bình hoa nhỏ, được ánh nến chiếu trông uỷ mị điệu dàng.

"Người là bạn đời của Đồ An?"

Gaspar dùng câu nói đó để mở màn, Kiều Dĩ Sa ung dung tiếp chiêu.

"Không sai, chính tại hạ. Ta khuyên các người mau thả ta ra, còn không đợi A Sâm tìm đến cửa thì sẽ cắn chết hết cả lũ các người."

Gaspar bình tĩnh mím cặp môi mỏng của y.

"Người có biết vì sao tộc ta muốn bắt hấn không?"

Kiều Dĩ Sa: "Đương nhiên là vì ganh ghét với sắc đẹp của chàng."

Gaspar: "Không sai, ta muốn tạo nên một sự việc vĩ đại, liên quan đến tương lai của tộc ma cà rồng."

Ánh nến quý phái nhảy nhót, hai người cứ thế mà ông nói gà bà nói vịt.

"Tao cảnh cáo chúng mày lần chót, thả tao ra."

"Cách làm việc của cái lão Mạc Lan kia luôn mềm mỏng thiếu dứt khoát, đợi đến lúc lão nghĩ ra biện pháp chu toàn thì Đồ An đã sớm đi gặp thượng đế rồi."

"Hiện giờ mà mày thả tao ra thì tao có thể rộng lượng không chấp nhặt với tiểu nhân, coi như chuyện này chưa từng xảy ra."

"Rõ ràng lão biết nguồn sức mạnh của Đồ An đến từ tim, tộc ta lại đầy đủ kỹ thuật để có thể chuyển tim hấn lên cơ thể của người trong tộc ta, nhưng lão nhất định không ra tay."

"....."

"Lão ta thích hợp làm lãnh đạo của hiệp hội bảo vệ động vật hơn là làm ma cà rồng. Cái kiểu yếu mềm như phụ nữ đó của lão thật khiến người ta buồn nôn."

"....."

Kiều Dĩ Sa không nói nữa. Gan thỏ đế của cô bắt đầu run.

"Có điều....." Gaspar hơi đổi đề tài, nói: "Người xuất hiện thì hình hình liên thay đổi. Người hạ thấp độ phức tạp của sự tình, hiện giờ tộc ta có thể có thêm cách để thực nghiệm."

Y liếc Alfonso.

"Ta nghe nói người sói là một sinh vật vô cùng trung thành với bạn đời."

"Đúng là như vậy."

"Quyết định chọn một người rồi thì sẽ không thay đổi nữa."

"Phải."

"Thật không sao tin nổi." Gaspar lắc lắc đầu, "Một giá trị quan quá đổi cổ hủ lạc hậu."

Kiều Dĩ Sa mích lòng.

"Nói vậy mà nói được à? Chung thủy từ đầu đến cuối, không hiểu hả? Ai cổ hủ? Ai lạc hậu?"

Gaspar: "Lũ các người chưa gì mà đã đầy hơi thở của người chết."

Kiều Dĩ Sa phì cười.

Alfonso cười nói: "Người sói khác với ma cà rồng, không có sự sống vĩnh cửu, trước khi họ kịp chán nhau thì đã phải từ biệt nhau rồi."

Gaspar vắt chéo chân, hai bàn tay đan nhau đặt trên đầu gối, nhìn Kiều Dĩ Sa.

"Tại sao hán lại chọn người nhĩ?"

Kiều Dĩ Sa cười lạnh: "Tại tao thánh thiện xinh đẹp."

Gaspar: "....."

Kiều Dĩ Sa tiến tới hai bước, một tay chống lên bàn, rũ mắt nhìn Gaspar.

"Mày đừng hòng giờ trò với cậu ấy, làm tổn thương đến linh hồn bất diệt thì chúng bay sẽ gặp quả báo."

Gaspar cười nhạt.

Nụ cười của y và Mạc Lan có điểm tương tự nhất quán, rất đẹp, cũng rất lạnh. Nhưng y không mang vẻ mong manh như Mạc Lan, y cứng cáp hơn nhiều, trong nụ cười mang vẻ ngạo mạn và trụy lạc của giới quý tộc thời trung cổ.

"Cho nên ta mới nói, sự xuất hiện của người đã hạ thấp độ phức tạp của sự việc. Kiếp trước Đồ An cả đời chưa cưới gả, tộc ta vẫn tưởng rằng vai trò của hắn thuộc loại tu hành khổ hạnh, nào ngờ đến kiếp này tự xưng được khai sáng." Gaspar dịu dàng nói, "Này cô bé, hãy nhìn ta."

Ma cà rồng cổ có sức mê hoặc lòng người, Kiều Dĩ Sa sơ ý liền bị rút ngay vào giữa vùng xoáy, cô khẽ đáp: "Gì....."

Gaspar giơ tay lên, đầu ngón tay thon dài nâng cằm của cô, nói với vẻ hứng thú, "Người cũng biết linh hồn của Đồ An là bất diệt, hắn sẽ không "chết," một ngày nào đó hắn sẽ quay lại, mà đến khi đó thì người đã sớm không còn trên dương thế."

Cũng có lý.

"Tộc ta có thể giúp người."

"Ý là gì....."

"Từ một góc độ mà nói, tộc của ta cũng bất diệt." Hai tay của Gaspar vuốt ve má Kiều Dĩ Sa. "Chỉ cần người làm ma cà rồng, thì có thể mãi mãi ở bên hắn."

Gaspar ra hiệu bằng mắt với Alfonso, Alfonso lặng lẽ đứng lên, đến đứng sau lưng Kiều Dĩ Sa. Lão ta niệm chú, tìm cách để không

chế ý thức của Kiều Dĩ Sa.

Đầu của Kiều Dĩ Sa nặng nề, cô cảm thấy có điểm gì đó không ổn, nhưng không sao tỉnh táo để suy nghĩ được.

"Ta có thể chuyển hoá người, tuy rất phiền phức..... Người là Vu tộc, ta cần phải gột sạch ma lực của người trước, rồi sau đó mới chuốc sức mạnh của ta cho người." Giọng nói của Gaspar vang vọng trong đầu cô. "Đã rất lâu rồi ta chưa làm chuyện hao tổn sức lực như thế này, nhưng người đáng giá."

Y nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể mảnh khảnh của Kiều Dĩ Sa, thân mật dán sát lên cổ của cô.

"Nếu ta chuyển hoá người, người và ta sẽ thành thân thiết gần gũi không tách lìa ra được nữa, mà con của người..... đứa trẻ sẽ tạo nên lịch sử cho tộc ma cà rồng ấy, chính là dòng máu trực hệ của ta, ta sẽ mang một địa vị không thể lung lay được trong tộc."

Hai tay của Alfonso đặt hai bên tai của Kiều Dĩ Sa, theo sức mạnh của chú thuật tiến sâu, thì tai của Kiều Dĩ Sa cũng dần dần bị ù đi, thần trí rơi vào hôn mê.

Ngay lúc đó, chợt vang lên âm thanh lạnh lạnh.

"Gâu! Gâu gâu gâu!"

???

Một chú chó cỏ màu vàng đang đứng ngay ngưỡng cửa cầu thang phía trên lầu, hai chân trước đang bấu xuống sàn, trợn mắt nhe răng như đang muốn nhắc nhở cô nữ phù thủy đã bị lạc lối, ra sức sủa như điên về phía Kiều Dĩ Sa.

Sức tập trung của Alfonso bị ngắt, chỉ một khắc ngắn ngủi đã đủ để Kiều Dĩ Sa bừng tỉnh.

Tỉnh xong đồ mồ hôi lạnh khắp người.

Gaspar ghì chặt lấy vai cô, tức giận gọi: "Carla!"

Carla lập tức xuất hiện, muốn bắt chú chó cở nọ, chú chó phản ứng nhanh nhẹn, xoay đầu chạy biến. Tầng 1 là quán rượu, đầy khách từ các quốc gia khác nhau, chen chúc chật chội, Carla bị kẹt đường, chú chó cở thừa cơ chạy thoát ra ngoài, đứng giữa đường tru om tởi. Thoắt chốc tất cả mọi con chó khác ngoài đường cùng với mèo và chim chóc trên trời đều cùng nhau cất tiếng, tất cả mọi âm thanh có thể nghe được, cùng với âm thanh không nghe được hoà vào nhau thành một mạng lưới khổng lồ, tràn về phía Tây Bắc.

Trong căn phòng dưới tầng hầm, Gaspar cũng nghe thấy được từng đợt chó tru inh ỏi, Alfonso dăm chiêu nói: "Không ổn lắm, chúng ta đi thôi."

"Buông tao ra!" Kiều Dĩ Sa biết Hồng Hựu Sâm đang đến tìm cô, vùng vẫy dữ dội hơn. Alfonso rũ chiếc áo choàng màu đỏ trước đó ra, trùm lên cô. Kiều Dĩ Sa dùng kinh nghiệm bị úm thuốc hôn mê lần trước, kịp thời nín thở. Cô cũng giả bộ mềm oặt người, bị Gaspar bế lên.

"Rời đi trước đã."

*

Trăng lên cao.

Thế giới vừa tĩnh mịch vừa u tối.

Cậu có thính lực mạnh mẽ nhất trên thế giới, đây là sức mạnh mà thiên nhiên ban cho cậu, khi cậu chăm chú lắng nghe, cậu có thể nghe được gió núi thổi lay cánh tuyết liên, cậu có thể nghe được tiếng lông vũ mềm mại cạ vào nhau của chim muông, cậu có thể nghe được tiếng mầm non đội đất trời lên, và tiếng cá thò ra. Tất cả mọi vật trong thiên nhiên đều cộng sinh với cậu.

Giữa âm thanh ầm ĩ của động cơ máy bay, cậu mở mắt.

Mạc Lan nhìn cậu: "Có động tĩnh à?"

Hồng Hựu Sâm gật đầu. Mạc Lan gọi Bì Hàn đến, nói với Hồng Hựu Sâm: "Ngài nói cho anh ta nghe sơ sơ vị trí, chỉ cần phương hướng cụ thể là Bì Hàn có thể dò ra dấu vết của Alfonso."

Hồng Hựu Sâm chỉ về phía Đông Nam, nói: "Chắc hướng này."

Bì Hàn phát tay, mở ra mặt gương nước, mặt gương vẫn lặng lờ giữa máy bay đang chòng chành.

"Nếu mà là hướng này, Nepal, Bangladesh, Miến Điện, Lào, đều nằm trong khả năng."

Mạc Lan vắt chéo hai chân trong ghế ngồi, lặng lẽ nói: "Nếu Đồ An có thể cảm ứng được thông tin, thế thì khoảng cách có lẽ không xa lắm, ta đoán bọn họ đang ở ngay Nepal. Con người của Gaspar ta rất rõ, theo chủ nghĩa hưởng thụ, y tuyệt đối sẽ không để bản thân phải chịu tội mà ngủ lại ở giữa rừng thiêng nước độc, hẳn là sẽ dừng chân trong thủ đô."

"Kathmandu?" Tu cầm một chiếc laptop trong tay, không ngừng gõ, nói: "Tôi đã tra ra được chuyến đi này họ mang theo một chiếc airbus, cùng với một chiếc Bell 430 nguy trang."

Mạc Lan cười nhạt: "May sao ta đã nhìn xa, chọn chiếc máy bay nhanh nhất chạy tới." Ông ta đứng lên, nói với Hồng Hựu Sâm, "Ngài không cần phải lo lắng, bọn họ có chạy cách nào cũng vô hiệu." Tay của ông ta đặt lên vách của máy bay, một làn sức mạnh vô hình bao trùm lấy máy bay, tiếng của động cơ lập tức trở nên nhanh hơn hẳn.

Ông ta tự hào giới thiệu: "Chiếc máy bay này là một chiếc Concorde tốc độ âm thanh đã được tân trang, tốc độ cao nhất có thể lên đến 2,400 cây số mỗi giờ, thân máy bay đã được Bì Hàn đặt chú thuật vô hình, chúng ta để nó thả tốc thì có thể đuổi kịp họ trong chốc lát."

Văn Bạc Thiên hơi nghiêng đầu khẽ thì thầm với Tu: "Từ sau khi Đồ An thức tỉnh, ông ta cứ như là đang sợ đít người ta không bằng."

Tu liếc mắt: "Cậu có tin là tôi vượt cậu thẳng xuống ngay bây giờ không?"

Văn Bạc Thiên bĩu môi.

Bì Hàn nhíu chặt mày, chăm chú nhìn chiếc gương nước, nói: "Bọn họ càng lúc càng gần chúng ta, hình như là bọn họ đang bay về phía Tây."

Tu tiến lên nửa bước, nói: "Chủ nhân, ngài Đồ An."

"Phì." Văn Bạc Thiên bùm miệng, "Ngài Đồ An....."

Tu: "Chiếc máy bay của bọn họ đổ lại ở New Delhi, rồi dùng trực thăng đã được ngụy trang để nhập cảnh. Hướng đi hiện giờ rất có khả năng là muốn quay về lại máy bay ở New Delhi, chắc chúng ta có thể chặn họ lại ở giữa đường."

"Không phải." Bì Hàn chột lên tiếng, "Bọn họ đã đổi phương hướng, có thể là Alfonso đã đánh hơi ra được chúng ta đang đuổi theo."

"Chạy đâu cũng vô ích, khả năng của phương tiện quá chênh lệch." Mạc Lan phủi phủi áo, dịu dàng cười với Hồng Hựu Sâm. "Ngài đừng lo, uống ly trà trước đã, sắp sửa gặp bọn họ ngay đây thôi."

.....

Cú nín thở lần này suýt nữa làm Kiều Dĩ Sa chết ngộp.

Gaspar chỉ lo chạy, không để ý đến cô. Bọn chúng cho rằng cô đã ngất, leo lên trục thăng thì quăng cô ra sau máy bay. Vài con ma cà rồng hộ vệ che trước người cô, cô lén thò mũi ra để thở. Trục thăng đậu trên nóc nhà trọ, Carla lái máy bay, Gaspar ngồi ở ghế phó lái, Alfonso ở cách Kiều Dĩ Sa không xa lắm, đang thi triển chú thuật. Mọi người thảo luận chuyện gì đó bằng tiếng Ý, giọng điệu vô cùng lo lắng. Cô biết bọn chúng đang lo chuyện gì.....

A Sâm đã đến.

Cô biết chắc cậu đã đến, cách chú chó cỏ kia sủa toát ra phong thái của cậu. Kiều Dĩ Sa bắt đầu kích động. Cảm thấy được khích lệ thêm vạn phần, đổi tư thế nằm nghiêng cho thoải mái. Do Alfonso đang lo tập trung vào chú thuật, thuật phong bế trên người cô cũng dần dần lỏng lẻo, ma lực quay về, cô bắt đầu điều chỉnh trạng thái. Có hậu thuẫn, tính nhỏ nhen của cô cũng nổi lên. Cô nhất định phải cho chúng nó biết tay.

Nhớ trước đây Mạc Lan đã từng nói với cô cách năm xưa mẹ cô xử lý đức ông chồng mặt kiểng của bà, cô quyết định học theo. Bên ngoài trời đổ mưa lớn, môi trường cho máy bay bay không được tốt, rung lắc dữ dội, cánh quạt của trực thăng quay ầm ầm. Cô lại liếc mắt nhìn Gaspar và Alfsonso, sắc mặt của chúng đều rất căng thẳng, tập trung hết vào việc nghiên cứu đường đi. Cô bắt đầu lặng lẽ niệm chú.....

Phút giây nóng bỏng của đêm nọ như đã đã thông được hai mạch Nhâm, Đốc cho cô, cô vui mừng phát hiện, độ lưu loát chú ngữ của mình đã được nâng cao hẳn lên. Bên dưới chiếc máy bay trực thăng nơi không ai nhìn thấy, chú thuật hư vô âm thầm phát triển, một vật trong suốt như thạch rau câu xuất hiện, chậm rãi nở ra, bọc lấy thân chiếc trực thăng. Bên ngoài máy bay mây mù bao phủ, sấm chớp ùng ùng, mưa không ngừng trút, không ai để ý đến sự thay đổi ngoài cửa sổ. Cô không bít lối cánh cửa sổ gần phía mình nhất.

Tiếng cãi vã giữa Gaspar và Alfonso mỗi lúc một dữ dội, tạp âm xung quanh cũng rất ồn, bọn chúng phải gào lên mới có thể nghe rõ nhau. Kiều Dĩ Sa nhìn chằm chằm cửa kính, bên ngoài sấm và mưa càng lớn hơn, bầu trời màu xám xịt giăng đầy điềm dữ. Cô giữ sức chờ thời cơ, chuẩn bị cho cuộc tấn công cuối cùng.

.....

Ở phía sau, cách chiếc trực thăng chưa đến 100km, một chiếc máy bay khác đang nhanh chóng rượt đến gần.

Máy bay hàng không bay cao hơn máy bay trực thăng trên 4000m, hai bên ai nấy lo cắm đầu bay, lúc tiến vào phạm vi 20km, máy bay của Mạc Lan bắt đầu hạ tốc độ.

"Gần hơn nữa thì chúng ta có thể đàm phán với bọn họ." Ông ta nói với Hồng Hựu Sâm, "Họ đã không còn đường lui. Gaspar tính trăm ngàn cách vẫn không ngờ được ngài đã thức tỉnh, bọn họ bị công cốc. Ngài yên tâm, cứ giao hết việc đàm phán cho tôi."

Hồng Hựu Sâm nhìn chằm chằm màn đêm vô tận ngoài cửa sổ, cặp mắt màu vàng óng của cậu trong làn mưa trông như đom đóm giữa minh giới. Không lâu sau đó, cậu đứng lên.

"Mở cửa."

Mạc Lan: "?"

"Mở cửa." Cậu lặp lại.

Sau khi Mạc Lan đực mắt độ 2 giây, ông ta vẫn làm theo lời cậu. Cửa máy bay được mở ra, gió thổi thốc vào. Văn Bạc Thiên lại không đứng vững được, bám chặt lấy Tu như khúc gỗ cứu mạng.

Mạc Lan: "Ngài đang định.....?"

Hồng Hựu Sâm: "Không cần đàm phán, tôi sẽ giết chết chúng, sau đó cứu cô ấy về."

Mạc Lan mím môi: "Phải..... thẳng tay vậy sao?"

"Phải."

"Nếu như tôi nhớ không lầm thì ông cụ nhà ngài là luật sư?"

"Bọn chúng không phải người sống, ai sinh lão bệnh tử được thì mới là người sống, tôi giết chúng không phạm pháp."

"....."

Văn Bạc Thiên thò cái đầu xinh xinh từ sau vai của Tu.

"Đau nha cha nội, máy bay bên này cũng toàn ma cà rồng đấy."

Hồng Hựu Sâm vẫn không đổi sắc mặt, nói tiếp: "Chúng đang ở ngay phía trước đây thôi, chiếu theo tốc độ và khoảng cách này, bây giờ nhảy là vừa." Cậu bước tới nửa bước, nghĩ ra gì đó, ngoái đầu giải thích: "Các người biết phương trình Parabol đúng không?"

Mạc Lan còn chưa kịp hoàn hồn sau khi nghe định lý về "người sống" của cậu, đáp "À" theo phản xạ, chớp mắt một cái, Hồng Hựu Sâm đã mất hút.

"Ủa?"

Mạc Lan ngoái đầu, nhìn thấy Văn Bạc Thiên đang chằng chéo Tu bằng tứ chi của hắn. Tu hiểu Mạc Lan đang nghĩ gì, nói: "Điều ngài nghĩ không sai, Đồ An đã không suy tính chu toàn. Cậu ta chỉ xét những yếu tố toán học mà không xét đến những yếu tố sự vật." Ngưng một chút, nói tiếp: "Với lực cậu ấy dồn lên cộng thêm độ cao và tốc độ, nếu không có gì bất ngờ thì sẽ có thể hoàn toàn đè nát chiếc trực thăng đó tan tác." Ông ta thông thả phân tích, "Tuy sẽ đạt được mục tiêu giết tất cả mọi người trong nhóm của Gaspar, nhưng cô phù thủy kia đại khái cũng sẽ chết không còn một mảnh xác."

Mạc Lan hơi mỉm cười: "Đúng không."

Tu gật đầu: "Phải."

Mạc Lan bật dậy chạy vào trong buồng lái quát: "Mau gọi dơi máu tới đỡ lấy Đồ An! Giảm bớt lực ngay!" Ông ta nghiêng răng nghiêng lợi, hận thép rèn không thành sắt: "Ngu hết phần thiên hạ! Thảo nào thi rớt!"

.....

Bên trong máy bay trực thăng, đám ma cà rồng tự biết mình sẽ không có cách nào thuận lợi thoát thân đã quyết định buông tay phen này. Alfonso mở một cái hộp, bên trong chứa năm băng đạn màu kim loại, lão chia chúng cho hộ vệ ma cà rồng. Tiếng súng nạp đạn làm Kiều Dĩ Sa đau hết cả đầu. Bỗng Alfonso nhận ra được gì đó, lão chỉ ra ngoài cửa sổ hét lên. Hộ vệ mở cửa sổ, giương súng sẵn sàng. Mưa gió lập tức ập vào, thổi tung chiếc áo choàng trên người Kiều Dĩ Sa, tê rát mặt cô, cô la lên một tiếng theo phản xạ. Trong cabin yên tĩnh nửa giây.

"....."

Tiêu rồi, Kiều Dĩ Sa siết chặt nắm đấm, dứt khoát đấu tranh cho đến cùng, búng mình đứng phắt dậy như con cá chép. Tóc cô, quần áo của cô đều bị ma lực đang toả ra từ trong cô làm nhuốm sắc đen. Không chậm trễ được, Kiều Dĩ Sa đá bay tên hộ vệ đang đứng chĩa súng ở trước cửa, mưa gió tấp vào mặt cô như điên cuồng, mịt mờ không sao mở mắt ra được. Cô trừng mắt với Alfonso vẫn đang chưa kịp hoàn hồn, bản thân cô hoá thành một làn khói đen, bay ra ngoài cửa sổ.

"Chúng mày tha hồ mà lang thang trong cõi vô tận——!"

Cô buông câu nói phũ phàng cuối cùng, rồi bắt đầu đóng chú thuật. Ngay lúc này Alfonso mới nhận ra được nguy cơ trước mắt, nhưng không còn kịp để giải trừ nữa.

Cơ mà.....

Không ai để ý đến một điều: phía ngoài bầu trời đen kịt, có một đám còn đen hơn đang bay về phía này, chính là Hồng Hựu Sâm đang được lũ dơi máu bao bọc. Tốc độ rơi của cậu cực nhanh, đám dơi phải điều chỉnh phương hướng giữa không trung, cuối cùng chúng nhắm thẳng lối vào duy nhất của chiếc trực thăng——

Kiều Dĩ Sa rời khỏi máy bay trực thăng liền biến thành quạ, chiếu theo kế hoạch thì cô cứ vậy mà bay thôi, nhưng bất chợt phát hiện ra có gì đó không ổn. Thị lực của Hồng Hựu Sâm mạnh kinh người, cậu nhận ngay ra chú quạ nọ, thấy cô không bị thương tổn gì, trút được hết mọi lo lắng trong lòng, gào lên từ khoảng cách mấy chục mét: "Vợ ơi! Anh nè——!"

Kiều Dĩ Sa: "?"

Cô không kịp quay đầu, ngay khi đó liền đã bị đập bay vào lại trong máy bay trực thăng!

Kiều Dĩ Sa: "? ! ! ? @¥ ! @? ¥! ? @? #"

Khí thế của vua sói uy vũ, miệng của chú thuật sư vô vốn chỉ còn nhỏ bằng một nắm tay mà vua sói cũng nhét được mình bay vào trong. Trực thăng hoàn toàn mất thăng bằng, đổ nghiêng ngả khắp nơi như ruồi mất đầu; trong lúc văng đầu hoa mắt, Kiều Dĩ Sa trông thấy miệng của chú thuật sư vừa bị rách đang chậm rãi khép kín.

Cô nghĩ bụng: tiêu đời rồi.

Khoảnh khắc ấy, cô chỉ có thể an ủi bản thân một cách vô cùng AQ rằng, may sao giây phút cuối cùng cô đã được cậu ôm trong lòng. Cũng coi như đáng giá.

hết chương 49

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 50

Hỏi: Những thứ bị chú hư vô nuốt rồi cuộc đi về đâu?

Đáp: Không biết.

Phút giây thế giới rơi vào bóng tối, Kiều Dĩ Sa tưởng chừng tất cả sẽ cứ thế mà kết thúc, cô ôm người trong lòng, nhắm chặt hai mắt, chờ đợi ý thức triệt để tắt ngúm. Song, chờ mãi mà cô thấy đầu óc mình vẫn vô cùng tỉnh táo, chỉ có điều âm thanh xung quanh đã biến mất..... Không còn tiếng sấm sét mưa gió, không còn tiếng động cơ rầm rầm, và tiếng ma cà rồng la lối. Cô hé mắt, phát hiện mình đang lơ lửng giữa không gian tối tăm, cúi đầu, trong lòng chẳng có gì. Không thấy Hồng Hựu Sâm đâu nữa, cả một thế giới chỉ còn lại mỗi mình cô lững lờ.

Có những mảnh thủy tinh vỡ nằm rải rác, toả ánh sáng le lói. Cô nhìn vào mảnh thủy tinh gần mình nhất, vừa nảy sinh ý thức, thân thể liền bay về phía đó. Từ trên cao, cô được trải nghiệm cảm giác đang hoà nhập vào một thước phim, đủ thứ cảnh tượng chớp ngang qua mắt. Đầu tiên cô thấy một cặp nam nữ, còn có cả một đứa trẻ, trông có vẻ như một nhà ba người, đang ăn bữa tối trong một căn nhà nhỏ, cô nhận ra mặt của đứa trẻ, chính là bản thân cô. Cô đoán sơ, có lẽ cặp nam nữ kia là cha mẹ cô? Người đàn ông đẹp hơn người phụ nữ, không hề cái biệt danh "trai kiểng," hai người sến súa mùi mẫn với nhau, hờ tí là đút này bón nọ, đút cho nhau xong quay qua đút cho Kiều Dĩ Sa mini.

Cảnh phim tan nhanh, đổi qua cha mẹ cô đứng trước cổng trường đợi cô tan học, sau đó đưa cô đi thăm bà ngoại. Trong buổi xế chiều, bọn họ cùng nhau cười, cùng nhau đùa giỡn, ngọt ngào và ấm áp, cùng nhau hạnh phúc.

Kiều Dĩ Sa không nhớ gì về cha mẹ mình, nhưng bà ngoại thì khác. Cô rất yêu bà, nhìn thấy nụ cười hiền từ của bà ngoại, Kiều Dĩ Sa hơi cảm động. Cô không biết bản thân cô đã xem hết bao lâu. Trong bộ phim, cô dần dần lớn lên, từ mẫu giáo đến khi tốt nghiệp đại học, cuối cùng đi làm giáo viên..... Mãi đến lúc đi xem mặt đối tượng, cô mới sực tỉnh.

Quái gì thế này? Cái tay thư sinh yếu đuối mà cô lấy về là cái quái gì thế này?! Thoắt chốc cô tỉnh hẳn, bứt mình ra khỏi cảnh phim, quay về lại không gian tối tăm.

Đây không phải là cô, đây không phải là cô. Cô xoa xoa tay, phải mau mau lo chuyện chính, tìm Hồng Hựu Sâm về lại. Cô đổi qua một mảnh thủy tinh khác, thò đầu vào——

Lần này cảm giác môi trường xung quanh có thay đổi, đang ở giữa trung tâm đô thị phồn hoa, đang đứng trước cửa một căn hộ chung cư hạng sang, cô đang mặc một bộ đồ văn phòng, ôm một chàng trai hôn hít nóng bỏng.

Sao cô lại thích yêu đương đến thế này?

Tuy dáng lưng của chàng trai nọ không giống lưng của Hồng Hựu Sâm cho lắm, nhưng Kiều Dĩ Sa vẫn chưa sờn lòng, đổi góc nhìn để nhận dạng.

Ngay sau đó, cô thấy được mặt của chàng trai, chính là công tử họ Liễu nhà mình, ông chủ quán Bly.

"....."

Kiều Dĩ Sa suýt ói ngay trong ảo cảnh; bộ phim Tổng Tài Bá Đạo Gõ Cửa Khuyển này thế mà lại do cô và Liễu Hà thủ vai chính! Bộ phim tình cảm xé rách này làm cô nổi hết da gà, cô không kịp chờ thêm được một giây nào nữa, vội vàng rút mình ngay ra.

Cô run rẩy nghĩ bụng, chốc nữa liệu có màn cô với Hồng Diêm Đức ABC gì đó với nhau hay không đây, nếu có thì thật sự không đỡ nổi đâu.

Hít thở sâu 3 lần, run rẩy tiếp tục qua bộ khác——

Vẫn còn có vẻ bình thường, lần này cô không có ma lực, ngoan ngoãn đi học, tốt nghiệp xong cùng vài người bạn thân mở một tiệm bánh ngọt thơm lành.

Bộ kế tiếp——

Xem nhiều những mảnh vỡ rồi, Kiều Dĩ Sa mới dần dần hiểu ra, đây đại khái là kiểu như những không gian song song.....Nghĩ đến đó, cô thông minh, nhớ đến cảnh năm xưa khi bà ngoại dạy cô về chú thuật hư vô.

".....Chú thuật này rất nguy hiểm, vật thể bị nuốt chửng sẽ bị lưu đày ở giữa kẽ hở của thời gian. Trừ phi có thể tìm lại được chính mình, còn không sẽ mãi mãi lạc lối về."

Hình như có nghe nói như vậy?

Kiều Dĩ Sa gãi gãi chóp mũi.

Tìm lại được chính mình..... Tức là cần phải tìm lại mảnh vỡ mà thuộc về không gian của mình? Cô nhìn quanh, những mảnh thuỷ tinh nhiều chi chít như dải ngân hà, đếm không xuể. Cô nghĩ tới nghĩ lui, không nghĩ ra được cách nào dễ hơn, đành phải xem từng mảnh một. Trong không gian này, ngoài những mảnh thuỷ tinh ra, chẳng còn gì khác, không cảm giác được thời gian trôi, cũng không cảm giác được nóng lạnh, no đói; Kiều Dĩ Sa trôi một hồi lâu, mang cảm giác như bản thân mình là một cánh lục bình không rễ cắm.

Xem càng nhiều, càng dần cảm thấy bất lực, hể vừa nghĩ đến chuyện mình sẽ bị ở đây mãi mãi, cô liền bị tuyệt vọng bao trùm.

Tính sao đây.....

Kiều Dĩ Sa khóc không ra nước mắt.

"Hối hận chết đi được....." Cô buột miệng.

"Hối hận gì?"

Kiều Dĩ Sa: "Hối hận tất tần tật, sao mà xui xẻo thế không biết!"

.....

Ờ?

Kiều Dĩ Sa run lên một cái trong hư vô.

"A Sâm?"

Không có ai đáp.

Cô túm tóc của mình: "Mẹ kiếp, mình bị ảo giác à?"

"Em vẫn chưa trả lời anh."

Không phải là ảo giác, đúng là giọng nói của Hồng Hựu Sâm.

Kiều Dĩ Sa kích động đến sắp không nói nên lời.

"A Sâm, anh đang ở đâu!"

"Em hỏi hận gì?" Cậu bám chặt lấy điểm đó không buông. "Hỏi hận đã theo anh? Em cảm thấy đi theo anh rất xui xẻo?"

Kiều Dĩ Sa chép miệng: "Cũng không phải nữa, em chỉ hơi hối hận hồi trước nhất thời nổi hứng đồng ý leo lên đỉnh Everest vận động nặng với anh, nếu không thì đã không rơi vào tình trạng hiện giờ, phải nhìn cái mớ phiền chết này."

Hồng Hựu Sâm nói: "Em là người nói muốn tìm kích thích, em nói muốn đến một nơi người khác không đến được cho nên anh mới đề nghị chỗ này."

Kiều Dĩ Sa nghe vậy hơi không phục, quên mất hình trạng hiện giờ của mình, khoanh tay, nói giọng chất vấn: "Tức là sao, bây giờ đổ hết tội lên đầu em?"

Hồng Hựu Sâm: "Không phải, anh chỉ đang suy luận mà thôi."

Kiều Dĩ Sa lạnh mặt: "Rốt cuộc anh đang ở đâu?"

"Trong chú thuật của em."

"Em cũng đang ở trong chú thuật, sao không thấy anh?"

"Không gian của chúng ta khác nhau."

"Chỗ của anh có mấy cái mảnh không? Nhìn giống như mảnh thủy tinh á, từng mảnh từng mảnh một, bên trong có đủ trò đủ kiểu."

"Không có."

"?"

"Mắt của anh chỉ có thể nhìn thấy sự thật."

"....."

Cậu ung dung bình tĩnh, thậm chí trong giọng nói còn mang vẻ triết lý sâu xa, Kiều Dĩ Sa cau mày, nói: "Tức là anh đã tìm được không gian chân thật ban đầu của chúng ta?:

"Ừ." Cậu đáp, "Anh đang chờ em."

"Vậy anh nói cho em biết làm sao để tìm đi."

"Chả làm sao cả, nhìn một hồi sẽ nhận ra được. Em là nửa kia của anh, em cũng có khả năng này."

Kiều Dĩ Sa giụi mắt thật mạnh, xung quanh không hề thay đổi một chút nào.

"Em không làm được."

"Đấy là bởi vì em không đủ tập trung." Nói đoạn thoáng ngừng, rồi nói tiếp: "Đêm hôm bữa cũng vậy, sức tập trung của em quá kém, vốn là chúng ta có thể tốt đẹp hơn."

"....."

Sắp toi đời rồi ở đó mà còn "tốt hơn."

"Nếu không có em cảnh giác cao, anh đã sớm bị lũ ma kia bắt đi làm thịt rồi, còn trách em sức kém."

"Không có đâu, không ai có thể quấy rầy khi chúng ta kết hợp, ngoại trừ bản thân chúng ta."

Kiều Dĩ Sa sắp bị nghe cậu cãi đến thổ huyết.

"Được.....Lỗi của em hết, em học thuật không đến nơi, ngay cả làm tình cũng không làm nên thân. Được chưa hả? Anh đúng hết! Đ.m. nếu không phải cái cú đập lúc sau chót của anh! Thì liệu em có bị nhốt trong cái chỗ quỷ này không?! Bây giờ còn dạy đời em? Anh đi chết đi!"

Kiều Dĩ Sa xỏ một tràng, lúc kết thúc rất thèm được thuận thế đập bể cái gì đó, nhưng chả có gì cả, cô lượm luôn một mảnh thủy tinh lên ném vào mảng khác, thành công tạo nên một chút hiệu quả. Sau đó là một quãng thời gian vô cùng yên tĩnh.

"Anh rất lo lắng về em." Cậu nói, "Thông tin từ những động vật truyền về nói rằng em đang bị bách hại, nên anh hơi sốt ruột."

Cô im lặng.

Giọng của cậu khẽ hơn.

"Em đừng giận, mau mau tìm tới đây, anh chờ em rồi mình cũng rời đi."

Kiều Dĩ Sa lâu bầu: "Đã bảo tìm không được mà....."

"Trong em có một phần của anh. Chỉ cần em tập trung, nhất định sẽ cảm ứng được sự tồn tại của anh. Giống như anh có thể nói chuyện được với em, em cũng có thể tìm được anh."

Thế nào gọi là "trong cô có một phần của cậu"?

Kiều Dĩ Sa định hỏi, vừa há miệng thì lại cảm thấy hơi hơi hiểu ý.

Cô bay lững thững giữa không gian. Được Hồng Hựu Sâm chỉ điểm, lúc cô nhìn lại những mảnh thủy tinh nọ, hình như chúng nó hơi hơi khác nhau ở độ sáng. Cô chọn vài mảnh sáng hơn để xem, vừa xem vừa trò chuyện với Hồng Hựu Sâm.

"Anh không xem mấy cái mảnh thủy tinh thật uổng, nội dung của chúng phong phú lắm.....Ê! Trong này có anh nè." Cuối cùng sau khi chọn một hồi cô tìm được mảnh thủy tinh đầu tiên có Hồng Hựu Sâm. "Để em coi xem trong không gian song song thì anh làm những gì.....Anh là một tên du côn kia, em đã bảo là nếu anh không gặp cha anh thì chắc chắn đã thành đại ca xã hội mà. Chắc, đánh nhau kia, chết cha! Anh bị bắt rồi.....cái cô cảnh sát.....cô cảnh sát.....cảnh sát....."

Tình tiết bắt đầu phát triển theo hướng không không chế được nữa. Kiều Dĩ Sa cắn môi tập trung nhìn chăm chăm màn ảnh.

Hơi bất ngờ là, lúc cô thấy cảnh Hồng Hựu Sâm và cô cảnh sát kia hôn nhau trong rừng, lòng thế mà vẫn khá bình tĩnh, không có phản ứng dữ dội bằng lúc thấy mình và Liễu Hà nóng bỏng với nhau.

"Đấy không phải là anh." Tiếng của Hồng Hựu Sâm vang lên trong đầu cô. "Em có thể nhận ra được, đấy không phải là anh."

Đúng là không phải cậu, tuy diện mạo y hệt, nhưng thần thái của người đó, cách cậu ta nói chuyện, và rất nhiều những chi tiết nhỏ nhặt khó nhận ra khác, đều không phải là một Hồng Hựu Sâm mà cô biết.

"Anh có còn nhớ tình tiết từ kiếp trước của anh không?" Cô hỏi.

Cậu đáp: "Chút chút, nhưng đây không dính dáng đến anh, chỉ có kiếp này mới liên quan đến anh."

Kiều Dĩ Sa bứt mình ra khỏi mảnh thủy tinh, cô nhìn về một phía, ở đó có một mảnh thủy tinh toả ánh sáng dịu dịu, khiến cho cô nhớ đến ngọn đèn bàn cánh hoa xinh xinh ở nhà mình. Mới đi xa có vài ngày mà cô lại có cảm giác như đã lâu lắm rồi chưa về.

"Kỳ nghỉ của chúng ta lẽ ra nên nằm trong giường của em uống bia, đếm sao, ngủ nướng xong dậy gọi thức ăn giao đến tận nhà."

Cậu nói: "Sau này có thể làm vậy."

Kiều Dĩ Sa ngoắc ngoắc ngón tay về phía mảnh thủy tinh đó, giây kế tiếp, mảnh thủy tinh đó liền xuất hiện trước mắt cô, cô thò đầu ngó.....

Cảnh trong đây rất quen thuộc, chính là khu công trình bị bỏ dở mà trước đây cô đã dắt cậu đến để hẹn đánh nhau, cậu ngồi ngay trên tầng mà lần đầu cậu biến thành sói, hai chân thò ra ngoài, ngấm nhìn trời.

Mặt cô xuất hiện giữa mây trên trời.

"Sao lại ở đây thế?"

Cậu ngược đầu nhìn cô: "Vào một cái thì đã ở đây rồi, xuống đi."

Cô bước hẳn vào trong thế giới đó, dưới chân là vật thật, cơ thể mang trọng lượng, cô cảm nhận được cái lạnh, trong xoang mũi tràn ngập mùi khói bụi của toà nhà bỏ hoang đó. Đây là một thế giới sống. Cô leo hai tầng cầu thang, nhìn thấy người đàn ông ngồi dưới trăng, lẳng lặng đến ngồi xuống cạnh bên cậu. Hai người cùng ngắm trăng, Kiều Dĩ Sa bẻ bẻ cổ, duỗi thắt lưng.

"Ôi, không ngờ cái chú hư vô này dễ giải như vậy, em còn tưởng là hóc búa gì lắm cơ."

"Đây là vì có anh, không có anh, em sẽ không bao giờ ra được."

Kiều Dĩ Sa lạnh lùng hừ một tiếng: "Không có anh thì em vốn đã không bị rớt vào được không hả."

Ngọn gió mát lành mơn man, một chốc sau, Hồng Hựu Sâm khẽ nói: ".....Có phải là anh quá lố mãng không."

Kiều Dĩ Sa liếc nhìn sườn mặt của cậu, nhìn gió thổi phớt qua tóc mái màu đen của cậu, khoé mép nhếch lên đầy tán thưởng.

"Không, anh không biết lúc anh giáng xuống từ trên trời trông ngầu cỡ nào đâu."

Mặt cậu thoáng có động tĩnh, cậu liếc cô: "Thật hả?"

"Xạo đấy, hahahahahahaha! Nhìn ngu chết được, sao lại có đàn ông gì mà ngu đến vậy, còn dám gọi em là "vợ ời," ai vợ với anh, anh——Ớ!" Cầm của cô bị tóm lấy, cậu ghé mặt đến gần, toan chặn vé sau của cô. Kiều Dĩ Sa dùng tay bịt miệng lại. "Cho phép anh tới gần à?"

Cậu lục gì đó từ trong túi, đưa ra trước mặt cô.

Kiều Dĩ Sa định thần nhìn, ớ chẳng phải nguyên bích châu báu mà Ô Sách đưa cô hôm bữa đây sao. Cô đoạt ngay lấy, không ngờ Hồng Hựu Sâm giờ cao cánh tay, không để cô đắc thủ.

"Có cho tới gần không?"

Kiều Dĩ Sa đánh vào ngực cậu: "Anh học hư rồi đấy hả." Nói đoạn ghé đến gần, thuận thế đè lên cậu, hôn một cái. "Đàn ông không thể hư được."

Cậu làm bằm: "Không có."

Cậu nằm trên mặt đất xi măng lạnh lẽo, nhìn trăng toả sáng sau lưng cô ánh lên đường nét của cô. Cô ngáp một cái rồi dài, cậu hỏi: "Mệt không? Muốn về nhà không?"

"Ý kiến hay."

.....

Chìa khoá tiêu mất rồi, Hồng Hựu Sâm cũng nữ pháp sư trèo cửa sổ vào nhà. Vào nhà xong, điều đầu tiên Kiều Dĩ Sa làm là mở ngọn đèn cánh hoa đầu giường, sau đó đi tắm rửa. Nước ấm mang cảm giác khoan khoái, xoa dịu bao nhiêu khiếp sợ kinh hoàng trong những ngày qua. Tắm xong quay về phòng, liền ngửi thấy mùi thơm của thịt nướng. Thịt nai dạo trước Lỗ Lai mang lên vẫn chưa ăn hết, đã được cậu lấy ra nướng.

"Để em làm cho, đến phiên anh đi tắm." Cậu bị cô đuổi vào buồng tắm, tắm nhanh trong vòng 5 phút, rồi nhanh chóng chạy ra.

Hai người ăn uống no nê, nằm vật ra giường.

Cô ợ một cái, cậu cũng bị lây, ợ nổi tiếp.

"Tuyệt nhỉ, sống vậy nè." Cô nói.

Cậu ừ một tiếng phụ hoạ.

"Mấy con ma Tây kia đã bị em nhốt mất, anh thì đã thuận lợi thức tỉnh, hai ta toàn thắng không còn đối thủ nữa, trên đời này không có gì——"

Cô đang huyênh hoang giữa chừng bỗng nhớ ra gì đó, ngồi bật dậy.

Hồng Hựu Sâm đan hai tay sau đầu, miệng vẫn còn đang chép chép, ôn lại vị của miếng thịt nai nướng ban nãy.

"Hôm nay mừng mấy?"

"Không biết."

Kiều Dĩ Sa lật đật bò xuống giường đi tra.

"Hăm ba." Tay cô lạnh ngắt, run rẩy ngoái đầu nhìn Hồng Hựu Sâm, "Chết rồi, mai là hăm bốn....."

Cậu không quan tâm mấy, co đầu gối, hỏi: "Thế thì sao?"

Kiều Dĩ Sa: "Anh hai à, mai công bố điểm thi."

Hồng Hựu Sâm lập tức hoá đá.

hết chương 50

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 51

bỏ hình sẵn đây để tạo hiệu ứng tâm lý

Hai người bắt đầu ngồi nhìn nhau trên trời.

5 phút sau.

Kiều Dĩ Sa: "Em hơi lo."

Hồng Hựu Sâm: "Đâu phải điểm của em, em lo cái gì?"

Kiều Dĩ Sa nhìn cậu: "Trước kỳ thi, cha anh đã từng dọa.....à nhầm, từng nhắc nhở em, nếu anh thi đại học gặp vấn đề gì, thì ông ấy sẽ chia duyên rẽ thủy."

Hồng Hựu Sâm im lặng một lúc, túm tóc buồn bực.

"Toàn tại anh."

Kiều Dĩ Sa ngồi phịch xuống mé giường, hai người lặng lẽ không nói gì. Thời gian chậm chậm nhích, Kiều Dĩ Sa yếu ớt hỏi: "Cha anh liệu bắt cho anh học lại không....."

Vừa nghe hai chữ "học lại," toàn lang-thể của Hồng Hựu Sâm trở nên bất an, Kiều Dĩ Sa nhìn bộ dạng bồn chồn của cậu như thế,

không đợi cậu trả lời, nhảy bật dậy. "Không được! Không thể cứ ngồi đây chờ chết, chúng ta cũng phải giành giật một phen!"

Hồng Hựu Sâm ngược đầu nhìn bóng sừng sững của cô, hỏi: "Giành gì?"

Kiều Dĩ Sa: "Di động."

Hồng Hựu Sâm đưa di động cho cô, Kiều Dĩ Sa bấm một dãy số dựa theo trí nhớ.

Chuông đổ ba lần, máy được bắt.

Bên kia đầu dây, gió mưa toí bời. Mạc Lan ngập ngừng "A lô," Kiều Dĩ Sa cười nói: "Boss, bận hả?"

Mạc Lan: "....."

Sấm rền vang, trong máy lạo rạo nhiễu sóng, Kiều Dĩ Sa nghe thấy tiếng Mạc Lan đang la ngất quăng đầu dây bên kia: "Các người cản chúng lại! Bì Hàn! Bắt cho ta tín hiệu vệ tinh!"

Vật vã hết 3,4 phút, tạp âm trong di động giảm đi kha khá, Mạc Lan nghiêm túc hỏi: "..... Nữ pháp sư?"

Kiều Dĩ Sa đơn đả: "Dạ dạ dạ, chính em." Cô gãi gãi mũi, thận trọng nói: "Ờm..... em có một chuyện này ha, muốn nói với nhà bác một chút, bác xem xem hiện giờ có tiện....."

Một tiếng quát lớn của Mạc Lan ngắt lời cô——

"CÔ ĐANG Ở ĐÂU!"

Bên nhà Kiều Dĩ Sa đang vô cùng yên tĩnh, cú quát đó làm cả cô lẫn pé sói giật bắn mình.

"Gì thế hả, thì đang ở nhà."

".....Nhà?"

"Bên mấy người thì sao?"

".....Bên ta?"

Mạc Lan cúi đầu nhìn người mình be bét máu, rồi lại nhìn đám người đang đánh nhau xung quanh, siết chặt di động, đáp: "Bên ta còn có thể ở đâu nữa, đương nhiên là đang ở nơi mà bọn cô mất tích!"

Kiều Dĩ Sa ngẫm nghĩ, sực tỉnh, "À" một tiếng, cô nghe loáng thoáng có tiếng sói gầm rú đầu dây bên kia, hỏi: "Bên ông đang đánh nhau à?"

Mạc Lan: "Phải, rốt cuộc chuyện gì xảy ra với hai người thế? Sao cô lại bị chú thuật của mình nuốt chửng? Cô ra bằng cách nào? Đồ An thì sao?"

Kiều Dĩ Sa đưa di động đến trước mặt Hồng Hựu Sâm, ra hiệu bằng mắt, Hồng Hựu Sâm buông một câu không chút cảm xúc: "Hi."

Kiều Dĩ Sa lấy di động về, không đợi Mạc Lan hỏi thêm, hỏi thẳng: "Có Ổ Sách ở đó chứ?"

Chuyện Kiều Dĩ Sa dắt theo Hồng Hựu Sâm biến mất vào trong chú hư vô đã làm ba phe xúm vào choảng nhau, một phe là ma cà rồng do Mạc Lan dẫn đầu, một phe là người sói do Ổ Sách dẫn đầu,

một phe là đám hộ vệ còn sót lại của Gaspar. Chiếc trục thăng bị rớt xuống một khu vực hẻo lánh hoang dã, bị một lớp vỏ gùi đồ bọc quanh, nhìn kỹ thì tất cả đều trong suốt. Không ai có thể chạm được vào chú hươu không ngoài người thi triển nó, nhưng ba phe không ai chịu buông ai, tộc người sói có thể lực đông đảo, giải quyết hết đám tùy tùng còn sót lại của Gaspar, bây giờ thì đang ra tay với phe của Mạc Lan.

"Cú điện thoại này của tôi đến đúng lúc thật đấy chứ." Kiều Dĩ Sa tranh thủ cơ hội để khiến Mạc Lan mắc nợ cô. "Đưa di động cho Ổ Sách đi, tôi nói chuyện với cô ấy."

Cô bỏ ra 10 phút đồng hồ để thuyết phục Ổ Sách thu binh, đổi diện với vô số câu hỏi của con dân, Kiều Dĩ Sa lơ đãng hết, nhấn mạnh là cần nói chuyện với một mình Mạc Lan. Cuối cùng Ổ Sách bị cô thuyết phục, trả lại di động cho Mạc Lan.

"Cô muốn nói gì?" Mạc Lan nghiêm túc hỏi.

Kiều Dĩ Sa: "Thì.....chuyện trước đây ấy mà, chuyện A Sâm..... A Sâm thi đại học á....."

Người bên kia vô cùng nghiêm túc nghe cô nói làm cho cô lại cảm thấy khó lòng dày mặt nói tiếp, đến cuối câu thì cơ bản là không nghe ra tiếng.

"Tôi muốn.....muốn hỏi tình hình cụ thể."

May sao thánh lực của tộc ma cà rồng cũng rất khá, Mạc Lan lấy làm lạ, hỏi: "Tình hình cụ thể gì?"

Kiều Dĩ Sa: "Chẳng phải là nói cậu ấy thi rớt đó sao?"

Mạc Lan không ngờ được nội dung của chuyện cô muốn thảo luận lại là chuyện này. "Thi đại học," "thi rớt" gì gì đó, đối với Mạc Lan khá xa lạ. "Ta cũng không rõ lắm, ta chỉ nghe Tu nói một lần, cô chờ một chút." Ông ta gọi Tu tới. "Người giải thích cho họ đi."

Tu làm việc cẩn thận chu đáo, bắt đầu từ lúc Mạc Lan đề ý đến Hồng Hựu Sâm, ông ta đã điều tra Hồng Hựu Sâm 360 độ không một góc chết. Thi đại học là đại sự, đương nhiên ông ta canh rất kỹ.

"Cũng không tính là rớt hẫng, phần nguyện vọng ngài ấy điền vào đơn có một số vấn đề."

Từ đạo Hồng Diêm Đức trao cho Hồng Hựu Sâm quyền tự do chọn tương lai, ngoài việc hỏi trường nào cậu muốn đậu vào nhất, rồi cảm thấy không có vấn đề gì xong, ông không hỏi han thêm gì nữa. Hiện giờ xét lại thì tin tưởng hoàn toàn vẫn tai hại ở mức độ nhất định.

Nguyện vọng #1 của Hồng Hựu Sâm mang ý nghĩa "cầu phép lạ," coi như không tính, nơi cậu thật sự muốn đi chính là nguyện vọng #2, vốn tưởng thành tích rất ổn, kết quả bị thiếu vài điểm. Vài điểm oan trái đó đã khiến cậu rớt xuống nguyện vọng #3.

"Tình hình chính là như thế." Tu bình tĩnh nói.

Kiều Dĩ Sa nhìn Hồng Hựu Sâm.

"Anh bỏ trường nào vào nguyện vọng số 3?"

Sắc mặt của Hồng Hựu Sâm không tốt cho lắm, đáp: "Hạ Tuấn nói nguyện vọng số 3 thường thường là chọn một cái thật chắc ăn, thế là anh điền đại một chỗ."

"Chỗ nào?"

Hồng Hựu Sâm ngửa cổ suy nghĩ.

Kiều Dĩ Sa phát rồ: "Bản thân anh điên nguyện vọng mà còn không nhớ nữa hả!"

Hồng Hựu Sâm: "Anh điên bừa mà, đâu ngờ là sẽ phải đi đâu, hình như tên là trường Đại Học Trung Cấp Vật Liệu Xây Dựng Thành Phố A."

"Đại Học Vật Liệu Xây Dựng?" Nữ pháp sư cau mày, "Em chỉ nghe qua cửa hàng vật liệu xây dựng, còn có đại học vật liệu xây dựng à?"

"Có." Tu giới thiệu qua điện thoại, "Tiền thân của nó là trường dạy nghề buổi tối, Trung Cấp Công Nghệ Thủy Tinh, sau đó bị cục Vật Liệu Xây Dựng của thành phố tịch thu, đổi thành Đại Học. Năm ngoái lấy tên là Đại Học Trung Cấp Vật Liệu Xây Dựng. Có cần tôi giới thiệu về trường này không?"

Kiều Dĩ Sa: "Thôi khỏi thôi khỏi. Ông nói ngắn gọn xem đại khái trường này thuộc hạng mấy?"

Tu: "Không có hạng."

Kiều Dĩ Sa hỏi Hồng Hựu Sâm: "Liệu cha anh có bằng lòng cho anh đi cái cửa hàng vật liệu xây dựng, ớ lộn, Đại Học Vật Liệu Xây Dựng này không?"

Sắc mặt của Hồng Hựu Sâm đăm đăm, im re không nói một câu.

Kiều Dĩ Sa hỏi Tu tiếp.

"Cậu ấy thiếu bao nhiêu điểm để đậu nguyện vọng số 2?"

"Hai điểm."

"....." Kiều Dĩ Sa hít mạnh một hơi, "Chỉ hai điểm thôi?!"

"Phải." Tu không nhịn được, hỏi, "Tình trạng của Đồ An ra sao, hai người làm cách nào ra được khỏi chú thuật?"

Hai bên quan tâm hai chuyện khác nhau, Kiều Dĩ Sa đang bị hỗn loạn, trả lời qua loa với ông ta: "Không sao, các người không cần lo, cho tôi nói chuyện lại với Mạc Lan."

Đổi thành Mạc Lan cầm máy, vẫn vụ kia.

"Nữ pháp sư, xin cô nhất định phải bảo đảm sự an toàn của ngài ấy, ngài ấy vô cùng quan trọng đối với tộc của ta."

"Được mà." Kiều Dĩ Sa vâng lời răm rắp, "Bảo đảm tôi sẽ canh cậu ấy thật kỹ, vậy thì đổi lại, ông cũng giúp chúng tôi một việc."

Mạc Lan nghiêm túc đáp: "Cô cứ nói."

Kiều Dĩ Sa hít sâu một hơi, mở lớn cặp mắt đại nghịch bất đạo.

"Giúp chúng tôi sửa điểm thi đại học."

Đêm hôm tối tăm làm việc xấu phải làm cho tới bến.

"Chiều mai là có thể biết điểm, chúng tôi cần các ông phải làm cách nào sửa điểm thi mà thần quỷ không biết, cậu ấy nhất định phải đậu được vào trường đại học lý tưởng của mình."

Mạc Lan im lặng một lúc, gọi Tu tới, hỏi: "Làm được không?"

Tu cung kính đáp: "Chỉ cần chủ nhân yêu cầu, bất kể là điều gì tôi đều bảo đảm sẽ hoàn thành."

*

"Quá tiện."

Một giây trước khi ngủ, Kiều Dĩ Sa còn ôm Hồng Hựu Sâm nói.

"Đúng là quá tiện, thảo nào tiểu thuyết truyền hình đều thích nói về ma cà rồng, đám người đó lúc máu chót đều nhờ cậy được. Không uống sống nhiều đó năm, mạng lưới kết nối mạnh gồm. Chậc, hèn chi bao nhiêu phù thủy đều làm việc với họ....." Cô tự suy ngẫm. "Em có nên đầu quân cho một gia tộc ma cà rồng nào đó không nhỉ?"

Hồng Hựu Sâm trở mình, nằm xoay lưng về phía cô.

".....Phải anh vừa hừ một tiếng không?" Kiều Dĩ Sa trèo lên vai cậu hỏi.

"Không."

"Em đã nghe thấy."

"Không có." Cậu lạnh nhạt.

Kiều Dĩ Sa [bị ô vuông 2 chữ] hai tiếng, lầu bầu bên tai cậu.

"Anh mau ngủ vậy sao....." Gãi gãi sau cổ cậu. "Bọn họ làm việc thì chắc chắn sẽ ổn thỏa, chúng ta không cần lo lắng gì cả. Hai mình thoát được đại nạn, hay là....."

Cậu quay đầu qua: "Em muốn?"

Kiều Dĩ Sa thấy vẻ rất bình tĩnh của cậu lại hơi ngượng.

"Xì, ai thêm." Cô tắt đèn, nằm ngửa về lại. Trong bóng tối, cô cảm nhận được cậu chậm rãi nhích đến, âm thanh ma sát ấy được phóng đại qua kính filter của chức vị vua sói, trở nên đặc biệt "thú tính." Cậu ôm lấy cô, hơi thở của cậu phủ trước ngực cô, chậm chậm ăn mòn không gian của cô.

"Anh muốn biến hình, được không?" Giọng của cậu tràn trọc bên tai cô, đốt lên ngọn lửa nóng bỏng trong cô.

"Biến đi." Cô vui vẻ đồng ý.

Sau đó tình cảnh diễn ra hơi khiến cô hết hồn; hai tay của cậu để hai bên người cô, thân hình dần dần trở nên nở nang rắn chắc, tuy không hoàn toàn mất đi ngoại hình của con người, nhưng vẫn khác hẳn người thường. Dung mạo, tóc tai, màu da, đều có những biến đổi tương ứng. Nếu như bỏ thêm nhạc nền vào nữa thì có thể thành phim của Marvel rồi.

Đương nhiên cái đáng sợ nhất chính là những thay đổi ở phía nửa thân dưới.

Chỗ đầu tiên nhận ra sự thay đổi này là đùi của Kiều Dĩ Sa——nói vậy cũng không đúng lắm, làm như đầu óc và đùi của cô bị tách ly ra thành hai lập thể, nhưng sự thật chính là như vậy. Lúc cô cảm nhận được vật nào đó, thì cô đã tự động loại trừ thân thể ra khỏi ý thức.

"Đừng động vào em." Cô lắp bắp, "Biến đi cùng với cặp đùi của em đi."

Đương nhiên cậu lại sáp tới gần hơn.

Kiều Dĩ Sa sụp đổ: "Vậy thì anh biến trở lại đi! Vây không được!"

"Được, chỉ cần em tập trung toàn bộ thần trí."

"Đây không phải là chuyện tập trung hay không tập trung! Rốt cuộc anh giấu cái chai nước lọc đó từ lúc nào thế!"

"Đừng la nữa, tập trung thần trí, nhớ lại lần đầu tiên của chúng ta. Nào, hít thở sâu——"

Kiều Dĩ Sa hít thở theo cậu. So với cậu, hơi thở của cô ngắn giống như sắp chết tới nơi.

"Thật sự không ổn! Tập trung không nổi! Đây vừa không có núi tuyết lại vừa không có tượng thần!"

"Cho nên mới bảo em nhớ lại."

"Vậy anh chờ khi nào em nhớ xong rồi hãy làm tiếp."

"Không được."

"Anh đừng có đến gần! Chết người đấy!"

"Không đâu, anh sẽ chăm sóc em."

"Đừng đừng đừng.....Ồi ời! Ê! Ó——! NÔooooooooooooooooo!"

*

Lúc tỉnh dậy đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Đêm hôm qua lúc xấp lá cà, Kiều Dĩ Sa có cảm tưởng hôm nay sẽ là một ngày u ám, tuyết giữa tháng Sáu, còn không sẽ không đủ

để diễn tả nỗi bi phần của việc cô chôn thầy giữa chăn chiếu.

Nhưng mắt vừa hé mở thì.....

Đập vào mắt là bầu trời xanh như trong mơ, nắng dịu dàng, cỏ xanh, oanh lượn. Cô cựa mình, thế mà cơ thể lại vô cùng khỏe khoắn dễ chịu, tươi tỉnh hơn gấp trăm lần, cứ như được uống thuốc đại bổ, không có chút cảm giác đau nhức gì. Cô lăn nửa vòng, ánh mắt rơi lên Hồng Hựu Sâm đang say ngủ. Ký ức quay trở về, cô nhớ đến trải nghiệm đêm qua, một cảm giác ngứa ngáy dâng lên trong lòng. Cô nhẹ nhàng tách miệng của cậu ra, rõ ràng là khí thịnh, khỏe như trâu, nhưng màu môi của cậu lại nhàn nhạt, còn hơi bị khô. Cô tách môi xong đang tìm cách tách răng của cậu ra.

Cậu cựa mình, mơ màng mở mắt.

"Làm gì vậy....."

"Không có gì, đang nhìn lưỡi của anh."

"Hả?"

"Lưỡi của anh là vàng bạc châu báu đấy. Ôi, anh xem vậy được không, em dùng nước bọt của anh pha thành thuốc tiên, chỉ bán riêng cho quý phụ, thế là hai ta cả đời ấm no vô lo."

Hồng Hựu Sâm hoàn toàn không muốn trả lời cô, lật người, song cũng không ngủ tiếp được, dứt khoát vén chăn xuống giường. Kiều Dĩ Sa nằm một lúc trên giường mơ giấc mộng phát tài, Hồng Hựu Sâm ngậm bàn chải đánh răng, thò đầu từ trong buồng tắm ra.

"Sửa soạn một chút chuẩn bị về nhà anh."

Kiều Dĩ Sa muốn phòng nguy, trước khi ra khỏi cửa lại gọi điện cho Mạc Lan một lần nữa.

"Ta đã giao hết cho Tu xử lý rồi."

Nghe có vẻ như Mạc Lan vẫn còn đang rất bận ở đầu bên kia, Gaspar đột ngột biến mất đã gây không ít xáo trộn, so với chuyện đó thì chuyện đổi thành tích của một bài thi không tính là gì.

"Tu làm việc rất kỹ tính, sẽ không có vấn đề gì đâu, yên tâm."

Có được lời đảm bảo ấy, Kiều Dĩ Sa yên bụng theo Hồng Hựu Sâm về nhà.

Hồng Diêm Đức rất bận rộn, cũng chỉ mới về từ nước ngoài hôm trước, lúc họ về đến nhà thì Hồng Diêm Đức đang xử lý công việc trong phòng khách. Lâu ngày không gặp, vẫn oai nghiêm như trước.

"Cha." Hồng Hựu Sâm chào.

Kiều Dĩ Sa đứng chấp tay sau lưng trước bàn trà, nghe Hồng Diêm Đức hỏi: "Hành lý của con đâu?"

Hồng Hựu Sâm không giỏi nói dối, thành thật đáp: "Dạ bị mất."

Sắc mặt của Hồng Diêm Đức sa sầm. "Bị mất? Sao lại đoảng như thế." Rồi thuận hướng liếc Kiều Dĩ Sa một cái, Kiều Dĩ Sa cười cầu hoà: "Dạ..... Gió tuyết dữ quá, sơ ý."

Hồng Diêm Đức buông văn kiện trong tay, đứng lên đi vào bếp.

"Hai đứa ăn gì chưa?"

Hồng Hựu Sâm đáp: "Dạ chưa."

"Vào đây đi, sáng nay cha gọi thức ăn mà chưa ăn."

Ở bàn ăn rất yên tĩnh, Kiều Dĩ Sa vẫn canh cánh vụ thành tích của Hồng Hựu Sâm, ăn không thiết mùi. Còn Hồng Hựu Sâm thì vô tư hơn, vẫn ăn uống như bình thường. Cậu ăn no nê xong đi pha trà cho Hồng Diêm Đức, chỉ còn lại hai người ở bàn ăn.

"Cô căng thẳng gì thế?" Hồng Diêm Đức hỏi.

Mặt Kiều Dĩ Sa rất vô tội: "Dạ? Căng thẳng ạ? Đâu có đâu, ai căng thẳng gì đâu ạ?"

Hồng Diêm Đức bình tĩnh hỏi: "Cô lo câu mà tôi nói hồi trước với cô?"

Kiều Dĩ Sa không biết phải trả lời thế nào.

Hồng Diêm Đức bình tĩnh nói: "Cô cũng không cần phải căng thẳng như vậy, trải qua một thời gian dài, tôi cũng đã tự kiểm điểm lại mình, đúng là nó đã lớn rồi, tương lai của nó nên được quyết định bởi nó. Nếu như nó đã cố gắng trong cuộc thi đại học, thì kết quả ra sao cũng được."

Bát xúp gà tâm hồn này làm Kiều Dĩ Sa sượng rêm. Sao không nói sớm. Khẩu vị lại quay về, cô nhấc đũa gấp một miếng cánh gà thì vừa khéo di động của Hồng Diêm Đức đổ chuông.

"A lô? Phải.....Cái gì?"

Đầu mày của ông thất chặt, mắt hơi nhướn lên, Kiều Dĩ Sa vừa thấy cái độ nhìn đó liền cảm thấy có điềm xấu. Di động cứ để đó không buông, vẻ mặt của Hồng Diêm Đức càng lúc càng bình tĩnh, Kiều Dĩ Sa có cảm giác như bản thân rớt giữa đại dương sâu thẳm,

bốn bề mênh mông mịt mờ. Sao rồi? Chuyện gì nữa đây? Nhìn giờ..... đại khái là điểm đã được công bố. Lẽ nào Tu đã thất bại việc sửa thành tích? Sao lũ ma cà rồng này vô dụng thế?????

Cuối cùng Hồng Diêm Đức bỏ di động ra khỏi tai, ông nhìn Kiều Dĩ Sa, lẳng lặng hỏi: "Cô lại giờ trò gì nữa rồi?"

Kiều Dĩ Sa ngậm cánh gà trong mồm, ngơ ngác.

Đúng lúc đó, Hồng Hựu Sâm bưng trà quay trở ra, Hồng Diêm Đức ngẩng đầu nói: "Chúc mừng."

Hồng Vua Sói: "?"

Hồng Diêm Đức đặt di động xuống bàn, cười mỉa.

"Anh thi đại học được điểm tuyệt đối, lập kỷ lục toàn quốc, cả đám ký giả đang đợi phỏng vấn kìa."

hết chương 51

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 52

Kiều Dĩ Sa muốn ngâm thơ.

Nào là Xưa nay hỏi có ai không chết? Hãy để lòng son chiếu sử xanh;

Ta tự vung đao cười sinh tử, thân xác ở-đi vẫn anh hùng;

Chết thành quỷ hiên ngang lẫm liệt, sống làm người hào kiệt vẻ vang;

Mười năm sống chết.....

Mồ tỏ cả làng chúng nó.

Ruột gan phèo phổi của cô sôi lên, chỉ muốn làm cho cả tộc ma cà rồng lúa này tuyệt chủng.

Hồng Diêm Đức: "Giải thích một chút được không?"

Ông dội cho một bồn nước lạnh xong, mặt Kiều Dĩ Sa xám ngoét, rũ đầu đứng yên. Hồng Hựu Sâm bưng trà lặng lẽ đứng cùng cô.

"Hai đứa giỏi nhỉ."

Kiều Dĩ Sa vắt cạn óc tìm cách để thoát tội, nhưng tiếc thay sự việc phát sinh quá đột ngột, hoàn toàn không biết đường nào để mò.

"Không phải bọn con." Lúc này đây, vua sói bên cạnh cất tiếng, Kiều Dĩ Sa lập tức cảm thấy hình tượng của cậu thoát trở nên vĩ đại. Hồng Hựu Sâm bình tĩnh giải thích: "Người khác làm."

Kiều Dĩ Sa gật đầu theo.

Hồng Hựu Sâm: "Ai kêu người khác làm?"

Hồng Hựu Sâm chỉ chỉ người bên cạnh theo phản xạ.

Kiều Dĩ Sa trợn mắt. Ý gì đây, bây giờ đến phút gian nguy mạng ai nấy lo phải không?

Ngay khi cô đang cố gắng nghĩ cách để cãi, Hồng Diêm Đức cũng đứng dậy. Cậu nói nghẹn ngang họng cô.

"Cha đã dạy con thế nào?" Trên mặt ông không có vẻ gì đang đùa, ông nghiêm nghị nhìn Hồng Hựu Sâm. "Làm người cơ bản nhất là phải thế nào?"

Hồng Diêm Đức nghiêm lên thì hai thanh niên còn lại thở cũng không dám thở.

Hồng Hựu Sâm cúi đầu đáp: "Dạ thành thật."

Hồng Diêm Đức: "Vậy tại sao con còn có thể làm ra việc này! Con có biết gian lận lúc thi đại học là phạm pháp không!"

Hồng Hựu Sâm càng cúi gằm mặt.

Hồng Hựu Sâm đập bàn: "Huống hồ lại làm ra chuyện ngu xuẩn như thế! Điểm tuyệt đối trong kỳ thi đại học? Đầu óc của hai đứa đâu rồi?!"

Cuối cùng thì ông cũng nhắc đến điểm có thể bám, Kiều Dĩ Sa không nhin được, phụ họa: "Đúng vậy!" Lập tức thu hút ánh mắt của Hồng Diêm Đức, cô lấy hết can đảm, nói: "Chú Hồng, xin chú đừng nổi giận, thật sự không phải bọn cháu gian lận. Trước đó có người muốn nhờ vả cháu và A Sâm chút chuyện, nhưng A Sâm chỉ lo tập trung học hành, không đồng ý! Bọn chúng liền te te tự cho là mình hay! Thật đấy! Quá quắt lắm luôn!"

Cô huých huých Hồng Hựu Sâm, người sau cũng "ừ" theo.

Kiều Dĩ Sa nói một cách chính trực: "Chú Hồng, chú yên tâm, cháu lập tức kêu bọn họ đổi về lại! Hành vi này không thể nào chấp nhận được!"

Kiều Dĩ Sa chạy ra phòng khách, cay cú gọi ngay cho Mạc Lan. Hai bên đều đang có chuyện dầu sôi lửa bỏng, rõ ràng Mạc Lan chưa xử lý xong vụ của Gaspar, nói: "Nữ pháp sư, để liên lạc sau đi."

"Không để được!" Kiều Dĩ Sa cuống quít gắt, "Kêu Tu ra đây!"

".....Xảy ra chuyện gì vậy?"

Kiều Dĩ Sa căm tức thuật lại chuyện sửa điểm, Mạc Lan lầm bầm: "Còn vậy nữa à?" Ông ta gọi Tu tới, không kêu Tu cầm máy, nhưng hỏi thăm đầu đuôi. Kiều Dĩ Sa nghe giọng điệu bình tĩnh đầy uy nghiêm của ông ta, coi bộ ông ta cũng không ngờ Tu lại có thể làm hỏng hết chuyện như vậy.

"Tối hôm qua ở đây quá nguy hiểm." Tu khẽ đáp, "Tôi giao việc sửa điểm cho thuộc hạ xử lý, có lẽ họ cảm thấy đây là một cơ hội tốt để thể hiện."

Kiều Dĩ Sa: "Nhìn đi! Đây chính là sai lầm của các người! Chốc nữa đây trên truyền thông thì vua sói thành chuyện cười cho cả nước, ai trong các người chịu trách nhiệm đây?"

Mạc Lan: "Người nghe thấy cô ấy nói gì không?"

Tu trầm giọng đáp: "Tôi có thể chịu trách nhiệm, sẽ không có tin tức gì trên truyền thông."

Kiều Dĩ Sa: "Lập tức sửa điểm về lại!"

Tu hỏi: "Cô muốn sửa mấy điểm?"

Kiều Dĩ Sa há mồm: "Cứ sửa ngay về lại điểm....." Ủa, sửa về lại điểm cũ à? Thế chẳng phải Hồng Hựu Sâm thật sự phải vô cái trường dạy nghề bổ túc văn hoá gì ban đêm kia sao? Cô lén liếc vào trong phòng ăn, Hồng Diêm Đức vẫn đang rầy la Hồng Hựu Sâm, tên nọ chấp tay sau lưng cúi đầu ngoan ngoãn vâng nghe.

Kiều Dĩ Sa khẽ ho một tiếng.

Từ sau khi hai người trải qua "vận động nặng cự ly ngắn" xong, tự dưng có một sự ăn ý lạ thường nảy sinh, cô vừa ho, tai cậu liền động đậy.

Kiều Dĩ Sa thì thào: "Sửa mấy điểm....."

Bàn tay sau lưng của Hồng Hựu Sâm lỏng lẻo thò ra 3 ngón.

Kiều Dĩ Sa nói vào trong máy: "Ba điểm, mau lên!"

Mạc Lan nói: "Được."

Trước khi sắp cúp máy, Kiều Dĩ Sa chợt hỏi một câu: ".....Phía ông đang phiền phức lắm hả?"

Mạc Lan không nói nhiều, khẽ cười, đáp: "Cũng không đến nỗi."

.....

Cúp điện thoại xong, Kiều Dĩ Sa quay vào nghe giảng kinh.

Một lần nữa, tộc ma cà rồng lại phô bày thế lực không ai sánh bằng của họ. Cúp máy lúc một rưỡi, đến hai rưỡi tra lại điểm, đã được sửa xong hết, tất cả mọi ký giả xếp hàng đòi phỏng vấn cũng không ai liên lạc với Hồng Diêm Đức nữa.

Xế chiều yên tĩnh, uống trà yên tĩnh.

Hồng Diêm Đức nhận được điểm thi mới, so với bảng điểm đại học, bình tĩnh nói: "Hơn một điểm, khéo nhỉ."

Kiều Dĩ Sa giữ nguyên bộ mặt poker. May sao Hồng Diêm Đức không gặng hỏi thêm.

"Hai đứa qua đây."

Ông gọi họ vào phòng khách, mở hai chiếc va-li lớn trong góc nhà ra, bên trong đầy ắp đồ, một va-li còn nhét hẳn một tảng chân giò thịt nguội. Hồng Diêm Đức ngồi xổm dưới sàn lấy từng món đồ ra. "Những thứ này tôi mua ở nước ngoài, thức ăn là cho A Sâm, tôi không rõ cô thích gì nên mua bừa một mớ, chốc nữa mang hết về đi."

Chiếc va-li đựng đồ cho Kiều Dĩ Sa nén chặt cứng nào là hộp quà, nước hoa, quần áo, trang sức, rồi nào là những món quà thủ

công được gói đẹp để tinh xảo, thậm chí còn có kẹo bánh.

Nhìn bằng mắt có thể thấy đây nào phải "mua bừa."

Kiều Dĩ Sa nhìn mà lòng rưng rưng, hận không gọi được ông một tiếng "bố" ngay tại chỗ.

"Ngại quá ạ, sao chú mua nhiều đồ thế, chắc va-li khuôn nặng chết."

Hồng Diêm Đức liếc cô một cái, lạnh lùng nói: "May sao không bị mất."

*

Từ nhà Hồng Hựu Sâm ra, Kiều Dĩ Sa ôm lấy cánh tay của cậu. Hết thấy đều đẹp như mơ.

"Tháng Tám khai giảng, vẫn còn cả tháng nữa, chúng ta vẫn có thể đi chơi."

Hồng Hựu Sâm: "Đi đâu?"

Kiều Dĩ Sa: "Chẳng phải em đã nói rồi sao? Ăn cơm ở nhà em, ngủ muộn, đếm sao."

Hồng Hựu Sâm khẽ phả hơi ra đằng mũi.

"Được."

Hai người tản bộ men theo con đường nhỏ, bước đi nhẹ nhàng thoải mái. Giữa chừng, có 1/100 giây Kiều Dĩ Sa chợt nghĩ đến giọng nói hơi yếu ớt Mạc Lan trong cuộc gọi ban nãy.....Nhưng sau đó mau chóng quên mất.

Tuân thủ chủ trương "không chủ động chuốc vạ," Kiều Dĩ Sa kéo Hồng Vua Sói đi trải nghiệm cuộc sống nhàn hạ hết một tuần. Ngoài việc tới Bly ăn uống chơi bời ra, còn lại thì dày mặt nằm ì ở tổ ấm của mình.

Ngày trôi qua bình lặng không sóng gió.

Kiều Dĩ Sa lấy ra một cuốn sổ tay, lúc chăm chỉ lên thì lòi ra hí hoáy. Đa phần toàn viết lung tung, thỉnh thoảng cũng có chút kế hoạch liên quan đến tương lai. Chẳng hạn như mai một khi nào rảnh sẽ đi tìm người mẹ không cậy nhờ gì được của cô, hoặc là đi gặp người cha nặng tình nặng nghĩa của cậu, hoặc như sẽ sắm nhà ở đâu, học khu nào có thể vừa mắt Hồng Diêm Đức.....

Cuộc sống kết đọng trên những chi tiết nhỏ nhặt ấy, làm mờ đi lằn ranh giữa loài người và dị nhân.

Bên tộc người sói, Lỗ Lai thấy Hồng Hựu Sâm đã thành công thức tỉnh, hoàn toàn yên tâm.

"Bên ma cà rồng đang loạn hết cả lên." Có một buổi tối, họ cùng nhau uống rượu ở Bly, Lỗ Lai vắt chéo chân ngồi trên xô pha, Sài Long vẫn ngồi bên gọt trái cây như thường lệ. Lỗ Lai chỉ Kiều Dĩ Sa, cười bảo: "Không ngờ cô thế mà làm nguyên lũ muỗi đó bị nuốt chửng, làm quá đẹp!"

Kiều Dĩ Sa nói một cách nặng nề: "Tôi suýt nữa làm mình bị nuốt theo luôn."

Lỗ Lai mở rộng hai tay: "Bây giờ thì hay lắm, việc Mạc Lan giúp người sói đã bị bại lộ, gia tộc Borgia chịu thiệt hại nặng, bọn chúng sẽ không tha cho lão ta, cứ để mặc chúng nó tàn sát lẫn nhau đi."

Kiều Dĩ Sa nhìn chăm chăm bình hoa trên bàn lặng thinh.

Đêm hôm đó, nhân lúc Hồng Hựu Sâm không có mặt, cô lén gọi điện thoại cho Mạc Lan. Tuy Lỗ Lai một lòng mong sao tộc ma cà rồng tàn sát lẫn nhau, nhưng Kiều Dĩ Sa hoàn toàn không muốn Mạc Lan gặp chuyện gì. Đầu tiên là vấn đề đạo nghĩa, nói trắng ra ông ta chưa từng thật sự hạ ám chiêu, trái lại còn giúp cô và cậu không ít việc. Hơn nữa nếu ông ta mà toi đời thì mai mốt xảy ra chuyện gì sẽ chỉ còn nhờ cậy được tộc người sói, cô không muốn hợp tác với đám mọt đó lắm. Hiện giờ Mạc Lan chính là tường thành, che chắn được mưa gió bên ngoài, để cô và Hồng Hựu Sâm được sống yên vui.

Điện thoại có người bắt, Mạc Lan vẫn giữ giọng điệu giống lần trước, nói cô đợi thêm một dạo rồi hẵng liên lạc tiếp.

"Người của Gaspar tới gây chuyện với ông?"

"Nếu đúng vậy thì sao nào?" Mạc Lan cười hỏi, "Cô lo lắng cho ta?"

"Đương nhiên lo chứ, ông không chết được, cổ ông hạ trên người ông bố của A Sâm còn chưa giải thích nữa kìa."

"Giả đấy."

".....Cái gì?"

"Đấy là gạt cô thôi, người sói rất nhạy đối với độc, làm sao ta có thể hạ độc ngay dưới mũi của ngài ấy được, cũng chỉ có cô mới đi tin chuyện đó."

Kiều Dĩ Sa tức quá cúp luôn máy.

Giữa tháng Bảy, Văn Bạc Thiên xuất hiện ở Bly.

Vật vã nửa tháng nay không hề lưu lại dấu vết gì trên mặt của cậu Út Văn, vẫn trắng bóc mịn màng. Có điều nếu nhìn kỹ, trên nét mặt hần thoáng nét ưu thương không thuộc về hần cho lắm.

"Thế này là thế nào?" Liễu Hà tựa lên quầy bar cười hần, "Cậu Út, yêu rồi hả?"

"Câm mồm!" Văn Bạc Thiên mắng, "Tao lo nghĩ chuyện quan trọng!"

"Bọn mày sao rồi?" Kiều Dĩ Sa hỏi.

Cô vừa lên tiếng thì ăn ngay một cái trứng mát từ cậu Út Văn, Liễu Hà nhiều chuyện, "Ui da, ánh mắt đỏ của mày là ý gì? Nó giờ trò Sở Khanh với mài xong quát ngựa truy phong hả? Mau nói, tao ra mặt giùm màiiii."

Ly rượu của Văn Bạc Thiên rót xuống quầy bar.

"Rốt cuộc khi nào mày mới thi hành nghĩa vụ?"

Kiều Dĩ Sa đực mặt: "Nghĩa vụ?"

"Đừng làm vậy chứ hả." Văn Bạc Thiên híp mắt nhìn cô, "Lợi dụng xong xuôi hết rồi cái là vác mặt đi mát không nhận người quen nữa phải không? Có ai làm ăn như mày không? Bọn mày còn ngang nhiên mở quán kinh doanh nữa, không biết ngượng à?"

Liễu Hà: "Tao phát hiện từ dạo mày không phải là người nữa thì tam quan của mày chính trực hần ra đấy."

Văn Bạc Thiên: "Mày im mồm!"

Kiều Dĩ Sa: "Rốt cuộc là sao? Nghiêm trọng lắm hả?" Cô ngáp ngừng một giây, "Mạc Lan châu trời rồi à?"

"Mày có cách nào ăn nói đỡ xui xẻo hơn không!"

"Vậy thì chuyện gì?"

"Cũng không khác gì châu trời mấy, lão ấy đã tiêu hao quá nhiều sức, lũ quỷ Tây kia cứ lòng lộn lên muốn giết chết lão ấy." Văn Bạc Thiên thở dài một tiếng, "May mà bọn tao còn cừ, chống chọi được! Chỉ là lão ấy bị thương rất nặng, nghe Tu bảo sắp phải ngủ say rất lâu." Văn Bạc Thiên thở ra nặng nề. "Bọn tao đã giúp bọn mày không ít đúng không, có cách nào thể hiện chút lòng thành không hả?"

Kiều Dĩ Sa: "Chuyện này mày đâu hỏi tao được, đi mà hỏi A Sâm."

Gan của cậu Út Văn có lớn cách mấy cũng không dám đi tìm vua sói âm ỉ.

.....

Tối hôm đó, sau khi lặn lộn nóng bỏng, Kiều Dĩ Sa và Hồng Hựu Sâm cùng nằm trên chiếc giường nhỏ, cửa sổ để ngỏ, gió đêm hiu hiu.

Kiều Dĩ Sa nói chuyện đó với Hồng Hựu Sâm.

"Anh nghĩ sao?"

"Hả?"

"Nghe nói thương tích của Mạc Lan rất nặng, hay là khi nào rảnh chúng ta.....đi thăm ông ta?"

"Tuỳ em."

Hôm sau họ ngủ nướng dậy, ăn uống no say, thông thả tới bệnh viện Khang Khả. Kiều Dĩ Sa mua hai chùm nho mang tính tượng trưng trước cổng bệnh viện, xách vào. Tu đưa họ xuống căn phòng dưới tầng hầm.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có một chiếc quan tài màu đen nằm giữa phòng, Mạc Lan đang đứng bên cạnh nó uống trà.

Kiều Dĩ Sa: "Văn Bạc Thiên nói ông sống dở chết dở, đây không phải còn khoẻ lắm sao?"

Mạc Lan quay đầu nhìn cô, lúc ánh mắt gặp nhau, Kiều Dĩ Sa liền cảm nhận được một sự yếu ớt rất vi diệu. Không chỉ yếu ớt.....mà còn là một nỗi tuyệt vọng và cảm giác tan vỡ. Đương nhiên tất cả những điều đó đều tiếp tục được che giấu dưới vẻ mặt bình thản của ông ta.

"Ông không sao chứ?"

"Cũng không đến nỗi, nghỉ ngơi một thời gian sẽ khá lên."

"Phải nghỉ ngơi bao lâu?"

"Năm mươi năm?"

"....."

Khái niệm về thời gian của ma cà rồng vẫn vô cùng thần kỳ.

"Không đủ."

Hai người ngoái đầu, Hồng Hựu Sâm đứng ngay phía sau, nói:
"Năm mươi năm không đủ."

Mạc Lan im lặng, Kiều Dĩ Sa hỏi: "Anh thức tỉnh xong còn có thể
chẩn bệnh cho người khác nữa hả?"

Hồng Hựu Sâm: "Ông ta không có bệnh, nhưng sức lực đã kiệt
quệ. Ông phải ngủ ít nhất hai trăm năm, cũng có khả năng là ngủ rồi
sẽ không dậy nữa."

Kiều Dĩ Sa trợn mắt.

Mạc Lan cười cười.

"Ngài nói làm tôi sợ khiếp."

Kiều Dĩ Sa: ".....Hai trăm năm? Không phải ngủ rồi chết luôn
chớ hả?"

Mạc Lan: "Ta chết hay không cô không cần quan tâm. Hôm nay
vừa khéo hai người tới đây, nếu không ta sẽ phải đi tìm hai vị.
Chuyện của tộc Borgia sẽ không ngừng ở đây, sau khi ta ngủ rồi,
chắc chắn bọn chúng sẽ đến gây tiếp. Tu và La Tân sẽ giúp hai
người."

Ông ta đưa một xấp văn kiện trên bàn cho Hồng Hựu Sâm,
ngừng một chút, nói: ".....Còn đây, đây là kế hoạch thí nghiệm mà
Bì Hàn đề xuất, tôi hy vọng ngài có thể phối hợp một phen. Yên tâm,
đều là khoa học rất an toàn, sẽ không ảnh hưởng gì đến cơ thể của
ngài, nhưng còn cần hai người thuyết phục tộc người sói, họ....."

"Tôi sẽ không làm." Hồng Hựu Sâm ngắt lời ông ta.

Nét mặt của Mạc Lan thoáng suy sụp, hiếm hoi lắm Kiều Dĩ Sa mới động chút lòng trắc ẩn.

"Ồ, để lát về chúng tôi thương lượng....."

"Không cần thương lượng, tôi sẽ không làm, những thí nghiệm này vô ích." Giọng của Hồng Hựu Sâm không lớn lối, nhưng vô cùng dứt khoát. "Năng lượng từ bên ngoài không thể nào thay đổi được hình thái của con cái tôi." Cậu khoát một tay ôm lấy Kiều Dĩ Sa, "Chỉ có hai chúng tôi mới có thể."

Mạc Lan nghe cậu nói vậy lập tức yếu hấn đi, trông càng trong suốt.

Một lúc sau, ông ta khẽ cười.

"Thì thôi vậy."

Ông ta thấy xấp văn kiện đó trở về bàn, "Dù sao sau này cũng không còn liên quan gì đến tôi nữa. Đợi kiếp sau của ngài đi vậy, hy vọng phụ nữ trong tộc của tôi có thể may mắn tìm đến ngài trước."

Kiều Dĩ Sa nghe sao cứ thấy sai sai.

Im lặng một lúc, cô nói: "Thế..... cứ vậy đi ha? Chúng tôi về đây." Cô huých huých Hồng Hựu Sâm, hai người rời đi.

"Nữ pháp sư."

Kiều Dĩ Sa ngoái đầu.

Mạc Lan tựa người lên quan tài nhìn cô. Cảnh đó và vẻ mặt đó khiến Kiều Dĩ Sa lại hiếm khi ngậm ngùi hết 2 giây.

Cô thần thờ nói: "Gì nữa.....thôi khỏi tiễn."

Mạc Lan cười, nói: "Đại khái là ngày kia ta sẽ đóng nắp quan tài, chào tạm biệt cho ra hồn một chút đi. Với cả ngài....." Ông ta nói với Đồ An, "Nếu như không tỉnh dậy được, sẽ không cách nào gặp được ngài nữa."

Lúc này Kiều Dĩ Sa mới hiểu ra, rất có khả năng đây là lần cuối cùng họ gặp mặt nhau.

"Cô phải bảo vệ ngài ấy cho thật kỹ." Mạc Lan nhắc lại, "Ta không biết con cháu của Borgia sẽ giở những trò gì, chúng không ngừng tìm cách để giúp Gaspar thoát ra ngoài, cô phải luôn luôn cảnh giác. Tuy sức mạnh của tộc người sói rất đáng gờm, nhưng trong xã hội thời nay, có rất nhiều phương diện để tộc ma cà rồng có thể phát huy."

Kiều Dĩ Sa hoàn toàn đồng ý.

"Còn một mặt nữa phải đề cao cảnh giác." Mạc Lan cười nói tiếp, "Tộc ma cà rồng nhất định sẽ phái mỹ nhân sắc đẹp siêu phàm đến để quyến rũ ngài ấy."

Kiều Dĩ Sa bĩu môi.

Im lặng thêm một chốc, Mạc Lan nói: "Cứ vậy đi, nếu ta may mắn tỉnh dậy được thêm lần nữa, lần sau khi ta gặp vua sói, ta sẽ kể cho ngài ấy nghe câu chuyện của hai người."

.....

hết chương 52

CHUYỆN KHUYA

Twentine
dtv-ebook.com

Chương 53: Kết

Lúc từ bệnh viện ra, Kiều Dĩ Sa hơi thần thờ. Cô đi trên đường phẳng mà lại bị vấp, được Hồng Hựu Sâm đỡ kịp.

"Em đang nghĩ gì vậy?" Cậu hỏi.

"Em không biết nữa." Suy nghĩ của cô hơi loạn.

Hồng Hựu Sâm nâng mặt cô lên, để nhìn thẳng vào mình. Hôm nay trời đẹp, gió mát nắng ấm, cặp mắt màu vàng kim rực rỡ của cậu như vàng thái dương trên trời.

"Em muốn giúp ông ta?"

"Cũng không phải..... chỉ là không hiểu sao thấy buồn buồn."

Cả ngày hôm ấy Kiều Dĩ Sa cứ bị thất thần, đến chiều lúc gọi thức ăn bên ngoài, cô lơ đãng gọi cho Hồng Hựu Sâm nguyên một bữa đồ chay, cậu chịu hết nổi.

"Rốt cuộc em đang nghĩ gì vậy?"

Kiều Dĩ Sa gãi gãi cổ.

"Em cảm thấy bọn họ hơi thảm, anh thấy sao?"

Hồng Hựu Sâm ngẫm nghĩ một lúc, đáp: "Chắc hơi chút chút." Cân nhắc một giây, nói tiếp: "Nếu em muốn giúp ông ta thì chúng ta

cứ giúp."

Kiều Dĩ Sa: "Giúp thế nào? Anh chữa được cho ông ta à?"

Hồng Hựu Sâm: "Không chữa được, thương tích của ông ta không phải ngoài da. Nhưng có một cách khác, có thể tiện một công đôi việc, giúp được tộc ma cà rồng có con cháu."

"Con cháu?" Kiều Dĩ Sa cầm thẳng dao vào cà rốt.

"Anh muốn ngủ với mỹ nữ ma cà rồng thì anh nói luôn đi."

"Không phải ý đó, có cách khác nữa."

Kiều Dĩ Sa thoáng khựng lại: "Cách gì?"

Hồng Hựu Sâm: "Cách nhanh gọn lẹ, ông ta sẽ phải trả giá chút đỉnh."

Kiều Dĩ Sa: "Bất kể là giá nào chắc chắn ông ta sẽ đồng ý, anh nói cái cách đó ra nghe trước xem."

Hồng Hựu Sâm khom người rỉ tai cô điều gì đó.

Kiều Dĩ Sa giữ nguyên biểu cảm mồm há hốc như vừa bị đâm hết 3 phút đồng hồ.

Cậu khép miệng của cô lại giùm cho cô. "Nước dãi của em sắp chảy ra ngoài."

Kiều Dĩ Sa trợn mắt líu lưỡi: "Vậy mà gọi là "trả giá chút đỉnh"?"

Cậu gật đầu.

"Không phải.....mặn như thế chứ hả? Mà hơn nữa.....chuyện này, chuyện này làm trực tiếp vậy Ồn đó hả?"

Hồng Hựu Sâm lấy khăn giấy lau miệng cho cô.

"Vốn đã không phức tạp, trong cơ thể chúng ta có nguyên tố gì, thì sẽ có khả năng sinh ra con cái với nguyên tố đó. Anh có thể kiểm soát sức mạnh của mình, nhưng chuyện này đòi hỏi độ tinh khiết của nguyên tố phải thật cao, cho nên mới cần ông ta phối hợp. Có điều phải nhanh nhanh lên, nếu ông ta mà ngủ thì sẽ không còn cơ hội nữa."

Kiều Dĩ Sa vẫn tròn mắt há mồm: "Đấy gọi là phối hợp à? Vậy.....vậy cũng không thể nào, vậy rồi ông ta....."

Hồng Hựu Sâm: "Chỉ có cách đó, em có thể hỏi xem ông ta nghĩ sao."

Kiều Dĩ Sa nhăn mặt.

"Còn hỏi làm gì? Cái này người bình thường thì không thể nào đồng ý được, đúng không."

*

Sự thật cho thấy, Mạc Lan hoàn toàn không phải người bình thường.

Kiều Dĩ Sa suy nghĩ hết một ngày, rồi vội vàng chạy tới bệnh viện cho kịp trước giờ Mạc Lan đóng nắp quan.

Tộc ma cà rồng đang tiến hành nghi thức gì đó, bọn họ đặt Mạc Lan ở chính giữa phòng, không bật đèn, đốt nến quanh ông ta. Mạc

Lan thay một bộ áo trắng, tóc để xoã, da xanh xao, nhìn như sắp chết đến nơi, không khí kì bí âm u. Sự có mặt của Kiều Dĩ Sa và Hồng Hựu Sâm cắt ngang nghi thức, mọi người quay đầu nhìn họ, họ cũng nhìn mọi người.

Mạc Lan khẽ hỏi: "Hai vị đến tìm ta?"

Kiều Dĩ Sa gãi gãi cằm: "Không phải, có chút chuyện muốn nói với ông....."

Mạc Lan: "Chuyện gì?"

Kiều Dĩ Sa quét mắt nhìn đám ma cà rồng vây quanh, cảm thấy rất khó hé răng.

Mạc Lan hiểu ý, giải tán mọi người.

"Nói đi."

Kiều Dĩ Sa dùng hết 20 phút mới lắp bắp giải thích rõ được phương pháp quỷ dị của Hồng Hựu Sâm, Mạc Lan nghe xong, không gặng hỏi, không ngạc nhiên, mà lại nghiêm túc hỏi: "Có bảo đảm sẽ thành công không?"

Hồng Hựu Sâm có sao nói vậy: "Không biết, chỉ là trực giác nói với tôi, đại khái là có thể."

Cách trả lời lập lờ này càng khiến Kiều Dĩ Sa sinh nghi.

"Thôi dẹp thôi dẹp, để kiếp sau gặp lại, kiếp sau gặp lại nhé, ông ngủ đi."

"Tôi đồng ý."

Mạc Lan bình tĩnh nói.

"Tôi tin vào trực giác của ngài."

Kiều Dĩ Sa: "Ông nghĩ cho rõ ràng đi"

Mạc Lan cười đáp: "Ta hiểu rất rõ."

Ông ta gọi thân tín đến một lần nữa, mở cuộc họp dưới tầng hầm. Cuộc họp đó dài kinh khủng, mãi đến khi mặt trời xuống núi, mà phần lớn thời gian mọi người chỉ tụ tập rồi ngồi thừ ra với nhau, ngay đến Văn Bạch Thiên luôn giỏi âm ỉ cũng im re. Mọi người bị cái phương pháp quỷ dị không ai tin được đó làm khiếp sợ.

Mạc Lan thấy mãi lâu không có ai nói gì, bắt đầu tổng kết cuộc họp.

"Cứ vậy đi, các người phải nhớ kỹ, chuyện này có thành công hay không, vẫn phải giữ kín."

Tu: "Chủ nhân, tôi cảm thấy chuyện này ngài nên suy xét cẩn thận."

Kiều Dĩ Sa nghĩ thầm: Thần tán thành.

Mạc Lan nói: "Tình trạng sức lực của ta, ta biết rất rõ, ngủ lần này không chắc là ta có thể tỉnh lại. Phương pháp mà Thần Sói đưa có lẽ có thể tạo ra được đời sau."

Văn Bạch Thiên nhịn hết nổi.

"Vậy nếu không thành công thì sao! Không phải tiêu luôn sao!"

Mạc Lan: "Chuyện gì cũng có rủi ro."

Văn Bạc Thiên nói với Kiều Dĩ Sa: "Mày chắc chắn cái này đáng tin hả?"

Kiều Dĩ Sa cảm thấy không đáng tin, nhưng ra ngoài ấy mà, phải giữ mặt mũi cho anh nhà mình.

"Cái gì mà không đáng tin, mày thử qua chưa mà mày nói không đáng tin?"

"Quỷ mới đi thử!"

"Hắn không được." Hồng Hựu Sâm lạnh lùng nói, "Sức của hắn quá yếu, vô dụng."

"Tao vô dụng?!" Văn Bạc Thiên nhảy dựng lên từ ghế xô pha. "Đ.m. đem tao lăn tái mà cũng vô dụng?!"

Hồng Hựu Sâm sửa lại áo sơ mi, nhìn Mạc Lan.

"Rốt cuộc ông có đồng ý hay không? Tôi đói rồi, ông không đồng ý thì chúng tôi đi ăn cơm."

Ba chữ trong câu đó làm Kiều Dĩ Sa nghe mà hoảng hốt.

Mạc Lan hỏi: "Có cần báo cho ai khác trong tộc người sói không?"

Hồng Hựu Sâm: "Không cần." Cậu hất hàm về phía Kiều Dĩ Sa "Cô ấy đồng ý là được."

Mạc Lan đến bên cạnh Kiều Dĩ Sa, bước chân rất nhẹ, giọng càng nhẹ hơn.

"Cô đồng ý không?"

Kiều Dĩ Sa run run: "Chuyện này không có thuốc hồi hận đâu....."

Mạc Lan: "Ta biết." Ông khom người, dán sát bên tai cô, nói: "Thần Sói được thiên nhiên dẫn dắt, trực giác của ngài ấy chính xác nhất. So với ngài ấy, ta lo lắng về cô hơn, cô có nghĩ sẽ thành công không?"

Kiều Dĩ Sa im lặng.

Mạc Lan: "Lòng tin chứa một sức mạnh vô hạn."

Kiều Dĩ Sa tê tê khắp mình, cô cắn môi, lí nhí: "Ông không cảm thấy là chuyện này, cho dù có thành công, cũng hơi.....ấy ấy hả?"

Mạc Lan: "Ấy ấy?"

Kiều Dĩ Sa: "Loạn á, hiểu không?"

Mạc Lan: "Cô lồi thoi hết như con người."

Kiều Dĩ Sa: "....."

Ông ta khom người trước mặt cô, tròn mắt đỏ rực chăm chú nhìn cô.

Đêm dài không sao tả xiết.

Kiều Dĩ Sa lui ra sau nửa bước, trên vai cô có thêm hai bàn tay, Hồng Hựu Sâm đỡ lấy cô.

"Cô không cần phải miễn cưỡng." Mạc Lan tiếp tục nói, "Nếu cô không đồng ý, ta sẽ ngủ say. Nếu cô đồng ý....." Ông ta cười, nói, "Thì cô phải hứa với ta, sẽ làm một người có trách nhiệm."

Kiều Dĩ Sa lại bắt đầu lưỡng lự.

"Cccccccá cái này..... chuyện lớn như vậy, hay là nghĩ lại thêm một chút đi."

Không ai đáp lời, Mạc Lan nhìn Hồng Hựu Sâm, ánh nến lay động, giờ phút này bầu khí trở nên trang nghiêm sâu lắng. Họ như đang lặng lẽ trao đổi điều gì với nhau. Tất cả mọi ma cà rồng đều đã ngầm chấp nhận quyết định của Mạc Lan, bọn họ đứng dậy, nhìn Kiều Dĩ Sa, như một rừng bia mộ yên tĩnh.

Hồng Hựu Sâm vuốt vuốt cổ của Kiều Dĩ Sa, khẽ nói: "Về nhà đợi anh."

"Vậy, vậy quyết định rồi?"

"Nhanh lắm." Bàn tay lớn của cậu dịu dàng đẩy lưng cô. "Nghe lời anh, về nhà trước, chốc nữa anh sẽ mang thức ăn về cho em, em muốn ăn gì?"

Kiều Dĩ Sa hồ đồ đáp: "Thịt nướng."

Hồng Hựu Sâm: "Được."

*

Cô hoàn toàn không nhớ mình về nhà bằng cách nào, có thể là đi bộ về, cũng có thể là bay về. Đến lúc cô hoàn hồn thì đã ngồi trước bàn, ghi chép rồi lại tẩy xóa. Đặt bút xuống không biết bắt đầu từ đâu. Cô hơi căng thẳng. Không giống như lúc đợi điểm thi của Hồng Hựu Sâm, cũng không giống như lúc đối diện với Gaspar, cô phân tích kỹ, giống giống cái đêm hôm ấy.....

Thiếu dưỡng khí trên cao nguyên, căn phòng trọ bằng gỗ mang mùi rất nặng.

Rèm cửa lay động.

Cô liếc ngang, cậu đang ở trên bậc cửa sổ, bóng người cao lớn che mất ánh trăng.

Trong phòng không bật đèn, gió hiu hiu thổi qua khiến khung cảnh vốn tĩnh lặng nhìn giống như lặn tẩn gợn sóng.

Cậu đưa đồ trong tay tới cho cô.

"Thịt nướng."

Kiều Dĩ Sa cầm, hỏi một câu theo thói quen: "Anh ăn chưa?"

Cậu đáp: "Ăn rồi."

Cô đứng hình hết mấy giây, rồi ngược đầu lên lại. Cậu ăn cũng khá sạch sẽ, chỉ có nơi cổ áo còn dính vài vết máu.

Gió thổi cuốn sổ tay trên bàn lật qua một số trang, dừng lại ở một trang chính giữa. Là kế hoạch mua nhà mới mà họ đã từng bàn bạc với nhau một buổi đêm nhàn rồi hết chuyện làm.

Nơi hiện giờ cách trường đại học của Hồng Hựu Sâm quá xa, hơn nữa nhà cũng không đủ rộng. Ban đầu họ chọn ra một số học khu, sau đó lại cảm thấy giá trị thu được chỉ bình thường mà thôi. Tìm một hồi, càng lúc càng nhích ra xa hơn, nhích gần đến núi. Chủ yếu là vì trước đây cả hai cảm thấy trình độ văn hoá của bản thân đều chỉ ở mức trung bình, xác suất di truyền genes thông minh xuống

cho con cái không cao lắm, cho nên chi bằng đến gần với thiên nhiên.....

Nhưng bây giờ thì.....

Hồng Hựu Sâm nhảy xuống khỏi cửa sổ, đứng trước mặt cô.

"Em ăn chút gì trước đi, đêm nay có thể sẽ hơi mệt."

Trên người cậu có mùi tanh, Kiều Dĩ Sa lại không muốn tránh.

"Có cần anh đi tắm không?" Cậu hỏi.

Cô lắc đầu, nhìn vào mắt cậu. Khí thể quen thuộc này thật sự làm cô nhớ đến cái đêm hôm ấy.

"Tim của em rất bình lặng." Cậu hơi nhếch mép, "Thật khó tin."

Kiều Dĩ Sa nắm lấy cổ áo của cậu, lôi qua một bên, rồi đẩy một cái, cậu bị đẩy ngòai xuống giường. Cô cúi đầu, nói: "Hình như em đã hơi hơi hiểu ra chuyện mà anh nói về trực giác."

Cậu nhún vai.

Cô cảm nhận được xúc động, cộng với ham muốn đến từ bản thân. Trước mắt cô lại xuất hiện bức tượng thần cũ kỹ đạo nọ, cùng với núi tuyết, cả vũ trụ, truyền thuyết trùng trùng, đều nằm hết trong đôi mắt của cậu. Cô đẩy cậu ngã xuống, chóp mũi cọ bên má cậu.

Cậu hỏi: "Không ăn thật à?"

Cô đáp: "Bụng đói đâu tính là gì, hiện giờ em có nơi khác còn đói hơn."

"Em không thể kích động như vậy được." Cậu thì thầm, "Nếu năng lực của em mà quá mạnh, thì sẽ làm giảm bớt sự tồn tại của ông ta, coi chừng chúng ta sẽ sinh ra một phù thủy đấy."

"Thế thì xem ai giỏi hơn."

Cô cởi đồ của cậu, bàn tay áp lên lồng ngực cậu.

"Dùng hình dạng anh thích nhất mà làm."

Thế là, cô lại được nhìn thấy chú sói trắng thông thái linh huệ ấy. Người ấy hầu như dùng sức mạnh của bản thân để bá chiếm toàn bộ chiếc giường của cô. Bộ lông trắng muốt của chàng bay phất phơ dưới gió đêm, như đám rong rêu dưới ánh trăng bạc, đẹp tuyệt trần. Người ấy nhìn cô từ trên cao, ánh mắt đỏ khiến cô run rẩy, cũng khiến cô sượng vui.

Cô vươn hai bàn tay, cười tươi như hoa, thì lễ.

"Em tán dương người, hiện thể của thiên nhiên, chúa tể hằng sống."

Sói trắng dùng mũi đẩy cô vào giường, chạm phải vùng eo của cô, nhột làm cô cười khúc khích.

Gió đêm càng lúc càng lồng lộng, cuốn những cánh hoa của cây hạnh dưới sân nhà bay khắp nơi.

Giữa đêm hè đỏ tuyết.

Họ vừa cười lên, tuyết xoáy lên trời, cuối cùng hoa tuyết rơi xuống một trang trong cuốn sổ tay nằm trên bàn. Nơi ấy có một hàng chữ rõ to, viết nên lời ước nguyện đối với tương lai của họ:

Mua nhà sinh con; sống lâu trăm tuổi đại phát tài.

.....

Đêm ấy, tất cả mọi người trong toàn bộ cư xá đều ngủ một giấc say nồng.

Về sau, lúc nói chuyện với nhau, họ đều cảm thấy như đêm ấy rất lạ, thời gian như bị ngưng đọng, bóng đêm giăng mênh mông không bờ bến, trăng trên cao sáng đến nao hồn, mặt trời cứ chần chừ không chịu ló dạng.

Ngủ dậy xong, như đã qua một kiếp.

*

.....Hình như là có thể coi như đây là cái kết?.....

.....Vậy thì tạm thời kết ở đây trước đi hả?.....

———— HẾT ————

tác giả có lời muốn nói:

E hèm.

....

Tranh thủ trước giao thừa

.....

Vốn là chỉ định viết một truyện ngắn ngắn cỡ 13-14 vạn chữ, cứ tưởng trong vòng 40 ngày là xong, nào ngờ giữa đường xuất hiện

một cục sạn rõ bụi, vốn đã chẳng viết sẵn giàn cho truyện, đến lúc bị
lăn lộn bên ngoài nguyên một tháng trời, về nhà quên mất tiêu ban
đầu muốn viết gì.....

.....

Cay hong

.....

hahahahahahahaha

.....

Xin nhối xin nhối, thể loại huyền huyền đô thị kiểu này từ nay về
sau sẽ bị ban, dám viết nữa chặt tay.

[lược bỏ phần chúc tết]

- -----

người dịch tặng fanfic:

“Em cảm thấy bọn họ hơi thảm, anh thấy sao?”

Hồng Hựu Sam ngẫm nghĩ một lúc, đáp. “Chắc hơi chút chút.”
Cân nhắc một giây, nói tiếp:

“Nếu em muốn giúp ông ta thì chúng ta cứ giúp.”

Kiều Dĩ Sa: “Giúp thế nào? Anh chữa được cho ông ta à?”

Hồng Hựu Sâm: “Không chữa được, thương tích của ông ta
không phải ngoài da. Nhưng có một cách khác, có thể tiện một công

đôi việc, giúp được tộc ma cà rồng có con cháu.” “Con cháu?” Kiều Dĩ Sa cắm thẳng dao vào cà rốt.

“Anh muốn ngủ với mỹ nữ ma cà rồng thì anh nói luôn đi.”

“Không phải y đó, có cách khác nữa.”

Kiều Dĩ Sa thoáng khựng lại: “Cách gì?”

Hồng Hựu Sâm: “Anh ngủ với mỹ nam.”